editor: ndmot99

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

~o0o~

Bạch Nhất Mặc

Mục lục

Chương 1: Chiếc Nhẫn Kim Cương Bị Mất

Chương 2: Người Phụ Nữ Bí Ẩn

Chương 3: Ngọc Thạch Hình Hoa Dâm Bụt

Chương 4: Nghi Vấn Trùng Trùng

Chương 5: Nguy Hiểm Dưới Cầu

Chương 6: Lâu Ngày Gặp Lại

Chương 7: Bà Mẹ Ranh Ma Tập Kích

Chương 8: Cùng Anh Diễn Kịch

Chương 9: Vấn Đề Vẫn Chưa Giải Quyết

Chương 10: Giấc Mơ Của Thiếu Nữ

Chương 11: Người Mẹ Tuyệt Vời

Chương 12: Nắm Lấy Tay Cô

Chương 13: Bị Anh Trêu Chọc

Chương 14: Lá Rụng Mùa Thu

Chương 15: Cô Ấy Là Nhân Chứng

Chương 16: Thoải Mái

Chương 17: Được Anh Khen Ngợi

Chương 18: Hung Thủ Là Ai?

Chương 19: Quay Lại Hiện Trường

Chương 20: Tư Tưởng Lớn Gặp Nhau

Chương 21: Ai Đã Tới?

Chương 22: Phân Tích Chuyên Sâu

Chương 23: Ở Chung Một Phòng

Chương 24: Nghi Điểm Mới

Chương 25: Tâm Tình Lay Động

Chương 26: Một Nam Một Nữ

Chương 27: Ba Ngày Phá Án

Chương 28: Thợ Săn Săn Mồi

Chương 29: Mèo Vờn Chuột

https://thuviensach.vn

Chương 30: Cô Đang Ở Đâu?
Chương 31: Chuyện Riêng
Chương 32: Hối Hận
Chương 33: Cảm Động
Chương 34: Trái Tim Khó Chịu
Chương 35: Tiến Thoái Lưỡng Nan
Chương 36: Ai Đã Động Tâm?
Chương 37: Sự Cô Độc Của Anh
Chương 38: Những Cuộc Gọi Tới
Chương 39: Dùng Miệng Xử Lý Vết Thương
Chương 40: Thức Trắng Một Đêm
Chương 41: Bữa Cơm Tình Yêu
Chương 42: Anh Thích Em
Chương 43: Phiến Đá Nở Hoa
Chương 44: Anh Muốn Hôn Em
Chương 45: Cô Chủ Động
Chương 46: Nụ Hôn Ly Biệt
Chương 47: Lời Đe Dọa Ngọt Ngào
Chương 48: Cuộc Truy Đuổi Bí Ẩn
Chương 49: Cuộc Gặp Mặt Trên Du Thuyền
Chương 50: Bài Diễn Thuyết Trọn Vẹn
Chương 51: Suy Nghĩ Điên Rồ
Chương 52: Lâu Ngày Gặp Lại
Chương 53: Trọng Tâm Vụ Án
Chương 54: Anh Giúp Em Gội
Chương 55: Nụ Hôn Rực Lửa
Chương 56: Suy Nghĩ Của Cô
Chương 57: Mạnh Mẽ, Gấp Gáp
Chương 58: Duyên Định Tam Sinh
Chương 59: Đừng Trách Anh
Chương 60: Sự Dịu Dàng Của Anh
Chương 61: Ôm Nhau Ngủ

https://thuviensach.vn

Chương 62: Người Thông Minh Thường Mắc Sai Lầm Của Kẻ Ngu Ngốc
Chương 63: Nguy Cấp
Chương 64: Một Thiên Niên Kỷ
Chương 65: Hành Động Thực Tế
Chương 66: Bất Đồng Quan Điểm
Chương 67: Nôn Nóng, Bất An
Chương 68: Cùng Nhau Xây Dựng Tổ Ấm
Chương 69: Triền Miên Mãnh Liệt (18+)
Chương 70: Khoảng Thời Gian Hạnh Phúc
Chương 71: Vị Khách Không Mời Mà Tới
Chương 72: Ván Cờ Bí Ẩn
Chương 73: Trò Chơi Vương Quyền
Chương 74: Không Phải Cô Ấy Thì Sẽ Không Cưới
Chương 75: Kỳ Phùng Địch Thủ
Chương 76: Nội Ứng Ngoại Hợp
Chương 77: Thân Phận Của Cậu
Chương 78: Độ Sâu Của Thời Gian
Chương 79: Những Lời Từ Tận Đáy Lòng
Chương 80: Hiềm Nghi Lớn Nhất
Chương 81: Anh Không Ăn Giấm
Chương 82: Mức Độ Nguy Hiểm Của Vụ Án Gia Tăng
Chương 83: Nhất Định Là Hắn
Chương 84: Suốt Đêm Không Ngủ
Chương 85: Án Mạng Mới
Chương 86: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn
Chương 87: Tự Thú
Chương 88: Nguy Hiểm Ngoài Ý Muốn
Chương 89: Hành Động Truy Bắt
Chương 90: Tìm Kiếm Giấc Ngủ
Chương 91: Thế Ngoại Đào Nguyên
Chương 92: Tình Yêu Tuyệt Vọng
Chương 93: Bình Minh Đẹp Nhất

https://thuviensach.vn

Chương 94: Tình Yêu Đẹp Nhất
Chương 95: Điều Khiển Từ Xa
Chương 96: Hội Ngộ
Chương 97: Dụ Dỗ Anh
Chương 98: Chuyện Cũ Thời Niên Thiếu
Chương 99: Đinh Đinh Đang Đang
Chương 100: Ước Hẹn
Chương 101: Hành Động Ẩn Nấp
Chương 102: Không Thể Ly Biệt
Chương 103: Nồng Nhiệt
Chương 104: Chủ Động Đẩy Ngã
Chương 105: Đều Do Cô Gây Họa
Chương 106: Pháo Hoa
Chương 107: Đột Kích
Chương 108: Án Đồ Tác Ký
Chương 109: Kẻ Đứng Sau
Chương 110: Nhiều Kế Hoạch
Chương 111: Tiên Phong
Chương 112: Nằm Ngoài Dự Đoán
Chương 113: Căn Cứ Của Song Lang
Chương 114: Phản Kích Thành Công
Chương 115: Một Đòn Trí Mạng
Chương 116: Chưa Kịp Nói Lời Yêu
Chương 117: Triền Miên Sau Trận Sinh Tử
Chương 118: Biển Hoa Thần Bí
Chương 119: Nhớ Lại Hiện Trường Năm Xưa
Chương 120: Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ
Chương 121: Sóng Gió Ập Tới
Chương 122: Chỉ Huy Tạm Thời
Chương 123: Rơi Vào Tình Huống Nguy Hiểm
Chương 124: Lựa Chọn Sinh Tử
Chương 125: Quần Hùng Khẩu Chiến

https://thuviensach.vn

Chương 126: Gợi Ý

Chương 127: Cầu Vồng Nằm Trên Mặt Sóng

Chương 128: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 129: Cả Đời Chung Tình

Chương 130: Ngoại Truyện??

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chiếc Nhẫn Kim Cương Bị Mất

Trời cao xanh trong vắt.

Trên chuyến bay từ Hamburg của Đức tới thành phố Thanh An - Trung Quốc.

Bên ngoài cabin, những đám mây xa xa xếp chồng lên nhau, màu trắng như tuyết, mọi thứ dường đều như vừa được tẩy sạch, không chút tì vết.

Một vài đám mây khác biến hóa đủ loại hình dáng của động vật, bay bay trong gió, không ngừng nhảy múa

Tang Cẩn ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài tới xuất thần, cảm thấy vô cùng thú vị.

Thông báo trên máy bay lại lần nữa vang lên, thanh âm trầm thấp báo còn một tiếng nữa sẽ đáp xuống sân bay ở thành phố Thanh An.

Tang Cẩn yên lặng ngồi nghe, thu hồi tầm mắt đang thơ thẩn, cúi đầu nhìn lọ sứ trắng trong tay, đáy lòng nhịn không được thầm than: Bà ngoại, chúng ta cuối cùng cũng về nhà rồi.

Một tiếp viên hàng không tới gần, cắt ngang suy nghĩ của cô: "Cô Tang, phiền cô thắt lại đai an toàn, tắt điện thoại, điều chỉnh thẳng ghế, máy bay đang chuẩn bị hạ cánh." Giọng nói vô cùng dịu dàng, nghe thấy thật sự thoải mái.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn quay đầu, ánh mắt dừng trên thẻ công tác trước ngực, tiếp viên hàng không, Bàng Miểu.

Bàng Miểu cũng cúi người nhìn thẻ công tác của mình, cười cười: "Tôi không phải người bi thương nhất nhà, trong nhà còn có ba "Kim", ba "Hỏa" và ba "Thạch"."

Tang Cẩn nghe vậy, ánh mắt tiếp tục di chuyển lên trên, đón nhận nụ cười rực rỡ của cô. Đây không phải nụ cười của một nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, nhưng trên đó vô cùng có tâm. Nụ cười của cô ấy dường như có thể xuyên qua trái tim của mỗi người.

Tang Cẩn không thể không cẩn thận nhìn kỹ cô, đường nét gương mặt tinh xảo, dáng người thướt tha, quả thật không thể thừa nhận bộ đồng phục tiếp viên hàng không này giúp cô phô diễn toàn bộ đường cong trên người.

Tang Cẩn cười tự giễu, tên cô ấy thật khó viết, nhiều nét chữ quá. Cô nhịn không được mà nói câu trêu đùa: "Không phải còn ba chữ "Mộc" sao? Vừa đủ ngũ hành luôn rồi nhỉ?"

Bàng Miểu vừa định trả lời thì khoang thương gia phía trước đột nhiên truyền tới tiếng thét chói tai.

"Xin lỗi, tôi phải đi xem tình hình." Bàng Miểu ngại ngùng xin lỗi, rồi lập tức chạy tới khoang thương gia.

Tang Cẩn duỗi tay mở tấm che nắng trên cửa sổ.

Cô muốn tranh thủ một giờ cuối cùng này nghỉ ngơi. Suốt cuộc hành trình, cô chưa từng chợp mắt, trong đầu nghĩ tới sắp được trở về quê nhà xa cách 15 năm, trong lòng khó tránh kích động.

Khoang thương gia phía trước lại lại không ngừng truyền tới tiếng cãi nhau.

https://thuviensach.vn

"Tìm, nhất định phải tìm cho tôi! Một chiếc nhẫn kim cương đang yên lành sao lại biến mất? Nhất định là mấy con quỷ nghèo bên khoang phổ thông trộm nhẫn kim cương của tôi rồi." Giọng nói này quả thật quá chói tai.

Cabin vốn đang yên lặng thì lập tức trở nên xôn xao.

Tang Cẩn không mất hết cảm giác buồn ngủ, cô mở mắt, ngồi thẳng người nhìn về phía trước.

Chỗ cô ngồi chỉ cách mấy bước chân tới khoang thương gia, đưa mắt nhìn tới, tại lối vào giữa khoang doanh nhân và khoang phổ thông có một người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng.

Cô ấy mặc một chiếc váy đen không tay áo, bó sát, dáng người cao gầy, búi tóc cột cao. Cho dù không đứng gần nhưng Tang Cẩn có thể nhìn thấy gương mặt cô ấy trang điểm vô cùng khoa trương, trên cổ, trên tay đều mang rất nhiều trang sức. Nhìn vào liền biết, đây là người có tiền!

"Cô Tang, cô trở lại về vị trí của mình, buộc chặt đai an toàn được không? Máy bay qua nửa tiếng nữa sẽ hạ cánh, cô đứng như vậy thật không an toàn." Đây là giọng nói của Bàng Miểu, dịu dàng khiêm tốn.

Bàng Miểu quay sang nói chuyện với cô gái lúc nãy, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt: "Cô có chắc chắn mình mang nhẫn lên máy bay không? Liệu cô có gửi vận chuyển hay không?"

Tiếng Bàng Miểu vừa dứt thì một giọng nói khác lập tức giải thích: "Chị Bàng Miểu, lúc cô ấy lên máy bay thật sự có đeo nhẫn."

"Buồn cười! Nhẫn của tôi tôi không đeo, tại sao phải nhờ vận chuyển hả? Ai biết gửi vận chuyển, hãng công ty hàng không mấy người có động tay động chân gì không? Loại chuyện này hả, tôi thấy nhiều rồi."

https://thuviensach.vn

Cô gái mặc váy đen càng lúc càng tức giận, hai tay khoanh trước ngực, đưa mắt nhìn về khoang phổ thông: "Mau đi kiểm tra đi, tìm xem ai là trộm, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của hắn, chỉ hắn đem nhẫn trả lại cho tôi là được. Đây là nhẫn vị hôn thê của tôi đặt ở bên Đức, đối với tôi vô cùng quan trọng, tôi đã đeo nó suốt ba năm nay rồi!"

Bàng Miểu tiếp tục trấn an cô gái váy đen kia, hỏi những tình huống có thể xảy ra để cô ấy tìm lại lần nữa, liệu có phải bỏ vào trong bao hay không, hoặc là vali xách tay...

Cô gái váy đen nhất quyết phủ nhận, thái độ cực kỳ ương ngạnh, kiên trì muốn Bàng Miểu tìm người kiểm tra hành khách ở khoang phổ thông.

Hai người giằng co một hồi vẫn không thu được kết quả.

Thông báo trên cabin lại bắt đầu nhắc nhở: Máy bay sẽ hạ cánh nửa giờ sau, hành khách vui lòng sẵn sàng chuẩn bị.

Bên trong cabin mỗi lúc một loạn.

Có hành khách nghe nói muốn kiểm tra hành lý của mình, bắt đầu tức giận, bọn họ dựa vào cái gì mà hoài nghi chứ? Đa số hành khách đều tỏ thái độ kiên quyết không cho lục soát, trừ phi đưa ra giấy tờ pháp lý.

Có một số ít bộ phận người vì muốn chứng minh trong sạch mà chủ động cho tiếp viên tới kiểm tra.

Những người còn lại không tỏ thái độ gì, người thì tỏ thái độ không liên quan tới mình, hoặc là nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Tang Cẩn vốn định đưa mình vào loại người thứ ba, không được gây chuyện, đây là câu nói bà ngoại trước khi rời đi dặn dò cô nhiều lần nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng có lẽ trên cuộc hành trình này, Bàng Miểu để lại ấn tượng quá sâu với cô, hoặc có lẽ nụ cười vừa rồi của cô ấy đã đi vào trái tim mình.

Lúc lên máy bay, nhân viên vốn không cho cô cầm lọ sứ lên máy bay, là Bàng Miểu đã ra mặt thuyết phục nên cô mới thuận lợi như vậy.

Bàng Miểu hẳn biết lọ sứ màu trắng này có ý nghĩa gì với cô nhưng không hề linh tinh nói "Nén bi thương". Nhưng câu hỏi han ân cần, cô ấy lại nói ra trong những lúc lơ đãng.

Bọn họ chỉ là người xa lạ, nhưng có thể giao tiếp với nhau như thế, trong lòng Tang Cẩn không thể không xúc động.

Nghĩ như vậy, Tang Cẩn lập tức đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng tới khoang thương gia.

"Chào cô, tôi là Tang Cẩn, là hành khách ở khoang phổ thông. Vừa rồi tôi có nghe cô nói muốn nhân viên điều tra hành khách phổ thông, cho nên tôi mạo muội tự đề cử mình, thay mặt hành khách khoang phổ thông cùng cô tìm lại chiếc nhẫn đã mất."

Tang Cẩn vừa nói vừa đưa về phía cô gái váy đen kia.

Mọi người trong khoang thương gia đều kinh ngạc nhìn cô.

Đặc biệt là cô gái mặc váy đen kia, cô ấy không ngờ lúc này sẽ xuất hiện một nhân vật như vậy. Cô ấy do dự nhưng cuối cùng vẫn đưa tay, lịch sự bắt lấy tay cô, sau đó nhanh chóng rút về.

Bàng Miểu cảm kích nhìn Tang Cẩn, nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi của hai người gần nhau.

Tang Cẩn ngồi phía sau, vô tình nhìn về phía cô gái đối diện, âm thầm quan sát, cô ấy tuy trang điểm vô cùng đậm, biểu tình tuy phẫn nộ nhưng

https://thuviensach.vn

lại bình tĩnh, một chút kinh hoảng cũng nhìn không ra.

Cô quan sát cô ấy, hai tay cô ấy trước sau đều khoanh lại đặt trước ngực.

Cô gái áo đen vẫn luôn trầm tư suy nghĩ, đột nhiên nhìn về phía cô: "Cô chắc chắn mình có thể đại diện toàn bộ hành khách ở khoang phổ thông chứ? Nếu cô là người công ty hàng không nhờ vả thì sao? Trên cả chuyến bay, hai người các cô nói chuyện với nhau nhiều nhất, đừng tưởng là tôi không biết."

"Hai người các cô" đó hẳn là Tang Cẩn và Bàng Miểu.

Bàng Miểu định lên tiếng giải thích thì bị Tang Cẩn ngăn lại.

"Cô Trương quan sát thật cẩn thận. Tôi mất ngủ cả đêm, cô Bàng đây cũng chỉ là làm việc theo chức trách. Máy bay này từ lúc cất cánh ở Hamburg đến giờ không có trung chuyển, khoang phổ thông có người đi qua khoang thương gia hay hành khách khoang thương gia này đi ngang khoang phổ thông, tôi đều biết. Cho nên, nếu không có ai tình nguyện đại diện khoang phổ thông tới nói chuyện với cô, vậy tôi là người thích hợp nhất."

Tang Cẩn vừa nói xong, những hành khách khác trên khoang thương gia bắt đầu ủng hộ.

Bàng Miểu và tiếp viên hàng không còn lại không nói chuyện, bọn họ cũng biết chỉ cần lên tiếng, cô gái áo đen sẽ cho rằng Tang Cẩn là người bọn họ nhờ vả.

"Được, nếu cô có thể thay mặt hành khách khoang phổ thông, vậy phiền cô lập tức đi thuyết phục bọn họ, nhẫn kim cương của tôi bị mất, nhân viên trên chuyến bay này muốn điều tra. Chỉ đơn giản thế thôi, không cần nói nhiều."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nghe xong khẽ cười, nhưng rất nhanh trở lại dáng vẻ nghiêm túc: "Trương tiểu thư, vì sao cô kiên trì muốn lục soát hành khách khoang phổ thông mà không kiểm tra hành khách ở khoang này chứ? Hành khách khoang thương gia không phải gần cô hơn sao? Hay là cô cảm thấy, người khoang phổ thông không nhiều tiền như hành khách khoang thương gia nên dễ dàng khi dễ?"

"Im miệng! Tôi nói vậy khi nào?" Cô gái váy đen bắt đầu thô bạo.

"Tôi cũng cảm thấy cô Trương không phải có ý này. Cô chẳng qua là muốn tìm lại nhẫn của mình, kẻ trộm đồ, sao có thể để hắn ung dung ngoài vòng pháp luật chứ? Tôi thấy cô Trương nên dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi của mình đi. Được rồi, vừa nãy tôi chỉ nói đùa thôi, bây giờ chúng ta quay lại chuyện chính."

Tang Cẩn đưa tay lấy ra một cuốn notebook màu đen và một cây bút từ túi xách ra. Người bên cạnh có ý giúp cô cầm lọ trắng nhưng cô từ chối, một tay ôm vào người.

"Cô Trương, phiền cô miêu tả nhẫn kim cương của mình để chúng tôi có thể đối chiếu khi điều tra." Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn cô gái đối diện.

Cô gái mặc váy đen vừa định nói chuyện, nhưng cuối cùng lại thôi: "Miêu tả thế nào? Tôi không phải nhà văn, đương nhiên là không biết dùng ngôn từ để miêu tả. Các cô cứ lục soát rồi đem lại cho tôi xem, nhẫn của tôi đương nhiên tôi có thể nhận ra. Sao cô lại nói nhảm nhiều vậy? Rốt cuộc có tìm hay không? Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, lát nữa máy bay hạ cánh, mọi người đều đi hết, đến lúc đó mấy người có muốn tìm cũng tìm không được." Cô gái đó quay mặt đi chỗ khác như né tránh ánh mắt của cô, hai tay vẫn khoanh lại để trước ngực.

"Đương nhiên sẽ tìm, chúng tôi tìm ra chiếc nhẫn sớm thôi. Tôi mao muội muốn hỏi một câu, cô Trương đây làm nghề gì vậy?" Tang Cẩn nhanh

https://thuviensach.vn

chóng đổi đề tài, tính cả cô gái mặc váy đen, những người trong khoang thương gia đều theo không kịp suy nghĩ của cô.

Mọi người đều rất gấp, đặc biệt là Bàng Miểu vì khoang thương gia là nơi cô ấy phụ trách, nếu xử lý việc nàt không tốt, để hành khách khiếu nại, rất có khả năng cô sẽ là người bồi thường tổn thất.

Cô gái mặc váy đen do dự một lát, liền lời: "Chỉ đơn giản ăn lương của một công ty bình thường. Mà chuyện này có liên quan gù tới chiếc nhẫn kim cương tôi bị mất hả? Vừa rồi chính cô cũng nói, không thể vì việc người vên khoang phổ thông không có tiền mà nhận định bọn họ là kẻ trộm. Cùng đạo lý đó, cô không thể vì việc tôi làm ở một bình thường mà nghĩ tôi không mua nổi nhẫn kim cương, đúng không?"

Tang Cẩn nhìn cô, cười cười: "Cô Trương thật thông minh, quan sát cẩn thận, bản lĩnh học đi đôi với hành cũng rất lợi hại."

Nói xong, cô thu dọn cuốn notebook và cây bút, đứng dậy, nhìn cô gái mặc váy đen: "Chỉ là, hiện tại tôi có thể chắc chắn 100%, nhân viên ở đây không cần lục soát hành khách khoang phổ thông. Nhẫn của cô, rất nhanh sẽ trở về."

Tang Cẩn nói xong, xoay người rời đi.

Người trong khoang thương gia đều cảm thấy khó hiểu, hai mặt nhìn nhau.

Nữ tử mặc váy đen cũng sửng sốt, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, lập tức lên, bước tới chỗ lối vào, ngăn không cho cô trở về.

"Cô chơi tôi sao? Bây giờ tôi cũng chắc chắn 100%, không cần lục soát những hành khách khác, chỉ cần lục soát chỗ của cô. Nhẫn kim cương của tôi, nhất định là cô trộm."

https://thuviensach.vn

Cô gái kia vừa nói vừa dùng sức đẩy cô.

Tang Cẩn bị cô ta xô đẩy, trọng tâm trên người không vững nên cả nhào xuống đất, lọ trắng trong tay cô cũng theo đó rơi ra.

Tang Cẩn theo bản năng vốn định chạy tới đỡ lấy, người bên cạnh và người phía sau đều muốn giúp cô, nhưng đã không kịp. Trong khoảnh khắc đó, cả người cô ngã xuống, hai tay chống trên mặt đất, phản ứng đầu tiên của cô chính là: Không xong rồi, bà ngoại!

Cả người cô đột nhiên rét run, nước mắt thiếu chút nữa đã lăn xuống nhưng bị cô mạnh mẽ ép trở về.

"Cô Tang, cô không sao chứ?" Một tiếp viên hành khách chạy tới đỡ cô.

Tang Cẩn mở to hai mắt, lại thấy Bàng Miểu tươi cười, cũng nhìn thấy lọ trắng trong tay cô ấy.

Nói như vậy, vừa rồi là cô ấy giúp cô sao?

Bàng Miểu duỗi tay đưa lọ sứ trắng cho cô, biểu cảm vô cùng quan trọng. Cô ấy không nói gì, nhưng ánh mắt đó nói cho cô biết, đồ cô muốn bảo vệ vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Trong lòng Tang Cẩn không khỏi kích động, nhanh chóng nhận lấy lọ sứ màu trắng, gắt gao ôm vào trong ngực. Dường như cô đang sợ sẽ mất đi lần nữa, hoặc là bị người ta cướp đi, trên miệng không ngừng nói: "Cảm ơn."

"Tôi hiểu rồi, mấy việc điều tra gì đó bây giờ đều miễn hết đi. Nhẫn của tôi, nhất định đang ở trong này." Giọng nói sắc bén lại lần nữa vang lên.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn quay đầu nhìn cô gái đang mặc váy đen đứng cách mình chỉ có một bước, tầm mắt nhanh chóng đưa xuống, dừng lại ngay lọ sứ cô đang ôm trong lòng.

Tang Cẩn cẩn thận quan sát tay cô ta, quả quyết phủ nhận: "Không thể nào, nhẫn của cô không thể ở trong này."

"Vậy cô mở ra cho chúng ta xem đi." Cô gái mặc váy đen nhất quyết không tha.

"Tôi nói rồi, chuyện này không có khả năng, tuyệt đối không được mở ra." Tang Cẩn khẩn trương ôm lấy lọ sứ.

"Xem đi, cái này gọi là có tật giật mình đó!" Cô ta đắc ý, từng bước tới gần Tang Tử, ngón tay chỉ vào Bàng Miểu đang đứng cạnh cô, "Còn cô nữa, là nhân viên làm việc trên máy bay lại mở cửa sau để cô ta mang thứ này lên, rốt cuộc là vì cái gì? Còn không phải để cô ta cất giấu tang vật sao?"

Cô ta không cho Bàng Miểu bất cứ cơ hội nào chuyện nào, tiếp tục gầm rú: "Tối qua, hai người cứ lén la lén lút nói chuyện, tôi nghi ngờ hai người các cô vốn cùng một giuộc. Nhẫn chắc chắn là cô trộm, sau đó giấu vào cái lọ đựng tro cốt này. Có cô ta mở cửa sau cho cô, cô muốn mang nó xuống máy bay sẽ không bị ai ngăn cản. Nếu không phải, bây giờ cô lập tức mở ra cho tôi xem xem. Vì sao không chịu mở ra hả? Nhất định là có vấn đề."

Cô gái mặc váy đen kia càng nói càng hăng say, cứ như vừa bắt được chứng cứ duy nhất, khuôn mặt vốn dĩ vô cùng thanh tú nhưng lúc này lại nhăn nhó vì hưng phấn quá độ.

Tang Cẩn nhìn chằm chằm cô ta, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, từ trên người cô gái này thu hoạch tin tức.

https://thuviensach.vn

Tiếp viên hàng không bên cạnh cũng bắt đầu khuyên Tang Cẩn, khuyên cô mở lọ sứ ra để chứng minh trong sạch.

Ngay cả Bàng Miểu cũng có chút dao động, cẩn thận dò hỏi cô liệu có nên mở ra hay không.

Nhưng trước sau, Tang Cẩn vẫn đứng bất động.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Phụ Nữ Bí Ẩn

Không khí trong cabin căng thẳng tới cực điểm, chỉ cần chạm nhẹ một cái, toàn bộ sẽ vỡ vụn ra.

Tang Cẩn im lặng một hồi mới xoay người, nói nhỏ mấy câu bên tai Bàng Miểu.

Bàng Miểu gật đầu không ngừng, chờ cô nói xong liền nhanh chóng rời khỏi khoang thương gia.

Cô gái mặc áo đen muốn ngăn Bàng Miểu lại, bắt đầu chửi bậy. Cô ta mắng Bàng Miểu cấu kết với hành khách lấy cắp nhẫn kim cương, cuối cùng còn uy hiếp, nếu thật sự không kiểm tra khoang phổ thông, cô ta sẽ kêu hãng hàng không cho cuốn gói tất cả.

Những người khác không biết hai người vừa thương lượng cái gì, tiếp theo định làm ra sao, ai nấy chỉ đành ở yên tại chỗ nhìn cô gái kia chửi bậy.

Tang Cẩn định trở về vị trí của mình nhưng cũng bị cô ta ngăn lại. Bất đắc dĩ, cô dứt khoát ngồi lại vị trí vừa rồi.

Máy bay đã bắt đầu hạ cánh, tiếp viên chỉ đành rời đi giúp đỡ những hành khách còn lại.

Cô gái mặc váy đen kia đột nhiên bị bỏ lơ thì tức giận tới phát điên. Cô ta tuyên bố muốn tới khoang điều khiển tìm cơ trưởng phân xử, còn định báo cáo toàn bộ tiếp viên chậm trễ hành khách. Cô ta chạy tới cửa khoang phổ thông, trong đầu đột nhiên nhớ tới gì đó, chạy về, chỉ tay vào

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn mắng cô không biết xấu hổ, lấy trộm nhẫn kim cương còn muốn chống chế.

Máy bay cuối cùng cũng đáp xuống mặt đất.

Tiếp viên hàng không bắt đầu mỉm cười vui vẻ đưa tiễn hành khách, tất cả mọi thứ đều diễn ra đúng quy trình, không hề vì việc cô gái mặc váy đen mất nhẫn kim cương quấy nhiễu.

Việc làm mọi người cảm thấy bất ngờ chính là cô gái kia đột nhiên bình tĩnh lại, quay về vị trí của mình nhìn từng hành khách rời đi, lâu lâu nhìn qua Tang Cẩn, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Cuối cùng, tất cả hành khách đều đã xuống máy bay, trên khoang thương gia chỉ còn hai cô gái và nhân viên làm việc trên máy bay.

Cơ trưởng và hai tiếp viên hàng không khác bước vào nhắc nhở bọn họ máy bay đã tiếp đất an toàn, bọn họ có thể xuống máy bay.

"Mấy người tưởng có thể qua loa xử lý vậy sao? Đừng mơ! Nhẫn kim cương của tôi bị mất trên máy bay của mấy người, chắc chắn là ai đó không biết xấu hổ đã trộm đi. Vừa rồi máy bay chưa hạ cánh, mọi người đều ở đây, tôi kêu mấy người kiểm tra, mấy người lại không chịu. Bây giờ, mấy người tự nghĩ cách đi, hoặc là tìm nhẫn kim cương về cho tôi, hoặc là tự mấy người bồi thường."

Cô gái mặc váy đen bắt chéo hai chân, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Trong lòng Tang Cẩn thở dài một tiếng, cô chắc chắn cô gái kia không hề có ý tốt, bây giờ chỉ có thể chờ Bàng Miểu xác nhận một việc.

"Cô Trương, lúc cô mua vé máy bay, nếu cô cũng ký bảo hiểm tài sản thì công ty sẽ bồi thường cho cô..."

https://thuviensach.vn

Cơ trưởng còn chưa nói xong thì đã bị một người cắt ngang: "Không cần, có gì thì kêu cô ta tới cục cảnh sát nói chuyện đi." Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng của Bàng Miểu.

Lời vừa dứt, phía cửa đột nhiên xuất hiện ba người. Bàng Miểu dẫn hai cảnh sát tới, đưa tay chỉ vào cô gái mặc váy đen: "Chính là cô gái này."

Hai cảnh sát phía sau cô lập tức đi tới trước mặt cô ta, đưa ra chứng cứ: "Chào cô, chúng tôi đã có chứng cứ nghi ngờ cô có liên quan tới việc lừa đảo nữ trang, mời cô theo chúng tôi tới cục cảnh sát phối hợp điều tra."

Cảnh sát nói xong, áp giải cô gái mặc váy đen kia rời đi.

"Nghi ngờ? Các anh dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Chứng cứ đâu? Người các anh nên bắt phải là kẻ trộm cắp chứ? Buông tôi ra!"

"Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, cô tới cục cảnh sát chờ đi." Bàng Miểu bạo gan nói chuyện, cô nhịn lâu lắm rồi, lúc này, cô cảm thấy thật sự thống khoái.

Tang Cẩn cười nhìn cô ta: "Tiểu thư, xin hỏi cô họ gì? Cô chắc chắn mình họ Trương sao? Còn nữa, cô dùng ngón tay nào đeo nhẫn vậy? Người đeo nhẫn ba năm chắc chắn sẽ để lại dấu vết đeo nhẫn, vì sao các ngón tay của cô đều bình thường như vậy?"

Cô gái kia vốn dĩ còn rất kích động nhưng nghe cô hỏi mấy câu, trong nháy mắt nhìn trái cà tím héo xuống.

"Còn nữa, lọ sứ trắng này của tôi không thể tùy ý mở ra, nguyên nhân thì chắc cô cũng rõ. Tôi nói rồi, khả năng quan sát của cô rất tốt, bản lĩnh học đi đôi với hành lại vô cùng lời hại. Cô cũng là người thông minh, tôi tin nếu cô đem ưu điểm của mình đặt vào chuyện khác, cô nhất định sẽ trở thành một nghệ nhân vô cùng xuất sắc."

https://thuviensach.vn

Cô gái mặc váy đen căng lớn đôi mắt, tựa hồ không tin những chuyện đang diễn ra. Thời gian hai người nói chuyện chưa đến một giờ, vì sao cô ta lại biết nhiều việc của mình như vậy?

Đây cũng là nghi vấn trong lòng Bàng Miểu.

Cảnh sát lập tức giải người mang đi.

Tang Cẩn quay trở về chỗ ngồi của mình, thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi.

Bàng Miểu đưa cô ra ngoài, nhịn không được mà hỏi: "Cô Tang, cô có thể nói cho tôi biết, cô làm thế nào biết cô ta không làm mất nhẫn kim cương, tất cả đều do cô tạo tự biên tự diễn được không? Cô thậm chí còn biết cô ta có đồng lõa ở sân bay Hamburg nữa. Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng, công ty chúng tôi có vấn đề, vậy mà chính chúng tôi cũng không nhận ra."

"Kỹ xảo lừa đảo kiểu này tính ra cũng không xem là cao minh gì, đặc biệt là cô gái tự cho mình là đúng kia. Cô ta không biết toàn bộ quá trình của mình có quá nhiều chỗ hở. Nếu đúng như cô ta nói, mất nhẫn kim cương, nữ trang quý giá như vậy, cô ta hẳn sớm đã phát hiện, vì sao phải tới tới thời điểm máy bay hạ cánh mới nói chứ? Cho dù cô ta nhất thời sơ sẩy, phát hiện muộn, nhưng nếu thật sự mất nhẫn kim cương, cô ta chắc chắn sẽ đau lòng, nôn nóng, thậm chí là hoảng loạn, đây mới là phản ứng của một người bình thường mất đồ quý giá, nhưng cô ta hoàn toàn không có. Cô ta thì ngược lại, vô cùng bình tĩnh, ngay cả phẫn nộ cũng thể hiện ra ngoài."

Ý nghĩa của loại biểu tình này, đối với người như Tang Cẩn từng học chương trình tâm lý học tội phạm, thực sự là quá dễ để suy đoán.

"Cô ta làm mất nhẫn lại không kêu chúng ta đi tìm lại trực tiếp kêu lục soát khoang phổ thông, mục đích rõ ràng như vậy giống như cô ta đã biết nơi giấu ở đâu rồi vậy."

https://thuviensach.vn

"Cô ta đương nhiên biết nhẫn cất giấu ở đâu. Mục đích thật sự của nàng ta không phải điều tra khoang phổ thông. Nàng ta rõ ràng biết điều tra như vậy không hợp pháp, huống hồ khoang phổ thông có nhiều hành khách như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, các tiếp viên hàng không không có khả năng xoay sở. Cô ta dùng khả năng của mình quan sát mọi người, bắt lấy nhược điểm. Cô ta biết lọ sứ này của tôi không thể mở ra, lại nhất quyết yêu cầu tôi làm vậy. Không mở, vậy tội danh sẽ đặt lên đầu của tôi."

Tang Cẩn không thể không thừa nhận, cô không thể che giấu mà bộc lộ tình cảm này, đây cũng chính là lý do để cô gái mặc váy đen kia nắm lấy nhược điểm.

"Nói như vậy, ngay từ đầu, mục đích thật sự của cô ta kỳ thật là mượn chuyện lấy cớ điều tra, kéo dài thời gian sao? Cho dù chúng ta có thể lục soát được hay không cũng không phải vấn đề. Chờ máy bay hạ cánh, hành khách đều rời đi hết, cô ta có thể lấy cớ không tìm được nhẫn kim cương là vì chúng ta không chịu điều tra. Hành khách đã xuống máy bay, chúng ta nếu muốn đuổi theo đương nhiên là không thể. Trong thời gian ngắn như vậy, tiếp viên hàng không càng khó tìm được thứ mà cô ta gọi là nhẫn kim cương. Cuối cùng, chúng ta chỉ có thể bồi thường cho cô ta. Chuyện như vậy công ty hàng không quả thật đã gặp nhiều lần, nhưng lần nào cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt."

Bàng Miểu nhớ tới thì liền tức giận bất bình, cô nhìn Tang Cẩn, ánh mắt tràn ngập cảm kích: "Cô ta chắc chắn không nghĩ tới, kỹ xảo như vậy sẽ bị cô nhìn thấu. Cho nên cô ta thẹn quá hóa giận, đem mục tiêu dời tới cô, hại cô bị cô ta đẩy ngã, thiếu chút nữa còn bị bị oan."

Tầm mắt hai người đều dừng trên lọ sứ trong tay Tang Cẩn.

Tang Cẩn hoảng hốt một hồi liền an ủi Bàng Miểu không cần để ý, cô chắc chắn sẽ không để cô gái kia thực hiện.

https://thuviensach.vn

Bàng Miểu vẫn còn chút nghi ngờ: "Cô Tang, tôi đã hỏi qua đồng nghiệp, bọn họ nói lúc cô gái kia lên máy bay quả thật có mang nhẫn, hơn nữa, nhân viên an ninh cũng có thể chứng minh. Vì sao nhẫn kim cương lại không thấy đâu? Cô không có chứng cứ, cũng không tiếp xúc với cô ta nhưng chúng tôi, sao có thể chắc chắn cô ta đang nói dối chứ?"

Tang Cẩn mỉm cười: "Tìm chứng cứ là công việc của cảnh sát, tôi không có năng lực lớn như vậy. Chẳng qua, vấn đề mấu chốt chính là điểm cô vừa nói, nhẫn lên máy bay lại không cánh mà bay sao? Thời điểm tôi nghe cô ta mạnh mẽ yêu cầu điều tra khoang phổ thông, trực giác đã mách bảo, cô ta nhất định đã giấu nhẫn đi, nhưng chiếc nhẫn đó là gì. Mấy cô có thể tìm trên máy bay, hẳn sẽ tìm được. Cho dù nhẫn kim cương thật đã qua cổng an ninh, nhưng trước khi lên máy bay có thể bị đánh tráo, như vậy chứng tỏ có người hợp mưu với cô ta. Có thể để cô ta mang nhẫn giả lên máy bay, lại không bị ai phát hiện thì chỉ có thể là nhân viên ở đây. Cho nên, tôi mới kêu cô đi chứng thực."

Tang Cẩn lúc đầu chỉ đặt ra giả thiết như vậy, nhưng dần dần cô càng tin đây là sự thật.

"Bởi vì nghi ngờ nên tôi mới cố ý lấy thân phận đại diện khoang phổ thông tới can thiệp với cô ta, hi vọng tìm ra một chút manh mối chứng minh suy đoán của mình. Thời điểm tôi với cô ta bắt tay, tôi để ý tay cô ta vô cùng thô ráp, thậm chí có vết chai rất dày, đây tuyệt đối không phải bàn tay của người làm công ty ăn lương bình thường. Tôi hỏi cô ta làm nghề gì, cô ta lại nói làm cho công ty bình thường, một mặt cố giấu tay mình đi. Tôi yêu cầu cô ta miêu tả nhẫn kim cương, một chữ cô ta cũng không nói được. Tôi đoán cô ta không phải không biết, mà là cố ý không nói, bởi vì cô ta sợ mình vừa nói ra sẽ để lộ cô ta thực chất rất am hiểu về nữ trang."

"Nói gì vậy, cô ta thật sự là nghệ nhân làm nữ trang sao?"

https://thuviensach.vn

"Tám chín phần là vậy, tôi đã từng thấy bàn tay của thợ làm nữ trang, quan cảm với tay cô ta có mấy phần tương đồng." Tang Cẩn nhớ lại tình hình lúc đó, nhịn không được bật cười, "Kẻ nói dối lúc nào cũng sẽ chột dạ. Lúc đó trong lòng cô ta nhất định rất khẩn trương nên không hề phát hiện, tôi hết lần này đến lần khác gọi cô ta là cô Trương, cô ta vẫn cam chịu. Trên thực tế, có quỷ mới biết cô ta họ Trương hay Lý, chính cô ta phản ứng như vậy đã để lộ lỗ hổng quá lớn."

Bàng Miểu trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng nhịn không được mà cười thành tiếng, cười xong lại bắt đầu cảm ơn: "Cô Tang, thật sự rất cảm ơn cô, may mà lần này không cô, nếu không chắc tôi chết rồi. Cô có thể để lại cách liên lạc không? Có một người nhất định rất muốn gặp cô."

Tang Cẩn vừa định đồng ý, nhưng lời vừa tới miệng lại phải nuốt về. Bà ngoại từng dặn dò, không được để bất kỳ ai biết cô đã trở về, xong việc phải lập tức trở về Hamburg.

Cuối cùng, Tang Cẩn chỉ đành khéo léo từ chối.

Bàng Miểu cảm nhận được cô đang cảnh giác với mình, dù sao bọn họ cũng chỉ mới gặp mặt lần đầu. Nghĩ như vậy, cô không khỏi muốn nhìn kỹ cô ấy thêm vào lần.

Tang Cẩn mặc áo sơ mi đỏ và váy dài, cả người toát ra sự thanh lịch và bí ẩn. Tóc cô dài tới eo, dường như màu đen đó khiến người ta vừa thấy đã muốn duỗi tay chạm vào. Làn da của cô trơn bóng như ngọc, trắng nõn như tuyết.

Vẻ đẹp của cô không chỉ đơn giản dừng ở ngũ quan tinh xảo, mà trên đó toát ra vẻ đẹp độc nhất vô nhị. Cô rất bình thường, thậm chí có chút khiêm tốn, vô cùng an tĩnh, nhưng chỉ cần mỉm cười, loại cảm giác mà cô mang lại khiến người ta bất giác nhìn cô, thậm chí là muốn tới gần.

https://thuviensach.vn

Bàng Miểu không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả vẻ đẹp của cô, nhưng ấn tượng sâu nhất hẳn là đôi mắt đó.

Đôi mắt đó trong suốt, vừa nhìn một lần sẽ khiến người ta liên tưởng tới đêm hè đầy sao, sâu thẳm, nhàn nhã mà tươi sáng, lộ ra sự cơ trí và thông minh. Nhưng nhìn kỹ, đáy mắt hình như đang ẩn chứa một tia ưu thương.

Bàng Miểu chỉ có thể kết luận, cô là người có câu chuyện xưa.

Bàng Miểu tuy cảm thấy rất tiếc nhưng cũng không ép buộc cô, hai người cứ như vậy chia tay ở cổng.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ngọc Thạch Hình Hoa Dâm Bụt

Tang Cẩn lấy hành lý, rời khỏi sân bay.

Ánh nắng hôm nay vô cùng chan hòa, trời cao xanh thẳm, thỉnh thoảng có vài cơn gió thổi tới tạo cho người ta cảm giác mát lạnh, lướt qua gương mặt mềm mại như tơ tằm, cảm giác cơ phần giống với tay bà ngoại.

Tâm tình của cô thật sự không tồi. Ngồi trên máy bay như khúc nhạc dạo đầu vậy, khúc nhạc đó từ từ đưa nàng trở về quê nhà xa cách mười lăm năm, nghĩ tới thật sự rất có ý nghĩa. Mặc dù trải qua bao nhiêu thăng trầm nhưng cuối cùng, nàng vẫn đưa bà ngoại về tới quê hương của mình.

Tang Cẩn cúi đầu nhìn lọ sứ trắng trong tay, trên mặt hiện lên nụ cười thư thái.

Trước cổng có một chiếc taxi dừng lại.

Cô chạy tới, nhanh chóng lên xe, nơi muốn tới là đại học Thanh An.

Dọc đường đi, cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng, thành phố này, so với thời điểm cô rời đi đã có sự thay đổi.

Trong trí nhớ của mình, đường lớn gồ ghề lồi lõm, mọi người chen chúc nhau đi trên con đường đó, lâu lâu sẽ có một chiếc máy bay vọt qua thổi tung bụi bẩn dưới đất.

Còn hiện tại, con đường rộng lớn sạch sẽ, xe chạy trên đường vô cùng ổn định, hoàn toàn không hề có cảm giác xóc nảy. Hai bên đường phố trồng

https://thuviensach.vn

rất nhiều cây nhanh. Lại nhìn ra xa xa, tất cả đều là những tòa cao tầng nằm san sát. Mọi thứ đều trông vô cùng hiện đại.

Nhưng cô vẫn nhớ tới phố cổ trong hồi ức của mình, nơi có bố mẹ, có em trai, có bà ngoại. Mười lăm năm trước, trong nhà chỉ còn lại cô và bà ngoại, hai người phải rời xa quê hương. Lúc này, cô đã trở về, nhưng chỉ còn một mình cô.

Tang Cẩn đắm chìm trong ký ức của mình cho đến khi tài xế nói với cô, đã tới đại học Thanh An, cô mới hoàn hồn.

Cô thanh toán tiền rồi xuống xe. Điều làm cô kinh ngạc là tài xế cũng xuống xe, giúp cô lấy hành lý từ cốp xe xuống, mới rời đi. Chỉ một chi tiết nhỏ này lại khiến cô cảm thấy thật ấm áp. Nghe được giọng nói ở quê nhà cũng khiến cô cảm thấy quen thuộc, thân thiết.

Tang Cẩn kéo hành lý đi vào cánh cửa trường đại học. Cô lấy ra thư mời cùng tài liệu đưa cho bảo vệ xem qua.

Bảo vệ thấy giấy tờ ghi cô là giáo viên từ Đức về nước, ánh mắt không khỏi nhìn cô vài giây, có lẽ do cách ăn mặc, cử chỉ cùng lời nói vô cùng khiêm tốn nên đặc biệt nhiệt tình. Bảo vệ kiên nhẫn chỉ cho cô đường đi tới học viện ngoại ngữ thế nào, nơi ở dành cho giáo viên ở đâu, thậm chí ngay cả căn tin, thư viện cũng từ từ nói rõ.

Trong lòng Tang Cẩn vô cùng biết ơn, trước khi rời đi còn để lại một hộp chocolate. Bảo vệ từ chối vài lần, cuối cùng vẫn đồng ý nhận lấy.

Tang Cẩn theo sự hướng dẫn của bảo vệ rất nhanh đã tìm được học viện ngoại ngữ. Bên trong có nhân viên trực ban, cô xử lý xong thủ tục rồi một mình đi tới chung cư dành cho giáo viên.

Một tuần nữa trường học mới khai giảng nên lúc này, khuôn viên không có ai. Cô cố tình tới đây trước để làm quen với môi trường này

https://thuviensach.vn

nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất chính là, sắp xếp cho bà ngoại.

Về vấn đề này, hiện tại, cô cũng chưa biết phải giải quyết như thế nào.

Cô đến tòa chung cư trường học sắp xếp cho mình, Phù Tang uyển, đã là buổi tối.

Cái tên này không khỏi làm cô kinh ngạc, sao lại trùng hợp như vậy? Tên của cô hình như giống với tòa chung cư cô ở.

Tang Cẩn ở trên tầng cao nhất của chung cư. Đi lên tầng cao nhất, ở cuối hành lang chính là phòng của cô. Cô bước vào, lập tức ngồi trên ghế sô pha, đưa mắt nhìn cách sắp xếp của căn phòng.

Ở đây có hai phòng ngủ và một phòng khách, tuy không tính là lớn nhưng một người ở lại rất vừa vặn. Căn phòng sạch sẽ, ánh sáng từ bắc đến nam đều rất tốt. Chỉ là, cô cảm giác có chút thiếu thiếu, có lẽ phải mua thêm ít đồ dùng trong nhà. Trong đầu bắt đầu tính toán nên mua thứ gì.

Tang Cẩn ngồi trên ghế sô pha một lúc lâu rồi đứng dậy, dạo quanh toàn bộ chung cư một lần, cuối cùng đi tới ban công.

Trời đêm hôm nay vô cùng trong vắt, ánh trăng từ từ lên cao giống như một chiếc khay bạc khổng lồ chiếu sáng một vùng đen tối.

Phía sau chung cư có một bồn hoa, xa xa là một vùng được bóng cây che phủ.

Khắp nơi yên tĩnh, yên tĩnh đến làm trái tim người ta hoảng loạn.

Tang Cẩn đứng một lúc rồi quay về phòng, ăn uống chút gì đó đơn giản, liền bắt đầu sửa sang hành lý.

Cô mở hành lý ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc chuông gió. Đây là vật mẹ cô để lại, tất cả những thứ liên quan tới người nhà cô chỉ còn

https://thuviensach.vn

lại thứ này.

Tang Cẩn cẩn thận cầm lên, "Leng keng, đang đang, leng keng, đang đang..."

Trong đầu cô bỗng dưng hiện lên bóng dáng của một người phụ nữ xinh đẹp, bên tai phảng phất nghe được giọng nói dịu dàng của bà ấy, giống như thanh âm ngọt ngào của chuông gió này vậy.

Mẹ cô rất thích chuông gió, cho nên tên cô và em trai cũng có liên quan tới chuông gió. Cô và em trai đều theo họ mẹ là Đinh, lúc nhỏ cô được gọi là Đinh Đinh, còn em trai là Đinh Đang.

Khi nhỏ cô rất ghét cái tên này, trong đầu cảm thấy nó thật ấu trĩ, nhưng lúc này, cô lại rất thích, cái tên đó dường như kêu vô cùng thuận miệng, lại tạo cảm giác vui vẻ.

Vấn đề là, cái tên Đinh Đinh là, mười lăm năm trước đã trở thành cấm kỵ, cô của hiện tại cũng không thể sử dụng nó.

Tang Cẩn định treo chuông gió lên nhưng lại nhớ tới lời bà ngoại, chuông gió không may mắn nên vẫn luôn không có cô treo lên. Cuối cùng, cô vẫn đành từ bỏ.

Cô đặt chuông gió về trong vali, tầm mắt lại bỗng dưng nhìn tới chiếc hộp hình tròn bên cạnh.

Tang Cẩn mở hộp ra, lấy một hộp gấm nhỏ bên trong, tiếp tục mở. Đó là một khối ngọc thạch, bên trên điêu khắc một đóa hoa. Bà ngoại từng nói, đóa hoa trên miếng ngọc thạch này là hoa dâm bụt.

Bên trong hộp tròn lớn có tổng cộng 15 chiếc hộp nhỏ, bên trong mỗi hộp nhỏ đều đựng một khối ngọc thạch, lớn lớn bé bé, hình dáng màu sắc

https://thuviensach.vn

đều khác nhau. Bên trên mỗi miếng ngọc thạch đều điêu khắc một loài hoa, tất cả đều là hoa dâm bụt, chỉ là chủng loại không giống nhau.

Đây là món đồ trong thời gian cô và bà ngoại sống ở Đức 15 năm, sinh nhật mỗi năm của cô đều nhận được.

Nhưng cho đến hiện tại, cô vẫn không biết, những miếng ngọc thạch khắc hoa dâm bụt này, rốt cuộc là ai đã gửi cho cô.

Tang Cẩn nhìn hộp gấm này, cả người đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Cô vội đóng lại hộp tròn, đặt lại vào trong va li, sau đó lấy ra mấy món quần áo và dụng cụ cần thiết rồi đóng va li hành lý lại, nhanh chóng đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong, Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng phải làm vào ngày mai. Cô không tiếp tục dọn hành lý, cũng không muốn ăn, lập tức bò lên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Cô có chút lạ giường, nhưng có lẽ vì đường xá mệt mỏi, không bao lâu, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Những cơn ác mộng cô hay mơ tới, hôm nay cũng không xuất hiện.

Hôm sau, tia nắm ban mai đầu tiên vừa chiếu vào, Tang Cẩn là tỉnh dậy.

Cô vừa rời giường, ánh mắt lại nhìn tới lọ sứ trắng đặt trên đầu tủ, trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô nên làm thế nào để đưa bà nội trở về phần mộ của Đinh gia đây? Biến động 15 năm trước không liên quan trực tiếp tới bà ngoại, cho nên, suy nghĩ một hồi, cô quyết định làm theo các thủ tục bình thường.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn bằng tốc độ nhanh nhất vệ sinh cá nhân, sau đó một tô mỳ, ăn uống đơn giản. Ăn xong, cô liền mang bà ngoại vội vàng rời khỏi. Nơi cô muốn tới chính là nơi cô từng sinh sống 10 năm lúc nhỏ, đảo Thanh An.

Đi tới công trường, bảo vệ rất nhiệt tình chào đón cô. Cô cũng vui vẻ chào hỏi, sau đó tạm biệt. Đến đường lớn, cô nhanh chóng bắt taxi.

Cô nói ra nơi muốn tới, tài xế liền hỏi một câu: "Cô có vội không? Nếu không vội thì chúng ta đi cầu Thanh Ninh, không đi cầu mới Thanh An."

"Sao vậy? Cầu Tân Thanh An không phải là con đường chính nối thành phố Thanh An và đảo Thanh An sao?" Tang Cẩn không khỏi ngạc nhiên, cô đã xem bản đồ mới nhất của thành phố, hơn nữa cô đã từng sống ở nơi này, đương nhiên vô cùng quen thuộc."

"Cây cầu đó không may mắn đâu. Mặc dù cầu Tân Thanh An là biểu tượng cho thành phố này, nhưng bình thường mọi người đều không đi, nếu có thể thì luôn tránh nó." Tài xế nhiệt tình giải thích với cô.

"Cô là giáo viên đại học Thanh An sao? Giáo viên trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, vừa gặp đã biết từ nơi khác tới. Chắc cô không biết, cây cầu kia đã xảy ra rất nhiều tai nạn, thậm chí còn có cái gì gọi là Sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt nữa. Những người có khúc mắc trong lòng đều chạy tới đó tự tử. Đúng rồi, bên cạnh cây cầu đó có một cây cầu cũ, năm xưa, mới ngày đầu tiên đưa vào sử dụng đã sập, thương vong vô số. Ngay cả kiến trúc sư công trình Đinh Vũ Kiều cũng từ cây cầu đó nhảy xuống tự tử, nghe đâu trước khi chết ông ta đã giết sạch gia đình của mình. Một nhà năm người, haizz, thật là đáng sợ."

Tang Cẩn nghe tài xế kể chuyện, cả người không khỏi lạnh lẽo, cánh tay ôm lọ sứ trắng bỗng nhiên run run. Tin đồn này cô đã từng nghe, nhưng mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy phẫn nộ, bi thương.

https://thuviensach.vn

Cô rất muốn phản bác, rất muốn nói với tài xế việc đó không phải sự thật, bố cô nhất định không phải người như vậy.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không nói gì cả, chỉ yên lặng ngồi nghe tài xế tiếp tục kể về cây cầu kia. Tài xế không đi qua cầu Thanh An, vòng một đoạn thật xa để đi qua cầu Thanh Ninh.

Tang Cẩn tới nơi, lúc này vẫn còn sớm, chưa tới 9 giờ.

Cô hỏi tài xế vấn đề của mình nên làm thế nào. Tài xế kêu cô nên trực tiếp đi tìm người trong nhà, nhưng gia đình họ Đinh đã không còn ai nên cô chỉ đành đi tìm trưởng thôn.

Tới văn phòng ủy, cô đem chuyện của mình nói cho nhân viên, bọn họ nói lại rằng, trưởng thôn đang tiếp khách quan trọng, kêu cô ngồi chờ.

Kết quả, cô ngồi đợi cả nửa ngày cũng không thấy ai cả. Mỗi lần cô hỏi phải chờ bao lâu, bọn họ đều trả lời không biết.

Tang Cẩn biết bọn họ chỉ trả lời qua loa với mình. Cô thừa cơ cửa văn phòng của trưởng thôn mở, trực tiếp đi vào.

"Chào trưởng thôn, bà ngoại của tôi từng là người dân sống ở đây, bây giờ bà ấy muốn lá rụng về cội, đây là điều hợp tình hợp lý, hy vọng trưởng thôn có thể dành chút ít thời gian giúp tôi xử lý. Tôi sẽ vô cùng biết ơn ông."

Tang Cẩn nhanh chóng trực tiếp trình bày vấn đề của mình.

Bên trong văn phòng có hai người ngồi.

Người đưa lưng về phía cô mặc đồng phục cảnh sát màu xanh, trên đầu còn đội mũ nên cô không nhìn thấy mặt của anh, chỉ nhìn được khuôn cằm. Đường nét vô cùng đặc biệt mang cho người ta cảm giác thoải mái

https://thuviensach.vn

thanh tân, không hề có bất kỳ tạp niệm nào. Làn da anh ta màu nâu của lúa mì, trông đặc biệt khỏe mạnh dưới ánh mặt trời.

Tang Cẩn nhìn dáng ngồi của anh ta, cánh tay to rộng vững chắc, hơn nữa chỉ là một chàng trai trẻ tuổi, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

Đối diện anh ta, cũng đang đối diện Tang Cẩn là một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, hói đầu, một bụng bia đang châm trà cho chàng trai trẻ tuổi. Rót trà xong, ông ta mới nhìn về phía Tang Cẩn, trên dưới đánh giá cô, ánh mắt cuối cùng cũng dừng trên lọ sứ trắng.

"Người như cô, dựa vào đâu tôi phải giúp xử lý loại việc vặt vãnh này hả? Còn nữa, thôn Thanh An sớm đã không còn, bây giờ chỉ có trấn Thanh An, chẳng lẽ một chút cô cũng không biết sao? Người bên ngoài đâu, chẳng lẽ đều chết hết rồi hả?" Thôn trưởng, à không, thị trưởng hướng ra phía cửa kêu to.

Ông ta hét xong liền quay đầu nhìn người đối diện, ngữ khí lập tức thay đổi: "Cảnh sát Bàng, thật ngại quá, tôi lập tức kêu cô ta đi ngay. Ngài muốn biết gì, tôi đều sẽ khai hết, nửa lời cũng không gian dối. Ngài tuyệt đối đừng khách khí nha."

Lần đầu tiên Tang Cẩn thấy một con tắc kè hoa biến sắc nhanh như vậy, trong lòng không khỏi tức giận. Cô vừa định phản bác thì bên ngoài có bảo vệ xông vào, kéo cô đi ra.

"Để cô ấy nói hết đã." Cảnh sát Bàng theo lời của thị trưởng đột nhiên lên tiếng. Giọng nói anh ta không lớn, nhưng vô cùng có khí phách, bên trong có một loại lực uy hiếp khiến người ta không có cách nào từ chối. Nhưng, Tang Cẩn nghe xong lại cảm thấy khó hiểu, anh ta trẻ tuổi như vậy, dựa vào cái gì mà có ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến như thế?

Người trong phòng đều bị sốc, đồng loạt nhìn về phía anh ta.

https://thuviensach.vn

"Được, được, vậy thì nghe theo cảnh sát Bàng." Thôn trưởng nhìn anh ta cười cười, sau đó nhìn Tang Cẩn, tươi cười trên mặt lập tức biến mất, không chút kiên nhẫn mà hỏi: "Cô nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?"

Tang Cẩn còn chưa lên tiếng đã bị một giọng nói cắt ngang.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nghi Vấn Trùng Trùng

Không khí trong phòng dường như bị vấn đục, không gió, rất kín.

Tang Cẩn nghe những lời nhân viên bên cạnh vừa nói, không khỏi sửng sốt. Cô không tin anh ta, truy hỏi lại: "Anh vừa nói cái gì?"

Nhân viên lập tức lặp lại lời mình vừa nói: "Trấn trưởng Lý, chúng tôi vừa xác minh, bà ngoại của cô gái này, Đinh Mai, vào 15 năm trước đã có thông báo tử vong, bệnh viện còn đưa ra được giấy chứng tử. Lúc đó, bà ấy đã được an táng ở phần mộ tổ tiên Đinh gia. Lúc này sao lại có một Đinh Mai nữa chứ?"

"Sao có thể..." Tang Cẩn vẫn không tin, giọng nói đột nhiên nhỏ lại.

Trong đầu cô bỗng nhiên văng vẳng lời tài xế vừa nói lúc nãy: Nghe nói trước khi ông ta chết đã giết sạch gia đình của mình. Một nhà năm người...

Cả nhà cô, bà ngoại, bố, mẹ, em trai, tính cả cô mới vừa đủ năm người. Nói như vậy, trong mắt người ngoài, tất cả bọn họ đều chết rồi sao?

"Đinh Mai là bà ngoại cô, vậy cô là con gái của Đinh Vũ Kiều và Đinh Tĩnh Xu sao?" Trấn trưởng Lý đã không còn mất kiên nhẫn như vừa nãy, ngược lại, ông ta tỏ ra kinh ngạc, vội vàng xác thật lời nhân viên vừa nói.

Tang Cẩn lập tức cảnh giác: "Không phải, tôi họ Tang. Có lẽ là do tôi nhầm lẫn, xin lỗi, quấy rầy các vị rồi." Nói xong, cô xoay người, vội vàng rời khỏi văn phòng.

https://thuviensach.vn

Cô chạy một mạch ra ngoài, đến khi không còn thấy văn phòng ủy ban của thị trấn kia, chắc chắn không có ai đuổi theo, cô mới dừng lại, không ngừng thở dốc.

Tang Cẩn hoàn toàn không ngờ lại gặp tình huống như vậy.

Khó trách trước khi bà ngoại mất luôn dặn dò cô, nhất định không được về nước, nói cô cứ mãi mãi sống ở Hamburg đi. Thì ra bên trong ẩn chứa nhiều bí mật chưa thấy ánh sáng như vậy.

Bố cô rõ ràng tên Tang Vũ Kiều, vì sao lại trở thành Đinh Vũ Kiều chứ?

Cô và em trai theo họ mẹ vì dựa theo quan niệm truyền thống, bố cô xem như tới nhà họ Đinh làm rể. Nhưng như thế cũng đâu tới mức sửa thành họ Đinh, ít nhất là trước khi cô và bà ngoại rời đi, ông vẫn còn mang họ Tang.

Bà ngoại cô chỉ mới qua đời nửa năm trước ở Hamburg, vì sao thời gian tử vong lại biến thành 15 năm trước chứ?

Cô rõ ràng vẫn còn sống, vì sao cũng bị liệt vào danh sách tử vong linh tinh kia? Bà ngoại luôn nói với cô, mười lăm năm trước vì sự cố sụp cầu Thanh An nên bố mẹ và em trai cô mới mất, vì sao bây giờ lại có tin đồn khó nghe như vậy?

Cô chắc chắn, những việc này đều phát sinh sau khi cô và bà ngoại rời khỏi Trung Quốc. Họ đi rồi, ai sẽ ở đây làm mấy việc này đây? Bọn họ rốt cuộc vì sao phải như vậy?

Trong đầu Tang Cẩn chất đầy nghi vấn.

Đột nhiên cảm giác có người phía sau tới gần, cô lập tức bỏ chạy. Dựa vào ký ức lúc nhỏ, cô chạy vòng vào hẻm nhỏ, chạy một hồi mới dám dừng

https://thuviensach.vn

lại. Quay đầu nhìn, cũng may, người theo dõi đã bị cô vứt lại.

Tang Cẩn không dám ở đây lâu, vội vàng bắt taxi trở về đại học Thanh An.

Trở về chung cư, cô bắt đầu vắt óc suy nghĩ, nhưng chuyện trước mắt vẫn là sắp xếp cho bà ngoại thật tốt.

Quyết định về nước lúc này vốn dĩ ban đầu cô còn do dự, cho nên chỉ tìm một công việc qua loa làm nơi dừng chân.

Nhưng hiện tại, cô nhất định phải gỡ bỏ toàn bộ băn khoăn thì mới có thể đưa bà ngoại về phần mộ tổ tiên.

Trên đường trở về Tang Cẩn có mua một chút đồ ăn. Cô ngồi trên sô pha, vừa ăn vừa dùng máy tính tìm kiếm tư liệu. Tìm cả nửa ngày, tất cả tin tức đều giống hệt lời tài xế ban ngày nói.

Cô thật sự có thể tìm ra chân tướng bằng cách này sao?

Đột nhiên nghĩ tới một nơi, Tang Cẩn lập tức đóng máy tính lại. Hộp cơm còn chưa ăn xong, cô cũng thẳng tay ném vào sọt rác, vào phòng tắm tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tang Cẩn tới thẳng cục cảnh sát của thành phố Thanh An.

Tới nơi, cô nói dối mình là tiểu thuyết gia viết truyện về tội phạm, hiện tại muốn tìm tài liệu tham khảo để viết sách mới, hy vọng có thể được bọn họ hỗ trợ.

Loại chuyện này theo ý kiến của cô vô cùng hợp tình hợp lý, bọn họ hẳn sẽ không từ chối.

https://thuviensach.vn

Kết quả, thời điểm cô đưa ra yêu cầu với nhân viên công tác thì bên cạnh truyền tới giọng nói: "Đây là chuyện không có khả năng."

Trái tim Tang Cẩn hỗn loạn, giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy?

Cô xoay người nhìn người tới, thân hình cao lớn, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, quần tây màu đen, cả người toát ra cảm giác anh khí. Anh ta đi ngang qua cô vào căn phòng đối diện.

Phía sau anh ta có hai người, một nam một nữ.

"Boss, hôm qua tên trấn trưởng kia nói thế nào? Có phải lại thổi phồng vụ sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt không?"

"Cậu thôi đi, Chu Tiểu Vạn! Cái gì là sát thủ liên hoàn chứ, có phải xem TV nhiều quá rồi không?"

"Tôi đâu có, nhất định là tên trấn trưởng kia xem nhiều mới đúng."

"..."

Cánh cửa đóng lại, tiếng nói chuyện cũng theo đó mà biến mất.

Tang Cẩn không khỏi tức giận, anh ta là ai hả? Dựa vào đâu mà ngắt lời người ta như vậy? Còn nói không có khả năng, thật không để cô vào mắt!

"Cô cũng nghe rồi đó, Bàng tướng quân của chúng tôi đã nói chuyện này không thể, chúng tôi cũng không thể giúp được gì. Cô vẫn là về trước đi." Nhân viên bên cạnh đột nhiên lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tang Cẩn quay đầu nhìn cô nhân viên: "Tướng quân? Cô nói cái gì? Anh ta không phải thượng đế, cũng không phải thần, với lại tôi tới đây cũng coi như tuyên truyền miễn phí cho mấy cô rồi còn gì."

https://thuviensach.vn

"Anh ấy là đội trưởng đội cảnh sát ở đây, mặc dù không nói ra nhưng trên dưới nơi này, anh ấy chính là nhân vật trung tâm, ngay cả cục trưởng cũng rất nghe anh ấy. Việc này cũng khó trách, cho dù là án tử nhưng rơi vào tay anh ấy thì cũng được phá, người như vậy, đương nhiên là thần của chúng tôi. Hơn nữa, người ta lại như nam thần, đẹp trai như vậy!"

Tang Cẩn nhìn cô gái si ngốc trước mặt, cả người nổi hết da gà. Cô thầm suy nghĩ, làm thế nào thể thuyết phục vị thần truyền thuyết này, biết việc không có khả năng thành có khả năng đây?

Cửa phòng đối diện lại mở ra, một nam một nữ vừa rồi ra ngoài. Bọn họ vừa rời khỏi, Tang Cẩn liền chạy nhanh tới, gõ cửa. Bên trong truyền tới tiếng mời vào, cô lập tức đẩy cửa, vào trong.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là giá sách sát tường, trên đó xếp ngay ngắn đủ loại sách lớn bé.

Trên tường còn treo mấy bức thư pháp, còn cả bức tranh thủy mặc, ngoài ra, cờ thưởng cũng nhiều không ít.

Văn phòng tuy lớn nhưng bên trong bày biện vô cùng gọn gàng, không hề có vật phẩm nào dư thừa, toàn bộ đều sạch sẽ thoải mái. Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, đúng lúc dừng ngay trên bàn làm việc.

Người ngồi trước bàn tựa lưng vào ghế, chuyên chú xem tài liệu trong tay.

Tang Cẩn đứng từ xa nhìn anh. Cô lập tức cảm nhận được, người đàn ông này, bề ngoài chắc chắn vô cùng lạnh lùng. Cô do dự một hồi, tuy không tự nguyện nhưng vẫn căng da đầu tới trước, đứng yên.

Khuôn mặt anh bị tài liệu trong tay che lại, cho nên cô vẫn chưa thể nhìn thấy anh trông như thế nào.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng Bàng, chào anh. Tôi là Tang Cẩn, là tác gia tự do, hiện tại tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết lấy đề tài về tội phạm, hy vọng quý cục có thể giúp đỡ. Liệu quý cục có thể cho tôi mượn một số hồ sơ vụ án..."

"Không được, vừa tôi không phải tôi đã nói rồi sao? Hiện tại tôi rất bận, không muốn lãng phí thời gian của mình. Thuận tiện nhắc cô luôn một câu, cục cảnh sát không phải nơi tốt đẹp để tới, cô không phải tội phạm, cũng không phải nhân viên. Nếu cô có ý đồ xấu gì, tốt nhất là lập tức biến đi."

Giọng nói anh ta lạnh lẽo nhưng vô cùng nam tính, từ lúc bắt đầu nói chuyện, anh ta như một cơn gió rất dễ đi vào trái tim, ung dung tự tại.

Nhất thời, Tang Cẩn bị đắm chìm trong giọng nói đó nên không cẩn thận nghe kỹ nội dung. Đến lúc hoàn hồn, cô mới nhận ra, giọng nói hay như vậy lại bật ra mấy lời khó nghe như thế, anh ta thật phí phạm của quý trời ban.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với một người thậm chí không thèm ngẩng đầu nhìn cô.

Cô tức giận đến mức muốn tiến lên, túm lấy áo anh ta, chỉ thẳng vào mặt, đáp lễ một câu: "Đầu óc của anh có bị hỏng không hả?"

Đương nhiên, đó chỉ là tưởng tượng.

Hiện thực là, cô gắng gượng ra nụ cười thật tươi, lời nói vô cùng khiêm nhường: "Đội trưởng Bàng, tôi biết anh rất bận, nhưng việc này cũng không cần anh động một ngón tay vào mà. Anh chỉ cần nói hai chữ "Có thể" là được."

"Không thể! Nếu cô không lập tức đi, vậy để tôi kêu người tiễn cô."

https://thuviensach.vn

Anh ta xoay người cầm lấy điện thoại, gọi người vào, kêu đem người không liên quan mời ra ngoài, còn nghiêm khắc trách mắng, còn nói trong ngoài cục cảnh sát về sau phải bảo vệ nghiêm ngặt, nếu ai rời bỏ nhiệm vụ, xử theo luật.

Trong nháy mắt có người đi vào, "mời" cô ra ngoài. Cô muốn vào trong lần nữa, nhưng đã là chuyện không thể.

Tang Cẩn tức giận tới nghiến răng, cô thật hối hận vừa rồi bản thân khách khí như vậy. Sớm biết sẽ bị đuổi ra ngoài, cô đã trực tiếp làm theo suy nghĩ của mình rồi.

Cô đứng trước cửa cục cảnh sát, tới tới lui lui, xoay người rồi dừng lại, đứng chờ người bên trong đi ra. Kết quả, cô chờ tới trời tối vẫn không thấy anh ta đâu.

Cô đương nhiên không biết, có người vẫn luôn đứng trên lầu ba, thông qua cửa sổ quan sát hành động của cô.

Trong lúc vô tình Bàng Lỗi mới phát hiện, cô gái buổi sáng bị anh đuổi đi vẫn đứng chờ trước cửa cục cảnh sát.

Anh đương nhiên biết cô không phải tiểu thuyết gia nhưng hắn cô không biết, hôm qua cô tới văn phòng của trấn trưởng trấn Thanh An, anh cũng có mặt. Anh không từ chính diện nhìn cô, nhưng buổi sáng vừa nghe giọng nói đó anh liền nhận ra. Chỉ là anh không biết, vì sao cô lại tới cục cảnh sát muốn tìm hồ sơ, vì sao phải nói dối?

"Boss, tình hình đại khái là như vậy. Tháng này đã có ba vụ mất tích, tất cả đều là nữ sinh đại học."

Phía sau có người cắt ngang ý nghĩ của anh: "Những vụ mất tích đều có một điểm giống nhau, nơi cuối cùng nạn nhân xuất hiện đều để lại hoa dâm bụt. Tại sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi xoay người quay về bàn làm việc, xem sơ qua tài liệu rồi đóng lại, không trả lời: "Tiểu Vạn, cậu để ý người phụ nữ ở ngoài kia, đừng để cô ấy biết, mình đang bị theo dõi."

"..." Chu Tiểu Vạn ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạnh lùng đối diện.

Chu Tiểu Vạn không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ, cục đá thật sự đã nở hoa rồi sao? Trong đầu bọn họ suốt ngày chỉ có tội phạm, bắt đầu từ khi nào lại chú ý tới phụ nữ chứ?

"Đây là nhiệm vụ của cậu, tôi không muốn nghe có người báo án thứ tư trong tháng này nữa." Bàng Lỗi lập tức phá vỡ mộng đẹp của Chu Tiểu Vạn.

Chu Tiểu Vạn nhận lệnh, nhanh chóng rời đi.

Bàng Lỗi lần nữa đứng dậy, đi tới cửa sổ, nhưng bên ngoài đã không còn ai nữa.

Tang Cẩn đợi cả ngày ngoài cửa cục cảnh sát vẫn không thấy người, cuối cùng, cô quyết định trở về trường trước, suy nghĩ cách khác.

Buổi tối, cô kiểm tra lại tư liệu, xem qua rất nhiều trang web, cuối cùng dừng lại trước màn hình máy tính, hình ảnh của một cây cầu...

Cô nhìn chằm chằm hồi lâu, trong đầu lóe lên một suy nghĩ...

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nguy Hiểm Dưới Cầu

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về phía tây.

Dòng sông nhuộm một màu hồng, mỗi lúc một rực lên như ngọn lửa bừng cháy.

Tang Cẩn đứng dưới cầu nhìn mặt sông, nước sông cùng hoàng hôn hòa lẫn chiếu tới khiến cả khuôn mặt cũng bừng đỏ. Cô xoay người nhìn gầm cầu bên dưới, bên trong vô cùng u ám.

Cô quay đầu nhìn tảng đá khổng lồ bên cạnh, bên trên có khắc bốn chữ, Thanh An Đại Kiều. Bốn chữ này phải xoay người 90 độ mới có thể đọc ra. Cô thầm đoán, khối đá này vốn dĩ phải đặt ở trên cầu nhưng khi cầu bị sập đã lăn xuống đây.

Tang Cẩn biết cây cầu bị bỏ hoang này vốn có tên Thanh An, ngày đầu tiên đưa vào sử dụng thì liền bị sập. Về sau, thành phố cho xây dựng một cây cầu mới bên cạnh, lấy tên Tân Thanh An.

Tang Cẩn đã kiểm tra tư liệu suốt ba ngày, đem những chuyện liên quan tới cây cầu xưa này đọc kỹ. Xem xong, trong lòng cô đột nhiên có một loại cảm xúc vô cùng mãnh liệt, không ngừng thôi thúc bản thân tới đây điều tra.

Hiện tại, nơi này đã trở thành cấm địa của thành phố Thanh An, bình thường có rất ít người lui tới, nhưng càng như thế, cô càng cảm thấy có vấn đề.

https://thuviensach.vn

Bên trong cây cầu này rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Tang Cẩn tiến vào gầm cầu. Bên trong khắp nơi mọc đầy cỏ dại, đất đá chất loạn thành đống. Cô đi một vòng cũng không phát hiện ra có gì bất thường.

Cô thất vọng, xoay người định trở về thì phát hiện phía sau có bóng người đang đi nhanh về phía cô. Người tới mặc đồ màu đen, còn đội một chiếc mũ thật lớn che cả khuôn mặt, từ xa, cô chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm.

Có người theo dõi cô sao?

Tang Cẩn hoảng sợ, lập tức chạy về phía trước. Cô chạy, người mặc đồ đen phía sau cũng chạy theo. Quả nhiên, hướng chạy là về phía cô.

Cô chạy nhanh tới không gian giữa hai cây trụ, bên trong càng lúc càng tối, cô do dự vài giây, cuối cùng quẹo phải tiến vào bóng đêm.

Tang Cẩn tiếp tục chạy, người phía sau, tốc độ đương nhiên nhanh hơn cô. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cô dường như đã có thể nghe được tiếng hít thở hổn hển của đối phương.

Hai vai cô đột nhiên bị người phía sau túm lấy. Trái tim cô chợt lạnh lẽo, lúc này, có phải cô chết chắc rồi không?

Cánh tay giữ bả vai cô đột nhiên đưa xuống, giống như động phải thứ gì, không khỏi chấn động, lập tức buông lỏng.

Cổ tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy, cả người quay một vòng đụng phải người phía sau.

Tang Cẩn vô cùng chóng mặt, lúc bị lôi kéo cô theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại. Cô dựa vào người phía sau, cảm giác khó chịu từ từ tan đi.

https://thuviensach.vn

Cô lập tức nhận ra, người vừa rồi sắp đuổi tới thì đột nhiên xuất hiện một người khác cứu cô.

Bằng trực giác, cô có thể nhận ra đây là cơ thể của một người đàn ông. Người đàn ông này toát ra hơi thở vô cùng dễ chịu, dường như có thể xua đuổi toàn bộ u ám trong những nơi tối tăm.

Cô muốn né tránh, nhưng bên tai lại truyền tới giọng nói trầm thấp lạnh thấu xương: "Không muốn chết thì đừng lộn xộn."

Trái tim Tang Cẩn loạn nhịp, là giọng nói đó sao?

Cô không dám lộn xộn nữa. Phía sau lại truyền tới tiếng bùm bùm, hẳn là tiếng đánh nhau của anh ta và người tới, nhưng âm thanh đó kéo dài không bao lâu thì dừng lại.

Tang Cẩn bị anh ta kéo về phía trước.

Bọn họ tới một nơi sáng hơn, cô mới bị đẩy ra. Cô nhanh chóng xoay người, chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cũng có thể nhận ra người đàn ông đó.

Một tay Bàng Lỗi chống lên trụ cầu, một tay buông lỏng.

"Đội trưởng Bàng, là anh sao?" Tang Cẩn tiến lên, vừa đi hai bước thì bước chân dừng lại, tầm mắt dừng trên bãi chất lỏng màu đỏ bên cạnh anh ta.

Anh ta buông lỏng tay, máu đỏ không ngừng nhỏ giọt chảy xuống. Cô theo bản năng giơ tay che miệng, bắt ép bản thân không được hét lớn.

Bàng Lỗi nghiêng đầu nhìn cô: "Cô thật đúng là không sợ chết, nơi nào cũng dám xông loạn."

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, anh đã gặp cô từ văn phòng trấn trưởng, tới cục cảnh sát, hiện tại lại là cái nơi quái quỷ này. Cô gái này thật sự

https://thuviensach.vn

khiến anh thay đổi cách nhìn về phụ nữ.

Bàng Lỗi vốn định tiếp tục trách cô thì thấy cô vén váy. "Roẹt" một tiếng, cô nhanh chóng xé được một miếng vải lớn, vội vàng giúp anh quấn vài vòng tại nơi bị thương.

Anh nhìn miếng vải trắng trên tay, tầm mắt lại di chuyển tới người cô, cẩn thận lướt từ trên đi xuống, cuối cùng dừng ngay chiếc váy.

Cô mặc một chiếc váy dài, hơn nữa, lại là váy rời.

Bàng Lỗi mơ hồ nhớ lại, hôm đó anh tới trấn Thanh An điều tra vụ án, lần đầu gặp cô ở văn phòng trấn trưởng. Cô cũng mặc loại váy này, bên trên bó sát vòng eo, phía dưới loe rộng.

Lúc đó anh quay đầu chỉ kịp nhìn bóng lưng của cô, trong đầu bỗng dưng hiện lên loại trang phục Audrey Hepburn (1) từng mặc trong bộ phim Roman Holiday (2). Chỉ khác là, Audrey Hepburn bối tóc cao, còn cô thả tóc dài tới tận eo.

(1)Audrey Hepburn (1929-1993) là nữ diễn viên người Anh, biểu tượng của điện ảnh và thời trang, hoạt động trong thời kỳ hoàng kim của Hollywood. Bà Bà xếp ở vị trí thứ 3 trong danh sách những huyền thoại vĩ đại nhất lịch sử chiếu bóng Hoa Kỳ do Viện phim Mỹ bình chọn và được vinh danh tại Đại lộ danh vọng Hollywood.

(2) Roman Holiday (1953) là bộ phim hài lãng mạn, năm 1999 được Thư viện quốc hội Mỹ chọn bảo tồn trong Viện lưu trữ phim quốc gia Mỹ bởi "tính lịch sử, văn hóa và thẩm mỹ".

Cô tới cục cảnh sát, anh vốn không định tính toán với cô, nhưng thời điểm Chu Tiểu Vạn mời cô rời đi, anh lại bất giác đưa mắt nhìn theo bóng lưng đó.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi không biết vì sao lại có ấn tượng sâu đậm như vậy, có lẽ bởi vì hiếm gặp chăng?

Những người phụ nữ bên cạnh anh rất ít khi mặc váy, hơn nữa những cô gái trẻ bây giờ chỉ mặc toàn váy ngắn. Còn váy cô mặc, lần nào cũng là váy dài.

Lần đầu là màu lam nhạt, lần thứ hai là màu vàng cam, còn hiện tại lại là màu trắng.

Lúc này, váy trắng của cô bị xé một mảng lớn, bên dưới lộ ra đôi chân thon dài, làn da trắng nõn.

Bàng Lỗi vội dời tầm mắt, cũng may sắc trời đã dần tối, anh cũng nhìn không rõ. Trong người anh đột nhiên cảm thấy nóng bức, không biết có phải là vì vừa đánh nhau hay không, hay là bởi vì đây là lần đầu anh gần gũi phụ nữ?

Tang Cẩn vẫn chuyên chú giúp anh băng bó vết thương, băng bó xong, cô vẫn cầm lấy tay anh, cẩn thận xem lại một lần, lúc chắc chắn không còn máu chảy nữa thì mới thở phào nhẹ nhõm, thầm thì: "Mong là không cắt trúng động mạch. Chỉ là, tôi đưa anh tới bệnh viện kiểm tra cho chắc."

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, mặc dù lúc này rất tối nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ, khuôn mặt này quả thật anh tuấn. Điều làm cô kinh ngạc nhất chính là đôi mắt anh ta khẽ động, hình như có chút khó chịu. Cô tưởng anh bị thương nên không thoải mái, hỏi lại lần nữa: "Chúng ta tới bệnh viện đi."

Bàng Lỗi nhanh chóng hoàn hồn, đứng thẳng người dậy, dứt khoát phủ nhận: "Không cần, về sau không được chạy tới nơi này nữa." Giọng nói vẫn tạo khoảng cách với người đối diện.

Nói xong, anh ta lập tức xoay người rời khỏi chân cầu.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhìn theo bóng lưng anh rời đi, tuy cô không thích phong cách nói chuyện này, nhưng dù sao người ta cũng vừa cứu mình, cô vẫn nên nói lời cảm ơn. Vì thế, cô lập tức đuổi theo.

Hai người một trước một sau, rất nhanh đã bước lên cầu.

Người đàn ông đi trước, cô gái sau. Hai người đi dọc theo cây cầu, từ đầu cầu này tới đầu cầu bên kia.

Lúc này Tang Cẩn mới phát hiện, trên cầu hình như rất an tĩnh, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không thể nhận ra. Một đầu cầu đã sập tới biến dạng. Cũng may không phải giữa cầu, nếu không cô thật không thể tưởng tượng, thời điểm khai thông cây cầu sẽ có loại tình huống như thế nào xảy ra.

Hoàng hôn dần dần chìm vào đêm, trời cũng đã tối, sương khói bao phủ quanh đường chân trời.

Tang Cẩn đi theo sau anh, hai người chỉ đi, không hề nói chuyện. Mãi cho đến lúc đi tới phía cây cầu bị sụp rồi quay trở lại hướng về nội thành, cô nhìn anh bắt taxi, không khỏi gọi anh một tiếng: "Đội trưởng Bàng, cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi mời anh ăn cơm để cảm ơn, được không?"

Bàng Lỗi dừng bước, xoay người nhìn cô, tầm mắt lại dừng ngay chỗ bị rách trên váy.

Tang Cẩn theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn, lúc này cô mới nhận ra bộ dáng của mình cũng thật quái lạ. Cô không nói hai lời, trực tiếp xé rách làn váy phíd còn lại, nhìn như vậy sẽ giống thiết kế đặc biệt của váy ngắn, không có gì khác thường.

Bàng Lỗi bị sốc trước hành động của cô, cô vốn dĩ chỉ để lộ một chân, hiện tại lại thành lộ cả hai đùi.

https://thuviensach.vn

Cô gái như vậy, cách suy nghĩ kỳ lạ như vậy, đây là lần đầu tiên anh gặp.

Tang Cẩn không hề để ý, đem miếng vải vừa xé quấn lên tay vài vòng, lại tiếp tục hỏi: "Đội trưởng Bàng, chuyện ăn cơm cứ quyết định vậy đi, khi nào thì anh có thời gian?"

Cô xử lý xong chiếc váy liền ngẩng đầu nhìn anh, chờ anh trả lời.

Nhưng sao mặt anh ta đỏ bừng như vậy?

Tang Cẩn có chút kinh ngạc, lại cúi đầu nhìn xuống chân mình, bật cười thành tiếng: "Đừng nói với tôi đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chân phụ nữ nha? Ngoài đường người tới tới lui lui nhiều chân như vậy, chẳng lẽ anh chưa từng thấy sao?"

Sắc mặt Bàng Lỗi trầm xuống, vẻ mặt không vui, như thể anh vừa bị người ta phát hiện bí mật che giấu trong lòng. Anh hắng giọng, chuyển sang đề tài khác: "Chuyện mời cơm này, miễn đi, tôi không thích. Còn nữa, cô đừng hi vọng tới cục cảnh sát tìm hồ sơ gì đó. Cái gì là tiểu thuyết viết về tội phạm hả? Cô có biết vì mấy cuốn tiểu thuyết đó mà đám tội phạm ngày càng nhiều thủ đoạn hơn không? Do mấy người như cô mới khiến cảnh sát gặp nhiều rắc rối trong lúc phá án như vậy."

Tang Cẩn không ngờ anh ta lại có thành kiến sâu với thể loại tiểu thuyết này như thế, khó trách lần đầu cô tới cục cảnh sát đã bị anh ta ném thẳng ra ngoài.

"Đội trưởng Bàng, anh nói như vậy có phải quá phiến diện hay không? Dựa theo cách nói của anh, về sau phải cấm mọi người viết tiểu thuyết về tội phạm, không được thổi phồng FBI thì tỷ lệ phạm tội của nước Mỹ sẽ giảm xuống, thậm chí là không còn nữa sao? Tội phạm có thể học được thủ đoạn giết người từ tiểu thuyết, nhưng người bình thường xem qua cũng có thể học được cách bảo vệ chính mình. Còn nữa, vì sao tiểu thuyết về tội

https://thuviensach.vn

phạm lại có những thủ đoạn giết người ly kỳ như vậy, là vì đa số đều lấy từ thực tế đó."

Nói tới đây, trong đầu Tang Cẩn đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, không khỏi vui vẻ, tiếp tục phản bác anh: "Tiểu thuyết là một loại hình nghệ thuật, mà nghệ thuật thì bắt nguồn từ cuộc sống. Có lẽ sẽ có những tiểu thuyết gia vô trách nhiệm với tác phẩm của mình, nhưng tôi chắc chắn không phải. Vì thế, tôi mới hy vọng được các anh giúp đỡ. Nếu đội trưởng Bàng vẫn kiên quyết không đồng ý, vậy tôi chỉ đành nói bừa viết bậy. Theo cách anh vừa nói, nếu xảy ra hậu quả gì, trách nhiệm không nằm ở tôi, mà là ở chính anh!"

Bàng Lỗi nhìn cô, đôi mắt đen như mực, khuôn mặt tuấn tú không hề để lộ một tia cảm xúc. Sau một lúc lâu, anh mới lấy lại bình tĩnh, đáp: "Những lời cô nói, tôi không đồng ý. Biện pháp tốt nhất chính là cô không viết, như thế không ai phải chịu trách nhiệm. Còn nữa, đừng tưởng dùng kế khích tướng với tôi."

"..." Vui vẻ trong chốc lát của Tang Cẩn lập tức bị anh ta dập tắt. Cô thật sự không tìm ra cách phản bác anh ta. Chờ cô hoàn hồn, người đàn ông đó đã rời khỏi.

Có một chiếc taxi dừng bên cạnh, là anh ta trước lúc rời đi bắt giúp cô.

Tang Cẩn bất lực, chỉ đành lên taxi trở về chung cư của mình.

Bàng Lỗi!

Đây là cái tên lúc cô tới văn phòng của anh thấy trên bảng hướng dẫn. Cái tên như cục đá vậy, quả nhiên là ngoan cố.

Tang Cẩn bắt đầu cảm thấy đau đầu, cô nên làm gì để thuyết phục tảng đá này đây?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lâu Ngày Gặp Lại

Về nước được một tuần, Tang Cẩn chỉ lo sắp xếp chuyện của bà ngoại, nhưng kết quả vẫn chưa xong.

Cuối cùng cô quyết định, trước hết phải làm việc ổn định ở đại học Thanh An, sau đó mới nghĩ cách sắp xếp cho bà ngoại, rồi từ từ điều tra bí ẩn của nhà họ Đinh 15 năm trước.

Trường học đã khai giảng, Tang Cẩn chỉ đành gác tất cả qua một bên, bắt đầu công việc của mình.

Tang Cẩn vốn tưởng rằng làm giảng viên đại học sẽ vô cùng nhàn hạ, mỗi ngày sau khi hết tiết sẽ có rất nhiều thời gian dành cho riêng mình. Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Chuyên ngành của cô thật ra là thiết kế kiến trúc, trong thời gian làm nghiên cứu sinh cô có học thêm một khóa tâm lý học. Cô sống ở Đức 15 năm, cho nên phải sử dụng tiếng Đức trong công việc. Lúc đầu cô chỉ là vô tình nhìn thấy tin khoa ngoại ngữ của đại học Thanh Anh tìm giảng viên ngôn ngữ trên mạng, cho nên thử sức nộp hồ sơ vào đây, nào ngờ vừa nộp liền trúng.

Đại khái vì bối cảnh như vậy, ngoại trừ dạy cho sinh viên tiếng Anh cô còn dạy thêm tiếng Đức, hơn nữa trong thời gian giảng dạy có thể kiêm luôn chức cố vấn tâm lý cho sinh viên. Điều càng làm cô không ngờ nhất chính là, trường đại học Thanh An này và viện thiết kế lúc trước cô từng công tác có các chương trình liên kết với nhau.

https://thuviensach.vn

Mới một tháng, cô đã cảm thấy cả người gần như kiệt sức. Thời gian tới cục cảnh sát càng không có, không còn cách nào tìm hiểu vụ án năm xưa, bà ngoại chỉ có thể tiếp tục ở lại với cô.

Một tháng này, cô không hề đi tìm những người mình quen biết lúc nhỏ, cũng không có ai chủ động liên lạc với cô. Có lẽ vì cô biến mất quá lâu, cho nên mọi người đều nghĩ cô đã không còn tồn tại.

Có một người, trong lúc lơ đãng cô sẽ thường nghĩ tới. Nhớ tới người này, cô lại bất giác nhớ về tình hình ngày đó của 15 năm trước. Là anh tiễn cô và bà ngoại đi, còn dặn dò mấy lần, sau này không được trở về nơi này nữa. 15 năm, bọn họ không hề có bất kỳ liên lạc nào, liệu anh có phải đã quên một người như cô rồi không?

Tang Cẩn do dự, suốt một tháng nay vẫn lưỡng lự không biết có nên đi tìm hay không. Cuối cùng, cô chỉ đành xử lý giống việc của bà ngoại, tạm gác qua một bên.

Tối thứ sáu, lúc tan tầm, cô từ văn phòng đi ra, vừa tới cửa đã thấy trên quảng trường nhỏ có một chiếc xe màu đen đỗ, bên cạnh là một người đàn ông.

Tang Cẩn nhìn anh, tuy khoảng cách rất xa nhưng cô vẫn nhận ra anh là ai. Cô muốn chạy tới, hét lên một tiếng "Chú Mãn", đây cũng là việc cô thường làm lúc cô 10 tuổi. Nhưng lúc này, cô đứng bất động, một tiếng cũng không kêu ra, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, có lẽ bởi vì trong lòng cô quá nhiều kích động.

"Đinh Đinh..." Cuối cùng, anh vẫn là người lên tiếng trước, nhưng vừa gọi tên cô, anh lập tức sửa lại, "Tang Cẩn."

Anh bước nhanh về phía cô, trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người đã được kéo lại gần.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn anh. Lông mày dài rậm, ánh mắt trầm ổn. Khuôn mặt anh không thay đổi nhiều, vẫn cứ anh tuấn như vậy, nhưng lúc này làn da không còn trắng như trước kia, bên trên ẩn chứa một tia thương cảm.

"Thành Uy..." Tang Cẩn đã không còn kêu "Chú Mãn" ngọt ngào như trước kia, trực tiếp gọi tên của anh.

Thật ra Mãn Thành Uy chỉ hơn cô 6 tuổi, thời điểm tới nhà nhận bố cô làm thầy cũng mới 16, nhưng vì dáng người cao lớn, lại sớm trưởng thành, nên từ nhỏ cô đã thích gọi anh là chú Mãn.

"Trở về khi nào vậy? Không phải đã nói em đừng về sao? Vì sao không nghe lời bà ngoại?" Khuôn mặt tươi cười của Mãn Thành Uy đột nhiên trở nên âm trầm, giọng nói cũng vô cùng sắc bén, hoàn toàn không hề nghe ra một chút đùa giỡn, càng không nghe ra kích động và vui sướng khi lâu ngày gặp lại.

Tang Cẩn không khỏi thất vọng, cô còn tưởng anh sẽ kích động giống cô, chờ mong gặp lại. Xem ra, quyết định không đi tìm anh của cô là đúng. Lúc này, anh hẳn đã có cuộc sống của riêng mình.

Cô không giải thích chuyện của bà ngoại, đổi chủ đề khác: "Cùng dùng cơm đi, em mời anh tới căn tin của trường, coi như để anh trải nghiệm cảm giác của sinh viên. A!"

Cô còn chưa nói xong, cổ tay đã bị bắt lấy, cả người bị anh lôi về phía trước. Bước chân của anh rất dài, cô gần như phải chạy theo mới đuổi kịp tốc độ.

Tang Cẩn bị anh ấn vào trong xe, ngồi cạnh ghế lái.

Anh trở về vị trí điều khiển của mình, khởi động xe, vừa lái vừa nói chuyện: "Cơm nước xong, anh đưa em tới sân bay, lập tức trở về Hamburg.

https://thuviensach.vn

Công việc ở trường anh sẽ xử lý."

"Em không muốn về, em muốn ở lại." Cô ương bướng đáp trả anh, nghiêm túc cự tuyệt.

Mãn Thành Uy không nói chuyện nữa, tập trung lái xe.

Tang Cẩn cũng bắt đầu im lặng. Trái tim cô dường như chua xót, tình huống gặp lại như vậy không phải là điều cô muốn. Cô rời khỏi Trung Quốc 15 năm, trở về mới 1 tháng, bọn họ vừa gặp mặt anh đã bắt cô đi. Chuyện như vậy, cô thật sự không thể lý giải.

Dọc đường, bầu không khí trong xe có chút ngột ngạt.

Xe ngừng trước cửa tiệm cơm xa hoa ở trung tâm thành phố. Có người mở cửa giúp họ, giúp bọn họ đậu xe, cũng rất nhanh có người chào đón bọn họ đi vào. Bọn họ một trước một sau vào trong, vào một căn phòng, người phục vụ lập tức giúp bọn họ đóng cửa, không cùng theo vào.

"Đinh Đinh..." Mãn Thành Uy bỗng nhiên gọi cô một tiếng.

Lần nữa nghe lại cái tên quen thuộc này nằm là ngoài ý muốn, cô xoay người, lập tức bị anh kéo về phía trước, cả người ngã vào cái ôm ấp áp của anh.

Cô không khỏi sửng sờ, vừa rồi không phải anh muốn đuổi cô đi sao? Tại sao trong nháy mắt anh lại kích động như vậy? Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không có cách nào nói chuyện, bởi vì anh ôm cô quá chặt.

Lưng Mãn Thành Uy dựa vào cửa, vòng tay ôm lấy cô, giờ khắc này, anh đã không còn khống chế được kích động trong lòng, mặc kệ có phù hợp hay không, anh chỉ muốn ôm cô như vậy.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn từng tuổi này, ngoại trừ bà ngoại, cô rất ít khi gần gũi với người khác, đặc biệt là đàn ông. Cô thật sự không quen nên dùng sức muốn tránh đi. Anh cũng cảm nhận được, cuối cùng cũng buông lỏng tay. Cô lập tức lui một bước, duy trì khoảng cách với anh.

"Thành Uy, chúng ta gọi món trước đi, em đói bụng rồi. Hôm nay em đứng lớp cả ngày, hiện tại cổ họng đã muốn bốc khói rồi đó." Tang Cẩn đi về phía bàn ăn, tìm một vị trí ngồi xuống, không ngừng kêu đói. Cô chỉ muốn hóa giải bầu không khí xấu hổ lúc này mà thôi.

Mãn Thành Uy vẫn dựa vào cửa, nhìn theo bóng lưng của cô. Hôm nay cô mặc váy dài màu vàng cam bó chặt vòng em thon thả. Tóc cô dài, người cũng cao hơn, nhưng cô vẫn gầy như vậy, mặc dù cô đã thay đổi ít nhiều, nhưng thật sự là xinh đẹp hơn lúc trước.

Tâm trí anh không ngừng so sánh thời điểm cô 10 tuổi với cô của lúc này.

Cô lại gọi anh một tiếng "Thành Uy", kêu anh qua ngồi rồi gọi món.

Mãn Thành Uy giật môi: "Vì sao không gọi là chú nữa?" Lúc nãy ở cổng đại học, cô cũng kêu anh như vậy, anh nghe dường như không được quen tai. Chỉ là lúc đó, anh nhịn không hỏi cô vì sao.

Trên thực tế, chính anh cũng không nói rõ hai cách xưng hô này khác nhau điều gì.

Cô không trả lời, vùi đầu nhìn thực đơn trong tay.

Ánh mắt anh cũng dừng trên thực đơn, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ đưa mắt nhìn cô.

Mãn Thành Uy ngồi đối diện Tang Cẩn, trong lúc vô tình lại thấy mặt cô ửng hồng.

https://thuviensach.vn

Gương mặt này của cô gần giống với ký ức của anh, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to cùng lông mi dài như cánh bướm một trên một dưới lấp lánh. Tuy cô không thay đổi quá nhiều, nhưng trên người lại toát ra một mùi vị khó mà miêu tả.

Mùi vị của phụ nữ!

Trong lòng Mãn Thành Uy cảm thấy vui vẻ, nhưng rốt cuộc vì sao thì không thể dùng từ ngữ thích hợp để giải thích.

Tang Cẩn xem xong thực đơn, ấn chuông gọi phục vụ vào. Gọi món xong, nhân viên phục vụ rời đi, trong phòng lại trở nên yên lặng.

Không còn thực đơn để nhìn, Tang Cẩn chỉ có thể bắt đầu nói đông nói tây với anh, cô kể về cuộc sống 15 năm qua ở Đức cùng bà ngoại, còn cả công việc hiện tại trong nước...

Anh không nói nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi nghe cô kể, lâu lâu mới chen vào một hai câu.

Phục vụ mang món lên, bọn họ vừa ăn, vừa tiếp tục trò chuyện.

Tang Cẩn cố tình khéo léo tránh trả lời vấn đề vì sao không gọi anh là "Chú Mãn". Đại khái là vì, trong quá trình trưởng thành của một thiếu nữ sẽ có đoạn thời gian đắm chìm vào giấc mộng cổ tích.

Cô vẫn còn nhớ, lúc nhỏ, cô rất thích nghe mẹ mình kể chuyện "Ông chú chân dài" (1), đúng lúc Mãn Thành Uy bước vào thế giới của cô, cô liền mang hình tượng "Ông chú chân dài" gắn lên người anh. Vì vậy, cô vẫn luôn gọi anh là chú, mặc em trai cô gọi là anh.

(1) Ông chú chân dài: tên khác là Trường thối thúc thúc, là cuốn tiểu thuyết ngôn tình của tác giả Mạn Mạn Hà Kỳ Đa, kể về cuộc sống của hào môn thế gia, cưới trước yêu sau

https://thuviensach.vn

Bí mật này chỉ có cô và mẹ biết, bây giờ chỉ còn lại mình cô. Cô cũng không định đem bí mật này nói với người khác. Bởi vì cô chắc chắn, đây chỉ là giấc mộng thời thơ ấu của cô.

"Nói như vậy, người luôn từ chối kế hoạch của viện thiết kế, để công trình của bọn anh thuận lợi mở rộng là em sao?" Mãn Thành Uy nhìn cô.

Anh đã ăn xong, buông thìa trong tay, dùng khăn giấy lau miệng.

Tang Cẩn cười cười: "Em cũng không ngờ, thì ra sếp của công ty bất động sản Mãn Thành Tứ Quý là anh. Lúc đó em nhìn tên công ty liền nghĩ tới hai người, một là anh, hai là..."

"Mau ăn chút canh đi, để lạnh không ngon." Mãn Thành Uy cắt ngang lời cô, một tay đưa chén canh tới trước.

Tang Cẩn không khỏi cảm thấy kỳ lạ, vì sao anh lại giống như không thích nhắc tới tên người khác vậy? Anh chắc chắn có chỗ nào đó không tiện nói ra, dù sao anh của hiện tại đã hoàn toàn khác trước. Cô cũng không hỏi nhiều, nhận lấy chén canh trong tay anh, nói tiếng "Cảm ơn" rồi bắt đầu dùng.

Bữa cơm này kéo dài hai giờ.

Sau khi rời khỏi tiệm cơm, Mãn Thành Uy đưa cô về đại học Thanh An, lúc xe dừng trong sân chung cư đã là 10 giờ.

Tang Cẩn chào tạm biệt anh, vừa định mở cửa xuống xe thì phía sau truyền tới giọng nói: "Tang Cẩn, em thật sự không muốn trở về sao? Em thật sự nhẫn tâm để bà ngoại một mình ở Đức hả?" Mãn Thành Uy nhìn theo bóng lưng cô, hỏi.

Vấn đề này, anh đã tự hỏi mình suốt buổi tối.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn quay người nhìn anh, trầm tư một lát, hỏi lại: "Vì sao anh lại không muốn em về nước? Là bởi vì trong mắt người ngoài, bao gồm em và bà ngoại, năm người cả nhà họ Đinh đều chết rồi sao?"

Cô không đợi anh lên tiếng, tự mình trả lời: "Nửa năm trước bà ngoại đi rồi, em tới thôn Thanh An, bây giờ là trấn Thanh An, bọn họ đều nói bà ngoại đã mất 15 năm trước. Tại sao vậy?"

"Bà ngoại đi rồi?" Mãn Thanh Uy lặp lại bốn chữ, hình như không tin, sau một lúc lâu mới thầm thở dài, "Nếu em muốn ở lại, vậy thì ở lại đi, nhưng đừng trở về trấn Thanh An, cũng đừng để ai biết lúc trước em tên Đinh Đinh, về sau anh cũng sẽ không gọi em như vậy nữa. Hôm nay là do anh quá kích động."

Nghe anh đồng ý cho cô ở lại, trên mặt Tang Cẩn lộ ra tươi cười: "Anh về sớm đi, lần sau em sẽ mời anh ăn cơm, gọi thêm cả chị Hiểu Duyệt."

Mãn Hiểu Duyệt là em gái anh, đương nhiên không thể xem như người ngoài.

Anh lại kiên quyết phản đối: "Nếu không có việc gì thì em đừng đi tìm em ấy. Em ấy hiện tại vẫn vậy, một đống vấn đề bổ quanh." Anh vừa nói vừa xuống xe, vòng qua bên kia giúp cô mở cửa.

Tang Cẩn định hỏi Mãn Hiểu Duyệt xảy ra chuyện gì, nhưng anh đã lên xe.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Tang Cẩn vẫn tồn đọng quá nhiều nghi vấn, nhưng hiện tại chỉ đành lên lầu trước.

Cô về chung cư, tắm rửa xong thì thấy vẫn còn sớm, hơn nữa ngày mai lại là cuối tuần, cô mở máy tính, kiểm tra lại chương trình học của một

https://thuviensach.vn

vài câu lạc bộ thể hình. Cô cảm thấy thể lực của mình hình như mỗi ngày một kém, muốn tìm một nơi để luyện tập.

Tang Cẩn nhanh chóng đọc xong tài liệu, tắt máy tính, trở lại phòng ngủ, lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Cô nằm trên giường, nhắm hai mắt, trong đầu lại hiện lên một số hình ảnh, dưới cầu Thanh An, cánh tay đầy máu, cả khuôn mặt anh tuấn cùng ánh mắt lạnh lùng kia.

Không biết, tên đàn ông ngoan cố như đá kia, cánh tay đã khỏi hay... Cô đang suy nghĩ gì vậy?

Cô nhanh chóng xua tan suy nghĩ này, trong đầu lại nhớ tới cảnh ăn cơm cùng Mãn Thành Uy tối nay.

Nhưng tên đàn ông ngoan cố kia, anh ta cao quý tới vậy sao? Cô chủ động mời anh ta bữa cơm, anh ta vừa mở miệng đã từ chối, còn hiểu lầm lòng tốt của cô.

Tang Cẩn nghĩ đến tên đàn ông đó, trong bụng không khỏi tức giận. Kết quả, nó còn ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô. Cô bắt đầu đếm cừu, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bà Mẹ Ranh Ma Tập Kích

Hôm nay trời quang mây tạnh, vạn dặm không mây.

Bàng Lỗi lái chiếc xe việt dã màu đen phóng nhanh từ sân bay về cục cảnh sát, thỉnh thoảng còn nâng tay nhìn đồng hồ.

"Lỗi lỗi, xem ra thành phố Thanh An gần đây không yên ổn nhỉ, em bắt buộc phải vội vàng như thế sao? Nếu để bà Trâu biết, nhất định sẽ khóc tới hôn mê mất." Ngồi cạnh ghế lái, Bàng Miểu lại bắt đầu trêu chọc.

"Gọi Bàng Lỗi đi! Mẹ ở đây một tháng còn chưa đủ sao? Một tháng nay em không làm được gì cả." Bàng Lỗi nhớ tới liền nổi giận.

Ba mẹ anh đã di cư sang Mỹ, bọn họ lúc nào cũng muốn anh đi theo. Anh liền tìm cớ nói không thích làm việc ở Mỹ rồi trốn về thành phố Thanh An, nhưng bọn họ vẫn kiên quyết phản đối chuyện anh làm cảnh sát, nguyên nhân, Bàng Lỗi không cần suy nghĩ cũng biết. Anh giấu bọn họ 4 năm, nhưng 1 năm nay mẹ anh đã bắt đầu nghi ngờ, đùng một phát trở về kiểm tra.

"Lần này em lại định tìm công việc gì hả? Huấn luyện viên thể hình sao? Đường đường là đội trưởng đội cảnh sát lại trốn trong phòng tập thể hình làm huấn luyện viên, em nói xem nếu để cấp dưới biết, bọn họ sẽ có phản ứng gì nhỉ?" Bàng Miểu càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, tuy trong lòng có chút không vui.

Cô biết em trai của mình là người có rất năng lực, chỉ mới 4 năm, nó từ một cảnh sát bình thường đã leo lên tới vị trí này, dường như trở thành

https://thuviensach.vn

nòng cốt của cục cảnh sát. Con người ưu tú như thế, nếu không để nó đi làm chuyện nó muốn thì thật lãng phí.

Nhưng ba mẹ cô lại lo lắng nên kiên quyết phản đối việc con cháu họ Bàng làm cái nghề nguy hiểm như cảnh sát. Người em trai này lại vô cùng hiếu thuận nên lúc nào cũng phải che giấu.

Bàng Miểu bị kẹp ở giữa, thật sự vô cùng mệt mỏi. Chỉ là lần này thật sự là lần nghiêm trọng nhất, mẹ cô - bà Trâu Nhã Mai về nước, kiên quyết ở lại một tháng. Kết quả, một tháng nay ngay cả cô cũng không thể đi công tác bên ngoài.

"Lỗi Lỗi, chị đột nhiên nhớ tới một người, là một cô gái, vô cùng đặc biệt. Em mà gặp cô ấy, nhất định sẽ rất thích." Bàng Miểu đột nhiên nhớ lại chuyến bay từ Hamburg về thành phố Thanh An một tháng trước, vô tình gặp được một "Nữ Holmes."

"Chị thôi đi. Tí em thả chị ngã tư phía trước, đi mấy bước là về tới nhà. Sau đó chị nhanh chóng thu dọn rồi về chỗ chị đi." Bàng Lỗi chỉ có thể hiểu rằng Bàng Miểu đang muốn giới thiệu phụ nữ cho anh.

Bàng Lỗi ghét nhất là mấy chuyện ứng phó phụ nữ thế này. Một mình mẹ đã đủ phiền lắm rồi, nếu còn thêm một người, anh sẽ điên mất.

Bàng Miểu phớt lờ, vẫn tiếp tục kể chuyện trên máy bay hôm đó, "Nữ Holmes" trong lòng cô đã giải quyết âm mưu của cô gái mặc váy đen kia thế nào.

Bang Lỗi nghe xong, chỉ đáp một câu: "Một chút thông minh có gì để khoe khoang? Phá án dựa vào chứng cứ chứ không phải khua môi múa mép. Xuống xe đi!" Anh nhanh chóng bẻ tay lái, dừng xe ngay cạnh ngã tư.

Bàng Miểu muốn tiếp tục phản bác nhưng thấy anh lại nhìn đồng hồ, chỉ đành nhịn xuống, mở cửa xuống xe. Nhìn chiếc xe rời đi, cô mới xoay

https://thuviensach.vn

người về nhà Bàng Lỗi.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ cho đến khi tới chung cư, đang định lấy chìa khóa thì cửa tự động mở ra.

"Miểu Miểu, con vừa từ sân bay về sao?" Người đi ra tươi cười đón cô, khuôn mặt đoan trang, búi tóc gọn gàng, trên người mặc chiếc váy mỏng toát ra sự thanh lịch cao quý.

Đây không phải mẹ cô sao? Bọn họ vừa rồi không phải đưa bà ra sân bay, còn tận mắt nhìn bà vào cửa an ninh sao?

Bàng Miểu nhìn mẹ mình, ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, không phải mẹ về Mỹ rồi hả? Cẩn thận coi chừng ba tìm đi người phụ nữ khác đó bây giờ!" Bàng Miễu nắm tay dắt bà vào phòng, trong đầu suy nghĩ biện pháp đưa bà lên máy bay nữa.

Trâu Nhã Mai lại đẩy cô ra ngoài: "Mẹ mất nhẫn rồi, muốn tới cục cảnh sát báo án. Đi, con đi với mẹ."

Bàng Miểu không biết mẹ mình rốt cuộc mất nhẫn thật hay giả, thậm chí, hiện tại cô cũng không biết liệu bà đã biết chuyện Bàng Lỗi luôn che giấu hay chưa. Vì sao lại kiên quyết muốn tới cục cảnh sát như vậy?

Cô muốn lén lút gọi điện thoại, hoặc là nhắn tin mật báo cho Bàng Lỗi, kết quả, di động lại bị bà giật lấy, nói là phải gọi điện cho ông chồng ở Mỹ, mà di động của mình lại không mang theo.

Đầu óc Bàng Miểu bắt đầu choáng váng, trong lòng thầm kêu Bàng Lỗi, lần này em chết chắc rồi!

Cuối cùng, Bàng Miểu bị mẹ mình túm tới cục cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Trâu Nhã Mai vừa tới cục cảnh sát đã chạy thẳng tới phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Bàng Miểu có kéo thế nào cũng kéo không được, nhân viên làm việc cũng không dám ngăn cản, bởi vì tất cả mọi người đều biết, người phụ nữ này, lúc trước là thị trưởng phu nhân, mà hiện tại là mẹ của lão đại bọn họ.

Khoảnh khắc Trâu Nhã Mai đẩy cửa văn phòng, Bàng Miểu lập tức dùng tay che mặt, hai mắt nhắm lại không dám nhìn thảm trạng chuẩn bị xảy ra.

"Bà tới đây là muốn báo án hay cần giúp đỡ gì ạ? Mà cho dù thế nào cũng xin mời bà xuống lầu một, ở đây cảnh sát đang họp giải quyết một vụ án."

Bàng Miểu hoảng sợ, giọng nói này, cho dù xa lạ thì ngữ khí cũng ương ngạnh giống hệt em trai cô, nhưng đương nhiên không phải nó.

Cô vừa mở mắt đã thấy, quả nhiên, người ngồi trên bàn làm việc trước mặt là cấp dưới của Bàng Lỗi, Chu Tiểu Vạn, bên cạnh anh ta là một nữ cảnh sát, hai người hình như đang thảo luận công việc.

Bàng Miểu nhìn Trâu Nhã Mai, bà rõ ràng đang rất ngạc nhiên, nhưng trong nháy mắt đã lộ ra nụ cười lịch sự: "Được, cảm ơn anh. Chắc tôi đi nhầm nơi rồi, tuổi lớn mà, có những chuyện không nhớ được. Đã quấy rầy, thật xin lỗi."

Trâu Nhã Mai nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

"Mẹ, không phải mẹ muốn báo án sao? Con theo mẹ xuống lầu lấy lời khai."

"Không cần, mẹ muốn đi tập thể hình. Chúng ta đến trung tâm của Lỗi Lỗi đi, mẹ đã tra xong địa chỉ, nếu con rảnh cũng có thể cùng đi." Trâu Nhã

https://thuviensach.vn

Mai vô cùng bình tĩnh.

Tròng mắt Bàng Miểu thiếu chút nữa đã rơi xuống, vị thái thái này, hai lần đều chỉ thẳng mục đích, đây rốt cuộc là có ý gì?

Bàng Miểu cuối cùng cũng bị sự bình tĩnh và thông minh của mẹ mình thuyết phục, trái tim vừa được bình tĩnh lại phải treo lên lần nữa.

Bàng Lỗi đưa cô tới ngã tư, bây giờ bọn họ lại đang ở cục cảnh sát, thời gian căn bản không đủ để nó di chuyển từ cục cảnh sát tới trung tâm tập thể hình. Trừ phi nó đã sớm đoán được, thu xếp mọi thứ trước.

Trâu Nhã Mai đột nhiên lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của cô: "Đường đường là một thượng úy lại chạy tới phòng tập thể hình làm huấn luyện viên, cái này gọi là gì hả? Dùng dao mổ trâu giết gà sao?"

Bàng Miểu bật cười, trong lòng không khỏi nghi hoặc, mẹ chỉ là đang bất mãn chuyện Bàng Lỗi giấu bà, hay là không hài lòng với vị trí mà anh đang có được? Cô nhịn cảm xúc trong lòng xuống, cười mỉm: "Mẹ, nghề nghiệp không phân biệt đắt rẻ sang hèn. Hơn nữa, cuộc sống bây giờ đã hiện đại, ý thức của mỗi người ngày một nâng cao, huấn luyện viên thể hình đương nhiên là một nghề đầy hứa hẹn."

Trâu Nhã Mai không thèm để ý, tiếp tục giục tài xế chạy nhanh hơn.

.....

Trung tâm thành phố, trong một phòng tập thể hình.

Nhân viên dẫn Tang Cẩn tham quan toàn bộ một lần. Cô thật sự rất vừa ý, ở đây dụng cụ đầy đủ, hơn nữa điều quan trọng nhất là, huấn luyện viên đều rất nhiệt tình. Nhân viên mời cô trải nghiệm thử một lần, cô cũng vui vẻ đồng ý. Vừa lúc trên đường tới đây, cô có ghé qua cửa hàng đồ dùng thể thao mua 2 bộ.

https://thuviensach.vn

Cô đang do dự không biết có nên đi thay quần áo hay không, dù gì bình thường quần áo mới mua, cô đều giặt sạch rồi mới mặc. Trong đầu còn đang suy nghĩ, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, cả người bị kéo ra sau.

"Nằm xuống, đừng cử động, nghe theo hướng dẫn của tôi." Một giọng nói quen thuộc nhưng có chút xa lạ bỗng dưng vang lên bên tai.

Tang Cẩn còn chưa kịp phản ứng đã bị ấn ngã xuống đệm.

Cô nhìn người đàn ông ngồi xổm mặc bộ đồ huấn luyện màu lam, trên cổ tay có mang dây đeo, dưới gối có mang bảo hộ.

Bàng Lỗi, sao lại là anh ta?

Tang Cẩn không khỏi nghi ngờ, lúc này, anh ta hẳn phải ở cục cảnh sát mới đúng, vì sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta vừa ở cục cảnh sát làm đội trưởng đội hình sự, vừa ở đây làm huấn luyện viên thể hình kiếm thêm thu nhập sao?

"Phiền phức, buông tôi ra!" Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy bên hông nóng lên, hai tay anh ấn đã ấn giữ eo cô.

Anh ta lại dịu dàng nói: "Bây giờ chúng ta bắt đầu bài tập Sit Up (1). Tư thế này đúng rồi, người nằm ngửa ra, hai chân khép lại, tay nâng lên, lợi dụng sức co của cơ bụng đưa hai tay về trước bắt lấy hai chân, cúi đầu, giữ nguyên tư thế đó."

(1) Sit up: một dạng bài tập gập cơ bụng

Anh ta ngồi xuống giống hết đang hướng dẫn, hai tay giúp cô giữ chân lại, sau đó một tay giữ lấy tay cô, một tay đặt lên bụng. Trong thời gian ngắn ngủi, tay anh ta đã quét qua đùi, cánh tay và bụng của cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nằm trên đệm nhìn anh, trợn mắt há mồm, trong đầu cũng quên mất tiếp theo nên làm cái gì.

Bàng Lỗi đưa mắt nhìn hai người đang tới gần, không cần nhìn anh cũng biết đó là ai. Thấy cô gái lại nằm bất động, anh rối lên, trực tiếp luồn tay xuống khe hở giữa tấm đệm và sống lưng cô, nâng cô ngồi dậy.

Tang Cẩn vừa ngồi thẳng người, bên tai đã nghe tiếng anh nói nhỏ: "Mau tập đi, cô không tập thì tới đây làm gì?" Nói xong, anh lập tức đẩy cô nằm xuống.

Tang Cẩn lắc vai muốn né tránh bàn tay đang đặt sau lưng cô, trong nháy mắt vô tình nhìn thấy hai người đang đứng trên lối đi bên trái cách đó không xa, hình như đang thì thầm gì đó.

"Mẹ, mẹ xem, Lỗi Lỗi nhìn chuyên nghiệp chưa kìa. Bây giờ thì mẹ tin rồi chứ?"

"Ừ, nó cũng coi như là chuyên nghiệp đấy. Nhưng cô gái kia sao kỳ kỳ vậy, đã tới phòng tập còn mặc váy hay sao? Có phải nó tìm đại một người tới để lừa mẹ không?"

"Mẹ, sao có thể chứ? Trước giờ Lỗi Lỗi đâu biết nói dối. Nói không chừng bọn họ có quan hệ gì đó riêng tư nên không để ý nhiều quy tắc như vậy. Chúng ta đi nhanh thôi, đừng làm phiền Lỗi Lỗi nữa."

"Con gấp gáp làm gì? Mẹ đây rất rảnh, dù sao ông già ở nhà một mình cũng cảm thấy thoải mái."

"..."

Từ cuộc nói chuyện đó Tang Cẩn có thể biết bọn họ là mẹ con, nhưng không rõ bọn họ là ai, cùng tên đàn ông vô cớ gây chuyện trước mặt này có

https://thuviensach.vn

quan hệ gì? Chẳng lẽ là mẹ vợ và vợ tới kiểm tra khoản thu nhập ngoài giờ của anh ta sao?

Hiện tại anh ta làm cảnh sát, tiền lương tuy không ít nhưng dù gì nghề đó cũng vô cùng nguy hiểm. Mẹ vợ này phản đối bọn họ đến với nhau nên mới ép anh ta tới phòng tập thể thao kiêm luôn chức huấn luyện viên này sao?

Nghĩ tới đây, cô không khỏi đồng tình. Vậy thì cô tạm thời nhận vai "học viên" của anh cũng không phải không thể. Nói không chừng cô còn thúc đẩy được một mối lương duyên tốt.

Chẳng qua... Trong đầu Tang Cẩn đột nhiên lóe lên một chủ ý.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cùng Anh Diễn Kịch

Tang Cẩn bắt đầu phối hợp với anh, tiếp tục gập bụng.

Cô vừa nằm xuống, định ngồi dậy liền bị anh ngăn cản.

"Tư thế này cô làm sai rồi, không cần ôm đầu đâu, tập như vậy cô sẽ dùng sức nâng đầu lên, dễ làm cơ bắp ở cổ bị tổn thương. Phương pháp đúng là khoanh hai tay ôm trước ngực, hoặc là để bên sườn tai, lúc ngồi dậy phải dùng lực ở bụng, không phải cánh tay."

Trong lúc rảnh rỗi Tang Cẩn cũng sẽ gập bụng nhưng lần nào cũng làm theo tư thế bản thân cảm thấy thoải mái.

Anh đã nói như vậy, cô đương nhiên sẽ làm theo hướng dẫn của anh. Cô cũng sẽ không quên mượn cơ hội làm "học viên" này uy hiếp anh một lần.

"Tiếp tục, đừng dừng lại, một phút gập 60 cái." Bàng Lỗi lấy cách nói chuyện với cấp dưới giao nhiệm vụ cho cô, sau đó đứng dậy, đi về phía hai "cột điện" cách đó khoảng 400m.

"Lỗi Lỗi, con không cần tiếp tục hướng dẫn cô ấy sao? Mẹ không phải cố ý tới quấy rầy con đâu, cô gái kia dáng người nhìn không tệ, hắn sau này có thể..."

Mẹ?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nghe cách xưng hô này xong thì đầu óc bắt đầu lú lẫn, bọn họ đã là quan hệ mẹ vợ với con rể rồi sao? Vậy anh ta chạy tới đây kiêm chức huấn luyện viên thể hình để làm gì?

Cô không dừng, vẫn tiếp tục gập bụng, làm người tốt thì phải làm tới cùng. Lúc gặp lại, cô nhất định sẽ cho anh ta biết "lợi hại" của cô.

Bàng Lỗi không nói gì, hai tay đặt lên vai Trâu Nhã Mai, xoay người bà đẩy ra ngoài. Bàng Miểu cũng theo sát phía sau bọn họ.

Mãi cho đến lúc vào thang máy, Bàng Lỗi mới lấy chiếc nhẫn trong túi ra, trực tiếp đeo lên tay Trâu Nhã Mai: "Bà Trâu, nhẫn này là ông già tặng cho bà, bình thường bà coi như tâm can bảo bối, trước nay chưa từng gỡ xuống. Sao hôm nay nó lại nằm trên xe của con vậy?"

Trâu Nhã Mai quay đầu nhìn anh, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng nhưng sau đó bắt đầu biện bạch: "Cái này, là mẹ cố ý đấy, mẹ tưởng hai đứa hợp lại lừa mẹ, cho nên muốn xác nhận một chút."

"Mắt nào của mẹ thấy con lừa mẹ hả? Bây giờ xác nhận xong rồi, mẹ mau chóng trở về với ba đi."

Thang máy vừa dừng, Bàng Lỗi liền đẩy mẹ mình đi ra.

Trước cửa trung tâm tập thể hình đã có một chiếc xe đang đỗ, đứng cạnh đó là một người đàn ông mặc đồ huấn luyện viên thể hình. Vừa thấy bọn họ, anh ta liền mở cửa xe, một mặt chào hỏi nhiệt tình với Trâu Nhã Mai, một mặt tự giới thiệu mình là đồng nghiệp của Bàng Lỗi, cũng là anh em tốt của anh, nghe nói bà muốn lên máy bay nên giúp mang hành lý tới.

Trâu Nhã Mai nhìn hành lý của mình, tuy không vui nhưng cũng không còn lý do phản bác. Trong lòng mặc dù vẫn còn nghi vấn, nhưng, chẳng lẽ là bà đã hiểu lầm nó? Nó thật sự là một huấn luyện viên thể hình sao?

https://thuviensach.vn

Bàng Miểu ở bên cạnh tiếp tục thêm mắm thêm muối, đại khái đều là chứng cứ có sức thuyết phục, Bàng Lỗi thật sự là huấn luyện viên thể hình.

Ba người lên xe, chiếc xe khởi động, lần nữa chạy tới sân bay, người lái vẫn là Bàng Lỗi.

Bàng Miểu và Trâu Nhã Mai ngồi ghế sau, hai mẹ con tiếp tục trò chuyện.

Tới sân bay, Bàng Lỗi tự mình giúp Trâu Nhã Mai gửi hành lý, sau đó đổi thẻ lên máy bay. Chị em hai người đưa bà tới trạm kiểm soát an ninh, sau đó theo luôn tới cổng lên máy bay.

Trâu Nhã Mai đột nhiên nắm lấy tay Bàng Lỗi: "Con trai, con thật sự không lừa mẹ chứ? Huấn luyện viên thể hình thì huấn luyện viên thể hình, cho dù con làm nghề gì, cho dù không kiếm được tiền cũng không sao, chỉ cần con không làm cảnh sát là được. Mẹ hy vọng con bình an, đừng giống Bàng Hâm..." Giọng bà đột nhiên run run, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

Bàng Lỗi xoay người nhìn bà, thấy hai mắt bà đều đỏ, kiềm lòng không được mà ôm bà thật chặt: "Mẹ, mẹ yên tâm, mạng con rất dai, đương nhiên sẽ bình an vô sự. Mặc dù anh ấy còn nhiều chuyện chưa làm xong, nhưng chuyện quan trọng nhất là, bà Trâu thích nhiều người náo nhiệt, anh sẽ sinh cho bà một tá cháu trai, một tá cháu gái, đội bóng nam nữ đều có đủ."

Bàng Miểu đứng bên cạnh "Xì" một tiếng: "Bát tự còn chưa xem đã tính tới kế hoạch sinh đội bóng rồi hả?"

Trâu Nhã Mai cũng cười, một tay lau khô nước mắt: "Mẹ thấy con làm huấn luyện viên cũng tốt, ít nhất cũng được tiếp xúc với nhiều cô gái. Lỗi Lỗi, mẹ chờ đội bóng của con."

https://thuviensach.vn

Trâu Nhã Mai nhớ lại cảnh ở phòng tập lúc nãy, trong lòng tràn ngập vui sướng. Đây là lần đầu bà tận mắt thấy con trai mình gần gũi phụ nữ như vậy, hơn nữa, bọn họ còn tiếp xúc tay chân. Giờ phút này, bà cảm thấy con trai mình làm huấn luyện viên thể hình cũng tốt.

Loa thông báo vang lên, máy bay tới nước Mỹ chuẩn bị cất cánh.

Trâu Nhã Mai cuối cùng cũng miễn cưỡng vào cửa, vừa đi còn quay đầu nhìn lại.

Bàng Lỗi và Bàng Miểu đứng tại chỗ vẫy tay tạm biệt, nhìn theo bóng lưng bà dần dần biến mất trên hành lang. Mãi đến khi máy bay cất cánh, chị em hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàng Miểu đã không còn nhịn được bắt đầu truy hỏi, từ lúc nào thì anh biết bà Trâu giở trò như vậy?

"Không phải chị cũng thấy rồi sao? Thế này mới gọi là đưa tiễn. Cho dù là người đưa hay người bị đưa đi đều sẽ có phản ứng thế này. Buổi sáng, bà ấy hoàn toàn không có hành động quyến luyến tạm biệt người thân." Nói xong, Bàng Lỗi xoay người, nhanh chóng rời đi.

Chân anh dài, bước chân đương nhiên sẽ rất lớn, Bàng Miểu phải chạy theo mới có thể đuổi kịp. Đuổi lên xe, cô mới có cơ hội hỏi tiếp: "Ý của em là, buổi sáng lúc đưa mẹ tới sân bay em đã biết suy nghĩ của mẹ? Vậy sao em không nói với chị sớm? Dọa chị hồn vía đều bay cả!" Bàng Miểu tức giận giơ tay muốn đánh, nhưng tay vừa chạm tới người anh lại biến thành một cái vỗ nhẹ.

"Không còn cách nào khác, nếu không để chị cùng diễn vở kịch này, mẹ sẽ không yên tâm." Bàng Lỗi vừa nói vừa khởi động xe.

Bàng Miểu quay đầu nhìn chàng trai đang chuyên chú lái xe bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy. Cô nhớ lại những lời anh

https://thuviensach.vn

vừa nói, không khỏi bật cười: "Thật giống, quá giống, ngay cả câu từ cũng giống nhau như vậy, đáng tiếc chị không có cơ hội giới thiệu hai người quen nhau."

Bàng Miểu lại nghĩ tới việc đã chứng kiến trên máy bay, trong đầu hiện lên hình bóng cô gái mặc áo màu đỏ, nhịn không được câu chuyện kể lại "Nữ Holmes" kia đã giải quyết chuyện chiếc nhẫn kim cương kia bị mất thế nào.

Đề tài này, Bàng Lỗi căn bản không có hứng thú, anh phớt lờ, tiếp tục tăng tốc, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng trở về cục cảnh sát.

Bàng Miểu kể xong đột nhiên cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Lỗi Lỗi, làm sao em biết kế hoạch của mẹ? Thấy chiếc nhẫn của mẹ trên xe, em liền biết suy nghĩ của mẹ sao? Mấy chuyện này có liên quan tới chiếc nhẫn hả?"

Bàng Lỗi dừng xe ở ngã tư: "Điểm mấu chốt là chiếc nhẫn đó, kết hợp với phản ứng không bình thường của mẹ thì đương nhiên có thể đoán ra mẹ muốn làm gì. Nếu mẹ thật sự muốn về Mỹ, không phải sẽ lải nhải nửa ngày, kêu em không được làm cảnh sát, nước mắt nước mũi như vừa rồi sao?

"Đúng a, quả thật là thế. Buổi sáng chúng ta chỉ mới đưa mẹ tới cửa kiểm tra an ninh mà mẹ đã giục chúng ta quay về. Lúc trước mẹ ước gì chúng ta có thể theo mẹ tới Mỹ, tốt nhất là sống ở đó đừng trở về mà có thái độ như thế thì thật lạ. Nhưng mà, em cũng nên đi gặp bọn họ đi, Bàng Hâm không quan tâm ai cả, cả ngày chỉ gọi tên em."

"..." Chủ đề nặng nề này làm không khí trong xe trầm xuống.

Bàng Lỗi sống tới 26 tuổi chưa từng nói dối lần nào, chỉ có lần này anh gạt mẹ nói anh không làm cảnh sát, hơn nữa còn nói dối suốt 4 năm.

Đã rất nhiều lần anh muốn nói với bà sự thật, bởi vì cảm giác này anh thật sự cảm thấy khó chịu.

https://thuviensach.vn

Chỉ là mỗi lần anh định nói thì trong đầu lại nhớ tới tình cảnh Bàng Hâm xảy ra chuyện, ba mẹ đau khổ như thế nào. Anh cũng cảm nhận được cảm giác đau đớn như vậy.

Bàng Miểu tiếp tục nói chuyện nhưng anh không nghe, ngay cả khi cô xuống xe anh cũng không hay biết. Mãi đến khi tiếng chuông di động vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh, anh mới hoàn hồn. Nghe xong, anh lập tức lái xe quay về cục cảnh sát.

Tới nơi, Bàng Lỗi nhanh chóng thay bộ đồ huấn luyện viên thể hình ra, bằng tốc độ nhanh nhất trở về phòng làm việc, vừa đẩy cửa đã thấy bóng lưng quen thuộc. Anh nhanh chóng lui một bước rồi đóng cửa lại, sau đó quay đầu nhìn người theo sau: "Cô ta sao lại ở đây? Không phải tôi đã nói rồi sao, cô ta xin cái gì cũng không duyệt."

Chu Tiểu Vạn vò đầu: "Đội trưởng, chuyện này đâu liên quan tới em! Cô ấy nói anh là huấn luyện viên của cô ấy nên cô ấy tới đây bàn bạc kế hoạch tập thể hình với anh. Hôm nay không phải anh tới trung tâm thể hình gì gì đó sao, em sợ cô ấy nói bậy nên chỉ đành để cô ấy vào ngồi chờ."

Bàng Lỗi lập tức hiểu rõ tình hình, anh kêu Chu Tiểu Vạn đi làm việc trước, chuẩn bị tài liệu về vụ án để thảo luận. Anh lần nữa đẩy cửa vào rồi nhanh chóng đóng lại, trở về bàn làm việc, ngồi nhìn người phụ nữ đối diện.

Vừa nghe tiếng mở cửa đầu tiên, Tang Cẩn đã biết, người cô chờ cuối cùng cũng trở về.

Hai người nhìn nhau, lại không nói chuyện.

Trong đầu Tang Cẩn bỗng nhiên nhớ lại thời điểm ở trung tâm thể hình, cánh tay anh ta sờ soạng mấy chỗ trên người cô, lúc đó cô không thấy gì. Dù sao ở phòng tập, huấn luyện viên nam, học viên nữ, trong quá trình luyện tập có tiếp xúc như vậy cũng rất bình thường.

https://thuviensach.vn

Tới nơi này rồi, cô mới phát hiện cả người không được tự nhiên, trên mặt còn không ngừng nóng rát. Đặc biệt là lúc này, khi hai người ngồi đối diện nhau, cô lại đột nhiên cảm thấy có áp lực đè nặng lên trái tim mình.

May là, anh ta chủ động lên tiếng trước, phá tan bầu không khí bế tắc này: "Nói đi, cô muốn hồi báo cái gì. Ngoại trừ việc xem hồ sơ, những chuyện ăn chơi khác, chỉ cần tôi làm được thì không thành vấn đề gì."

Tang Cẩn sợ hãi, lập tức phản bác: "Trừ việc xem hồ sơ, những chuyện ăn chơi gì đó tôi đều không cần. Đội trưởng Bàng, à không, huấn luyện viên Bàng, hôm nay tôi giúp anh, anh nhất định phải đồng ý yêu cầu này của tôi, nếu không..."

"Nếu không thế nào?" Ánh mắt anh lập tức trở nên lạnh lẽo, ngữ khí cũng đẩy lên cao.

Tang Cẩn nhoẻn miệng cười: "Nếu để cấp dưới và đồng nghiệp của anh biết, Bàng tướng quân mà bọn họ tôn kính, nhân vật được tôn thờ như thần, người được trên dưới cục cảnh sát ngưỡng mộ lại lén lút chạy tới trung tâm thể hình làm huấn luyện viên, anh cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ thế nào?"

"Cô uy hiếp tôi?" Bàng Lỗi cẩn thận đánh giá Tang Cẩn.

Cô gái này thoạt nhìn thật sự không tồi, thậm chí có thể nói là xinh đẹp. Gương mặt tươi sáng cùng làn da trắng nõn, đường nét độc đáo và tinh tế khiến người vừa nhìn liền nhịn không được mà nhìn tiếp lần hai. Vấn đề là, đầu óc cô ấy có phải chứa quá nhiều suy nghĩ kỳ lạ hay không?

Bàng Lỗi kéo ghế lại gần bàn làm việc, cầm tài liệu lên, bắt đầu lật xem, thuận miệng nói: "Cô ra ngoài trước đi, chờ cô nghĩ kỹ rồi có thể trực tiếp kêu Chu Tiểu Vạn đi mua, dùng thẻ của tôi thanh toán."

https://thuviensach.vn

"..." Tang Cẩn bị anh làm cho nghẹn lời xém chút nữa đã phun ra máu, bắt đầu nổi giận: "Tôi muốn khiếu nại anh! Đường đường là cảnh sát nhân dân mà dám bỏ bê nhiệm vụ, lợi dụng thời gian làm việc đi tìm khoản thu nhập bên ngoài. Anh yêu tiền như vậy thì nên đổi qua nghề kinh doanh đi, anh không xứng làm cảnh sát."

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn cô, một từ cũng không nói, trực tiếp lấy điện thoại trên bàn gọi người vào tiễn khách.

Rất nhanh, Tang Cẩn đã bị "mời" ra ngoài.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vấn Đề Vẫn Chưa Giải Quyết

Đêm nay, ánh trăng mơ hồ.

Tang Cẩn dựa vào cột điện trước cửa cục cảnh sát, ngẩng đầu nhìn sao.

Nhớ lại tình hình buổi sáng, cô cứ tưởng tình cờ gặp được cảnh sát nhân dân kiêm chức huấn luyện viên thể hình thì sẽ bắt được thóp, mượn cớ ép Bàng Lỗi đồng ý cho mình vào cục cảnh sát tìm một ít hồ sơ.

Kết quả, cô chỉ uống công vui vẻ một hồi.

Tang Cẩn đưa ra kết luận, muốn thuyết phục người đàn ông ngoan cố như đá này còn khó hơn lên trời.

Chớp mắt đã một tháng trôi qua, chuyện của cô một chút tiến triển cũng không có. Bà ngoại vẫn còn theo cô, lòng cô không khỏi nóng như lửa đốt. Mặc dù lòng tự trọng là không thể mất, nhưng hết lần này tới lần khác bị người ta từ chối như vậy, cô vẫn không thể không cắn răng tiếp tục kiên trì.

Cửa sắt cục cảnh sát đột nhiên mở, một chiếc xe việt dã màu đen từ bên trong chạy tới.

Tang Cẩn nhanh chóng phóng ra, giang hai tay chắn ngay trước xe.

"Bíp!" Tiếng phanh khẩn cấp chói tai cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Cô lập tức lui lại mấy bước, lúc xe sắp dừng, đầu xe dường như sắp tông vào cô. May mà cô lui lại đúng lúc, nếu không, bản thân sớm đã thành quỷ đi đầu thai rồi.

Bởi vì phanh xe quá gấp, theo quán tính, cả người ngồi trên ghế điều khiển giống như sắp nhào tới tay lái.

Hai tay Bàng Lỗi nắm chặt, nhanh chóng ngồi thẳng lưng, lúc ngẩng đầu đã thấy người phụ nữ chắn ngay trước mặt.

Thân hình nhỏ bé kia đứng yên bất động, chiếc váy màu đỏ cho dù đang trong bóng đêm cũng đặc biệt bắt mắt. Gió lạnh thổi tới làm tà váy bay qua một bên, mái tóc dài của cô cũng bị gió thổi tới, dường như che gần hết gương mặt nhỏ xinh của cô.

Bàng Lỗi vốn dĩ rất tức giận, nhưng trong nháy mắt đã bị thứ gì kiềm lại, tuy nhiên đó là cái gì, chính anh cũng không giải thích rõ.

Vì sao cô phải kiên trì muốn xem hồ sơ như vậy? Hơn nữa lại là những vụ chưa được phá? Chẳng lẽ thật sự bị anh đoán đúng rồi sao?

Mặc dù trong bụng vẫn đầy nghi vấn nhưng Bàng Lỗi vẫn mở cửa sổ xe, ló đầu ra ngoài nhìn cô gái phía trước, khẽ quát: "Lên xe!"

Trong lòng Tang Cẩn không khỏi vui vẻ, khóe miệng cong lên, nhanh chóng chạy tới bên phía ghế phụ lái, bằng tốc độ nhanh nhất mở cửa, lên xe rồi đóng lại.

"Tôi cho cô một phút để tóm tắt ý tưởng sáng tác của mình. Nếu không hợp lý, vậy phiền cô sau này cách xa cục cảnh sát 10km. Nếu cô lại chặn đầu xe, xảy ra chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm." Bàng Lỗi vừa lái xe vừa nói, giọng điệu trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy, bên trong còn nghe ra một tia phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng Bàng, một phút đủ sao? Tôi mời anh ăn cơm, lần trước anh cứu tôi, cánh tay còn bị thương, anh xem, vết thương còn chưa lành đây này!" Tang Cẩn đưa mắt nhìn tay anh, "Tôi nhất định phải cảm ơn anh. Lúc ăn cơm, tôi sẽ từ từ tóm tắt ý tưởng của mình cho anh nghe."

Giọng điệu của Tang Cẩn vô cùng chân thành, bên trong cố gắng che giấu hoảng loạn, cô nào có cái gì gọi là tóm tắt ý tưởng sáng tác chứ?

"Còn 40 giây." Người đàn ông bên cạnh bắt đầu đếm ngược.

Lúc này Tang Cẩn mới phát hiện, những gì mình vừa nói hoàn toàn là lãng phí thời gian, cô nhịn không được thầm mắng: Vì sao lại giống đàn gẩy tai trâu vậy?

"35 giây."

"Được, tôi nói! Nữ chính 10 tuổi may mắn thoát khỏi một vụ thảm sát, lần đó mọi người trong nhà đều bị giết cả. Sau khi lang thang 15 năm bên ngoài, cô ấy trở về điều tra sự thật. Sau đó cô gặp lại thanh mai trúc mã của mình, trong quá trình phá án, bọn họ cuối cùng cũng được bên nhau. Toàn bộ câu chuyện chia làm 3 phần, phần đầu là công bố án treo, phần tiếp theo là quá trình tìm kiếm manh mối, kết thúc là án được phá, bọn họ kết hôn, từ đó sống hạnh phúc bên nhau."

Tang Cẩn nói xong liền nâng tay xem đồng hồ, vừa đúng 35 giây!

Khóe môi cô cong lên, trong thời gian ngắn mà có thể bịa ra câu chuyện hoàn chỉnh như vậy, cho dù trong đó có một phần là cuộc sống của cô nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng tự hào. Chỉ là, nào đâu ra thanh mai trúc mã chứ? Chẳng qua không còn cách nào khác, cô mới sử dụng từ này mà thôi.

Chiếc xe đột nhiên dừng lại.

https://thuviensach.vn

"Cô viết tiểu thuyết về tội phạm hay truyện cổ tích hả? Kết cấu ba phần, nghe chẳng khác nào học sinh tiểu học viết văn. Đây là tóm tắt nhàm chán nhất, ấu trĩ nhất mà tôi từng nghe. Tôi khuyên cô nhân lúc còn sớm thì dừng bút đi, đừng lãng phí cuộc đời của mình nữa."

Mục đích của Bàng Lỗi rõ ràng là dập tắt suy nghĩ muốn xem hồ sơ của cô, để cô cách cục cảnh sát càng xa càng tốt. Vì vậy, anh mới lựa chọn những lời tàn nhẫn để nói ra như vậy.

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, một chút cũng không nhìn ra anh đang đùa giỡn, trong tức khắc thẹn quá hóa giận: "Tôi lãng phí cuộc đời, tốt xấu gì đó cũng là cuộc đời của tôi. Còn anh đang lãng phí cái gì hả? Thứ anh đang lãng phí chính là đồng thuế, là tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi đấy! Anh là cảnh sát, nhận tiền của người dân lại không chịu làm việc. Cảnh sát không ra cảnh sát, còn chạy tới làm huấn luyện viên thể hình. Tôi thấy nên nói anh là một bên ăn cơm trong chén, bên kia đã chạy cướp lấy nồi thì đúng hơn."

Cô không đợi anh giải thích, tiếp tục: "Nếu anh không đồng ý, tôi nhất định sẽ khiếu nại anh. Cục cảnh sát mấy anh mắt nhắm mắt mở tha cho nhanh như vậy, tôi sẽ đi khiếu nại lên cấp trên của mấy anh." Nếu được, cô sẽ đem chuyện này nói lên Liên Hiệp Quốc, lôi anh ta từ vị trí đội trưởng đội cảnh sát thành phố Thanh An xuống.

Cô không biết bản thân vì sao lại tức giận như vậy, tất cả giống như những gì bản thân đã nhẫn nhịn mười mấy năm qua tức nước vỡ bờ, toàn bộ tràn ra, không thể khống chế.

Bàng Lỗi quan sát cô gái bình tĩnh này suốt một tháng, lúc này lại đột nhiên biến thành một người phụ nữ hung dữ. Anh trước sau chưa từng có ý cắt ngang lời cô.

https://thuviensach.vn

Cô dừng một lát, lại tiếp tục: "Còn nữa, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đi nói với mẹ vợ anh, để bà ấy biết con rể tương lai của mình là hạng người thế nào. Tôi thấy anh mới là đứa con rể ngoan cố nhất, bạc bẽo nhất, độc mồm độc miệng nhất đấy! Tôi sẽ khuyên bà ấy nhân lúc còn sớm thì tránh xa anh ra, giữ con gái mình lại rồi gả cho người đàn ông tốt hơn. Bà ấy gả con gái cho anh, chắc chắn là lãng phí cả đời."

Tang Cẩn nói xong, lập tức xoay người, đẩy cửa xe chuẩn bị đi xuống.

Cửa còn chưa mở, một bàn tay to lớn phủ lên cánh tay đang đặt trên chốt xe của cô, không cho cô xuống.

Thân hình cao lớn của anh bỗng dưng ép cô dồn vào một góc.

Cô hoảng sợ, nhanh chóng xoay người lại đụng phải cánh tay đang giữ chặt cửa xe của người đàn ông.

Lúc này, trước mặt cô là một gương mặt vô cùng anh tuấn cách cô rất gần, dường như sắp chạm tới mặt của cô.

Trong xe không bật đèn, lúc này cô chỉ có thể nương theo ánh đèn bên ngoài. Tang Cẩn nhìn đôi mắt của anh, rất tối, hình như so với bóng đêm ngoài kia còn tối hơn.

"Nói rất hay, cũng rất sâu sắc, rốt cuộc cô cũng để tôi nhìn ra một chút kỹ năng cơ bản của nhà văn rồi đấy." Anh cuối cùng cũng nói chuyện nhưng đôi mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Vì sao cô lại muốn xem tài liệu hả? Vì sao phải nói dối, nhà văn viết tiểu thuyết về tội phạm gì chứ? Cô rốt cuộc là ai?"

Nói xong, anh buông cánh tay giữ cửa xe, ngồi thẳng người dậy, hai tay đặt lên tay lái, ánh mắt nhìn ra xa xăm: "Trả lời mấy vấn đề này, nếu nói thật, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại." Giọng nói trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn bắt đầu do dự, liệu cô có nên nói sự thật với anh hay không?

Trong đầu đột nhiên nhớ tới bà ngoại, bà ngoại từng dặn cô đừng tin cảnh sát, tất cả mọi chuyện đều bị bọn họ sắp đặt. Nếu không phải vì bọn cảnh sát ngu ngốc này, bố cô cũng không rơi vào kết cục bi thảm như vậy!

"Tôi là nhà văn viết tiểu thuyết về tội phạm đó, nếu anh không tin, tôi sẽ nghĩ cách khác." Nói xong, Tang Cẩn nhanh chóng xuống xe, bắt một chiếc taxi bên đường rồi đi lên.

Tang Cẩn trở về chung cư của mình, trong lòng vẫn thấp tha thấp thỏm. Tên Bàng Lỗi này, hình như anh ta đã nghi ngờ thân phận của cô, chẳng lẽ anh ta đã điều tra cô sao? Cô thật sự không giống nhà văn chút nào hả?

Con đường đi tìm hồ sơ mấy vụ án treo này của cô, lại bị phá hỏng.

Nhất thời Tang Cẩn không thể nghĩ ra cách nào khác, chỉ đành uể oải ngồi trước máy tính, tùy tiện lướt web. Trong lúc vô tình cô nhìn thấy tin tức liên quan tới vụ án mất tích, sống lưng lập tức ngồi thẳng dậy.

Cô nhanh chóng xem hết bài báo, một nữ sinh đại học mất tích trên đường từ trường về nhà. Bài báo còn đặc biệt nhắc tới, nơi cuối cùng nạn nhân xuất hiện rải đầy cánh hoa dâm bụt.

Tang Cẩn nhìn, sống lưng càng lúc càng lạnh. Cô nhớ mang máng rằng, tháng trước hình như cũng từng đọc qua bài báo gần giống như vậy, người mất tích đều là nữ sinh, nhưng tin tức tìm thấy nạn nhân thì không có.

Cảnh sát ở đây quả thật đều là thùng cơm, chuyện nên làm thì không làm, chỉ biết chạy tới phòng tập thể hình tìm khoản thu nhập thêm.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tang Cẩn lại đột nhiên tức giận, tất cả suy nghĩ nhờ vã cảnh sát cũng lập tức bị gạt bỏ.

Cô tắt máy tính, kiểm tra lịch dạy của mình. Thứ hai, thứ ba, thứ tư, sáng chiều cô đều có tiết, sáng mai có một tiết tiếng Đức cô còn chưa soạn bài. Trước kia cô luôn cho rằng chỉ có sinh viên khoa ngoại ngữ mới học tiếng Đức, nào ngờ nhiều sinh viên ngành khác cũng tự nguyện đi ngành ngôn ngữ như vậy.

Tang Cẩn thu dọn cảm xúc của mình, bắt đầu soạn bài, tới 11 giờ mới đi tắm rồi lên giường đi ngủ.

Hôm sau lại là một ngày bận rộn.

Buổi sáng có tiết tiếng Đức, Tang Cẩn là người đầu tiên vào phòng học. Theo kinh nghiệm trong một tháng vừa rồi, trước giờ học sẽ có sinh viên tới hỏi cô mấy vấn đề về phát âm, ngữ pháp.

Kết quả, hôm nay không có ai tới.

Cô đứng trên bục giảng gần 15 phút, không khỏi xấu hổ.

Tang Cẩn cảm thấy, giảng viên và sinh viên nước bình thường rất ít giao lưu với nhau. Điểm này khác hẳn với môi trường bên Đức.

Lúc ở Đức, cô rất thích bầu không khí trong trường học, giảng viên và sinh viên đều có thể tự do tranh luận về những vấn đề được học.

Nhưng trong nước, chỉ mới một tháng ngắn ngủi, cô đã cảm thấy đa số sinh viên đều đang ngại ngùng, chưa được cởi mở với giảng viên. Vấn đề này cũng đúng thôi, sinh viên chỉ cần nghĩ cách làm sao hoàn thành chương trình học, việc lấy thêm bằng cấp liệu có cần thiết cho lúc sinh việc làm sau khi tốt nghiệp hay không... Sinh viên ở các trường cao đẳng và đại học đều là những thiếu niên độ tuổi hai mươi, vốn dĩ đều phải tràn đầy tuổi xuân,

https://thuviensach.vn

nhưng đa phần bọn họ đều chịu áp lực từ gia đình, sức ép của xã hội, ai nấy đều mang trong đầu suy nghĩ phải trưởng thành thật nhanh.

Tang Cẩn nhìn sinh viên bên dưới, ai bận việc nấy, mãi đến khi tiếng chuông vang lên, cô mới thu lại suy nghĩ.

Tiếng chuông ngừng, Tang Cẩn bắt đầu điểm danh. Điểm danh xong cô mới phát hiện, mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ có một nữ sinh tên Đàm Tuyết Thiến hôm nay không tới. Lúc này cô mới nhận ra, vì sao hôm nay lại không có ai tới sớm hỏi bài mình, bởi vì những lần trước đều là nữ sinh đó tới hỏi.

Nữ sinh này tuy học ngành phát thanh nhưng lại rất thích ngoại ngữ, mỗi lần tới lớp đều ngồi bàn đầu. Hôm nay vì sao cô ấy lại trốn tiết chứ?

Trong lòng Tang Cẩn mặc dù có rất nhiều nghi vấn nhưng chỉ đành giảng bài trước.

Hết tiết, Tang Cẩn vội vàng thu dọn, nhanh chóng chạy tới viện ngoại ngữ. Cô muốn tới đó tìm một ít tài liệu, buổi chiều còn có tiết cần dùng.

Tới nơi, cô không về phòng giảng viên mà trực tiếp lên lầu hai, vào phòng cất tài liệu. Đang đi lên cầu thang, cô đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, trên người mặc áo đầm màu cà phê, dáng người hơi mập, đang từ lầu ba chạy xuống.

Tang Cẩn liền chủ động chào hỏi: "Cô Phó? Cô tới đây lúc nào vậy, cô tới đây tìm giáo sư Phó sao?"

Tang Cẩn là người mới tới nên được học viện phân cho một giáo sư có thâm niên hướng dẫn. Vị giáo sư đó tên Phó Sơn Nhạc, là chủ nhiệm khoa tiếng anh, ông ấy rất quan tâm cô, còn thường xuyên mời cô tới nhà dùng bữa. Cho nên, người phụ nữ này, Trầm Ngâm Khiết, cô đã gặp qua.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Cẩn, không phải em đang có tiết sao? Cô vừa tới, lại đột nhiên nhớ trong nhà có chuyện nên phải về trước. Nếu em có rảnh thì tới nhà dùng cơm nha." Trầm Ngâm Khiết vừa nói, vừa tiếp tục xuống lầu, hình như là rất gấp gáp.

Tang Cẩn không trả lời vấn đề của bà, chỉ yên lặng đứng nhìn bóng lưng đó rời đi.

Lúc này, cô chỉ đành xoay người lên lầu tìm tài liệu.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giấc Mơ Của Thiếu Nữ

Tang Cẩn tới phòng tài liệu ở lầu hai, dạo qua một vòng liền tìm được thứ mình cần.

Cô lập tức làm theo các bước mượn sách, kết quả quản lý lại nói sách này không còn xuất bản nữa, cho nên không thể để cô mang về. Cô muốn sao chép lại, đúng lúc máy photocopy bị hỏng. Bất đắc dĩ, cô chỉ đành ngồi lại chép tay.

Nội dung cần dùng không ít, chờ đến lúc cô chép xong đã là 12 giờ.

Tang Cẩn dừng bút, nâng tay nhìn đồng hồ. Tiết chiều bắt đầu lúc 13 giờ, bây giờ cô đi ăn cơm, nếu còn kịp có thể nghỉ trưa nửa tiếng.

Thứ hai là ngày mệt mỏi nhất, đặc biệt là thời gian làm việc và nghỉ ngơi ở đại học Thanh An, tiết tấu vô cùng dồn dập. Buổi sáng giảng bài hai tiết 90 phút, buổi chiều cũng vậy, nhưng buổi chiều, các giảng viên thường cho vào tiết sớm để 16h30 được về. Cứ như vậy, giữa sáng và chiều chỉ có 1 tiếng rảnh rỗi.

Tang Cẩn vừa rời khỏi phòng mượn sách đã gặp Đàm Tuyết Thiến ngay cầu thang.

Tại sao sáng nay cô ấy lại không lên lớp?

Đầu tóc Đàm Tuyết Thiến có chút rối loạn, ánh mắt lại khờ dại, cô ấy nhìn cô, không trả lời, ngược lại như cầu xin cô: "Cô Tang, cô có thời gian không? Em có mấy lời liệu có thể nói với cô không?"

https://thuviensach.vn

Giọng cô ấy khàn khàn, thậm chí có thể nói là rất khó nghe, hình như vừa chịu kích thích nào đó rất lớn.

Tang Cẩn nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó mới hỏi: "Buổi tối được không? Buổi tối cô trực ở phòng cố vấn tâm lý, em có thể trực tiếp tới tìm cô."

Đàm Tuyết Thiến dùng sức lắc đầu, dường như đã sắp khóc lên: "Em sợ không đợi được đến tối, cô ơi, vừa rồi em muốn nhảy từ sân thượng xuống. Nhưng em sợ..."

"Em đi với cô." Tang Cẩn bị ánh mắt của nữ sinh này dọa, trực tiếp kéo cô ấy xuống lầu, rời khỏi viện ngôn ngữ.

Bọn họ vừa ra ngoài không lâu thì tiếng chuông tan học đã vang lên, rất nhanh, toàn bộ sinh viên liền thay nhau ùa ra.

Có một nam sinh do chạy quá nhanh, có lẽ là muốn đi ăn cơm trưa nên vô tình va vào Đàm Tuyết Thiến. Bước chân cô ấy lảo đảo, thiếu chút nữa đã té xuống đất.

Tang Cẩn chỉ đành kéo cô ấy tới góc tường, cô có thể cảm nhận được, cánh tay nữ sinh này đang không ngừng run rẩy.

Một tay cô nắm lấy tay Đàm Tuyết Thiến, một tay cản những người bên cạnh. Trong lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng cao lớn trong đám người kia, áo sơ mi trắng quần tây đen, trên vai đang mang túi xách.

Tang Cẩn vừa nhìn đã nhận ra, người đó là giáo sư Phó Sơn Nhạc.

Cô lập tức vẫy tay với ông: "Giáo sư Phó, là em, Tang Cẩn. Em có chuyện muốn nói với thầy, chiều nay em có tiết nhưng lại có việc bận đột xuất, liệu em có thể chuyển sang tối mai được không?" Đàm Tuyết Thiến

https://thuviensach.vn

còn đang ở đây, cô không thể chen qua dòng người, chỉ đứng từ xa nói chuyện.

Cô không phải là giảng viên lâu năm, cho nên làm gì cũng phải nói qua với hướng dẫn của mình, hơn nữa việc này cũng coi như là tôn trọng với người bề trên.

Giọng của Tang Cẩn rất lớn, cho nên những người đi qua đều đưa mắt nhìn về các cô.

Phó Sơn Nhạc chắc cũng đã nghe được, ông dừng bước, xoay người nhìn cô, gật đầu: "Bên thầy thì không sao, em tới phòng giáo vụ nhờ bọn họ sắp xếp là được." Nói xong, ông liền xoay người rời đi.

Tang Cẩn lập tức gọi điện tới phòng giáo vụ, nói rõ sự việc muốn đổi tiết.

Sắp xếp xong mọi chuyện, cô mới nhìn về phía nữ sinh bên cạnh, cười khẽ: "Tuyết Thiến, chúng ta đi ăn cơm thôi, cô mời em."

Đàm Tuyết Thiến vẫn chưa hoàn hồn, vẻ mặt không tin nhìn cô: "Cô Tang, phải là em mời cô mới đúng, em không biết cô còn có tiết, nếu không em cũng không đưa ra thỉnh cầu như vậy." Giọng nói của nữ sinh càng lúc càng nhỏ.

"Hiện tại em vẫn là sinh viên, chờ em đi làm rồi hãy mời lại cô. Hôm nay cô mời em. Cô vừa về nước cũng không bạn bè, cho nên, em chính là người bạn nữ đầu tiên của cô." Tang Cẩn vừa nói, vừa kéo cô ấy tới khu bán đồ ăn ngoài trường.

Về nước, người đầu tiên mời cô đi ăn là Mãn Thanh Uy, cho nên, cô mới nói Đàm Tuyết Thiến là bạn nữ đầu tiên của cô, cách nói như vậy hẳn là không sai.

https://thuviensach.vn

Đàm Tuyết Thiến đi theo cô, dọc đường vô cùng im lặng, nhưng cảm xúc đã không còn hoảng loạn như lúc ở trên cầu thang.

Tang Cẩn hỏi cô ấy muốn ăn gì, cô ấy nói muốn ăn cay.

Hai người đi tới khu bán đồ ăn gần trường học, dọc đường đi qua mấy quán cơm, cuối cùng họ dừng lại trước một quán Tứ Xuyên chuyên về món cay.

Hai người chọn vị trí gần cửa sổ, lập tức có phục vụ tới hỏi bọn họ muốn dùng món nào.

Tang Cẩn không quen ăn cay nên chọn một cà chua xào trứng, một đĩa rau và một tô canh. Gọi xong, cô đột nhiên cảm thấy hơi thanh đạm, hơn nữa lại sợ Đàm Tuyết Thiến ngại ngùng nên gọi thêm một đĩa cánh gà ướp muối ớt.

"Cô Tang, cô cũng thích ăn cánh gà ướp muối ớt sao? Em cũng thích món này. Em có thể gọi thêm một đĩa cá hầm cải chua không?" Đàm Tuyết Thiến cầm thực đơn, vừa xem vừa hỏi.

"Đương nhiên là được. Em thích ăn gì thì cứ gọi món đó. Quán này cô chưa tới lần nào, nếu em thấy ngon thì cứ gọi."

Đàm Tuyết Thiến cũng không khách khí, liền gọi một cá hầm cải chua, lại thêm một đĩa thịt bò xào cà chua.

Tang Cẩn không khỏi nghi ngờ, hai cô gái như các nhìn vào đều không mập liệu có thể ăn hết nhiêu đó thức ăn sao?

Đồ ăn được đem lên, hai người vừa ăn vừa trò chuyện. Cô ăn một chén cơm, rồi thêm một chén canh. Còn Đàm Tuyết Thiến, thân hình cô ấy nhìn vào giống như người chỉ ăn nửa chén, nhưng một đĩa cánh gà trong

https://thuviensach.vn

nháy mắt đã biến mất, đĩa cá hầm cải chua và thịt bò xào cà chua cũng vơi bớt tám chín phần.

Tang Cẩn nhìn sinh viên của mình có thể ăn được như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Cô Tang, cô nói thử xem, em nên nghe lời mẹ đến đài truyền hình làm việc, hay kiên trì với ước mơ của mình, đi làm nghiên cứu sinh ngành tiếng Anh?" Đàm Tuyết Thiến cuối cùng cũng buông đũa, hỏi lại cô.

Cả quá trình ăn cơm, cô ấy dường như đều nhắc tới chuyện này.

Đàm Tuyết Thiến có một người chị sinh đôi, cái gì cũng giỏi hơn cô, còn cô làm gì cũng không tốt, ngay cả công việc cũng phải nhờ người nhà ra mặt sắp xếp.

Lúc thi đại học, cô không thích ngành phát thanh, nhưng mẹ cô lại muốn cô học ngành đó, hy vọng cô sau này có thể phát triển theo hướng nghệ sĩ, hơn nữa còn phải thành danh, phải nổi bật.

Kết quả, bốn năm trong môi trường đại học của Đàm Tuyết Thiến đều chưa từng thật sự khiến cô ấy vui vẻ.

Cô thích ngôn ngữ, muốn làm phiên dịch viên, nhưng mẹ cô lại cảm thấy ngành đó vừa khổ lại không kiếm được tiền.

Tang Cẩn không biết hôm nay cô ấy kích động như vậy có phải do tranh cãi với mẹ mình hay không, cho nên, trong nhất thời cô không biết phải trả lời thế nào.

"Tuyết Thiến, lựa chọn này liên quan tới tương lai của em, cô không thể giúp em quyết định. Cô chỉ có thể nói, nếu là cô, cô sẽ suy xét cả hai, bố mẹ... Nếu cách giải thích của bà ngoại cô hợp lý, cô sẽ nghe theo, cũng

https://thuviensach.vn

sẽ cố gắng cân bằng yêu thích của mình và ý kiến của bà ngoại. Chỉ là, tình hình của cô đơn giản hơn em, mọi ý kiến của cô bà ngoại cô đều tôn trọng."

Đàm Tuyết Thiến buồn bã: "Nếu em có một bà ngoại như vậy thì thật tốt. Cô Tang, cô không biết đâu, mẹ em luôn cảm thấy suy nghĩ của mình là đúng, nguyện vọng của em bà ấy chưa từng lắng tai nghe. Bà ấy luôn so sánh em với chị gái, cả ngày mắng em làm bà mất mặt. Bà ấy nói chuyên ngành em đang học khác xa như vậy, chắc chắn sẽ không thi đậu vào hệ nghiên cứu tiếng Anh. Nhưng càng như thế, em càng muốn chứng minh cho bà ấy xem! Mặc kệ phải trả giá thế nào, em cũng phải thi đậu."

Những lời này giống hệt giận lẩy, Tang Cẩn muốn nói như vậy, nhưng lại sợ kích động sinh viên. Cô thật lo lắng, nữ sinh này quá yếu đuối, ngộ nhỡ cô nói lỡ lời, liệu cô có gánh nổi trách nhiệm hay không?

"Tuyết Thiến, cô cảm thấy hai việc này chưa chắc đã xung đột nhau đâu. Em có thể đi thi ngành nghiên cứu sinh, nhưng công việc gia đình sắp xếp em hãy giữ lại trước, đừng từ chối nhanh như vậy. Lỡ không thi đậu, em vẫn có thể vừa đi làm, vừa ôn tập thi lại. Em đừng ép bản thân như thế. Những lời nói ở cầu thang lúc nãy, sau này đừng nói bậy."

Lời này của cô cũng là suy nghĩ trong lòng Đàm Tuyết Thiến.

Cô nữ sinh đỏ mặt, gật đầu đồng ý: "Cô Tang, em nghe lời cô. Ngày mai em sẽ đến đảo Thanh An dự lễ tốt nghiệp, sau đó, em sẽ vừa chuẩn bị cho bài thi nghiên cứu sinh sắp tới, vừa đi tìm hiểu công việc ở đài truyền hình."

Tang Cẩn nghe vậy, trong lòng vui sướng tới nhảy dựng lên. Nói như thế, cô đã thuyết phục được nữ sinh này rồi sao?

Xem ra, nữ sinh này cũng không khó nói chuyện như tưởng tượng, cũng có lẽ là vì tuổi tác hai người không kém nhau mấy nên dễ hiểu nhau chăng?

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, món tráng miệng cũng được đem lên, hai người vừa ăn trái cây vừa hàn huyên trò chuyện. Mãi đến khi đĩa hoa quả hết, Tang Cẩn mới kêu người phục vụ đưa hóa đơn. Đàm Tuyết Thiên dành trả tiền, nhưng cô không cho. Cuối cùng, cô vẫn để cô ấy trả một phần.

Hai người rời khỏi quán Tứ Xuyên, dọc đường đi còn vui vẻ nói chuyện.

Thời điểm tới viện ngoại ngữ, Đàm Tuyết Thiến ngẩng đầu nhìn sân thượng, thần sắc có chút hỗn loạn.

Cô ấy đột nhiên nói phải về ký túc xá thu dọn hành lý cho ngày mai, vội vàng tạm biệt.

Trong lòng Tang Cẩn không khỏi lo lắng, Đàm Tuyết Thiến liệu có thể lại nghĩ quẩn nữa không, nhưng nhìn tinh thần của cô ấy, ngược lại không giống. Cô cũng không thể theo cô ấy suốt ngày, nên cũng không giữ lại.

Lúc hai người tách nhau ra, Tang Cẩn nhìn đồng hồ, đã là 5 giờ chiều. Cô trở về chung cư nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó tới trung tâm cố vấn tâm lý trực. Cô còn cố ý gọi điện cho Đàm Tuyết Thiến hỏi thăm, chắc chắn cảm xúc của cô ấy đã bình thường mới yên tâm làm việc.

Hôm sau, cả sáng và chiều cô đều có tiết, buổi tối còn thêm một tiết dạy bù nên vô cùng bận rộn.

Giữa trưa, cô nhận được điện thoại của Đàm Tuyết Thiến. Cô ấy nói mình đã tới đảo Thanh An du lịch, còn chụp mấy tấm phong cảnh gửi cho cô xem.

Từ điện thoại, Tang Cẩn có thể cảm nhận được sinh viên của mình đang rất hào hứng, giống như vui vẻ đi chơi với bạn bè. Lúc đó cô ở trong văn phòng nghỉ ngơi, nếu giữa trưa không ngủ một giấc, tiết dạy buổi chiều

https://thuviensach.vn

sẽ không có tinh thần, cho nên, cô chỉ nói chuyện mấy câu, sau đó treo điện thoại.

Cô vốn định sau khi tan tiết buổi tối, trở về chung cư sẽ gọi điện lại cho cô ấy, kết quả, buổi tối về đến nhà, cô mệt đến ngủ quên trên giường, ngay cả cơm cũng không ăn một miếng.

Tang Cẩn ngủ một giấc tới 12 giờ trưa hôm sau.

Cô vừa tỉnh giấc, suy nghĩ đầu tiên là gọi điện cho Đàm Tuyết Thiến.

Cô nhanh chóng bò dậy rửa mặt, một tay cầm điện thoại, một tay chuẩn bị mì.

Điện thoại kết nối, người nhận máy lại không phải Đàm Tuyết Thiến mà là một người phụ nữ xa lạ.

"Tuyết Thiến đâu? Tôi là giảng viên tiếng Đức của cô ấy, xin hỏi bác là?" Trực giác nói rằng, người phụ nữ này chắc hẳn là mẹ của Đàm Tuyết Thiến.

"Tôi là mẹ của nó, Triệu Ngọc Hoa, Đàm Tuyết Thiến nó... Nó đang nằm dưới đất, chết rồi."

Đầu điện thoại bên này, Triệu Ngọc Hoa đang đứng trước cửa ký túc xá sinh viên nhìn đám người đứng quanh chiếc giường, sôi nổi nghị luận.

Tang Cẩn cầm điện thoại, ngơ ngẩn đứng trong bếp, lời cũng nói không ra tiếng, cô chỉ cảm thấy trước ngực như bị cái gì chặn lại, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Mãi đến khi tiếng "Tít tít tít" vang lên, nước trong nồi sôi sùng sục tràn ra, cô mới hoàn hồn.

https://thuviensach.vn

Cô nhanh chóng tắt bếp, hỏi thêm mấy câu. Xác nhận địa chỉ, cô treo điện thoại, lập tức chạy về phòng thay quần áo, bằng tốc độ nhanh nhất tới ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến.

Tang Cẩn vừa đến nơi, người đầu tiên cô thấy là một người phụ nữ đứng trước cửa ký túc xá Đàm Tuyết Thiến, độ tuổi khoảng năm mươi, cả người diện đồ màu trắng, quần ống rộng, tóc bà cột thành búi, cả người toát ra sự mạnh mẽ của người phụ nữ thành đạt, thoạt nhìn là người có địa vị rất cao.

Cô đi qua, muốn cùng bà ấy nói chuyện của Đàm Tuyết Thiến.

Kết quả, di động của Triệu Ngọc Hoa vang lên, bà ấy nhận điện thoại, sau đó lập tức rời đi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Mẹ Tuyệt Vời

Tang Cẩn nhìn Triệu Ngọc Hoa rời đi, trong lòng có chút chua xót. Cô xoay người, vào ký túc xá.

Cô vừa vào cửa, dưới chân trơn trợt xém chút đã té ngã, may mà cánh tay đỡ kịp cánh cửa. Sau khi đứng vững, cô mới nhìn kỹ dưới đất, bên dưới nước chảy lênh láng từ trong ký túc xá ra ngoài hành lang.

Tang Cẩn thầm đoán, có lẽ là vòi nước phòng tắm hỏng rồi.

Cô đi thêm mấy bước, nhìn vào ký túc xá một lượt, trong phòng có 4 người ở, nhưng vô cùng sạch sẽ, không hề có cảm giác lộn xộn, đặc biệt là bàn sách tầng dưới.

Giữa phòng là trải một tấm lót yoga, bên trong hẳn là Đàm Tuyết Thiên, xung quanh có mấy người đang đứng thương lượng phải xử lý thế nào.

Tang Cẩn đi qua thấy một người đàn ông vóc dáng cao lớn đang kéo khoá túi. Lúc khoá túi kéo tới ngực Đàm Tuyết Thiến, cô mới để ý trên cổ cô ấy có vết đỏ rất lạ.

Khoá cuối cùng đã kéo hết lên, người bên cạnh liền cảm thán: "Thật đáng tiếc, một cô gái xinh đẹp như vậy lại kết thúc sinh mệnh của mình bằng cách này. Thật không hiểu giới trẻ hiện nay suy nghĩ thế nào nữa, ăn uống không thiếu, trong lòng rốt cuộc luẩn quẩn gì chứ?"

"Không thể nào, cô ấy không thể tự sát." Tang Cẩn buột miệng thốt ra.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều nhìn cô, dường như là ngoài ý muốn, cô gái này từ đâu xuất hiện vậy? Nhưng rồi ai nấy đều cho rằng cô là người thân của Đàm Tuyết Thiến, không chấp nhận được sự thật tàn nhẫn như vậy nên mới kích động mà thôi. Bọn họ an ủi cô mấy câu rồi nhanh chóng chuẩn bị đưa thi thể rời đi.

Tang Cẩn ngầm hỏi vài người, ai ai cũng nói Đàm Tuyết Thiến tự sát, thi thể phát hiện dưới lầu, lúc mọi người tới cứu thì cô ấy đã tắt thở.

"Mấy người định xử lý thi thể thế nào?" Tang Cẩn càng nghe càng nghi ngờ.

"Xử lý thế nào là sao? Đương nhiên là đem chôn rồi! Người phụ nữ lúc nảy đã trả tiền cho chúng tôi, kêu chúng tôi tìm một nơi hẻo lánh chôn đi. Loại người tự sát này không được sạch sẽ, chắc chắn là không được chôn trong phần mộ tổ tiên."

"..." Tang Cẩn kinh hoảng mà nghẹn lời.

Cô khẳng định Đàm Tuyết Thiến không tự sát, nhưng cô không có cách nào giải thích vì sao bọn họ lại xử lý qua loa một sinh mệnh như vậy. Mặc dù đau đớn nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh, nhanh chóng nghĩ ra cách ứng phó.

"Tôi là bạn của cô ấy, mấy anh có thể để tôi nhìn mặt cô ấy lần cuối không?"

Thi thể sau khi bị xử lý chẳng khác nào đem chứng cứ phạm tội chôn lấp, cô lại sợ thuyết phục không được bọn họ, cho nên mới mượn cơ hội này giữ lại chứng cứ mấu chốt.

Yêu cầu của cô là điều thường tình, đương nhiên không ai phản đối. Bọn họ cũng theo yêu cầu của cô, ra ngoài để cô một mình yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn mở khóa túi kéo, nhìn lướt qua nhanh, điều đầu tiên làm cô chú ý chính là dấu vết ở cổ. Cô không phải pháp y, nhưng chỉ cần quan sát bề mặt vết thương cô có thể khẳng định Đàm Tuyết Thiến không phải tự sát mà chết.

Cô định chụp ảnh nhưng lại do dự, việc này liệu có phải không tôn trọng người đã khuất hay không? Đàm Tuyết Thiến liệu có để ý hay không? Cô nhớ lại bữa cơm cách đây 3 ngày, mặc dù đó là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện gần gũi, nhưng với hiểu biết của cô về Đàm Tuyết Thiến, cô ấy không phải người có suy nghĩ ngu muội như vậy.

Cuối cùng, Tang Cẩn hạ quyết định lấy di động chụp hình. Chụp xong tấm cuối cùng, cô còn chưa kịp cất lại thì bên ngoài đột nhiên có người xông vào, là Triệu Ngọc Hoa.

"Cô làm gì vậy? Con bé chết rồi, cô còn muốn làm gì nữa?" Triệu Ngọc Hoa xông tới muốn giật lấy điện thoại của cô.

Tang Cẩn giấu điện thoại của mình, cao giọng: "Bác Triệu, Tuyết Thiến không tự sát, cô ấy bị người khác hại chết."

Triệu Ngọc Hoa sửng sốt một lúc, sau đó mới bình tĩnh nói: "Người chết cũng đã chết rồi, bây giờ nói mấy lời này thì có ích lợi gì? Tôi thà rằng coi con bé mất tích, mắt thấy thì trái tim sẽ không đau. Mấy anh kia, tiễn cô gái này đi đi." Bà rống ra ngoài cửa.

"Mất tích? Cô ấy đang ở đây, tại sao bác lại thà rằng coi cô ấy mất tích chứ?" Tang Cẩn ngạc nhiên.

Trong đầu nhanh chóng nghĩ tới mấy tin tức gần đây, tất cả đều là vụ án nữ sinh đại học mất tích. Sáng nay cô mở TV, vừa đánh răng vừa nghe tin tức, hình như người mất tích thứ tư là nữ sinh đại học Thanh An, là sinh viên sẽ tốt nghiệp khóa này... Lúc ấy cô lại không nghĩ tới nạn nhân là Đàm Tuyết Thiến.

https://thuviensach.vn

Triệu Ngọc Hoa đột nhiên lui lại mấy bước: "Nó là con gái tôi, phải xử lý thế nào tôi đương nhiên có chừng mực. Với nó, tôi không thẹn với lương tâm. Trường học cũng đã đồng ý cho tôi sắp xếp, bây giờ nó chết rồi, nhưng đối với tôi nó vẫn còn sống."

Tang Cẩn nhìn người phụ nữ trước mặt, cố gắng thuyết phục bà giao việc này cho cảnh sát điều tra. Nhưng cho dù cô nói thế nào, Triệu Ngọc Hoa vẫn khăng khăng giải quyết theo cách của mình, Đàm Tuyết Thiến mất tích trong lễ tốt nghiệp ở đảo Thanh An, tình hình hiện nay không rõ. Hơn nữa, bà còn thúc giục hai người kia nhanh chóng xử lý thi thể, để cô ấy sớm ngày xuống mộ vì an.

"Bác Triệu, nếu tôi có thể chứng minh Tuyết Thiến không tự sát, liệu bác có thể đồng ý để cảnh sát tới điều tra không? Bác yên tâm, tôi sẽ can thiệp với cảnh sát, nhờ bọn họ không làm lớn chuyện này. Bên nhà trường, chúng ta tạm thời không cho họ biết, nếu bọn họ biết, tôi sẽ tìm cách giải thích."

Triệu Ngọc Hoa ngẩng đầu nhìn cô, dường như không tin. Vì sao lại có một người chấp nhất chuyện này như vậy?

Lúc này Tang Cẩn mới nhớ ra, bà còn chưa biết cô là ai, cô lập tức giới thiệu mình là giảng viên tiếng Đức của Đàm Tuyết Thiến. Nghe câu giải thích như vậy, Triệu Ngọc Hoa càng im lặng.

Tang Cẩn chắc chắn Triệu Ngọc Hoa nhất định tin rằng Đàm Tuyết Thiến tự sát, cho nên mới sợ có lời đồn hoang đường truyền ra bên ngoài như vậy.

Cô đột nhiên nhớ lại bữa cơm cùng Đàm Tuyết Thiến mấy hôm trước.

Chị gái của Đàm Tuyết Thiến học biểu diễn, hiện tại đang tham gia một cuộc thi, thể hiện còn vô cùng xuất sắc, chắc hẳn là có ý phát triển

https://thuviensach.vn

trong giới giải trí. Nếu tin em gái tự sát đột ngột truyền ra ngoài, khó tránh sẽ chịu ảnh hưởng.

Triệu Ngọc Hoa làm như vậy, khẳng định là không muốn vì cái chết của Đàm Tuyết Thiến mà ảnh hưởng tới tiền đồ của đứa con gái còn lại.

Hiện tại, Tang Cẩn bảo đảm với bà như thế, quả thật làm bà có chút băn khoăn, do dự.

"Bác Triệu, nếu lúc này bác không báo án, về sau, nếu con gái còn lại của bác trở thành minh tinh, có người đào bới tin đồn, nói em gái mình chết rõ ràng không phải tự sát, nhưng cô ấy lại không điều tra chân tướng sự thật. Đến lúc đó, mọi người đều là đồng phạm, bao gồm người làm mẹ như bác, còn cả người con gái minh tinh đó."

Tang Cẩn nhìn sắc mặt Triệu Ngọc Hoa mỗi lúc một tái nhợt, khóe môi khẽ động nhưng vẫn chưa lên tiếng.

Cô chỉ có thể từng bước giải thích: "Ngược lại, nếu hôm nay bác báo án, cho dù Tuyết Thiến bị giết hay tự sát, bác và con gái minh tinh của mình đều là người bị hại, các fan sẽ đồng tình với hai người. Thần tượng thờ ơ lạnh nhạt hay thần tượng thiện lương chân thành, bác nghĩ các fan sẽ thích ai hơn?

"Cô Tang..." Triệu Ngọc Hoa đột nhiên gọi cô, giọng nói run rẩy, nước mắt theo đường nét tinh xảo của gương mặt chảy xuống, "Tôi nghe cô, bồi thường của trường học, tôi từ chối."

Tang Cẩn vui mừng, lập tức lấy di động ra.

.....

Cục cảnh sát thành phố.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cầm tài liệu trên bàn đọc nhanh qua một lần, chau mày, lập tức gọi điện thoại gọi Chu Tiểu Vạn vào phòng.

"Tại sao lại có vụ mất tích thứ tư hả?" Bàng Lỗi đẩy tài liệu tới người trước mặt, giọng nói mang theo thịnh nộ.

"Boss, lần này bọn em thật sự đã gia tăng lực lượng, tất cả các trường đại học trong thành phố đều được tuyên truyền ý thức an toàn. Nhưng bọn em cũng không thể 1 ngày 24 giờ cho người bảo vệ bọn họ, nếu ở trường thì còn dễ nói, vấn đề là, sinh viên nhiều như vậy, người thì phải về nhà, người thì đi du lịch, bọn em cho dù có phân thân cũng không có cách."

Sự thật quả thật là thế, Bàng Lỗi cũng không thể vô cớ trách phạt anh ta. Nhân lực của cục cảnh sát có hạn, bọn họ lại còn nhiều vụ án quan trọng phải xử lý, không thể mọi lúc đều ở cạnh bảo vệ bọn họ.

Bàng Lỗi kêu Chu Tiểu Vạn thuật lại tỉ mỉ vụ án thứ tư. Nghe xong, anh lập tức phát hiện ra điều khả nghi: "Từ tối thứ tư đến sáng thứ năm, lúc 10 giờ trường học tuyên bố mất tích, thời gian chưa tới 24 giờ, cũng không có người nhà tới báo án, bọn họ làm sao chắc chắn là nữ sinh này mất tích?"

"Đúng vậy, Boss, em cứ cảm thấy hình như trường học đang nôn nóng muốn để người ngoài biết sinh viên này mất tích thì phải. Phụ huynh của sinh viên đâu? Theo lẽ thường, người nhà mất tích, phụ huynh sẽ tới cục cảnh sát nháo nhào nửa ngày, khóc lóc nhờ chúng ta tìm kiếm. Còn một chuyện khả nghi nữa. người tới báo tin nghi ngờ việc này liên quan tới tên sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt, nhưng em tới địa điểm cuối cùng nạn nhân xuất hiện trước khi mất tích, cũng đã hỏi qua khách sạn trên đảo Thanh An, bọn họ không ai nhìn thấy hoa dâm bụt để lại trong phòng cả."

"Chắc chắn là có vấn đề, cậu lập tức cử người tới đại học Thanh An điều tra, đừng lộ ra ngoài." Bàng Lỗi vừa dứt lời, điện thoại trên bàn vang

https://thuviensach.vn

lên. Anh nhanh chóng nghe máy.

Đầu kia điện thoại truyền tới một giọng nói quen thuộc, nhưng cũng có chút xa lạ: "A, cảnh sát Bàng, chào anh, tôi là Tang Cẩn. Anh yên tâm, lần này tôi không phải gọi quấy rầy anh, tôi muốn báo án."

"Cô báo án gọi tôi làm gì? Chỗ của tôi là lễ tân hả?" Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Tiểu Vạn ngồi đối diện đã cười lăn bò ra mặt bàn.

Tang Cẩn nghẹn lời, người này thật đanh đá mà!

Cô cố nén bất mãn trong lòng, nhanh chóng giải thích: "Đại học Thanh Anh, nữ sinh tốt nghiệp khóa này Đàm Tuyết Thiến không phải mất tích, cô ấy bị giết, hơn nữa trên người có để lại dấu vết bất thường. Bởi vì tình hình đặc biệt, người nhà không muốn truyền ra ngoài nên chúng tôi hi vọng một mình anh tới đây."

Tang Cẩn nói xong, đưa mắt nhìn về người đối diện, cho bà ánh mắt an tâm.

Triệu Ngọc Hoa không ngừng gật đầu, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Bàng Lỗi nghe xong, không chút do dự trực tiếp trả lời: "Nửa tiếng sau tôi sẽ tới hiện trường. Tôi muốn mang thêm một pháp y." Anh không chờ người nghe điện thoại đồng ý hay phản đối, lập tức dập máy.

"Vụ mất tích ở đại học Thanh An, cậu không cần đi, tôi đi." Nói xong, Bàng Lỗi nhanh chóng đứng dậy.

"Sao vậy? Boss, anh không thể vứt bỏ Tiểu Vạn này được..." Chu Tiểu Vạn càu nhàu.

Bóng lưng cao lớn đã biến mất ngay cửa, giống như một cơn gió "Vèo" một tiếng đã không thấy tăm hơi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nắm Lấy Tay Cô

Tang Cẩn thấy Bàng Lỗi đến, trong lòng vui mừng khó tả.

Phía sau anh là một cô gái, tuổi còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng hai mươi mấy, dáng người trung bình, trên người mặc áo sơ mi trắng phối hợp với chiếc quần dài màu vàng nhạt, nhìn vào trông vô cùng sạch sẽ, gọn gàng. Cô ấy hơi gầy, khuôn mặt xinh đẹp nhưng biểu cảm lại có chút lạnh lùng, trong tay cầm theo một thùng dụng cụ.

Không cần hỏi Tang Cẩn cũng biết, cô gái này chắc hẳn là pháp y mà anh nhắc trong điện thoại.

Cô gái giới thiệu nhanh gọn, bản thân là "pháp y ngự dụng" của vị cảnh sát Bàng này, Trình Dung.

Tang Cẩn dẫn hai người vào ký túc xá sinh viên, vừa đi vừa nói lại tình hình cô biết. Cô vừa lên tiếng, Trình Dung đã cắt ngang: "Cô không phải pháp y, nhìn thi thể làm gì? Xin cô đừng ở đây làm loạn tư duy và phán đoán của pháp y chuyên nghiệp."

"..." Tang Cẩn bị cô ấy phê phán trước mặt, nghẹn tức trong bụng.

Vì sao một nam một nữ này lại giống nhau như từ một khuôn ra vậy?

Tang Cẩn chỉ đành để bọn họ tự mình kiểm tra thi thể, cô quả thật không dám xem nữa, nếu không buổi tối sẽ gặp ác mộng. Cô đi vòng quanh trong phòng quan sát cẩn thận, lúc nãy thời gian gấp quá, cô chưa kịp nghiêm túc nhìn xem.

https://thuviensach.vn

Trên trần nhà có một sợi dây thừng treo, phần dưới bị ai đó cắt đứt.

Tang Cẩn muốn tìm ghế để leo lên, quan sát móc sắt cột trên dây thừng. Cô nhìn bốn phía nhưng lúc này mới phát hiện trong phòng không có, ở đây chỉ có một cái ghế dài đặt ngoài ban công.

Cô đi ra, kéo ghế dài vào, cẩn thận đặt chân lên. Cái ghế lắc lư quá nên cô không dám trực tiếp đứng dậy, chỉ từ từ từng bước. Nhưng chỉ cần cô vừa cử động, chiếc ghế lại lắc lư, cô sẽ rớt xuống, thử hết lần này tới lần khác, đều thất bại.

"Cô không có miệng nhờ người khác giúp đỡ à? Nhiều người như vậy, trong mắt cô đều là không khí hết sao?" Bàng Lỗi đột nhiên đứng dậy tiến lên, một tay giữ ghế dài lại, một tay nắm lấy tay cô, cằm đưa lên trên, ý bảo cô có thể đứng dậy.

Tang Cẩn đang đứng trên ghế, chuẩn bị thử lại lần nữa thì bị anh nắm tay, lúc quay đầu thì đụng phải đôi mắt sâu không thấy đáy đó. Giọng anh vẫn lành lạnh như vậy, không chút ấm áp, nhưng lần này cô lại không tìm ra lý do chán ghét.

Cô không khỏi kinh ngạc, người đàn ông ngoan cố như cục đá này lại chủ động vươn tay giúp đỡ cô sao?

Nhưng sự thật là vậy. Nhờ sự giúp đỡ của anh, cô đã có thể đứng thẳng trên ghế. Lúc này, khoảng cách giữa cô và trần nhà vẫn còn rất xa, cô ngẩng đầu nhìn nửa ngày cũng không thấy rõ móc sắt quấn trên dây thừng. Cô lấy di động ra, nhón chân, chụp hai bức ảnh rồi nhảy xuống dưới.

Bàng Lỗi đang cùng Trình Dung nói chuyện, đúng lúc quay lại, hai gương mặt lập tức đối diện nhau, khoảng cách ở giữa rất gần.

Người đó rất cao lớn, cô phải ngẩng đầu mới nhìn rõ mặt anh.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Tang Cẩn lóe lên một suy nghĩ, lập tức nhờ vả: "Đội trưởng Bàng, có thể phiền anh leo lên sờ mặt trên của dây thừng được không?"

Bàng Lỗi nhíu mày: "Cô không phải đang lãng phí nhân lực đấy chứ? Đồ cô đã xem qua, bây giờ muốn tôi leo lên, là cô vô năng hay đang đào hố hại tôi hả?"

Nói xong, anh nhìn cô, rồi theo cách cô nói đứng lên ghế, duỗi tay sờ móc sắt và dây thừng trên trần nhà.

Tang Cẩn lui hai bước, chăm chú nhìn anh. Kết quả, tay cô vừa rời khỏi, cái ghế lại bắt đầu lắc lư, Bàng Lỗi nhanh chóng nhảy xuống.

Tang Cẩn đột nhiên nhận ra bản thân lơ đãng, trong lòng áy náy liền nhanh chóng đi lên muốn đỡ cái ghế, nhưng lúc này đã không còn kịp.

Cô vừa tiến lên, hai người đã mặt chạm mặt nhau.

"Đây là nơi nào hả? Mấy người có phải tới tra án, kiểm tra hiện trường không? Ôm ôm ấp ấp như vậy ra thể thống gì?" Tiếng của Trình Dung như đánh thẳng vào bọn họ, hai người lập tức đẩy nhau ra.

Tang Cẩn đỏ mặt, lúc quay đầu nhìn Trình Dung đã thấy cô mặc áo blouse trắng, hai tay mang găng, trên mặt đã đeo khẩu trang màu trắng. Cô chăm chú nhìn người bị hại, nghiêm túc kiểm tra.

Tang Cẩn không biết có phải cô ấy có con mắt thứ ba hay không, từ lúc vào đây chỉ có bộ dáng chăm chú đó, từ đầu tới cuối chỉ nhìn thi thể của Đàm Tuyết Thiến. Làm sao cô ấy biết bọn họ ôm ôm ấp ấp? Bọn họ đâu phải cố ý!

Vì sao nghe Trình Dung nói, cô lại cảm thấy chua chua như vậy?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn quay đầu nhìn Bàng Lỗi, biểu cảm của anh vẫn lạnh lẽo như vậy, dường như những chuyện vừa xảy ra không hề liên quan tới anh. Anh bước lên một bước, trở về vị trí, ngồi xổm xuống, hỏi: "Có phát hiện gì mới sao?"

"Phán đoán đầu tiên, thời gian tử vong ít nhất là 24 tiếng đồng hồ. Theo lý thuyết, thi thể lúc này hẳn sẽ không còn nhiệt độ như người sống, nhưng trên người nạn nhân vẫn có hơi ấm. Nguyên nhân chết là treo cổ bằng dây thừng, hít thở không thông trong thời gian dài dẫn tới tử vong, nhìn vào quả thật rất giống tự sát." Trình Dung ngẩng đầu nhìn móc sắt treo trên dây thừng lơ lửng trên trần, tầm mắt sau đó lại dừng trên người Tang Cẩn.

Tang Cẩn thấy cô không thiện cảm với mình, trong lòng không khỏi căng thẳng, vội giải thích: "Cô Trình, cô hiểu lầm rồi. Tôi và đội trưởng Bàng không hề thân thiết, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn thôi."

Lần này tới lượt Trình Dung đỏ mặt, cô sửng sốt một lát, muốn nói gì đó nhưng đã nghe người đàn ông ngồi xổm đối diện lên tiếng: "Tôi thấy cô hiểu lầm thì đúng hơn! Nếu không có gì làm thì đi an ủi người nhà nạn nhân đi, đừng ở đây gây phiền phức nữa."

Tang Cẩn ngơ ra, anh ta vì sao lại thích nhắm vào cô như vậy?

Lúc này cô cũng không thể cãi tay đôi với bọn họ, dù sao chuyện kiểm nghiệm tử thi chuyên nghiệp như thế, cô quả thật không làm được, ngay cả thi thể còn không dám sờ vào nữa mà. Cho nên, cô cũng không biết thi thể còn ấm, vừa rồi nghe Trình Dung nói vậy, trong đầu lập tức nghĩ tới nhiều việc.

Tang Cẩn ra tới cửa, nhịn không được đi qua toilet bên cạnh, cẩn thận quan sát. Vòi nước đang mở, nhưng điều ngoài ý muốn chính là trong bồn

https://thuviensach.vn

lại không có nước. Cô khom lưng, nghiêng đầu nhìn bên trong vòi nước, có vết rỉ sắt.

Rất rõ ràng, nước trong phòng không phải từ vòi chảy ra.

Cô cười khẽ, trong lòng mừng thầm, điều này chứng minh phán đoán của cô là đúng.

Tang Cẩn ra khỏi toilet, hai người trong phòng cũng đã đứng lên.

"Trước hết cần kiểm tra lấy số liệu một lần, thi thể phải chuyển tới phòng thí nghiệm của trung tâm giám định mới có thể tiến hành." Trình Dung nhìn Bàng Lỗi, vừa giải thích vừa tháo găng tay.

"Khi nào có kết quả?" Bàng Lỗi nâng tay xem đồng hồ, "Án này phải phá trong 3 ngày."

"Tôi sẽ nhanh chóng trả kết quả."

"Nhanh là bao lâu?"

"Trong hôm nay, kết quả sẽ có. Nếu máy móc không thể đưa ra kết quả, anh giết tôi cũng vô dụng."

"..."

Tang Cẩn vô tình nghe được, phòng rất nhỏ, bọn họ nói chuyện cũng không có ý lảng tránh. Hai người ăn ý như vậy nếu chỉ đơn giản là tình cảm đồng nghiệp thì cũng thật... Nhưng vấn đề là, mẹ con ở phòng tập phải làm sao đây?

Cô nhịn không được nhìn Bàng Lỗi, anh vẫn đang nghiêng đầu nhìn Đàm Tuyết Thiến, trầm tư không nói chuyện. Chỉ có góc mặt kia lộ ra nhưng cũng làm người ta thấy được, người đàn ông này rõ ràng vô cùng đào hoa.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cũng không định đi sâu vào việc bọn họ có phải tình tay ba hay không, cô nhớ lại hiểu lầm lúc nãy, cảm thấy bản thân phải giải thích với Trình Dung một chút.

Cô vừa định lên tiếng thì chuông di động vang lên, màn hình thông báo là điện thoại của học viện. Sao bọn họ lại biết tin nhanh như vậy? Trong lòng chứa đầy nghi vấn nhưng cô vẫn bắt máy.

"Tang Cẩn, tôi luôn cho rằng em là người ổn trọng nên mới đồng ý nhận em, không ngờ em lại làm việc không có đầu óc như vậy. Em có biết nhà trường vì bình ổn việc này nhà trường đã tốn bao nhiêu tiền không? Đã không cố gắng thuyết phục mẹ Đàm Tuyết Thiến đồng ý không báo cảnh sát, vậy mà em còn nhiều chuyện như thế. Em cho tôi một lời giải thích ngay!"

Tang Cẩn lập tức nghe ra giọng của Phó Sơn Nhạc, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô tin bản thân có thể thuyết phục được ông.

"Giáo sư Phó, em lập tức tới học viện, giải thích rõ ràng với thầy."

"Không cần, lãnh đạo của trường đã ra quyết định, mong em có thể rời khỏi đại học Thanh An, chuyện còn lại bọn họ sẽ xử lý. Tôi đã tận lực rồi, chỉ có thể giúp em không để bọn họ truy cứu trách nhiệm pháp luật."

Sống lưng Tang Cẩn rét run, dạ dày cũng đột nhiên khó chịu, cô định nói gì đó, nhưng chỉ cần cổ họng vừa động liền đau tới ứa ra mồ hôi.

Điện thoại trong tay bỗng dưng bị giựt lấy, chờ cô hoàn hồn mới phát hiện di động đã nằm trong tay Bàng Lỗi.

"Giảng viên Tang hiện tại là nhân chứng quan trọng, chuyện này cảnh sát chúng tôi đã tham gia, chúng tôi sẽ bảo vệ nhân chứng. Nếu cô ấy vì báo án với cảnh sát mà bị đối xử không không công bằng, chúng tôi nhất định sẽ khởi tố nhà trường tới cùng."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều sợ ngây người.

Người phản ứng kịch liệt nhất đương nhiên là Triệu Ngọc Hoa vẫn luôn ngây ngốc đứng ngoài cửa. Bà đột nhiên vọt tới trước mặt Tang Cẩn, chỉ tay vào cô, chửi bậy: "Không phải cô đã nói sẽ xử lý nhanh gọn sao? Không phải nói trường học không thể nhanh biết cảnh sát tham gia như vậy à? Cho dù trường học có biết cô cũng sẽ thuyết phục bọn họ sao? Bây giờ thì như thế nào? Cô kêu tôi phải làm sao đây?"

Bàng Lỗi dời bước ngăn cản Triệu Ngọc Hoa, ánh mắt kiêu ngạo nhìn bà, giọng nói cũng ngạo mạn: "Bây giờ bà phải làm thế nào, để tôi nói cho bà biết: Thứ nhất, con gái bà đã chết, bà muốn bi thương, muốn khóc thì hãy chuẩn bị hậu sự cho cô ấy; thứ hai, bà phải phối hợp điều tra với cảnh sát, giúp cảnh sát mau chóng phá án, để tội phạm hại con gái bà nhanh chóng sa lưới, về sau giảm thiểu số lượng những người mẹ chịu nỗi đau mất con. Đương nhiên, bọn họ không giống bà, trên đời này không có người mẹ nào nhìn con gái mình chết lại thờ ơ như vậy."

Bàng Lỗi nói xong, cầm tay Tang Cẩn, kéo cô rời khỏi ký túc xá. Hai người xuống lầu, cô máy móc chạy theo, hốc mắt bỗng có chút nóng, nước mắt thiếu chút nữa cũng đã rơi ra.

Cô không biết lúc này mình có cảm xúc như thế nào. Có lẽ là vì, những lời này cô rất muốn nói nhưng lại không làm được, hiện tại có người thay cô nói ra, buồn bực trong lòng cũng bị ép ra theo. Tâm tình đương nhiên vui sướng lạ thường.

Bọn họ đi thẳng xuống lầu vẫn có thể nghe tiếng khắc khẩu bên trên, đương nhiên là Triệu Ngọc Hoa phản đối giao thi thể Đàm Tuyết Thiến cho pháp y giải phẫu kiểm nghiệm, kiên trì hỏa táng cho cô ấy.

Tang Cẩn muốn quay về thuyết phục bà, lại bị anh trực tiếp kéo đi.

https://thuviensach.vn

"Cô yên tâm, cảnh sát không phải vật trang trí, sẽ có người can thiệp, nếu bọn họ không thuyết phục được giống cô, bọn họ sẽ cưỡng chế chấp hành."

Tang Cẩn dừng bước, nhìn anh.

Bàng Lỗi kéo cô cũng không động, chỉ đành dừng lại, xoay người nhìn Tang Cẩn. Lúc này anh mới phát hiện, bản thân vẫn còn giữ chặt cổ tay của cô. Anh hốt hoảng, vội vàng buông tay, lui nhanh một bước.

Tang Cẩn cúi đầu nhìn cổ tay chỗ bị anh kéo, nơi đó vẫn còn nóng, nhiệt độ này nhanh chóng truyền khắp người cô.

Cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh, không lập tức nói chuyện.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bị Anh Trêu Chọc

Vào chiều, sân trường vô cùng yên tĩnh, ánh nắng xuyên qua lá cây tạo thành những điểm sáng dưới đất.

Ánh mặt trời chiếu vào bọn họ, làm hai người như được một tầng ánh sáng mỏng bao trùm, mông lung mà mờ ảo. Cảnh đẹp như vậy thật khiến người ta khó mà tưởng tượng rằng, phía sau bọn họ đang là hiện trường án mạng.

Tang Cẩn hít thở không khí trong lành, cả người đứng dưới ánh nắng liền cảm thấy vô cùng ấm áp. Mới cách đây không lâu, cô còn vì chuyện Đàm Tuyết Thiến chết, Triệu Ngọc Hoa lạnh nhạt mà tức giận, lúc này tất cả đều đã tan đi.

Cô nhìn Bàng Lỗi, khẽ cười: "Đội trưởng Bàng, cảm ơn anh trượng nghĩa giải vây giúp tôi. Nếu anh vội thì cứ đi trước đi, tôi sẽ tự giải quyết vấn đề của mình." Nói xong, cô xoay người rời đi.

Phía sau truyền tới giọng nói quen thuộc: "Lúc gọi điện báo án, cô không nghĩ tới kết quả này sao? Nếu bọn họ bắt cô từ chức, cô định làm thế nào?" Bàng Lỗi vừa nói vừa vòng ra trước, cúi đầu nhìn cô, muốn xác nhận. Người báo án chắc chắn là cô, một người đang nằm trong nguy hiểm lại không biết gì.

Tang Cẩn không ngờ giọng nói của anh mặc dù vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng ý nghĩa bên trong rõ ràng là quan tâm cô.

https://thuviensach.vn

Cô không quen nhận sự quan tâm của người xa lạ, tuy rằng bọn họ đã từng nói chuyện vài lần, nhưng cô vẫn thật sự không quen, liền hạ giọng giải thích: "Nói thật với anh, kỳ thật tôi không phải giảng viên chuyên nghiệp. Tôi tới đây hoàn toàn là vì kiếm cơm, bị bọn họ ép thôi chức cũng là chuyện bình thường thôi. Bát cơm này bị mất thì lại đi tìm bát khác, khẳng định không chết đói được."

Bàng Lỗi nhíu mày: "Cô một bên giả là tiểu thuyết gia trinh thám, một bên còn có thể giả làm giảng viên sao?"

Gương mặt Tang Cẩn đột nhiên ửng đỏ, từ cổ tới trán cũng hồng một mảng, giống như xấu hổ khi bị người khác nhìn ra bí mật của mình. Cô muốn giải thích nhưng vừa động môi, nhưng lại không biết giải thích từ đâu. Cô chỉ có thể lui bước, muốn tránh khỏi anh.

Đột nhiên, một chiếc xe màu trắng chạy băng băng rồi dừng lại bên cạnh vườn trường, cửa xe mở ra, một thân hình cao lớn từ trên đi xuống.

"Thành Uy? Sao anh lại tới đây?" Tang Cẩn nhìn Mãn Thành Uy, hôm nay anh mặc bộ tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi màu trắng, cà vạt xanh ngọc, vừa nhìn hẳn là trực tiếp chạy từ công ty tới đây.

Thời điểm cô vào ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến không lâu thì nhận được điện thoại của anh, anh hỏi cô ở đâu, tự mình sẽ đến gặp mặt. Cô nói tránh cả nửa ngày nhưng anh vẫn chạy tới. Sao anh lại biết cô đang ở đây?

Tang Cẩn còn nghi ngờ trong lòng, Mãn Thành Uy đã tới trước mặt cô: "Tang Cẩn, về chung cư dọn dẹp đồ đạc, lập tức đi cùng anh." Anh không hỏi đỏ xanh trắng đen, trực tiếp nắm lấy tay cô, muốn kéo lên xe.

Tang Cẩn vội vàng tránh né, khuôn mặt vốn dĩ đã hồng hồng, nay lại vì sốt ruột mà bừng đỏ: "Vì sao em phải dọn đi? Em còn chưa làm việc với nhà trường, bọn họ cũng chỉ mới nói ngoài miệng, quyết định còn chưa đưa ra, em muốn đi thuyết phục bọn họ."

https://thuviensach.vn

"Có phải em rất thích làm trái ý anh không? Tại sao lại không nghe lời như vậy? Lần này cho dù em nói gì, em cũng phải đi theo anh!" Mãn Thành Uy xưa nay là người khiêm tốn bình tĩnh, lúc này giọng nói đột nhiên trở nên sắc bén. Anh mạnh mẽ muốn đẩy cô vào xe, nhưng có làm gì cũng không làm được.

Bàng Lỗi đi tới, một tay giữ lấy tay cô, tay còn lại kéo cô ra sau: "Anh đang làm khó người khác đấy! Không thấy cô ấy không muốn theo anh sao? Mấu chốt là, cô ấy hiện tại là nhân chứng cảnh sát chúng tôi đang bảo vệ, 1 ngày 24 giờ đều phải hoạt động trong phạm vi của cảnh sát. Cho nên, cô ấy không thể đi theo anh."

Sức lực anh rất lớn, Tang Cẩn bị anh kéo ra sau, thiếu chút nữa là té ngã. Dưới tình thế cấp bách, cô vội vàng bắt lấy cánh tay anh mới có thể đứng vững.

Chờ cô nhận ra, đôi tay giống như bị giật điện, cô liền nhanh chóng rút về.

"Cảnh sát? Tang Cẩn, không phải anh đã nói đừng trêu chọc cảnh sát sao, sao em vẫn liên hệ với họ vậy?" Một tay Mãn Thành Uy chống trên xe, một tay che trán. Anh nhìn Tang Cẩn, sau đó lập tức thu hồi tầm nhìn, cúi đầu.

"Thành Uy, chuyện lần này là em báo án, người bị hại là học sinh của em, em đương nhiên không thoát được quan hệ. Em chắc chắn cô ấy bị người ta giết hại, sao em có thể ngồi yên mặc kệ? Em biết anh quan tâm em, nhưng nếu cảnh sát đã đồng ý ra mặt bảo vệ, em nhất định sẽ được an toàn. Anh có nên quay về công ty trước không?"

Mãn Thành Uy ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc, anh không thể nào hiểu nổi cô lại đồng ý để cảnh sát bảo vệ mà không muốn anh tới chăm sóc cô.

https://thuviensach.vn

Vườn trường đang im lặng đột nhiên trở nên ầm ĩ, đương nhiên là đã hết giờ học.

Tang Cẩn lo sẽ sinh viên tới, cô cũng không đợi Mãn Thành Uy đồng ý hay không, trực tiếp rời đi.

Bàng Lỗi cũng nhanh chóng đi theo cô.

Bước chân Tang Cẩn rất nhanh, cô đi tới cuối đường, sau đó rẽ sang đường lớn, đi một hồi tới chỗ giao nhau mới dừng lại. Cô xoay người, xa xa vẫn có thể nhìn thấy chiếc xe màu trắng, bên cạnh là bóng người mơ hồ, một hồi lâu, người đó mới lên xe.

Chiếc xe cuối cùng cũng chạy đi, cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tang Cẩn biết sau lưng có người, cô quay lại, nhìn anh: "Cảm ơn anh lại giúp tôi giải vây lần nữa. Tôi biết hiện tại anh rất bận lại quấy rầy tới anh, thật xin lỗi. Nếu cảnh sát yêu cầu tôi phối hợp điều tra việc gì, tôi lúc nào cũng sẵn sàng đem chuyện mình biết nói cho các anh."

"Ai nói tôi giúp cô giải vây? Điều tôi nói là thật, hiện tại cô cần phải hoạt động trong phạm vi bảo vệ của cảnh sát, lời này khó lý giải lắm sao? Nguyên nhân chắc hẳn cô cũng rõ, không cần tôi dong dài giải thích làm gì đúng không?"

Tang Cẩn nhìn anh, thân hình cao to vạm vỡ, hai tay khoanh trước ngực, chân đang trong trạng thái nghỉ, tuy rằng trên người không mặc đồng phục cảnh sát, chỉ mặc đơn giản một áo khoác màu đen bọc áo thun bên trong, ngay cả quần và giày cũng cùng màu đen, thoạt nhìn vô cùng trẻ trung nhưng lại toát ra sự dũng cảm và uy nghiêm của quân nhân.

Cô nhận ra bản thân vẫn luôn nhìn anh, tầm mắt hai người chạm nhau, cô hoảng hốt, vội vàng thu lại. May là chuông di động anh đúng lúc vang lên, phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi bắt máy, im lặng mà nghe, không hề nói chuyện. Cuối cùng anh chỉ tổng kết một câu "Tôi lập tức trở về cục", sau đó đưa mắt nhìn cô, bổ sung "Kêu Thích Nguyệt tới khách sạn sắp xếp một phòng. Người nhà không muốn công khai báo án, hai ngày nay tạm thời ở khách sạn vậy."

Tang Cẩn cả kinh, vừa rồi anh còn hung hăng với Triệu Ngọc Hoa như vậy, không ngờ yêu cầu không muốn công khai của người nhà anh vẫn nhớ.

Anh dập máy, xoay người lại nhìn cô: "Nếu không có vật tư giá trị thì lập tức cùng tôi tới cục cảnh sát. Cô tốt nhất đừng hỏi nhiều, tôi không rảnh giải thích với cô. Chuyện trấn an người nhà, giảng viên của sinh viên vô cùng thích hợp, đặc biệt là loại giảng viên như cô."

Nói xong, anh xoay người trở về.

Tang Cẩn dường như không kịp phản ứng lại, là tư duy của anh quá nhanh hay phản ứng của cô quá kém vậy? Cô lọc lại lời nói của anh, ngoại trừ trước sau quả quyết như một, vì sao cô còn nghe ra một chút tán dương chứ?

Hiện tại cô đã chọc vào tổ ong vò vẽ, trước khi vụ án kết thúc, bên phía nhà trường hẳn sẽ không để cô đi dạy. Nếu đã có người cố ý giết hại Đàm Tuyết Thiến, còn dốc lòng che đậy, nếu kẻ đó biết cô báo án, khẳng định cũng không tha cho cô.

Cô từ chối sự giúp đỡ của Mãn Thành Uy, nguyên nhân ngay cả cô cũng không nói rõ, trong tiềm thức, anh hình như có rất nhiều chuyện đang lừa gạt cô, khiến cô cảm thấy bất an. Tuy lúc trước anh là học trò của cha, nhưng không đại biểu rằng anh có nghĩa vụ quan tâm chăm sóc cô. Có lẽ lúc này, anh đã có gia đình của riêng mình. Anh không nhắc quá nhiều việc tư, nhưng với tuổi tác này, một người đàn ông ba mươi đã có sự nghiệp sao có thể chưa lập gia đình? Nếu đã như thế, cô càng không nên làm phiền tới anh.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, cô lựa chọn để cảnh sát bảo vệ. Đây không phải vừa vặn mục đích cô sao? Chỉ cần thành công vào cục cảnh sát, cô sẽ có cơ hội điều tra huyết án diệt môn của Đinh gia 15 năm trước.

"Cô định đứng đây làm cái cây mỏng manh yếu đuối, chờ gió nhẹ thổi tới liền chao đảo hay sao?" Người phía trước đột nhiên quát nhẹ.

Tang Cẩn hoàn hồn, dở khóc dở cười nhìn anh, người này nói chuyện sao lúc này cũng khó lọt tay vậy? Cô tuy gầy nhưng không tới mức mỏng manh yếu đuối.

Cô nhanh chóng đuổi theo, nhưng trước sau vẫn không thể đuổi kịp. Anh đi rất nhanh, còn cô thì chạy chậm, bọn họ từ đầu tới cuối đều duy trì khoảng cách hơn hai mét.

Hai người một trước một sau đi tới dưới lầu ký túc xá, trước cửa có một chiếc xe việt dã màu đen, vừa nhìn cô đã nhận ra là xe của anh.

Cô lên xe trước, anh vào phòng quản lý ký túc xá hỏi mấy vấn đề để hiểu tình hình rồi mới quay lại: "Anh quẹo phải, tới cánh cửa bên hông, tôi muốn về phòng thu dọn ít đồ." Cô vừa nói vừa thắt dây an toàn.

Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô, khoé miệng khẽ động nhưng không nói gì. Anh đột nhiên đạp ga, chiếc xe lập tức khởi động.

Đây là lần đầu tiên có người ra lệnh với anh như vậy. Lồng ngực không khỏi có chút khó chịu.

Tang Cẩn đương nhiên không biết anh đang có suy nghĩ này, trong đầu còn thầm tưởng đây là phong cách lái xe của anh, mấy ngày trước ở cửa cảnh sát, cô còn suýt bị anh tung chết cơ mà.

Xe chạy vài phút đã tới cửa Phù Tang uyển.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn xuống xe, người trên ghế lái không hề cử động, chỉ nói: "Cho cô ba phút... Mười phút, sau mười phút không thấy, cô tự lo cho mình đi."

Mười phút?

Tang Cẩn tức giận tới muốn cắn người, nghe ý của anh, mười phút là được tăng từ con số ba, cô ngẫm đi ngẫm lại, cuối cùng quyết định, nhịn!

Cô trực tiếp nhảy xuống xe, trở về phòng mình, bằng tốc độ nhanh nhất thu dọn va li. May là mọi thứ vẫn chưa dọn ra hết. Cô đem mấy món cần thiết nhét vào, đồ trong phòng tắm, cô không lấy, thầm định đến lúc cần rồi mua.

Chuyện quan trọng nhất là, cô ôm lọ sứ trắng đựng tro cốt của bà ngoại trên tủ vào lòng, sau đó kéo va li xuống dưới. Vừa tới lầu một, xa xa đã thấy người ngồi trong xe đang nhìn đồng hồ, bước chân cô lập tức nhanh nhanh hơn, cơ hồ là dùng hết sức, chạy tới nơi mới dừng lại thở dốc.

Bàng Lỗi mở cửa xuống xe, nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu: "Cô gấp như vậy làm gì? Còn ba phút nữa mới hết thời gian."

"..." Tang Cẩn thở phì phò, cổ họng như nghẹn lại, một câu cũng nói không ra.

Cô còn đang nắm chặt hai tay thành đấm thì va li đã bị anh nhận lấy, nhanh chóng kéo tới sau xe, bỏ vào trong cốp. Chỉ mấy động tác đơn giản thôi, nắm đấm trong nháy mắt đã buông lỏng.

Hai người lên xe, xe nhanh chóng khởi động.

Tang Cẩn ngồi bên trong, hơi thở dần bình thường trở lại, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của anh.

https://thuviensach.vn

Anh vừa lái xe vừa hỏi. Vấn đề của anh cũng là chuyện cô định giải thích.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Lá Rụng Mùa Thu

Vì sao Đàm Tuyết Thiến lại bị giết, không phải tự sát?

Tang Cẩn biết anh sẽ hỏi vấn đề này, cô cũng rất muốn biết anh đang suy nghĩ thế nào.

Cô vừa định mở miệng trả lời đã bị anh cắt ngang: "Tới hai nơi trước, những việc này không có chứng cứ thì đừng phỏng đoán, tạm thời chờ kết quả ngày mai."

Tang Cẩn lập tức im lặng.

Người đàn ông này so với tưởng tượng của cô đương nhiên thông minh cơ trí hơn nhiều, cô vẫn là đừng nên múa rìu qua mắt thợ ở trước mặt anh. Cô không hỏi anh muốn đi đâu nhưng cô thầm đoán, có lẽ là địa điểm liên quan tới án mạng của Đàm Tuyết Thiến.

Bàng Lỗi gọi hai cuộc điện thoại, sắp xếp chút việc.

Sau đó, cả hai không nói chuyện nữa, trong xe lập tức trở nên an tĩnh.

Anh chăm chú lái xe chạy tới đảo Thanh An.

Chiếc xe cuối cùng dừng lại trước một nghĩa địa. Tang Cẩn sợ ngây người, trong lòng nghi hoặc, anh ta muốn làm gì đây?

"Xuống xe, thời gian của chúng ta không nhiều, để tránh phiền toái, hành động phải nhanh." Bàng Lỗi nhìn cô gái đang ngồi ngây ngốc bên cạnh, lập tức mở cửa, xuống xe ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đờ đẫn đi theo sau anh, hai tay ôm chặt lọ sứ trong lòng.

Không bao lâu, bọn họ đã tới mộ khu thuộc về Đinh gia.

Tang Cẩn tới trước mộ bà ngoại, bên cạnh có hai người đàn ông, trong tay cầm xẻng cuốc, hình như cũng vừa mới tới. Bọn họ thấy anh và cô, lập tức đứng thẳng: "Là cái này sao? Đưa cho chúng tôi." Người đàn ông lớn tuổi trong hai người lên tiếng, vừa nói vừa tới trước mặt Tang Cẩn nhận lấy lọ sứ.

Tang Cẩn bất giác đi theo anh, vòng qua một bên ngôi mộ.

Ngôi mộ bị đào lên, lọ sứ màu trắng được đặt vào trong. Miệng ngôi mộ nhanh chóng được lấp lại, tu sửa xong, nhìn vào hoàn toàn không nhận ra khác biệt.

"Anh ơi, bên trong có người sao?" Tang Cẩn nhịn không được mà hỏi.

"Không, trong đó chỉ có mấy bộ quần áo.

"..."

Hai người đàn ông nhanh chóng rời đi, nơi này chỉ còn lại mình anh và cô.

Bốn phía yên tĩnh, trời tối, dưới màn đêm lại không có ánh trăng, cũng không có sao.

Tang Cẩn đứng trước mộ bà ngoại, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống được, cả người nhẹ nhàng, trái tim vừa buồn vừa vui.

"Đi thôi, nơi này không thể ở lâu." Bàng Lỗi đứng cạnh thúc giục.

https://thuviensach.vn

Anh sợ nhất là gặp phải trường hợp như vậy, càng sợ cô đột nhiên nước mắt nước mũi khóc lớn. Anh không biết an ủi người khác, đặc biệt là phụ nữ. Đương nhiên, nếu cô khóc, anh có thể sẽ suy xét cho cô mượn bờ vai để dùng.

Nhưng, anh phát hiện, cô lại bình tĩnh lạ thường.

Tang Cẩn đưa mắt nhìn dòng chữ trên bia mộ, sau đó xoay người, nhìn anh: "Cảm ơn anh."

Cô không cần hỏi cũng biết, mấy cú điện thoại trên xe hẳn là liên hệ với những người kia sắp xếp chuyện này. Anh còn dặn dò thêm mấy trăm lần, nhất định phải nhanh, không cho người ngoài biết. Cô không biết anh làm thế nào để thuyết phục họ cứ tùy tiện đi đào ngôi mộ của người xa lạ như thế.

Tang Cẩn không biết phải cảm ơn anh thế nào, cuối cùng chỉ nói ba chữ đơn giản nhất, cũng không hỏi nhiều, liền xoay người đi về chiếc xe.

Bàng Lỗi lại lần nữa kinh sợ, cô không phải vẫn luôn ôm lọ sứ trong lòng hay sao? Điều đó chứng minh bà ngoại đối với cô vô cùng quan trọng, nhưng lúc này tại sao thoạt nhìn lại bình tĩnh như vậy? Anh không kịp nghĩ nhiều, xoay người đuổi theo cô.

Bọn họ còn có nơi quan trọng để tới, chỗ này, vốn dĩ không nằm trong kế hoạch của anh.

Bàng Lỗi vào trong xe, cô gái bên cạnh đã tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, một tay chống cằm, khuỷu tay đặt trên cửa sổ, vẫn vô cùng an tĩnh.

Anh không nhìn thấy mặt cô, cũng không biết có phải cô đang cố nén nước mắt hay không. Anh chỉ khởi động xe, tiếp tục chuyên chú lái.

https://thuviensach.vn

Khung cảnh bên ngoài bắt đầu lui dần về sau.

Nhưng Tang Cẩn hình như không hề để ý. Cô đột nhiên nhớ lại hình ảnh một người phụ nữ lớn tuổi mang theo bé gái phiêu bạc tha thương xứ người. Bọn họ vì sinh tồn mà phải cùng nhau học thứ ngôn ngữ trước nay chưa từng nghe qua. Bà lão mặc dù nói tiếng Đức không tốt nhưng vẫn cố gắng học, sau đó đi bán hàng trong siêu thị...

Nước mắt cuối cùng đã kìm không được mà rơi xuống, cô không lau, chỉ lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

Kính cửa sổ đột nhiên hé ra một chút, gió lạnh thổi vào, dần dần giúp cô làm khô nước mắt.

Thời điểm chiếc xe dừng lại, bên tai liền truyền tới giọng nói quen thuộc: "Cô xuống xe được không? Hay là kêu người tới đưa cô về khách sạn trước?"

Tang Cẩn hoàn hồn, lắc đầu: "Hiện trường đầu tiên xảy ra án mạng, chúng ta phải nhân lúc không ai để ý đi điều tra."

Đạo lý này, bọn họ đều biết.

Cho nên, anh không nói bọn họ phải đi đâu, cô cũng không hỏi, nhưng cô biết anh sẽ tới nơi nào, anh cũng biết cô biết. Hai người ăn ý như vậy, dường như từ lúc sinh ra đã có.

Đáng tiếc, bọn họ vẫn tới muộn.

Bọn họ vào khách sạn Thanh An trên đảo, muốn xem căn phòng Đàm Tuyết Thiên đã ở hôm qua.

Bàng Lỗi không trực tiếp đưa ra giấy tờ chứng minh thân phận, dù sao án này vẫn chưa thể công khai, các hoạt động điều tra đều phải ngầm tiến

https://thuviensach.vn

hành.

Bọn họ tìm cái cớ, nói mấy hôm trước từng tới đây, để rơi món đồ rất quý.

Giám đốc khách sạn có chút do dự, may là khách trọ mới cũng dễ nói chuyện nên để bọn họ đi vào. Xem xét một lượt, cuối cùng vẫn không có thu hoạch. Phòng ốc đã quét tước sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không để lại.

Giám đốc khách sạn giải thích, khách trọ đều trả phòng lúc 12 giờ, từ 12 giờ đến 14 giờ là thời gian nhân viên vệ sinh vào thu dọn, lúc này khách trọ mới cũng đã vào phòng.

Trước khi rời đi, Bàng Lỗi còn cẩn thận quan sát mấy phòng bên cạnh.

Phòng Đàm Tuyết Tiến từng ở là phòng 1004, nếu đi từ thang máy thì rẻ phải vào hành lang, đây là phòng đầu tiên. Đối diện là phòng 1003. Đi tiếp vào trong, phòng cách vách 1004 chính là phòng 1002, đối diện là phòng 1001.

Theo chỉ dẫn của giám đốc khách sạn, khu vực này rất nhỏ, chỉ có 4 phòng, hôm qua đều là sinh viên thuê ở. Người từng ở trong phòng 1001, 1002, 1003, 1004 lần lượt là Tất Minh, Tiêu Vũ San, Vu Hân, Đàm Tuyết Thiến. Bốn cái tên này, Tang Cẩn đều có chút ấn tượng, bởi vì bọn họ đều là bạn cùng phòng, trong bữa ăn hôm trước với Đàm Tuyết Thiến, cô đã nghe cô ấy nhắc tới 3 cái tên này.

Bọn họ nghe giám đốc kể hết tình hình hôm đó xong liền lái xe về nội thành, tìm quán ăn khuya rồi về khách sạn.

Thời điểm Bàng Lỗi đưa cô tới khách sạn đặc biệt dành cho cảnh sát đã là 12 giờ.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn tắm rửa đơn giản, sau đó đi ngủ.

Hôm nay tuy rằng rất mệt nhưng cô nằm trên giường, lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được. Có lẽ là vì lạ chỗ. Sau đó cô rốt cuộc cũng chìm vào giấc, nhưng lại không sâu, cả buổi tối đều gặp ác mộng.

Sáng sớm hôm sau, cô vừa dậy đã bò tới phòng khách, nhưng điều không ngờ chính là phát hiện người đàn ông kia đang ở trước bàn làm việc, dáng ngồi vẫn như đêm qua.

Trên bàn có đống văn kiện lớn, không chỉ trên bàn làm việc, mà trên bàn trà, sô pha, thậm chí là trên sàn nhà cũng chất đầy đủ loại tài liệu, ảnh chụp, báo cũ.

Cô tưởng tối qua anh đã đi rồi.

Tối qua trước khi đi ngủ, anh nói sẽ có người tới bảo vệ cô, sau đó anh thêm ngồi một lát, nói cô đi nghỉ nhiều trước. Vì quá mệt mỏi, cô cũng không hỏi nhiều. Nhưng vì sao là anh còn ở đây kia chứ?

Tang Cẩn muốn đi qua, bước chân cẩn thận đạp lên khe hở giữa đống tài liệu thì bị anh ngăn cản: "Cô đứng yên, có gì đứng tại chỗ nói cũng được. Không ngủ ngon thì đi ngủ tiếp, ngủ ngon rồi thì sẽ có nhân viên tới đây lấy lời khai. Cô là người đầu tiên."

Nói xong, anh lập tức đứng dậy, bắt đầu thu dọn "bảo bối" của mình. Những bức ảnh, tờ báo có giá trị đều bị anh ghim từng cái lên tường, còn những thứ khác thì bị dùng chân đá sang một bên. Sô pha cuối cùng cũng trống, anh thỏa mãn ngồi xuống, dáng ngồi vô cùng tùy hứng, ánh mắt nhìn "thành quả" dán trên mặt tường.

Tang Cẩn bỗng nhận ra cô còn đang mặc áo ngủ, lập tức chạy về phòng thay đồ, tiện thể vệ sinh cá nhân rồi mới trở lại, ngồi xuống cạnh anh.

https://thuviensach.vn

Trên bàn trà không biết đã chuẩn bị bữa sáng khi nào, có trứng luộc, cháo, xíu mại.

Anh vẫn đang thưởng thức thành quả của mình, trong tay cầm quả trứng gà lột được phân nửa, trên mặt không hề lộ ra một chút cảm xúc.

"Ai lấy lời khai cho tôi?" Tang Cẩn vừa hỏi vừa nâng tay xem đồng hồ, đã 8 giờ rồi.

"Tôi hỏi, cô trả lời." Bàng Lỗi rốt cuộc cũng đưa mắt nhìn cô. Biểu cảm của anh đột nhiên ngẩn ra, sau đó khôi phục trở lại, "Hôm nay cô định đem hai mắt gấu trúc đi gặp người ngoài hay sao?"

Tang Cẩn cười cười, hỏi lại: "Anh hôm nay cũng định đem hai mắt gấu trúc ra ngoài tra án sao?"

Bàng Lỗi ngẩn ra, người ngồi cạnh anh, là phụ nữ sao?

Tối qua anh đưa cô về chung cư thu dọn hành lý, anh cho cô 10 phút, kết quả 7 phút cô đã xuống lầu.

Trong 7 phút đó, tư tưởng của anh không ngừng đấu tranh với nhau. Rốt cuộc anh có nên lên lầu giúp đỡ hay không?

Cô gái này có tính cảnh giác rất cao, bọn họ cũng không tính là thân thiết, nếu anh cứ như vậy đi lên, lỡ đâu nhìn thấy bí mật không nên phát hiện, chẳng phải là không tốt sao? Nhưng nếu không lên, có vẻ không ra dáng một thằng đàn ông cho lắm.

Cuối cùng, anh đưa ra quyết định, đi lên, nhưng sẽ không vào phòng cô.

Cô lên lầu không bao lâu thì anh xuống xe, vừa vào chung cư đã bị dọa phải quay về. Trong chung cư lại có phụ nữ mặc đồ ngủ chạy tới chạy

https://thuviensach.vn

lui sao?

Anh lại bắt đầu do dự.

Cô nói cô ở tầng cao nhất, nếu anh đi vào chẳng phải sẽ đụng mặt với người phụ nữ kia sao? Mặc dù là đàn ông nhưng anh vẫn có nỗi sợ của mình, chưa kịp đưa ra lựa chọn, cô đã kéo va li đi xuống, ngay cả cơ hội để anh thể hiện cũng bị dập tắt.

Không phải nói phụ nữ đều cố ý để đàn ông chờ sao? Tại sao cô lại vô tâm như vậy? Anh nói 10 phút, nhưng trong đầu đã thầm cho cô nửa giờ. Cô thế mà còn xuống sớm 3 phút.

Không phải nói phụ nữ hay khóc lắm sao? Tối qua cô tạm biệt người thân của mình, vậy mà gương mặt cô lại vô cùng bình tĩnh, một tia gợn sóng cũng không nhìn ra. Anh còn định cho cô mượn bả vai dùng một chút, kết quả, tính toán của anh lại thất bại.

Bàng Lỗi suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy thật không thể hiểu nổi. Anh không nghĩ nữa, tiếp tục lột trứng gà.

Tang Cẩn thấy anh không nói chuyện, cũng không biết anh đang suy nghĩ điều gì, cho nên đành chọn cách im lặng.

Cô đột nhiên nhớ tới cú điện thoại báo án hôm qua, cô kêu nhân viên trực tiếp chuyển cuộc gọi tới phòng của anh, nguyên nhân bên trong, chính cô nhất thời cũng không nói rõ. Nếu vụ án này không thể công khai điều tra, cô đương nhiên hy vọng cảnh sát tốt nhất sẽ tới tiếp nhận. Nhưng vì sao cô lại cho rằng anh là cảnh sát giỏi nhất chứ?

Hôm qua, từ khi anh vào ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến, bọn họ hình như luôn ở cạnh nhau, hơn nữa, chỉ có hai người.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn bỗng dưng nhận ra điểm này, trong lòng bắt đầu khẩn trương. Cô đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng hình như đang căng chặt.

Tầm mắt cố tình tránh đụng phải anh, cô nhìn nhìn khắp nơi, trong lúc vô tình thì thấy một phần tài liệu đặt trên bàn, chắc hẳn là báo cáo kiểm tra thi thể Đàm Tuyết Thiến. Cô xoay người cầm lấy, bắt đầu lật xem.

Báo cáo viết rất tỉ mỉ, cô cũng cẩn thận xem qua.

Bàng Lỗi vốn định hỏi cô những gì mình biết về Đàm Tuyết Thiến, nhưng thấy cô chăm chú đọc báo cáo như vậy, anh cũng đứng lên, trở về bàn làm việc, tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Hai người ai làm việc này, không hề ảnh hưởng lẫn nhau.

Bầu không khí hài hòa như vậy kéo dài thật lâu, cuối cùng bị một trận chuông cửa dồn dập phá nát.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cô Ấy Là Nhân Chứng

Tang Cẩn cách cửa khá gần nên lập tức đứng dậy, đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra cô đã thấy ba người, hai nam một nữ. Cả ba người này, Tang Cẩn đều có ấn tượng.

Người đàn ông lớn tuổi nhất ước chừng khoảng năm mươi, đôi mắt khá to, nước da màu đồng, trên người khoác áo màu xám. Người này nói chuyện ngay thẳng, tính tình nóng nảy, là cục trưởng cục cảnh sát bọn họ, Khương Huy Dân.

Điểm Tang Cẩn ấn tượng sâu nhất chính là, Khương Duy Dân này, với ai cũng độc mồm độc miệng, nhưng riêng với Bàng Lỗi thì vô cùng khách khí.

Lần đó cô trực tiếp chạy tới trước mặt ông, khiếu nại Bàng Lỗi ngầm tới phòng tập thể hình làm việc ngoài giờ lại bị ông chỉnh đốn: "Chính tôi cho cậu ấy đi làm ở đó đấy, cô quản được sao?"

Cô lúc ấy tức giận đến chuẩn bị đánh người, cũng may chàng trai trẻ cạnh ông, hình như tên Chu Tiểu Vạn cẩn thận khuyên nhủ, nói cô đừng khiếu nại nữa, nhưng anh ta lại không giải thích nguyên nhân.

Cô gái còn lại, chắc hẳn gần bằng tuổi cô, cao gầy, cột tóc đuôi ngựa, áo khoác màu lam cùng quần jean bó sát, bên trong là áo thun, nhìn vào có chút giống đứa con trai. Tang Cẩn không biết cô tên gì, nhưng họ đã gặp nhau hai lần ở cục cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cười với bọn họ, coi như chào hỏi.

Ba người thấy cô, dường như vô cùng kinh ngạc. Vì sao cô lại xuất hiện ở đây lúc này?

"Đừng đứng ngoài cửa như môn thần nữa, mau vào làm việc đi. Cô ấy là người báo án, cũng là nhân chứng quan trọng nhất, không phải đóa hoa để mấy người nhìn lâu thế đâu." Trong phòng đột nhiên truyền tới giọng nói của anh, suy nghĩ của mọi người theo đó đều bị kéo về hiện thực.

Tang Cẩn mở rộng cánh cửa, đứng ra phía sau nhìn bọn họ đi vào rồi đóng lại, sau đó trở về sô pha ngồi xuống.

"Boss, thì ra nhân chứng quan trọng chúng ta bảo vệ lần này là cô Tang, thật trùng hợp. Hôm qua thật ngại quá, lại bắt anh tới đây làm bảo vệ. Vì Thích Nguyệt thất tình nên..."

Chu Tiểu Vạn còn chưa nói xong, Thích Nguyệt đã chen vô giữa: "Chu Tiểu Vạn, miệng chó của cậu không thể phun ra chút ngà voi sao? Ngồi đây nói hươu nói vượn, cậu có tin tôi dùng một đấm giải quyết cậu không?" Thích Nguyệt vừa ngồi xuống ghế đã nghe Chu Tiểu Vạn nói bậy, cả người giống như lò xo nhảy dựng lên, vòng tới trước mặt anh ta, làm bộ như muốn đánh người.

Chu Tiểu Vạn đưa tay ngăn cản, bắt đầu cầu xin: "Nữ vương tha mạng, tôi không có nói hươu nói vượn, tôi chỉ là... A!" Thích Nguyệt đánh loạn lên người anh ta, rất nhanh đã truyền tới tiếng quỷ khóc sói gào của Chu Tiểu Vạn.

Tang Cẩn nhìn bọn họ chơi đùa, cảm thấy vô cùng thú vị, trên mặt theo đó cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt

"Đều im lặng hết đi, mấy người có thể nghiêm túc chút không?" Khương Huy Dân quát, sau đó bày ra bộ mặt khó chịu, "Một nữ sinh lại

https://thuviensach.vn

chết như vậy, mấy người không thể nghiêm túc nhìn vào vấn đề hay sao? Nhanh chóng bắt hung thủ cho tôi, 3 ngày không phá án được, tất cả về quê làm ruộng hết đi."

Cục trưởng đã lên tiếng, Thích Nguyệt cuối cùng cũng dừng tay, quay về chỗ ngồi.

Chu Tiểu Vạn cũng ngồi thẳng dậy, vừa sửa sang quần áo vừa cười thầm một câu: "Còn như hoa như ngọc... Trong mắt mẹ cô ấy, đó chẳng qua chỉ là cỏ dại mà thôi." Chỉnh đốn xong, Chu Tiểu Vạn lập tức trở về bộ mặt nghiêm túc, bắt đầu tổng kết báo cáo tình trạng trước mắt của vụ án.

Tang Cẩn nghe anh ta nói mới biết, đại học Thanh Hoa đã phong tỏa tin tức, truyền thông vẫn cho rằng, nữ sinh Đàm Tuyết Thiến mất tích trong lễ tốt nghiệp, hiện nay chưa rõ tung tích.

Mẹ của Đàm Tuyết Thiến, Triệu Ngọc Hoa, thái độ vẫn luôn giao động, ban đầu nghe trường học thuyết phục, đã chấp nhận việc Đàm Tuyết Thiến tự sát nên không báo án, vì danh dự của nhà trường, cũng vì lợi ích của gia đình mà trực tiếp che giấu, còn nhận số tiền đền bù rất lớn từ phía nhà trường. Một khi bà ấy báo án, hậu quả tự mình gánh chịu.

Sau đó, Tang Cẩn thuyết phục, điều kiện chính của bà là không cho nhà trường biết cảnh sát tham gia điều tra. Nhưng không biết ai đã tiết lộ tin tức, lãnh đạo nhà trường nhanh chóng biết được việc này, vì thế bắt đầu gây áp lực cho Triệu Ngọc Hoa, kêu bà ấy phải chứng minh với cảnh sát, Đàm Tuyết Thiến tự sát, không phải bị hại.

Chu Tiểu Vạn lấy chồng tài liệu từ túi đặt lên bàn trà, để mọi người cùng đọc: "Số tài liệu này là Triệu Ngọc Hoa hôm qua tự mình giao cho cảnh sát. Đây đều là bệnh án lấy từ bệnh viện, Đàm Tuyết Thiến từng có thời gian bị trầm cảm, mấy chuyện uống thuốc tự sát không phải là chưa

https://thuviensach.vn

từng làm. Mục đích của bà ấy chắc hẳn là muốn chứng minh Đàm Tuyết Thiến tự sát."

"Vậy vụ án này cần điều tra nữa sao?" Thích Nguyệt nhìn mọi người xung quanh, trong đó có một người trước sau chưa từng lên tiếng.

"Tra, nhất định phải tra! Triệu Ngọc Hoa không phải lãnh đạo của cô, cô vì sao lại giúp bà ta giữ mặt mũi này hả?" Khương Huy Dân ném tài liệu lên bàn trà, giống như vứt rác.

Chu Tiểu Vạn cũng tức giận: "Chúng ta dù sống chết ở đây cũng phải tra ra chân tướng. Triệu Ngọc Hoa là mẹ, vậy mà lại kéo chân chúng ta lại, con gái mình chết mà muốn cầm tiền, giải quyết qua loa sao?"

"Nếu đã thế, chúng ta muốn tìm chứng cứ từ những người cạnh Đàm Tuyết Thiến, trường học chắc chắn sẽ gây khó khăn. Vậy phải tra thế nào?" Thích Nguyệt đem hồ sơ bệnh án của Đàm Tuyết Thiến đặt lên bàn, sau đó lấy tài liệu từ túi mình ra: "Đây là thông tin của những người bên cạnh Đàm Tuyết Thiến, bao gồm bạn học, bạn cùng phòng và bạn bè thường xuyên tiếp xúc."

Bàng Lỗi ngồi trên bàn làm việc vẫn chưa lên tiếng, anh trầm tư, đột nhiên đưa mắt nhìn Tang Cẩn: "Đàm Tuyết Thiến tự sát, chuyện đó ảnh hưởng lớn thế nào tới đại học Thanh An?"

Mọi người đều nhìn về phía cô, chờ cô trả lời.

"Nếu Đàm Tuyết Thiến thật sự tự sát, nguyên nhân chắc chắn là đến từ áp lực của mẹ cô ấy. Trường học đang lo, chuyện này nếu truyền ra ngoài, những người không rõ sẽ đổ trách nhiệm về phía nhà trường, nói nhà trường giáo không quan tâm học sinh, như vậy về sau việc tuyển sinh của nhà trường sẽ gặp khó khăn."

https://thuviensach.vn

"Vậy thì tốt." Bàng Lỗi đột nhiên đứng dậy, tới ghế sô pha nhìn nhìn, chỉ còn chỗ trống bên cạnh Tang Cẩn.

Anh do dự một lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống, chỉ đạo hành động: "Cục trưởng, anh phụ trách làm việc với nhà trường, nói chúng ta sẽ cố gắng bảo mật, điều kiện là bọn họ không được can thiệp vào việc chúng ta điều tra, nếu có người vì chuyện này mà bị tạo áp lực, không chịu phối hợp, chúng ta sẽ đem sự thật công bố."

Tiếng của anh không lớn, nhưng lại có sức đe dọa vô hình. Cục trưởng đương nhiên gật đầu: "Chuyện này cứ để tôi lo."

"Tiểu Vạn, cậu tới chỗ Trình Dung lấy báo cáo giám định tử thi mới nhất. Thích Nguyệt, cô tập hợp lại thông tin quan hệ xã hội của Đàm Tuyết Thiến, những người đáng nghi, chúng ta sẽ trực tiếp thẩm vấn."

Bàng Lỗi nhìn Chu Tiểu Vạn, sau đó xẹt qua Thích Nguyệt, cuối cùng dừng trên người Tang Cẩn: "Cô tiếp tục nghĩ cách thuyết phục Triệu Ngọc Hoa, Đàm Tuyết Thiến không phải tự sát, kêu bà ấy đừng làm loạn nữa."

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, anh ta vì sao coi cô như thành viên trong đội mình vậy?

"Cô ấy không phải nhân chứng sao? Chuyện trấn an người nhà, cô ấy làm được không? Hơn nữa, cô ấy không phải cảnh sát." Thích Nguyệt đem thắc mắc trong lòng mọi người hỏi ra.

"Hỏi nhiều làm gì? Mau làm việc đi, có tin tức gì mới lập tức báo lại với tôi." Bàng Lỗi không thèm giải thích, trực tiếp đuổi bọn họ ra ngoài.

Trong thời gian ngắn có thể thuyết phục Triệu Ngọc Hoa báo án, người có khả năng này đương nhiên có thể thuyết phục bà lần nữa, con gái bà không phải tự sát, mà bị giết hại. Hôm qua, từ lúc Bàng Lỗi bước vào hiện trường đã cho rằng như vậy.

https://thuviensach.vn

Trong phòng lại trở về anh tĩnh, chỉ còn hai người.

"Cô đã xem xong báo cáo đầu tiên, có thể nói cách nhìn của mình vì sao Đàm Tuyết Thiến không tự sát chưa?" Bàng Lỗi dựa lưng vào sô pha, hai chân bắt chéo, một tay xoa huyệt thái dương, tay còn lại chống trên sô pha, nhìn cô.

"Được." Tang Cẩn lập tức đứng dậy, đi tới tấm bảng cầm cây bút lông màu đen, bắt đầu viết.

Tang Cẩn vẽ trục hoành, từ trái qua phải đánh thứ tự từng cột mốc thời gian: sáng thứ ba vắng mặt, trưa thứ ba vô tình gặp nhau, chiều thứ ba tới quán cay Tứ Xuyên dùng cơm, thứ tư 12 giờ 30 gọi điện từ đảo Thanh An, sáng thứ năm 10 giờ phát hiện tử vong, chiều thứ năm 17 giờ suy đoán nạn nhân đã chết hơn 24 tiếng.

Sau đó, cô vẽ trục tung, giao với trục hoành tại thời điểm phát hiện tử vong. Bên trên viết: Địa điểm: Đại học Thanh An; bên trên trục hoành: Địa điểm: Đảo Thanh An.

Tang Cẩn vừa vẽ vừa đem hiểu biết của mình về Đàm Tuyết Thiến kể lại, đặc biệt là hôm thứ ba, tình hình cô cùng Đàm Tuyết Thiến dùng bữa.

Vẽ xong, cô bắt đầu phân tích: "Bề ngoài nhìn vào Đàm Tuyết Thiến thật sự có động cơ tự sát, một nữ sinh có chị gái tài năng như vậy, bà mẹ thì ngăn cản ước mơ của mình. Cô ấy là người có ý chí, luôn muốn chứng minh chính mình. Dưới một tâm lý như thế, cộng thêm tiền sử từng bị trầm cảm, áp lực quả thật rất lớn."

Cô tạm dừng, sau đó nói tiếp: "Nhưng chiều thứ ba, tôi đã giúp cô ấy gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, tâm trạng cô ấy cũng dần ổn định. Một người muốn tự sát, trước khi đối diện với cái chết nhất định sẽ tuyệt vọng với cuộc đời. Cô ấy chắc chắn không thể ăn ngon như vậy, một mình ăn hết đĩa cá hầm cải chua và thịt bò xào cà."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn vừa dứt lời, anh đã bổ sung: "Đây chỉ là phỏng đoán chủ quan, chứng cứ vẫn thiếu. Ở trước mặt Triệu Ngọc Hoa cô có thể lãng phí thời gian, nhưng hiện tại, miễn đi."

"..." Tang Cẩn bị anh làm nghẹn một hồi.

Cô cắn môi, suy nghĩ một hồi mới tiếp tục nói: "Hôm qua tôi có xuống dưới chung cư của Đàm Tuyết Thiến hỏi dì nhân viên, trường học đang tổ chức hoạt động gần đó nên cần nhiều ghế, cho nên đã mượn gần hết, còn nói phải dùng một tuần. Vì thế, trong ký túc xá của các cô ấy chỉ có một ghế dài, nếu đứng lên không có người đỡ, chắc chắn không thể đứng dậy. Mà cho dù có thể, Đàm Tuyết Thiến chỉ cao 1m60, dù có đứng thẳng cũng không thể vòng một vòng dây qua móc sắt. Người từ 1m80 trở lên mới có thể tự sát bằng cách này. Vì vậy, đem Đàm Tuyết Thiến di chuyển từ đảo Thanh An và ký túc xá đại học Thanh Hoa, làm giả hiện trường tự sát nhất định phải từ 2 người trở lên, hơn nữa, trong đó phải có người cao hơn 1m80."

"Cạnh giường ngủ có bàn làm việc, nếu cô ấy muốn tự sát có thể lợi dụng cạnh giường bên cạnh để thắt dây thừng." Bàng Lỗi phủ định.

"Không có khả năng, dây thừng nhất định phải vòng thật dày, tuyệt đối không thể lợi dụng cạnh giường để tự sát. Được rồi, cho dù cái này không tính là chứng cứ, tôi vẫn còn cái khác."

Tang Cẩn cầm báo cáo, lật ra một trang đưa cho anh xem, tiếp tục giải thích: "Tới hiện trường, Trình Dung đã phát hiện thi thể còn ấm, nhưng thời gian tử vong đã hơn 24 tiếng đồng hồ. Tại sao lại có điều nghịch lý như vậy? Sau khi kiểm tra, trên thi thể có chứa thành phần NaOH."

Bàng Lỗi đã xem qua báo cáo khám nghiệm tử thi, mấy kết quả này sớm đã thuộc nằm lòng. Lần đầu nhìn thi thể Đàm Tuyết Thiến, thấy những

https://thuviensach.vn

vết thương trên người nạn nhân, anh đã đoán được nhất định có thứ gì đó ăn mòn tạo thành. Hiện tại anh thật tò mò, tại sao cô lại biết việc này?

Tang Cẩn trực tiếp xem nhẹ ánh mắt dò hỏi của anh, tiếp tục: "Sáng thứ năm, lúc tôi vừa tới ký túc xá Đàm Tuyết Thiến đã phát hiện dưới nền nhà có nước, nhưng tôi đã kiểm tra, vòi nước của bọn họ đã hỏng, sau đó tôi cũng hỏi thăm dì nhân viên, 3 ngày trước Đàm Tuyết Thiến đã báo vòi hỏng nhưng chưa có ai tới sửa. Tôi nghi ngờ nước này là khối băng tan gây ra. Hung thủ nhất định đã dùng một khối băng đông lạnh thi thể nhằm lùi thời gian tử vong, hắn ta hẳn cũng nghĩ tới việc băng tan sẽ tạo thành nước, dễ làm người ta sinh nghi, cho nên dùng thêm NaOH (1). Tôi đã tra tài liệu, đây là một chất có thể hấp thu độ ẩm, từ đó giải phóng ra nhiệt. Như vậy có thể giải thích được, thời gian tử vong đã vượt 24 giờ đồng hồ nhưng thi thể vẫn còn độ ấm."

(1) NaOH hòa tan với nước sinh ra nhiệt lượng lớn

Cô tạm dừng, bổ sung thêm chi tiết: "Phòng của Đàm Tuyết Thiến hiện tại chỉ có 2 người ở, nhưng hôm qua lúc chúng ta tới xem, mặt bàn của cả 4 người đều vô cùng ngăn nắp, rõ ràng là có người cố tình làm vậy. Còn một chi tiết nữa, chân Đàm Tuyết Thiến có mang đôi tất, điều này vô cùng vô lý. Theo tôi được biết, Đàm Tuyết Thiến là một cô gái tinh tế, đối với việc ăn mặc cực kỳ để ý. Điểm mấu chốt là, cô ấy sẽ không mang loại vớ kín gió như vậy. Hôm chúng tôi ăn cơm, cô ấy còn hỏi tôi có thể cởi giày được không, bởi vì cô ấy sợ nóng. Vì vậy chỉ có thể là trong lúc hung thủ vội vàng đã mang tất cho cô ấy."

Nói xong, Tang Cẩn nhìn Bàng Lỗi, ánh mắt thăm dò, anh ta có ý kiến gì không?

Bàng Lỗi không nói gì, ánh mắt tỏ ý kêu cô tiếp tục.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thoải Mái

Tang Cẩn vừa định nói tiếp thì trong đầu đột nhiên nghĩ lại, lúc này có phải cô đang múa rìu qua mắt thợ không?

Cô trở về ghế sô pha: "Thuyết phục Triệu Ngọc Hoa thì được, nhưng tôi không phải cảnh sát, vì sao phải làm việc thay anh? Trừ khi anh đồng ý với tôi, án này được phá, tôi có thể xem hồ sơ án treo." Cô trực tiếp nói thẳng.

Bàng Lỗi lập tức phản bác: "Cô là nhân chứng, đem việc mình biết nói lại, hỗ trợ điều tra, đây là nghĩ vụ." Ngụ ý của anh là, cô muốn xem hồ sơ án treo, đó là chuyện không thể.

Tang Cẩn biết anh nhất định sẽ trả lời như vậy, dù sao hiện tại cô cũng không có ý định thuyết phục anh.

Trong đầu cô vẫn tồn tại nhiều thắc mắc: "Tôi có điều không rõ, nếu có thể dùng NaOH hút nước, vậy chứng minh hung thủ là người có hiểu biết về hóa học. Nhưng vì sao hắn ta không trực tiếp dùng băng khô (1) để hạ nhiệt độ? Băng khô dễ dùng, có thể thăng hoa thành CO2 là loại khí không sắc không mùi, đương nhiên sẽ không để lại nhiều dấu vết như vậy. Vì sao hắn ta phải làm điều thừa thải chứ?

(1) Băng khô (hay còn gọi là đá khô, đá khói) là dạng rắn của CO2, thường dùng để làm lạnh thực phẩm, các mẫu sinh học và các vật phẩm dễ hư hỏng; ngoài ra nó còn dùng tạo hiệu ứng khói trong sân khấu tiệc cưới, ca nhạc...

https://thuviensach.vn

"Trong thời gian ngắn, nước đá và băng khô, cái nào dễ tìm hơn?" Bàng Lỗi hỏi lại.

"Chắc chắn là nước đá. Nhưng nước đá tan ra sẽ tạo thành nước, hung thủ muốn xóa đi dấu vết có thể sử dụng bọt biển (2), hoặc là trực tiếp lấy khăn lau đi, cho dù là chăn đệm, bông lót cũng có thể hút nước mà." Nghi vấn này đã có từ lúc Tang Cẩn bước vào ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến, bởi vì trong phòng nạn nhân có hai chiếc chăn trên giường.

(2) Bọt biển: là miếng xốp làm vệ sinh trong nhà, có khả năng hút nước nhanh.

"Tác dụng của NaOH không chỉ hút nước, cô tra tài liệu rồi hẳn là biết, NaOH là chất kiềm, có tính ăn mòn cao. Đây mới là điểm xuất phát của hung thủ."

Tang Cẩn căng lớn hai mắt: "Nói vậy nghĩa là, hung thủ cố ý dùng xút để ăn mòn vết thương trên người Đàm Tuyết Thiến sao? Hắn ta nhất định đang che giấu gì đó! Điều đó cho thấy vết thương trên người nạn nhân rất có thể là do hung thủ trực tiếp để lại, hắn ta lo sợ để lộ dấu vết, cho nên dùng xút ăn mòn vết thương."

Bàng Lỗi không phủ định: "Hắn rốt cuộc muốn che giấu cái gì thì phải chờ giám định của pháp y."

Nói xong, anh đứng dậy, đi tới trước bản trắng, cầm cây bút khoanh một vòng tròn trên trục hoành, viết: Ký túc xá, hiện trường thứ hai; sau đó vẽ thêm mũi tên chỉ về bên trái, khoanh tiếp một vòng tròn, viết: Đảo Thanh An, hiện trường thứ nhất.

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, anh không nói lời nào, nhưng chỉ bấy nhiêu động tác đấy thôi đã thể hiện tất cả suy nghĩ cô muốn biểu đạt. Với thông tin hiện có, bọn họ suy đoán, thời gian Đàm Tuyết Thiến xảy ra

https://thuviensach.vn

chuyện là 12h30 thứ tư, đến sáng thứ năm lúc 10 giờ phát hiện thi thể tử vong, vậy hiện trường chắc chắn là đảo Thanh An.

Cho nên, phương hướng bọn họ nên điều tra lúc này là, giữa trưa thứ tư, sau khi Đàm Tuyết Thiến gọi điện cho cô, cô ấy đã gặp ai trên đảo Thanh An, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong thời gian này, Đàm Tuyết Thiến rất có khả năng ở cùng bạn học, bọn họ ở chung khách sạn, cũng trùng hợp vị trí các phòng gần nhau. Những người này bọn họ phải đi điều tra lấy lời khai.

Bàng Lỗi đặt cây bút xuống, vòng ra sau bàn làm việc lấy áo khoác, nhìn cô: "Xuất phát."

"Đi đâu?" Tang Cẩn lập tức đứng dậy.

"Trạm thứ nhất, cô không cần biết, trạm thứ hai, cô chắc chắn biết, bởi vì đó là nhiệm vụ của cô. Trạm ba, bốn, năm tôi không nói cô cũng biết." Nói chưa xong, anh ta đã chạy ra ngoài.

Tang Cẩn ngẩn ra, anh ta nói năm trạm nhưng vì sao một chỗ cô cũng không nghe ra nhỉ? Cô do dự có nên đi cùng anh ta hay không? Nhưng hình như cô không có lý do đi theo thì phải.

"Nếu không muốn bị diệt khẩu thì lập tức theo tôi." Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói lạnh băng.

Tang Cẩn hoàn hồn, lập tức về phòng lấy túi và điện thoại, sau đó chạy theo. Đuổi tới thang máy, bên trong đã có một người đang giúp cô ấn nút mở cửa.

Cô đi vào, nhịn không được mà hỏi, trạm thứ nhất, cái nơi cô không cần biết phải rốt cuộc ở đâu.

"Nếu đã không cần biết, cô hỏi làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Nếu không cần biết, tôi đi làm gì?"

"Cô không cần làm gì cả, tôi đi làm, cô đi theo là được.

".." Rốt cuộc Tang Cẩn cũng phát hiện, cô vĩnh viễn không phải đối thủ của anh. Cô quả thật không nên lãng phí thời gian đôi nữa, trực tiếp im lặng.

Đương nhiên, rất nhanh cô liền biết, trạm thứ nhất, thì ra là nhà anh. Xe ngừng trước một chung cư, cô đoán anh chắc hẳn vào nhà thay đồ cảnh sát.

Anh kêu cô cùng xuống xe, cô không chịu, kiên quyết ngồi trong xe chờ.

Cô vào nhà bọn họ làm gì? Nhà mẹ con theo anh ta tới trung tâm tập thể hình sao? Hay cái cô pháp y lạnh lùng thích thảo luận vấn đề chuyên nghiệp với anh? Tất cả, cô đều không có hứng thú.

Cuối cùng, Bàng Lỗi chỉ có thể lái xe vào trong chung cư, như vậy mới an toàn hơn một chút.

Tang Cẩn cho rằng sẽ ngây ngốc ngồi đây đợi anh, ít nhất là nửa tiếng. Kết quả, anh xuống lầu, vào xe, cô nhìn đồng hồ, vừa đúng 7 phút!

Tóc anh còn ướt, cằm của anh vốn có mấy chỏm râu bây giờ cũng đã trở nên trắng nõn, ngay cả quần áo trên người cũng đã thay đổi.

Tốc độ của anh ta rốt cuộc là bao nhiêu vậy? 7 phút, tắm rửa, thay đồ, cạo râu, còn cả đoạn đường chạy lên chạy xuống nữa! Anh ta là tên lửa sao? Chẳng lẽ là vì hôm qua cô chỉ dùng 7 phút đã kéo va li xuống lầu, cho nên anh ta muốn hơn thua với cô hay sao?

https://thuviensach.vn

Trên người đàn ông này toát ra hơi thở vô cùng dễ chịu, thậm chí, cô dường như có thể ngửi được mùi thuốc cạo râu. Tuy tóc anh chưa được chỉnh tề, nhưng cách tùy tiện này, cùng tính tình không thích ràng buộc của anh quả thật khiến cả người toát ra sức hút.

Trong lòng Tang Cẩn chửi thầm, anh ta rốt cuộc là cảnh sát hay nam thần vậy? Bọn họ lúc này đang điều tra vụ án giết người, anh ta cũng không quên chỉnh chu hình tượng bên ngoài vậy sao?

Chỉ là cô thầm nghĩ, khách sạn tối qua cái gì cũng có, vì sao anh ta không tắm rửa? Anh ta sợ cô không thoải mái hay sao?

Cô thật không dám tưởng tượng, ở trong khách sạn thấy một người đàn ông mặc áo ngủ sẽ có tâm trạng thế nào.

Tang Cẩn bất giác nghiêng đầu nhìn anh.

Dọc đường, anh vừa lái xe, vừa nhận điện thoại, có lẽ là ba người kia báo lại tình hình điều tra cho anh.

Tang Cẩn không bận chuyện gì khác, đương nhiên lấy giấy bút ra khi lại thông tin quan trọng anh nói.

Chờ anh tắt điện thoại, chiếc xe đã chạy tới ngoại ô, dừng trước một biệt thự cô lập.

Đứng trước cửa, Tang Cẩn vừa nhìn đã nhận ra, là Triệu Ngọc Hoa, bà ấy hình như đang chuẩn bị ra ngoài. Bên cạnh bà ấy là một cô gái trẻ cao gầy, có lẽ là chị gái của Đàm Tuyết Thiến.

Xe vừa dừng lại, Tang Cẩn đã lập tức xuống xe, chạy về phía bọn họ.

"Bác Triệu, xin dừng bước."

https://thuviensach.vn

"Sao lại là cô? Tôi không phải đã đem bệnh án của Đàm Tuyết Thiến giao cho cảnh sát rồi sao? Con bé trước nay luôn bị trầm cảm, trong lòng có khúc mắc cũng là thường tình. Chuyện tới đây thôi, mấy người đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa."

Trái tim Tang Cẩn như bị cây kim đâm vào, đau đớn khiến cô ứa mồ hôi lạnh. Cô không biết có nên đem kết quả điều tra nói cho bà không, trên người Đàm Tuyết Thiến có tinh dịch của đàn ông, cả người mình đầy thương tích...

Cô không biết khi Triệu Ngọc Hoa nghe được tin này liệu có phải càng trốn xa hay không?

"Mẹ, đi thôi, gameshow của đài truyền hình không thể tới trễ." Cô gái bên cạnh kéo Triệu Ngọc Hoa lên xe.

Tang Cẩn đè cửa xe đang mở lại: "Bác Triệu, bác không muốn biết sự thật, không muốn tìm hiểu Đàm Tuyết Thiến đã chết thế nào, chuyện này chúng tôi không ép bác. Nhưng chúng tôi chắc chắn, Đàm Tuyết Thiến chết, trách nhiệm một nửa là thuộc về bác. Thậm chí, cái chết của cô ấy là do bác tạo nên. Nếu bác không muốn nửa đời còn lại cảm thấy bất an, chúng tôi hi vọng bác đừng dễ dàng bị người ta sắp đặt như vậy, quấy nhiễu cảnh sát điều tra. Đây là lần cuối cùng tôi tới tìm bác, sau này tôi không tới nữa."

Nói xong, cô quay đầu bỏ đi.

Tang Cẩn không biết vì sao lại khó chịu như vậy. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân thật may mắn, mẹ cô đối tốt với cô như vậy, nhưng cô cũng thật bất hạnh, mẹ chỉ có thể ở cạnh tới lúc cô lên 10.

Cô vào trong xe, xa xa thấy Bàng Lỗi đang nói gì đó với Triệu Ngọc Hoa. Bà ấy lúc đầu hình như tỏ vẻ phản bác, nhưng dần dần về sau không nói chuyện nữa, yên lặng nghe anh.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Triệu Ngọc Hoa gật đầu rồi nhanh chóng cùng con gái mình lên xe, có lẽ là đi ghi hình gameshow.

Bàng Lỗi cũng trở về, khởi động xe rời đi.

"Anh nói gì với bà ấy vậy? Bà ấy nói thế nào?" Tang Cẩn vô cùng hiếu kỳ.

"Lời này không phải là tôi nên hỏi cô sao?" Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt đi, "Cùng loại người vô tình nói chuyện tình cảm làm gì? Yên tâm, chuyện chúng ta nên làm chúng ta sẽ làm, bà ấy chắc chắn không dám quấy nhiễu."

Nghe anh tự tin nói như vậy, Tang Cẩn không khỏi kinh sợ, bất giác quay đầu nhìn anh.

Kỳ thật không cần hỏi cô cũng biết, anh nhất định sẽ nói với Triệu Ngọc Hoa cách xử lý của nhà trường, vào thời điểm quan trọng, anh sẽ cứng rắn. Mà sự cứng rắn của anh lại là điểm yếu của cô.

Xe dừng ở ngã tư, chờ đèn đỏ. Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô.

Ánh mắt của hai người cứ thế giao nhau.

Trái tim Bàng Lỗi đập chậm một nhịp, anh có thể cảm nhận được, ánh mắt trong suốt như nước của cô đang cất giấu một loại ưu thương bất lực, một thứ gì đó khiến trái tim cứng cỏi như đá của anh cũng theo đó mềm xuống.

Anh không tự chủ mà giải thích: "Cô không cần để tâm, chuyện này vốn không liên quan tới cô, hôm qua cô báo án, là cảnh sát chúng tôi đã chiếm nhiều thời gian của cô. Sau này cô sẽ không gặp khó khăn trong công việc đâu. Vừa rồi tôi đã nói với Thích Nguyệt, bạn cùng phòng của Đàm Tuyết Thiến đã bắt đầu phối hợp điều tra, cho nên..."

https://thuviensach.vn

Anh đột nhiên không biết tiếp tục thế nào, anh không muốn cô vì việc không thể thuyết phục Triệu Ngọc Hoa mà cảm thấy thất bại. Lần này có lẽ là lần đầu tiên anh an ủi người khác cho nên không có kinh nghiệm.

Tang Cẩn quả thật có chút mệt mỏi, thậm chí là hối hận, vừa rồi thời điểm nói chuyện với Triệu Ngọc Hoa, vì sao cô lại xúc động như vậy? Chưa nói xong hai câu, cô đã xoay người bỏ đi. Lúc này nghe anh nói quá trình thu thập bằng chứng đã trở nên thuận lợi, trong lòng cô cũng bớt áy náy, hỏi lại anh: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Đèn xanh, Bàng Lỗi tiếp tục lái xe, thuận tiện giải thích: "Tới chỗ thực tập của Vu Hân trước, chúng ta tìm một quán cơm gần đó, đúng lúc cũng sắp tới giờ ăn cơm nên sẽ không ảnh hưởng tới công việc của cô ấy. Sau đó tới nhà Tất Minh, cô ấy đang ở nhà chuẩn bị cho cuộc thi công chức, thời gian hẳn là tự do. Cuối cùng, chúng ta tới nhà bạn trai của Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lãng."

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, từ khi nào anh ta lại trở nên kiên nhẫn như vậy? Thậm chí lúc này cô mới nhớ, hình như vừa rồi anh còn an ủi cô.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Được Anh Khen Ngợi

Tang Cẩn đột nhiên chú ý tới điểm này, suy nghĩ trăm lần cũng không hiểu nỗi.

Cô cảm thấy có chút bất an, anh ta trước giờ độc mồm độc miệng, tính tình ngoan cố, nhưng tại sao lúc này lại tinh tế dịu dàng như vậy? Cô không biết phải phản ứng thế nào, không phải bản thân nên nói "Cảm ơn" hay sao?

"Cảm ơn", "Xin lỗi", tất cả đều hiện lên trong đầu của cô, nhưng nó lại giống hệt loại câu "Em yêu anh", khó mà tùy tiện nói ra.

Cô không quen nói "Cảm ơn", bởi vì chính cô không muốn làm phiền người khác. Từ lúc 10 tuổi, cô đã tập tự mình giải quyết mọi việc. Cô không thích nói "Xin lỗi", bởi vì câu này dường như thể hiện sự vô trách nhiệm. Đã làm sai, một câu "Xin lỗi" có thể thay đổi sự thật được sao? Sai là sai, sai rồi phải chịu trách nhiệm. Mà gánh chịu phải thể hiện bằng hành động, không phải cứ dùng lời nói để né tránh.

"Em yêu anh..." Ba chữ này, cô chưa bao giờ dám tưởng tượng. Đời này liệu cô có thể gặp một người khiến mình nói ra ba chữ này hay không?

Tang Cẩn đột nhiên luống cuống tay chân, vì để che giấu, cô đành vùi đầu cầm cuốn sổ vừa ghi chép lại.

May là anh cũng không hỏi nhiều, hai người hợp ý im lặng.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh xe đã tới trung tâm thương mại CBD náo nhiệt. Bàng Lỗi tìm nơi đỗ xe.

Hai người bước xuống, theo địa chỉ mà Thích Nguyệt cung cấp, bọn họ tìm tới một quán cà phê. Trước đó, Thích Nguyệt đã gọi điện cho Vu Nguyệt thông báo, bọn họ sẽ tới tìm cô để nói chuyện về Đàm Tuyết Thiến.

Phục vụ dẫn bọn họ tới một gian phòng độc lập.

Cửa vừa mở, Tang Cẩn liền thấy một cô gái tóc dài buộc đuôi ngựa đang ngồi bên trong. Cô ấy mặc bộ công sở đơn giản, quay đầu nhìn bọn họ, khóe mắt hình như hơi ướt át.

Bàng Lỗi và Tang Cẩn vào phòng, ngồi đối diện cô ấy.

"Hai người là cảnh sát? Vì sao lại muốn gặp riêng tôi? Hai người không phải nghi ngờ tôi giết Đàm Tuyết Thiến chứ?" Vu Hân vừa lên tiếng đã đi thẳng vào chủ đề.

Người phục vụ bên cạnh không khỏi sửng sốt.

"Ba phần cơm. Nếu tôi không cho phép, không được vào." Bàng Lỗi nhìn phục vụ, dăm ba câu đã gọi cơm, ý bảo anh ta ra ngoài.

Người phục vụ vừa rời khỏi, Vu Hân liền bắt đầu giải thích: "Không sai, tôi khinh thường loại người lắm chuyện như Đàm Tuyết Thiến đấy. Bây giờ cô ta chết rồi, tôi thật không còn gì để nói. Tôi đã sớm nói với cô ta, kêu cô ta đừng cả ngày suy nghĩ viển vông nữa. Cô ta học phát thanh, lại ảo tưởng làm nghiên cứu sinh tiếng Anh gì chứ? Tôi thấy cô ta là đang cố trái ý mẹ mình thôi."

Vu Hân đùng đùng nói chuyện, cô bưng ly nước lên uống một ngụm, nói tiếp: "Nhưng điều này đâu có nghĩa tôi giết cô ta? Đầu óc tôi không bệnh hoạn, vì sao phải tự biến mình thành hung thủ giết người chứ hả?"

https://thuviensach.vn

"12h30 trưa thứ tư tới 10h sáng thứ năm, thời gian này cô ở đâu, đã làm gì, có ai chứng minh không?"

Tang Cẩn phát hiện, Vu Hân vốn một tay cầm ly nước, Bàng Lỗi vừa lên tiếng, cô ấy đã dùng tới hai tay, hơn nữa còn phải dùng sức, ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Vu Hân dường như đang rất khẩn trương, cố tình che giấu nỗi sợ của mình.

Vu Hân uống thêm hai ly nước mới trả lời: "Sáng thứ tư, chúng tôi tham gia lễ tốt nghiệp, tôi hoạt động trong ban tổ chức. Mọi người đều tới đảo Thanh An, buổi tối vốn dĩ phải ở lại, nhưng hôm sau tôi có việc ở công ty nên phải đi nói chuyện nói chuyện với người phụ trách sự kiện, gần tối đã về tới nhà. Nhà tôi ở nội thành, sau khi về nhà thì cả buổi tối luôn ở cùng bố mẹ, bọn họ có thể làm chứng cho tôi, hơn nữa chị tôi cũng có mặt."

"Cả tối? Cả tối cô không ngủ sao?" Bàng Lỗi chỉ thuận miệng hỏi nhưng Vu Hân càng thêm luống cuống, ly nước trong tay xém chút đã rơi xuống đất, một câu cũng nói không ra lời.

Tang Cẩn nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt thăm dò, anh đây là đang ép cung hay sao?

Bàng Lỗi không tiếp tục, anh cũng cầm ly nước lên, bắt đầu uống.

Tang Cẩn nhìn Vu Hân, rót thêm cho cô: "Vu Hân, em không cần lo lắng. Tôi là giảng viên phụ trách môn tiếng Đức của Đàm Tuyết Thiến, họ Tang, em có thể gọi tôi là cô Tang. Hiện tại chúng tôi chỉ muốn biết vài chuyện, em chỉ cần đem những gì mình biết nói đúng sự thật là được. Cảnh sát sẽ không vô duyên vô cớ vu oan cho... Người vô tội."

Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi có chút khó chịu, trong đầu bất giác nhớ tới cha mình, ông ấy cũng là người vô tội, chỉ là...

https://thuviensach.vn

Vu Hân cuối cùng cũng buông ly nước, nhỏ giọng: "Cô Tang, em biết, Đàm Tuyết Thiến đã nhắc tới cô với em, nói cô mời cô ấy ăn cơm. Cô ấy xảy ra chuyện, em cũng rất khó chịu. Nhưng xin hai người hãy tin em, em thật sự không giết cô ấy."

"Chiều thứ tư có người nhìn thấy cô ở trong quán bar ngoài trời xảy ra tranh chấp với Đàm Tuyết Thiến, chuyện này cô giải thích thế nào?" Bàng Lỗi không có kiên nhẫn nghe Vu Hân giải thích vô nghĩa, anh không phải người thuộc phái ôn hòa, mới nhẫn nhịn mấy phút đã khôi phục tính tình của mình.

Vu Hân dường như rất sợ anh, nghe anh hỏi chuyện, cô lại bắt đầu uống nước, sau đó mới trả lời: "Ai nói vậy? Là Tiêu Vũ San sao?" Vẻ mặt cô lộ ra tức giận.

"Mời cô trả lời!" Bàng Lỗi lạnh giọng.

"Đúng vậy, không sai, tôi có nói nặng cô ta mấy câu, bởi vì tôi không thích nhìn cô ta cùng đám người Tiêu Vũ San quậy phá. Tôi chỉ nói hai câu, chẳng lẽ chỉ vì hai câu, cô ta đã nghĩ không thông... Cô ta yếu ớt vậy sao?"

Vành mắt Vu Hân đã ửng hồng nhưng lời nói vẫn cường ngạnh.

"Cô ấy không giống người bình thường. Em là lớp trưởng, chắc chắn biết rõ hoàn cảnh của cô ấy. Trước đây cô ấy mắc bệnh trầm cảm, cảm xúc trong thời gian này cũng không ổn định."

Tang Cẩn còn chưa nói xong đã bị Vu Hân cắt ngang: "Ý cô là, cô ta chết là do em tạo thành, là em mắng chết cô ta sao? Em thật không còn gì để nói. Vậy bây giờ muốn em thế nào, có phải bắt em ngồi tù hay không?" Vu Hân dựa lưng ra sau, hậm hực đáp.

"Cô có ngồi tù hay không là do pháp luật quyết định, chúng tôi không có quyền đó." Bàng Lỗi đáp trả lại một câu, sau đó tiếp tục truy hỏi cô ấy

https://thuviensach.vn

thời gian rời đảo Thanh An, sau đó làm gì, gặp ai.

Cảm xúc của Vu Hân cũng theo đó dịu xuống, không còn kích động như lúc ban đầu. Bàng Lỗi hỏi cái gì, cô đáp lại cái ấy.

Tang Cẩn theo thói quen ghi chép chi tiết cuộc nói chuyện của bọn họ, đặc biệt là thời gian, địa điểm và nhân vật.

Hỏi xong, Bàng Lỗi nâng tay nhìn đồng hồ, sắp tới thời gian đi làm rồi, anh hỏi Vu Hân muốn rời đi trước, hay ở lại dùng cơm.

Vu Hân kinh ngạc nhìn anh, đôi môi khẽ động, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, đứng dậy ra ngoài.

Sau khi Vu Hân đi, Bàng Lỗi ấn chuông kêu phục vụ trừ đi một phần ăn, nói bọn họ nhanh chóng đem lên.

Tang Cẩn vẫn chăm chú xem ghi chép của mình, thỉnh thoảng lại bình luận một câu.

Bàng Lỗi nghiêng đầu muốn xem cô vẽ hoa viết bướm cái gì. Vừa lúc cô muốn ngẩng đầu hỏi anh, kết quả, khuôn mặt hai người dường như sát hẳn vào nhau, hơi thở giao hòa.

Tang Cẩn rất nhanh lại ngửi được mùi thơm trên người của anh, mùi thơm giống hệt hồi sáng, có sữa tắm nhè nhẹ cùng thuốc cạo râu thoang thoảng. Cô không biết có phải do hai người đang ngồi quá gần hay không nhưng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy mùi thơm trên người anh đặc biệt rất nồng, trái tim dường như đập chậm nửa nhịp.

Có người gõ cửa, cửa mở ra, phục vụ bưng cơm đem vào.

Tang Cẩn lúc này mới hoàn hồn, miễn cưỡng đứng lên vòng qua người phục vụ, ngồi đối diện, vị trí Vu Hân vừa ngồi. Kết quả, cô phát hiện quên

https://thuviensach.vn

cầm theo cuốn notebook.

Người đàn ông đối diện vẫn nghiêng người nhìn ghi chép của cô: "Cuối cùng muốn nói lại thôi, liệu có điều che giấu hay không?" Bàng Lỗi nhìn câu bình luận ở hàng cuối cùng, thuận miệng đọc, gật đầu: "Không tệ, ghi chép của cô tỉ mỉ hơn Thích Nguyệt, nhìn vào cũng rõ ràng hơn. Thích Nguyệt ghi chép như vẽ bùa vậy, mỗi lần tôi nhìn đều đau đầu chóng mặt."

"..." Tang Cẩn ngã bò ra bàn, bật cười ra tiếng. Chờ cô bình tĩnh lại, ngồi thẳng người, anh đã đóng cuốn notebook, bắt đầu ăn cơm.

Hình như anh ăn rất ngon, lúc này cô cũng cảm thấy đói bụng nên liền vùi đầu ăn cơm. Trong lòng không khỏi nghi ngờ, vừa rồi nói chuyện với anh, tại sao cô lại có cảm giác kỳ lạ như vậy? Cô một tay cầm đũa, một tay đặt dưới bàn đè lồng ngực lại, lúc này nhịp tim của cô mới trở về bình thường.

Hiện tại Tang Cẩn mới yên tâm ăn cơm. Cô mới ăn mấy miếng đã thấy người trước mặt ăn xong, dựa lưng ra sau, một tay đặt lên bàn, một tay vịn thành ghế, đôi mắt nhìn về hư không.

"Có vấn đề gì sao?" Cô nhịn không được mà hỏi.

Bàng Lỗi hoàn hồn nhìn cô, ánh mắt trước sau không hề né tránh: "Đương nhiên là có, cô ăn quá chậm, tôi còn phải chờ bao lâu đây?"

Cả khuôn mặt Tang Cẩn đỏ bừng. Cô định ăn nhanh, nhưng người này lại nói cô ăn chậm. Nhất thời, cô thất thần, sau đó lập tức chuyên chú ăn cơm, miệng há rộng để ăn nhanh.

Đây là lần đầu Bàng Lỗi thấy một phụ nữ lại có thể bình tĩnh mồm to ăn cơm như vậy, anh rõ ràng thấy cô gấp gáp nhưng động tác không hề hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Tóc dài của cô bị vén qua một bên, trông rất nữ tính.

Anh chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy cô gái này thật đặc biệt, trên người cô toát ra khí chất khó mà dùng từ ngữ để miêu tả. Tóm lại, anh cảm thấy cô không lạnh lùng như Trình Dung, cũng không giống tính cách như trẻ con của Thích Nguyệt, cô thông minh hơn Bàng Miểu, nhưng lại thiếu đáng yêu quỷ quyệt như mẹ anh... Anh rốt cuộc đang làm gì vậy? Tất cả những người phụ nữ bên cạnh anh đều so sánh với cô, tại sao anh lại làm chuyện nhàm chán như vậy?

Anh đột nhiên nhớ lại khoảnh khắc vừa rồi, gương mặt hai người gần nhau như thế, anh dường như đã có thể cảm nhận được độ ấm của cô. Một khắc đó, anh cảm nhận rất rõ cơ thể mình có gì khác lạ, bên trong lồng ngực như bị dán kéo 502, trái tim như bị giữ chặt, không thể đập, hô hấp cũng rất khó khăn. Giờ khắc này nhìn cô, cảm xúc đó lại tới lần nữa.

"Đi thôi, tôi ăn xong rồi." Tang Cẩn buông đũa, dùng khăn giấy lau miệng, uống một ngụm nước rồi đứng lên.

Bàng Lỗi bị cô kéo về hiện thực, lập tức đứng dậy, mặc áo khoác vào, ánh mắt dừng lại cuốn ghi chép bên cạnh: "Đừng quên cuốn sổ của cô."

"Anh lấy giúp tôi với."

"Tự mình lấy đi, tôi không phải thư ký của cô."

"..." Tang Cẩn nhìn bóng lưng đó đi tới cửa, nghẹn tới không ra lời.

Cô đột nhiên nhớ tới thời điểm báo án hôm qua, anh ta nói anh không phải tiếp tân. Cô nhịn không được hài hước gọi anh: "Đội trưởng Bàng, công việc anh làm cũng không ít rồi, bây giờ thêm chút chuyện nhỏ không tốn sức như thư ký chẳng lẽ không được sao?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn vừa nói vừa vòng qua bàn lấy sổ ghi chép, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

"Nghề tôi làm là nghề chính thức, không giống như cô, cái gì là tiểu thuyết gia tội phạm chứ? Lung tung!" Người đàn ông phía trước nói chuyện cũng không quay đầu.

Cô mới nói một câu anh đã lý giải thành, cô vẫn còn hiểu lầm anh làm huấn luyện viên ở trung tâm thể hình. Cô ta có năng lực gì mà suy nghĩ vậy chứ?

Chuyện này hiện tại đã trở thành trò đùa ở cục cảnh sát, Bàng Lỗi thật chỉ biết dở khóc dở cười.

Bọn họ một trước một sau vào xe.

Bàng Lỗi định khởi động xe, đột nhiên buông tay, quay đầu nhìn cô: "Tôi có chuyện muốn giải thích với cô."

Tang Cẩn đang thấy dây an toàn nghe anh nói chuyện nghiêm túc như vậy, lập tức quay đầu, chờ anh giải thích.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hung Thủ Là Ai?

Tang Cẩn đeo được nửa dây an toàn thì dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh, chờ anh giải thích.

Kết quả, chờ cả nửa ngày, anh chỉ nói hai chữ: "Bỏ đi." Sau đó, mặc kệ cô có hỏi thế nào, anh cũng không nói.

Cuối cùng cô chỉ đành từ bỏ, tuy trong lòng vô cùng hiếu kỳ nhưng cũng chỉ cố gắng nhịn xuống.

Cô lấy cuốn ghi chép của mình ra xem lại chi tiết cuộc trò chuyện với Vu Hân. Trong đầu lại bắt đầu tự hỏi, trước khi rời quán cà phê, cô ấy rốt cuộc muốn nói cái gì? Vì sao lại không chịu nói?

Tang Cẩn muốn hỏi anh, lúc quay đầu nhìn đường cong của sườn mặt giống như điêu khắc đó, cô vội dời tầm nhìn, trong lòng nghĩ thầm, anh ta vì sao lại có sườn mặt điên đảo chúng sinh như vậy?

Cô vội vùi đầu tiếp tục xem ghi chép. Cô không nói gì, anh đương nhiên sẽ không mở miệng, không khí trong xe lại trở về an tĩnh.

Xe từ trung tâm thành phố chạy ra ngoại ô, cảnh sắc phồn hoa hai bên đường lớn cũng dần biến thành đồng ruộng xanh biếc.

Thành phố Thanh An vốn không phải đô thị hạng một, hiện tại nó đang nằm trong nhóm đẩy mạnh phát triển. Vốn dĩ ở đây toàn là ruộng đồng, nhưng vì khai phá quá nhiều nên hầu như tất cả đất đai đều được đưa vào sử dụng các hoạt động công nghiệp và dịch vụ.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhìn ra ngoài, trong đầu bất giác nhớ lại vài chuyện lúc nhỏ.

Mỗi lần tới mùa thu hoạch, xế chiều, bà ngoại thường dẫn cô và em trai ra ngoài nhặt bông lúa, cô còn cùng em trai lăn lộn chơi trốn tìm, nói chuyện vui vẻ... Cô nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, hồi ức càng đẹp, cô càng không dám nhớ tới, cô sợ bản thân càng chịu thêm nhiều bi thương.

Chiếc xe nhanh chóng dừng trước một khu dân cư.

Bọn họ theo địa chỉ có được tìm tới nhà Tất Minh.

Nghe nói Tất Minh là sinh viên có thành tích tốt nhất trong khoá của Đàm Tuyết Thiến. Tất Minh không giống Vu Hân, cô ấy thoạt nhìn là một cô gái vô cùng ngoan ngoãn nhưng đôi mắt lại có chút dữ tợn. Cô mặc đồ ở nhà, thấy bọn họ tới, cô không khỏi khẩn trương, nhưng rất nhanh đã trở về bộ dáng bình thường. Cô mời bọn họ vào nhà, tiếp đón.

"Em ở nhà một mình sao? Cha mẹ em đâu?" Tang Cẩn nhớ lại cách nói chuyện luôn gây áp lực của Bàng Lỗi nên dành phần lên tiếng trước. Cô muốn bọn họ nói chuyện nhà trước để Tất Minh buông lỏng cảnh giác, như vậy hai người sẽ dễ dàng tìm hiểu sự thật hơn.

Kết quả, Tất Minh không hề cảm kích. Cô trực tiếp đi vào vấn đề: "Có gì hai người cứ hỏi đi." Cô bắt chéo hai chân, trên người tỏa ra khí chất cao ngạo của học sinh ưu tú, ngay cả cách nói chuyện cũng không hề khiêm nhường, "Tôi chỉ ở ký túc xá nửa năm, so với Tiêu Vũ San thì dọn ra ngoài sớm hơn. Bình thường tôi không tiếp xúc nhiều với bọn họ, với Đàm Tuyết Thiến cũng không thân thiết."

"12h30 trưa thứ tư tới 10h sáng thứ năm, thời gian này cô ở đâu, làm gì, có ai chứng minh?" Bàng Lỗi cũng trực tiếp đi vào vấn đề. Anh vừa hỏi vừa tùy ý cầm quyển sách tham khảo trên bàn, lật lật ra xem, sau đó đặt trở về, ánh mắt nhìn qua thùng rác bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn theo anh nhìn qua, bình thường, thùng rác chỉ đựng rác bình thường, không hề có gì đặc biệt, vì sao anh lại nhìn chăm chú như thế?

Tất Minh lên tiếng, thu hồi sự chú ý của hai người: "Tôi vẫn luôn chuẩn bị cho cuộc thi công chức. Đáng lẽ lễ tốt nghiệp ở đảo Thanh An tôi định không đi, nhưng Vu Hân lại nài nỉ quá. Giữa trưa, tôi theo bọn họ ăn cơm rồi trở về. Về tới nơi tôi ngủ một giấc, sau đó thì tới thư viện. Khoảng thời gian sau tôi đều ở đó, không tin hai người có thể đi hỏi."

"Thư viện nhiều người như vậy, cô nói chúng tôi phải hỏi ai đây? Cô nghĩ người trong thư viện đều nhàn rỗi, không đọc sách mà nhìn chằm chằm cô sao? Hay là cô cảm thấy bọn họ chỉ nhìn một lần liền nhớ cô là ai à?"

Bàng Lỗi nhìn thẳng Tất Minh: "Thời điểm hai người học năm ba, cô là hội trưởng hội sinh viên, nhưng chưa tới nửa học kỳ cô đã chủ động từ chức. Đàm Tuyết Thiến từng ra mặt chỉ trích cô, nói cô không có trách nhiệm, tất cả những gì cô làm đều vì lý lịch đẹp sau khi tốt nghiệp. Cho nên cô ghét cô ấy, phải không?"

"Tôi ghét cô ta, nhưng chẳng lẽ vì thế mà phán quyết tôi giết người sao? Đàm Tuyết Thiến này, trong lớp không phải chỉ có vài người là ghét cô ta, có lẽ bởi vì cô ta thân thiết với Tiêu Vũ San. Trong hội sinh viên, chính cô ta cũng có vấn đề, cô ta là hội phó, tôi là hội trưởng, cô ta bất mãn nên tìm cớ công kích tôi. Cô ta rõ ràng là đố kỵ. Làm trong hội sinh viên phải tốn rất nhiều thời gian, mà tôi lại lo học như vậy, cho nên chưa tới nửa năm đã thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa, không được sao?"

Tất Minh một mực phản bác nhưng tất cả đều hợp tình hợp lý.

"Tất Minh, em đừng kích động. Có làm trong hội sinh viên hay không là quyền tự do của em, chúng tôi không quản được. Chúng tôi chỉ muốn biết rõ hơn tình hình một chút. Hôm thứ tư, trên đảo Thanh An, em có phát

https://thuviensach.vn

hiện điều gì kỳ lạ không?" Tang Cẩn cố gắng nói chuyện nhẹ nhàng để dò hỏi.

"Không, vừa rồi không phải tôi nói rồi sao, ăn cơm xong, tôi lập tức trở về trường... Về nhà."

"Rốt cuộc là về đâu? Vừa rồi không phải cô nói tới thư viện sao?" Bàng Lỗi truy hỏi.

Tất Minh ngồi thẳng người lại, hai tay xoa xoa đầu gối, cúi đầu: "Vừa rồi tôi nói mình về nhà trước, ngủ trưa xong mới tới thư viện. Tôi vốn định về trường, nhưng thời gian không kịp nên không đi."

Sau đó, cho dù bọn họ có hỏi thế nào, Tất Minh cũng kiên trì nói rằng sau khi ăn cơm cô ấy rời khỏi đảo Thanh An, trước khi đi, Đàm Tuyết Thiến vẫn còn sống, bạn học đều có làm chứng.

Điều tra suốt hai giờ, bọn họ vẫn không thu thập được tin tức có giá trị gì từ Tất Minh.

Nhưng Tang Cẩn có thể cảm nhận được mặc dù bề ngoài Tất Minh vô cùng bình tĩnh, nhưng thật ra cô ấy cũng có lo sợ, lời nói và hành động đều đã chứng minh điều đó. Chỉ là trong nhất thời, cô vẫn chưa thể nhìn ra lỗ hổng bên trong.

Rời khỏi nhà Tất Minh, vào xe, cô lại có thói quen hỏi anh có cảm thấy Tất Minh có vấn đề gì không.

Anh chỉ trả lời bốn chữ "Cô ấy nói dối." rồi khởi động xe.

"Vì sao?"

"Thư viện đóng cửa lúc 21h30, dưới bàn trà lại có hóa đơn của một trung tâm mua sắm gần trường lúc 22h30 thứ tư."

https://thuviensach.vn

"Việc này cũng chỉ có thể nói rằng sau khi cô ấy rời khỏi thư viện có đi mua sắm, hoàn toàn không thể chứng minh cô ấy tới trường. Anh cảm thấy cô ấy đã tới trường sao? Vì sao chứ?"

Tang Cẩn tiếp tục hỏi, anh lại không giải thích, chỉ cho cô một câu trả lời mơ hồ: "Tới nơi cuối cùng xong, rất nhanh cô sẽ biết đáp án."

Cuối cùng, bọn họ tới nhà bạn trai của Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lãng.

Trên tài liệu có ghi, Tiêu Vũ San là người ngoài cuộc, sau khi kết thúc năm một đã cùng bạn trai ra riêng, không còn ở lại ký túc xá.

Trưa thứ ba, lúc Tang Cẩn và Đàm Tuyết Thiến ăn cơm, cô có nghe được vài chuyện của Tiêu Vũ San. Quan hệ của Đàm Tuyết Thiến với mọi người không được tốt, với bạn học đều không thân thiết, trừ Tiêu Vũ San. Hai người tuy không tính là quá thân nhưng thỉnh thoảng vẫn có gặp mặt. Đàm Tuyết Thiến kể rằng, những lúc cô tám chuyện với Tiêu Vũ San đều không hề có cảm giác áp lực.

Bọn họ theo địa chỉ tìm tới nơi Tiêu Vũ San sống, là một xưởng sửa chữa ô tô. Bạn trai Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lãng là kỹ sư, dáng người cao gầy, thoạt nhìn cũng rất anh tuấn.

Bản thân Tiêu Vũ San cũng rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn, mặc dù không trang điểm nhưng làn da vẫn trắng nõn. Dáng người cô cao gầy, phong cách ăn mặc vô cùng hiện đại, tóc nhuộm màu vàng thắt thành nhiều bím rồi cột lên.

Tiêu Vũ San chắc chắn biết mục đích của hai người, cô ấy mời bọn họ tới gian phòng tiếp đón khách hàng, bắt đầu khóc lóc: "Tuyết Thiến chết rồi, tôi là người đau lòng hơn ai hết, ít nhất là so với mẹ cô ấy. Hai người không biết đâu, bà ấy khó tính lắm, Tuyết Thiến hay kể với tôi, cô ấy nhất định phải đậu vào hệ nghiên cứu sinh tiếng Anh, cô ấy muốn được làm lãnh

https://thuviensach.vn

đạo của một trung tâm phiên dịch top đầu thế giới để mẹ cô ấy phải hối hận..."

Bàng Lỗi cắt ngang: "12h30 trưa thứ tư tới 10h sáng thứ năm, thời gian này cô ở đâu, làm gì, có ai chứng minh không?"

Tiêu Vũ Sang vừa khóc vừa trả lời: "Để tôi suy nghĩ đã. Thứ tư, chúng tôi đều ở đảo Thanh An, tôi còn cố tình sắp xếp phòng của cả 4 chúng tôi gần nhau. Vốn dĩ tôi muốn mọi người tụ tập lại cùng nhau dự lễ tốt nghiệp rồi trở về. Kết quả, mấy người đó, trừ Tuyết Thiến thì đều làm ra vẻ. Tất Minh trước nay không thích Tuyết Thiến, ăn trưa xong liền rời đi. Buổi chiều Vu Hân với Tuyết Thiến cãi nhau một trận, tôi không biết bọn họ tức giận nhau chuyện gì. Tôi chỉ biết tâm tình Tuyết Thiến không tốt nên cùng cô ấy uống rượu ở quán bar. Tới khoảng 4h chiều, tôi cảm thấy mệt mỏi nên về phòng nghỉ ngơi. Tôi rủ Tuyết Thiến cùng về nhưng cô ấy không chịu, nói về phòng quá buồn chán. Tôi chỉ có thể về phòng một mình, tôi vừa uống rượu nên vô cùng buồn ngủ, vừa nằm xuống là ngủ tới ngày hôm sau. Còn chưa trở về trường đã nhận được điện thoại của mẹ Tuyết Thiến, nói Tuyết Thiến bị giết ở ký túc xá. Lúc đó tôi liền ngẩn ra, sao có thể xảy ra chuyện này chứ?"

Tiêu Vũ San kể lại vô cùng tỉ mỉ, đặc biệt là mối quan hệ giữa Đàm Tuyết Thiến với ba người cùng phòng.

"Nói như vậy, sau 16h Tuyết Thiến mới xảy ra chuyện sao? Lúc các em ở quán bar có gặp ai khác không?" Tang Cẩn hỏi.

Tiêu Vũ San bắt đầu nhớ lại, sau đó lắc đầu: "Không có. Nói ra chắc hai người không tin, Tuyết Thiến kỳ thật không nhàm chán như bọn họ nói, lúc cô ấy ở cạnh tôi, hoặc những lúc tôi giới thiệu bạn bè cho cô ấy, cô ấy đều dễ dàng hòa nhập. Có lẽ sau khi tôi về phòng, cô ấy đi gặp ai đó, không chừng cái chết của Tuyết Thiến có liên quan tới hắn ta. Nhưng tôi không có mặt, cũng không phải thần tiên, đương nhiên không biết là người nào. Liệu

https://thuviensach.vn

có phải hung thủ là sát thủ hoa dâm bụt trong truyền thuyết ồn ào mấy ngày nay không? Nếu thật sự là thế thì thật đáng sợ, đáng lẽ tôi nên kéo Tuyết Thiến về phòng mới phải."

Tiêu Vũ San lại lấy khăn giấy lau nước mắt.

Tang Cẩn đang muốn an ủi thì Lý Nguyên Lãng ở bên ngoài gọi cô, nói trong tiệm có khách, kêu cô ra tiếp đón.

"Lão đại, anh muốn sơn lại hay rửa xe vậy?" Tiêu Vũ San nhìn người đàn ông từ chiếc xe thể thao đi xuống, vui vẻ chào hỏi.

"Có ai chào hỏi khách như em không? Anh ta muốn làm gì chẳng lẽ không tự nói được sao?" Lý Nguyên Lãng hét lớn.

Tiêu Vũ San nhanh chóng chạy tới cạnh Lý Nguyên Lãng, bắt đầu làm nũng, hai người hôn môi, còn động tay động chân, dường như dính sát vào nhau, không thèm để ý ở đây đang có người ngoài.

Tang Cẩn không thích nhìn mấy cảnh ngọt ngào như vậy, quay đầu nhìn Bàng Lỗi: "Chúng ta đi thôi, những gì cần hỏi đều hỏi xong rồi."

Bàng Lỗi nhìn cô, tỏ vẻ suy tư, sau đó "Ừ" một tiếng, lập tức đứng dậy.

Tiêu Vũ San thấy bọn họ chuẩn bị rời đi thì chạy lại đưa tiễn, cô còn nói nếu tìm được hung thủ giết hại Đàm Tuyết Thiến thì nhất định phải nói với cô, cô sẽ bâm thây hắn ta vạn đoạn.

Tang Cẩn gật đầu, nâng tay nhìn đồng hồ, đã 5h chiều rồi. Hôm nay bọn họ chỉ lấy được bằng chứng từ ba người, hiệu suất quá thấp.

Hai người về xe, cô hỏi anh: "Chúng ta có phải tiếp tục đi gặp những người trên danh sách không? Lớp bọn họ có 32 người mà chúng ta chỉ mới

https://thuviensach.vn

gặp được 3."

"Không cần, Thích Nguyệt và Tiểu Vạn đã điều tra, những người khác đều có bằng chứng ngoại phạm cụ thể."

"Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Tới nơi cô sẽ biết." Anh lại bắt đầu thừa nước đục thả câu thách đố, khởi động xe.

Tang Cẩn biết anh không muốn nói, chỉ đành tự mình suy nghĩ, ba người này, ai là người có khả năng giết Đàm Tuyết Thiến nhất chứ?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Quay Lại Hiện Trường

Hoàng hôn, mặt trời dần ngã về tây.

Sau khi rời khỏi xưởng sửa xe, dọc đường, Tang Cẩn không ngừng nhớ lại đoạn nói chuyện với ba nữ sinh kia.

Bàng Lỗi và cô về ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến, hơn nữa, còn ở lại một lúc.

Mặc dù hiện tại có vài rắc rối, nhưng vì sao anh lại về ký túc xá chứ?

Bây giờ có thể xác định, ký túc xá không phải hiện trường phạm tội đầu tiên. Hơn nữa hôm qua, thời điểm phát hiện nạn nhân, cô đã cẩn thận xem xét, tin tức hữu dụng cũng đã khai quật khoảng tám chín phần. Với năng lực quan sát của cô, cô tin không còn manh mối nào bỏ sót nữa.

Bàng Lỗi dùng kính lúp soi từng tấc đất sàn nhà, hình như là tìm gì đó.

Cô hỏi anh tìm gì, anh chỉ nói tìm đồ, hỏi anh có cần giúp đỡ gì không, anh chỉ nói cần cô im lặng là được... Sau đó anh tiếp tục tìm.

Tang Cẩn đột nhiên phát hiện thời điểm anh làm việc, mọi thứ và những người xung quanh đều là chướng ngại.

Cô không tiếp tục hỏi, chỉ đi theo sau anh.

Anh di chuyển tới cửa, tìm thấy dưới sàn sợi tơ màu bạc, nếu không quan sát kỹ thì hoàn toàn không thể nhìn thấy. Đây chắc chắn là từ chiếc váy bằng lụa bị góc cửa kéo giữ lại.

https://thuviensach.vn

"Vật này của ai?" Cô hiếu kỳ, nhịn không được lại hỏi.

"Tất Minh." Lần này anh không trả lời mơ hồ, nói chuyện vô cùng thẳng thắn, "Gọi điện cho Thích Nguyệt và Tiểu Vạn xác minh chứng cứ ngoại phạm của Vu Hân và Tất Minh, bọn họ nhất định có vấn đề." Nói xong, anh đứng dậy, bỏ sợi chỉ vào bọc nilon.

Chi tiết nhỏ như vậy cũng bị anh ta phát hiện!

Tang Cẩn lại hỏi: "Anh phát hiện sợi chỉ trên váy cô ấy khi nào? Tôi nhớ buổi chiều rõ ràng cô ấy mặc quần ở nhà mà."

"Cạnh sô pha có một thùng rác, bên trong đựng chiếc váy có dấu hiệu sứt chỉ nhưng mác vẫn chưa cắt bỏ. Bao nilon cũng bị ném vào, bên trên có vài vết bẩn, chắc chắn là do rơi xuống nước nên có dấu vết để lại. Vì sao váy mới chưa mặc đã bị sứt chỉ? Dưới bàn trà trong nhà có mấy hóa đơn mua sắm, thời gian là 22h30 tối qua tại trung tâm gần trường đại học Thanh An. Một học sinh xuất sắc bận bịu công việc chắc chắn sẽ không vì mua một chiếc váy mà chạy tới trường."

Bàng Lỗi vừa nói vừa tới bàn sách lật tìm, cuối cùng lấy ra một cuốn trên đó: "Cô ấy hẳn là vì cái này, thuận tiện đi mua váy mới."

Tang Cẩn lập tức động não, trong nháy mắt đã ngộ ra: "Cuốn sách này tôi đã thấy ở nhà Tất Minh. Chỉ là, cuốn của cô ấy là tập 2, còn đây là tập 1. Tuy cô ấy không ở ký túc xá, nhưng nhà cô ấy xa trường, không thể chạy tới thư viện hằng ngày nên thường để sách ở đây. Cô ấy đang ở nhà chuẩn bị cho cuộc thi công chức, vì thế cuốn sách tham khảo này nhất định dùng tới. Nhưng trong nhà chỉ có tập 2, cho nên cô ấy muốn phải tới ký túc xá lấy tập 1. Lúc tới đây, cô ấy nhất định đã nhìn thấy gì đó mà chịu hoảng sợ, kết quả sách không kịp mang về, chiếc váy mới mua bị rơi xuống đất. Cô ấy nhặt lên, chiếc váy vô tình bị cánh cửa kéo lại. Nói như vậy, hôm nay cô ấy nói dối, cố tình che giấu những gì nhìn thấy ở ký túc xá sao?"

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt trong suốt như nước lóe lên tia sáng. Phát hiện chi tiết này, cô vui vẻ vậy sao?"

"Cô đã bỏ qua chi tiết quan trọng nhất. Tất Minh cố tình để chúng ta biết cô ấy đã mua váy mới. Nếu chúng ta nghi ngờ sau khi cô ấy rời khỏi thư viện liền về trường, cô ấy có thể lấy đây làm bằng chứng ngoại phạm. Cô ấy tới trung tâm mua sắm gần trường mua váy, không hề về đây..."

Bàng Lỗi còn chưa nói xong đã bị cô cắt ngang: "Cô ấy tự giải vây cho mình, thật là thông minh!" Cô giống như vừa phát hiện một chuyện gì mới, lời nói lộ rõ tâm trạng vui vẻ, "Vấn đề là, một học sinh xuất sắc coi thành tích như mạng sống, bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi công chức, ngay cả lễ tốt nghiệp cũng không định đi, vì sao vô duyên vô cớ đi mua váy, còn trùng hợp chọn đúng thời gian này chứ? Cô ấy nhất định không ngờ sự thông minh của mình đã làm lộ bí mật của mình, chứng minh cô ấy đã tới ký túc xá sau 22h30."

Khóe miệng Bàng Lỗi khẽ động, tuy anh vô ý đả kích cô nhưng vẫn đem điểm mấu chốt nói ra: "Cô chỉ nói đúng một nửa. Lấy 22h30 làm mốc, trước đó cô ấy đã tới ký túc xá, chắc chắn là thấy có người bên trong nhưng lại không biết là ai, hơn nữa cô ấy nhất định đã thấy ai đó làm gì với Đàm Tuyết Thiến. Lúc ấy, cô ấy bị dọa chạy đi, bản thân cũng không biết Đàm Tuyết Thiến đã bị hại. Cô ấy nhanh chóng chạy đi mua váy để tạo bằng chứng ngoại phạm cho mình. Nhưng sau đó, có lẽ do lương tâm cắn rứt, thấy bạn cùng phòng mình bị hại, thấy chết không cứu, cho nên cô ấy trở về. Thấy Đàm Tuyết Thiến bị treo trên trần nhà, khi đó cô ấy sợ hãi tới mức làm rơi chiếc váy mới mua xuống đất, cho nên mới để lại sợi chỉ ở đây. Nếu chỉ ghé qua một lần, làm sao giải thích việc này hả?"

Tang Cẩn nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc, không nói ra lời.

Não của người đàn ông này là thứ gì vậy? Camera sao? Vì sao nghe anh ta miêu tả, cô dường như có thể nhìn thấy hình ảnh Tất Minh tới đây

https://thuviensach.vn

hôm tối thứ 4 cơ chứ?

Mỗi lần cô chỉ nghĩ được một nửa, điểm mấu chốt còn lại đều phải do anh chỉ điểm, cô mới thông suốt mọi chuyện.

"Bây giờ đi đâu?" Giọng cô đã nhỏ hơn nhiều, tự tin cũng theo đó giảm bớt, về sau cô vẫn nên đừng nhiều chuyện thì hơn.

"Xuất phát, tới nơi tiếp theo." Anh thu dọn đồ đạc, nhìn cô, bổ sung một câu, "Lần này cô có tiến bộ, dựa vào chứng cứ khách quan để suy đoán, không còn nghĩ gì nói đó nữa." Nói xong, anh liền xoay người rời đi.

Tang Cẩn vội đuổi theo anh, trong lòng không khỏi vui vẻ. Nói như vậy, anh ta tán đồng ý kiến của cô hay sao?

Bọn họ vào xe, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

Tang Cẩn bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, hỏi: "Vừa rồi anh kêu tôi gọi điện cho Tiểu Vạn và Thích Nguyệt, nhờ bọn họ xác minh bằng chứng ngoại phạm của Vu Hân và Tất Minh là vì cảm thấy hai người bọn họ khả nghi nhất sao?"

Trong lòng thầm nghĩ, vì sao anh ta lại coi cô như trợ lý vậy chứ? Cô không phải trợ lý của anh ta!

"Gọi điện trước đi. Nếu không có số có thể xem trong di động của tôi." Anh vẫn trưng ra bộ mặt ra lệnh.

Tang Cẩn do dự một hồi, cuối cùng vẫn cầm di động của anh tìm số Tiểu Vạn và Thích Nguyệt, sau đó lại dùng điện thoại của mình gọi cho bọn họ. Cô thuật lại tình hình điều tra hôm nay, sau đó lấy danh nghĩa của đội trưởng Bàng nhờ bọn họ xác minh bằng chứng ngoại phạm của Vu Hân và Tất Minh từ 12h30 thứ tư tới 10h sáng thứ năm.

https://thuviensach.vn

Gọi điện xong, Bàng Lỗi đột nhiên lên tiếng: "Ngày mai cô ở lại khách sạn, nếu có chuyện mà không thấy tôi thì có thể gọi cho bọn họ."

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, nói như vậy, mục đích anh kêu cô gọi điện là để cô lưu số của Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt sao?

"Ngày mai anh muốn đi đâu?" Tang Cẩn nhịn không được mà hỏi, ngày mai không cần cô đi cùng nữa sao? Ngẫm lại cô thấy bản thân thật làm điều thừa, cô không phải cảnh sát, bản thân chỉ là nhân chứng, dựa vào đâu mà theo anh ta phá án?

"Ngày mai tôi đi nằm vùng, không an toàn." Bàng Lỗi xoay tay lái, di chuyển xe lên cầu, xa xa bọn họ có thể nhìn thấy cái cầu đã bị vứt bỏ từ lâu kia. Thu hồi tầm nhìn, anh tiếp tục nhìn về phía trước: "Cô đem khẩu cung của ba nghi phạm sửa lại một chút, buổi tối về khách sạn chúng ta mở cuộc họp."

Tang Cẩn còn đang suy nghĩ ba chữ "Không an toàn" của anh, cả người bất giác khẩn trương.

Từ những tin tức hiện tại có thể phán đoán, hung thủ khẳng định không phải ba bạn cùng phòng của Đàm Tuyết Thiến, nhưng bọn họ khẳng định có liên quan tới hung thủ thật sự. Nhưng kẻ sát nhân là ai, tới tận lúc này cô vẫn chưa có manh mối.

Buổi sáng, cục trưởng Khương có nói phải phá án trong vòng 3 ngày. Từ lúc phát hiện nạn nhân tới nay đã hơn 1 ngày, thời gian còn lại, bọn họ có thể bắt được hung thủ sao?

Chiếc xe lần nữa lại chạy tới đảo Thanh An, trời cũng vào đêm.

Cảnh đêm trên đảo tuy không phồn hoa như nội thành nhưng lại vô cùng phong tình. Cuộc sống về đêm ở đây thoạt nhìn vô cùng phong phú, bên đường là các quán ăn, quán rượu, ca múa trên quảng trường cũng có

https://thuviensach.vn

thể tùy ý nhìn thấy. Cảnh vật so với 15 năm trước, quả thật là cách biệt một trời một vực.

Đương nhiên, bọn họ không rảnh rỗi thưởng thức cảnh đêm bên ngoài. Hai người lập tức tới nơi cần đến, khách sạn của khu du lịch trên đảo Thanh An.

Giám đốc khách sạn nhận ra bọn họ, thấy bọn họ quay lại không khỏi có chút bất mãn. Ban đầ ông ấy không cho bọn họ về phòng của Đàm Tuyết Thiến, nói là quấy rầy khách trọ.

Bàng Lỗi cuối cùng cũng phải đưa ra giấy tờ chứng minh chức vụ: "Nếu ông không muốn khách sạn của mình đột nhiên xuất hiện thi thể thì tốt nhất phối hợp điều tra với chúng tôi."

Giám đốc khách sạn liền luống cuống tay chân, mặc kệ bọn họ yêu cầu cái gì, ông ấy đều một mực đồng ý.

Lúc này, bọn họ không chỉ điều tra căn phòng Đàm Tuyết Thiến từng ở, ba căn phòng còn lại cũng cẩn thận điều tra.

Xem xét tất cả các phòng, Tang Cẩn phát hiện, vì sao bức màn của ba căn phòng kia đều là màu vàng nhạt, nhìn vào vô cùng xa hoa cao quý, chỉ có phòng của Đàm Tuyết Thiến, bức màn màu xám, hơn nữa lại còn rất dày?

Cô hỏi giám đốc khách sạn, ông ấy không biết, cho nên đành gọi người phục vụ lên hỏi. Nhân viên chỉ trả lời đơn giản, bức màn bị bẩn nên phải thay cái khác.

"Thay khi nào?" Tang Cẩn hỏi.

"Cái này tôi không nhớ rõ, nếu muốn kiểm tra phải xem lại lịch, hỏi dì làm vệ sinh hôm đó. Nhưng dì làm vệ sinh khu vực này đã xin nghỉ hai

https://thuviensach.vn

ngày. Đợi bác ấy đi làm lại, chúng tôi sẽ hỏi, sau đó báo lại hai vị."

Nhân viên đã nói như vậy, bọn họ chỉ đành tạm chấp nhận.

Sau khi nhìn qua các phòng, Bàng Lỗi yêu cầu giám đốc khách sạn dẫn anh tới phòng điều khiển, bọn họ muốn xem video giám sát trong một tuần qua. Giám đốc khách sạn tuy không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý, kêu bảo vệ dẫn đường cho bọn họ.

Video một tuần, hơn nữa lại rất nhiều phòng, muốn xem hết đương nhiên phải tốn thời gian.

Bàng Lỗi theo bảo tới phòng điều khiển trước, Tang Cẩn cố ý đi chậm lại, ngầm nhờ nhân viên khách sạn chuẩn bị hai phần cơm đưa tới phòng điều khiển cho bọn họ. Sau đó, cô tới phòng điều khiển, ngồi cạnh Bàng Lỗi.

Bọn họ bắt đầu từ camera số 1, thứ tư Đàm Tuyết Thiến và bạn học mới tới đảo nên những ngày trước đều không có phát hiện gì.

Đang xem, nhân viên khách sạn đưa cơm tới.

"Đội trưởng Bàng, chúng ta có nên ăn cơm trước hay không?" Tang Cẩn nhẹ giọng hỏi anh.

Cô nói rất nhỏ nhưng mọi người đều nghe thấy, tất cả dường như đều đưa mắt nhìn cô.

Bảo vệ cười trêu ghẹo: "Thật là người vợ đảm đang, biết đau xót chồng mình."

"Không phải, anh hiểu lầm rồi, chúng tôi không thân, quen biết cũng mới đây thôi." Cô vội vàng giải thích, cả gương mặt đỏ bừng như hoa mào gà.

https://thuviensach.vn

"Chuyện không sớm thì muộn thôi, không cần xấu hổ. Hai người ăn trước đi, tôi qua phòng kế bên, hai người ăn xong tôi lại qua." Bảo vệ đứng dậy, rời khỏi phòng điều khiển.

Nhân viên khách sạn đặt cơm lên bàn, sau đó cũng ra ngoài.

Cả căn phòng điều khiển chỉ còn hai người, không khí bên trong cũng theo đó đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Bàng Lỗi kéo ghế tới trước mặt bàn, duỗi tay cầm đũa. Tang Cẩn nhìn anh: "Anh không rửa tay sao? Có vi khuẩn đó!"

"Thừa thải, lúc này rửa tay làm gì?" Bàng Lỗi hỏi lại, "Bùn đất tôi cũng ăn rồi, sợ gì vi khuẩn nữa chứ?"

Điều anh nói là thật, anh từng ở trong quân đội, thời điểm huấn luyện, mỗi ngày đều phải lăn lộn trong bùn đất, nào có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy. Anh muốn nhanh chóng ăn hết phần cơm rồi tiếp tục xem video giám sát thứ tư.

"Anh thích ăn bùn đất, được thôi, nhưng vi khuẩn thì không được." Cô nhìn khắp nơi, cuối cùng để ý tới chậu rửa mặt trên giá, "Anh đừng nhúc nhích, chờ tôi một lát." Nói xong, cô lập tức đứng dậy, tới giá đồ bưng chậu rửa mặt ra ngoài.

Bàng Lỗi vẫn luôn nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng của cô rồi nhìn lại tay mình, sau khi bọn họ kiểm tra các phòng trong khách sạn, anh cũng đã rửa tay, chẳng lẽ không tính hay sao?

Mặc dù trong đầu anh suy nghĩ như vậy nhưng cả người không hề cử động, ngồi yên chờ cô.

Chốc lát sau, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân. Anh vừa quay đầu đã thấy cô bưng chậu nước tới trước mặt anh, cúi người: "Bàng tướng quân,

https://thuviensach.vn

mời rửa tay."

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng rõ ràng lộ ra ý cười đùa giỡn.

Cô gái này... Cũng có một mặt đáng yêu vậy sao? Anh định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói gì, ngoan ngoãn rửa tay.

Cách xưng hô "Bàng tướng quân" này, mọi người trong đội cảnh sát đều kính trọng gọi anh, nhưng vì sao cô vừa gọi, anh lại cảm thấy cả người không được tự nhiên? Cô đang cười anh lười biếng sao? Anh cũng là vì tiết kiệm thời gian, hơn nữa với thói quen ở sạch của anh, bình thường sẽ không như vậy.

Rửa tay xong, Bàng Lỗi nhìn cô gái trước mặt, cô đã bắt đầu ăn cơm, dường như đã quên đoạn nhạc rửa tay vừa rồi.

Vì sao anh lại để ý như vậy?

Anh không muốn nghĩ nữa, chỉ đành vùi đầu ăn cơm, trong đầu tiếp tục nhớ lại những hình ảnh trong video giám sát.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tư Tưởng Lớn Gặp Nhau

Vào đêm.

Màn đêm buồn tẻ, không khí dường như toát ra làn hơi lành lạnh, mặc dù lúc này không phải mùa đông.

Xe chạy băng băng trên đường lớn trống trải.

Từ đảo Thanh An trở về, dọc đường, không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

Tang Cẩn thật sự cảm thấy bất an.

Cô nghĩ không ra, vì sao tất cả video giám sát của khách sạn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ trừ thời gian từ chiều 16h40 thứ tư tới 6h sáng thứ năm.

Nhân viên kỹ thuật kiểm tra và đưa ra kết luận rằng có người hack vào hệ thống, đem đoạn ghi hình lúc đó xóa hết. Mà đoạn thời gian này vừa đúng đoạn thời gian Đàm Tuyết Thiến và bạn bè dùng cơm.

Lúc nghe được tin này, cô thiếu chút nữa đã nổi giận. Vì sao nhiều chuyện như vậy lại đúng lúc bữa tối chứ?

"Ngày mai các anh nằm vùng ở đâu? Tôi muốn đi!" Tang Cẩn chịu hết nổi cái cách anh im lặng như vậy, anh ta không phải thích chọc tức người khác lắm sao? Vì sao hiện tại lại không mắng cô một trận hả?

Xe dừng trong bãi đỗ của khách sạn.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi kêu cô xuống xe trước, sau khi về phòng sẽ nói, với sự cố của video giám sát, nửa chữ cũng không hề đề cập.

Tang Cẩn không thể không phục anh, người đàn ông này quá bình tĩnh, gặp tình huống như vậy, người bình thường không phải sẽ nổi một trận lôi đình hay sao?

Hai người về phòng, bên trong đã có người ngồi đợi, nhưng chỉ có mình Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt. Hai người đang thảo luận gì đó, thấy bọn họ vào mới dừng lại.

"Sao không thấy cục trưởng?" Bàng Lỗi ngồi xuống ghế sô pha kế cửa sổ, vừa hỏi vừa nhìn tài liệu trên bàn.

"Ông ấy gọi cho em, nói bên trường đại học trước mắt sẽ mắt nhắm mắt mở, nhưng còn bên người nhà vẫn chưa ổn định. Triệu Ngọc Hoa tìm thấy một bức di thư trong phòng của Đàm Tuyết Thiến." Thích Nguyệt lục tìm trong bao, sau đó lấy ra một phần tư liệu đưa cho Bàng Lỗi.

Tang Cẩn đứng giữa phòng, do dự không biết có nên về phòng mình không, nhưng cuối cùng, cô vẫn quyết định ngồi cùng bọn họ.

"Cô xem thử, đây có phải nét chữ của Đàm Tuyết Thiến không?" Bàng Lỗi đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

Tang Cẩn lập tức đi tới nhận lấy, sau đó ngồi xuống nghiêm túc đọc:

"Ba mẹ, con xin lỗi, là con vô dụng, con khiến ba mẹ thất vọng rồi. Chị vừa giỏi lại vừa xinh, còn con thì luôn làm ba mẹ mất mặt. Con hận bản thân vì sao lại vô dụng như vậy, học tập cũng không được, làm việc cũng không xong, ngay cả điều bản thân thật sự muốn làm chính con cũng không biết. Con là phế vật, mà phế vật thì sống trên thế gian này có ý nghĩa gì?

https://thuviensach.vn

Đừng hỏi con nguyên nhân, cũng đừng cố đi tìm chân tướng. Là con quá mệt mỏi nên mới đưa ra quyết định này, ba mẹ đừng vì con mà cảm thấy áy náy.

Đây là lựa chọn của chính con, không trách ai được.

Nếu có kiếp sau, nếu kiếp sau con có thể giống chị làm ba mẹ tự hào, con sẽ vẫn tiếp tục làm con gái của ba mẹ.

Tạm biệt, ba mẹ. Về sau hãy để chị thay con báo hiếu với hai người.

Thiến Thiến.

Cùng ngày."

Tang Cẩn còn chưa đọc xong thì nước mắt đã chảy xuống, cô có thể cảm nhận giọng nói của Đàm Tuyết Thiến ở ngay bên tai, từng câu từng chữ nói ra đều vô cùng tuyệt vọng.

"Xem ra, đây là chữ của Đàm Tuyết Thiến." Chu Tiểu Vạn đưa khăn giấy cho cô.

Tang Cẩn lúc này mới nhận ra bản thân mình thất thố, vội nói: "Xin lỗi, tôi vào toilet một lát, mọi người nói chuyện tiếp đi." Còn chưa nói xong, cô đã đứng dậy, đi vào toilet.

Chỉ còn ba người ngồi lại phòng khách, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn Bàng Lỗi.

Thích Nguyệt cười cười: "Sao một chút cảm giác em cũng không có vậy?"

"Vì thế mới nói cô lòng lang dạ sói." Chu Tiểu Vạn nói xong, cả người đứng dậy vọt qua bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt duỗi tay muốn đánh người, nhưng sau đó lập tức thu về: "Bây giờ là thời gian làm việc, phiền cậu nghiêm chỉnh một chút."

Bàng Lỗi cầm di thư của Đàm Tuyết Thiến đọc lại mấy lần, hiện tại có thể xác định nội dung bức di thư này không có dấu hiệu giả tạo, chỉ là vì sao nạn nhân lại lặp lại hai câu "Đừng hỏi nguyên nhân, cũng đừng có ý tìm hiểu chân tướng..." Cô ấy rốt cuộc đang che giấu cái gì?

Tang Cẩn đi ra, lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của anh: "Đúng là chữ của cô ấy, ngay cả cách nói chuyện cũng giống hệt." Cô lại ngồi xuống, cảm xúc lúc này cũng đã trở về bình thường.

"Nói như vậy, đây chính là tuyệt bút trước khi Đàm Tuyết Thiến lâm chung. Triệu Ngọc Hoa đưa cho chúng ta thứ này, rõ ràng là muốn chứng minh cái chết của Đàm Tuyết Thiến là tự sát. Đã như thế, chúng ta còn ở đây tiếp tục bận rộn nữa sao?" Thích Nguyệt có chút nhụt chí, buông bỏ tài liệu trong tay, dựa vào phía sau.

"Những chuyện vô nghĩa không cần nói lại. Tiểu Vạn, cậu cứ theo tư liệu hiện có tổng kết lại một lần." Nói xong, Bàng Lỗi vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm di thư, đôi mắt nhíu chặt.

Chu Tiểu Vạn đem tình hình của ký túc xá và đảo Thanh An, kết quả khám nghiệm tử thi mới nhất nói lại, đồng thời tổng kết những mối quan hệ xung quanh nạn nhân, đặc biệt là bằng chứng ngoại phạm của ba người bạn cùng phòng của Đàm Tuyến Thiến.

Tang Cẩn nghiêm túc nghe Chu Tiểu Vạn báo cáo, hầu hết tin tức cô đều nắm qua. Cô vừa nghe, vừa cầm cây bút vẽ vẽ. Chu Tiểu Vạn nói xong, cô cũng ngừng bút, tờ giấy trong tay đột nhiên bị ai đó giật lấy.

"Cô Tang, cô còn vẽ tranh sao? Cô vẽ gì thế?" Chu Tiểu Vạn tò mò cầm bức tranh của cô, bắt đầu đọc: "Nam, 20-40 tuổi, thích nhiếp ảnh, công việc có thể liên quan tới nhiếp ảnh, thời gian làm việc tự do. Cao từ 1m8

https://thuviensach.vn

trở lên, có khuynh hướng chinh phục và khống chế tình dục mạnh mẽ, có sở thích biến thái, thích ngược đãi phụ nữ... Thuận tay trái, IQ cao, bình tĩnh, thuộc kẻ giết người có tổ chức, đặc biệt quan tâm tới xu hướng và quá trình điều tra của cảnh sát. Đây không phải lần đầu phạm tội, cũng không phải lần cuối..."

Giọng Chu Tiểu Vạn mỗi lúc một nhỏ, nói xong, cậu nhìn Tang Cẩn, lộ rõ kinh ngạc: "Cô Tang, cô là tiểu thuyết gia tội phạm hay giáo viên tâm lý học tội phạm vậy?"

Cậu bỗng nhớ tới gì đó, duỗi tay lấy một phần tài liệu khác, đối chiếu với thứ trong tay: "Thật thần kỳ, những gì cô viết giống hệt kết luận đưa ra ban đầu của chúng tôi. Chỉ là, chúng tôi dùng từ khá trực tiếp, còn từ ngữ của cô khá uyển chuyển."

"Thật sao? Đưa tôi xem." Thích Nguyệt lập tức chạy tới, cùng Chu Tiểu Vạn đối chiếu hai bản kết luận.

Tang Cẩn nhìn Bàng Lỗi, lúc này anh cũng đang đưa mắt nhìn cô. Hai người không nói gì, chỉ dùng ánh mắt giao tiếp một lát, sau đó ai về việc nấy.

"Cô Tang, cô làm giảng viên quả thật là quá lãng phí, về đội cảnh sát đi, dưới sự dẫn dắt của chúng tôi, đao kiếm hợp bích, sau này chúng ta đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!" Chu Tiểu Vạn hưng phấn nói.

Thích Nguyệt lại hình như có chút không vui, ảm đạm ngồi xuống: "Việc này ai nói chẳng được?Quan trọng là phải bắt hung thủ về chịu tội đã! Boss, ngày mai sắp xếp thế nào?"

Cô báo cáo lại tin tức xác minh lời khai của Vu Hân và Tất Minh buổi chiều: "Buổi tối cha mẹ Vu Hân chơi mạt chược với hàng xóm, chị họ ngủ lại nhà bọn họ, cho nên không thể coi đây là bằng chứng cả tối thứ tư cô ấy ở trong nhà. Tất Minh xác thật có tới thư viện, nhưng cô ấy và thủ thư

https://thuviensach.vn

không thân, cho nên không có ấn tượng, thủ thư cũng không biết có phải cả tối cô ấy đều ở thư viện hay không."

Bàng Lỗi nghe xong, lập tức lên tiếng: "Tạm thời bỏ qua Vu Hân, cô tiếp tục đặt nghi vấn cho Tất Minh, đem toàn bộ chứng cứ chúng ta có được nói cho cô ấy, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất ép cô ấy nói ra rốt cuộc vào tối thứ tư lúc trở về ký túc xá, cô ấy đã thấy cái gì. Tiểu Vạn, cậu mang theo một đội đi theo Tiêu Vũ San, trước mắt đừng rút dây động rừng, người này là người thâm trầm nhất."

Tang Cẩn nghe câu cuối của anh, không khỏi sửng sốt, sống lưng lập tức ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn anh. Trọng điểm của anh hôm nay không phải Vu Hân và Tất Minh sao? Tại sao hiện tại lại nói Tiêu Vũ San là người che giấu sâu nhất?

Cô cẩn thận nhớ lại tình hình nói chuyện với Tiêu Vũ San, vì sao cô lại không cảm thấy có gì khác thường?

Tang Cẩn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, buộc miệng hỏi: "Vì sao tạm bỏ qua Vu Hân?"

"Chính cô ấy sẽ chủ động tới nói với chúng ta." Bàng Lỗi trả lời bâng quơ, sau đó nhìn Thích Nguyệt, "Tối nay cô ở lại khách sạn."

"Tại sao chứ? Em không ở đây đâu. Boss, mẹ em mấy hôm nay bị bệnh, em phải trở về chăm sóc bà ấy." Thích Nguyệt lập tức phản bác.

Chu Tiểu Vạn không đợi Bàng Lỗi lên tiếng hỏi, nhanh chóng từ chối: "Boss, cô Tang là người quan trọng như vậy, em bảo vệ không được đâu. Anh thấy rồi đấy, lần đó dưới cầu nếu không phải anh tới kịp, em đã chết thẳng cẳng..." Thấy ánh mắt Bàng Lỗi đột nhiên sắc bén, cậu ta lập tức câm miệng.

https://thuviensach.vn

"Mọi người đều về đi, ngày mai tôi có thể trở về chung cư, đêm nay hắn sẽ không sao." Tang Cẩn cảm thấy thật không thoải mái, từ khi nào cô lại biến thành đối tượng quan trọng cần được bảo vệ như vậy?

"Đừng đừng, cô Tang, tôi xém chút quên nói với cô, cục trưởng không biết từ đâu nghe được tin tức trong trường, chung cư giáo viên đột nhiên bốc cháy, tuy rằng lửa đã được dập tắt, thương vong không có nhưng nó vẫn khiến nhiều người hoảng sợ. Cô có biết mồi lửa đến từ đâu không? Chính là căn phòng cô đang ở đó. Tôi không lừa cô, có ảnh chụp làm chứng đây." Chu Tiểu Vạn vừa nói vừa lấy điện thoại đưa cho cô xem.

Trên màn hình di động là hình ảnh chung cư cô đang ở bị thiêu một mảng, bên trong tối om.

Tang Cẩn nhìn ảnh chụp, sống lưng không khỏi nổi lên cơn ớn lạnh, lạnh tới tận cốt tủy.

"Được rồi, hai người về trước nghỉ ngơi lấy tinh thần đi, ngày mai là ngày quan trọng, không phá được án thì đừng hòng ngủ."

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt lập tức đồng ý, sau đó cùng nhau rời đi.

Bàng Lỗi đứng dậy, vừa muốn rời đi thì bị Tang Cẩn gọi lại: "Chờ một chút."

Anh không biết cô muốn làm gì, ánh mắt dõi theo bóng lưng cô về phòng, sau đó nhanh chóng trở ra, trong tay cầm theo một cái rương nhỏ, ngồi xuống cạnh anh.

Cô mở rương ra, lấy một cái bọc nhỏ từ bên trong, xé một đường.

"Đây là cái gì?" Bàng Lỗi ngửi thấy mùi thuốc, không khỏi nhíu mày, anh ghét nhất là cái mùi hương này.

https://thuviensach.vn

Cô không trả lời, trực tiếp cầm băng keo cá nhân trong tay dán lên hàm dưới của anh.

"Ngày mai, trạm đầu tiên, anh không cần gấp gáp như vậy, tôi dùng 7 phút để kéo va li xuống lầu, anh so đo với tôi làm gì?"

Buổi tối ăn cơm ở khách sạn trên đảo Thanh An, cô phát hiện hàm dưới của anh có một vết xước nhỏ. Vết thương nằm bên trái, cho nên lúc cô ngồi trong xe mới không nhìn thấy. Cô vừa nhìn liền biết, chắc chắn là do lúc sáng anh ta bị dao cạo râu cắt qua.

Bàng Lỗi vẫn không nói chuyện, anh chỉ yên lặng cảm nhận đôi tay ấm áp áp vào mặt anh, ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ qua miệng vết thương, tuy rằng cách miếng băng dán nho nhỏ, không hề trực tiếp đụng chạm nhưng anh vẫn nhận ra xúc cảm lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền tới.

Loại mát lạnh này khiến trái tim anh cảm thấy sảng khoái, cả người không khỏi căng chặt, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ai Đã Tới?

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, rất nhẹ nhưng lại thấm vào tâm can.

Tang Cẩn nghiêng đầu, cẩn thận nhìn miếng băng keo dán dưới hàm anh, chắc chắn không có vấn đề, cô mới ngồi thẳng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Nhưng điều khiến cô không ngờ chính là, mặt anh đang đỏ bừng.

Lúc này cô mới phát hiện, vừa rồi hành động trực tiếp của mình hình như không được thích hợp.

Nhưng vấn đề là, dán cũng đã dán rồi, bây giờ cô còn biện pháp khác sao?

"Chuyện video giám sát ở khách sạn, cô đừng nghĩ nhiều, việc này là kết quả tôi muốn." Bàng Lỗi kéo vụ án về, biểu tình trên mặt cũng khôi phục bình thường, giọng nói vẫn lành lạnh, nhưng ẩn ẩn một chút dịu dàng ôn nhu.

"Ý anh là, anh hy vọng có người tới phá video sao? Anh đang dẫn hung thủ tới cắn câu hả? Nhưng nếu như thế, chúng ta không thể nhìn thấy gì hết." Tang Cẩn tiếp tục bị suy nghĩ khác thường của anh làm cho khó hiểu.

Nói như vậy, lúc ở khách sạn, cô nôn nóng, hối hận, tự trách, tất cả chỉ là phối hợp diễn xuất với anh hay sao? Nếu hung thủ biết bọn họ không thấy được gì chắc chắn sẽ buông lỏng cảnh giác, như vậy với họ mà nói cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

"Hy vọng thì không phải, chẳng qua là tương kế tựu kế thôi. Trước khi xem băng ghi hình, tôi đã sao chép tất cả. Cho dù bị người ta hack hệ thống, đối với chúng ta mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại còn có lợi. Điều đó chứng minh đoạn thời gian này chính là thời gian gây án. Chúng ta có thể thu hẹp thời gian nghi ngờ, là từ 16h40 chiều thứ tư tới khoảng 5-6h sáng thứ năm. Từ đảo Thanh An về trường đại học, lái xe phải mất ít nhất 2 tiếng đồng hồ, sau đó còn đưa thi thể vào ký túc xá, bố trí hiện trường, ít nhất phải mất thêm 2 tiếng. Như vậy, thời gian tử vong nằm trong khoảng 16h40 chiều thứ tư tới 2h sáng thứ năm."

Nói xong, Bàng Lỗi lấy ra một cái USB, đứng dậy tới bàn làm việc, cắm vào laptop, trên màn hình lập tức xuất hiện video của khách sạn.

Tang Cẩn cũng đứng dậy đi theo, chằm chằm nhìn màn hình máy tính. Rất nhanh màn hình đã hiện lên video giám sát, có lẽ là vừa lúc Đàm Tuyết Thiến và ba người bạn cùng phòng vào khách sạn. Video phát tới thời điểm 22h, màn hình xuất hiện một bóng lưng của người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng, nhưng anh ta quay lưng về camera cho nên không nhìn thấy mặt.

Bóng người quẹo phải đi vào hành lang, gõ cửa căn phòng đầu tiên bên phải. Tang Cẩn nhớ rõ, đó là phòng 1004, là nơi Đàm Tuyết Thiến từng ở. Người đàn ông áo trắng nhanh chóng vào trong. Phòng 1003 đối diện hình như cùng lúc mở ra, một người từ trong ra ngoài.

"Vu Hân!"

"Vu Hân!"

Hai người nhìn màn hình, cơ hồ trăm miệng một lời nói ra cùng một cái tên.

"Nói như vậy, tối thứ tư trên đảo Thanh An, có lẽ cô ấy đã thấy người đàn ông kia, nhưng hôm nay lúc lấy bằng chứng, cô ấy không nói."

https://thuviensach.vn

"Rất nhanh thôi cô ấy sẽ tự tới nói thôi." Bàng Lỗi khẳng định chắc nịch.

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, nhưng cô không hỏi, tiếp tục xem video giám sát. Vu Hân nhanh chóng rời đi, sau đó vài phút, bóng lưng màu trắng cũng ra khỏi phòng. Hắn ta hình như biết có camera nên cúi đầu, dùng hai tay che đầu, cho nên từ video không thể nhìn thấy khuôn mặt anh ta.

Xem xong, Bàng Lỗi gập laptop lại, đứng dậy đi tới bảng trắng, trong khu vực tọa độ tương ứng vẽ thêm hai vòng tròn, một lớn một nhỏ. Bên trong vòng lớn viết: Thời điểm gây án: Thứ tư 16h-22h, vòng nhỏ viết: Vu Hân thấy bóng lưng màu trắng.

Tang Cẩn không hỏi cũng biết, trên video, thời điểm 22h, Vu Hân và bóng lưng màu trắng cùng lúc xuất hiện, Đàm Tuyết Thiến chắc chắn đang ở một mình trong phòng. Điều này chứng minh cô ấy bị hại, hơn nữa tử thi cũng bị dời đi.

Trong lòng có chút khó chịu, cô cầm tờ giấy mình vừa mới vẽ, viết thêm hai điều: Hung thủ hoặc đồng phạm sẽ lái xe, hơn nữa là xe riêng.

"Nói tôi biết, tại sao cô có thể đưa ra những kết luận này?" Bàng Lỗi trở về ghế sô pha, nghiêm túc nhìn tờ giấy của cô, hỏi.

Tang Cẩn không hề ngẩng đầu, trái lại đưa ra yêu cầu: "Vậy anh nói xem, vì sao anh lại cảm thấy Tiêu Vũ San là người che giấu sâu nhất? Người có vấn đề không phải Vu Hân và Tất Minh sao? Hiện tại Vu Hân và người mặc áo trắng này hắn là có hiềm nghi nhất."

Nghi vấn này đã có từ lúc cô ở trên xe gọi điện cho Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn, cô vẫn luôn muốn hỏi anh, nhưng không có cơ hội.

https://thuviensach.vn

"Vu Hân và Tất Minh, hai người bọn họ đều có mâu thuẫn với Đàm Tuyết Thiến, động cơ gây án khá rõ. Nhưng quan hệ giữa Tiêu Vũ San và Đàm Tuyết Thiến lại vô cùng tốt, hôm đó lúc ăn cơm, Đàm Tuyết Thiến còn kể với tôi Tiêu Vũ San quan tâm cô ấy thế nào, an ủi cô ấy thế nào."

"Cô thử nhớ lại chi tiết nói chuyện với ba người bọn họ hôm nay, có gì không giống?" Bàng Lỗi cầm cuốn sổ ghi chép của cô mở ra, trả lời, "Phong cách nói chuyện của Vu Hân là đanh đá nhưng trực tiếp, cho nên vừa mở miệng liền mắng Đàm Tuyết Thiến. Tất Minh là người có ý thức tự bảo vệ bản thân, cách nói chuyện vô cùng cẩn thận. Hai người bọn họ chắc chắn đều đang có điều che giấu, nhưng những gì bọn họ nói ra, ngoại trừ thời gian hàm hồ thì những thứ khác đều rất bình thường."

"Không sai, việc này tôi đã nghĩ tới. Nhưng Tiêu Vũ San có vấn đề gì sao? Đàm Tuyết Thiến chết, Triệu Ngọc Hoa là mẹ cô ấy lại không rơi một giọt nước mắt, còn Tiêu Vũ San thì khóc lóc sướt mướt."

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại từng chi tiết đều cảm thấy Tiêu Vũ San rất bình thường.

Bàng Lỗi đưa cuốn sổ ghi chép cho cô, ý bảo cô đọc lại, một mặt giải thích: "Tiêu Vũ San không ngừng nói chuyện, rõ ràng là muốn làm lệch phương hướng điều tra của cảnh sát. Ngay từ đầu cô ta nhắc tới mâu thuẫn của mẹ con Đàm Tuyết Thiến, rõ ràng là muốn đem nguyên nhân đẩy lên người Triệu Ngọc Hoa, đây là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, cô ta nhắc tới mâu thuẫn giữa nạn nhân với Vu Hân và Tất Minh, ý định đem nghi ngờ đẩy lên hai người bạn cùng phòng. Điểm thứ ba, cô ta nhắc tới một người xa lạ, giá họa cho tên sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt. Cô ta nói ra quá nhiều tin tức, lời nói vô cùng cẩn thận, tất cả dường như để cô ta loại bỏ nghi vấn của mình. Đây không phải là phản ứng của một người thật sự bi thương khi bạn mình chết."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nghe anh phân tích, trong đầu mơ hồ cảm nhận ra. Vì sao cô lại xem nhẹ những chi tiết này như vậy?

"Cô nhớ lại phản ứng lúc sau của cô ta xem, Lý Nguyên Lãng kêu cô ta đi đón khách, câu đầu tiên cô ta nói lại không phải hỏi khách hàng cần giúp đỡ gì mà trực tiếp đưa ra ba lựa chọn. Đây không phải cách nói chuyện với một người xa lạ. Lúc bị Lý Nguyên Lãng nhận ra, vì che giấu, cô ta lập tức chủ động nhào vào lồng ngực, làm trò hôn môi với bạn trai trước mặt mọi người, đây kỳ thật là đuổi khéo chúng ta. Bởi vì cô ta biết cô nhìn không ra."

"..." Cô nhìn không ra, chẳng lẽ anh nhìn ra? Không phải lúc đó anh cũng giống cô cùng nhau ra về sao?

Tang Cẩn muốn phản bác, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Cô bỗng nhiên ý thức được, bản thân bất giác giống như bị khống chế bởi chính suy nghĩ của chính cô. Bởi vì lúc trước, Đàm Tuyết Thiến từng kể quan hệ giữa cô ấy và Tiêu Vũ San tốt thế nào, cho nên trong tiềm thức, cô đã trực tiếp loại Tiêu Vũ San ra khỏi danh sách nghi ngờ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Vu Hân và Tất Minh chỉ có vài điều giấu diếm, có lẽ là vì sợ gây họa hại thân, đây là điều thường tình, nhưng Tiêu Vũ San lại quấy nhiễu quá trình điều tra, cố tình diễn kịch, đó là vấn đề của phạm tội.

Khó trách anh ta lại kêu Chu Tiểu Vạn đi theo Tiêu Vũ San. Giờ khắc này, cô không thể không bội phục khả năng quan sát cùng phán đoán của người đàn ông bên cạnh.

"Tiếp tục xem cái này." Bàng Lỗi đẩy một chồng tư liệu qua, bên trên có hình ảnh, cũng có văn tự, tất cả đều là do bạn bè của Đàm Tuyết Thiến chụp lại trên WeChat (1).

https://thuviensach.vn

(1) Wechat (hay còn có tên gọi Weixin tại Trung Quốc) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone... và hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội. Đây là một ứng dụng của Tencent, một trong những hãng phần mềm lớn nhất tại Trung Quốc.

Tang Cẩn cầm lấy, đọc kỹ. Những tài liệu này cô từng xem qua nhưng bây giờ đọc lại, cô đột nhiên phát hiện một vài chi tiết khá nhỏ.

Bạn bè trên Wechat của Đàm Tuyết Thiến rất nhiều, cô ấy cũng thường xuyên cập nhật bài viết của mình, bao gồm cả ngày thứ ba đó, hai người tới quán cay Tứ Xuyên, mấy dĩa đồ ăn cũng được cô ấy chụp lại, caption bên trên là: Cùng cô giáo xinh đẹp từ Đức về nước ăn cơm, vô cùng vui vẻ, thì ra thế giới này vẫn có nhiều điều tốt đẹp như vậy.

Bài viết được rất nhiều người like, bao gồm Tất Minh, có điều chỉ có hai bình luận.

Một cái là của Vu Hân: Cậu đó, buổi sáng còn khóc lên khóc xuống, buổi chiều thì vui vui vẻ vẻ, cậu lại đang điên khùng gì vậy? Có thể bớt diễn được không? Lễ tốt nghiệp trên đảo Thanh An ngày mai, cậu phải giải thích rõ với tớ, đến trễ một phút thì phạt một giờ!

Bình luận còn lại là của Tiêu Vũ San: Wow wow, bảo bảo, mình vẫn luôn yêu cậu.

Tang Cẩn đọc nhanh một lượt, đa số bài viết của Đàm Tuyết Thiến đều như vậy, người like rất nhiều nhưng bình luận hình như chỉ có hai người bọn họ. Bình luận của Vu Hân tuy hơi độc miệng nhưng đều có nội dung bên trong. Còn Tiêu Vũ San, tất cả nội dung gần như trống rỗng.

"Như vậy xem ra, người thật sự quan tâm Đàm Tuyết Thiến là Vu Hân. Vì thế anh mới nói, cô ấy sẽ chủ động tới tìm chúng ta, đem những

https://thuviensach.vn

chuyện mình biết trên đảo Thanh An kể lại, đúng không?" Tang Cẩn đặt tài liệu xuống bàn, nhìn anh.

"Cô ấy có tới hay không, ngày mai cô sẽ biết. Bây giờ có phải tới lượt cô giải thích cho tôi nghe rồi không?" Bàng Lỗi dựa lưng vào ghế sô pha, dáng ngồi tùy ý, chờ cô giải thích bức vẽ "xấu xí" của mình.

Tang Cẩn cũng không ngại ngùng, trực tiếp nói ra suy nghĩ của bản thân: "Sáng thứ năm, sau khi tôi nói chuyện điện thoại với Triệu Ngọc Hoa thì lập tức chạy tới ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến. Sau khi nhìn thấy vết thương trên người cô ấy, tôi đã xác định, nạn nhân nhất định phải trải qua một trận vật lộn mới chết. Rất có khả năng hung thủ đưa ra yêu cầu quá đáng, cô ấy không đồng ý nên phản kháng, chọc giận hắn ta, cho nên hắn ta bắt đầu dùng thủ đoạn để áp chế."

Nói tới đây, dạ dày Tang Cẩn liền có chút khó chịu, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh thi thể của Đàm Tuyết Thiến.

Cô đột nhiên bội phục cảnh sát và những người làm ngành pháp y, trái tim bọn họ phải cứng cỏi lắm mới có thể chấp nhận những thứ đáng sợ như vậy.

Thấy cô im lặng, Bàng Lỗi liền rót nước đưa cho cô: "Không thoải mái thì không cần giải thích..."

"Tôi có thể." Tang Cẩn cắt ngang lời anh, nhận lấy ly nước, uống một hơi, điều chỉnh cảm xúc của mình.

Bàng Lỗi lần nữa ngồi xuống sô pha, nhìn cô, chờ cô giải thích.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Phân Tích Chuyên Sâu

Càng lúc càng về đêm, hôm nay trời không trăng, gió lớn đột nhiên nổi lên, xuyên qua cửa sổ thổi vào phòng.

Tang Cẩn cảm thấy cơn gió tối nay như từ một nơi xa xôi thổi tới, lạnh lẽo như băng đá ngàn năm. Cô có thể nghe được trang giấy bị gió thổi tới phát ra tiếng kêu xào xạt, nhưng đâu đó lại ẩn ẩn một tia kinh sợ.

Cô quay đầu nhìn Bàng Lỗi, phát hiện anh cũng đang nhìn cô, hình như đang chờ cô giải thích. Cô chỉ có thể căng da đầu, tiếp tục đề tài vừa nãy.

"Trong báo cáo giám định pháp y mới nhất có nhắc tới vết thương bị ăn mòn trên cổ tay của Đàm Tuyết Thiến, ngoài ra hai vai, phần lưng, mông, gót chân đều có những vết thương nghiêm trọng..." Tang Cẩn đột nhiên nhỏ giọng, "Điều đó chứng minh, Đàm Tuyết Thiến từng bị đè vào vách tường và chịu ngược đãi nghiêm trọng, đó là nguyên nhân khiến những bộ phận này bị thương."

Bàng Lỗi nghe giọng nói càng lúc càng nhỏ liền ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt vừa rồi còn tái nhợt nay đã bừng đỏ. Rất nhanh anh liền hiểu vì sao cô đỏ mặt như vậy, kết quả, không biết có phải căn bệnh lây truyền hay không, anh cũng đỏ mặt.

May là, cô nhanh chóng tiếp tục: "Hôm thứ tư, nhiệt độ không khí tương đối cao, để làm thi thể không thay đổi, hung thủ đã dùng băng đá để hạ nhiệt độ, sau đó dùng thêm NaOH hút nước, đồng thời để nó ăn mòn vết thương bên ngoài thi thể. Hung thủ biết những vết thương này sẽ dễ để sự

https://thuviensach.vn

thật Đàm Tuyết Thiến bị bạo hành cùng thân phận của hắn bại lộ, cho nên mới sử dụng NaOH có tính ăn mòn cực cao trên người cô ấy. Điểm này, trùng hợp khiến chúng ta đặt nghi vấn vì sao hung thủ không dùng bọt biển hay chăn bông hút nước, cũng như anh nói, thứ hung thủ quan tâm không phải hút nước mà là che dấu thương tích trên người nạn nhân."

Tang Cẩn vừa lật xem tài liệu trong tay vừa giải thích.

"Người đam mê nhiếp ảnh chắc chắn sẽ biết, chất lỏng dùng để rửa ảnh có thành phần NaOH, nó có thể hút nước, nhưng đồng thời sẽ phóng ra nhiệt lượng, điều này có thể giải thích vì sao thời gian tử vong đã quá 24h nhưng thi thể vẫn còn độ ấm. Theo đó có thể suy đoán, hung thủ thích nhiếp ảnh, hoặc là làm việc liên quan tới nó." Thời học đại học cô từng tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh, cho nên về những thứ này cũng có hiểu biết chút ít.

"Đây chỉ là một khả năng, còn rất nhiều trường hợp khác. Người có chuyên môn về hóa học cũng hiểu biết về mấy thứ này." Bàng Lỗi cắt ngang lời cô.

"Tôi biết, người làm giấy hay trong làm xí nghiệp dệt đều biết tác dụng của xút, cũng chính là NaOH. Tôi đã kiểm tra bản đồ, đảo Thanh An có một khu công nghiệp mới, trong đó có một xưởng làm giấy và một xưởng dệt, cách khách sạn trên đảo khoảng 1 tiếng lái xe. Nhưng suy đoán của tôi càng nghiêng về việc hung thủ là nhiếp ảnh gia hơn. Đừng quên bọn họ vừa dự lễ tốt nghiệp, những người tham gia đều là nam nữ trẻ tuổi, chắc chắn sẽ muốn chụp hình để làm kỷ niệm. Trong lớp bọn họ không có người biết chụp, mà hung thủ rất có khả năng là người hiểu biết về nhiếp ảnh quen biết với sinh viên nào đó. Nếu là công nhân của xưởng, thời gian làm việc sẽ không tự do, không thể dễ dàng ra vào khách sạn cao cấp, cũng không thể trong thời gian ngắn biết Đàm Tuyết Thiến là sinh viên đại học Thanh An, di chuyển thi thể về ký túc xá, làm giả hiện trường tự sát như vậy."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi không phản bác cô, ý bảo cô tiếp tục.

Cô lại tiếp tục giải thích. Suy đoán hung thủ thuận tay trái là từ lúc cô nhìn thấy móc sắt trên đỉnh dây thừng mà ra. Dựa theo thói quen của người bình thường, nếu dùng tay phải, dây thừng cột móc sắt phải theo chiều kim đồng hồ, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại. Hung thủ cao hơn 1m8 là từ lúc Bàng Lỗi đứng lên ghế mà suy đoán ra.

"Từ cách hung thủ xử lý thi thể, di dời hiện trường phạm tội, bố trí hiện trường thứ hai, mỗi phân đoạn đều suy xét toàn diện, đa số chi tiết hắn đều chú ý. Điều này chứng minh IQ hung thủ khá cao, con người bình tĩnh, tâm tư kín đáo, thành tích học tập cũng không tệ. Hắn thuộc một tổ chức tội phạm, hơn nữa đã có kinh nghiệm, cho nên có thể xác định đây không phải lần đầu gây án."

Tang Cẩn trả tài liệu xuống bàn, tiếp tục giải thích: "Hắn là người hay đọc tin tức, vì thế ngay từ đầu đã cho rằng cái chết của Đàm Tuyết Thiến được xử lý theo mấy vụ án gần đây nên không xóa video khách sạn. Sau này có người mật báo, hắn biết cảnh sát đã bắt đầu tham gia điều tra nên gấp gáp hack vào hệ thống khách sạn. Gần đây không phải có mấy vụ nữ sinh mất tích sao? Có lẽ cũng có liên quan tới hắn. Nếu không nhanh chóng bắt được, hung thủ sẽ tiếp tục gây án."

Tang Cẩn nói hết một hơi, tuy rằng ở giữa bị anh cắt ngang một lần, nhưng cuối cùng vẫn biểu đạt hoàn chỉnh suy nghĩ của mình. Cô quay đầu nhìn anh, muốn nghe ý kiến.

Kết quả, đôi mắt anh nhìn vào hư không như đang suy nghĩ gì đó, nửa ngày vẫn chưa nói chuyện.

"Có vấn đề gì sao?" Tang Cẩn nhịn không được mà hỏi.

"Không có gì, lời cô nói có thể dùng tham khảo. Bây giờ khuya rồi, cô đi ngủ trước đi." Bàng Lỗi trực tiếp kết thúc chủ đề, tùy tiện cầm lấy tư liệu

https://thuviensach.vn

cô vừa đặt xuống bàn, vừa lật xem vừa về bàn làm việc, tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Tang Cẩn mong chờ anh khen mình mấy câu, nhưng kết quả lại hụt hẫng như vậy, trong lòng có chút không thoải mái.

Chỉ là, suy nghĩ lại, cô cảm thấy những suy đoán này có rất nhiều điều cần phải kiểm chứng. Chuyên ngành của cô rốt cuộc cũng không phải nghiên cứu tâm lý tội phạm, cô chỉ là từng học một khóa tâm lý học, cũng học qua tâm lý học tội phạm, hơn nữa còn mê đọc tiểu thuyết trinh thám mà thôi. Nhưng như thế khẳng định không thể đánh đồng với người chuyên nghiệp, hiện tại anh có thể cho cô một cơ hội luyện tập đã là tốt lắm rồi.

Nghĩ như vậy, tâm tình khó chịu cũng dần khai thông.

Tang Cẩn đứng dậy chuẩn bị về phòng, trong đầu đột nhiên nghĩ tới mấy chuyện: "Tôi còn hai nghi vấn, trong báo cáo kiểm tra tử thi có viết, Đàm Tuyết Thiến bị siết cổ, không thể hít thở mà chết. Nếu cô ấy chết đứng, hung thủ hẳn là dùng tay trực tiếp bóp cổ nạn nhân, nhưng trên cổ cô ấy không có dấu tay, trên đó lại không giống bị NaOH ăn mòn mà có dấu vết giống dây thừng siết chặt. Vậy vết thương trên vai là như thế nào?"

Bàng Lỗi vừa đọc tài liệu trong tay vừa giải thích: "Đàm Tuyết Thiến không phải chết đứng. Cô ấy phản kháng rất mạnh, nếu chết đứng thì trên mặt hoặc trên người hung thủ sẽ để lại vết thương, rất dễ bại lộ. Điểm này, hung thủ chắc chắn đã suy nghĩ tới. Cho nên, cô ấy chết khi nằm ngửa, hung thủ dùng vật mềm nhẹ nào đó siết cổ nạn nhân, hai chân đạp lên vai khiến cô ấy thiếu không khí mà chết. Vết thương trên vai Đàm Tuyết Thiến nặng bao nhiêu chứng tỏ cô ấy phản kháng kịch liệt bấy nhiêu, bởi vì cô ấy càng phản kháng, hung thủ dùng lực phải càng nhiều."

"..." Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy khó chịu, dường như có thể cảm thấy cổ mình bị ai bóp lấy.

https://thuviensach.vn

Vì sao lại có người độc ác như vậy? Người này nhất định đã chịu thương tổn từ phụ nữ nên mới đau khổ, thống hận phụ nữ đến nỗi tâm lý biến thái như thế!

Tang Cẩn nhìn tờ giấy mình vừa vẽ, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, chờ anh tiếp tục.

"Cổ nạn nhân vẫn hoàn chỉnh, bởi vì hung thủ cố ý giữ lại để chúng ta thấy rõ dấu vết. Pháp y đã cẩn thận kiểm tra, trên cổ cô ấy thật ra có 2 vết ngấn, nguyên nhân thật sự làm Đàm Tuyết Thiến mất mạng chính là vật mềm nhẹ như tôi vừa nói, do đó nhìn vào dường như không thể nhận ra. Cho nên, hung thủ mới nghĩ tới việc dùng dây thừng để làm giả hiện trường tự sát."

"Đều là tắc thở mà chết, quả nhiên là thiên y vô phùng. Người này, thật đáng sợ." Tang Cẩn thầm cảm thán.

Bàng Lỗi buông tập tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt có chút tái nhợt. Cô gái này mặc dù có thể miêu tả chi tiết thi thể nhưng anh chắc chắn, lá gan của cô không hề giống với biểu hiện bên ngoài. Nếu ngay từ đầu cô đọc hết báo cáo xét nghiệm tử thi, nhất định sẽ biết, người chết không phải ở tư thế đứng thẳng, mà là nằm ngửa, trên cổ có 2 vết ngấn, không phải 1.

Anh lại giục cô mau đi ngủ, nếu còn tiếp tục thảo luận, anh sợ tối nay cô sẽ gặp ác mộng.

Tang Cẩn vốn còn một nghi ngờ, mặc dù Đàm Tuyết Thiến phải chịu ngược đãi trước khi chết nhưng trong người lại không có tinh dịch của đàn ông, pháp y chỉ phát hiện trên cổ tay áo có dính chút tinh dịch. Cô định trực tiếp hỏi anh, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên. Nếu Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt ở đây, có lẽ cô sẽ hỏi thẳng, nhưng hiện tại chỉ còn hai người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Vấn đề này, cô quyết định ngày mai sẽ hỏi, cho nên lập tức đứng dậy về phòng.

Cô vừa rời đi, người đàn ông ngồi trước bàn làm việc liền ngẩng đầu, cả người dựa vào lưng ghế, ánh mắt xuất thần nhìn cửa phòng đóng chặt.

Bàng Lỗi sững sờ một lát, sau đó nhanh chóng cầm lấy di động, gọi một cuộc, hai mắt nhắm chặt, một tay xoa xoa ấn đường.

Di động vừa kết nối, anh trực tiếp ra lệnh: "Tiểu Vạn, ngoại trừ đi theo Tiêu Vũ San, cậu phái người tới hai nhà máy trên đảo Thanh An lấy bằng chứng từ thứ tư lúc 16h30 tới rạng sáng 2h thứ năm, hỏi xem có ai thích nhiếp ảnh hay không. Ngoài ra, cậu nói với Thích Nguyệt, kêu cô ấy kiểm tra lại quan hệ xã hội của Đàm Tuyết Thiến, tìm xem trong số bạn bè có ai thích thích nhiếp ảnh hoặc làm việc tương tự hay không. Nam, từ 20-40 tuổi, cao từ 1m8 trở lên, thuận tay trái..."

Anh còn chưa nói xong, Chu Tiểu Vạn ở đầu bên kia đã cắt ngang: "Boss, những việc này em sẽ ghi nhớ. Trong kết luận của anh không chỉ sở thích nhiếp ảnh và chiều cao của hung thủ, những việc khác... Anh và cô Tang thật ăn ý đó nha!"

"Bớt nói nhảm, ngày mai nhớ tới tìm Trình Dung lấy... Kết quả, sau đó tới cơ sở dữ liệu kiểm tra xem có phù hợp hay không."

Chu Tiểu Vạn nhạy bén phát hiện ra điều bất thường khiến anh dừng lại: "Boss, tìm cô Trình để lấy kết quả gì ạ?" Cậu cố ý nhấn mạnh "kết quả gì", sau đó tự mình trả lời, "Còn không phải tinh dịch đàn ông trên cổ tay áo của Đàm Tuyết Thiến sao? Đúng rồi, Boss, em có một thắc mắc, nếu là cưỡng bức, tinh dịch của hung thủ nhất định phải để lại cơ quan sinh dục của nạn nhân, nhưng vì sao vị trí lại là cổ tay áo chứ, chẳng lẽ hắn ta thích dùng tay sao?"

https://thuviensach.vn

"..." Bàng Lỗi bị Chu Tiểu Vạn làm cho nghẹn lời, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn nay bất giác đỏ hồng, "Ngày mai có kết quả bên Trình Dung, cậu tự nhiên sẽ biết chân tướng."

Chu Tiểu Vạn đương nhiên có thể tưởng tượng ra phản ứng của anh lúc này là gì, nhịn không được bật cười hỏi: "Được rồi, Boss, nếu cơ sở dữ liệu trùng khớp, chúng ta có thể tìm ra hung thủ, vậy án này không cần dùng tới ba ngày đã có thể phá, đúng không?"

"Không đơn giản như vậy. Trước mắt cứ thế đi." Bàng Lỗi không giải thích nhiều, lập tức ngắt máy.

Anh có linh cảm, sự tình không hề đơn giản như vậy. Anh vẫn luôn cảm thấy bọn họ đã bỏ lỡ một phân đoạn rất quan trọng, nhưng cụ thể ở đâu, anh cần cẩn thận xem lại tài liệu mới rõ.

Bàng Lỗi trở về bàn làm việc, chuyên tâm nghiên cứu tài liệu, bất tri bất giác trời đã khuya.

Cửa phòng vẫn luôn đóng chặt đột nhiên mở ra, cô gái dùng hai tay ôm chăn bông cùng một chiếc gối ra ngoài.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ở Chung Một Phòng

Tang Cẩn ôm chăn gối ra khỏi phòng, không hề nói chuyện mà trực tiếp đi về phía sô pha.

Bàng Lỗi nghe tiếng mở cửa, ánh mắt cũng bị hấp dẫn đưa qua, anh nhìn cô, vài giây sau mới có thể nhận ra rằng cô chỉ mặc áo ngủ, vì thế vội vàng dời tầm mắt đi.

"Anh vẫn nên ngủ một lát đi. Người không phải làm bằng sắt, sao có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ được?" Tang Cẩn vừa nói vừa đặt chăn gối lên ghế sô pha.

Trên giường Tang Cẩn có hai cái chăn, hai cái gối, vừa lúc có thể đem ra đây một bộ. Nơi này chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, nếu kêu anh về nhà, anh khẳng định sẽ không đồng ý. Vậy thì cô chỉ đành kêu anh ngủ trên sô pha, so với không ngủ, làm việc suốt đêm vẫn còn tốt hơn nhiều.

"Tôi không ngủ được, ngày mai sẽ ngủ bù." Bàng Lỗi vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tang Cẩn xoay người nhìn anh, sau đó đi tới bàn làm việc: "Anh đừng nói với tôi là ba ngày chưa phá được án thì ba ngày anh không ngủ nha? Nếu lỡ ba ngày không phá được án thì sao?"

"Ba ngày nhất định sẽ phá được." Bàng Lỗi đột nhiên tăng thêm nửa phần ngữ khí, "Nhiều manh mối như thế, vụ án đơn giản này ba ngày là đủ."

https://thuviensach.vn

"Thế những án treo hơn cả thập niên thì sao? Nếu lỡ vụ này giống thế, anh định mấy thập niên cũng không ngủ à? Anh có phải tưởng mình là thần tiên hay không?" Cô vòng ra sau bàn làm việc, trực tiếp nắm lấy áo, đẩy anh đi về phía sô pha.

"..." Bàng Lỗi không khỏi bất ngờ trước chiêu này của cô.

Tang Cẩn đột nhiên dựa vào gần anh như vậy, mùi hương trên người cô như có như không, như cơn thủy triều lao vào lòng anh. Anh bỗng nhiên trở nên vụng về, ngay cả trái tim cũng bắt đầu loạn nhịp. Chờ anh hoàn hồn, cô đã đẩy anh ngã xuống sô pha.

"Quần áo trên người chắc không cần tôi cởi giúp anh đâu nhỉ? Mà dù sao việc này tôi cũng không am hiểu, ngủ ngon." Tang Cẩn vừa nói vừa đi tới cửa, sau đó tắt đèn, căn phòng lập tức rơi vào bóng tối.

Tang Cẩn mò mẫm đường về phòng, trong bóng đêm lại đột nhiên lóe lên tia sáng. Bước chân cô dừng lại, theo ánh sáng đi qua. Thì ra là anh mở màn hình di động, chiếu sáng cho cô.

Cô muốn nói "Cảm ơn", khóe môi khẽ động vài lần nhưng cuối cùng lại không phát ra âm thanh. Mấy ngày nay, những nơi cô cần nói "Cảm ơn" còn ít hay sao? Rốt cuộc, cô quyết định không nói gì cả, yên lặng trở về phòng, cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Tang Cẩn lăn lộn trên giường nhưng vẫn tài nào không ngủ được. Tối qua cô không để ý ở trong khách sạn cùng một người đàn ông sẽ có gì đó không ổn, nhưng hôm nay, cô lại đột nhiên phát hiện cái cảm giác này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh xuyên qua không khí, từ phòng khách bay vào phòng ngủ, tràn ngập xung quanh.

Bên ngoài đã không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa, cô không biết anh đã ngủ hay chưa, cả người bò dậy định ra ngoài tiếp tục nghiên cứu vụ án.

https://thuviensach.vn

Cô muốn ra ngoài xem, nhưng lại sợ phải tới gần anh.

"Phanh!" Một tiếng vang lớn làm Tang Cẩn bừng tỉnh, cô lập tức mở đèn ngủ đầu giường, kinh hoảng ngồi dậy.

Thì ra là cô quên đóng cửa sổ, gió lớn thổi vào làm cánh cửa đập mạnh một cái.

Tang Cẩn nhảy xuống giường, muốn tới đóng cửa sổ, nhưng nhìn trời bên ngoài tối om, cô đột nhiên sợ hãi.

Vốn dĩ tối nay thảo luận vụ án của Đàm Tuyết Thiến, sau đó còn đọc báo cáo kiểm tra tử thi đã khiến cô rùng mình, hiện tại, nhìn đâu cô cũng cảm thấy kinh sợ. Cô đột nhiên không muốn bản thân chậm trễ một phút nào cả, lập tức ôm chăn gối trên giường, nhanh chóng chạy ra.

Kết quả, cửa vừa mở, cô liền đụng phải một người.

"Sao thế?" Bàng Lỗi nhíu mày nhìn cô đang ôm chăn gối.

"Sao anh lại đứng ngoài cửa thế này? Anh muốn ngủ trong phòng sao? Vừa lúc, anh ngủ trong phòng đi, tôi ngủ ngoài phòng khách." Tang Cẩn không đợi anh đồng ý, trực tiếp vòng qua người anh đi về phía ghế sô pha còn trống, sau đó trải chăn lên rồi lập tức chui vào ổ.

Cô nhìn anh đi vào phòng, hình như là đóng cửa sổ lại. Cô cho rằng anh sẽ ngủ bên trong, nhưng kết quả, anh trở về phòng khách, nằm xuống chiếc ghế sô pha đối diện.

Tang Cẩn kéo chăn xuống, vốn dĩ chỉ để lộ hai mắt nhìn thì bây giờ cả khuôn mặt nhỏ đều đã lộ ra. Cô nằm bên phải có thể nhìn rõ người đàn ông nằm phía đối diện, một tay gối đầu, một tay đặt trước ngực, hai mắt nhắm chặt.

https://thuviensach.vn

"Anh ngủ rồi sao?"

Liệu anh có nhìn ra manh mối gì không? Có phải anh đang chê cười cô, cho rằng cô sợ hãi nên mới chạy ra phòng khách ngủ không?

"Lập tức." Người đàn ông chỉ trả lời hai chữ, cả người không hề động đậy. Trong màn đêm, giọng anh vô cùng thấp nhưng lại giàu cảm xúc như giọng trầm trong bản nhạc giao hưởng, so với cách bình thường nói chuyện hoàn toàn khác nhau.

Tang Cẩn không biết có phải vì trong phòng nhiều người hay vì nghe được giọng nói dễ nghe thư thái như vậy, cảm giác sợ hãi của cô cũng lập tức biến mất: "Vậy được rồi, tôi cũng lập tức đi ngủ."

Nói xong, cô xoay người, đưa lưng về phía anh, nhắm hai mắt lại, bắt đầu đếm cừu.

Sáng hôm sau, nghe tiếng đập cửa, Tang Cẩn lập tức bò dậy, nhảy xuống sô pha, đi mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông đã thay quần áo, gương mặt cũng rạng rỡ hẳn lên.

Sớm như vậy, anh đã về nhà rồi sao?

Tang Cẩn mở to hai mắt nhìn anh, có chút không tin được.

Anh đưa một cái túi cho cô: "Đây là bữa sáng. Có việc cứ gọi cho tôi, nếu gọi không được thì trực tiếp tìm Tiểu Vạn hoặc Thích Nguyệt. Nhớ kỹ, hôm nay ở trong khách sạn, không được ra ngoài..."

Bàng Lỗi còn chưa nói xong, cô đã cắt ngang: "Tôi có thể đi nằm vùng với anh được không? Không thể về trường đi dạy, tôi một mình ở khách sạn có chút... Tôi bảo đảm không quấy rầy anh phá án."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn thật sự không nói nên lời, một mình ở lại khách sạn sẽ rất nhàm chán, cũng sẽ nôn nóng. Đương nhiên cũng vì hôm qua, cô đột nhiên cảm thấy bản thân thích tham dự quá trình quá án, đi cân nhắc từng chi tiết, không ngừng đặt ra nghi ngờ rồi tự mình đi tìm đáp án. Mỗi một đáp án có được đều khiến cô cảm thấy có chút thành tựu.

Bàng Lỗi vẫn luôn im lặng.

Anh không mang cô đi bởi vì bản thân cảm thấy không an toàn, nhưng vừa rồi cô lại ấp a ấp úng khiến anh nghĩ rằng cô sợ một mình ở đây.

Giống như đêm qua, chỉ vì cửa sổ bị gió thổi phát ra tiếng động, cô đã sợ tới mức không dám ngủ một mình. Anh hoàn toàn không ngờ, một cô gái thoạt nhìn không sợ trời không sợ đất như cô lại có lá gan nhỏ như thế.

Nhìn cô tối qua vật vã như vậy, anh cũng biết ở đây một mình sẽ rất khó khăn cho cô, thậm chí anh từng nghĩ rằng, liệu có nên mang theo cô nằm vùng hay không?

Hai người giằng co một hồi, chuông di động của anh đột nhiên vang lên.

Bàng Lỗi nhìn màn hình di động rồi nhanh chóng nghe máy: "Kết quả thế nào?"

"Boss, anh nhất định không ngờ tinh dịch trên cổ tay áo Đàm Tuyết Thiến là của ai đâu!" Đầu bên kia vang lên tiếng của Chu Tiểu Vạn.

Giọng Chu Tiểu Vạn không nhỏ nên Tang Cẩn hoàn toàn nghe được. Thời điểm nghe cậu ta nói ra cái tên, cả người cô sững lại. Sau đó bọn họ tiếp tục nói chuyện, cô không nghe vào nữa.

Mãi đến khi anh dập điện thoại, cô mới nhìn anh, kiên quyết: "Tôi muốn đi theo anh."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nhìn cô, nhìn khuôn mặt bình tĩnh dần dần rơi vào khủng hoảng, thất vọng. Anh biết cho dù bản thân có từ chối, cô cũng sẽ đi, giống như những lần anh không đồng ý cho cô xem hồ sơ án treo vậy, cô vẫn sẽ bám riết không tha.

"Tôi cho cô nửa tiếng." Nói xong, Bàng Lỗi vòng qua, đi vào phòng khách, ngồi xuống sô pha.

"7 phút là đủ!" Tang Cẩn hoàn hồn, nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó về phòng thay đồ, vệ sinh cá nhân đơn giản rồi chạy ra phòng khách, gấp rút lột vỏ trứng gà, "Tôi xong rồi, đi thôi!"

"Gấp cái gì? Ăn sáng trước đã." Anh đưa quả trứng đã lột sẵn vỏ cho cô, ý bảo cô ngồi xuống.

Tang Cẩn đưa tay nhận lấy, ngón tay anh xẹt qua tay cô, bọn họ giống như vừa bị điện giật, hai bên lập tức rút ra.

Cô ngồi xuống sô pha, bắt đầu ăn trứng, ánh mắt nhìn mặt bàn trước mặt có hộp sữa bò đã được cắm ống hút đầy đủ.

Trong đầu bỗng nhớ lại, hôm qua cũng vậy, anh lột sẵn trứng cho cô, còn cô thì tùy tay cầm hộp sữa trên bàn uống sạch... Hình như cô rất tự nhiên nhận những gì anh làm cho cô, bản thân không hề ý thức được, quan hệ giữa bọn họ chẳng qua là cảnh sát bảo vệ nhân chứng.

Đãi ngộ như vậy, lúc bà ngoại vẫn còn, cô cũng hưởng thụ như thế. Bà ngoại đi rồi, cô phải lập tức thích nghi với cuộc sống của một người.

Nhưng hiện tại có người đối xử với cô như thế, hơn nữa là một người không thân không thuộc, đặc biệt hơn lại là đàn ông, cô bỗng nhiên cảm thấy thấp thỏm, tuy rằng trong lòng vô cùng ấm áp, giống như ánh nắng ban mai xuyên vào cửa sổ chiếu sáng căn phòng.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhìn trộm anh.

Hôm nay anh không mặc áo thun màu đen mà thay bằng sơ mi trắng, ống tay áo tùy tiện cuộn lại lộ ra một đoạn cánh tay, từng ngón thon dài, linh hoạt, thỉnh thoảng lật lật vài trang giấy. Anh cúi đầu, cặp lông mày đen rậm giống như kinh mực, đôi mắt chuyên chú đọc tài liệu trong tay.

"Ăn xong rồi sao?" Anh đột nhiên buông tài liệu, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hai bên lập tức chạm nhau.

Tang Cẩn hoảng hốt, vội nhét toàn bộ trứng gà trong tay vào miệng, một bên gật đầu. Bỗng dưng, cô bị nghẹn lại, có lẽ là vì ăn quá nhanh.

"Tại sao cô lại gấp như vậy? Kỷ lục 7 phút đã được tự cô phá vỡ rồi, đây chắc hẳn là kỷ lục thế giới." Anh vừa nói vừa cầm hộp sữa đưa cho cô.

Tang Cẩn muốn cười, nhưng rồi bị nghẹn tới hoảng loạn, cô chỉ nhận hộp sữa, hút mạnh một hơi đem trứng gà trôi vào bụng. Khó khăn lắm mới trở lại bình thường, cô vừa định đứng lên muốn đi, nhưng anh lại đứng dậy, đi tới ngăn tủ cạnh đó, bên trên là một cái khay, ấm nước và mấy cái ly.

Anh rót nước ra rồi cầm ly về sô pha đưa cho cô. Đây là muốn cô tráng miệng hay sao?

Tang Cẩn không thể liên hệ người đàn ông săn sóc tỉ mỉ trước mặt này cùng người mỗi lần cô đến cục cảnh sát yêu cầu xem hồ sơ án treo.

Đây thật sự là cùng một người sao?

Cô vừa uống nước, trong lòng thầm đặt câu hỏi. Uống nước xong, chuông di động đột nhiên vang lên.

Tang Cẩn bắt máy, lại một lần nữa bị dọa khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nghi Điểm Mới

Dưới bầu trời xanh trong, không khí nặng nề khiến hô hấp của một số người có chút trở nên khó khăn.

Tang Cẩn đứng trước vườn hoa nằm trên sân thượng, ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu không ngừng nhớ lại: Trưa thứ ba, cô gặp Trần Ngâm Khiết ở cầu thang lầu hai trong viện ngoại ngữ. Lúc đó, bà ấy cả người hoảng loạn, ánh mắt ngây dại, nhưng khi cô thử liên hệ hai người lại với nhau xem bọn họ có giao thoa gì không thì không thể nhìn ra gì cả..

Từ tin tức mới nhất bên Trình Dung, tinh dịch trên cổ tay áo của Đàm Tuyết Thiến trùng khớp với tinh dịch Phó Sơn Nhạc!

Lúc nghe Chu Tiểu Vạn nói tin tức này qua điện thoại cho Bàng Lỗi, cô hoàn toàn không tin kết quả sẽ là như vậy.

Cô cẩn thận đem những gì mình biết về Phó Sơn Nhạc cùng bức họa tâm lý tội phạm tối qua so sánh, trong lòng không khỏi giật mình. Bức họa của cô hoàn toàn căn cứ vào tư liệu hiện có, bao gồm hiện trường gây án, kết quả kiểm tra thi thể và lời khai của ba người Vu Hân, Tất Minh, Tiêu Vũ San. Cô không suy đoán theo cách chủ quan, nhưng kết quả hiện tại lại khiến cô không thể chấp nhận.

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào vậy?

Điều càng làm cô không tin chính là, Vu Hân quả nhiên chủ động gọi tới, thừa nhận hôm qua đã có điều che giấu. Trong điện thoại cô ấy còn nói,

https://thuviensach.vn

buổi chiều cô ấy rời khỏi đảo Thanh An, tới 22h quay lại thì thấy Phó Sơn Nhạc xuất hiện trong khách sạn.

Hiện tại, mọi chứng cứ đều chỉ về Phó Sơn Nhạc, cảnh sát cũngg đã có thể bắt ông ấy về cục, tiếp tục điều tra.

Đương nhiên, vì thỉnh cầu của cô, Bàng Lỗi tạm thời không trực tiếp báo lên trên mà tới trường học trước, điều tra lại một lần.

Phó Sơn Nhạc năm nay 40 tuổi, dạy học ở trường đã 15 năm, hơn nữa còn là giáo sư. Lần đầu cô tới nhà họ ăn cơm, ông ấy còn đùa cả đời này bản thân chỉ có thể đi dạy bình thường như vậy.

Hiện tại nếu nghi ngờ này bị tuôn ra ngoài, cả đời làm nghề nhà giáo của ông ấy chắc chắn bị hủy.

Tang Cẩn suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không thể chấp nhận được sự thật này. Trực giác mách bảo với cô, sự tình còn có chuyển biến, chắc chắn bọn họ đã xem nhẹ một chi tiết nào đó.

Tang Cẩn xoay người nhìn Bàng Lỗi đang kiểm tra hoa viên, bước qua hỏi anh: "Có phát hiện dấu hiệu khả nghi nào không?"

Bàng Lỗi không dừng lại, vừa kiểm tra vừa giải thích: "Theo ghi chép của nhân viên quản lý khu dạy học, vườn hoa trên sân thượng này cần cải tạo lại nên đã cấm người ngoài lui tới. Thông báo đã có từ một tháng trước. Cho nên, ở đây hẳn sẽ không có ai ra vào. Trên cỏ quả thật có dấu bị dẫm đạp, nói đúng ra hẳn là có người đã tới. Từ đường ra khỏi vườn hoa có 2 dấu chân, một to một nhỏ, có lẽ là của Phó Sơn Nhạc và Đàm Tuyết Thiến. Theo lời cô nói, sáng thứ ba Đàm Tuyết Thiến không đi học, giữa trưa gặp cô ở cầu thang. Như vậy, trong đoạn thời gian kia rất có khả năng cô ấy cùng Phó Sơn Nhạc ở đây."

https://thuviensach.vn

"Bọn họ cùng xuất hiện ở đây cũng không thể chứng minh Phó Sơn Nhạc là hung thủ. Có lẽ Đàm Tuyết Thiến muốn từ đây nhảy xuống, Phó Sơn Nhạc đã cứu cô. Hôm đó câu đầu tiên cô ấy nói với tôi chính là xém chút đã nhảy xuống kia."

"Cô nhìn cô xem, tôi nói bọn họ cùng xuất hiện ở đây thì Phó Sơn Nhạc là hung thủ hả? Bây giờ tôi kể cô nghe toàn bộ quá trình, cô có thể đừng cắt ngang được không?" Bàng Lỗi rốt cuộc cũng đứng lên, xoay người nhìn cô.

"Nam, 20-40 tuổi, thích nhiếp ảnh, cao hơn 1m80, thuận tay trái, những suy đoán của cô đều trùng khớp với Phó Sơn Nhạc. Ông ấy là giảng viên đại học, cho dù không phải chuyên ngành hóa học nhưng chắc sẽ biết tác dụng của NaOH."

Tang Cẩn cả kinh: "Cô Phó là người quản lý phòng thí nghiệm hóa học." Thiếu chút nữa cô đã quên mất điểm này.

"Đây cũng là bằng chứng, ông ta muốn có NaOH sẽ dễ hơn người bình thường. Thứ ba, trước khi gặp Đàm Tuyết Thiến ở cầu thang, cô đã gặp Trần Tuyết Ngâm. Bà ta hoảng loạn, có lẽ đã nhìn thấy Phó Sơn Nhạc và Đàm Tuyết Thiến ở vườn hoa trên sân thượng." Bàng Lỗi nhìn một vòng, "Văn phòng kia của ai? Từ cửa sổ bên đó có thể nhìn thấy vườn hoa này."

Tang Cẩn nhìn theo ngón tay của anh, sắc mặt trắng bệch: "Là phòng của giáo sư Phó. Chẳng lẽ cô Phó tới tìm ông ấy, không cẩn thận nhìn thấy gì đó nên vội vàng rời đi hay sao? Nhưng bác ấy nên tới ngăn cản bọn họ mới đúng chứ?"

"Mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, nếu Trần Ngâm Khiết không muốn hôn nhân tan vỡ, bà ấy sẽ chừa lại lối thoát cho mình. Đi, đi gặp Phó Sơn Nhạc."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Bàng Lỗi trực tiếp nắm lấy tay cô, kéo cô ra ngoài. Hành động này không phải lần đầu anh làm, cho nên dường như đã thành thói quen.

Ra tới cửa bọn họ mới ý thức được anh đang nắm tay cô, hai người lập tức buông ra.

Tang Cẩn nhanh chóng hoàn hồn, giơ tay chỉ qua văn phòng bên cạnh: "Đây là phòng chủ nhiệm môn tiếng Anh. Tôi đi gõ cửa, xem có người hay không."

Cô nhanh chóng đi qua, cứ như bị ai đuổi theo phía sau.

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn tay phải của mình, trong lòng thầm hỏi, tại hỏi bản thân lại tùy tiện nắm tay người ta như vậy? Thật không biết lịch sự!

Tang Cẩn gõ cửa phòng, cánh cửa nhanh chóng được mở ra. Bên trong có hai người, Phó Sơn Nhạc và Trần Ngâm Khiết. Vợ chồng bọn họ dường như đang nhắc tới chuyện gì đó rất thú vị, trên mặt còn mang theo nụ cười. Thấy hai người bên ngoài, sắc mặt bọn họ lập tức cứng đờ.

"Tiểu Cẩn, sao lại là em?" Trần Ngâm Khiết nhất thời không biết có nên cho hai người vào trong hay không.

"Cô Phó, vị này là đội trưởng đội cảnh sát, đội trưởng Bàng, bọn em tới tìm cô để hỏi vài chuyện." Ấn tượng Tang Cẩn dành cho vợ chồng bọn họ vẫn vô cùng tốt, bây giờ mặc dù trở thành nghi phạm nhưng cô vẫn không thể trực tiếp lật mặt.

"Để bọn họ vào đi. Tiểu Khiết, em cứ về nhà, buổi tối anh về sớm, để anh nấu cơm." Phó Sơn Nhạc rời khỏi bàn làm việc, đi tới ngồi xuống ghế sô pha sát cửa sổ.

https://thuviensach.vn

"Hai người hiện tại đều là nghi phạm, cho nên, hy vọng hai người phối hợp lấy bằng chứng với chúng tôi. Nể mặt cô Tang, chuyện này, trước mắt, chúng tôi sẽ không công khai." Bàng Lỗi nói xong, đẩy cửa ra, bước vào văn phòng, ngồi xuống đối diện Phó Sơn Nhạc.

"Chuyện này không liên quan tới cô ấy, tôi sẽ đem mọi chuyện mình biết nói cho hai người, nhưng Tiểu Khiết không thể ở đây." Phó Sơn Nhạc kiên trì.

Tang Cẩn đương nhiên biết tình cảm vợ chồng bọn họ rất tốt, kết hôn mười năm nhưng tình yêu vẫn cuồng nhiệt như lúc ban đầu. Chuyện của Đàm Tuyết Thiến giống như một con dao đột nhiên xuất hiện giữa cuộc sống hạnh phúc bình yên đó, có lẽ chỉ một con dao nhỏ bé này sẽ phá hoại tất cả những gì trong mười năm qua. Phó Sơn Nhạc chắc hẳn cũng đang lo lắng điểm này, cho nên mới muốn Trần Ngâm Khiết tránh mặt.

"Cô Phó, chúng ta ra ngoài trước đi, vừa lúc em có việc muốn hỏi cô." Tang Cẩn nhận ra điểm này, cô ở đây cũng không giúp được gì, bởi vì cô không thể có cái nhìn khách quan. Nếu sẽ quấy nhiễu Bàng Lỗi điều tra phá án, thà rằng cô và Trần Ngâm Khiết cùng nhau tránh đi.

Trần Ngâm Khiết do dự một hồi, cuối cùng đồng ý.

Bàng Lỗi cũng không từ chối, nhìn bọn họ rời đi. Cửa vừa đóng lại, anh lập tức đi vào vấn đề chính: "Giáo sư Phó, bây giờ có thể bắt đầu rồi chứ? Chuyện của Đàm Tuyết Thiến, những gì ông biết, những gì ông trải qua, hy vọng ông đừng dấu diếm."

"Đương nhiên là không có gì phải giấu, quan hệ của chúng tôi là giảng viên và sinh viên bình thường. Tôi dạy học cho rất nhiều sinh viên, cô ấy không hề khác biệt. Nếu muốn nói có gì không giống thì cô cái này, có lẽ nhạy cảm hơn người bình thường. Tình hình cụ thể của cô ấy tôi không rõ, nhưng cô ấy học môn tiếng Anh vô cùng nghiêm túc, tuy nền tảng hơi kém

https://thuviensach.vn

nhưng bốn năm đại học, thành tích cũng rất cao. Sáng thứ ba, cô ấy tới gặp tôi để tìm hiểu chương trình tuyển nghiên cứu sinh hệ thạc sĩ của viện tiếng Anh. Tôi kêu cô ấy lên web trường để để đọc thông tin. Lúc đó, cô ấy có hơi kích động, nhất quyết bắt tôi lên vườn hoa trên sân thượng gặp cô ấy. Đi rồi, cô ấy lại nói muốn nhảy lầu tự tử. Tôi thuyết phục cô ấy đừng manh động, cô ấy đồng ý. Sau khi ra về, tôi không hề gặp lại cô ấy."

Phó Sơn Nhạc nói chuyện chậm rãi, hoàn toàn không giống nghi phạm giết người.

Bàng Lỗi cẩn thận ngẫm lại một lần, lời ông ấy nói quả thật vô cùng chân thật, không hề có chút dấu vết nói dối. Chỉ là, ông ấy cũng đã lọc đi rất nhiều tin tức.

"Hôm đó, vì sao Đàm Tuyết Thiến lại kích động? Cô ấy từng bị trầm cảm, hiện tại hẳn đã chuyển biến tốt hơn. Nếu bệnh cũ tái phát, cô ấy chắc chắn sẽ dễ mất khống chế, vì sao ông có thể thuyết phục cô ấy? Ông nói với cô ấy cái gì? Hay là, ông đã đồng ý yêu cầu gì hả?"

Bàng Lỗi vừa dứt lời, Phó Sơn Nhạc lập tức phản đối: "Tôi đã đồng ý với cô ấy một chuyện, nhưng chuyện đó không thể công khai. Tuy rằng bây giờ cô ấy không còn nhưng tôi vẫn phải giữ lời, cho nên tôi không thể nói. Còn những việc khác, anh muốn biết chuyện gì, tôi đều có thể trả lời."

"Những việc khác tôi không cần biết, ông nói cho tôi điểm này là được. Giáo sư Phó chắc là biết, vì sao tôi lại ở đây nói chuyện với ông chứ không phải mời ông tới cục cảnh sát, là vì Tang Cẩn thỉnh cầu, còn cả lòng tin của cô ấy dành cho ông. Nếu ông không chịu phối hợp, thật xin lỗi, tôi phải mời ông về cục cảnh sát rồi." Bàng Lỗi nói chuyện kiên quyết, lời vừa dứt liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Cô ấy chết rồi, vì sao phải so đo nhiều chuyện như vậy? Ngay cả mẹ cô ấy cũng chấp nhận sự thật cô ấy tự sát, nếu có chuyện gì thì cũng nên

https://thuviensach.vn

cho nó qua đi. Đây có lẽ cũng là kết quả cô ấy mong muốn."

Bàng Lỗi lập tức nhớ tới nội dung trong di thư "Đừng hỏi nguyên nhân, cũng đừng cố ý đi tìm hiểu chân tướng." Vì sao suy nghĩ của Phó Sơn Nhạc lại giống câu này như vậy?

"Nếu Đàm Tuyết Thiến không chết, ông có quyền im lặng, nhưng hiện tại cô ấy đã chết, chuyện giữa hai người đã không còn là chuyện cá nhân nữa, hoặc là bằng chứng phạm tội, hoặc là bằng chứng chứng minh ông không giết cô ấy."

Phó Sơn Nhạc nhìn anh, khóe môi khẽ động nhưng không nói một lời. Ông ngửa đầu, dựa lưng vào sô pha, xoay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dường như không muốn tiếp tục.

Bàng Lỗi đứng yên vài giây, sau khi xác định hiện tại ông ấy sẽ không nói gì thêm mới xoay người rời khỏi. Xuống lầu, anh thấy Tang Cẩn và Trần Ngâm Khiết đang ngồi trên sô pha dưới đại sảnh, hình như đang cùng nói chuyện gì đó.

"Tiểu Cẩn, em có biết giáo sư của em sẽ như thế nào không?" Tiếng của Trần Ngâm Khiết lộ ra sự khủng hoảng, tuy trên mặt bà ấy đang cố gắng giữ bình tĩnh nhưng sự lo lắng gương mặt, trong giọng nói, thậm chí là bên trong đôi mắt kia cũng để lại dấu vết rất rõ ràng.

"Cô Phó, nếu giáo sư và cái chết của Đàm Tuyết Thiến không có liên quan với nhau, thầy ấy sẽ không sao." Tang Cẩn nói những lời này có chút trống rỗng, ánh mắt thoáng nhìn qua cầu thang tìm một bóng lưng, sau đó lập tức đứng dậy.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tâm Tình Lay Động

Tang Cẩn nhìn người đàn ông đối diện, trên khuôn mặt trắng nõn vẫn là biểu tình lạnh lùng và nghiêm trọng.

Cô thấy anh như vậy, không hỏi cũng biết, khẳng định là không thu được kết quả.

Bàng Lỗi đi tới chỗ hai người, gật đầu với Trần Ngâm Khiết, sau đó nhìn cô: "Cô muốn tiếp tục ở đây hay theo tôi tới đảo Thanh An?"

"Đội trưởng Bàng, chồng tôi không sao chứ? Anh ấy chắc chắn không giết người, Tiểu Cẩn cũng biết con người giáo sư cô ấy không phải như vậy." Trần Ngâm Khiết đứng lên, khẩn trương nắm tay Tang Cẩn.

"Ông ấy có giết người hay không hiện tại chỉ có hai người biết, một là Đàm Tuyết Thiến đã chết, hai là chính giáo sư Phó, nhưng ông ấy không chịu nói gì. Chức trách của tôi là tìm ra chân tướng, truy bắt hung phạm. Kết quả sẽ thế nào, hai người hẳn biết rõ, nếu ông ấy vẫn không chịu phối hợp, chúng tôi chỉ đành làm việc theo trình tự mà thôi."

"Không đâu, anh ấy nhất định sẽ nói, tôi sẽ đi thuyết phục anh ấy, phiền anh cho tôi thêm chút thời gian được không?" Trần Ngâm Khiết nghe ra ý phải đưa Phó Sơn Nhạc về cục cảnh sát, càng thêm hoảng loạn, "Tiểu Cẩn, hôm nay không thể mời em về nhà ăn cơm, lần sau hãy tới nha. Tôi lên lầu tìm anh ấy." Nói xong, bà ấy lập tức rời đi, nhanh chóng lên lầu.

Tang Cẩn nhìn anh, ánh mắt thăm dò.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi chỉ trả lời một chữ đơn giản: "Chờ." Nói xong, anh cũng lập tức xoay người ra ngoài. Sau lần trước, não anh đã phát ra tín hiệu không thể lại nắm tay cô, cho nên lần này anh không thể tiếp tục để xuất hiện sự tình không hợp lý như vậy.

Tang Cẩn nhìn lên lầu ba. Hiện tại, có lẽ chỉ một mình Trần Ngâm Khiết mới có khả năng thuyết phục Phó Sơn Nhạc, cô ở lại cũng không làm được gì. Do dự một hồi, cô vẫn quyết định đuổi theo bóng lưng kia.

Hai người một trước một sau rời khỏi học viện, đột nhiên, một cô gái áo trắng chạy về phía này: "Cô Tang, hai người quả nhiên ở đây."

Tang Cẩn nhìn Vu Hân, không khỏi kinh ngạc, buổi sáng không phải bọn họ đã gọi điện thoại rồi sao? Cô ấy đã nói ra chuyện thấy Phó Sơn Nhạc ở khách sạn trên đảo, hiện tại vì sao còn từ công ty tới tìm bọn họ?

Vu Hân thấy hai người, vẻ mặt vui mừng khôn xiết: "Cô Tang, lúc này hai người có thời gian không? Chuyện của Đàm Tuyết Thiến và giáo sư Phó em có biết một chút, có lẽ sẽ giúp ích cho quá trình điều tra của hai người. Em sợ nói trong điện thoại không rõ nên mới chạy tới đây."

"Vậy thì tốt quá, chúng tôi đương nhiên có thời gian rồi." Tang Cẩn nhìn Bàng Lỗi, ánh mắt trưng cầu ý kiến của anh.

Bàng Lỗi nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn Vu Hân: "Cho cô nửa giờ."

Nửa tiếng này, anh có thể chờ Trần Ngâm Khiết thuyết phục Phó Sơn Nhạc.

Ba người tới quán trà gần trường. Bên trong không đông, vô cùng yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Sau khi bọn họ vào chỗ, Vu Hân trực tiếp đi vào vấn đề: "Tôi cảm thấy cái chết của Tuyết Thiến chắc chắn có liên quan tới Phó Sơn Nhạc." Lần này cô không gọi là giáo sư Phó mà trực tiếp chỉ thẳng tên, giọng nói lộ rõ tức giận.

"Chúng tôi không cần cô cảm thấy, cô chỉ cần đem chuyện mình biết nói thật là được." Bàng Lỗi nhìn Vu Hân, nói xong liền nâng tách trà uống một ngụm.

Đây là lần đầu tiên giọng nói của anh không còn nghiêm khắc, mặc dù ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước.

Vu Hân hôm nay đã không còn sợ hãi như ngày hôm qua, cô ấy nhìn anh, cười: "Được, cảnh sát, nam thần." Cô bổ sung thêm hai chữ "nam thần" ở cuối.

Tang Cẩn lại trực tiếp gạt qua, vội hỏi: "Quan hệ giữa Tuyết Thiến và giáo sư Phó có gì không bình thường sao? Giáo sư Phó không giống là người như vậy, tình cảm giữa ông ấy và vợ vẫn luôn tốt mà."

Cô còn chưa nói xong, Bàng Lỗi đã cắt ngang: "Cái này của cô gọi là nhân chứng gây nhầm lẫn. Đừng mang suy nghĩ chủ quan của mình áp đặt vào người khác."

Tang Cẩn sửng sốt, quay đầu nhìn anh. Cô dường như thấy được vị "Bàng tướng quân" lần đầu gặp mặt ở cục cảnh sát, khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, nói chuyện trực tiếp không chút lưu tình. Bất giác, cô cảm thấy áp lực đè nặng.

Chỉ là, tuy trong lòng không được thoải mái nhưng sự thật quả thật giống thế, cô luôn không có cái nhìn khách quan với người bên cạnh. Cô không phản bác được anh, cho nên đành phải im lặng, vừa uống trà vừa nghe Vu Hân nói.

https://thuviensach.vn

Vu Hân đem chuyện của Đàm Tuyết Thiến kể nhanh một lần.

Đàm Tuyết Thiến thi và được nhận vào trường ngành phát thanh. Tiếng Trung cô ấy rất tốt, nhưng tiếng Anh thì không, không những thế thời trung học còn cực kỳ không thích tiếng Anh. Vào đại học, sau khi học một khóa của Phó Sơn Nhạc, cô ấy đột nhiên thay đổi.

Cô ấy bắt đầu nghiêm túc học, thành tích cũng theo đó tăng lên, chính cô ấy không chỉ thuận lợi vượt qua các kỳ thi cần thiết cho khóa học mà ngay cả tiếng Anh cấp 4, cấp 6 đều dễ dàng vượt qua. Cuối kỳ, tới bài thi cấp 8, đối với sinh viên thuộc chuyên ngành tiếng Anh còn khó nhưng cô ấy vẫn có thể thi đậu.

Điều làm người khác kinh ngạc hơn chính là Đàm Tuyết Thiến đột nhiên muốn học lên thạc sĩ chuyên ngành tiếng Anh.

Nói tới đây, trên mặt Vu Hân lộ ra vẻ khó hiểu: "Cô gái này, thật sự điên rồi. Ban đầu tôi chỉ nghĩ cô ấy nói giỡn, nào ngờ cô ấy định thi thật. Tôi thật sự không rõ vì sao cô ấy lại phải thế. Mãi đến tối thứ tư, tôi thấy Phó Sơn Nhạc xuất hiện ở khách sạn thì mới hiểu, thì ra Đàm Tuyết Thiến yêu thầm ông ấy."

"Không phải trường cấm giảng viên và sinh viên yêu nhau sao?" Tang Cẩn hỏi.

Thời gian cô vào dạy không ngắn, đương nhiên quá rõ nội quy của trường. Lúc mới đọc, cô còn không thể tin, đây là thời đại nào rồi, vì sao còn có quy định như vậy?

"Mấu chốt vấn đề không phải ở đây, như cô Tang vừa nói, tình cảm giữa Phó Sơn Nhạc và vợ ông ấy rất tốt. Có lẽ đó chỉ đơn giản là suy nghĩ trong lòng của Đàm Tuyết Thiến mà thôi. Tôi đoán rằng sắp tới lễ tốt nghiệp nên cảm xúc cô ấy có chút dao động. Chiều thứ tư hôm đó, tôi thật bị cô ấy làm cho tức điên. Cô ấy cùng đám người Tiêu Vũ San thân thiết

https://thuviensach.vn

thế nào tôi không quan tâm, nhưng cô ấy lại đi nói với tôi, cô ấy muốn sinh con, còn nói nguyện vọng rất nhanh sẽ thành hiện thực. Hai người nói xem có phải đầu óc cô ấy có vấn đề rồi không?"

Nói tới đây, Vu Hân tức giận nâng tách trà lên, uống một ngụm.

Trong lòng Tang Cẩn có chút khó hiểu, vì sao Vu Hân lại chán ghét Đàm Tuyết Thiến như vậy?

Một sinh viên vốn có thành tích tiếng Anh rất kém, nhưng vì thích giáo viên nên bắt đầu nỗ lực học hành, muốn gần người mình thích một chút, cho dù cô ấy biết rõ không thể tới gần. Loại chuyện này, cô cảm thấy quá bình thường.

"Khi đó tôi mắng cô ấy một trận, bây giờ nghĩ lại mới thấy hối hận, tại sao chính mình lại không hỏi cô ấy rốt cuộc xảy ra chuyện thế nào chứ? Hôm thứ ba, tôi chỉ biết cô ấy tới viện ngoại ngữ, chắc chắn là tìm Phó Sơn Nhạc, chẳng lẽ giữa bọn họ đã phát sinh chuyện gì rồi sao? Liệu có phải Đàm Tuyết Thiến ngu ngốc kia chủ động nhào vào, Phó Sơn Nhạc xong việc đổi ý, muốn giết cô ấy hay không?"

"Cô có thể đi rồi." Người đàn ông im lặng ngồi cạnh đột nhiên lên tiếng.

Vu Hân xấu hổ cười, có lẽ bản thân cũng ý thức được bản thân đã quá xúc động. Đúng lúc có điện thoại gọi tới thúc giục, có lẽ là chuyện công ty, cô ấy liền đứng dậy rời đi.

Tang Cẩn nhìn người đàn ông đối diện vẫn luôn im lặng, như một thói quen, cô nhịn không được mà hỏi: "Anh cũng cảm thấy giáo sư Phó không phải loại người như Vu Hân nói đúng không?"

"Đó là cô cảm thấy, đừng lôi tôi vào." Bàng Lỗi nâng tay nhìn đồng hồ.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn biết anh đang chờ tin tức bên Trần Ngâm Khiết. Không biết nên nói cái gì, cô tiếp tục uống trà, trong đầu bắt đầu suy nghĩ.

Phó Sơn Nhạc vì sao không muốn giải thích chứ?

Tang Cẩn bắt đầu từ góc độ khách quan xem xét vai trò của Phó Sơn Nhạc trong vụ án của Đàm Tuyết Thiến.

Động cơ gây án vô cùng đầy đủ. Một sinh viên ông không thích lại đi thích ông, còn tỏ ra chủ động, có lẽ thói hư tật xấu của đàn ông khiến ông ấy nhất thời mất không chế. Xong việc, cô gái yêu cầu người đàn ông chịu trách nhiệm, người đàn ông từ chối, sau đó giết người giết khẩu... Cốt truyện cẩu huyết như vậy cũng rất thường thấy.

Điều kiện gây án vô cùng rõ ràng. Như Bàng Lỗi nói, căn cứ theo kết quả kiểm nghiệm tử thi, tài liệu có được từ hiện trường gây án cùng bức họa tâm lý hung thủ đều tương đồng với Phó Sơn Nhạc tới hơn 90%.

Tuy từ góc độ cá nhân, cô vẫn không thể chấp nhận sự thật Phó Sơn Nhạc là hung thủ, nhưng theo những chỉ dẫn hiện tại, nếu ông ấy không chịu mở miệng nói chân tướng ra, việc điều tra căn bản không thể tiếp tục.

Hay là do cô đã nghĩ sai chỗ nào sao?

Tang Cẩn cảm thấy bản thân như rơi vào vũng bùn, cô không thể giải thích rõ các mối quan hệ phức tạp trong đó, trong nháy mắt, cảm giác thất bại liền vây quanh. Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Những gì hôm qua tôi nói đều là vô nghĩa, mấy anh đừng để ý."

Bàng Lỗi bị cô cắt ngang suy nghĩ, rốt cuộc cũng hoàn hồn: "Hiện tại cô mới là nói lung tung. Phó Sơn Nhạc không phải hung thủ, ông ta là nhân chứng quan trọng nhất, cũng là người duy nhất ngoại trừ hung thủ nhìn thấy hiện trường gây án đầu tiên."

https://thuviensach.vn

"..." Tang Cẩn bị tư duy của anh làm cho kinh sợ.

Từ lúc Phó Sơn Nhạc bị nghi ngờ là hung thủ tới những lời anh nói lúc này chẳng qua chỉ mới nửa ngày. Giữa thời gian đó bọn họ chỉ tới kiểm tra vườn hoa trên sân thượng viện ngoại ngữ, sau đó anh nói chuyện với Phó Sơn Nhạc chưa tới nửa giờ, thời gian ngồi cùng Vu Hân ở đây cũng chỉ nửa giờ. Tại sao anh có thể đưa ra kết luận này nhanh như vậy?

Tang Cẩn nghe Phó Sơn Nhạc không phải hung thủ, cảm giác suy sụp lập tức thay đổi: "22h thứ tư, Vu Hân thấy Phó Sơn Nhạc xuất hiện ở khách sạn, trên video giám sát cũng có ghi lại. Lúc đó ông ấy vào phòng Đàm Tuyết Thiến nhưng nhanh chóng ra ngoài, trong phòng có lẽ đã không có ai, điều đó chứng minh thời gian đó Đàm Tuyết Thiến đã bị hại, hơn nữa còn bị di dời sao?"

"Không sai, tối thứ tư, lần đầu Tất Minh về ký túc xá là trước 22h30, cô ấy đã thấy hung thủ đem thi thể của Đàm Tuyết Thiến tới. Trước đó chúng ta đã tính, từ đảo Thanh An tới ký túc xá, bao gồm cả việc xử lý thi thể, thời gian ngắn nhất cần dùng cũng là 2 tiếng, vậy suy ngược lại, thời gian nạn nhân tử vong là khoảng 22h30. Trên bàn làm việc trong văn phòng của Phó Sơn Nhạc có để lịch giảng dạy, ông ấy có lẽ sau khi hết tiết mới chạy tới đảo Thanh An."

"Chắc chắn là thế, tiết cuối cùng trên trường phải tới 20h30 mới tan. Tốt quá, tôi phải gọi cho cô Phó ngay." Tang Cản nghe anh phân tích như thế, tâm tình lập tức tốt lên. Cô lấy di động ra, bắt đầu ấn phím nhưng đột nhiên cảm thấy có một người đang dựa tới mình.

Tang Cẩn nhận ra mùi thơm quen thuộc này. Cô vừa ngẩng đầu liền đối diện với đôi mắt đen nhánh kia.

Anh vốn ngồi đối diện cô, còn bây giờ, một tay chống trên bàn, cả người đưa về phía trước. Anh dựa vào cô, cô lại ngả người ra phía sau,

https://thuviensach.vn

nhưng đây là ghế dựa, cô không thể tiếp tục lui về.

Người đàn ông rất cao lớn, cô ngồi đó không thể cử động, mặt hai người cơ hồ lại gần sát nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở cũng đan xen vào.

Tang Cẩn không biết vì sao hô hấp lại có chút khó khăn, ngay cả nói cũng không ra lời như vậy.

Anh tiến lại gần hơn, chóp mũi cao thẳng động tới chóp mũi cô khiến cả người nóng lên, loại tiếp xúc da thịt này khiến cô như bị điện giật.

"Gọi cái gì?" Anh lên tiếng, cô liền cảm thấy tay mình bỗng nhiên trống không.

Thì ra anh đã đoạt lấy điện thoại của cô.

Chờ cô hoàn hồn, anh đã đứng lên, đặt điện thoại cô xuống bàn: "Người nên gọi điện không phải là cô."

Quả nhiên, như lời anh nói, chuông di động đột nhiên vang lên.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Một Nam Một Nữ

Bàng Lỗi nhận điện thoại, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

"Tôi đưa cô về khách sạn." Anh tắt máy, lấy áo khoác sau ghế, móc túi tiền ra rồi nhanh chóng đặt hai tờ tiền màu đỏ lên bàn.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Tang Cẩn vốn tưởng người gọi tới là Trần Ngâm Khiết, nhưng nhìn vẻ mặt của anh thì chắc chắn không phải, ngược lại rất giống điện thoại của cấp dưới gọi tìm.

"Đã xảy ra vụ mất tích thứ năm, nói đúng hơn là vụ giết người thứ năm, hiếp dâm rồi sát hại."

Tâm trạng nôn nóng của Tang Cẩn lập tức bị dập tắt. Cô cũng khiếp sợ nhưng không truy hỏi gì, tình hình cụ thể khẳng định phải đợi anh về cục cảnh sát mới biết.

Lần này, cô không đòi đi theo anh nữa. Anh đưa cô về khách sạn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tang Cẩn một mình ở lại phòng, buồn chán kêu phục vụ mang cơm trưa lên. Ăn xong, không có gì làm, cô lại ngồi trên sô pha tiếp tục xem tài liệu về vụ án của Đàm Tuyết Thiến.

Thời điểm duỗi tay cầm lấy di thư, cô thoáng dừng một chút, sau đó mới dứt khoát cầm lấy, cẩn thận đọc đi đọc lại mấy lần, tầm nhìn dừng trước câu "Đừng hỏi nguyên nhân, cũng đừng cố tìm hiểu chân tướng".

https://thuviensach.vn

Dưới câu này có gạch hai đường, bên cạnh còn vẽ thêm một dấu chấm hỏi thật lớn, nét chữ dùng lực như vậy cô vừa nhìn liền biết là của Bàng Lỗi.

Có phải anh đã sớm nghi ngờ quan hệ giữa Đàm Tuyết Thiến và Phó Sơn Nhạc không phải quan hệ thầy trò bình thường rồi không?

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại, nghĩ tới lời Vu Hân nói, Đàm Tuyết Thiến muốn sinh con, trên quần áo cô ấy có tinh dịch của Phó Sơn Nhạc, trên bồn hoa sân thượng viện ngoại ngữ có dấu vết để lại... Chẳng lẽ bọn họ thật sự đã phát sinh quan hệ rồi sao?

Bàng Lỗi nói Phó Sơn Nhạc không phải hung thủ, chẳng lẽ là... Trần Ngâm Khiết? Phó Sơn Nhạc xong việc liền tới khách sạn trên đảo Thanh An, đúng lúc thấy Trần Ngâm Khiết di dời thi thể, làm giả hiện trường tự sát hay sao?

Hôm thứ ba cô gặp Trần Ngâm Khiết, thần sắc bà ấy hoảng loạn, liệu có phải vì thấy những gì xảy ra trên vườn hoa sân thượng hay không? Nếu thật là vậy, Trần Ngâm Khiết quả thật cũng có động cơ giết người.

Trong lòng Tang Cẩn vô cùng khó chịu, trong đầu không ngừng hiện lên những vết thương trên người Đàm Tuyết Thiến. Cô lập tức phủ nhận, Trần Ngâm Khiết chắc chắn sẽ không độc ác như vậy.

Cô trầm tư một hồi, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên. Cô bị tiếng chuông làm cho giật mình, lúc nhìn màn hình điện thoại càng thêm sợ hãi, bên trên là cái tên Trần Ngâm Khiết!

Tang Cẩn do dự một hồi, sau đó bắt máy: "Cô Phó, bên phía giáo sư thế nào rồi ạ?" Vì cẩn thận, cô không trực tiếp nói với bà hiềm nghi trên người Phó Sơn Nhạc đã bị loại bỏ.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Cẩn, em đang ở đâu, cô muốn gặp em. Cô cảm thấy mình sắp không xong rồi." Trong điện thoại truyền tới tiếng khóc nức nở.

"Em..." Tang Cẩn do dự không biết có nên đi gặp bà ấy hay không, chỉ hỏi, "Cô đang ở đâu?"

"Cô đang ở bờ sông trên đảo Thanh An. Tối hôm đó, anh ấy tới đây, cô có nhìn thấy. Có phải anh ấy đi tìm Đàm Tuyết Thiến hay không? Tiểu Cẩn, cô rất khó chịu, nhưng cô lại không thể trách anh ấy... Bọn cô kết hôn đã mười năm nhưng cô lại không thể sinh con cho anh ấy. Anh ấy ghét cô cũng là chuyện bình thường. Người đáng chết nên là cô..." Trầm Ngâm Khiết vô cùng xúc động, lời nói cũng theo đó mà đứt quãng.

"Cô Phó! Cô đừng nghĩ như vậy, cô ở đâu, em lập tức tới." Tang Cẩn không kịp nghĩ nhiều, cầm theo túi xách rồi chạy ra ngoài. Cô vừa nói chuyện vừa chạy tới thang máy.

Vì đi quá gấp nên túi xách cô không ngừng đong đưa, cô bị thứ đồ rất cứng bên trong đập vào người. Vào trong thang máy, điện thoại đột nhiên mất tín hiệu. Cô chỉ đành tắt di động trước, sau đó kiểm tra túi xách của mình, bên trong đột nhiên nhảy ra một lọ phun sương phòng thân. Thứ này cô mua từ lúc nào nhỉ?

Thang máy xuống lầu một, di động liền có tín hiệu, cô lại tiếp tục vừa an ủi Trần Ngâm Khiết vừa chạy ra ngoài bắt xe. Vừa lúc một chiếc taxi dừng lại, hành khách bên trong đi xuống, cô liền chui vào: "Bác tài, tới đảo Thanh An."

Nói chuyện xong, cô định gọi cho Bàng Lỗi, nhưng lúc này cô mới phát hiện bản thân không có số của anh. Cô chỉ đành gọi cho Chu Tiểu Vạn, nhưng cậu ấy lại không bắt máy, cuối cùng, cô chỉ có thể nhắn tin để lại tin tức.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô gọi cho Phó Sơn Nhạc. Ông ấy vừa nghe cô nói tối thứ tư Trần Ngâm Khiết đi theo mình tới đảo Thanh An thì lập tức phản ứng lại: "Cô ấy sao có thể làm vậy? Cả ngày chỉ biết suy nghĩ miên man. Tiểu Cẩn, em không cần đi đâu, để tôi đi tìm cô ấy."

Tang Cẩn do dự một hồi, cuối cùng vẫn đem chuyện trưa thứ ba gặp Trần Ngâm Khiết trong viện ngoại ngữ, thần sắc hoảng loạn của bà ấy cô cũng nói ra.

"Trưa thứ ba cô ấy tới văn phòng tôi sao? Tôi đợi cô ấy cả nửa ngày nhưng cô ấy không tới, còn nói với tôi đang ở nhà ngủ. Rốt cuộc cô ấy đang suy nghĩ gì vậy?"

"Giáo sư, tuy rằng em tin thầy không phải hung thủ, nhưng em thật không biết giữa thầy và Đàm Tuyết Thiến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô Phó có lẽ đã thấy gì đó nên hiểu lầm thầy. Cảm xúc hiện tại của cô Phó đang rất kích động. Em sợ cô sẽ có khuất mắc trong lòng."

"Tôi biết rồi, cảm ơn em. Tôi đã lên xe, em giúp tôi an ủi cô ấy, chuyện này tôi sẽ giải thích rõ ràng. Tiểu Cẩn, thật xin lỗi, tôi không nên trách cứ việc em báo cảnh sát. Em nói với cảnh sát Bàng một tiếng, tôi sẽ đem những chuyện mình thấy nói lại cho anh ta."

"..." Trong lòng Tang Cẩn cảm nhận được ấm áp từ ông, cô muốn tiếp tục nói thì đầu bên kia đã cúp máy.

Cô nhìn màn hình di động đen thui, ngây ngốc một lát. Đột nhiên, tiếng chuông di động lại lần nữa vang lên, màn hình đen cũng bật sáng, thông báo người gọi tới là Tất Minh. Hôm qua lúc gặp ba cô gái, trước khi chia tay, cô đã cố ý để lại số điện thoại của mình cho bọn họ, vừa lúc có thể dùng tới.

Tang Cẩn nghe máy, đầu kia lập tức truyền tới giọng nói lạnh lùng của Tất Minh: "Cô Tang, nếu em đem những gì mình thấy nói cô cho biết, cô có

https://thuviensach.vn

thể đảm bảo cảnh sát sẽ không tìm em nữa không? Sắp thi công chức rồi, em không muốn những chuyện không liên quan ảnh hưởng tới sự nghiệp của mình, mong cô có thể hiểu được."

Tang Cẩn không khỏi không khâm phục lý trí của Tất Minh, tuy rằng trong lòng vẫn chưa thể tiếp thu hoàn toàn suy nghĩ của cô ấy, nhưng cô vẫn trả lời chắc chắn: "Chỉ cần em nói ra những gì mình thấy ở ký túc xá hôm tối thứ tư, cô bảo đảm cảnh sát sẽ không gây ảnh hưởng gì xấu tới em."

Nghe vậy, Tất Minh lập tức đem chuyện mình nhìn thấy nói ra.

Quả nhiên, tình hình thực tế gần như giống hệt suy đoán của Bàng Lỗi, chỉ trừ thời gian cụ thể.

Tối thứ tư, Tất Minh vốn ôn bài ở thư viện, trong lúc tìm sách tham khảo thì phát hiện chỉ có tập 2, còn tập 1 lại để trong ký túc xá. Khoảng 21h, cô ấy rời khỏi thư viện để tới trường học.

Lần đầu tới ký túc xá là khoảng 22h, ở cửa cầu thang cô ấy nhìn thấy một cô gái tóc dài đi vào. Lúc đó cô liền cảm thấy kỳ lạ, phòng bọn họ không phải đã tới đảo Thanh An dự lễ tốt nghiệp rồi sao?

Cô không nghĩ nhiều, chỉ tưởng Đàm Tuyết Thiến hay Vu Hân cũng giống như cô, quên đồ nên trở về lấy. Cô tới trước phòng, lấy chìa khóa mở cửa, kết quả, cánh cửa vừa mở ra, cô thấy bên trong không chỉ có một người, hơn nữa còn là đàn ông. Hai người bọn họ chuyên chú thương lượng gì đó nên không phát hiện cô đang đứng bên ngoài.

"Em có nghe bọn họ nói gì không?" Trực giác mách bảo rằng, hai người đó chắc chắn là hung thủ, chuyện bọn họ nói là manh mối vô cùng quan trọng.

https://thuviensach.vn

"Em nghe một người nói để cô ấy nằm trên giường, là bạn trai của Tiêu Vũ San, giọng của anh ta em biết. Lúc đó em còn thầm mắng Đàm Tuyết Thiến tại sao ở cùng loại người này còn kéo nhau tới ký túc xá. Cho nên, em định trực tiếp rời đi, nhưng sau đó lại có một người nói đứng trên giường không với tới, cô ấy nặng như vậy, phải suy nghĩ cách để cô ấy chết hợp lý. Giọng nói này khàn khàn, nghe rất đáng sợ. Lúc đó em không dám ở lại nữa, trực tiếp bỏ chạy."

"Sau khi em rời đi liền đi mua chiếc váy, nhưng vì lo Đàm Tuyết Thiến gặp người xấu không ai giúp đỡ nên mới về trường. Sau khi quay về, em thấy Đàm Tuyết Thiến đã chết. Chuyện là thế sao?"

"... Em còn cách nào nữa sao? Cho dù không chạy đi, em cũng không thể cứu cô ấy, có khi còn hại cả chính mình. Cha mẹ chỉ có mình em là con gái thôi. Em không cảm thấy mình đã làm sai. Hiện tại em đem mọi chuyện nói rõ, chuyện này về sau không còn liên quan tới em nữa."

"Tất Minh, em yên tâm, cô đã bảo đảm thì nhất định làm được. Em thấy Đàm Tuyết Thiến bị người ta treo lên trần nhà, em sợ hãi, không dám chạy vào, cô có thể hiểu. Nhưng em có thể gọi điện báo cảnh sát, nếu lúc đó em gọi, cảnh sát sẽ bắt đầu điều tra sớm hơn, hôm nay sẽ không xuất hiện vụ mất tích thứ năm rồi."

"Cô Tang, cô nói lời này có phải quá không công bằng hay không? Tại sao vì chuyện em không báo án mà đổ tất cả những vụ mất tích sau này lên đầu em hả? Còn nữa, cô có nghĩ tới, nếu em báo án, trường học sẽ như thế nào không? Em chỉ có hai tay hai chân, em còn phải vì tương lai của mình mà suy nghĩ, vì cha mẹ mình mà cẩn thận. Cho dù cô có nói thế nào, hiện tại em đã làm những gì mà mình làm được. Cứ vậy đi."

"..." Điện thoại bị dập, Tang Cẩn cũng không có cơ hội phản bác lại.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tang Cẩn khó chịu tới hoảng loạn, cô không biết rốt cuộc Tất Minh có sai hay không, nhưng mặc kệ thế nào, cô ấy hiện tại đã cung cấp manh mối rất có giá trị. Cô gọi cho Chu Tiểu Vạn, điện thoại vẫn không kết nối, cô chỉ đành ghi âm lại gửi cho cậu ấy, nghĩ nghĩ, cô gửi một đoạn cho Thích Nguyệt, đề phòng Chu Tiểu Vạn đang có việc không thấy tin của cô.

Tài xế nhắc cô xe đã tới đảo Thanh An, hỏi cô địa điểm cụ thể.

Tang Cẩn không biết Phó Sơn Nhạc có tìm được Trần Ngâm Khiết hay không. Lúc đi ngang khách sạn, trong lúc vô tình cô thấy Tiêu Vũ San đang đứng ngoài cửa, nhìn nhìn một hồi mới đi vào trong, bộ dáng vô cùng cảnh giác.

Tiêu Vũ San tới khách sạn làm gì?

Lý Nguyên Lãng là bạn trai của cô ấy, một nam một nữ mà Tất Minh nhìn thấy ở ký túc xá liệu có phải là Lý Nguyên Lãng cùng cô ấy hay không?

Tang Cẩn kêu tài xế dừng xe, nhanh chóng thanh toán rồi chạy tới khách sạn.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ba Ngày Phá Án

Tang Cẩn vừa vào khách sạn liền có một đoàn người từ thang máy bước ra. Cô hòa vào dòng người đi sau Tiêu Vũ San.

"Đồ biến thái kia, anh đi chết đi! Anh rốt cuộc đang làm cái quái gì hả? Còn muốn bà đây tới giải quyết cục diện rối rắm cho anh nữa sao?" Tiêu Vũ San nói chuyện điện thoại nhưng giọng rất lớn, bộ dáng nhìn vào vô cùng tức giận, cô ấy hoàn toàn không bận tâm ánh mắt của mọi người xung quanh.

Đầu bên kia điện thoại cũng đáp trả lại, tuy rằng không rõ nội dung cụ thể nhưng có hai chữ lại vô cùng to: "Tiện nhân..."

"Chồng à, không được gọi em là tiện nhân! Nếu để em tìm được, em sẽ trực tiếp xử lý nó ngay lập tức." Tiêu Vũ San hét lớn vào điện thoại, sau đó dập máy.

Tiêu Vũ San tới trước cửa thang máy, thang máy vừa mở, cô ấy lập tức vào trong, dùng sức nhấn nút đóng cửa. Trong một khắc đó, cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc, nhưng đưa mắt nhìn kỹ thì thang máy đã đóng.

Bên ngoài, Tang Cẩn hòa theo dòng người đi vào thang máy bên cạnh. Cô không nhấn lầu 10, mà lại nhấn lầu 11. Tối thứ tư hôm đó, bốn phòng của bốn nữ sinh nằm ngay lầu 10, nếu Tiêu Vũ San tới phòng 1004 mà Đàm Tuyết Thiến từng ở, nhất định sẽ tới lầu 10. Cho nên, cô phải đi trước một bước, tìm được đồ vật đó trước Tiêu Vũ San.

https://thuviensach.vn

Tiêu Vũ San muốn tìm gì? Người cô ấy nói chuyện trong điện thoại rốt cuộc là ai?

Tang Cẩn cố gắng trong thời gian ngắn nhất sắp xếp lại các mối quan hệ cô biết.

Nếu người vừa rồi là bạn trai của cô ấy Lý Nguyên Lãng, vậy theo cách nói chuyện, ngày đó bọn họ tới cửa hàng sửa chữa lấy bằng chứng, thấy bọn họ ân ân ái ái hoàn toàn không phải sự thật. Có lẽ bọn họ của ngày hôm đó chỉ là diễn kịch. Quan hệ giữa Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lãng cũng có khả năng bằng mặt mà không bằng lòng, hoặc là tồn tại quan hệ lợi có lợi gì đó. Từ nội dung cuộc nói chuyện, đối phương gọi cô ấy là "Tiện nhân" nhưng dưới cơn thịnh nộ cô ấy vẫn gọi đối phương là "Chồng", rõ ràng địa vị trong tình cảm giữa hai người không hề cân bằng.

Chẳng lẽ hung thủ thật sự là Lý Nguyên Lãng và Tiêu Vũ San sao? Lý Nguyên Lãng có quan hệ mờ ám với Đàm Tuyết Thiến nên khiến Tiêu Vũ San ghi hận, cô ấy giết Đàm Tuyết Thiến, sau đó hai người hợp mưu đưa thi thể về ký túc xá, làm giả hiện trường tự sát sao?

Lúc này, bọn họ phát hiện Đàm Tuyết Thiến đã để lại bằng chứng gì đó trong phòng nên Lý Nguyên Lãng mới kêu Tiêu Vũ San tới lấy sao?

Như vậy dường như cũng có tính thuyết phục. Nhưng vấn đề là, vì sao cô lại cảm thấy trong điện thoại, Tiêu Vũ San hình như còn nhắc tới một người khác với Lý Nguyên Lãng chứ?

"Đinh!"

Thang máy tới lầu 11, suy nghĩ của Tang Cẩn cũng bị cắt ngang, cô nhanh chóng ra ngoài.

Trong đại sảnh giao hành lang hai bên có hai nhân viên khách sạn, một người là người dọn vệ sinh, một người hình như là quản lý tầng.

https://thuviensach.vn

"Ngũ Hương Bình, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo chị, nếu còn xuất hiện loại tình huống như vậy, chị trực tiếp đóng gói về quê đi."

"Vâng vâng, giám đốc, tôi xin lỗi, mấy ngày nay con tôi bị bệnh nằm viện mà không ai chăm sóc. Về sau tôi sẽ làm vệ sinh đúng giờ, đảm bảo sẽ không để xảy ra vấn đề này nữa."

"Biết thì tốt."

"..."

Tang Cẩn vừa xuất hiện, cuộc đối thoại của hai người lập tức dừng lại. Có lẽ vì thấy khách tới, hai người đồng loạt nhìn về hướng này, mỉm cười chào cô.

Tang Cẩn đối với người giám đốc này đương nhiên có chút ấn tượng. Cô đột nhiên nhớ lại, ông ta chính là người hôm qua cùng cô và Bàng Lỗi vào phòng xem xét, hơn nữa còn nói với bọn họ có một nhân viên vệ sinh xin nghỉ, chẳng lẽ là Ngũ Hương Bình này sao?

Cô vừ định mở miệng hỏi, kết quả, giám đốc khách sạn trực tiếp đuổi bà ấy đi, kêu bà nhanh chóng đi quét dọn phòng cho khách.

Sau đó, ông ấy quay đầu nói với cô, chuyện hôm qua vẫn chưa có tin tức gì mới, nếu có tin gì, ông ấy nhất định sẽ gọi điện báo cho cảnh sát.

Phản ứng đầu tiên của Tang Cẩn chính là ông ấy nói dối!

Cô không lật mặt giám đốc khách sạn mà tùy tiện bịa ra lý do, nói lần này cô cùng bạn tới đây du lịch. Sau đó cô trực tiếp quẹo trái đi vào hành lang, đi thêm một đoạn rồi dừng lại. Cô quay đầu lại, thấy giám đốc khách sạn đi về phía hành lang bên phải, tới cuối cùng thì đi vào phòng bên phải. Cô đoán, ông ấy có lẽ đi theo nhân viên vệ sinh vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn chờ giám đốc khách sạn vào thang máy rồi mới đi ra, đi tới cuối hành lang bên phải, giả bộ tìm đồ.

"Cô ơi, cô mất thứ gì sao?" Ngũ Hương Bình thấy cô, lập tức dừng công việc trên tay lại, tận tình hỏi thăm.

"Chiếc nhẫn kim cương bạn trai tặng mấy ngày nay tôi không đeo nhưng đột nhiên biến mất, chắc chắn là rơi trong khách sạn. Chị có nhìn thấy hay không?" Tang Cẩn đem câu chuyện của cô gái váy đen trên máy bay sửa lại một chút.

"Sao có nhiều người mất đồ như vậy? Vừa rồi giám đốc có nói, khách phòng 1004 cũng làm mất đồ..." Ngũ Hương Bình nói được một nửa, lập tức im lặng.

"Không biết người ta có như tôi không. Tôi báo cảnh sát nhưng bọn họ lại nói mình bận, không có cách giúp tôi tìm đồ, cho nên tôi đành một mình tới tìm. Tìm không ra, việc kết hôn của tôi sẽ gặp rắc rối. Chị, chị nhất định phải giúp tôi."

Tang Cẩn đột nhiên bị khả năng diễn xuất của mình hù dọa. Sao cô có thể nói dối mà mặt không đỏ, lời nói chắc chắn như vậy chứ? Điểm mấu chốt chính là, chị làm vệ sinh này lại hoàn toàn tin cô, còn quan tâm hỏi rất nhiều vấn đề, khi nào mất, nhẫn có hình dạng gì. Cuối cùng, chị ấy đề nghị cô tới phòng chứa đồ tìm thử, còn chỉ cô phải đi hướng nào.

Cô rối rít cảm ơn rồi xoay người rời đi, phía sau lại đột nhiên truyền tới tiếng người gọi lại: "Cô gái, tôi đi cùng cô. Xém chút là tôi quên phải giặt sạch bộ rèm dơ kia."

"Vì chuyện này mà chị bị mắng sao?" Tang Cẩn thăm dò.

"Đúng vậy, cô gái như cô thật cẩn thận." Chị làm vệ sinh này dường như đã không còn cảnh giác với Tang Cẩn.

https://thuviensach.vn

"Chị đừng để trong lòng, giám đốc khách sạn chắc cũng vì muốn tốt cho chị."

"Tôi biết, đó là lỗi của tôi không sớm đi giặt rửa. Thật kinh tởm, ngay cả nghĩ tôi cũng không dám chạm vào. A, thật là, bây giờ lại phải cần tới nó."

"..." Khóe miệng Tang Cẩn cong lên, cô đã xác định được thứ Tiêu Vũ San muốn tìm là gì, cũng chắc chắn rằng cô sẽ nắm được chứng cứ quan trọng này trước cô ấy.

.....

Cục cảnh sát, trong phòng hợp, không khí vô cùng căng thẳng.

Xung quanh bàn hội nghị hình chữ nhật, tất cả mọi người dường như ngừng thở, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Bàng Lỗi tổng kết lại những tin tức có được, sau đó chốt bằng một câu: "Ba tháng, thành phố chúng ta xảy ra năm vụ nữ sinh đại học mất tích, thật là sỉ nhục của chúng ta!"

"Đội trưởng, việc này không thể trách chúng ta, trường học và gia đình không chịu phối hợp, chỉ có cha của Phùng Tiếu Tiếu là người báo án đầu tiên, vụ án mất tích mới biến thành án giết người."

"Đây là vụ mất tích thứ năm, trừ Đàm Tuyết Thiến của trường đại học Thanh An, những vụ án khác, cách gây án, đối tượng đều tương tự nhau, điểm mấu chốt là, nơi cuối cùng nạn nhân xuất hiện đều phát hiện được hoa dâm bụt, điều này chứng tỏ là do một người gây án."

"Có phải sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt của 15 năm trước lại xuất hiện không?"

https://thuviensach.vn

"...."

Trong phòng họp bắt đầu xuất hiện tiếng động bàn tán.

Bàng Lỗi đứng dậy, hai tay chống lên bàn, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người: "Thứ nhất, năm vụ án mất tích này đều là án giết người cùng một hung thủ. Thứ hai, đừng đổ lỗi cho sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt gì đó, tùy tiện rải hoa ngay cả đứa bé ba tuổi cũng có thể làm được. Thứ ba, trong vòng ba ngày phải phá được án. Tan họp, làm việc đi!"

Anh nâng tay nhìn đồng hồ, bổ sung một câu: "Ba ngày, đã qua hai ngày, hôm nay là ngày cuối cùng."

Nói xong, anh lập tức xoay người rời khỏi phòng họp.

Những lời này chỉ có Khương Huy Dân, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt có thể nghe hiểu, bởi vì bọn họ cùng tham dự vụ án của Đàm Tuyết Thiến. Ba người đều không khỏi nhíu mày, ba ngày đã là rất khó, bây giờ lại biến thành một ngày, có khả năng sao?

"Trong vòng ba ngày phải phá được án."

Những lời này như câu cửa miệng của đội trưởng Bàng anh dũng tuấn tú nhưng cũng là cơn ác mộng của các thành viên trong đội. Mỗi lần nghe câu này, bọn họ đều hiểu tất cả phải làm việc suốt ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ. Cũng vì câu này, trên dưới cục cảnh sát mới tôn xưng anh là "Bàng tướng quân".

Lần này, ba ngày biến thành một ngày, anh ấy đang muốn nghịch lại ý trời hay sao?

Mọi người đều vô cùng tò mò, không biết "Bàng tướng quân" lần này định nghịch thiên thế nào?

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn bàn bạc với đồng đội một vài vấn đề, sau đó vội vàng lấy di động ra, lúc họp, điện thoại của cậu ấy run lên nhưng lại không kịp xem. Cậu vừa rời phòng họp vừa mở tin nhắn, phát hiện là một đoạn ghi âm của dãy số xa lạ. Số điện thoại này không ghi chú tên họ, cậu ấy đương nhiên không biết của ai.

Cậu trở về văn phòng, dùng tai nghe nghe xong nội dung, khuôn mặt lập tức như nở ra hoa, vội vàng chạy tới văn phòng mở cửa.

Bên trong, Bàng Lỗi còn đang trầm mặc suy nghĩ thì bị tiếng mở cửa cắt ngang, anh nhìn Chu Tiểu Vạn, ánh mắt sắc bén, biểu cảm trên mặt rõ ràng không hài lòng.

"Boss, chắc chắn là Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lãng. Tất Minh gọi điện cho cô Tang, cô Tang đã đem đoạn ghi âm cuộc trò chuyện gửi cho chúng ta." Chu tiểu vương gỡ tai nghe ra, mở loa ngoài, phát lại nội dung đoạn ghi âm lần nữa.

Ghi âm phát xong, Chu Tiểu Vạn báo cáo tình hình theo dõi Tiêu Vũ San: "Cô gái này cứ lén la lén lút, vừa rồi có tin anh em báo lại, hôm nay cô ta lén lút chạy tới đảo Thanh An, không biết lại đang làm chuyện gì nữa. Còn một tin nữa, bên kỹ thuật đã điều tra, địa chỉ IP hack video giám sát của khách sạn là từ xưởng sửa xe của Lý Nguyên Lãng. Hiện tại, bọn họ đang tiếp tục theo dõi hoạt động của xưởng sửa chữa đó. Hung thủ nhất định là Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lãng. Boss, chứng cứ đã đầy đủ, chúng ta có trực tiếp đi bắt người chưa?"

"Chứng cứ đầy đủ?" Bàng Lỗi hỏi lại, "Tối thứ tư từ 16h30 tới trưa thứ năm 12h, Tiêu Vũ San đều ở trong phòng 1002, có video giám sát, cũng có nhân viên khách sạn làm chứng. Hôm đó, cứ khoảng một giờ cô ta lại gọi người phục vụ một lần. IP chỉ là vật vô tri vô giác, nếu có người muốn vu oan nên trộm IP của bọn họ hack vào hệ thống video giám sát là chuyện

https://thuviensach.vn

dễ như trở bàn tay. Như thế, những thứ này còn có thể làm bằng chứng sao?"

Vẻ mặt hưng phấn của Chu Tiểu Vạn trong nháy mắt bị dập tắt, cậu ta tiếp tục: "Địa chỉ IP có thể không tính, nhưng chuyện của Tiêu Vũ San cũng bỏ qua sao? Cô ta làm thế rõ ràng có chuyện che giấu."

"Cô ta chắc chắn có điều che giấu, nhưng chúng ta không thể phủ nhận tối hôm đó cô ta ở lại khách sạn, không hề ra ngoài. Người phụ nữ xuất hiện ở ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến bị Tất Minh nhìn thấy không phải cô ta."

Ngữ khí của Bàng Lỗi vô cùng chắc chắn, nhưng anh đột nhiên phát hiện nửa ngày nay không ai tiếp lời mình khiến anh cảm thấy thiếu thiếu.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thợ Săn Săn Mồi

Đưa đồ cho tôi!

Bàng Lỗi nhất thời nghĩ không ra rốt cuộc xung quanh đang thiếu thứ gì.

Chu Tiểu Vạn ngồi đối diện không nói lời nào. Bàng Lỗi nhìn cậu, thuận miệng hỏi: "Sao im lặng vậy? Có suy nghĩ gì không?"

"Boss, anh muốn em nói gì đây? Em chỉ có thể nghĩ tới việc Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lãng là hung thủ, nhưng bây giờ anh lại nói không phải, vậy thì không phải vậy. Em còn đang nghĩ nếu người phụ nữ đó không phải Tiêu Vũ San thì sẽ là ai. Chắc chắn không phải Thích Nguyệt, bởi vì cô ấy tóc ngắn mà."

"..." Bàng Lỗi bị cậu ta trả lời không đâu vào đâu khiến cho suy nghĩ của mình cũng bị phá hỏng.

Vì sao hai ngày nay anh luôn có cảm giác suy nghĩ của mình dễ dàng thông suốt như vậy? Gặp vấn đề gì, anh chỉ cần có một nghi điểm thì sẽ lập tức mở rộng được vấn đề, tất cả thắc mắc đều nhanh chóng được giải đáp. Nhưng hiện tại anh lại không thể tìm thấy cái cảm giác đó.

Anh đột nhiên nhận ra, nguyên nhân là vì hai ngày nay luôn có một cô gái ở bên cạnh mình. Anh nói nửa câu, cô sẽ lập tức nói ra nửa câu còn lại, cho dù đôi khi chỉ đúng một nửa nhưng anh có thể giúp cô sửa tại ngay lúc đó, đồng thời kích thích bộ não của anh hoạt động liên tục, suy nghĩ có thể nhanh chóng hướng tới nhiều điểm đáng nghi hơn.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi chỉ đành tạm thời gác vấn đề này lại, tiếp tục suy nghĩ về một nam một nữ kia. Người nam là Lý Nguyên Lãng, vậy người nữ là ai?

Anh hỏi: "Tình hình lấy bằng chứng hai xưởng trên đảo Thanh An thế nào rồi?"

Chu Tiểu Vạn nghe vậy, lập tức đem tình hình kể lại kỹ càng: "Hiện tại là mùa đắt hàng của nhà máy, tất cả công nhân đều phải tăng ca 3, 4 ngày nay. Hơn nữa, công việc của công nhân vốn dĩ đã vô cùng cực nhọc, không ai rảnh rỗi đi nghiên cứu mấy cái nhiếp ảnh gì kia. Em cảm thấy hung thủ không phải công nhân của xưởng."

Bàng Lỗi không nghe ra tin tức có giá trị gì, suy nghĩ của anh vốn đã chưa thông suốt, nay lại tiếp tục đi vào ngõ cụt. Anh đột nhiên cảm thấy cả người nôn nóng, lập tức đứng dậy: "Chúng ta tới khách sạn thảo luận vụ án của Đàm Tuyết Thiến."

"Boss, không phải anh muốn đi tìm cô Tang để bàn bạc đấy chứ? Nhưng hiện tại cô ấy không có ở đó. Vừa rồi em gọi tới điện thoại trong phòng thì không ai bắt máy cả. Em gọi cho bên khách sạn, họ nói cô Tang đã rời đi. Chắc cô ấy đi gặp bạn bè gì rồi. Cô ấy không phải người trong đội, đương nhiên không giống chúng ta suốt ngày ôm đầu giải quyết vụ án."

Bàng Lỗi vứt lại áo khoác ra sau ghế,ngồi xuống: "Ai nói tôi đi tìm cô ấy? Tôi tới khách sạn lấy di thư của Đàm Tuyết Thiến."

Trong lòng thầm cười trộm, Chu Tiểu Vạn lấy r một tập tài liệu, đứng dậy đưa cho anh: "Đây là bản sao, Boss, anh tạm xem cái này trước đi."

Sau đó cậu về chỗ ngồi, lấy ra thêm một tờ đơn xử phạt, vừa xem vừa giải thích: "Đúng rồi Boss, người này là Tiêu Túc, 35 tuổi, là công nhân bộ phận nhuộm màu của xưởng dệt. Anh ta làm việc không nghiêm túc, thường xuyên trốn việc nên bị lãnh đạo sa thải. Quyết định xử phạt đã dán

https://thuviensach.vn

trên bản thông báo. Hôm qua em tới xưởng thấy thì liền cảm thấy kỳ lạ, công nhân bị sa thải không phải sẽ nháo nhào cả ngày hay sao? Vì sao người này lại giống như không hề để bụng như vậy? Em cảm thấy anh ta rất đáng nghi nên đã đem về một phần tài liệu."

Bàng Lỗi nghe tới bốn chữ "bộ phận nhuộm màu" thì lập tức đứng dậy, giật lấy tài liệu trong tay Chu Tiểu Vạn, nhanh chóng đọc lướt qua một lần, ánh mắt dừng lại ở tấm hình bên trên góc trái.

Người này vì sao lại quen như vậy?

"Chỉ là theo chân dung tâm lý tội phạm của cô Tang, người này có rất nhiều điểm không phù hợp. Đồng nghiệp của anh ta nói anh ta cao chưa tới 1m6, gương mặt có thể nói là không được đẹp nhưng lại có sở thích bắt chuyện với phụ nữ. Anh ta không thuận tay trái, IQ cũng không cao, nóng tính, thường xuyên xảy ra xung đột với nhân viên tạp vụ. Anh ta có rành về nhiếp ảnh hay không thì còn chưa biết..."

"Chính là anh ta!" Bàng Lỗi đột nhiên lớn tiếng, "Lập tức xin lệnh bắt người. Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lãng, Tiêu Túc, ba người này, một người cũng không được bỏ qua."

Chu Tiểu Vạn còn muốn hỏi vì sao thì người đối diện đã đứng dậy, nhìn vẻ mặt hình như là muốn lập tức hành động. Thấy anh không có ý định giải thích, cậu chỉ đành chấp hành mệnh lệnh.

Toàn bộ trên dưới cục cảnh sát nhanh chóng vào trạng thái làm việc cao độ. Bàng Lỗi xuống lầu thì thấy hai người đứng trước cửa, không khỏi kinh ngạc.

Trần Ngâm Khiết thấy anh liền trở nên kích động: "Cảnh sát Bàng, chồng tôi đã nói sự thật cho tôi biết, anh ấy không phải hung thủ, anh ấy tình nguyện đem những gì mình biết khai ra. Anh ấy là thầy hướng dẫn của

https://thuviensach.vn

Tiểu Cẩn, chúng tôi lại coi Tiểu Cẩn như em gái ruột, hy vọng anh nể mặt Tiểu Cẩn mà đừng..."

"Hai người từ đảo Thanh An tới đây sao?" Bàng Lỗi cắt ngang lời bà, trên đảo Thanh An trồng rất nhiều hoa dâm bụt, anh chỉ cần ngửi được mùi hoa liền suy đoán ra.

Trầm Ngâm Khiết và Phó Sơn Nhạc đưa mắt nhìn nhau, Phó Sơn Nhạc không nói gì, chỉ có Trần Ngâm Khiết là yên lặng gật đầu.

Trong lòng Bàng Lỗi cả kinh, lúc nãy Chu Tiểu Vạn có nói hôm nay Tiêu Vũ san tới đảo Thanh An, bọn họ cũng ở đảo Thanh An, vậy cô ấy đi đâu? Anh rõ ràng đã kêu cô ở lại khách sạn, vì sao cô ấy lại vội vã chạy ra ngoài cơ chứ? Liệu cô ấy có phải cũng tới đảo Thanh An hay không?

"Cô ấy có liên lạc với hai người không? Ý tôi là, Tang Cẩn?" Bàng Lỗi đột nhiên phát hiện đây là lần đầu anh gọi tên cô. Giờ khắc này nói ra cái tên đó, trái tim anh hình như vừa chậm một nhịp.

"Tôi có gọi điện cho em ấy, chồng tôi nói Tiểu Cẩn gọi điện báo nên anh ấy mới biết tôi ở trên đảo Thanh An. Em ấy nói em ấy lên đảo, nhưng lại không tới tìm tôi. Chúng tôi cứ nghĩ em ấy không tới, không phải em ấy luôn ở cạnh anh suốt sao? Vậy bây giờ em ấy còn trên đảo Thanh An không? Liệu có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Trần Ngâm Khiết hoảng sợ hỏi.

Bàng Lỗi kêu bọn họ vào trong tìm Thích Nguyệt, sau đó gọi điện cho Chu Tiểu Vạn kêu cậu ấy chỉ huy truy bắt hung thủ, còn anh muốn tới đảo Thanh An trước. Không kịp giải thích nhiều, anh liền dập máy, nhanh chóng lên xe.

Chiếc xe như mũi lao nhanh chóng phóng ra ngoài.

.....

https://thuviensach.vn

Đảo Thanh An, khách sạn, phòng chứa đồ.

Tang Cẩn được nhân viên vệ sinh dẫn tới phòng chứa đồ. Bên trong vô cùng lộn xộn, cô mất gần hai giờ, dường như đã lục tung toàn bộ căn phòng, tất cả chăn đệm, màn rèm hình như đều bị cô lật qua. Cuối cùng, cô cũng tìm ra tấm màn của phòng 1004 theo lời chị dọn vệ sinh nói.

Cô vừa mở tấm màn ra thì một mùi vô cùng khó chịu xông vào mũi khiến cô xém chút là nôn ra. Khó trách chị ấy không muốn giặt tấm màn này, cái mùi kinh dị như thế người thường sao có thể chịu đựng?

Tang Cẩn xem sơ qua một lần rồi nhanh chóng bỏ vào túi nilon màu đen, sau đó thu dọn lại căn phòng một lượt. Vừa tới cửa, cô đột nhiên gặp một cô gái đi vào.

"Cô Tang, cô cũng ở đây sao?" Trên mặt Tiêu Vũ San không hề có chút ý cười, cô ấy vươn tay, tiếp tục nói, "Cô Tang, cô tìm được tấm màn trong phòng 1004 Tuyết Thiến từng ở rồi sao? Em muốn đem về làm kỷ niệm, cô đưa nó cho em được không?"

Tang Cẩn lui về sau một bước, nhanh chóng đưa túi nilon ra sau: "Tiêu Vũ San, em không cần diễn kịch nữa. Em không mệt nhưng tôi thấy mệt lắm rồi. Nếu không vì em, Đàm Tuyết Thiến sẽ không chết bi thảm như vậy. Nếu lương tâm của em còn chưa hoàn toàn biến mất, tôi khuyên em hãy đi tự thú đi."

Trên mặt Tiêu Vũ San lộ ra nụ cười châm chọc: "Buồn cười, cô cũng thật không biết tự lượng sức mình đấy. Cô tưởng cô là ai, chúa cứu thế hả? Đàm Tuyết Thiến chết là do cô ta tự mình chuốc lấy, đắc tội với người không nên đắc tội. Nếu cô ta ngoan ngoãn nghe lời tôi thì có chuyện như vậy xảy ra sao? Chuyện người khác có thể làm, vì sao cô ta không làm được? Cô ta cho rằng mình là tiên nữ hạ phàm hả?" Nhắc tới Đàm Tuyền Thiến, giọng nói của Tiêu Vũ San lộ rõ tức giận.

https://thuviensach.vn

Cô chưa từng thấy cô gái nào đạo đức giả như vậy, bản thân rõ ràng vô cùng phóng túng nhưng lại giả bộ ngây thơ, rốt cuộc là làm cho ai xem đây? Còn tên đó cũng biết thái luôn sao? Bây giờ suốt ngày náo loạn, cô còn phải tới đây thu dọn tàn cục cho bọn họ.

"Đưa đồ cho tôi!" Tiêu Vũ San đã không còn kiên nhẫn nữa, cô ta trực tiếp lao tới muốn giật lấy tấm màn.

Tang Cẩn nghiêng người tránh khỏi, cô nhanh chóng tắt đèn phòng, ôm bao nilon chạy dọc theo hai kệ đựng đồ bên cạnh.

Cô biết mình gầy yếu, Tiêu Vũ San mặc dù cao hơn cô nhưng cô chắc chắn bản thân sẽ không thua cô ta. Nếu kiên quyết giật đồ, cô ta sẽ bất chấp mọi thứ để hại cô. Cô chỉ đành nghĩ cách bảo vệ tấm màn trong tay mình trước. Hiện tại cô đã hoàn toàn xác định, đây là chứng cứ duy nhất chỉ ra hung thủ giết Đàm Tuyết Thiến.

Tang Cẩn đã ở trong nhà kho hơn hai giờ, tình hình bên trong cô đã nắm được đại khái. Cô đi qua mấy con đường, nhanh chóng bỏ lại Tiêu Vũ San ở phía sau.

Tiêu Vũ San cũng không phải kẻ ngốc, cô ta biết tìm người như vậy không phải cách hay nên nhất quyết đứng canh ngay cửa ra vào. Cô không tin Tang Cẩn có thể trốn trong này cả đời.

"Cô Tang, em khuyên cô nên ngoan ngoãn giao đồ ra đi. Đàm Tuyết Thiến không phải người thân của cô, cô hà tất gì phải liều mạng vì cô ta chứ? Cô ta chết, ngay cả mẹ ruột của cô ta cũng mặc kệ, cô cần gì phải vất vả như vậy?"

Tiêu Vũ San đứng đợi một hồi vẫn không thấy ai đi ra, càng lúc càng mất kiên nhẫn. Cô chỉ có thể tiếp tục nói chuyện, muốn dựa vào giọng nói mà phán đoán đối phương đang ở đâu.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn trốn vào góc tủ, lấy di động ra muốn cầu cứu bên ngoài. Kết quả, cô phát hiện điện thoại mình tối qua không sạc, cô vừa mở máy thì di động tự nhiên tắt nguồn. Điều đáng giận nhất chính là, âm thanh tắt máy tự động làm bại lộ vị trí của cô.

Cô có thể nghe được tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

"Cô Tang thân mến, mau đưa đồ cho tôi, tôi sẽ thả cô ra ngoài, bằng không sẽ có người tới xử lý cô ngay đấy. Cách xử lý thế nào, chắc cô cũng thấy được trên người của Đàm Tuyết Thiến. Trước khi bạn trai cảnh sát gì đó tìm được cô, cô đã bị người ta ăn mất, đến lúc đó cô có muốn khóc cũng không kịp đâu." Tiêu Vũ San đe dọa.

Tang Cẩn vừa nghe liền nhận ra rằng, Tiêu Vũ San tiếp cận Đàm Tuyết Thiến là vì có âm mưu từ trước. Đàm Tuyết Thiến là con mồi, còn Tiêu Vũ San là người dẫn con mồi tới gặp thợ săn.

Chẳng lẽ, sau lưng những vụ án mất tích của nữ sinh đại học đều có kết quả vậy sao?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mèo Vờn Chuột

Người này chắc điên rồi!

Nhà kho rất tối, không khí cũng vô cùng ngột ngạt.

Tang Cẩn nghe tiếng bước chân tới gần, cô chỉ đành dựa theo tiếng động đó mà phán đoán vị trí của Tiêu Vũ San, cả người dựa vào giá đồ, sờ soạng khắp nơi đi về hướng ngược lại.

Cô ngưng hô hấp, từng bước lui về sau, tới nơi giao của hai lối đi thì đột nhiên không nghe tiếng bước chân nữa.

"A!" Cổ Tang Cẩn đột nhiên bị dây nịt siết cổ lại, hai tay lập tức đưa lên nắm lấy.

"Cô Tang, thì ra cô cũng không thông minh như em tưởng tượng, chỉ chút kỹ xảo như vậy đã lừa được cô. Em thấy cô vẫn nên ngoan ngoãn đem đồ giao ra đây!" Nói xong, Tiêu Vũ San cắn răng, hai tay dùng sức kéo dây nịt lên trên.

Trong nháy mắt hô hấp của Tang Cẩn liền trở nên khó khăn. Vừa rồi cô nhất thời sơ sẩy, bản thân không nhận ra cô gái này lại ranh ma như vậy. Cô ta dùng tiếng bước chân dụ cô, đưa cô tới đây, còn mình thì ôm cây đợi thỏ.

"Đồ.. Đưa cho cô, nhưng... Cô buông tôi... Ra trước!" Tang Cẩn không kịp nghĩ nhiều, hiện tại cô phải tìm cách cứu chính mình trước đã.

https://thuviensach.vn

"Cô tưởng em là đứa trẻ lên ba sao? Em thả cô ra, cô lại muốn chơi trò trốn tìm với em nữa chứ gì? Với trò chơi này em không có hứng thú. Đồ đâu?" Tiêu Vũ San không thấy túi màu đen vừa rồi trên người Tang Cẩn, lập tức tức giận.

"Cô thả tôi ra trước... Thả tôi ra..." Khi nãy Tang Cẩn đã kịp nhét túi nilon vào đống chăn màn.

Tiêu Vũ San nghiến răng, hai tay vòng thêm một vòng quanh cổ cô, không ngừng uy hiếp: "Mau, nếu cô còn định giở trò thì tôi sẽ siết chết cô ngay lập tức."

Tang Cẩn thở hổn hển, cả người bị đẩy về phía trước, sợi dây trên cổ cũng theo đó căng ra. May mà Tiêu Vũ San cũng đi cùng nên cô mới có thể dễ dàng hô hấp.

Tiếp theo nên làm sao đây?

Tang Cẩn vừa đi vừa suy nghĩ. Tiêu Vũ San thông minh như vậy, nếu muốn tìm chuyện để gạt cô ta thì không hề dễ dàng. Nhưng nếu trực tiếp đưa đồ thì cũng không được.

Hai người một trước một sau từ từ đi về phía trước, xuyên qua mấy lối đi nhỏ tới cửa, phòng chứa đồ đột nhiên sáng lên.

Tiêu Vũ San mở đèn, sau đó lại bắt đầu ép cô giao ra cái túi.

Tang Cẩn bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ đành đưa cô tới nơi giấu đồ: "Đồ nằm ở bên dưới, cô không buông tôi ra thì làm sao tôi lấy?"

Tiêu Vũ San liền trực tiếp lôi cô ngồi xổm xuống, cánh tay không hề buông lỏng dây nịt: "Như vậy không phải có thể tìm rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn chỉ có thể bắt đầu tìm đồ, tốc độ cố ý giảm lại. Cô tìm cả nửa ngày, bàn tay đột nhiên bị thứ gì đó đâm phải. Cô nén đau không rên ra tiếng, sau đó liền cầm lấy nó trong tay, sờ soạng một hồi mới nhận ra là một cây bút chì. Trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

"Có nhanh lên được không? Nếu không... A!" Tiêu Vũ San đột nhiên hét lên một tiếng.

Tang Cẩn không đợi cô ta nói xong, tay phải cầm bút chì trực tiếp đâm vào cánh tay cô ta, dây nịt trên cổ cuối cùng cũng đã buông xuống. Cô nhanh chóng hất mấy tấm chăn lên rồi ôm chiếc túi vào lòng, cất bước liền chạy.

"Chết tiệt, tôi nhất định phải giết chết cô!" Tiêu Vũ San ôm lấy cánh tay bị thương, thuận tiện vớ chiếc khăn bên cạnh cột lại, sau đó lập tức đuổi theo.

Tang Cẩn nhanh chóng chạy khỏi nhà kho. Tới cuối hành lang, cô rẻ phải, lại tiếp tục chạy.

Tiêu Vũ San tìm khắp tầng hầm cũng không thấy ai, cô ta vừa ngẩng đầu thì phát hiện hai lối đi nhỏ, trên đó có một người đang chạy. Cô ta nhanh chóng leo lên, tiếp tục đuổi.

Hai cô gái bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột trong khách sạn.

Trong khi hai người đang truy đuổi nhau, Bàng Lỗi bằng tốc độ nhanh nhất phóng xe tới đảo Thanh An, chiếc xe rốt cuộc cũng dừng trước cửa khách sạn.

Anh xuống xe, nhanh chóng vào trong, vừa vào thì thấy giám đốc khách sạn đang đứng trước sảnh. Anh lập tức chạy tới, vừa túm tay áo ông ta vừa hỏi: "Phòng kho của mấy người ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Giám đốc bắt đầu cảm thấy hoang mang, vì sao hôm nay lại có nhiều người hứng thú với phòng kho khách sạn của bọn họ như vậy? Vừa rồi là hai cô gái, còn bây giờ là một đàn ông!

Giám đốc khách sạn biết Bàng Lỗi là cảnh sát nên đương nhiên không dám chậm trễ, tự mình dẫn anh xuống tầng hầm, lúc này bọn họ mới phát hiện bên trong đã không có ai.

Bàng Lỗi đi dạo một vòng quanh nhà kho, thấy cả phòng vô cùng hỗn loạn, dưới đất còn có vết máu. Anh vừa nhìn, toàn thân liền sợ hãi tới cả lỗ chân lông cũng đột nhiên căng ra.

Giám đốc khách sạn cũng bị tình hình trước mắt làm cho kinh sợ, vội vàng giải thích: "Anh cảnh sát, chuyện này không liên quan tới tôi. Bạn gái anh nói muốn tới đây tìm đồ, chúng tôi không dám không đồng ý. Sau đó lại có thêm một cô gái cũng nói muốn tới đây tìm đồ. Tôi tưởng bọn họ quen nhau nên mới cho cô ta vào."

Bàng Lỗi liền bắt đầu suy nghĩ, cô tới đây tìm tấm màn, Tiêu Vũ San muốn hủy chứng cứ, hai người bọn họ nhất định đã gặp nhau ở đây. Cô ấy không phải người không có đầu óc, chắc chắn sẽ biết cách bảo vệ chính mình. Nơi này không có ai, chứng tỏ hiện tại cô ấy đã đi nơi khác.

"Ông lập tức tới phòng điều khiển, nếu có tình hình gì lập tức gọi điện cho tôi, nhất định không được để xảy ra sơ sót. Nếu cô ấy gặp bất cứ chuyện gì, đó là trách nhiệm của khách sạn mấy người." Bàng Lỗi biết câu cuối cùng của mình vô cùng vô lý, nhưng hiện tại cứu người quan trọng, anh chỉ đành nói thế để gây áp lực cho ông.

Quả nhiên, giám đốc khách sạn bắt đầu lo sợ, ông ta bắt đầu điều động nhân viên khách sạn phối hợp, giúp anh tìm ra mục tiêu.

Bàng Lỗi nhanh chóng biết được vị trí của Tiêu Vũ San, nhưng Tang Cẩn hiện đang ở đâu thì vẫn chưa biết. Anh bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ cô

https://thuviensach.vn

ấy đi giấu chứng cứ, Tiêu Vũ San không lấy được, dưới cơn giận liền khiến cô... Anh không dám nghĩ tiếp, chỉ lập tức tới tầng cao nhất của khách sạn, vị trí của Tiêu Vũ San.

Tầng cao nhất của khách sạn.

Tiêu Vũ San từ hành lang bên trái đi vào đại sảnh, trên mặt lộ ra vui mừng. Trong lòng cô ta thầm nghĩ, ở đây chỉ còn lại một hành lang, cô thật muốn nhìn xem cô gái kia sẽ chạy thế nào.

Tiêu Vũ San bắt đầu gõ cửa bốn căn phòng, giả bộ mình là nhân viên khách sạn đang làm việc gõ sai cửa, hoặc là khách từng trọ ở đây làm rơi đồ. Cô tìm từng phòng, từ lầu một đi tới tầng cao nhất.

Cô ta quẹo phải tiến vào lối đi nhỏ, đây là đường đi của hai phòng, rất hẹp, nơi này lại không có phòng cho khách, cũng không có người. Cô ta vừa đi được vài bước thì cánh cửa bên cạnh đột nhiên bật ra, một bóng người cao lớn mặc đồ đen xông tới.

Tiêu Vũ San cảm thấy sức lực này như cơn lốc đẩy ngã cô ra sau, cái lưng đập vào vách tường, tất cả trước mặt đều đột nhiên tối sầm. Trong nháy mắt, cổ cô ta bị ai đó bóp chặt.

"Cô ấy ở đâu?" Một giọng nói lạnh lẽo như chiếc đinh bén nhọn đâm vào tai cô ta.

Tiêu Vũ San dùng sức mở to hai mắt, trước mặt lập tức là một gương mặt lạnh lùng, biểu cảm vô cùng tàn nhẫn, thật là lãng phí một khuôn mặt tuấn tú như vậy. Hô hấp tuy rất khó khăn nhưng cô ta vẫn nhịn không được mà nhìn nhiều hơn nữa. Cánh tay đưa lên nắm lấy bàn tay đang siết cổ mình, ý của cô ta là, anh bóp chặt như vậy, sao cô ta có thể nói chuyện?

Bàng Lỗi từ lúc rời khỏi nhà kho tâm trạng vẫn luôn tức giận, một khắc vừa thấy Tiêu Vũ San, anh càng không thể khống chế. Hiện tại anh

https://thuviensach.vn

mới nhận ra điểm này, lập tức buông lỏng tay ra, chờ cô trả lời.

Kết quả, anh vừa buông tay, Tiêu Vũ San lập tức theo vách tường trượt xuống, một chân đá về phía anh.

Bàng Lỗi cả kinh, cả người nhanh chóng nhảy lên.

Tiêu Vũ San nhân cơ hội nghiêng sang một bên rồi nhanh chóng bỏ chạy. Tuy rằng cô Taekwondo nhưng chẳng qua chỉ là một chút công phu, đối phó với phụ nữ còn được, nhưng với cao thủ trước mặt, điều đó chắc chắn là không có khả năng.

Bàng Lỗi lập tức phát hiện mình trúng kế, anh nhảy xuống, bắt đầu đuổi theo.

Tiêu Vũ San chạy tới cuối hành lang, vừa quẹo phải, dưới chân đột nhiên bị vướng lại. Trong nháy mắt, cả người cô ta ngã nhào xuống đất.

Chờ nhận ra dưới chân hình như là đống băng lụa, cô ta lập tức bò dậy muốn tháo bỏ thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày màu đen.

Tiêu Vũ San ngẩng đầu, chiếc quần màu đen, áo thun màu đen, áo khoác màu đen, cuối cùng ánh mắt đụng phải gương mặt đen sầm tuấn tú lúc này. Anh vừa mở miệng liền hỏi cùng vấn đề: "Cô ấy ở đâu?"

Bàng Lỗi lấy một đầu ruy băng quấn quanh.

Tiêu Vũ San khuỵu xuống, đau đớn rên: "Cảnh sát... Tôi không biết mà, tôi cũng đang đi tìm cô ấy, nếu không sao tôi lại rơi vào tay anh? Thật xui xẻo, sớm biết thế tôi đã trực tiếp..."

Tiêu Vũ San còn chưa nói xong thì đã dừng lại.

Ánh mắt Bàng Lỗi dừng trên dải lụa trên tay. Đây là vật anh lấy từ nhà kho, chắc hẳn là khách sạn dùng nó để gói đồ. Sợi dây rộng khoảng 3cm,

https://thuviensach.vn

khá mềm, bên ngoài bóng loáng.

Lúc này Tiêu Vũ San định bỏ chạy, dưới tình hình gấp gáp anh đã ném ra. Sợi dây một đầu trên tay anh, một đầu ở phía trước Tiêu Vũ San. Cô ta vừa chạy, sợi dây liền quấn thành một vòng, cuối cùng biến thành một mớ hỗn độn khiến cô ta sập bẫy.

Bàng Lỗi nhìn sợi dây, sau đó nghĩ tới vết ngấn trên cổ của Đàm Tuyết Thiến. Anh vốn định mang về kiểm định hung khí, nhưng hiện tại, vừa lúc anh có thể làm thí nghiệm.

Anh cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi dưới đất: "Có phải cô không chịu nói không?"

Anh không chờ cô ta ngụy biện liền ngồi xuống, lấy sợi dây vòng mấy vòng qua đùi cô ta, sau đó vòng thêm một vòng bên trên, tiếp theo trói chặt cổ tay cô ta lại, cuối cùng lật hai tay cô ta ra sau tạo thành tư thế treo cổ.

Cách cột như vậy dường như muốn siết chết Tiêu Vũ San, không cho cô ta cử động. Cô ta chỉ cần quằn quại, trên cổ lập tức sẽ bị siết chặt. Hai tay muốn phản kháng, tuy rằng rất khó chịu nhưng chỉ cần đưa tay lên trên cân bằng lực với hai chân ở dưới, cổ của cô ta sẽ không bị siết chặt như lúc đầu.

Tóm lại, cô ta sẽ không chết, nhưng chắc chắn khó chịu hơn chết.

Tiêu Vũ San tức giận tới nghiến răng nghiến lợi, người đàn ông này chắc chắn là điên rồi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cô Đang Ở Đâu?

Điều quan trọng nhất là, anh ấy hình như... Hình như đang ôm cô, ôm chặt lấy cô. Còn cô thì có thể cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay anh.

Chuông di động của Bàng Lỗi vang lên, một tay anh cầm sợi dây, một tay lấy điện thoại, bắt máy.

Đầu kia lập tức truyền tới giọng nói hưng phấn nhưng vội vàng của Chu Tiểu Vạn: "Boss, chúng ta bắt được Tiêu Túc rồi, thằng đó quả nhiên đang ở gần ký túc xá của Phùng Tiếu Tiếu. Thằng nhãi này thế mà dám xuất hiện ở hiện trường phạm tội! Hắn đang cầm hành lý, có lẽ là chuẩn bị chạy trốn, nhưng em thật không biết cọng thần kinh nào bị hỏng mà lại quay về. Có lẽ hắn ta không ngờ cảnh sát nhanh chóng xử lý vụ án của Phùng Tiếu Tiếu như vậy. Chỉ là, Lý Nguyên Lãng chạy rồi, người của chúng ta tới xưởng sửa xe nhưng không tìm thấy hắn."

"Đem Tiêu Túc về lấy lời khai trước. Lý Nguyên Lãng chắc chắn trốn không thoát đâu." Bàng Lỗi cố ý nhấn mạnh câu cuối, căm tức nhìn cô gái đang ngồi bên dưới.

Nghe Chu Tiểu Vạn báo lại một vài tình hình của Tiêu Túc, anh dập máy, nhìn Tiêu Vũ San: "Tiêu Vũ San, cô thông minh như vậy, tiếp theo nên làm gì chắc không cần tôi dạy đâu nhỉ?"

Tiêu Vũ San liều mạng gật đầu, cả người bị cột như vậy, không chết cũng sẽ khó chịu tới chết.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi lấy ra một cái bật lửa, trực tiếp đốt một đoạn để cắt dây. Sợi dây vừa đứt, anh liền cúi đầu nhìn vết ngấn trên cổ cô ta, biểu cảm có chút thất vọng.

Tiêu Vũ San vội giải thích: "Cảnh sát, bạn gái anh ở đâu tôi thật sự không biết, cô ấy chắc chắn đã trốn đi rồi. Nhưng tôi có thể nói cho anh nghe Lý Nguyên Lãng trốn ở đâu. Tôi nói rồi, các anh không được bắt tôi. Đàm Tuyết Thiến thật sự không phải tôi giết."

Bạn gái?

Trong đầu Bàng Lỗi liền hiện lên hai từ xa lạ này, nhưng nghĩ kỹ lại cũng không quá kỳ quái. Lúc mới tới đây, giám đốc khách sạn cũng gọi cô như thế. Anh vội dừng suy nghĩ bậy bạ của mình lại: "Nói."

Tiêu Vũ San lập tức khai ra chỗ Lý Nguyên Lãng chờ cô và Tiêu Túc.

Sau vụ án của Phùng Tiếu Tiếu, người nhà lập tức báo án, bọn họ xác định lần này không thể bố trí giống cái chết của Đàm Tuyết Thiến nên chỉ đành bỏ trốn. Ba người bọn họ vốn hẹn gặp mặt trên tàu, ngồi thuyền cùng trốn tới Đông Nam Á.

Trước khi đi, bọn họ chia làm ba đường, cô tới khách sạn lấy tấm màn trong phòng 1004 về thiêu hủy, ngoài ra còn có một số vật khác. Tiêu Túc nói phải tới ký túc xá của Phùng Tiếu Tiếu, hắn ta cũng muốn tiêu hủy bằng chứng. Lý Nguyên Lãng thì có chuyện quan trọng hơn, điểm này, cô không nói rõ, nói đúng hơn là chính cô cũng không biết, cô chỉ nói Lý Nguyên Lãng sẽ đến bến tàu sắp xếp cho bọn họ.

Bàng Lỗi tuy biết cô ta đang che giấu nhiều mấu chốt quan trọng nhưng hiện tại không ép cô ta tiếp tục, người mang về cục cảnh sát sẽ từ từ thẩm vấn, hiện tại bắt người mới là quan trọng. Anh lập tức gọi điện cho Chu Tiểu Vạn, kêu cậu ấy dẫn người tới bên tàu bắt Lý Nguyên Lãng.

https://thuviensach.vn

Cục cảnh sát rất nhanh đã phái một phân đội tới khách sạn, áp giải Tiêu Vũ San đi.

Bàng Lỗi ở lại, cùng nhân viên khách sạn bắt đầu tìm cô gái đang mất tích.

Kết quả, điều làm mọi người mở rộng tầm mắt chính là cô lại ngủ trong tủ quần áo của một phòng trong khách sạn.

Bàng Lỗi nhìn cô gái đang ngủ, hai tay ôm chặt cái túi màu đen, tóc dài xõa xuống che nửa khuôn mặt. Trái tim anh giống như bị thứ gì đó đâm vào, rất đau, nhưng nó lại không giống cảm giác đau đớn bình thường.

Anh đi tới, cúi người, nhẹ nhàng lấy cái túi trong tay cô ra, giao cho một cảnh sát khác. Anh trực tiếp ôm cô lên, lúc xoay người rời đi thì tầm mắt bị hấp dẫn ở chỗ làn váy bị rách ngay mắt cá chân.

Anh nhíu mày lại, cô gái này, rốt cuộc thích thú với việc xé váy bao nhiêu đây hả?

"Này này... Tại sao lại như vậy? Đây là khách sạn gì thế hả, còn chút riêng tư cho khách hàng không?" Trong phòng, một nam một nữ mặc áo ngủ đi ra, thấy có người đang nằm trong tủ quần áo của bọn họ thì lập tức phát điên, bắt đầu lớn tiếng gào thét."

"Lỗ tai cô ấy bị bịt kín, hơn nữa cũng đã ngủ rồi, mấy người làm gì cô ấy không biết đâu." Nói xong, cũng không quay đầu, Bàng Lỗi nhanh chóng rời đi.

Khóe miệng anh khẽ cong lên, anh thật muốn hỏi cô, vì sao lại trốn trong tủ quần áo của người khác, liệu lần sau còn xé váy nữa không?

Ở phía sau, giám đốc khách sạn vội vàng giải thích, ông nói rằng cảnh sát đang truy bắt hung thủ nên vô tình làm bọn họ không được thoải mái,

https://thuviensach.vn

hy vọng bọn họ có thể thông cảm, vân vân.

Bàng Lỗi không thèm để ý, hai tay chỉ ôm cô gái đang ngủ đi vào trong xe. Anh đặt cô ngồi bên ghế phụ, còn anh trở về ghế điều khiển, sau đó nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Động tác vừa được một nửa, cô liền tỉnh lại.

Tang Cẩn nhận ra mọi thứ xung quanh đều thay đổi, trước mặt đã không còn là tủ quần áo, không gian cũng không còn chật hẹp.

Sau khi rời khỏi nhà kho, Tiêu Vũ San vẫn luôn đuổi theo cô, từ tầng hầm lên trên, Tiêu Vũ San đều theo sát không hề từ bỏ. Không ngừng chạy khiến cô vô cùng mệt mỏi, trùng hợp thấy cửa phòng không khóa, bên trong lại không có người, cô liền chui vào, trốn trong tủ quần áo.

Kết quả, không bao lâu, chủ phòng trở lại. Cô nhanh chóng nhận ra bọn họ là một nam một nữ, vừa vào cửa, cả căn phòng liền bắt đầu có tiếng động lạ, không biết là làm cái gì. Qua một hồi, cô rốt cuộc cũng hiểu hiện tại đang xảy ra chuyện gì nhưng cô lại ra không được, kêu cũng không xong, thiếu chút nữa là tức tới nghẹn chết.

Không còn cách nào khác, cô chỉ đành xé váy nhét vào lỗ tai, dùng sức che lại. Cũng may khi đó cô cũng mệt, không qua bao lâu thì ngủ.

Nhưng hiện tại cô đang ở đâu? Vì sao lại có cảm giác có người đang dựa vào mình như vậy?

Rất nhanh, Tang Cẩn liền thấy rõ người đàn ông gần cô là ai, rốt cuộc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Có lẽ anh đã tìm thấy cô, nhưng làm cách nào cô lên xe được vậy?

Là anh ôm cô về sao? Trái tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, hô hấp cũng đột nhiên khó khăn.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nghiêng người kéo dây an toàn bên phải cho cô. Ánh mắt đột nhiên đưa qua, đối diện với đôi mắt đen nhánh đang nhìn chằm chằm mình, hai tay anh bất chợt nắm lấy hai sườn ghế dựa.

Anh cũng không biết bản thân bị cái gì mê hoặc, bàn tay đang cầm dây an toàn đột nhiên đặt lên sống lưng cô, ánh mắt bắt cô phải nhìn theo anh.

"Tôi không phải đã nói cô ở lại khách sạn, không được đi đâu rồi sao? Vì sao lại không nghe lời? Tiêu Vũ San là loại người gì chẳng lẽ cô không biết sao? Cô ta cho dù không giết người nhưng cũng cùng một bọn với đám Lý Nguyên Lãng và Tiêu Túc đó."

Tang Cẩn nghe giọng nói trầm trầm bên tai, giống như trách cứ, nhưng cũng giống như lo lắng. Mà điểm quan trọng nhất là, anh hình như... Hình như đang ôm cô, ôm chặt lấy cô. Cô có thể cảm nhận được độ ấm từ thân thể anh, sống lưng nơi được tay anh bao trùm cũng nhanh chóng nóng lên.

Suy nghĩ của cô bỗng dưng bị đứt đoạn, những chuyện lúc trước cô không thể nối lại liền mạch. Cô chỉ nhớ rằng sau khi nhận cú điện thoại của Trần Ngâm Khiết thì liền chạy tới đảo Thanh An, trước cửa khách sạn vô tình gặp Tiêu Vũ San, sau đó bắt đầu trò chơi mèo bắt chuột vô cùng nguy hiểm.

"A! Cô Phó, chết rồi, cô ấy không xảy ra chuyện gì chứ?" Nghĩ tới Trần Ngâm Khiết, Tang Cẩn mới hoàn hồn, cô nhớ ban đầu bản thân tới đảo Thanh An là để cứu người, nhưng sau đó Phó San Nhạc nói để ông ấy đi, cô lại thấy Tiêu Vũ San nên mới không qua.

Cô bỗng nhiên đẩy anh: "Chúng ta mau tới bờ sông, cạnh cầu Thanh An cũ. Cô Phó chắc còn đang ở bên đó.."

Bàng Lỗi bị hành động của cô dọa sợ, không khỏi nhíu mày: "Cô có thể tự nghĩ cho chính mình trước được không? Bản lĩnh thì không có mà suốt ngày muốn làm anh hùng. Cô đang muốn thể hiện gì hả?"

https://thuviensach.vn

"..." Tang Cẩn bị anh làm cho nghẹn nói không ra lời.

Bàng Lỗi ngồi thẳng dậy, hai tay đặt trên tay lái, gương mặt tuy vẫn tĩnh lặng như nước nhưng nội tâm đã cuồn cuộn như sóng rền.

Vừa rồi vì sao anh lại ôm cô? Việc này hình như không hợp với lẽ thường. Hô hấp hiện tại của anh có chút không thuận, giống như con sông bị cái gì đó làm cho tắc nghẽn. Cảm giác như vậy, hình như anh chưa từng trải qua. Không được, anh phải nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Có phải giáo sư đã đi cứu cô Phó rồi không?" Tang Cẩn cẩn thận hỏi, cắt ngang suy nghĩ của anh.

Bàng Lỗi cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, anh quay đầu nhìn cô: "Bọn họ đã tới cục cảnh sát." Nói xong, anh lập tức khởi động xe.

Tang Cẩn nghe anh nói vậy, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng buông thả xuống, trên mặt hiện lên ý cười. Nói như thế, chuyện của Đàm Tuyết Thiến cuối cùng đã có thể đưa ra ánh sáng, cô cũng không phải uổng phí tính mạng của mình.

Bàng Lỗi lái xe về thành phố, đưa cô đi ăn chút gì đó rồi mới đưa cô trở về khách sạn. Có lẽ biết ép buộc không được, anh bắt đầu dụ dỗ cô, nếu cô không chịu ngoan ngoãn ở lại, sau này cô vĩnh viễn đừng hòng nghĩ tới chuyện xem hồ sơ vụ án của cả nhà họ Đinh.

Mồi câu này đương nhiên có sức hấp dẫn với cô.

Tang Cẩn hứa với anh, cô sẽ không đi đâu cả, chỉ ở lại khách sạn nằm ngủ. Lúc này, anh mới an tâm rời đi.

Trên thực tế, cả người cô vô cùng mệt mỏi, ngoại trừ ngủ, ngay cả đầu ngón chân cũng không muốn cử động.

https://thuviensach.vn

Tắm rửa xong, cô liền bò lên giường, lập tức chìm vào giấc.

.....

Trên đường Bàng Lỗi về cục cảnh sát, Chu Tiểu Vạn có gọi cho anh.

Bọn họ đã chặn được tàu của Lý Nguyên Lãng, áp giải anh ta về cục cảnh sát. Điều khiến bọn họ không ngờ chính là, ở đó không chỉ có một mình Lý Nguyên Lãng mà còn vài cô gái trẻ tuổi khác. Chỉ đáng tiếc, đó không phải những nữ sinh mất tích kia.

Về tới cục, Khương Duy Dân lập tức gọi Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt thẩm vấn suốt đêm ba người Tiêu Túc, Lý Nguyên Lãng và Tiêu Vũ San.

Biểu hiện của ba người hoàn toàn không hề đồng nhất. Tiêu Túc chưa từng mở miệng nói một câu, Lý Nguyên Lãng thì giả ngốc, tỏ vẻ cái chết của Đàm Tuyết Thiến không liên quan tới anh ta. Anh ta nói một người phụ nữ là bạn gái anh ta, chính anh ta còn không đủ sức, sao còn tinh lực đi tìm người phụ nữ khác? Tiêu Vũ San cũng chối bỏ mọi vấn đề, cô ta một mực khẳng định cả tối thứ tư, một mình một mình ở trong phòng khách sạn, không hề bước ra khỏi cửa.

Việc thẩm vấn lại rơi vào bế tắc.

Vốn dĩ ba người được tách trong ba phòng khác nhau. Thích Nguyệt thẩm vấn Tiêu Vũ San, Chu Tiểu Vạn thẩm vấn Lý Nguyên Lãng, Khương Duy Dân tự mình nói chuyện với Tiêu Túc. Bàng Lỗi chỉ ở bên ngoài quan sát, ngồi yên không hề cử động.

Cuối cùng, anh tập trung mọi người vào một phòng.

Dưới bóng đèn sợi đốt, hai bên đều là bàn hình chữ nhật, một bên là ba nghi phạm, hai nam một nữ, bên còn lại là hai nam một nữ cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi đứng ở giữa, một tay chống cằm, một tay ôm ngực, ánh mắt dừng trên tập hồ sơ trên bàn, trước sau không hề nói chuyện.

Không khí trong phòng đình trệ một khoảng thời gian. Trước khi cảnh sát lên tiếng, Tiêu Vũ San đã mở miệng: "Ai là cục trưởng của mấy người hả? Tôi muốn báo án, vị cảnh sát soái ca này nghiêm hình bức cung tôi..."

"Bức cung cái đầu của cô! Boss của chúng tôi vừa vào, cô không có mắt sao?" Thích Nguyệt tức giận đập bàn, cắt ngang Tiêu Vũ San.

Khương Duy Dân dựa ra sau, quay đầu nhìn Thích Nguyệt: "Có thể đừng ngắt lời người khác không? Sống từng tuổi này, một chút lễ phép cũng không có sao?" Nói xong, ông lại quay đầu nhìn Tiêu Vũ San, "Cô tiếp tục đi."

Tiêu Vũ San đem chuyện Bàng Lỗi trói cô trong khách sạn, toàn bộ quá trình không ngừng thêm mắm thêm muối. Cuối cùng, cô còn khóc lóc kể lể: "Quả thật tôi không nên đuổi theo bạn gái anh ta, nhưng anh ta cũng không được lấy việc công trả thù chuyện tư, dùng thân phận cảnh sát ép bức tôi đúng không? Mấy người nhất định phải bồi thường cho tôi mới được. Thả tôi đi, việc này tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra."

Tiêu Vũ San đắc ý nhìn người đối diện, cô thật muốn xem bọn họ sẽ giải quyết vấn đề này thế nào.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chuyện Riêng

Tuy nhiên, mỹ nam kế gì đó, người anh em cũng nên ít dùng lại đi, nếu không sau này sẽ mắc chứng hư thận.

Yêu cầu của Tiêu Vũ San khiến Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng, áp lực khiến mọi người vô cùng khó chịu.

Khương Huy Dân lên tiếng, phá tan bầu im lặng: "Đội trưởng đội cảnh sát thành phố Thanh An trong lúc truy bắt nghi phạm đã ra tay động thủ dẫn tới xung đột, cho nên bị cảnh cáo xử phạt, chấp hành trong ngày hôm nay." Nói xong, ông nhìn mọi người xung quanh một lượt, "Có dị nghị gì không? Nếu không thì tiếp tục thẩm án."

Ở trước mặt mọi người, Bàng Lỗi cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi không có ý kiến, hiện tại, bắt đầu vào vấn đề chính." Anh buông tay, đem một phần văn kiện đẩy tới cho Tiêu Vũ San xem, "Đây là di thư của Đàm Tuyết Thiến, ngày bên dưới cùng ngày cô ấy chết vốn cùng một ngày. Nếu cô không thừa nhận, chúng tôi có thể mời chuyên gia về giám định, chứng minh đây là bút tích của cô."

"..." Sống lưng của Tiêu Vũ San lập tức dựng thẳng, hai mắt mở to, cánh tay run run cầm tờ di thư trên mặt bàn. Cô ta cắn răng, ngẩng đầu nhìn Bàng Lỗi, "Vậy thì sao? Cảnh sát có gì đặc biệt hơn người bình thường cơ chứ, mấy người có thể tùy tiện ngược đãi người khác hay sao?" Cô ta lại đem đầu mũi giáo chĩa vào Bàng Lỗi.

https://thuviensach.vn

"Cảnh cáo xử phạt anh ta đã chấp nhận rồi, cô còn muốn gì nữa? Chuyện nào ra chuyện đó, lúc này đừng lôi kéo đề tài khác vào, nếu không chính cô sẽ chịu thêm một tội." Khương Duy Dân nhìn Tiêu Vũ San, ánh mắt nghiêm khắc, giọng nói cũng vô cùng uy nghiêm.

Tiêu Vũ San ném tờ giấy xuống mặt bàn, lần nữa dựa lưng ra sau, hai tay khoanh trước ngực: "Vậy thì thế nào hả? Tôi viết chơi cũng không được sao? Chỉ nhiêu đây mà các anh đã muốn định tội tôi? Tôi lặp lại lần nữa, cái chết của Đàm Tuyết Thiến không liên quan tới tôi, buổi tối thứ tư tôi chỉ ngủ trong phòng. Mấy người tốt nhất nên lập tức thả tôi ra, nếu không, tôi nhất định sẽ tìm luật sư tố cáo mấy người."

Bàng Lỗi trực tiếp làm lơ, bắt đầu đe dọa: "Di thư Đàm Tuyết Thiến để trong ký túc xá, cô ấy muốn tự sát nhưng lại sợ chết, cho nên cô ấy nhắn tin cho cô, cô liền về ký túc xá an ủi cô ấy. Sau đó, cô ấy kể chuyện bản thân yêu thầm Phó Sơn Nhạc. Có phải ngay từ khắc đó, cô đã bắt đầu động sát khí, mưu tính hàng loạt những chuyện về sau hay không?

Bàng Lỗi vừa nói chuyện liền thu hút mọi người, loại người tự xem mình là người ngoài cuộc như Tiêu Túc cũng đưa mắt nhìn anh.

"Bước đầu tiên, cô cổ vũ Đàm Tuyết Thiến đi tìm Phó Sơn Nhạc thổ lộ, thậm chí còn khuyên cô ấy chủ động hiến thân. Có lẽ cô đã nói là phải dũng cảm theo đuổi tình yêu, nếu không chủ động sẽ mãi mãi hối hận. Đàm Tuyết Thiến vốn là người không kiên định, bệnh trầm cảm lại có dấu hiệu tái phát, chắc chắn sẽ nghe theo lời cô. Quá trình cụ thể, tôi không cần phải giải thích nhiều. Rốt cuộc Phó Sơn Nhạc và Đàm Tuyết Thiến đã xảy ra chuyện gì trên vườn hoa sân thượng, chúng ta không biết, và cũng không cần biết rõ, bởi vì đây không phải trọng điểm. Mục đích duy nhất của cô chính là cổ tay áo của Đàm Tuyết Thiến có dính tinh dịch của Phó Sơn Nhạc. Vậy là, mục đích đầu tiên cô đã thành công đạt được."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi kéo ghế dựa lại, ngồi xuống: "Cô không cần biện hộ, vì sao tôi biết việc này, tôi có thể trực tiếp nói ngay với cô. Giữa trưa thứ ba Đàm Tuyết Thiến có đi tìm Phó Sơn Nhạc, thứ tư cô ấy tới đảo Thanh An, quần áo trên ảnh chụp là cùng một bộ, hôm thứ năm người ta phát hiện cô ấy tử vong, trên người cô ấy vẫn mặc đồ cũ. Trời lúc này nóng như vậy, cô ấy không tắm rửa sao? Cô rất thông minh, tối thứ tư tránh trên đảo Thanh An, cô là muốn dựa vào việc này để chối bỏ sự việc. Nhưng cũng chính điểm này đã tiết lộ việc cô cố ý kêu bọn họ tắm rửa thay đồ cho Đàm Tuyết Thiến, như thế có thể giá họa cho Phó Sơn Nhạc. Đương nhiên, cô cũng đem di thư cho mẹ của cô ấy là Triệu Ngọc Hoa xem. Cô hiểu con người bà ấy, biết bà ấy nhất định sẽ ém nhẹ việc này, chắc chắn chấp nhận được việc Đàm Tuyết Thiến tự sát. Vạn nhất tự sát không được thành lập, sau khi cảnh sát điều tra, tội danh sẽ đương nhiên rơi trên đầu của Phó Sơn Nhạc. Các người nhất định cho rằng cảnh sát đều vô cùng ngu ngốc, có tra thế nào cũng không thể tra ra."

Sắc mặt Tiêu Vũ San bắt đầu trở nên trắng bệch, trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

"Nếu không phải có cô, Lý Nguyên Lãng và Tiêu Túc sao có thể vào phòng của Đàm Tuyết Thiến? Đàm Tuyết Thiến vừa chết, bọn họ sao có thể nhanh chóng biết ký túc xá cô ấy đang ở? Cô chắc sẽ không quên một việc, tối đó chỉ có mình cô ở lại khách sạn, Vu Hân và Tất Minh đều đã về nội thành từ sớm."

Bàng Lỗi nhìn Tiêu Vũ San: "Vì sao cô phải làm vậy? Đàm Tuyết Thiến thật lòng coi cô là bạn, cho dù không phải bạn bè, hai người cũng là bạn học, bạn cùng phòng, vì sao phải gây ra cớ sự như thế?"

Tiêu Vũ San cười lạnh: "Bạn? Bọn họ có ai xem tôi là bạn sao? Ba người bọn họ đều là dân thành phố, suốt ngày khinh thường tôi từ dưới quê lên. Anh chưa trải qua, đương nhiên sẽ không hiểu. Thời điểm tôi bị người

https://thuviensach.vn

ta cười nhạo không có tiền mua điện thoại cũ, bọn họ đã cầm di động loại mới nhất khoe trước mặt tôi, tâm trạng đó rốt cuộc là gì hả?"

"Cái này gọi là tâm lý muốn trả thù. Cho dù Vu Hân cũng là người thành phố, nhưng cha mẹ cô ấy chỉ là những người bình thường, một nhà ba miệng ăn phải sống trong không gian rộng 60m2, tình hình kinh tế cũng không mấy khá giả."

"Cô ta thông minh, cô ta tài giỏi, thành tích học tập lại tốt, sau này chắc chắn sẽ tìm được công việc thích hợp, nhưng còn tôi, tôi chẳng có gì cả. Đúng vậy, tôi là cặn bã, cho dù tôi có làm cặn bã cũng không muốn bỏ qua cho họ! Các người có hiểu không?" Nước mắt đột nhiên trào ra, Tiêu Vũ San rống giận gần như cuồng loạn.

"Thích Nguyệt, mang cô ta đi." Bàng Lỗi không còn lời nào để nói, anh chắc chắn rằng cho dù bản thân có khuyên nhủ thế nào thì trong vòng một đêm cũng không thể thay đổi giá trị quan sai trái của cô ta.

Hiện tại, anh vẫn còn chuyện quan trọng hơn chưa giải quyết.

Tiêu Vũ San há miệng thở dốc nhưng không nói lời nào, cuối cùng bị Thích Nguyệt đưa đi.

"Nếu chân tướng đã rõ, có phải chúng tôi không sao rồi không? Chúng tôi có thể đi được chưa?" Lý Nguyên Lãng nghiêng đầu nhìn Bàng Lỗi.

"Anh nghĩ có khả năng sao?" Bàng Lỗi hỏi lại, "Tối thứ tư, cô gái cùng anh di dời thi thể từ đảo Thanh An về ký túc xá nữ sinh rốt cuộc là ai?"

"Cô gái nào chứ? Tôi chưa từng gặp qua. Tối thứ tư, tôi ở cùng phòng với Tiêu Vũ San cả buổi, không hề ra ngoài. Nếu không tin các anh có thể đi hỏi Tiêu Vũ San." Cách Lý Nguyên Lãng nói chuyện lộ liễu như vậy

https://thuviensach.vn

khiến vài người trong cục cảnh sát di dời tầm mắt, thậm chí có người còn bừng đỏ cả mặt.

Trong lòng anh ta thầm cười, người đàn ông này, nhìn tướng mạo cũng không còn nhỏ tuổi, chẳng lẽ chưa từng chạm qua phụ nữ sao? Nói thẳng như vậy liền đỏ mặt hả? Không phải anh ta không là đàn ông đấy chứ?

Bàng Lỗi nhanh chóng khôi phục bình thường, tiến tới gần hơn: "Anh nói không sai, tối thứ tư anh ở cùng Tiêu Vũ San, còn thời gian khác? Các trường đại học của thành phố Thanh An, bao gồm các trường chính quy và bổ túc, có phải mỗi nơi đều có một người như Tiêu Vũ San hay không? Khó trách anh không có thể lực xử lý Đàm Tuyết Thiến."

Chu Tiểu Vạn lập tức vùi đầu xuống bàn, nhịn không được mà cười ra tiếng. Khương Duy Dân siết chặt hai tay, hắng giọng.

"Cười cái gì, đem đồ cho anh ta xem." Bàng Lỗi nhìn Chu Tiểu Vạn, quát.

Chu Tiểu Vạn ngẩng đầu lên, biểu cảm lập tức trở lại bình thường. Cậu cầm một tập tài liệu đẩy tới trước mặt Lý Nguyên Lãng, nói: "5 vụ án nữ sinh mất tích, ngoại trừ Đàm Tuyết Thiến và Phùng Tiếu Tiếu vì phản kháng mà bị giết, ba người còn lại, chúng tôi đã tìm thấy ở Đông Nam Á. Làm cách nào tìm được, tôi không cần phải giải thích, nhưng ít nhiều cũng nhờ có anh. Anh bị nghi ngờ có liên quan tới vụ dụ dỗ nữ sinh đại học, sau đó bán qua Đông Nam Á. Phương pháp gây án của anh, vừa rồi Boss của chúng tôi đã nói, mỹ nam kế của anh cũng coi như đã đạt tới cảnh giới cao rồi đấy. Đương nhiên, anh cũng rất biết cách lợi dụng nhược điểm của người khác, đặc biệt là những nữ sinh không thân không thế có khát khao về tiền bạc, danh vọng. Cái gì là quản lý người mẫu, quản lý nghệ sĩ, đó chẳng qua chỉ là lớp ngụy trang mà thôi. Tuy nhiên, mỹ nam kế gì đó, người anh em cũng nên ít dùng lại đi, nếu không sau này sẽ mắc chứng hư thận."

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn giỏi nhất là khua môi múa mép, chỉ là lần này không có ai cười cả, bởi vì Thích Nguyệt không có ở đây. Cậu ta xấu hổ, chỉ đành đưa mắt nhìn Bàng Lỗi: "Boss, vụ án của Đàm Tuyết Thiến vẫn là anh tới kết án đi."

Bàng Lỗi đứng lên, ánh mắt đảo qua Lý Nguyên Lãng cùng Tiêu Túc, cuối cùng dừng trên người Tiêu Túc, nhìn thẳng: "Tối thứ tư, một nam một nữ xuất xuất hiện trong ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến chính là hai người, "cô gái" kia là anh!"

"Mẹ mày!" Tiêu Túc đột nhiên đập bàn, sự bình tĩnh duy trì nãy giờ cuối cùng cũng biến mất, thậm chí anh ta còn trở nên cuồng bạo một cách lạ thường, "Mắt mày mù rồi hả? Tao là nam hay nữ cũng không phân biệt được sao? Mày có cần ông đây cởi quần cho mấy người kiểm tra hay không?"

"Không cần, anh chỉ cần giả gái là được. Chuyện anh giải gái với chuyện nửa dưới của anh là đàn ông hay phụ nữ không hề có chút liên quan. Anh đừng kích động, việc này chỉ có thể trách anh tự làm lộ thân phận. Tối thứ tư Phó Sơn Nhạc tới khách sạn, ông ấy thấy một bộ quần áo đàn ông, chính là của anh. Phòng của nữ sinh lại có thứ này, ông ấy đương nhiên sẽ rất hiếu kỳ, vì thế đã đóng gói mang đi. Đây là lý do vì sao các anh muốn Tiêu Vũ San tới khách sạn, thứ các anh muốn tìm không chỉ có bức màn đó, mà còn cả quần áo của anh. Tối đó, quần áo của mình anh để lại, còn anh thì mặc đồ của Đàm Tuyết Thiến, đến nỗi tóc giả của cô ấy anh cũng mang lên. Mục đích chính là để mọi người biết tối thứ tư Đàm Tuyết Thiến rời khách sạn về ký túc xá. Vì vậy người ngoài đều sẽ cho rằng cô ấy tự sát trong phòng."

"A!" Chu Tiểu Vạn đột nhiên hét lên, việc này thật sự cậu chưa từng nghĩ tới, thì ra người phụ nữ hôm tối thứ tư lại là đàn ông, "Đúng rồi, pháp y kiểm tra vết chân dẫm trên vai Đàm Tuyết Thiến nói, kích thước giày khá

https://thuviensach.vn

nhỏ, hình như không mấy sai khác với chân phụ nữ. Thì ra là chân anh. Tiêu Túc, bây giờ anh còn gì để nói nữa không?"

Tiêu Túc cười lạnh, phản bác: "Chẳng qua là đá cô ta mấy cái, thứ dính trên màn đúng là do tôi bắn ra, vậy thì sao hả? Chơi phụ nữ cũng là phạm pháp sao? Rõ ràng là cô ta tự nguyện, không tin mấy người đi hỏi con đàn bà..."

Khương Huy Dân liền cắt ngang: "Đàm Tuyết Thiến đã chết, anh kêu chúng tôi đi hỏi thế nào?Nếu không anh hãy xuống dưới, hỏi cô ấy giúp chúng tôi đi. Nếu cô ấy tự nguyện, trên người làm sao có nhiều vết thương như vậy? Tiêu Túc, anh rốt cuộc độc ác thế nào mới có thể hành hạ một nữ sinh vừa ra trường thành ra như vậy? Tình hình của Phùng Tiếu Tiếu đỡ hơn một chút, có lẽ do anh không đủ thời gian đúng không? Có phải trước khi bị bán tới Đông Nam Á, mỗi nữ sinh đều bị anh hành hạ thể xác?"

"Mẹ nó, tôi chỉ là dạy bọn họ cách lấy lòng đàn ông mà thôi, mấy chuyện này có nói ra mấy người cũng không hiểu. Không lẽ quan hệ tình dục cũng là có tội? Cùng lắm thì ngồi tù, có gì lớn lao đâu..."

"Anh không đơn giản là một kẻ đồi bại, anh là kẻ giết người. Nhà tù không phải nơi dành cho anh, anh sẽ bị tử hình, lập tức chấp hành!" Tính khí nóng nảy của Khương Huy Dân cuối cùng đã mất khống chế.

"Giết người? Chứng cứ đâu? Đưa ra tôi xem!"

"..."

Cuộc thẩm vấn lại rơi vào bế tắc, mặc kệ bọn họ có đặt câu hỏi thế nào cũng không thu được kết quả. Tiêu Túc biết rất rõ, hung khí giết Đàm Tuyết Thiến không nằm trong tay cảnh sát.

Lý Nguyên Lãng và Tiêu Túc tạm thời bị Chu Tiểu Vạn đưa đi, trong phòng cuối cùng chỉ còn Khương Duy Dân và Bàng Lỗi.

https://thuviensach.vn

Khương Duy Dân đập mạnh xuống bàn, nói: "Tìm không ra hung khí, chúng ta không có cách định tội giết người của Tiêu Túc. Tiểu Chu đã điều tra nơi Tiêu Túc và Lý Nguyên Lãng đang ở vẫn không tìm được vật mềm như lời Trình Dung."

"Khách sạn cũng không tìm được. Nhà kho tôi đã kiểm tra, ngoại trừ sợi dây đó, những thứ khác đều không phù hợp với vết thương. Nhưng sợi dây đó tôi đã thử trên cổ của Tiêu Vũ San, sợi dây tương đối thô, bên trên bề mặt lưu lại dấu vết rất rõ, cho nên chắc chắn không phải hung khí. Kêu Tiểu Vạn tới nơi Tiêu Vũ San ở, cô ta và Lý Nguyên Lãng có lẽ không thật sự đang sống cùng nhau."

Nghe Bàng Lỗi giải thích, Khương Huy Dân lập tức trở nên bất an: "Tiểu Bàng, xử phạt vừa rồi..."

"Không sao, trên cổ Tiêu Vũ San xác thật có thương tích do tôi gây ra. Cứ theo luật mà làm, sai chính là sai." Bàng Lỗi cũng biết mình là một cảnh sát, lúc đó anh quả thật không nên như vậy, cho nên anh tình nguyện chịu phạt.

"Trước đây cậu không manh động như thế, vì sao lần này lại mất khống chế thế hả? Là vì cô gái báo án kia sao?" Khương Huy Dân thăm dò.

"..." Bàng Lỗi nhất thời không thể đáp lại, anh nâng tay nhìn đồng hồ, lúc này trời cũng vừa sáng, cô ấy có lẽ đã rời giường. Anh đứng dậy, "Chuyện của Đàm Tuyết Thiến, có vài chi tiết tôi muốn đi hỏi cô ấy."

Hình như anh đang cố giải thích mục đích tới khách sạn tìm cô gái đó là vì việc công, không phải chuyện riêng!

Khương Huy Dân nhìn bóng lưng anh biến mất ở cửa, cười cười lắc đầu: "Anh chàng này, lần này có lẽ đã suy nghĩ thông suốt rồi nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Ông là người yêu quý nhân tài, trước nay đối với Bàng Lỗi đều nhìn bằng con mắt khác, tuy rằng hai người bọn họ rất có nhiều quan điểm bất đồng.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo, từ khi nào thì biết chạy đi bảo vệ một cô gái không liên quan suốt đêm chứ? Chỉ là một nhân chứng quan trọng bình thường sao, mới lạ!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hối Hận

Một tay anh nắm lấy cằm nhấc đầu cô lên, cúi xuống cẩn thận nhìn vết thương trên cổ.

Tia nắng ban mai vừa hé lộ.

Trong khách sạn, Tang Cẩn vẫn còn ngủ rất sâu. Cô mơ hồ nghe tiếng có người nhấn chuông cửa, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu chính là, có phải vụ án của Đàm Tuyết Thiến đã phá hay không?

Cô xốc chăn lên, nhảy xuống giường, bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài mở cửa.

Bên ngoài vẫn là dáng người cao lớn quen thuộc, cả khuôn mặt, ánh mắt, cô đều cảm thấy không hề xa lạ. Thậm chí, ngay cả cái túi anh cầm cô cũng cảm thấy thân quen.

Nhưng tại sao quần áo trên người vẫn là của ngày hôm qua? Vì sao trên mặt lại không hề có một chút vui vẻ vậy?

Tang Cẩn thầm nghi ngờ, vội hỏi: "Kết quả thẩm vấn ba người bọn họ sao rồi?" Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới nhận ra giọng mình khàn khàn. Cô liền cảm thấy thật kỳ lạ, tại sao lúc nói chuyện phải cố dùng sức như vậy?

"Tối qua ngủ không đóng cửa sổ sao? Có cần nói chuyện ngoài cửa vậy không?" Bàng Lỗi hỏi.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi vừa nói chuyện vừa chen vào cạnh cô, đi tới sô pha ngồi xuống, đặt bữa sáng lên bàn, lấy từng món bên trong bày ra. Anh làm việc vô cùng chuyên chú, không hề nhìn cô.

Cô chỉ mặc áo ngủ mỏng, lúc anh đi qua, thân thể hai người dường như đã có chút động chạm, anh rõ ràng có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của cô. Cơ thể đột nhiên theo đó mà nóng ran.

Tang Cẩn vẫn đứng đó, nhìn anh một hồi. Lúc nghe người trên sô pha kêu cô đi đánh răng rửa mặt để ăn sáng, cô mới hoàn hồn, liền đóng cửa lại rồi về chạy về phòng, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, thay đồ.

Cô trở về chỗ ngồi, định tiếp tục hỏi tình hình vụ án.

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn cô: "Bị bệnh sao?" Lúc nãy nghe giọng cô khàn khàn, lúc cô ở trong phòng, anh cũng nghe mấy tiếng ho khan, tuy rằng thanh âm không lớn.

Tang Cẩn lắc đầu, tối qua trước khi ngủ cô đã đóng cửa sổ, trùm chăn lại kín, hơn nữa bình thường cũng rất ít khi bị cảm. Cô từ từ suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra hôm qua trong nhà kho khách sạn bị Tiêu Vũ San siết cổ, có lẽ vì thế mà bị thương tới giọng nói. Cô không giải thích, sợ anh nghĩ nhiều.

Chồm người ra trước muốn lấy trứng gà trên bàn, cô không thể mỗi lần đều để anh lột cho cô, làm như cô thật sự là bạn gái anh.

Người vừa chồm ra trước, anh lại đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt dừng ngay cổ cô.

"Đừng cử động." Anh nhìn không rõ nên nhích lại gần, một tay vén mái tóc dài ra sau, đè vai cô xuống, một tay nắm lấy cằm nhấc đầu cô lên, cúi xuống cẩn thận nhìn vết thương trên cổ.

https://thuviensach.vn

Trên cổ có một đoạn sẫm màu, nếu nhìn không kỹ căn bản không thể nhận ra.

Bàng Lỗi cả kinh: "Có phải Tiêu Vũ San làm không?"

Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy cơ thể có chút khác lạ.

Anh ở gần cô như vậy, lúc nói chuyện, hơi thở dường như đều phả vào cổ cô. Tay anh còn đặt trên vai, to rộng mà có lực, cho dù đã cách một tầng quần áo nhưng cô vẫn cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay truyền tới.

Cằm cô, nơi bị anh nắm lấy cũng ấm áp lạ thường. Bàn tay thô ráp kia mang lại cho cô xúc cảm rõ ràng. Làn da hai người tiếp xúc như vậy, tuy rằng chỉ có vài chỗ nhưng cô lại thấy như có bàn ủi đang áp lên người.

Đây là lần đầu tiên Tang Cẩn bị một người đàn ông sờ nắm như vậy, cảm giác thật không tự nhiên. Cô đẩy tay anh ra, nhanh chóng duy trì khoảng cách.

Hành động của cô đột nhiên làm anh ý thức việc mình làm có chút lỗ mãng, liền vội vàng giải thích: "Tôi chỉ là muốn xem có phải vết thương không thôi. Rốt cuộc có phải do Tiêu Vũ San gây ra không?"

Tang Cẩn chỉ đành đem chuyện hôm qua kể lại đơn giản, quá trình Tiêu Vũ San dùng dây siết cổ mình, cô chỉ nói một câu.

"Cô ta dùng cái gì siết cổ cô?"

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại, hôm qua Tiêu Vũ San mặc váy, nhưng bên hông lại buộc một đai lưng màu đen.

"Hung khí gây án!"

"Tìm được rồi!"

https://thuviensach.vn

Hai người đều cùng một lời, tuy rằng cách nói không giống nhau nhưng lại cùng chỉ một ý.

Bàng Lỗi lập tức lấy di động gọi cho Chu Tiểu Vạn, kêu cậu ta gỡ đai lưng trên người Tiêu Vũ San mang tới trung tâm giám định hung khí, khi có kết quả phải lập tức báo lại cho anh.

Trên thực tế, không cần giám định, bọn họ cũng chắc chắn hung khí lấy mạng Đàm Tuyết Thiến chính là đai lưng da trên người Tiêu Vũ San, hơn nữa, đây nhất định là đai lưng chất lượng tốt, mặt ngoài sẽ vô cùng trơn bóng.

Tang Cẩn không thể không phục khả năng quan sát của anh. Đương nhiên, do da cô mỏng hơn người bình thường, thậm chí có chút nhạy cảm, nên vết ngấn như vậy sẽ dễ dàng lộ ra. Làn da của Đàm Tuyết Thiến chắc hẳn không giống cô, vì thế vết ngấn trí mạng mới bị xem nhẹ hôm đó.

Bàng Lỗi kể lại tình hình thẩm án hôm qua một cách đơn giản.

"Chẳng lẽ Tiêu Vũ San không biết đai lưng trên người cô ta là hung khí gây án hay sao? Tại sao cô ta dám cột trên người, còn nữa, tối thư tư đó, đai lưng của cô ta sao có thể ở trong tay Tiêu Túc?"

"Cô quên Vu Hân nói gì rồi sao?" Bàng Lỗi nhắc nhở.

"..." Tang Cẩn nghẹn lại, nói không ra lời.

Từ lời khai của Vu Hân, bọn họ đại khái biết được Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lãng tới với nhau thế nào. Tình hình kinh tế trong nhà không tốt, Tiêu Vũ San phải vừa học vừa làm. Cô ta vừa cao lại vừa xinh đẹp, cho nên được nhận vào một công ty người mẫu. Tiêu Túc và Lý Nguyên Lãng đều thích nhiếp ảnh, cho nên bọn họ cùng làm trong công ty quản lý người mẫu. Bọn họ có lẽ đã quen nhau như vậy. Rất nhanh cô ta dọn khỏi ký túc xá. Vu

https://thuviensach.vn

Hân còn nói quan hệ của ba người bọn họ vô cùng rắc rối, cô ấy trước giờ vẫn không biết Tiêu Vũ San rốt cuộc là bạn gái của ai.

Tóm lại, Vu Hân cảm thấy bọn họ không hề bình thường. Khi còn học năm nhất, quan hệ giữa cô ấy và Tiêu Vũ San cũng không tệ, nhưng sau này vì cô ta hay đi chung với những người không đúng đắn, hai người dần dần xa cách nhau, lý do đơn giản là vì Tiêu Vũ San không nghe cô khuyên bảo.

Lúc Vu Hân biết Tiêu Vũ San tiếp cận Đàm Tuyết Thiến thì đã mắng nạn nhân một trận. Cô ấy hy vọng có thể thức tỉnh nạn nhân đừng rơi vào cạm bẫy của đám người đó. Đây là cũng nguyên nhân vì sao Tiêu Vũ San lại chán ghét Vu Hân như vậy.

Tang Cẩn đang định nhắc tới Vu Hân, tiếng chuông di động liền đột nhiên vang lên. Cô nhìn màn hình điện thoại, là Vu Hân, nên lập tức nghe máy.

Đầu bên kia truyền tới tiếng khóc nức nở: "Cô Tang, Tuyết Thiến chết, em có trách nhiệm rất lớn. Là em có lỗi với cô ấy..."

Tang Cẩn không khỏi cả kinh, chẳng lẽ việc này còn có ẩn tình khác sao? Trước mắt cô chỉ đành an ủi cô ấy: "Em đừng khóc, bây giờ bọn họ đều đã bị cảnh sát bắt rồi, em không có lỗi với cô ấy."

Vu Hân ở đầu bên kia khóc một hồi mới ngừng lại, sau đó giải thích nguyên do: "Chiều hôm thứ tư, lúc em rời khỏi khách sạn, ở trước thang máy có gặp Lý Nguyên Lãng và tên đàn ông biến thái kia. Hai người đàn ông vậy mà dám ôm nhau, thật ghê tởm. Lúc ấy em coi như không thấy gì, trực tiếp bỏ đi. Nếu em không đi, hoặc là nói chuyện này cho Tuyết Thiến biết, có lẽ sự tình sau đó sẽ không xảy ra. Về tới nhà thì em có việc bận nên quên mất chuyện này, mãi tới tối mới nhớ. Em gọi điện cho Tuyết Thiến

https://thuviensach.vn

nhưng không ai bắt máy, vì thế liền vội vã chạy về khách sạn. Lúc tới nơi, Tuyết Thiến đã không thấy..."

Vu Hân nói đến đây lại khóc nấc lên.

Trong lòng Tang Cẩn cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, chính cô cũng không biết phải an ủi thế nào. Nói như vậy, Đàm Tuyết Thiến vốn có thể không trải qua chuyện bi thảm đáng sợ này!

Cô im lặng, di động trong tay đột nhiên bị người bên cạnh giật lấy.

Anh một tay cầm điện thoại, một tay cầm bức di thư: "Vu Hân, là tôi, Bàng Lỗi. Chuyện của Đàm Tuyết Thiến, cô không cần tự trách. Sự tình lần này cũng nhờ có cô cung cấp manh mối có giá trị, tôi thay mặt cảnh sát cảm ơn cô. Đàm Tuyết Thiến có ý nghĩ quẩn không phải ngày một ngày hai, nguyên nhân căn bản là do mẹ cô ấy tạo thành. Cho dù hôm đó cô có nhắc nhở cô ấy, lần này không xảy ra chuyện nhưng không có nghĩa lần sau sẽ không xảy ra việc tương tự. Sống chết đều đã có số, đây không phải việc mà cô khống chế. Cô đừng nghĩ nhiều, hãy cố gắng sống tốt cuộc sống của mình."

Ở bên này, Vu Hân đang đứng trên sân thượng của công ty, cả người mặc đồ công sở màu đen, nhìn vô cùng gọn gàng. Cô thật không ngờ anh cảnh sát lạnh lùng kia lại đang dịu dàng nói chuyện với cô.

Cô biết anh đang an ủi mình, nhưng như vậy cũng không thể làm giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, nước mắt vẫn cứ không ngừng thi nhau tuôn xuống.

Cùng một độ tuổi, cùng khoảng thời gian gian khổ học tập, rốt cuộc cũng có thể tốt nghiệp.

Cô lại có thể đứng đây, hưởng thụ gió lạnh từ sân thượng thổi tới, ngẩng đầu nhìn trời, cảm nhận mọi thứ đều đẹp như vậy, nhưng lại có

https://thuviensach.vn

người đã vĩnh viễn ngủ trong bóng tối. Trong cách suy nghĩ của cô, cái chết chẳng khác nào là bóng đêm mù mịt.

Vu Hân bình ổn cảm xúc, miễn cưỡng cười cười, tiếp tục nói chuyện: "Cảm ơn anh, cảnh sát, nam thần." Cô vẫn nhịn không được gọi anh như vậy.

Bàng Lỗi biết cảm xúc của cô đã ổn định, rảnh rỗi ngồi nói chuyện nhà không phải sở trường của anh, cho nên anh lập tức trả điện thoại cho cô gái bên cạnh.

Tang Cẩn cũng kinh ngạc với những gì anh vừa nói, di động về tay, đầu óc cô liền khôi phục công năng bình thường, cô lại bắt đầu an ủi Vu Hân.

"Thật ra, có lẽ trong mấy ngày đó Tuyết Thiến đã muốn nghĩ quẩn, di thư cô ấy cũng đã để lại. Vì vậy, Tuyết Thiến xảy ra chuyện là ngoài ý muốn, trách nhiệm này không cần em tới nhận. Em đừng tự trách mình nữa." Tang Cẩn nhận lấy di thư trong tay của anh, ánh mắt dừng lại ngay câu cuối cùng.

Vu Hân khẽ thở dà: "Việc này em biết. Hiện tại cho dù em có tự trách cũng không vãn hồi được gì. Chỉ là, vẫn còn hai việc cuối cùng em có thể làm cho cô áy. Chuyện thứ nhất, tối nay trên sân trường sẽ tổ chức buổi thắp nến, xem như là tiễn đưa Tuyết Thiến. Việc này đã được nhà trường chấp nhận, hy vọng tối nay cô Tang cũng có thể tới dự, mang theo cảnh sát nam thần của cô tới thì càng tốt. Còn một việc nữa, em và giáo sư Phó đã cùng ký đơn yêu cầu nhà trường cho cô tiếp tục ở lại, nếu bọn họ không đồng ý, bọn em sẽ tiếp tục kháng nghị."

"..." Giọng nói của Tang Cẩn một lần nữa bị lấp lại, nước mắt khó khăn lắm mới kiềm nén được liền bất chợt tuôn ra.

Không đợi cô hỏi tiếp, Vu Hân nói mình có việc bận, vội vàng tắt máy.

https://thuviensach.vn

"Khóc cái gì? Như vậy không phải rất tốt, không phải sao?" Chân tay Bàng Lỗi bắt đầu luống cuống.

Tối hôm đó, anh theo cô tới mộ chôn cất người thân, cô không hề khóc. Nhưng vì sao hiện tại lại khóc lớn như vậy?

Điểm mấu chốt là, anh không có kinh nghiệm an ủi phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ chưa bao giờ khóc lại đột nhiên khóc lớn như cô. Anh chỉ có thể không ngừng đưa khăn giấy cho cô gái cạnh mình

Tang Cẩn vốn định chạy vào nhà vệ sinh, dù sao khóc lóc trước mặt người lạ thật quá mất mặt.

Nhưng không biết vì sao, cô lại không cử động, chính cô cũng không rõ vì sao nghe mấy câu cuối của Vu Hân, cô lại khóc lớn như vậy?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cảm Động

Đây là cuộc sống, là tính người, vì thế tôi không thể cố sức kéo bọn họ ra khỏi bóng tối.

Tang Cẩn nhanh chóng lau khô nước mắt, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đúng lúc đối diện với cặp mắt quen thuộc kia.

"Triệu Ngọc Hoa đối xử với con gái của mình tựa như cỏ rác khiến lòng tôi nguội lạnh. Trường học cũng vì chuyện này mà khiến tôi mất đi lòng tin, bọn họ chỉ vì tự bảo vệ mình mà che giấu chân tướng. Tất Minh thờ ơ, đối với chuyện bạn cùng phòng lại mong tránh còn không kịp. Tiêu Vũ San độc ác, tự nguyện để kẻ xấu lợi dụng chính mình. Nhưng tôi biết, đây là cuộc sống, là tính người, tôi không thể cố sức kéo bọn họ ra khỏi bóng tối, cho nên tôi chỉ có thể tự thuyết phục mình chấp nhận. Chỉ có Vu Hân, tuy cô ấy từng lùi bước, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn để tôi thấy được tình cảm của con người vẫn còn quanh đây. Tôi có lẽ là vì quá cảm động."

Khóe miệng Tang Cẩn cong lên một tia cười nhạt: "Bây giờ thì tốt rồi. À, vừa rồi nghe Vu Hân nhắc tới một chuyện, thời gian trong di thư của Đàm Tuyết Thiến, tôi cứ cảm giác là từ ngày hôm sau đổi thành ngay trong ngày. Không ai viết thư hay viết nhật ký mà dùng cách nói như vậy. Trong ký túc xá, tôi có xem qua chữ viết của bốn nữ sinh, tuy rằng chỉ có một người viết chữ cẩn thận, nhưng tôi vẫn cảm thấy đây không phải chữ của Đàm Tuyết Thiến, có lẽ là..."

"Tiêu Vũ San." Bàng Lỗi tiếp lời cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhìn anh, từ biểu cảm trên khuôn mặt đó cô có thể đoán rằng, anh đã sớm phát hiện ra điểm này: "Vì thế anh nghi ngờ trong những ngày đó Đàm Tuyết Thiến đã có ý định tự tử rồi sao? Xem ra, rất có khả năng chứng trầm cảm của cô ấy không được trị khỏi hoàn toàn. Tôi đoán, hôm đó cô ấy sẽ gọi cho ai đó để tâm sự, có thể là Tiêu Vũ San, hoặc là Vu Hân, Tất Minh thì chắc chắn không phải."

Bàng Lỗi đột nhiên nhìn chằm chằm cô gái đối diện. Rốt cuộc anh cũng biết vì sao thời điểm thảo luận với Chu Tiêu Vạn, suy nghĩ của anh không được thoáng ra. Bởi vì những chuyện anh có thể nghĩ tới, cô cũng đoán ra tám chín phần.

Tang Cẩn không khỏi giật mình, anh vì sao lại nghiêm túc nhìn cô như vậy? Ánh mắt đó cứ như lần đầu tiên quen biết cô.

Cũng may, anh nhanh chóng dời tầm mắt, lần nữa nhìn xuống di thư trong tay: "Bệnh của Đàm Tuyết Thiến không hề khỏi hẳn. Sở dĩ cô ấy có thể cầm cự tới giờ có lẽ là nhờ vào ý chí nào đó, tôi đoán, sức mạnh tinh thần này đến từ Phó Sơn Nhạc. Những bệnh án chứng minh bệnh tình cô ấy có chuyển biến tốt rất có khả năng là do Triệu Ngọc Hoa nhờ bác sĩ viết để giữ thể diện cho gia đình. Chỉ là việc này không liên quan tới chúng ta. Chúng ta chỉ có thể quản việc tìm ra hung thủ, còn việc đạo đức thì không lo được."

Tang Cẩn nghe anh phân tích như vậy, cảm thấy rất có lý: "Triệu Ngọc Hoa là người mê hư vinh, trong nhà có đứa con gái mắc bệnh trầm cảm, đối với bà ấy mà nói khẳng định là chuyện rất mất mặt."

Bàng Lỗi gật đầu: "Vừa nãy cô có hỏi vì sao Tiêu Vũ San vẫn mang đai lưng đó trên người đúng không? Cô giải thích đúng rồi, chính cô ta cũng không biết đai lưng rơi vào tay Tiêu Túc, Tiêu Túc lại dùng thứ đó để giết Đàm Tuyết Thiến. Trước mắt tôi cũng không thể lý giải, nếu dựa theo lời Vu Hân, Tiêu Vũ San vẫn luôn qua lại với cả Lý Nguyên Lãng và Tiêu

https://thuviensach.vn

Túc thì rất khó nói vì sao Tiêu Túc lại có hành động như vậy. Nhưng vừa rồi Vu Hân có nhắc tới quan hệ giữa Lý Nguyên Lãng và Tiêu Túc, từ đó có lẽ sẽ dễ dàng giải thích hơn."

"Điều này có nghĩa là chính bản thân Tiêu Vũ San cũng không biết cô ta chỉ là công cụ câu cá của hai người đàn ông. Hai người này căn bản là đang đùa bỡn, còn muốn giá họa cho cô ta. Nếu cảnh sát tra ra đai lưng trên người Tiêu Vũ San mới là hung khí, cô ta chắc chắn sẽ trở thành người chịu tội thay! Vậy hiện tại phải làm sao đây?"

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, chỉ cần nghĩ tới cảnh Tiêu Vũ San sẽ thay Tiêu Túc chịu tội giết người, toàn thân cô không khỏi rét run.

"Chiều cao của Tiêu Vũ San gần bằng Tiêu Túc, nhưng cô lại không chú ý tới một điểm, chân của Tiêu Vũ San lớn hơn chân của Tiêu Túc. Dấu chân trên vai của Đàm Tuyết Thiến đã được giám định, là của Tiêu Túc. Huống hồ cô còn lấy được tấm màn, cộng thêm quần áo mà Phó Sơn Nhạc cung cấp, tất cả manh mối đều chỉ về anh ta. Cho nên, anh ta không thể trốn tránh trách nhiệm."

Tang Cẩn nhịn không được hỏi thêm một câu: "Từ khi nào thì anh bắt đầu để ý tới chân bọn họ?" Người đàn ông này quan sát cũng quá cẩn thận rồi!

"Lần đầu là ở ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến, lần thứ hai là ở xưởng sửa xe của Lý Nguyên Lãng." Ngay từ lúc bắt đầu Bàng Lỗi chỉ là tò mò vì sao bàn chân nhỏ như vậy lại của đàn ông? Về sau anh cũng không ngờ chính nó đã trở thành mấu chốt phá án.

Tang Cẩn sợ ngây người: "Ý anh là, hôm thứ năm chúng ta tới ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến, hôm thứ sáu tới xưởng sửa xe của Lý Nguyên Lãng lấy bằng chứng, Tiêu Túc đều xuất hiện sao?"

Bàng Lỗi lấy di động ra, mở một tấm hình đưa cho cô xem.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cầm lấy, trên màn hình di động là một tấm hình nhỏ, có lẽ là chụp từ lý lịch, tấm thứ hai là ảnh toàn thân. Trong đầu cô lập tức nhớ tới người đàn ông xử lý thi thể của Đàm Tuyết Thiến, anh ta hình như còn nói chuyện, giục cô mau để người đã mất sớm được an nghỉ. Giọng anh ta khàn khàn, cô còn tưởng anh ta đang bị cảm.

"Hôm thứ sáu ở xưởng sửa xe, anh ta cũng xuất hiện sao?"

"Là vị khách hàng đó."

"Có phải là vị khách Lý Nguyên Lãng kêu Tiêu Vũ San đi tiếp đón không?" Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại, lúc đó người nọ hình như đeo kính râm, bây giờ đối chiếu, từ dáng người tới hình dáng khuôn mặt, quả thật rất giống, "Nói như vậy, người này đang rất nóng lòng xử lý thi thể của Đàm Tuyết Thiến. Về sau, anh ta vẫn luôn để ý tới quá trình điều tra của cảnh sát. Anh ta làm việc hoang đường như thế, hơn nữa hành vi lại vô cùng rõ ràng!"

Bàng Lỗi không tiếp lời cô, loại tội phạm như Tiêu Túc này vô cùng phổ biến, anh ta thích trở về hiện trường giết người, dùng phương pháp châm biếm để quan sát cảnh sát. Xem ra, dưới mí mắt của tên sát nhân này, không ai có thể đưa anh ta ra ngoài ánh sáng.

Tang Cẩn cũng trở nên trầm mặc, biểu cảm lộ ra một tia thất vọng: "Nói như vậy, sườn bài phát họa tội phạm tâm lý của tôi bị sai, không có điểm nào phù hợp cả."

Bàng Lỗi nhìn cô gái trước mặt, thuận tay cầm hộp sữa trên bàn, định cắm ống hút rồi đưa cho cô.

Tang Cẩn vội giật lấy: "Để tôi tự làm." Cô nhanh chóng đoạt lấy, sau đó cầm thêm trứng luộc, tự mình bóc vỏ.

https://thuviensach.vn

Cô lo việc này sẽ khiến người khác hiểu lầm. Cô là vì báo án nên mới được cảnh sát bảo vệ. Bây giờ vụ án đã tra ra manh mối, cô sẽ rất nhanh trở về vị trí của mình.

Bàng Lỗi dựa lưng ra sau, đưa mắt nhìn cô, sau đó lập tức dời đi, thuận tiện giải thích: "Bức họa tâm lý chỉ là dựa vào tin tức đang có trong tay mà ghép lại thành một tấm. Những gì cô nói không sai, chẳng qua, tấm hình này lại bao gồm cả hai người. Tiêu Túc là nhân viên xưởng dệt, chắc chắn biết công dụng của NaOH. Hai người bọn họ còn yêu thích nhiếp ảnh, thỉnh thoảng sẽ có vài tác phẩm đăng trên tạp chí, hơn nữa lại làm quản lý cho công ty người mẫu. IQ cao, tính tình nóng nảy, ưa thích bạo lực, tâm lý biến thái, những điểm này đều phù hợp với Tiêu Túc. Chiều cao trên 1m8, thuận tay trái, hai đặc điểm này phù hợp với Lý Nguyên Lãng. Hung thủ thật sự là Tiêu Túc, toàn bộ sự việc trước sau đều do anh ta lập mưu, bao gồm cả chuyện để Tiêu Vũ San dụ dỗ Đàm Tuyết Thiến. Lý Nguyên Lãng chỉ là đồng phạm. Cho nên suy nghĩ của cô không tính là sai."

Tang Cẩn không nói chuyện, chỉ im lặng ngồi nghe anh giải thích. Cô biết anh đang an ủi cô. Cô quả thật cần phải thừa nhận, cô là dân thường, về sau không nên tùy tiện tham gia viết sườn tâm lý tội phạm, cái môn khoa học cao thâm này. Mà có lẽ, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

"Hôm nay tôi sẽ dọn về trường, mấy ngày nay thật sự cảm ơn anh... A!" Tang Cẩn đột nhiên rên lên một tiếng.

"Sao vậy?" Bàng Lỗi lập tức ngồi thẳng dậy, tầm mắt dừng ngay tay cô. Tay cô hình như vừa bị thứ gì cắt trúng, máu đỏ theo đó chảy ra.

Anh thật không tin có người lại bị vỏ trứng gà cắt vào tay.

Bàng Lỗi nhanh chóng giật lấy trứng gà nằm trong tay cô, tay còn lại trực tiếp kéo cô về phòng. Anh nhìn tới nhìn lui, cuối cùng chú ý tới hộp thuốc đặt trên bàn trang điểm.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cầm nó qua, sau đó kéo cô ngồi xuống giường, nhanh chóng mở hộp thuốc. Anh lấy một miếng băng keo cá nhân từ bên trong, xé bao bì, dán lên chỗ bị đứt của tay cô.

Tang Cẩn không khỏi hoảng loạn. Một tay anh giữ tay cô, tay còn lại xoa xoa mặt trên của băng dán, đôi mắt nhìn chằm chằm, dường như đang cố gắng xác nhận băng dán đã dán kỹ chưa.

Toàn bộ bàn tay dường như đã nằm trọn trong lòng bàn tay của anh. Cô có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ ấm áp từ nơi đó, hơn nữa còn có một chút ươn ướt. Cô muốn rút ra, kết quả, anh lại xé miếng băng dán vừa rồi: "Đổi cái khác."

"Hả? Vì sao phải đổi?"

"Dán không đúng vị trí, nhìn rất khó coi."

"..."

Tang Cẩn trơ mắt nhìn anh lặp lại hành động vừa rồi. Cô bị bắt phải để tay lên mu bàn tay anh, tất cả đều là mồ hôi, hình như đã có chút lạnh lẽo.

May là tiếng chuông di động từ phòng khách vang lên giải cứu cô khỏi sự xấu hổ.

Bàng Lỗi đứng dậy, ra ngoài phòng khách nhận điện thoại.

Tang Cẩn không đi cùng, cô ở lại bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Nhưng rất nhanh, người cầm điện thoại từ bên ngoài đã trở về, di động cũng đã bật loa ngoài.

Đầu bên kia truyền tới tiếng của Chu Tiểu Vạn: "Boss, kết quả giám định hung khí đã có, vết thương trí mạng trên cổ Đàm Tuyết Thiến chính là do đai lưng của Tiêu Vũ San gây ra. Dây đai đó khá mắc tiền nên cô ta mới

https://thuviensach.vn

đeo cả ngày trên người. Bây giờ chứng cứ đều chỉ về phía Tiêu Vũ San, nhưng cô ta lại không chịu thừa nhận, một mực khẳng định bản thân không hề giết người, còn nói hung thủ chính là Tiêu Túc. Tiêu Vũ San kể tối thứ tư, cô ta luôn ở trong phòng 1002, còn Tiêu Túc và Lý Nguyên Lãng ở phòng 1004 của Đàm Tuyết Thiến. Thời điểm cô ta ra ngoài, Đàm Tuyết Thiến đã chết. Sau đó, Tiêu Túc và Lý Nguyên Lãng ép cô ta phối hợp di chuyển thi thể, làm giả hiện trường tự sát. Nửa đêm Lý Nguyên Lãng mới trở về phòng cô ta. Cả quá trình gần như giống hệt suy đoán trước đó của anh. Boss, anh thật quá thần..."

"Kết án. Chuyện này dừng ở đây." Bàng Lỗi trực tiếp dập máy, vứt điện thoại lên giường, sau đó bắt đầu lột trứng gà.

"Vì sao anh lại ngồi trên giường lột trứng? Việc này thật quá kỳ lạ!" Tang Cẩn nghe Chu Tiểu Vạn nói thế, trong lòng vô cùng hưng phấn, cô vốn tưởng anh cũng sẽ cô, nhưng kết quả anh lại coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn ngồi trên giường cô lột vỏ trứng.

"Vì sao là vì sao hả? Người ngốc nghếch như cô, lột trứng gà cũng để bị thương ở tay mới là kỳ lạ." Bàng Lỗi vươn tay, ý bảo cô lại lấy trứng.

Đây là lần đầu tiên Tang Cẩn nghe có người nói cô ngốc nghếch, trong lòng vô cùng khó chịu, cho nên cô không chút cử động.

Người đàn ông ngáp một cái: "Mau lấy ăn đi, đừng đùa giỡn nữa. Ăn xong rồi muốn chơi gì cũng được, còn tôi phải ngủ một giấc."

"..." Có lầm không vậy? Anh ta đang nói chuyện với đứa trẻ ba tuổi hay sao?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trái Tim Khó Chịu

Nếu anh không rửa tay thì đừng ngủ trên giường của tôi. Nói thẳng cho anh biết, tôi là người ưa sạch sẽ.

Tang Cẩn rất muốn cãi lại, nhưng nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh, cô chỉ đành im lặng.

Cô có thể đoán được tối qua anh suốt đêm không ngủ, lúc trở về còn bận giải thích vụ án cho cô, nên hiện tại cô đành ngoan ngoãn đi tới, cầm lấy trứng gà.

Bàng Lỗi phủi tay, sau đó duỗi tay chuẩn bị xốc chăn lên thì lại bị cô ngăn cản: "Từ từ, từ từ đã, sao anh có thể không rửa tay chứ? Anh vừa mới lột trứng gà mà!"

Bàng Lỗi lập tức nhớ lại thời điểm hai người xem video giám sát của khách sạn hai hôm trước, cô cũng trách anh không chịu rửa tay. Cô gái này, tại sao lúc nào cũng nắm cái bím tóc đó không chịu thả ra vậy? Hiện tại anh đã mệt tới không muốn cử động, lần trước cô trực tiếp bưng chậu rửa mặt đi múc nước cho anh rửa tay, lần này... Anh cũng đang có ý như thế.

Kết quả, cô lại không nhúc nhích, còn đe dọa anh: "Nếu anh không rửa tay thì đừng ngủ trên giường của tôi. Nói thẳng cho anh biết, tôi là người ưa sạch sẽ. Nếu anh không rửa tay, vậy thì ra sô pha mà ngủ, hoặc là về nhà anh đi."

"..." Cô là gì của tôi hả?

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi xém chút đã nói ra câu này. Cô dường như đã quên nơi này chỉ tạm thời là phòng của cô, hơn nữa cô còn vừa mới nói tối nay sẽ không ngủ ở đây nữa.

Hiện tại anh thật sự rất mệt, hơn nữa, anh cũng không định ngủ trên sô pha. Bất lực với cô gái này, anh chỉ đành đứng dậy, đi vào toilet rửa tay. Kỳ thật chỉ cần vài bước, anh đã rửa tay trở về, xốc chăn rồi bò lên giường, hai mắt lập tức nhắm lại, ngay cả giày cũng không kịp tháo.

Tang Cẩn vốn định ra ngoài, nhưng nhìn người đàn ông cứ như thế nằm trên giường, cô lại định kêu anh cởi giày rồi ngủ tiếp. Cô tới gần thăm dò, hai mắt anh đã nhắm chặt, tiếng hít thở cũng đã đều đều, anh cứ thế mà ngủ thật rồi!

Trên gương mặt anh tuấn của người đàn ông đã mọc ra vài cọng râu lưa thưa. Băng dán dưới hàm đã rớt, trên đó có một vết ấn hồng hồng.

Không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy trái tim khó chịu, loại đau đớn dường như giống hệt cảm giác bị vỏ trứng gà vừa nãy cắt qua tay.

Anh nói phải phá án trong ba ngày, hiện tại quả nhiên đã phá được án. Nhưng trong ba ngày nay, bao gồm chính anh, không biết có bao nhiêu người ở phía sau phải vất vả lắm mới có thể có kết quả như vậy? Khó trách hiện tại anh lại mệt mỏi, mấy ngày nay đầu óc rõ ràng là làm việc quá tải.

Tang Cẩn bỏ trứng gà vào miệng rồi xoay người ngồi xuống mép giường, cởi giày cho anh. Cởi giày xong, cô đẩy hai chân anh lên giường, đắp chăn. Lúc quay đầu, cô không khỏi hoảng sợ, anh cứ như vậy mà mở mắt nhìn cô. Nhưng điều càng dọa người hơn chính là, anh đang cười, nụ cười tuy mờ nhạt nhưng cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng. Anh ta đang cười cái gì?

Tang Cẩn định hỏi thì mới phát hiện, trong miệng cô còn ngậm trứng gà...

https://thuviensach.vn

A! Thật mất mặt!

Khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng, cô lập tức đứng dậy, chạy ra khỏi phòng.

Bàng Lỗi nhìn theo bóng lưng của cô, nhịn không được mà bật cười. Cô ấy vừa ngậm trứng gà vừa cởi giày cho anh sao?

Anh nhắm mắt muốn ngủ, nhưng lăn qua lộn lại vẫn không có cách nào vào giấc ngủ được, trong đầu không ngừng liên tục hiện lên giọng nói và nụ cười của cô. Lúc này anh mới để ý, giường mà anh đang nằm từng là nơi cô từng ngủ, gối trên đầu, chăn bên trên, thậm chí toàn bộ căn phòng này đều lưu lại hình ảnh của cô.

Bàng Lỗi tự đặt mình vào hoàn cảnh khó khăn như vậy, bản thân muốn vào giấc cũng khó, trong lòng thì có một loại cảm giác không nói ra lời, trái tim ngứa ngáy giống như đang bị mèo cào.

Chỉ là, anh thật sự quá mệt, hai mắt cũng đã nóng rát, hiện tại phải lập tức ngủ ngay. Anh chỉ đành cố gắng dời lực chú ý của mình, biện pháp chính là trong đầu thầm đọc Binh pháp Tôn Tử, hoặc Ba mươi sáu kế, qua một hồi rốt cuộc mới đi vào giấc.

Bàng Lỗi ngủ một mạch tới tối, thật ra chính anh bị tướng kéo khóa làm cho giật mình.

Cô thật sự phải đi sao?

Anh vừa nghe tiếng động thì trong đầu liền đặt ra câu hỏi này.

Tang Cẩn kéo khóa va li cẩn thận lại, sau đó nhẹ nhàng đi tới cửa.

"Muốn đi bây giờ sao?" Trong bóng tối đột nhiên truyền tới giọng nói lành lạnh.

https://thuviensach.vn

Trong lòng không khỏi băn khoăn, nói như vậy, là cô đánh thức anh sao? Lúc anh ngủ, cô vẫn ở ngoài phòng khách đọc sách. Mãi tới gần tối, Vu Hân gọi điện giục cô về trường, cô mới vào phòng muốn sắp xếp đồ đạc, trực tiếp dọn về chung cư trường học.

"Buổi tối Vu Hân tổ chức một buổi thắp nến tưởng nhớ, cô ấy muốn tôi tới tham gia."

"Chúng ta cùng đi." Bàng Lỗi xốc chăn lên, ngồi dậy, tìm giày mang vào.

Tang Cẩn đi tới cửa mở đèn, trong phòng lập tức trở nên sáng sủa.

Anh đã mang giày xong, đứng dậy đi tới cầm va li trong tay cô kéo ra ngoài.

Tang Cẩn thật không biết là anh muốn tự mình đi, hay muốn đi cùng cô. Nếu tự anh muốn đi, vậy cô không có gì để nói. Nhưng nếu anh cố ý đi cùng với cô, cô không khỏi cảm thấy khó hiểu. Hiện tại vụ án đã kết thúc, bọn họ cũng không còn quan hệ gì với nhau, vì sao cô còn phải nhờ anh đi cùng? Anh ta thật sự coi cô là đứa trẻ ba tuổi sao?

Cô nhanh chóng đuổi theo, anh đi rất nhanh, trong tay đã kéo va li tới cửa thang máy. Cô vừa chạy vừa hỏi: "Này, tôi có thể tự mình đi được. Ba ngày nay anh không ngủ, trở về nghỉ ngơi đi."

"Ai nói tôi ba ngày không ngủ? Tối kia không phải nằm trên sô pha ngủ cả buổi tối sao? Không phải cũng có người làm nhân chứng hả? Hơn nữa tôi cũng đã ngủ cả ngày nay rồi."

"..." Tang Cẩn bị anh chọc trúng chỗ đau, cô im lặng, cũng không hỏi vì sao anh lại muốn tham gia buổi thắp nến thương tiếc Đàm Tuyết Thiến.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ lặng lẽ như vậy đi xuống gara, lên xe, chạy xe về trường học. Tới trước cổng trường, Tang Cẩn xuống xe, xa xa đã thấy sân trường cùng cầu thang, khắp nơi đều đốt nến trắng.

Cô đi vào, Bàng Lỗi theo sát phía sau cô.

Trên sân trường, vô số ngọn nến màu trắng đã được xếp thành một trái tim rất lớn, bên trong có dùng một cái giá đặt di ảnh của một người, bên trên di ảnh còn dùng thêm vài ngọn nến viết thành dòng chữ: Thiên sứ màu trắng, mãi mãi yêu bạn. Thiện nữ u hồn, thiên đường mạnh khỏe.

Trên cầu thang cạnh sân trường, các sinh viên đứng thành một hàng dài, trên tay mỗi người đều cầm một ngọn nế. Vu Hân đứng trước, trên người mặc bộ váy đen, trước ngực cài một bông hoa màu trắng, trong tay cầm một tờ giấy niệm. Sinh viên lui tới, có người tình nguyện cầu chúc gì đó, nhưng có người nghe xong thì lại lắc đầu, tỏ vẻ không chút hứng thú, nhanh chóng bỏ đi.

Bàng Lỗi và Tang Cẩn nhận nến từ những người tình nguyện, họ bậc lửa rồi cầm ngọn nến hòa vào dòng người, nghe Vu Hân niệm những lời thương tiếc.

Sau khi nghe tin tức từ phía truyền thông và nhà trường, Đàm Tuyết Thiến từ kẻ bị bắt cóc trở thành một nữ anh hùng, nhờ cô ấy dũng cảm để lại manh mối quan trọng, hiệp trợ cảnh sát phá vụ án lừa bán nữ sinh trẻ tuổi, giúp những người vô tội may mắn thoát nạn. Đối với hành vi bạo hành của những tên hung thủ đã làm với Đàm Tuyết Thiến đương nhiên đều bị lượt bớt.

Niệm xong một bài thương tiếc thật dài, Vu Hân mời Tang Cẩn và Bàng Lỗi nói mấy câu với Đàm Tuyết Thiến.

Bàng Lỗi cũng không từ chối, anh nói đơn giản mấy câu với sinh viên, trọng điểm là phải chú ý an toàn của bản thân, kịp thời nhận ra kỹ xảo dụ

https://thuviensach.vn

dỗ của hung thủ, biết cách tự bảo vệ mình.

Tang Cẩn không nói quá nhiều, chỉ nhắn nhủ đơn giản: "Tuyết Thiến, em là bạn của cô, cô sẽ mãi mãi nhớ em. Em hãy an nghỉ đi."

Nói xong, vừa định xoay người rời đi, Vu Hân liền gọi cô lại, đưa cho cô một bức thư. Bởi vì cô ấy còn bận điện thoại, cho nên chỉ dùng tay ý bảo đây là thư của Đàm Tuyết Thiến.

Tang Cẩn chỉ nghe qua điện thoại Vu Hân trách Triệu Ngọc Hoa vì sao lại nuốt lời, lần cuối cùng này còn không chịu xuất hiện.

Còn cô thì nhanh chóng cầm thư rời đi.

Kỳ thật, cô không biết những ngọn nến chia buồn này có ý nghĩa gì với Đàm Tuyết Thiến. Đương nhiên, những lời mà Bàng Lỗi nói nếu để người khác nghe được, vậy Đàm Tuyết Thiến sẽ bị coi là người chết không rõ ràng.

Tang Cẩn chạy một mạch ra tới cổng trường, bất tri bất giác lại chạy về phía xe của anh. Cô vào trong xe, nương theo ánh đèn mà đọc. Thời gian cuối thư là tối thứ ba, có lẽ là sau khi ăn cơm trưa với cô xong, Đàm Tuyết Thiến về ký túc xá viết. Có lẽ cô ấy đã biết bản thân không thể sống lâu trên cõi đời này.

Trong thư, Đàm Tuyết Thiến mờ mịt giải thích nguyên nhân vì sao cô ấy kích động hôm đó.

Yêu đơn phương tựa như một con sông không có cầu bắt qua. Bạn có thể nhìn thấy phong cảnh rất đẹp ở phía bên kia, cho dù biết rõ không có cầu để đi qua sông nhưng vẫn không thể buông xuống được.

Mở đầu là một câu như vậy.

https://thuviensach.vn

Đàm Tuyết Thiến hành văn thực hảo, đem nàng mới gặp Phó Sơn Nhạc khi trong lòng rung động, cùng với sau lại như thế nào bởi vì lúc này đây gặp mặt, nỗ lực thi đậu Thanh An Đại Học, như thế nào đi tới gần hắn, hiểu biết hắn, đều miêu tả đến tận xương ba phần. Đáng tiếc, toàn bộ quá trình, cơ hồ đều là nàng một người ở diễn kịch một vai.

Đàm Tuyết Thiến đã thích một người bản thân không nên thích, tuy rằng trong thư không nhắc tới người đó là ai, nhưng từ nội dung và chân tướng vụ án, Tang Cẩn đương nhiên biết người này chính là Phó Sơn Nhạc.

Lần đầu tiên Đàm Tuyết Thiến thấy Phó Sơn Nhạc là vào năm ba trung học (1), khi đó cô ấy bị cha mẹ kéo tới đưa chị gái vào nhập học đại học Thanh An. Chị gái cô ấy khi đó là sinh viên đại diện cho khoa nghệ thuật biểu diễn. Ngày tân sinh viên nhập học hôm đó, khoa nghệ thuật và khoa ngoại ngữ đều có mặt. Phó Sơn Nhạc đột nhiên xuất hiện, tuy rằng chỉ là vài giây ngắn ngủi nhưng cô ấy lại nhớ mãi không quên.

"Giọng của thầy ấy thật sự rất êm tai. Cho nên từ sau hôm đó, mỗi lần nghe thầy giảng bài, em đều cảm thấy như đang ngồi nghe một buổi hòa nhạc. Em chưa bao giờ theo đuổi ai, nhưng bản thân không ngờ lại rơi sự rập khuôn đó. Nếu có thể theo đuổi được thầy, em tình nguyện làm một kẻ bình thường."

Đàm Tuyết Thiến hành văn rất hay, cô ấy đem sự rung động với Phó Sơn Nhạc, cùng những lần gặp mặt sau này, động lực để cô ấy thi đậu vào trường đại học Thanh An, cách tới gần ông ấy, tìm hiểu ông ấy đều miêu tả tới tận tủy xương. Nhưng đáng tiếc, toàn bộ quá trình dường như chỉ là một vai diễn của chính nữ sinh này.

Tang Cẩn cố ý trong lúc vô tình hỏi Phó Sơn Nhạc nên mới biết, hôm thứ ba, Đàm Tuyết Thiến kích động kêu ông tới vườn hoa trên sân thượng, lúc ấy ông mới rõ, thì ra cô gái này lại có tình cảm như thế với ông. Điều càng làm ông kinh ngạc hơn chính là, cô ấy lại biết ông và Trần Ngâm

https://thuviensach.vn

Khiết kết hôn mười năm vẫn chưa có con, Trần Ngâm Khiết mắc bệnh phải điều trị bằng hóa chất, trứng có khả năng hoạt động dường như bằng không, cho nên bà ấy không thể có khả năng sinh đẻ. Đàm Tuyết Thiến nói ra nguyện vọng giúp bọn họ sinh con, chỉ mong hai người có được một gia đình hoàn chỉnh.

Lúc đó, chính Phó Sơn Nhạc cũng bị cô ấy làm cho khiếp sợ, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới cô nữ sinh chăm chỉ với tần suất không bình thường của bốn năm trước.

Ông không thể trách cô ấy, cũng không biết làm thế nào để dập đi cái suy nghĩ đó.

"Thầy nói, "con cái là kết tinh của tình yêu, nếu không, đó là sự xúc phạm với một sinh mệnh". Vì sao thầy ấy lại có suy nghĩ như vậy, cha mẹ em không phải là như thế sao? Trong mắt bọn họ, em và chị gái chỉ là công cụ để bọn họ thỏa mãn hư vinh. Bọn họ luôn mong chúng em phải sống theo suy nghĩ của họ, em không thích như vậy, nhưng lại không nói được."

Tới đây, cảm xúc của Đàm Tuyết Thiến đã dần kích động, Tang Cẩn có thể từ những dòng chữ mà nhìn ra cô ấy đã mất khống chế, có lẽ là vì bị Phó Sơn Nhạc từ chối hành động điên cuồng này, cho nên cô ấy muốn lấy cái chết ép ông... Sau đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bên trong bức thư không nói cụ thể. Phó Sơn Nhạc cũng không nói gì, ông ấy tôn trọng suy nghĩ của Đàm Tuyết Thiến, cho nên sẽ không để bất cứ ai biết được chuyện này. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân ông ấy ngay từ đầu phản đối việc Triệu Ngọc Hoa báo án.

"Cô Tang, bọn em chưa làm gì cả, em chỉ muốn thầy ấy... Khoa học lúc này phát triển như vậy, em muốn hiến trứng để kết hợp với t*ng trùng của thầy để thụ tinh nhân tạo, sau đó nhờ cô Phó chăm sóc, như vậy bọn họ sẽ có con rồi. Em chỉ là suy nghĩ như thế. Dù sao nếu thi rớt kỳ thi tuyển

https://thuviensach.vn

nghiên cứu sinh, em sẽ phải lập tức rời đi, bọn em từ nay sẽ không bao giờ gặp mặt. Em cũng sẽ bảo vệ bí mật này, mãi tới khi em chết..."

Tang Cẩn đọc tới đây liền không muốn đọc nữa. Cô cũng khiếp sợ, cô không ngờ Đàm Tuyết Thiến lại có suy nghĩ điên cuồng như vậy, hơn nữa còn thực hiện. Đàm Tuyết Thiến làm thế, rốt cuộc là đúng hay sai? Chuyện này, cô không thể nói rõ.

Mục đích Đàm Tuyết Thiến để lại cho cô bức thư này có lẽ cũng vì lo lắng, lỡ như một ngày nào đó Trần Ngâm Khiết biết chuyện này sẽ không chấp nhận được, thậm chí hiểu lầm Phó Sơn Nhạc. Cô ấy hy vọng Tang Cẩn đứng về phía cô ấy, thay cô ấy giải thích.

Tang Cẩn rơi vào trầm mặc, mãi cho tới khi có người gõ cửa sổ xe, cắt ngang suy nghĩ của cô.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tiến Thoái Lưỡng Nan

Thật nhìn không ra mấy người đều tự xem mình chúa cứu thế!

Tang Cẩn xuống xe, thấy người tới là Trần Ngâm Khiết và Phó Sơn Nhạc thì không khỏi ngạc nhiên.

"Tiểu Cẩn, em cũng tới dự buổi thương tiếc Đàm Tuyết Thiến sao? Cô bé Vu Hân kia nhất quyết mời chồng cô tới đây, anh ấy không chịu, cô chỉ đành tự mình kéo tới."

Trần Ngâm Khiết còn chưa nói xong, Phó Sơn Nhạc đã cắt ngang: "Hà tất phải làm cho có hình thức như vậy?" Thời điểm nói chuyện, tầm mắt ông vẫn luôn nhìn về phía sân trường.

Tang Cẩn không tiếp tục chủ đề của bọn họ, chỉ hỏi một câu: "Giáo sư, bên phía nhà trường có gây khó dễ cho thầy không?"

Phó Sơn Nhạc thu lại tầm mắt, nhìn cô: "Không. Hôm nay lãnh đạo nhà trường có tìm tôi nói về chuyện của em. Bọn họ quyết định nhận em làm giảng viên chính thức, chẳng qua tạm thời chỉ có thể là giảng viên bình thường vì em chưa có thành tích xuất sắc. Qua một hai năm nữa, chỉ cần em chăm chỉ, việc thăng lên làm phó giáo sư cũng không thành vấn đề."

Tang Cẩn thật sự kinh ngạc, nhưng sau đó trực tiếp phủ nhận: "Cảm ơn lãnh đạo nhà trường đã coi trọng em, chỉ là, em quyết định từ chức."

"Vì sao?"

https://thuviensach.vn

"Vì sao?"

Trầm Ngâm Khiết và Phó Sơn Nhạc cùng hỏi.

Tang Cẩn liền giải thích nguyên nhân. Trong mắt cô, nhà giáo có lẽ là một ngành vô cùng cao cả, cô chưa từng học qua ngành sư phạm, bản thân chỉ là muốn thử sức một chút thôi. Hiện tại, cô cảm thấy suy nghĩ của mình thật ấu trĩ, cũng không thể tiếp tục gánh vác trách nhiệm này. Cuối cùng, cô còn bổ sung một câu: "Mà cho dù thế nào, em cũng sẽ dạy hết học kỳ này mới rời đi."

Đương nhiên cô biết, nếu bây giờ bỏ đi, bên phía nhà trường sẽ trở nên bị động, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cô vì chuyện của Đàm Tuyết Thiến mà bị sa thải. Trường học có chỗ khó xử của bọn họ, điều này cô có thể hiểu.

"Tôi tôn trọng suy nghĩ của em. Em yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ ràng với lãnh đạo." Nói xong, Phó Sơn Nhạc liền nắm tay Trần Ngâm Khiết chuẩn bị đi vào trường.

"Chồng, anh vào trước đi, em muốn nói mấy câu với Tiểu Cẩn."

Phó Sơn Nhạc chỉ đành một mình vào trước, trước khi đi, ông còn nhìn Tang Cẩn, trên mặt lộ rõ một tia lo lắng.

Tang Cẩn mỉm cười, nhìn ông đi vào rồi mới quay đầu nhìn Trần Ngâm Khiết, lập tức giải thích: "Cô Phó, chuyện của Đàm Tuyết Thiến thật sự không liên quan tới giáo sư, cô đừng suy nghĩ quá nhiều."

Vành mắt Trầm Ngâm Khiết đã đỏ lên nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra một nụ cười nhạt: "Cô biết. Giáo sư của em là người thế nào, cô là người hiểu rõ hơn bất cứ ai. Hôm đó trong văn phòng, cô thấy anh ấy và Đàm Tuyết Thiến ở trên vườn hoa sân thượng, một khắc kia, cô thật sự sợ hãi. Nhưng về tới nhà, cẩn thận nghĩ lại cuộc sống mấy năm nay của cô, cô bị

https://thuviensach.vn

bệnh nhưng anh ấy chưa từng có suy nghĩ rời bỏ, anh ấy luôn chăm sóc, cổ vũ, động viên cô. Anh ấy là con trai độc nhất của gia đình, còn cô lại... Có lẽ là cô quá ích kỷ, bản thân đã không thể mang đến hạnh phúc cho anh ấy mà lại có ý chiếm hữu, bởi vì, anh ấy thật sự quá tốt, cô không thể sống thiếu anh ấy."

Giọt nước mắt mà Trần Ngâm Khiết cố kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống. Tang Cẩn vội lấy một bao khăn giấy từ trong túi, rút ra đưa cho bàmột tờ.

Bà ấy nhận lấy, nói một tiếng "Cảm ơn", cảm xúc cũng nhanh chóng trở lại bình thường, thậm chí, trên mặt còn nở một nụ cười tươi mới: "Tiểu Cẩn, cô nghĩ thông suốt rồi, cô đồng ý thụ tinh nhân tạo, bọn cô sẽ tìm người quyên tặng trứng nặc danh. Cô thật sự rất muốn có con..."

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, có lẽ là Phó Sơn Nhạc đang giục Trần Ngâm Khiết. Bà ấy dập máy, từ biệt với Tang Cẩn, kêu cô có thời gian cứ ghé nhà ăn cơm, sau đó liền vội vàng vào trong sân trường.

Tang Cẩn nhìn theo bà, lại nhìn hàng ngàn cây nến lấp lánh chiếu sáng bên trong, trong lòng rõ ràng cảm nhận được ấm áp.

"Cô làm giảng viên, thật sự có chút lãng phí." Bên cạnh đột nhiên có người cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tang Cẩn theo đó nhìn qua, không biết từ khi nào Bàng Lỗi đã đi xuống, lưng dựa vào thân xe, ánh mắt cũng nhìn về sân trường.

Cô nhịn không được mà phản bác anh: "Không phải lãng phí, mà là không đủ tư cách. Nếu tôi là một giảng viên đúng mực, hôm đó tôi sẽ ở bên cạnh Đàm Tuyết Thiến, có lẽ bi kịch như vậy đã không xảy ra."

Mỗi lần nghĩ tới vấn đề này, trong lòng Tang Cẩn đều cảm thấy bất an. Cô vẫn luôn cho rằng con người đều có khả năng tự chữa lành vết thương.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô lại xem nhẹ một chuyện, Đàm Tuyết Thiến không phải cô bé bình thường, cho nên cô ấy cần người khác quan tâm đặc biệt. Chuyện lần này cũng khiến cô hiểu được, nhà giáo là một nghề có trách nhiệm vô cùng to lớn, bản thân cô không thể gánh vác trọng tránh này, cũng không có khả năng cúc cung tận tụy tới chết mới thôi.

"Thật nhìn không ra mấy người đều tự xem mình là chúa cứu thế." Bàng Lỗi quay người nhìn cô, một tay đặt trên thân xe, "Chuyện này coi như là kết cục tốt nhất. Có lẽ Đàm Tuyết Thiến đã lấy hết dũng khí đi tìm Phó Sơn Nhạc, thậm chí mạo hiểm gặp ông ấy ở vườn hoa sân thượng. Cô ấy chắc chắn biết rõ một việc, giấu đầu sẽ lòi đuôi."

Có lẽ cách giải thích của anh chính là suy nghĩ thật sự của Đàm Tuyết Thiến.

"Có đi được chưa?" Bàng Lỗi đột nhiên lên tiếng hỏi, lời nói vừa dứt, anh lập tức mở cửa xe.

"Tôi đi đâu nữa? Tôi về trường rồi. Cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây, mấy ngày nay để anh phải lo lắng, thật cảm ơn, hôm nào tôi mời anh ăn cơm." Tang Cẩn lui lại mấy bước, duy trì khoảng cách với thân xe

"Không cần, cô không biết hiện tại đang có hoạt động chống tham nhũng sao? Động một cái là mời cơm, tiền nhiều thì đi quyên góp đi." Vừa nghe cô muốn mời mình anh cơm, lồng ngực Bàng Lỗi bỗng dưng nổi lên một cổ tức giận, giữa bọn họ vẫn còn khách khí như vậy sao?

"..." Tang Cẩn lập tức bị nghẹn lại, cô còn chưa kịp hiểu vì sao người đàn ông đối diện lại có phản ứng như thế thì anh đã leo lên xe.

"Phịch!" Một tiếng vang lớn, cửa xe bị đóng mạnh vào, trong nháy mắt, chiếc xe đã khởi động, lao đi như một cây tiêu trong gió.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn thầm nhớ lại lời mình vừa nói, không có câu nào sai cả mà, trước là cảm ơn, sau lại tỏ vẻ khách khí một chút, không nên sao? Cô thật không hiểu vì sao anh lại tức giận, chỉ đành lần nữa trở về trường.

Buổi lễ trên sân trường đã kết thúc, mọi người đều lần lượt rời đi. cô không qua đó, trực tiếp đi về chung cư giáo viên. Nơi ở mới của trường học sắp xếp cho cô vẫn là Phù Tang uyển.

Tới trước chung cư, xa xa, cô nhìn thấy một chiếc xe màu trắng, vẻ ngoài có chút quen thuộc. Chuông di động đột nhiên vang lên, cô vừa nhìn màn hình thông báo, da đầu lại bắt đầu tê dại. Do dự một hồi, cô vẫn quyết định bắt máy.

"Anh đang ở dưới lầu chung cư của em, chừng nào em về?" Trong điện thoại mơ hồ truyền tới giọng nói mơ hồ hơi tức giận.

"Thành Uy, em về rồi." Cuối cùng Tang Cẩn cũng nhớ ra chiếc xe màu trắng đó là của ai.

"..." Mãn Thanh Uy mở cửa xe, một tay cầm điện thoại từ bên trong đi ra, lập tức nhìn thấy cô.

Hai người cùng tắt máy.

Tang Cẩn không đợi anh hỏi liền bắt đầu giải thích, mấy ngày nay bận xử lý chuyện của Đàm Tuyết Thiến, hơn nữa cô lại là nhân chứng quan trọng, bắt buộc phải phối hợp với cảnh sát, cho nên mới không có thời gian gọi cho anh.

Mãn Thành Uy chờ cô giải thích xong, mới nói: "Em còn định ở đây nữa sao? Bây giờ em đã không còn là nhân chứng gì nữa, tên cảnh sát đàn ông kia cũng không còn lý do quấn lấy em. Đi theo anh!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, anh vòng qua thân xe đi tới trước mặt cô, đưa tay muốn kéo va li.

"Thành Uy, anh hiểu lầm rồi, anh ta không có quấn lấy em. Em nói rồi, tất cả đều là vì chuyện của Đàm Tuyết Thiến. Còn nữa, anh có thể đừng mỗi ngày gọi điện cho em được không? Lỡ người khác hiểu lầm thì sao? Đặc biệt là... Lúc này, anh có lẽ nên ở nhà cùng người thân của anh."

Trong nháy mắt, Mãn Thành Uy đột nhiên ngây ra, anh quay đầu nhìn cô: "Anh không có người thân, trừ khi em nguyện làm người nhà của." Giọng nói anh trầm thấp khiến cô cảm nhận được một tia phiền muộn.

"Hiểu Duyệt đâu?" Tang Cẩn thật không tin được, anh ấy bây giờ vẫn còn độc thân sao? Nếu là thế, vậy câu cuối cùng của anh càng khiến cô khó xử. Cô có cảm giác bản thân giống như vừa rơi vào cái hố do chính mình tự đào, hiện tại chỉ đành dời chủ đề tới Mãn Hiểu Duyệt. Bọn họ là anh em, vì sao lại không phải người nhà?

"Sau này sẽ giải thích với em, bây giờ anh đưa em tới hai nơi." Mãn Thành Uy mạnh mẽ nắm lấy va li trong tay cô, bước về phía xe. Anh nhanh chóng bỏ đồ vào cốp xe, sau đó xoay người mở cửa bên phía ghế phụ, ý bảo cô đi lên, "Tin anh, chuyện của ba em, em muốn biết cái gì, anh đều sẽ nói."

Nói xong, Mãn Thành Uy xoay người về vị trí điều khiển. Tang Cẩn nhìn cửa xe đang mở, đi lên không chút do dự. Câu cuối cùng của anh với cô mà nói giống như sợi dây vô hình kéo cô phải đi theo anh.

Tang Cẩn không thể xem hồ sơ từ cục cảnh sát, nếu muốn tìm hiểu sự tình năm xưa, cô chỉ đành hỏi anh. 15 năm trước, ngày Đinh gia xảy ra chuyện, cô ở cùng bà ngoại trong bệnh viện nên không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Lúc đó, Mãn Thành Uy có lẽ đang ở nhà cô, chuyện anh

https://thuviensach.vn

biết chắc chắn nhiều hơn cô. Rất có khả năng vì trong nhà đã xảy ra chuyện, anh mới gấp gáp tới bệnh viện, tiễn cô và bà ngoại ngay trong đêm.

Trong đầu Tang Cẩn không ngừng hiện lên một vài ký ức khi nhỏ, trái tim giống hệt bị mảnh pha lê đâm vào, không ngừng đau đớn.

"Chuyện quá khứ có thể đừng nghĩ lại được không? Anh không kể với em là vì sợ em suy nghĩ nhiều, chân tướng đôi khi không quan trọng như chúng ta tưởng tượng, nhất là những chuyện khiến con người thương tâm." Bên cạnh đột nhiên truyền tới giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng xoa dịu vết thương trong trái tim cô.

Tang Cẩn hoàn hồn, lúc này cô mới cảm thấy mu bàn tay thật ấm áp. Cô cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên bàn tay anh. Cô cảnh kinh, nhanh chóng rụt tay về, quay đầu nhìn anh. Cô muốn phản bác, khóe môi khẽ động nhưng lại không nói ra lời.

Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ không thể chấp nhận quan điểm này, nhưng sau khi trải qua sự tình của Đàm Tuyết Thiến, cô không thể không suy nghĩ cẩn thận lại.

Cái ngày Đàm Tuyết Thiến và Phó Sơn Nhạc ở trên sân thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hai đương sự, một người đã chết, còn một người quyết định giữ im lặng. Nếu Trần Ngâm Khiết chấp nhấn đòi tìm hiểu chân tướng, hậu quả thật không thể tưởng tượng. Nhưng lựa chọn hiện tại của bà ấy chính là tin tưởng Phó Sơn Nhạc, cũng đồng ý nhận trứng từ người nặc danh quyên tặng. Người nặc danh này là ai, liệu có phải là Đàm Tuyết Thiến hay không, Trần Ngâm Khiết và Phó Sơn Nhạc có phải không biết nội tình bên trong, hay là cả hai đều biết, chẳng qua không muốn trực tiếp nói thẳng... Sự thật đó, nếu tiếp tục truy cứu nhất định sẽ không thể dứt, vậy cuối cùng có ý nghĩa gì?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lại nghĩ tới vấn đề của mình, từ cái ngày bắt đầu rời đi, cô vẫn luôn chờ đợi tới lúc trở về, cô nhất định phải điều tra rõ ràng chân tướng, nhưng bà ngoại lại sống chết không chịu.

Có lẽ người già thường có suy nghĩ thoáng hơn, người chết rồi, cho dù có truy cứu thế nào cũng không thể sống lại. Nếu lãng phí thời gian vào việc đó, vậy không bằng an ổn nuôi lớn cháu gái của mình, người sống bình an mới là điều quan trọng nhất. Cho nên, trước khi đi, bà ngoại đã dặn dò mấy trăm lần, kêu cô cứ tìm một nơi mà sống ở Đức, nhất định không được trở về.

Nhưng, Tang Cẩn chỉ kiên nhẫn được nửa năm, cuối cùng vẫn quyết định về nước.

Hiện tại, cô nên làm sao đây? Tiếp tục ở lại điều tra chân tướng, hay là vâng theo di nguyện của bà ngoại, về Đức?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ai Đã Động Tâm?

Tang Cẩn đột nhiên phát hiện bản thân đã bất tri bất giác rơi vào lựa chọn khó khăn, đây là tình cảnh mà cô sợ phải đối mặt nhất.

Dọc đường, Mãn Thành Uy vẫn luôn chuyên tâm lái xe, không hề nói chuyện. Cánh tay anh không ngừng di chuyển, tựa như muốn tìm một nơi thoải mái để nắm lấy, nhưng trước sau vẫn không thể tìm được.

Mãn Thành Uy cũng không có cách nào lý giải vì sao bản thân lại nôn nóng như vậy. Vừa rồi anh chỉ vô thức nắm lấy tay cô, muốn an ủi cô. Lúc cô còn nhỏ, những chuyện như vậy không phải thường xuyên xảy ra hay sao? Khi đó cô còn bám dính lấy anh, nhưng vừa nãy lại từ chối rõ ràng. Chi tiết này khiến anh đột nhiên nhớ tới cái ngày bắt đầu vụ án của Đàm Tuyết Thiến, anh tới trường tìm cô, nhưng khi được một người đàn ông khác kéo tay đưa đi, cô lại không từ chối.

Chiếc xe chạy vào một khu biệt thự, trong khu này không có đường cao tốc nhưng Mãn Thành Uy vẫn không hề giảm tốc độ, anh bẻ tay lái, đột nhiên quẹo phải.

"Tít..." Xe dừng ngay trước một tòa biệt thự.

Xe thắng gấp, quán tính khiến cả người Tang Cẩn nhào về phía trước. May là cô đã thắt dây an toàn nên vừa rồi không bị đập vào đâu, nhưng cơ thể thì bị dây siết chặt tới không thể thở nổi.

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, trong trí nhớ của cô, Mãn Thành Uy là người trầm ổn, tính tình ôn hòa, lúc nhỏ cô chưa thấy anh tức giận vì việc

https://thuviensach.vn

gì cả. Cô quay đầu nhìn anh, muốn hỏi anh tại sao lại làm như thế thì anh đã xuống xe. Cô chỉ đành tháo dây an toàn, nhanh chóng đẩy cửa đi xuống.

Mãn Thành Uy không nói lời nào, đi thẳng vào biệt thự, cô ở phía sau kêu anh mấy tiếng, anh cũng không quay đầu, chỉ kêu cô vào nhà rồi nói.

Tang Cẩn không biết có phải anh mời cô tới nhà làm khách hay không, tại sao trước đó không hề nghe anh nhắc một tiếng? Cô mang tâm trạng đầy nghi hoặc bước vào biệt thự, nhìn mọi thứ một vòng, bên trong hoàn toàn mới, thoạt nhìn không có người ở.

Mãn Thành Uy ngồi xuống sô pha, hai chân bắt chéo, trên tay cầm một quyển sổ nhỏ. Không đợi cô lên tiếng, anh đã đặt đồ trong tay xuống bàn trà, ngẩng đầu nhìn cô, ý bảo cô ngồi xuống.

"Nơi này không có ai, chúng ta tới đây làm gì?" Tang Cẩn đi qua, ngồi đối diện anh.

"Em đến thì không phải liền có người rồi sao? Nơi này hiện tại thuộc về em, nó là một trong số những biệt thự ba em chuẩn bị trước khi định cư ở thành phố Thanh An. Đương nhiên, chuyện sau đó không cần anh giải thích. Sau khi em đi, nơi này vẫn luôn bỏ trống. Nếu em đã về, vậy thì ở lại đây đi. Anh sẽ đem toàn bộ giấy tờ chuyển thành tên em, em có thể tùy lúc dọn tới đây ở."

Anh vừa nói vừa đẩy quyển sổ trên bàn tới trước mặt cô.

Tang Cẩn quét qua cái tên bên trên cuốn sổ, chủ hộ, Tang Cẩn, quả nhiên là tên cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Sao có thể? Khi đó ba em là người chịu trách nhiệm cho sự cố sập cầu Thanh An, tài sản nhà em đều bị tịch thu, sao ông ấy có thể để lại cho em căn nhà này? Còn nữa, một tháng trước, em quả thật có nói muốn ở lại, nhưng bây giờ, em dao động rồi. Em đã xin nhà

https://thuviensach.vn

trường từ chức, có khả năng hết học kỳ này em sẽ về Đức. Bà ngoại không muốn em tìm hiểu quá khứ của ba, có lẽ, bà ấy sợ em không chấp nhận được chân tướng tàn khốc. Hiện tại em cũng không chắc mình có thể thừa nhận chuyện đó không nữa."

Cô vừa dứt lời, Mãn Thành Uy liền lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia cười khổ, ánh mắt dừng trên mặt bàn.

"Ba em không phải người chịu trách nhiệm lớn nhất về sự cố đó, điểm này, bà ngoại có lẽ đã nói với em. Nhưng chuyện này liên quan tới quá nhiều mặt, muốn vạch trần phải có bằng chứng đầy đủ, việc này không đơn giản như em tưởng tượng đâu. Trước kia em còn nhỏ, hơn nữa lại có bà ngoại, anh không còn cách nào khác chỉ đành tiễn hai người đi. Bây giờ em lớn rồi, muốn đi hay ở, anh đều tôn trọng lựa chọn của em. Nếu em ở lại...." Mãn Thành Uy dừng một chút, "Vậy làm người nhà của anh đi, để anh được chăm sóc em. Nếu em thật sự muốn đi, vậy anh sẽ sắp xếp lần nữa."

Tang Cẩn bị dọa cho sợ hãi, cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cô không thể không hiểu ý tứ đặc biệt trong mấy câu cuối cùng của anh, đặc biệt là khi thấy anh không biết từ đâu lấy ra một chiếc hộp hình trái tim màu đỏ, đẩy tới trước mặt cô, cô liền bắt đầu luống cuống.

Điều càng làm cô kinh ngạc hơn là trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một gương mặt khác, có chút quen thuộc nhưng hình như lại có điểm xa lạ.

Cô nhanh chóng đứng dậy: "Như vậy... Không tốt đâu. Em vừa về, tạm thời chỉ muốn quan tâm vào công việc, những chuyện khác sau này hãy nói đi. Ngày mai em phải đi dạy, mấy hôm nay xin nghỉ nên bây giờ em phải về trường soạn bài. Thành Uy, anh có thể đưa em về trường được không? Em ở trong chung cư trường rất ồn, mỗi ngày không cần phải chạy tới chạy lui."

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô lập tức đi tới cửa.

Mãn Thành Uy cũng nhanh chóng đứng lên: "Vừa rồi không phải em nói đã xin trường cho từ chức rồi sao? Vì sao còn muốn về đó? Em ở đó thật sự không an toàn. Em vừa về liền có động tĩnh, chuyện của Đàm Tuyết Thiến lại nháo lớn như vậy, càng ngày sẽ càng có nhiều người chú ý tới em. Bà ngoại đi rồi, em muốn về Đức, một mình em ở nơi đó làm gì, ai chăm sóc em?"

Bước chân bên dưới chưa từng dừng lại, Tang Cẩn cũng không quay đầu: "Những việc này sau này hãy nói, vừa rồi em chỉ nói là có khả năng, hơn nữa đó là chuyện sau học kỳ này."

Vừa dứt lời, Tang Cẩn đã vội vàng ra ngoài, lên xe. Không bao lâu, Mãn Thành Uy cũng đi ra, anh không nói gì, chỉ lẳng lặng lái xe, biểu cảm trên mặt vô cùng âm trầm.

Trên đường, hai người không hề nhắc tới chuyện căn biệt thự. Mãi tới khi về trường, chiếc xe lại lần nữa dừng trước cửa Phù Tang uyển. Tang Cẩn tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe.

"Hôm nay có thể là do anh sắp xếp không chu đáo. Còn nữa, anh... Lúc đó anh chỉ muốn an ủi em, nếu có chỗ không đúng, mong em tha lỗi." Mãn Thành Uy tựa lưng vào ghế, hai mắt nhìn về phía trước, trong lời nói tràn ngập sự xin lỗi, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được một tia ảm đạm cùng phiền muộn.

Tang Cẩn không biết có phải anh đang nói chuyện trên đường tới biệt thự đã cầm tay cô hay không, trong lòng không khỏi có chút nghẹn ngào, cô quay đầu nhìn anh: "Anh đừng nghĩ nhiều, không có nghiêm trọng như anh vừa nói. Còn nữa, từ khi còn nhỏ, gia đình em vẫn luôn coi anh và Hiểu Duyệt là người thân, trước kia là thế, hiện tại và sau này cũng sẽ không bao giờ thay đổi."

https://thuviensach.vn

"Em thích tên cảnh sát kia sao?" Mãn Thành Uy đột nhiên quay đầu nhìn cô, từ ngữ đột nhiên nhấn mạnh.

"Cái nào?... Không phải... Ngủ ngon!" Tang Cẩn dùng sức đẩy cửa xe ra, nhanh chóng leo xuống.

Tang Cẩn chạy vào chung cư, ngay cả thang máy cũng không chờ, trực tiếp đi cầu thang bộ, một hơi leo lên tầng cao nhất.

Tới nơi, nhìn cánh cửa còn chưa được sửa, cô mới nhớ ra, phòng hiện tại cô ở là lầu một.

Tang Cẩn trộm thò đầu ra ngoài hành lang nhìn xuống dưới, thấy chiếc xe màu trắng vẫn còn ở đó, cô liền thụt đầu lại, dựa lưng vào vách tường, bình ổn cảm xúc, trong đầu nghĩ về những chuyện xảy ra tối nay.

Nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn không hiểu, tại sao vừa nghe Mãn Thành Uy nhắc tới vấn đề đó, cô lại đột nhiên trở nên hoảng loạn như vậy?

Bà ngoại hay nói cô quá bình tĩnh, rất ít khi hoảng loạn như vậy. Hơn nữa, bà ngoại còn hay chọc cô, nói cô chuyện gì cũng muốn tự mình xử lý khiến những người đàn ông sẽ không dám tới gần. Vì vậy, bà ngoại hay nhắc cô, nói con gái phải đáng yêu một chút, có vài vấn đề phải biết nhường nhịn.

Cô cũng không phải không thử thay đổi, nhưng kết quả lại không hề như cô tưởng tượng.

Ba ngày vừa trải qua, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, cô giống như không phải như thế. Thậm chí, có nhiều chuyện nghĩ tới cô liền cảm thấy mất mặt, nhưng trong lòng lại len lỏi một chút ấm áp.

Cứ như tối hôm đó, cô bị tiếng cửa sổ làm cho giật mình, cô không dám một mình ngủ trong phòng, bọn họ liền cùng ngủ ngoài phòng khách,

https://thuviensach.vn

loại chuyện này, trước kia tuyệt đối không thể xảy ra.

Còn nữa, trong lúc lột vỏ trứng cô lỡ tay bị thương. Cô không biết có phải vì khi đó tập trung nghe anh nói chuyện hay không, thậm chí cô còn không chút kiêng nể khóc trước mặt anh... Tại sao lại như vậy?

Cô cảm thấy cảm giác này không phải là thích, bọn họ quen biết được bao lâu?

Tang Cẩn càng nghĩ càng loạn, cô có nghĩ thế nào cũng không giải thích được quan hệ này, càng nghĩ càng không thể đưa ra kết luận.

Thời gian đã không còn sớm, cô cũng dần cảm thấy buồn ngủ. Lại lần nữa dò đầu nhìn xuống dưới, chiếc xe màu trắng kia đã đổi hướng, nhanh chóng rời đi. Cô cũng thở phào nhẹ nhõm, lần nữa xuống lầu, về phòng của cô.

Tắm rửa xong, cô chuẩn bị bài giảng cho ngày hôm sau, sau đó bò lên giường.

Nằm trên giường, Tang Cẩn phát hiện bản thân khó mà đi vào giấc ngủ. Trong đầu lại nghĩ tới tình cảnh bên ngoài cổng trường tối nay, anh hỏi cô có đi hay không, rốt cuộc là có ý gì? Cô chẳng nói sai gì cả, vì sao anh lại tức giận? Cô có nên gọi điện cho anh, giải thích với anh một chút hay không?

Tang Cẩn bò dậy, cầm lấy di động, lúc này cô mới nhớ bản thân không có số của anh. Cô chỉ đành buông điện thoại, lần nữa nằm xuống, ép chính mình không được tiếp tục suy nghĩ. Trằn trọc một hồi, cô rốt cuộc cũng đi vào giấc ngủ.

.....

Cùng lúc đó, tại một góc khác của thành phố.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nằm trong phòng khách sạn, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Rốt cuộc là bị sao vậy? Ở nhà không ngủ được, anh còn tưởng là vì ba ngày nay đều ở khách sạn, đột nhiên thay đổi chỗ ngủ nên mới không thể vào giấc. Bây giờ đã tới khách sạn, vì sao anh vẫn còn không ngủ được?

Anh không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, cầm điện thoại trên đầu tủ, nhảy xuống giường, vừa gọi điện vừa kéo đai lưng buộc áo ngủ xuống, thay đồ.

Điện thoại vừa được thông với đầu kia, anh lập tức ra lệnh: "Chu Tiểu Vạn, nửa tiếng sau phải có mặt ở quyền quán."

Ở đầu bên kia, Chu Tiểu Vạn đang nằm trên giường, trong phòng tối om như mực. Trong lúc mơ màng nghe tiếng chuông điện thoại, cậu lập tức tỉnh dậy. Cậu còn tưởng có nhiệm vụ khẩn cấp, nào ngờ nghe xong liền ngây ra: "Boss, anh không phải bị bệnh đấy chứ? Lúc này không phải anh cũng nên đi ngủ sao? Bình thường sau khi làm việc căng thẳng, anh ít nhất phải ngủ hai ngày mà. Bây giờ một ngày còn chưa tới. Nửa đêm đấm bốc cái gì?"

Chu Tiểu Vạn bức xúc một hồi mới phát hiện trong điện thoại đã không còn tiếng động. Cậu buông điện thoại mới biết người bên kia đã dập máy. Cậu có thể cảm nhận được từng sợi lông sợi tóc đã dựng thẳng, thứ khiến cậu sợ hãi không phải vì nửa đêm có người mời cậu đi đánh quyền, mà điều đáng sợ nhất đang nằm ở đằng sau. May là cậu đã có chuẩn bị!

Nửa giờ sau, tại phòng tập đấm bốc của trung tâm thành phố, khu vực vật lộn tự do trong nhà.

Hai người đàn ông cao lớn đứng đối diện nhau, khoảng cách ở giữa là hai mét. Cả hai đều cởi trần, trên người chỉ mặc quần dài màu trắng.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn nhìn người đàn ông trước mặt ngạo nghễ đứng thẳng, cả người tản ra loại khí chất cường đại bức người, trong lòng không khỏi sợ hãi. Điều khiến cậu khó hiểu nhất chính là, ánh mắt anh không phải là loại lạnh lùng khí phách, mà nó giống như trong cơn tức giận gặp được kẻ thù, nhất định phải dùng một chiêu lấy mạng hắn ta.

Vì sao anh lại có ánh mắt như vậy?

"Boss, anh nhớ nhẹ tay một chút, vết thương lần trước của em còn chưa khỏi..." Chu Tiểu Vạn còn chưa nói xong, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, cảm giác như một cơn lốc ập tới, Bàng Lỗi đã đá một chân về phía cậu.

Chu Tiểu Vạn ngã người ra sau, đưa cánh tay phải đỡ lấy, một đòn này làm cánh tay cậu tê dại, cậu chỉ có thể tiếp tục lùi, tạm thời né tránh.

Chu Tiểu Vạn xoay người lại còn chưa kịp đứng vững, một đòn nữa như che trời lấp đất lại tới, cậu căn bản không còn sức chống cự.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sự Cô Độc Của Anh

Có vài giọt nước dọc theo cổ anh chảy xuống, dừng lại trước lồng ngực rộng lớn.

Phòng tập vốn đã căng thẳng nay còn căng thẳng hơn, trong không khí đã ngập tràn mùi thuốc súng.

Trên đài, qua mấy lượt chiến đấu, Chu Tiểu Vương đã không còn sức đánh trả, rất nhanh liền bị ép tới mép đài.

Bàng Lỗi là cảnh sát xuất sắc, công phu đương nhiên nổi danh khắp đại đội cảnh sát thành phố Thanh An, tất cả đồng nghiệp đều chỉ đỡ được anh ba chiêu. Chỉ ngoại trừ Chu Tiểu Vạn, cậu ta từng là quán quân hạng mục vật tự do dành cho thanh niên.

Ngày thường, khi bọn họ giao thủ, Chu Tiểu Vương đều tốc chiến tốc thắng phá ba chiêu đầu của Bàng Lỗi, tuy rằng tới cuối cùng người thua thường là cậu ta, nhưng tuyệt đối không thảm như lần này.

Chu Tiểu Vạn bị Bàng Lỗi đá một cái lên vai, nặng nề ngã trên mặt đài. Cả người cậu xoay qua chuyển lại nhưng cuối cùng vẫn giống một con cá muối, nằm yên không chút động đậy.

Cậu chỉ vào Bàng Lỗi, vừa thở hổn hển vừa kháng nghị: "Boss, anh... Anh... Chơi xấu! Tự do vật lộn... Không phải đánh như vậy... Không được đánh vào khớp xương, khuỷu tay, đầu gối.s.. Cũng không thể quăng ngã như thế... Anh đang muốn em té chết sao? Ai u... Cái eo già của tôi..."

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn nằm trên đài, một tay chống eo, đau tới nhe răng trợn mắt. Trong lòng thầm kêu khổ, cậu đây đã chọc trúng họng súng gì sao? Lúc này, đáng lẽ cậu phải được ở nhà ngủ một giấc, không ngờ lại tới đây làm cái bia cho người ta...

Bàng Lỗi nhìn người đang nằm bên dưới: "Không có quy tắc chính là quy tắc, có bản lĩnh thì đứng dậy đánh thắng tôi." Đây không phải thi đấu, nói cái gì là quy tắc chứ?

Chu Tiểu Vạn chỉ xua tay nhìn người đàn ông cao cao tại thượng bên trên, sống lưng tê dại.

Cả người Bàng Lỗi mồ hôi đầm đìa, trải qua một hồi phát tiết như vậy, anh cũng sức cùng lực kiệt. Anh bước tới cạnh Chu Tiểu Vạn, ngồi xuống, dựa lưng vào trụ đài, một tay cầm chai nước khoáng, một tay vặn nắp, ngửa đầu, uống từng ngụm nước.

Có vài giọt nước dọc theo cổ anh chảy xuống, dừng lại trước lồng ngực rộng lớn. Bên trên cởi trần, cơ bắp cuồn cuộn rắn chắc, vừa nhìn liền biết đó là kết quả của việc luyện tập trong thời gian dài. Đương nhiên, việc này hoàn toàn không giống vận động viên cử tạ chỉ biết tập luyện trong phòng.

Trên người anh, từng cơ bắp đều như tác phẩm của một nhà nghệ sư tài ba khắc ra. Giờ phút này, mồ hôi trên người anh thật khiến người ta cảm thấy thật gợi cảm. Đương nhiên, chính anh cũng không biết.

Anh càng không biết Chu Tiểu Vạn đang chằm chằm nhìn anh, thỉnh thoảng còn cúi đầu nhìn chính mình, tựa hồ đang tìm điểm đối lập. Hai người đều là đàn ông, rốt cuộc có gì khác nhau chứ? Thế cho nên... Cậu dừng suy nghĩ trong đầu lại, chỉ có thể thầm cảm thán, người với người, rốt cuộc vẫn không thể so sánh.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nhìn trần nhà. Anh rõ ràng đang nhìn trần nhà, vì sao trong đầu lại hiện lên người phụ nữ trên chiếc xe màu trắng? Tên đàn ông xấu hổ đó anh từng gặp, vừa nhìn đã biết không phải tốt đẹp gì.

Uống nước xong, Bàng Lỗi đóng nắp chai lại. Anh vừa vặn, trong lòng vừa tự chê trách mình. Lúc đó nhất định là miệng anh điên rồi, không đúng, đầu cũng điên rồi, tại sao lại hỏi cô có đi hay không? Đi đâu chứ? Câu đó chắc chắn là vấn đề ngu ngốc nhất anh từng hỏi. Cũng không đúng, cả buổi tối dường như anh đều phạm sai lầm.

Rõ ràng anh đã lái xe đi, trong đầu lại đột nhiên kinh hoảng, nhất định phải gọi điện cho cô. Vì sao phải gọi chứ? Anh cẩn thận nhớ lại, khi đó anh cảm thấy bản thân phải giải thích với cô, anh hỏi cô có đi hay không tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ đơn giản là thuận miệng thôi. Không giải thích rõ, anh chắc chắn sẽ không ngủ được, lỡ cô hiểu lầm thì sao?

Kết quả, anh phát hiện di động mình không có số cô. Anh tức giận tới phát điên, là một cảnh sát, là một đội trưởng đội cảnh sát, tại sao anh có thể ngu ngốc như vậy? Nhân chứng phải bảo vệ ba ngày, anh vậy mà không lưu di động của cô, lỡ cô xảy ra chuyện gì, đó chính là do anh thất trách!

Anh cảm thấy tình hình vô cùng nghiêm trọng nên lập tức quay đầu xe, trở về tìm cô xin số. Kết quả anh lại thấy cô lên xe của một người đàn ông khác.

Chuyện này rõ ràng không liên quan tới anh, nhưng trong lòng anh lại vô cùng khó chịu. Lỡ tên đàn ông kia là kẻ xấu, xảy ra chuyện gì cũng là do anh thất trách. Nhưng vấn đề là chính cô chủ động lên xe, còn cùng anh ta nói cười vui vẻ...

Anh rốt cuộc đang bị sao vậy? Những chuyện sau này của cô đều không liên quan tới anh!

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cuối cùng cũng suy nghĩ rõ ràng, giống như lò xo nhảy dựng lên, anh ném chai nước khoáng trong tay qua một bên, nói: "Tiếp tục."

"A! Boss, không được." Chu Tiểu Vạn giống một loài bò sát nhanh chóng trốn thật xa. Cậu xoay người, hai tay ôm lan can bên cạnh, xin tha, "Tướng quân đại nhân tha mạng, nhà em chỉ có mình em là con trai, trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, anh không thể tha mạng cho em sao?"

Bàng Lỗi đứng trước mặt cậu, quét mắt một cái.

Lúc này anh mới phát hiện, cái mũi của Chu Tiểu Vạn đã bị anh đánh cho sưng tấy, khóe miệng còn lưu lại tơ máu. Trong lòng anh cả kinh, vội trách cứ: "Sao cậu không đánh lại? Ở trước mặt kẻ địch sao có thể xin tha? Mau đứng lên!"

"Oan quá! Boss, em có đánh trả mà, chỉ là một lần em đánh trả, anh lại càng mạnh tay mạnh chân hơn. Hôm nay chúng ta đừng đánh nữa, em mời anh ăn cơm được không?" Chu Tiểu Vạn ở cục cảnh sát có tiếng là kẻ bủn xỉn, lần này vì không bị nổi đau da thịt, cậu có thể bất chấp tất cả.

Bàng Lỗi vừa định bác bỏ, nhưng vừa nghe tới việc "mời cơm", trước mắt lập tức sáng ngời. Cô còn thiếu anh hai bữa cơm.

Tâm trạng anh đột nhiên tốt lên: "Đi, chúng ta đi ăn khuya, tôi mời cậu." Nói xong, anh nhảy xuống đài.

Chu Tiểu Vạn ngay ra, không phải người ta nói phụ nữ thường thay đổi sao? Vì sao Bàng tướng quân lạnh lùng, anh dũng của bọn họ, trong một đêm lại thay đổi nhanh như vậy?

Đương nhiên, Chu Tiểu Vạn lười tìm hiểu nguyên nhân, không cần cậu mời, bản thân đương nhiên cao hứng. Cậu vội vàng nhảy xuống, nhanh chóng đuổi theo, khóe miệng còn không ngừng rên rỉ, bởi vì toàn thân đều đau nhức.

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông tắm rửa xong, thay đổi quần áo rồi rời đi.

Bàng Lỗi phải lái xe nên không uống rượu, kỳ thật anh cũng không ăn uống gì, chỉ ngồi nhìn Chu Tiểu Vạn ăn ngấu nghiến.

"Boss, sao em lại cảm thấy anh như mất hồn mất vía vậy? Trước kia, sau khi phá án sẽ không thấy bóng anh mấy ngày mà." Chu Tiểu Vạn vừa kéo dĩa thịt tới trước mặt vừa hỏi anh.

"Không nghiêm trọng như cậu nói đâu, chỉ là không ngủ được, muốn ra ngoài vận động." Nói xong, Bàng Lỗi dựa người ra sau, nhìn mặt sông.

Dưới ánh trăng mờ ảo, mắt sống giống như nhiễm một tầng sương. Nước sông lẳng lặng chảy về hướng đông, bên trên thỉnh thoảng còn có vài chiếc thuyền đi qua.

Đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được sự an tĩnh như vậy, an tĩnh đến mức khiến trái tim anh cảm thấy trống rỗng, bên trong lạnh lẽo, mờ mịt bao trùm lấy anh.

Anh không phải người đa sầu đa cảm, cũng rất ít khi suy nghĩ về những thứ hư vô, không phải vì anh không có thời gian, mà là không có cơ hội.

Nhưng giờ khắc này, lần đầu tiên anh cảm nhận được, cô độc. Loại cảm giác này luôn đi theo nhưng luôn bị anh xem nhẹ, nhưng hiện tại, không biết bị thứ gì châm ngòi, mọi thứ đều nhanh chóng tràn ra.

Lúc còn nhỏ, trong nhà anh có rất nhiều người, có cha mẹ, có anh trai chị gái. Nhưng sau khi Bàng Hâm xảy ra chuyện, cha mẹ anh liền đưa Bàng Hâm tới Mỹ. Năm đó, anh mới 11 tuổi, Bàng Miểu 15 tuổi, chị em bọn họ ở lại nước. Những lúc đọc sách, anh và Bàng Miểu sẽ thỉnh thoảng nghĩ tới nước Mỹ, nghĩ về công việc sau này. Mẹ anh lâu lâu sẽ về nước thăm bọn họ, nhưng ba anh cùng Bàng Hâm thì chưa bao giờ trở về.

https://thuviensach.vn

Có lẽ từ năm 11 tuổi, anh đã hiểu được trách nhiệm của mình. Có lẽ đây chính là sự trưởng thành. Trưởng thành có rất nhiều chỗ tốt, và chỗ tốt nhất chính là không cần ỷ lại vào người khác, nhưng điểm không tốt nhất chính là, bản thân giống như thật sự biến thành một người.

Cuộc sống của một người kéo dài lâu như vậy, anh chưa từng cảm thấy có gì không tốt, cũng chưa từng có cảm giác như hiện tại, một sự lạnh lẽo đi vào xương tủy. Cái lạnh này không đơn giản là ngồi trong phòng, bật lò sưởi, mặc thêm quần áo là có thể giải quyết được.

Bàng Lỗi đột nhiên nhớ tới hôm đó, ở trên xe, lần đầu tiên anh ôm một người phụ nữ, lồng ngực đột nhiên nóng lên, cánh tay cũng vậy. Sự ấm áp này nhanh chóng đi vào nơi sâu nhất trong trái tim anh, thậm chí có thể xua tan mọi sự lạnh lẽo.

Trong đầu anh thỉnh thoảng sẽ hiện lên một vài hình ảnh.

Bóng dáng cô gái trong văn phòng trấn trưởng trên đảo Thanh An, cô gái giả danh tiểu thuyết gia tới cục cảnh sát yêu cầu xem hồ sơ án treo. Cô khiếu nại anh, chắn trước xe anh. Dưới cầu Thanh An, cô xé một góc váy giúp anh băng bó.

Cho đến ba ngày vừa rồi, từ lúc bắt đầu ở ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến, anh nắm tay cô ở, cùng cô lấy bằng chứng, tranh luận, phản bác, cuối cùng tra ra vụ án. Anh đột nhiên thật hoài niệm ba ngày này.

Nhưng hôm nay, anh lại thấy cô lên xe của một người khác!

Bàng Lỗi đột nhiên phát hiện, thì ra trái tim vốn trống rỗng của anh đã bị lấp đầy bởi cô gái đó. Mà những ký ức của anh trong 26 năm này, hình như cũng không thắng nổi một tháng ngắn ngủi này.

Phát hiện này khiến anh có chút hoảng loạn. Anh nhanh chóng đứng dậy, đoạt lấy ly rượu trong tay Chu Tiểu Vạn, ngửa đầu, một hơi uống sạch.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn kinh ngạc nhìn anh: "Boss, không phải anh nói muốn lái xe sao?"

Bàng Lỗi buông chén không xuống, lấy di động ra: "Tôi gọi taxi đưa cậu về." Nói xong, anh xoay người rời đi.

"Boss, lần trước cô Tang có chuyện muốn gọi cho anh nhưng lại không có số. Em không biết cô ấy có phải có việc gấp không, hay là anh dành thời gian gọi cho cô ấy đi." Chu Tiểu Vạn lấy ra một tấm card đưa cho anh, tầm mắt có chút lẫn trốn.

Lần trước Tang Cẩn gọi cho cậu nhưng không được, sau đó liền trực tiếp đem đoạn ghi âm cuộc trò chuyện của Tất Minh gửi cậu. Cậu thầm đoán, có lẽ cô ấy gọi cho Bàng Lỗi trước nhưng phát hiện không có số của anh, cho nên mới gọi cho cậu. Nói như vậy, cậu cũng không hoàn toàn nói dối.

May là Bàng Lỗi không nói gì, trực tiếp cầm tấm card rồi rời đi.

Chu Tiểu Vạn chăm chú nhìn bóng lưng kia, khóe miệng chậm rãi cong lên. Ngay cả ông già cục trưởng còn nhìn ra, đội trưởng cảnh sát kiêu ngạo này của bọn họ, tự mình bảo vệ nhân chứng, hơn nữa lại là phụ nữ, việc này thật quá kỳ lạ, nhất định là có vấn đề.

Hy vọng chuyện này sẽ sớm được giải quyết, đừng giống như cô Trình kia, cho dù bọn họ có tạo điều kiện thế nào, hai người vẫn không thể ra hoa kết quả. Có lẽ là vì cả hai đều quá lạnh lùng, quá kiêu ngạo, mà nguyên nhân quan trọng là, có lẽ bọn họ đều không phải nửa kia của đối phương.

Nhưng lần này chắc chắn không giống, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Bàng tướng quân của bọn họ đã bị cô gái kia nắm giữ trái tim rồi!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Những Cuộc Gọi Tới

Cô còn thiếu tôi hai bữa cơm, bây giờ tôi đói, cô mời tôi đi ăn đi.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã hết học kỳ.

Chương trình mà Tang Cẩn giảng dạy đã hoàn thành, hiện tại chỉ đợi tới kỳ thi cuối kỳ. Không biết vì sao, càng gần cuối kỳ, tâm trạng của cô càng không thể bình tĩnh. Có lẽ là vì sắp tới thời khắc lựa chọn, bản thân không thể tiếp tục tránh né.

Trường học đã đồng ý đơn xin từ chức của cô, cũng từng níu kéo theo hình thức nhưng cô vẫn kiên trì rời đi. Sau này phải đi về đâu, cô vẫn chưa thể nghĩ tới, mỗi lần đắn đo, kết quả đều là con số không. Có lẽ, đối với cô, mỗi lựa chọn đều không phải là điều cô mong muốn, cô vẫn luôn cảm thấy có điểm khuyết thiếu, nhưng rốt cuộc là thiếu thứ gì, chính cô lại không nói rõ.

Cuối cùng, cô quyết định không nghĩ nữa, cứ chờ tới lúc đó rồi tính.

Thứ sáu hôm nay, sau khi hết tiết, Tang Cẩn rời phòng học, trực tiếp về chung cư.

Cô trở về trên con đường quen thuộc, cả người hòa vào hương hoa thơm ngát. Trong đầu nhớ lại tiết học hôm nay, trong lúc vô tình cô bắt gặp hai người ngồi ở góc lớp, thân hình vô cùng quen thuộc. Chỉ là phòng học quá rộng, bọn họ lại luôn cúi đầu, mãi đến khi hết tiết cô vẫn không biết bọn họ là ai.

https://thuviensach.vn

Là anh sao? Có lẽ không phải!

Trong đầu Tang Cẩn lại hiện lên gương mặt tuấn tú cùng biểu cảm lạnh lùng quen thuộc, cô lập tức bác bỏ. Chắc chắn không có khả năng, hiện tại bọn họ đáng lý nên ở cục cảnh sát bận rộn, sao có thể trở về làm sinh viên, lãng phí thời gian ngồi trong phòng học nghe cô giảng bài?

"Cô Tang, xin đợi một chút." Phía sau đột nhiên có người gọi cô, giọng nói có chút quen thuộc.

Tang Cẩn xoay người, vừa thấy hai người đàn ông cao lớn đứng trước mặt, cả người bỗng dưng ngây dại. Nói như vậy, hai người vừa rồi trong lớp học, thật sự là họ sao?

Chu Tiểu Vạn vừa đi vừa vẫy tay với cô, tươi cười trên mặt vô cùng sáng lạn. Cậu ấy có khuôn mặt giống hệt trẻ nhỏ, tuổi tác có lẽ cũng không quá lớn. Cô thích trẻ con, cho nên mỗi lần gặp cậu, tâm trạng sẽ luôn tốt lên.

Người đàn ông đi bên cạnh biểu cảm dường như tương phản hoàn toàn, thờ ờ mà lạnh lùng.

Ánh mắt anh quét qua cô, sau đó nhanh chóng dời đi, phảng phất như không thấy cô đang đứng ở đó. Cả người mặc đồ màu đen, biểu cảm của anh vẫn lạnh lùng như vậy.

Anh đi rất chậm, hình như là không tình nguyện theo sau Chu Tiểu Vạn, từng bước từng bước, chậm rãi tới trước mặt cô.

Tang Cẩn khẽ cười với anh, sau đó lại nhìn Chu Tiểu Vạn: "Hai người không bận sao? Chương trình học tiếng Đức, hai người không bắt đầu từ đầu năm, bây giờ cuối kỳ mới tới học, chắc chắn là không hiểu. Hai người ở đây không phải là lãng phí thời gian sao?"

https://thuviensach.vn

"Không đâu, cô Tang giảng bài rất hay, giọng nói như tiếng hoàng oanh hót vậy. Boss của chúng tôi thực sự thích cô..." Chu Tiểu Vạn dừng lại, quay đầu nhìn Bàng Lỗi, cười "Hắc hắc" rồi quay lại nhìn cô, bổ sung một câu, "Đứng lớp."

Đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Vạn phát hiện bản thân có thể vuốt mông ngựa mà không cần chuẩn bị. Nếu không phải có người đàn ông bên cạnh theo sau, cậu nhất định sẽ chơi lớn hơn.

Đương nhiên, cậu cũng biết vì sao phải kéo người đàn ông bên cạnh đi cùng, tất cả đều là vì lòng tự tôn khiến anh trở nên ngốc nghếch. Vấn đề này anh có thể giữ mãi trong lòng, nhưng cậu thì không. Cậu thật sự rất gấp, so với thái giám còn gấp hơn. Người ta có câu Hoàng Thượng không vội mà thái giám đã gấp tới chết, cuối cùng cậu cũng cảm nhận được.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, cả người Chu Tiểu Vạn nóng như lửa đốt. Ba tháng trôi qua, cậu rõ ràng đã đem thông tin của cô gái này viết lên tấm card đưa, cô ấy thích đọc cái gì, khi nào thì đi tập thể thao, lúc nào thì có tiết, mọi thứ cậu đều điều tra cẩn thận, coi như hồ sơ tuyệt mật giao mà cho anh.

Kết quả, anh lại biến hảo tâm của cậu thành lòng lang dạ thú. Boss của bọn họ chẳng hề có một hành động nào khác thường, ngày ngày vẫn tới cục cảnh sát đúng giờ, đã vậy còn tăng ca, tới khuya mới về.

Mỗi lần cậu nói bóng nói gió chuyện này, đương sự đều không trả lời, chỉ kiên quyết giữ im lặng, hoặc cùng lắm là nói gần nói xa. Bất đắc dĩ, cậu chỉ đành tự mình cùng quân tử tới nghe cô gái này dạy tiếng Đức.

"Hai người muốn học tiếng Đức, tôi có thể giới thiệu mấy cô trong học viện, sau học kỳ này..."

"Ai nói chúng tôi muốn nghe bọn họ giảng? Cô cảm thấy chúng tôi nhàm chán vậy sao?" Bàng Lỗi đột nhiên cắt ngang lời cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn không khỏi xấu hổ, đành phải thay đổi chủ đề, chỉ là bản thân không biết tiếp theo nên nói gì đây. Đúng lúc này, chuông di động của Chu Tiểu Vạn vang lên, cậu liền cầm điện thoại chạy đi rồi bắt máy.

Chu Tiểu Vạn vừa đi, Bàng Lỗi liền trầm giọng hỏi: "Vì sao không nhận điện thoại của tôi?" Trong giọng nói của anh rõ ràng lộ ra tức giận, mặc dù đã bị kiềm nén nhưng cô vẫn có thể nhận ra.

"Anh gọi điện cho tôi sao?" Tang Cẩn không khỏi nghi ngờ, hình như cô chưa từng nhận được điện thoại của anh.

Cô cẩn thận nghĩ lại, bỗng dưng nhớ tới ba tháng trước, sau khi kết thúc vụ án của Đàm Tuyết Thiến, cái ngày cô từ khách sạn về trường. Nửa đêm, cô nhận được một dãy số lạ, lúc đó cô không nghĩ nhiều, trực tiếp dập máy. Kết quả, dãy số lạ kia cứ không ngừng gọi tới liên tục, cô không còn cách nào khác liền đem nó cho vào danh sách đen.

Chẳng lẽ, dãy số kia là của anh sao?

Khuôn mặt trắng nõn của Tang Cẩn trong nháy mắt đã trở nên đỏ bừng, cô lấy di động ra, nhanh chóng tìm dãy số đó đưa cho anh xem: "Đây là số anh sao?"

Bàng Lỗi nhìn màn hình di động số của anh vậy mà bị cô đưa vào sổ đen. Sau ót như lập tức sung huyết, anh nhanh chóng giật di động của cô, giơ tay muốn ném.

"Đừng ném, di động của tôi lưu rất nhiều số, ném là mất hết." Tang Cẩn bước lên, duỗi tay bắt lấy cánh tay của anh, muốn lấy lại điện thoại của mình. Điều làm cô giận nhất chính là, anh cao hơn cô, sức lực cũng lớn hơn cô, cô có kéo thế nào cũng không thể kéo cánh tay anh xuống.

Một màn giật điện thoại này thật ái muội, Chu Tiểu Vạn vừa xoay người đã thấy tất cả. Cậu đứng cách bọn họ mấy mét, hai mắt như vừa nở

https://thuviensach.vn

hoa: "Boss, Thích Nguyệt có chuyện tìm em. Em về trước đây, hai người cứ từ từ đoạt."

Nói xong, cậu liền xoay người chạy, nhưng mới chạy được mấy bước, cậu lại dừng lại, hét to: "Cô Tang, tôi nói cho cô một bí mật, những lúc Boss của chúng tôi tập vật lộn thường sẽ chơi xấu, cô có thể học tập anh ấy, dùng tay không được thì có thể dùng chân đá, nếu không được nữa thì trực tiếp cắn..."

Chu Tiểu Vạn vừa nói vừa làm thử cho cô xem, khuỷu tay đưa lên, đá chân về trước, sau đó là xoạc chân, cuối cùng là động tác há miệng chờ cắn.

Bàng Lỗi tức giận tới nghiến răng, anh nhìn Chu Tiểu Vạn, hét lớn: "Chu Tiểu Vạn, cậu có tin tôi lập tức đóng đinh trên miệng cậu không?" Anh giơ cao cánh tay, ra dáng muốn đánh người.

Cô gái vốn đã ở gần, hai tay đều nắm lấy khuỷu tay của anh, hành động như vậy khiến cả người cô bị nhấc lên, thân thể như treo trên người anh. Ngay từ đầu bọn họ chưa nhận ra vấn đề này, chờ bọn họ phát hiện, thân thể cách quần áo mỏng manh đã kề sát vào nhau.

Tang Cẩn lập tức buông tay anh ra, sau đó lui về một bước, kết quả, quán tính đẩy cô ra sau, thiếu chút đã ngã nhào xuống đất.

Người đàn ông liền nhanh chóng tiến lên, duỗi tay ôm lấy, nâng cô đứng dậy: "Có thể đứng vững một chút không?"

"..." Tang Cẩn không trả lời, chỉ đẩy anh ra, sau đó tiếp tục lui một bước.

Lần này, bước chân của cô đã vững vàng hơn, hai tay ngược lại cũng đặt phía sau, ý nói cô sẽ không giật điện thoại.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cũng buông cánh tay xuống, bấm bấm vài phím trên điện thoại, hủy chế độ hạn chế rồi mới trả lại cho cô.

Tâm trạng anh đột nhiên tốt lên. Nói như vậy, hôm nay bị Chu Tiểu Vạn lừa tới đây, anh cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất bản thân vừa thu được một tin tức có giá trị, cô ấy không phải cố ý không nghe điện thoại, cho số anh vào danh sách đen chỉ là vì nghĩ tới an toàn. Có lẽ cô ấy đã nghĩ như vậy.

Lúc này, anh dường như quên mất mới cách đây không lâu, anh còn bực tức vì không gọi được, thiếu chút nữ đã ném điện thoại vào máy nghiền giấy. Sau đó, trong lúc vô tình nghe Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt nói về cô gái này, biết có người tặng biệt thự, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã của cô, khi ấy anh thật sự như điên lên. Từ khi nào thì anh biết thành kẻ đoạt bạn gái của người khác vậy? Anh không phải kẻ nhàm chán như thế! Cô sợ tới nỗi tránh anh như phòng trộm cướp sao?

Bàng Lỗi nhìn cô, bật thốt lên hỏi: "Cô muốn kết hôn sao?" Hỏi xong, anh lập tức có suy nghĩ đào ba thước đất để chôn mình.

Tại sao anh lại đi quan tâm chuyện vớ vẩn như vậy? Từ khi nào thì bản thân trở nên nhàm chán như thế? Thì ra đây mới là con người của anh. Nhưng vấn đề là, nếu không hỏi, anh sợ sẽ lặp lại cảm giác dày vò của ba tháng này. Hôm nay anh nhất định phải xác minh một chuyện, giữa cô và anh, rốt cuộc còn khả năng hay không. Những trò ướt át bẩn thỉu gì đó không phải phong cách của anh.

Tang Cẩn nghe anh hỏi vấn đề này, cả kinh tới hai mắt căng tròn: "Ai nói với anh tôi muốn kết hôn?"

Bàng Lỗi lập tức trở nên hưng phấn, hai tay đặt lên vai cô, cúi người: "Thật sao? Tin tức này là giả?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn bị hai tay của anh đặt trên người như vậy, hô hấp đột nhiên trở nên khó khăn. Cô lại lui về sau một bước: "Chờ tôi về rồi nói. Không biết chừng có người nhất kiến chung tình đang ở đâu đó chờ tôi."

Cô vốn chỉ muốn đùa một chút, nhưng kết quả lại giống như tế bào hài hước của cô bị chó ăn. Anh không những không cười, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Bàng Lỗi đột nhiên nhớ lại đoạn đối thoại của cô và Chu Tiểu Vạn, nếu muốn học tiếng Đức, cô sẽ giới thiệu cho bọn họ những giảng viên khác. Vì sao không thể là tiết của cô? Anh tiếp tục hỏi: "Cô muốn về đâu? Nói như vậy, chuyện kết hôn là thật, mấy người muốn ra nước ngoài sao?"

Tang Cẩn không biết vì sao anh lại kích động như vậy, chính cô cũng khâm phục trí tưởng tượng của anh. Hiện tại bọn họ đang ở vườn hoa, tuy rằng cô đi đường tắt, nơi này cũng không có người, nhưng ở đây rất gần phòng giáo vụ. Dù sao vẫn là sân trường, cô sợ cứ tiếp tục như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm, cho nên cô cố tình duy trì khoảng cách với anh.

Trong quá trình di chuyển, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề, vì sao anh lại quan tâm tới đề tài cô có kết hôn hay không? Hơn nữa, hình như anh biết rất nhiều chuyện của cô.

Cô nhíu mày: "Có phải anh điều tra tôi không? Vì sao chứ?"

"... Không phải, tôi không có. Là Chu Tiểu Vạn điều tra cô, không phải tôi." Bàng Lỗi vội vàng giải thích. Điều anh nói là thật, những tin tức này đều không biết Chu Tiểu Vạn lấy từ vỉa hè nào. Bây giờ xem ra, những tin tức này không mấy chuẩn xác. Có thể thấy được, nghe tin vịt là hành vi hại người hại mình, về sau anh nhất định phải ngăn chặn, trong lòng anh thầm nghĩ.

Tang Cẩn không nghe anh giải thích, trực tiếp lấy điện thoại ra, xoay người đi về phía trước, một mặt gọi cho Chu Tiểu Vạn. Điện thoại tít tít hai

https://thuviensach.vn

tiếng liền kết nối được: "Cảnh sát Chu, là tôi, Tang Cẩn. Anh vì sao lại điều tra tôi? Vụ án của Đàm Tuyết Thiến không phải tôi rất phối hợp với cảnh sát hay sao? Vì sao phải điều tra sau lưng tôi?"

Đầu bên kia không có người trả lời, hình như đang do dự. Tang Cẩn truy hỏi lại lần nữa mới nghe người trong điện thoại trả lời.

Nghe Chu Tiểu Vạn trả lời xong, Tang Cẩn lập tức ngẩn ra. Trong đầu cô chỉ có một câu hỏi, sao có thể?

Tang Cẩn hoàn hồn, quay đầu nhìn anh, trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu. Chuyện Chu Tiểu Vạn nói là thật sao? Cô không dám hỏi anh, chỉ nói: "Anh muốn ăn gì? Tiệm cơm gần trường tương đối đơn giản, tôi sợ anh ăn không quen. Lần sau tôi sẽ mời anh..."

"Vì sao phải là lần sau? Lần sau để tôi ăn cơm với phụ nữ đã có chồng hả? Tôi không có hứng thú! Muốn mời thì hôm nay đi!" Nói xong, Bàng Lỗi nhanh chóng rời đi, kéo dài khoảng cách với cô.

Tang Cẩn nghe anh nhắc lại chuyện cô muốn kết hôn, không khỏi dở khóc dở cười. Lời nói của anh lộ rõ tức giận, thậm chí cô còn mơ hồ nhận ra một chút ghen tuông. Anh rốt cuộc đang có ý gì?

Cô khó hiểu nhìn người đàn ông phía trước đã đi rất xa, bản thân chỉ đành đuổi theo. Đi ngay sau anh, cô liền bắt đầu bàn về chuyện ăn cơm.

"Anh muốn ăn cái gì?"

"Tùy cô."

"Không có món nào tên tùy cô cả."

"Vậy sao cũng được."

"..."

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Tang Cẩn chỉ đành tự mình quyết định, dẫn anh tới khu buôn bán náo nhiệt gần trường. Bọn họ đi tới đi lui vẫn không tìm được nơi thích hợp.

Vô tình Tang Cẩn để ý một chỗ, bước chân đột nhiên dừng lại. Một phản ứng nhỏ này của cô, tất cả đều thu vào mắt của người đàn ông bên cạnh.

"Ở đây đi." Bàng Lỗi đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô vào tiệm cơm bên cạnh.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Dùng Miệng Xử Lý Vết Thương

Cả người không khỏi căng chặt, khát vọng vẫn luôn ngủ say trong anh như đột nhiên bừng tỉnh.

Tang Cẩn lập tức cảm nhận được độ nóng từ cổ tay truyền lên.

Cô muốn tránh khỏi, nhưng anh lại nắm tay cô rất chặt, dường như đang sợ con cá đã bắt được chạy mất.

Cũng không biết vì sao, qua một hồi cô liền bỏ qua chuyện đó. Cô không thể không thừa nhận, bản thân không hề bài xích hành động này của anh. Thậm chí, cô có chút...

"Ngồi đây đi, không gian khá rộng, ánh sáng lại tốt, cô thấy thích không?" Bàng Lỗi xoay người nhìn cô gái phía sau.

Tại sao mặt cô lại hồng như vậy?

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn tay hai người, lông mày liền nhíu lại, anh lại cứ thế mà nắm tay cô. Điều khiến anh vui hơn chính là, anh làm vậy, cô lại không bài xích. Có phải cô cũng không chán ghét anh hay không? Ánh mắt anh cứ nhìn nơi hai người tiếp xúc, không hề dời đi, bản thân cũng không có ý định buông ra.

Hai người cứ đứng ngoài cửa, mãi tới khi phục vụ giục bọn họ đi vào, anh mới luyến tiếc buông tay cô ra, xoay người lui một bước, nhường cô đi trước.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn chọn vị trí ngay cửa sổ rồi ngồi xuống, Bàng Lỗi cũng đi ngay theo sau.

Tang Cẩn kêu phục vụ giới thiệu mấy món ngon nhất trong tiệm, sau đó đưa thực đơn cho anh, kêu anh muốn ăn gì cứ chọn. Kết quả, cô phát hiện tất cả các món đều là đồ cay, nào là tôm hùm cay, thịt bò phao ớt, cá hầm cải chua...

Đợi phục vụ đi xuống, cô mới nhịn không được mà cười hỏi: "Hình như anh thích ăn cay đúng không? Lần trước lúc tôi và Đàm Tuyết Thiến tới đây, cô ấy cũng chọn như vậy."

Bàng Lỗi nhìn cô: "Không phải cô thích ăn cay sao? Vừa rồi loay hoay lâu như thế, cô chỉ để ý tới tiệm cơm này, không chỉ nhìn mà còn dừng lại."

"..." Tang Cẩn liền cúi đầu uống trà. Cô không giải thích nhiều, lần đó dùng cơm cùng Đàm Tuyết Thiến ở đây cho nên cô mới để ý, hơn nữa kỳ thật cô căn bản không thích ăn cay.

Phục vụ vẫn chưa dọn đồ ăn lên, không khí trong phòng đột nhiên trở nên an tĩnh. Cô không ngừng uống trà, còn anh thì liên tục rót trà cho cô, hai người cứ yên lặng như vậy, chưa từng lên tiếng.

Trong đầu Tang Cẩn thỉnh thoảng lại nhớ tới mấy lời Chu Tiểu Vạn nói trong điện thoại khi nãy.

Từ ngày kết thúc vụ án của Đàm Tuyết Thiến, sau khi Bàng Lỗi đưa cô về trường, mỗi đêm anh dường như đều lôi Chu Tiểu Vạn đi tập đấm bốc. Ban ngày thì mọi thứ vô cùng bình thường, nhưng vừa tới tối thì lại có chuyện. Chu Tiểu Vạn không nói rõ, ngược lại hỏi cô có bạn trai chưa.

Tuy rằng trên phương diện tình cảm chưa có kinh nghiệm, nhưng cô cũng hiểu được điều Chu Tiểu Vạn đang ám chỉ.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn điều tra cô, vì thế mới biết khi nào cô có tiết dạy, khi nào tới phòng tập thể thao, thậm chí, ngay cả chuyện Mãn Thành Uy sang tên căn biệt thự cho cô bọn họ cũng biết.

"Tôi chưa có ý định kết hôn, căn biệt thự đó có thể là do ba tôi để lại, nhưng hiện tại tôi vẫn chưa đi chứng thực." Tang Cẩn nhịn không được mà giải thích. Anh ấy là vì chuyện biệt thự mà hiểu lầm cô muốn kết hôn hay sao?

Cánh tay bưng ấm trà của Bàng Lỗi đột nhiên dừng lại, chỉ một lát sau, anh nhanh chóng đặt xuống, nhìn cô: "Vì sao cô lại giải thích với tôi việc này? Là vì cô cũng..."

Bàng Lỗi còn chưa nói xong, bên ngoài đã truyền tới tiếng gõ cửa.

Phục vụ mang đồ ăn lên, trong nháy mắt, trên bàn đã bày đủ chén dĩa.

Tang Cẩn vừa dạy xong nên cũng hơi đói, cô cầm chén đũa, bắt đầu ăn cơm. Ăn được một lát, cô mới nhận ra mình đang mời khách, bản thân có lẽ nên tiếp đón khách trước. Vì thế, cô buông đũa xuống, quay đầu nhìn anh: "Anh muốn uống gì không?"

"Cô uống gì thì tôi uống cái đó." Bàng Lỗi vốn đang do dự không biết có nên tiếp tục vấn đề kia cho xong hay không, nhưng ở giữa đột nhiên bị gián đoạn, anh cứ thế mà không thể nói thẳng.

"Tôi không uống gì cả, chỉ ăn cơm." Tang Cẩn cảm thấy vị khách này thật dễ tiếp đãi, vậy là cô liền tiếp tục ăn cơm.

Bàng Lỗi cũng cầm chén đũa, bắt đầu ăn.

Tang Cẩn vì không muốn lãng phí, càng vì không để anh cảm thấy mình gọi sai món nên mỗi thứ đều ăn một phần. Kết quả, cô bị cay tới chảy nước mắt.

https://thuviensach.vn

Hành động này như thông báo một tin tức cho người đàn ông bên cạnh, cô thích ăn cay. Vì thế, Bàng Lỗi không ngừng gắp đồ ăn cho cô.

Cuối cùng, anh buông đũa, gắp một con tôm hùm, vừa lột vỏ vừa giải thích: "Tôm hùm của thành phố Thanh An rất nổi tiếng, tôi lột cho cô ăn thử."

Tang Cẩn buông chén đũa, cầm ly trà không ngừng uống nước. Cô nhìn chén đồ ăn tới phát sầu, vừa nghe anh nói sẽ lột tôm hùm cho cô ăn, tâm trạng càng sầu não hơn. Cô đắn đo không biết có nên nói với anh rằng, cô không ăn cay hay không.

Cô nhìn anh lột tôm, có lẽ vì không có kinh nghiệm, bàn tay anh đột nhiên bị vỏ tôm đâm phải.

"A..." Bàng Lỗi cảm thấy ngón trỏ của mình như bị đinh đâm trúng, đau tới hít hà một hơi, con tôm trong tay cũng theo đó rơi xuống.

"Đau lắm sao?" Tang Cẩn buông chén trà trong tay, choàng người tới, hai tay nắm lấy tay anh, cẩn thận nhìn vết thương, "Hình như chảy máu rồi." Nói xong, cô trực tiếp đưa ngón trỏ của anh vào miệng.

"..." Bàng Lỗi hoàn toàn không ngờ cô sẽ phản ứng nhanh như thế, hơn nữa hiệu suất lại vô cùng cao.

Cô không chê tay anh bẩn sao?

Ngón tay anh cứ như vậy mà ở trong miệng cô, được cô nhẹ nhàng hút lấy. Tuy rằng chỉ là một ngón tay nhỏ nhoi, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng đôi môi mềm mại và tinh tế của cô. Mỗi lần cô hút, anh liền cảm thấy trái tim mình mềm ra, trong lòng dạt dào cảm xúc mãnh liệt.

Bàng Lỗi chỉ có thể im lặng ngồi nhìn cô, tóc cô dài tới eo, áo khoác tùy ý khoác trên lưng, mùi hương dịu nhẹ trên người xông thẳng vào mũi

https://thuviensach.vn

anh. Cả người không khỏi căng chặt, khát vọng vẫn luôn ngủ say trong anh như đột nhiên bừng tỉnh.

Anh choàng người về phía trước, một cánh tay không tự chủ mà nâng lên, nhưng lại bỏ xuống, hành động này lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng anh vẫn nhịn không được mà vòng tay ra phía sau đặt lên eo cô.

Giờ phút này, cô gái kia vẫn còn chuyên tâm dùng miệng "xử lý vết thương" giúp anh.

Tang Cẩn sợ vết thương cắt qua tay có ớt cay sẽ làm anh rất đau, vì thế mới không nghĩ nhiều mà trực tiếp ngậm lấy tay ngón tay, nhẹ nhàng mút lấy. Cô làm như vậy hoàn toàn là vì khi nhỏ, mỗi lần bị như thế, đau tới khóc lớn, bà ngoại sẽ mút tay cô, cảm giác đau sẽ không còn nữa. Cô thật không ngờ, người đàn ông này lại không tầm thường như vậy.

Cô canh thời gian rồi buông ngón tay ra, muốn ngồi thẳng dậy thì cảm giác bên hông nóng nóng. Phía sau, nhiệt độ của người đàn ông như cơn sóng đập vào bao phủ lấy cô. Rất nhanh, một cơ thể rộng lớn đã kề sát sống lưng của mình.

Trái tim Tang Cẩn lập tức loạn nhịp, một khắc đó, cô thậm chí hoài nghi liệu tim mình có nhảy ra khỏi lồng ngực hay không.

"Tôi... Tôi tìm băng dán." Tang Cẩn định lui người lại, nhưng điều quan trọng nhất là, anh đang ôm cô, cô liền cảm thấy không được thích hợp, hơn nữa hiện tại bọn họ không phải quan hệ nam nữ.

Bàng Lỗi cũng ý thức được hành động của mình có chút không ổn nên lập tức buông cô ra, dựa lưng về phía sau.

Không khí trong phòng vẫn nóng bức như vậy, hơi thở ái muội cũng tràn ngập hết bên trong.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn tìm trong túi một hồi mới lấy ra được một miếng băng dán, cô xé ra, dán lên cho anh. Lúc này, cô đột nhiên nhịn không được mà bật cười, hai người rốt cuộc dán qua dán lại bao nhiêu lần rồi nhỉ?

"Cười cái gì? Cô còn mang theo băng keo cá nhân trong người sao?" Bàng Lỗi nhìn thoáng qua túi xách của cô, không khỏi khó hiểu, "Cô gầy thế này, sao lại dùng túi xách lớn hả?"

"Băng dán đương nhiên phải mang bên người. Tôi thích dùng loại túi xách này, mà cái này cũng không tính là lớn, tôi còn có cái lớn hơn. Trước đây tôi và bà ngoại hay phải chuyển nhà, đồ đạc thường không kịp sắp xếp, cho nên sau đó chúng tôi quyết định mang những thứ quan trọng bên người, tùy lúc có thể dọn đi."

Tang Cẩn cầm vỏ băng dán ném vào thùng rác, ngồi thẳng người dậy, tiếp tục ăn cơm. Nhìn anh lại định lột con tôm hùm kia, cô buông chén đũa xuống: "Nếu anh muốn ăn thì tôi lột cho anh ăn. Cách làm vừa rồi của anh không đúng, trước tiên phải bỏ đầu tôm ra, như thế sẽ không bị đâm trúng tay nữa. Sau đó thì mới lột từng phần từng phần đi xuống như vậy."

Cô vừa làm vừa giải thích, trong nháy mắt đã đem con tôm hùm lột sạch đưa tới trước mặt anh.

Bàng Lỗi vẫn còn chăm chú nhìn miếng băng dán trên tay, trong đầu không ngừng suy nghĩ, một bà lão cùng một cô bé lúc nào cũng phải chuẩn bị tâm lý dọn nhà, rốt cuộc là vì hoàn cảnh nào đưa đẩy. Anh vừa nghĩ liền cảm thấy đau lòng, nỗi đau này còn mãnh liệt hơn ngón tay của anh. Anh nhìn cô đưa tôm hùm qua, bản thân mới hoàn hồn.

Anh cầm đũa, nhận lấy rồi lại đưa tới trước miệng cô: "Cô ăn đi, tôi không ăn tôm hùm."

"..." Tang Cẩn cắn một miếng, nhìn anh, sau đó lập tức dời tầm mắt, vùi đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Cô ăn xong một con thì phát hiện anh đã lột thêm một con, bỏ vào chén cô, sau đó lại bắt đầu lột con khác. Lần này, anh quả nhiên dựa theo cách cô vừa nói, bẻ đầu tôm trước, sau đó mới lột xác. Động tác thuần thục mà mau lẹ, thật nhìn không ra anh vừa mới bị tôm hùm làm bị thương.

Anh quả nhiên thật có mặt mũi.

Tang Cẩn nhớ lại mấy ngày cùng anh điều tra vụ án của Đàm Tuyết Thiến, chuyện 7 phút. Trong 7 phút, cô kéo va li từ trên lầu xuống, còn anh thì dùng thời gian 7 phút để tắm rửa, thay đồ, cạo râu, anh rốt cuộc làm thế nào mà được vậy?

Bàng Lỗi ngồi lột tôm, thỉnh thoảng lại nhìn cô, thấy cô vẫn luôn cười trộm, nhưng lại không biết chuyện gì. Anh cầm con tôm quay vòng vòng, nhịn không được mà hỏi: "Trứng gà khó lột hơn tôm hùm sao?"

"Ai nói thế? Lần đó do chú ý nghe anh nói chuyện, tôi không chú ý nên mới để bị thương." Tang Cẩn vừa nói xong liền cảm thấy bất an. Cô đây là đang ám chỉ với anh điều gì sao?

May là anh không để ý, anh bỏ vào chén cô một con tôm hùm, sau đó cầm đũa, bắt đầu ăn cơm, chẳng mấy chốc chén cơm đã hết.

Tốc độ ăn của Tang Cẩn tuy rằng không chậm, nhưng lần trước từng bị anh cười nhạo, cho nên cô bất giác mà ăn nhanh hơn.

Lâu lâu hai người sẽ nói với nhau vài câu, nhưng phần lớn đều sẽ yên lặng. Trong khoảng thời gian đó anh có ra ngoài một lần, nói là đi toilet. Thời điểm quay lại, Tang Cẩn cũng đã ăn xong, rung chuông kêu phục vụ mang hóa đơn vào.

Tang Cẩn lấy ví tiền chuẩn bị trả. Kết quả, phục vụ ở bên cạnh cầm màn hình nhỏ, ấn ấn nửa ngày, cuối cùng đưa cho cô một cái hóa đơn, chín đồng chín hào chín xu (1)!

https://thuviensach.vn

(1) Chín đồng chín hào chín xu: Nguyên văn là "cửu khối cửu mao cửu phần", có ý nghĩa là vĩnh viễn, mãi mãi.

Hơn nữa, đây không phải tiền cô phải trả cho tiệm cơm, mà là tiệm cơm đưa cho cô chín đồng chín hào chín xu. Thời điểm người phục vụ đưa cho cô bao lì xì, cô hoàn toàn phản ứng không kịp.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thức Trắng Một Đêm

Anh phải lấy ba chiêu tốc chiến tốc thắng của mình đem ra, thổ lộ, hôn, đẩy ngã... Cuối cùng thì đội bóng của hai người sẽ nhanh chóng có được thôi.

Sau khi rời khỏi quán cay Tứ Xuyên, Bàng Lỗi đưa Tang Cẩn về chung cư, ánh trăng lúc này cũng đã treo trên ngọn cây.

Sân trường vô cùng an tĩnh, hai người men theo con đường đi dạo, ánh sáng chiếu xuống phảng phất phủ một tầng sa mỏng lên trên bọn họ, mông lung mà mờ ảo.

Hai người đi song song, khoảng cách mỗi lúc một gần hơn nhưng vẫn không hề nói nhiều. Có đôi khi bọn họ sẽ cùng im lặng, có đôi khi sẽ đồng loạt lên tiếng. Rõ ràng, bọn họ đều có chút căng thẳng, thậm chí có chút khó xử, tuy rằng trên mặt đều tỏ vẻ bình tĩnh.

Dọc đường, Tang Cẩn vẫn mãi suy nghĩ chuyện bao lì xì kia là như thế nào. Nàng mơ hồ nghe nhân viên nói, nếu mỗi ngày đều có cặp đôi như vậy tới ăn thì tốt rồi. Cô không hỏi bọn họ cụ thể là chuyện thế nào, nhưng từ ánh mắt tán dương Bàng Lỗi của nhân viên cho thấy, cô có thể đoán ra, thời điểm bọn họ ăn cơm, một lần anh rời đi khẳng định không hề đơn giản là đi toilet.

Cô trước sau vẫn không rõ, vì sao con số trong bao lì xì lại là chín đồng chín hào chín xu? Con số này có ý nghĩa đặc biệt gì sao? Cô chỉ biết câu chuyện lãng mạn về 999 đóa hoa hồng. Đương nhiên, chuyện này có lẽ không chút dính dáng với người đàn ông lạnh lùng này.

https://thuviensach.vn

Bất tri bất giác, hai người đã tới trước cửa chung cư.

"Sau khi nghỉ dạy, cô định làm gì?" Bàng Lỗi xoay người nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái ở dưới trăng càng thêm động lòng người, đôi môi hồng hồng tỏa ra một loại dụ hoặc trí mạng. Trước mắt anh dường như đã trở nên mơ hồ, tựa như trái tim của anh đang không ngừng nôn nóng. Anh vội ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào hư không.

Vấn đề này anh đã ấp ủ rất lâu, cuối cùng cũng có thể nói ra. Trên thực tế, chuyện anh muốn hỏi không chỉ có một việc, là vô số, không chỉ là câu hỏi, mà còn cả đáp án. Có lẽ là vì có quá nhiều điều nên mới khiến anh không biết bắt đầu từ đâu.

Tang Cẩn nhìn anh, không biết phải trả lời vấn đề này thế nào. Cô đột nhiên nhớ tới thư mời của công ty Mãn Thành Tứ Quý còn nằm trên bàn sách, là ba tháng trước Mãn Thành Uy đã tự tay đưa cho cô. Ngành cô học là thiết kế kiến trúc, làm việc trong công ty bất động sản rất phù hợp với cô, cô dường như không có lý do từ chối.

Nhưng cô lại không rõ bản thân vì sao lại do dự. Làm giảng viên, cô cảm thấy áp lực tâm lý rất lớn. Làm kiến trúc sư, đó không phải là ước mơ từ nhỏ của cô hay sao?

"Nếu chưa nghĩ kỹ thì trước mắt đừng quyết định." Bàng Lỗi không nghe được câu trả lời từ cô, liền quyết đoán thay cô trả lời, "Cô thiếu tôi hai bữa cơm, sau hôm nay vẫn còn một bữa, ngày mai tiếp tục."

"Không phải anh nói phản đối việc tham nhũng sao? Hành vi mời cơm không phải cũng giống thế sao?" Tang Cẩn nhịn không được mà hỏi. Cô đương nhiên nhớ rõ đã từng nhiều lần muốn mời anh ăn cơm, nhưng lần nào cũng bị từ chối. Anh hiện tại vì sao lại nhớ rõ như vậy?

https://thuviensach.vn

"Tôi thay đổi suy nghĩ về việc hối lộ rồi. Sáng ngày mai, 9 giờ, tôi tới đón cô. Ngủ ngon."

Tang Cẩn cũng chỉ đành chúc anh ngủ ngon, tuy rằng còn muốn hỏi anh thay đổi suy nghĩ về tham nhũng là như thế nào? Anh xoay người, leo lên xe, chiếc xe nhanh chóng chạy đi.

Cô chăm chú nhìn theo chiếc xe, trong đầu nhớ lại chuyện anh nói 9 giờ sáng mai tới đón cô, không khỏi cả kinh. Anh không hỏi xem ngày mai cô có rảnh không sao? Cô vốn định dành cuối tuần ở nhà sắp xếp đồ đạc, thuận tiện suy nghĩ về tuần sau, cô nên tới công ty Thanh Uy Tứ Quý, hay là trực tiếp về Đức.

Nhưng hiện tại, cô bắt đầu suy nghĩ, liệu bản thân có nên thay đổi sắp xếp thời gian cuối tuần một chút hay không? Cô xoay người vào chung cư, trong lòng dường như đã có đáp án.

Bàng Lỗi về tới nhà liền bắt đầu hoảng loạn. Công trình lớn ngày mai một mình anh khẳng định không thể hoàn thành. Đối tượng xin giúp đỡ đầu tiên mà anh nghĩ tới là Bàng Miểu, anh lập tức gọi điện cho cô, nhờ cô ngày mai giúp anh nấu cơm. Kết quả, Bàng Miểu đang ở Hamburg bên Đức, phải ba ngày sau mới về.

Trong lòng Bàng Miểu không khỏi nghi ngờ, bình thường thỉnh thoảng cô tới nhà anh, anh còn nói phiền, vì sao hôm nay lại chủ động gọi điện kêu cô qua nhà nấu cơm chứ? Nói bóng nói gió nửa ngày cô mới hỏi ra được, thì ra là anh muốn mời khách về nhà ăn cơm. Còn việc mời ai, anh sống chết cũng không chịu nói. Cô chỉ đành cho anh một kiến nghị đơn giản, mời người ta tới nhà phải chú ý điều gì, phải làm món gì.

Bàng Lỗi lấy giấy bút ra, nghiêm túc đem mỗi ý kiến của Bàng Miểu ghi chép lại, anh còn lặp đi lặp lại mấy điều để xác minh.

https://thuviensach.vn

Đầu bên kia, Bàng Miểu đột nhiên cảm thán một câu: "Lỗi Lỗi, vị khách mà em mới tới nhà đối với em nhất định là rất quan trọng đúng không? Tiếc quá, cô gái lần trước trên máy bay chị nói với em..."

Không đợi cô nói xong, Bàng Lỗi đã trực tiếp dập máy, lấy chìa khóa xe, chạy xuống nhà, ra siêu thị mua đồ ăn. Thỉnh thoảng tự nấu cơm cho mình ăn, anh chỉ làm những thứ đơn giản. Nhưng lần này, cứ như ma nhập, anh suốt đêm chạy ra siêu thị, sau đó còn lượn qua mấy tiệm tạp hóa, lựa chọn nguyên liệu nấu ăn tốt nhất. Trong thực đơn Bàng Miểu nói cho anh có mấy loại rau quả không bán. Cuối cùng, nhân viên siêu thị mới nói cho anh, buổi tối siêu thị không có rau quả tươi, kêu anh ngày mai hãy tới sớm. Lúc này anh mới dừng lại, quyết định về nhà trước, tính toán thời gian cho ngày mai.

Về tới nhà, anh tiếp tục nghiên cứu thực đơn, các nguyên liệu phải phối hợp thế nào, mãi tới nửa đêm mới đi tắm, lên giường. Kết quả, anh có làm cách nào cũng không thể ngủ được, trong đầu vẫn không ngừng diễn tập, ngày mai nên làm cái gì, nên nói cái gì. Biểu hiện hôm nay anh rất không vừa lòng, toàn bộ thời gian dường như đều bị lãng phí, những chuyện nên nói còn chưa kịp nói, ngày mai anh nhất định phải nâng cao hiệu suất. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, anh mới phát hiện bản thân không biết nên nói thế nào, nói đúng hơn, chính anh không biết phải nói cái gì.

Cuối cùng Bàng Lỗi chỉ đành gọi cho Chu Tiểu Vạn. Điện thoại đợi một hồi lâu mới kết nối được. Đầu bên kia truyền tới giọng nói não nề đáng thương của Chu Tiểu Vạn: "Boss, không phải lại muốn tới quyền quán nữa chứ? Hôm nay không phải anh và cô Tang đã đi ăn cơm rồi sao?"

"Ai nói muốn tới quyền quán? Tôi không rảnh. Ngày mai tôi muốn mời khách tới nhà ăn cơm, mời ai thì cậu đừng hỏi. Tôi muốn biết, ngoại trừ ăn cơm, tôi phải nói với cô ấy cái gì?"

https://thuviensach.vn

"..." Ở đầu bên kia, Chu Tiểu Vạn dúi đầu vào chăn để không cho tiếng cười phát ra. Anh không nói cho cậu biết người anh mời tới nhà là ai lại muốn cậu bày cách... Chu Tiểu Vạn chắc chắn đây là chuyện hài hước nhất mà 25 năm qua cậu được nghe. Đương nhiên, đây cũng là một trò đùa cảm động nhất.

Chu Tiểu Vạn thật muốn nói, Bàng tướng quân à, anh phải lấy ba chiêu tốc chiến tốc thắng của mình đem ra, thổ lộ, hôn, đẩy ngã... Cuối cùng thì đội bóng của hai người sẽ nhanh chóng có được. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong lòng của cậu, cậu không muốn lần sau ở trên võ đài lại bò không đứng dậy được.

Cậu suy nghĩ một hồi, mới trả lời: "Boss, trong cuốn sổ tay của cô Tang có một bài thơ, em đã kiểm tra rồi, là bài "Nếu có kiếp sau" của Tam Mao. Lần trước không phải em kêu anh viết... Chép rất nhiều thơ hay sao? Không phải anh cũng viết rất nhiều sao? Ngay cả trên bàn làm việc em cũng thấy đấy. Đến lúc đó anh chỉ cần lấy đại một bài đọc cho cô ấy nghe là được."

"Tôi viết thư khi nào? Tôi không nhàm chán như vậy! Được rồi, cậu ngủ đi, ngày mai nếu không có việc gì thì đừng gọi cho tôi." Bàng Lỗi trực tiếp ngắt máy, một tay gõ mạnh vào đầu, anh thế mà lại quên một manh mối quan trọng như vậy!

Anh buông di động, mở tủ ở đầu giường ra. Bên trong là một chồng giấy bị anh vò nát, loay hoay một hồi anh mới rút ra một tờ. Bên trên đều là chữ của anh, anh vừa cầm vừa đọc:

Nếu có kiếp sau, tôi muốn làm một cái cây, đứng mãi thành vĩnh hằng, không có tư thế vui buồn, một nửa an tường trong đất, một nửa tung bay trong gió, một nửa tỏa bóng mát, một nửa tắm dưới ánh dương. Rất trầm mặc, rất kiêu ngạo. Không dựa dẫm, cũng chẳng kiếm tìm.

https://thuviensach.vn

Nếu có kiếp sau, tôi muốn hóa thành một cơn gió, trong chớp mắt cũng trở thành vĩnh hằng. Không đa sầu đa cảm, không có ánh mắt đa tình. Một nửa phóng khoáng trong mưa, một nửa chu du trong xuân sắc, ra đi cô độc và tĩnh mịch, mang theo nỗi đau nhớ nhung. Không tưởng niệm cũng chẳng yêu đương.

Nếu có kiếp sau, tôi muốn làm một chú chim, bay qua vĩnh hằng, không có nỗi đau lạc lối. Phương Đông có hi vọng của lửa hồng, phía Nam có chiếc tổ ấm áp, hướng Tây đuổi theo ánh tịch dương, mạn Bắc đánh thức mùi hương.

Nếu có kiếp sau, hy vọng mỗi một lần tương ngộ đều có thể hóa thành vĩnh hằng.

.....

Bàng Lỗi đọc từ đầu tới cuối một lần, sau đó lại vò nát, ném vào bên trong ngăn kéo. Anh không thích bài thơ này, cực kỳ không thích, bởi vì nó quá bi thương. Lần đó ở trong khách sạn, trong lúc vô tình nhìn sổ tay của cô, anh liền chép lại. Mỗi lần đọc, anh đều cảm thấy từng chữ đều vô cùng lạnh băng, như lưỡi dao sắc nhọn xẹt qua tim anh. Cảm giác khó chịu này, anh không cách nào hình dung được.

Anh cũng không thích cô đọc những bài thơ như vậy, cho nên ngày mai, anh nhất định phải lệnh cho cô từ nay không được đọc thể loại như thế. Anh nhảy xuống giường, đi tới phòng đọc sách, quyết định đi tìm bài thơ khác, tốt nhất là làm cô cười, hơn nữa còn hợp với những gì anh muốn biểu đạt.

Cứ như vậy mà tìm, anh tiêu tốn năng lượng tới tận sáng. Ngoài cửa sổ, khi phía chân trời lộ ra tia nắng đầu tiên, anh cuối cùng cũng đã tìm được.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi ra khỏi phòng sách, nâng tay xem đồng hồ, đã 6 giờ rồi. Một chút anh cũng không thấy buồn ngủ, cả người như vừa được tiêm năng lượng. Anh vội vàng chạy đi tắm rửa, đánh răng rửa mặt, sau đó thay đồ, lấy chìa khóa, chạy nhanh xuống lầu. Lúc ra khỏi cửa, anh lại nhìn đồng hồ, mới 7 giờ thôi.

Bàng Lỗi lái xe qua siêu thị hôm qua mua rau quả tươi nhất. Từ siêu thị về, anh trực tiếp tới đại học Thanh An. Xe đậu bên dưới Phù Tang uyển, chỉ mới 8h30. Anh ngồi bên trong đợi nửa giờ, nhìn kim phút cuối cùng chạy, vừa đúng 9h, anh mới cầm di động, gọi điện cho cô.

Thời điểm nhận điện thoại, Tang Cẩn còn đang ở trong phòng thay đồ. Cả phòng như loạn lên, trên giường, sô pha, trên ghế đều phủ kín quần áo. Cô đã dậy từ sáng sớm, tắm rửa gội đầu, trang điểm, bắt đầu thay đồ. Kết quả, cô thử qua vô số bộ váy mới phát hiện, cái này cũng rất khó coi. Cô buồn tới chán nản, cũng hối hận vì sao không tới trung tâm thương mại mua váy mới. Trong lúc còn đang do dự thì tiếng di động đột nhiên vang lên, lúc này cô mới nhận ra, mọi thứ đã không còn kịp rồi!

Cô bắt máy, lại nghe câu đầu tiên là: "Tôi gọi điện không phải là muốn giục cô, nếu hôm nay cô không bận gì khác thì có thể từ từ xuống. Tôi còn đang kẹt xe trên đường, khi nào xong rồi thì gọi cho tôi."

Tang Cẩn tay cầm điện thoại đi ra khỏi phòng, nhìn ra ban công. Thấy chiếc xe quen thuộc đang đậu dưới lầu, cô cười cười: "Anh nói dối, tôi thấy xe anh đang đậu trước cửa rồi. Chờ tôi mấy phút tôi lập tức xuống ngay."

"..." Bàng Lỗi hạ cửa sổ xe, ló đầu ra ngoài, lúc này đã không còn thấy người nữa. Anh thu đầu lại, ngồi thẳng người, kêu cô không cần giống lần trước 7 phút phải xong.

Có lẽ khoảng 10 phút sau, một thân ảnh màu đỏ đi ra khỏi cửa, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng đi tới.

https://thuviensach.vn

Chân trời phía đông, mặt trời từ từ lên cao, ánh nắng rực rỡ nhưng không chói mắt, một tầng rồi lại một tầng chiếu trên người cô.

Thân hình cô gái dịu dàng mà yểu điệu. Làn gió thổi qua làm váy cô bay sang một bên, trông rất tao nhã. Tóc cô cũng bị gió thổi loạn, cô khẽ nghiêng đầu, duỗi một tay vén tóc.

Bàng Lỗi vẫn đưa mắt nhìn cô, giống như nhựa cao su đã dính thì không thể gỡ ra. Tim anh đập thình thịch liên hồi, cô càng lại gần, tiết tất tim anh càng trở nên hỗn loạn. Anh cũng không kịp phản ứng phải xuống xe mở cửa cho cô. Mãi tới khi cô vòng qua đầu xe đi tới bên kia, anh nghe tiếng gõ cửa thì mới phát hiện, cửa xe đã bị khóa lại.

Anh lập tức mở khóa xe, nhanh chóng nhảy xuống, muốn mở cửa xe cho cô. Kết quả, anh vừa leo xuống, cô đã tự mình mở cửa, ngồi bên ghế phụ lái.

Bàng Lỗi chỉ đành trở về vị trí của mình, đóng cửa xe, hai tay nắm chặt vô lăng, chính mình cố gắng bình ổn nhịp tim đang đập loạn

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bữa Cơm Tình Yêu

Trên môi truyền tới xúc cảm lành lạnh, mềm mại, hình như là... Môi anh.

Tang Cẩn vừa lên xe, không khí bên trong liền đột nhiên trở nên nóng bức.

Anh nhìn cô, nói một câu "Chào" rồi vội thu tầm mắt, chuyên chú lái xe. Từ đó về sau, hai người không hề nói chuyện, cả đường đi đều vô cùng trầm mặc, mãi cho tới khi xe chạy tới nơi.

Tang Cẩn cảm thấy nói này rất quen mắt, cô nhớ trong lúc lấy chứng cứ điều tra vụ án của Đàm Tuyết Thiến, bọn họ cũng đã tới nơi này. Đây không phải là nhà của anh sao?

Anh đưa cô tới nhà anh... Mời anh ăn cơm sao?

"Tôi đã mua sẵn nguyên liệu rồi, cô cứ làm cho tôi ăn là được, xem như đây là bữa cơm thứ hai cô mời tôi." Bàng Lỗi đã xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa giúp cô, nhìn cô, giải thích.

Tang Cẩn không khỏi do dự: "Nhà anh có người, liệu có phải không tiện hay không?"

"Khi nào thì cô thấy có người ở trong nhà tôi hả?" Bàng Lỗi lập tức nhớ tới Trâu Nhã Mai và Bàng Miểu liền vội vàng giải thích: "Hai người lần trước cô gặp ở phòng tập, một người là mẹ tôi, một người là chị tôi. Là

https://thuviensach.vn

trước mẹ tôi tới kiểm tra, chị tôi giúp tôi che giấu. Những chuyện như vậy một năm sẽ xảy ra một hai lần, bình thường trong nhà chỉ có mình tôi."

"..." Tang Cẩn nhất thời không nghe hiểu ý của anh, nhưng những lời đó khiến cô cảm thấy người nhà của anh thật kỳ lạ, nhưng cũng rất thú vị.

Cô cũng nhớ lại chuyện cùng anh diễn kịch ở phòng tập lần đó. Khi ấy cô còn tưởng bọn họ là mẹ vợ và vợ anh. Nghĩ như vậy, cô thiếu chút nữa đã bật cười ra tiếng, nhưng như thế lại hơi vô duyên, vì vậy cô chỉ đành nhịn xuống. Cô xuống xe, theo anh lên lầu. Trong lúc vô tình cô phát hiện trên tay anh còn xách một bịch rau tươi. Anh ấy đi siêu thị chỉ mua rau thôi sao?

Tang Cẩn không khỏi nghi ngờ, nhưng chuyện càng khiến cô tò mò vẫn là chuyện khi nãy. Cô vừa đi vừa suy nghĩ, vì sao mẹ anh phải tới phòng tập kiểm tra anh? Có phải bà ấy vẫn luôn cho rằng con mình làm việc ở phòng tập chứ không phải là cục cảnh sát không? Nói như vậy, chuyện anh làm cảnh sát là lừa gạt người nhà sao? Không đúng, là gạt mẹ anh, anh nói chị anh giúp anh che giấu, điều đó chứng minh chị anh biết sự thật. Cảnh sát là một nghề vừa chính nghĩa vừa vinh quang, vì sao anh phải giấu mẹ của mình?

Trong đầu nhanh chóng đưa ra kết luận, Tang Cẩn nhanh chóng đuổi theo anh, hỏi: "Có phải anh có một anh trai đúng không? Người anh trai đó trước kia làm cảnh sát, nhưng sau đó lại bị thương, hoặc là..." Cô không thể tùy tiện mang hai chữ hi sinh nói ra.

Suy nghĩ này có thể giải thích câu nói của anh. Cảnh sát là nghề nguy hiểm, nếu nhà anh từng có người làm, bị thương, hoặc thậm chí là hy sinh, do đó mẹ anh mới sợ anh giẫm lên vết xe đổ của người đi trước, vì thế mới cương quyết phản đối nghề nghiệp của anh. Mà anh vì sợ mẹ mình lo lắng, đồng thời lại không muốn bỏ nghề, cho nên anh mới đúng lúc xuất hiện ở trung tâm thể hình, diễn vở kịch làm huấn luyện viên thể thao cho mẹ anh

https://thuviensach.vn

xem. Điểm này rất có khả năng là bí mật mà trên dưới cục cảnh sát đều biết, đặc biệt là cục trưởng Khương. Thảo nào đơn khiếu nại của cô không qua được cửa.

Cản trở suy nghĩ của Tang Cẩn lần lượt được gỡ bỏ, cô liên kết lại những chuyện lúc trước, cuối cùng đi đến kết luận: Cô nghĩ sai cho anh!

Lúc đó cô cho rằng anh vì muốn kiếm thêm thu nhập nên mới đi làm thêm ở trung tâm thể hình, suy nghĩ như vậy đối với nhân cách của anh quả thật là sự sỉ nhục. Trong lòng không khỏi áy náy, cô nhịn không được mà lại hỏi anh: "Tôi nói đúng đúng không? Vì sao lúc trước anh không giải thích?"

Bàng Lỗi dừng bước, quay đầu nhìn cô. Anh không khẳng định, cũng không phủ nhận, chỉ nói một vấn đề khác: "Cô không nên ở lại trường học, càng không nên tới công trường kiến trúc làm dân công cao cấp gì đó. Cô có lẽ nên... Phát huy sở trường của mình." Không trực tiếp nói ra kế hoạch của mình, anh sợ cô sẽ lập tức từ chối. Nói xong, anh lấy chìa khóa, mở cửa, mời cô vào.

Tuy rằng anh không trả lời nhưng hiển nhiên, lý giải của cô là đúng. Chỉ là, tại sao anh lại kéo công việc của cô tới đây? Cô thật không biết câu nói vừa rồi có được tính là khen mình hay không? Hôm qua cô chỉ đơn giản nhắc với anh một câu, nói cô có thể sẽ về làm kiến trúc sư, lại không ngờ anh lại biến nó thành dân công cao cấp.

Tang Cẩn nhịn không được mà cười cười, đi vào trong, đảo mắt nhìn một lượt. Bên trong là ba căn phòng, phòng khách nối liền từ bắc tới nam, nhìn vào cảm giác rất rộng rãi, ánh sáng cũng rất đầy đủ. Cách trang trí vô cùng đơn giản, không có quá nhiều đồ dùng phức tạp, màn che, sô pha, tất cả đều theo tông màu nóng. Ai đặt mình vào nơi này đều sẽ cảm thấy thoải mái, ấm áp.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn có chút không ngờ, trong tưởng tượng của cô anh chỉ là người biết hai màu trắng và đen, đơn giản và nhàm chán, nhưng phong cách trước mắt lại hoàn toàn ngược lại. Cô nhìn anh, ánh mắt hai người giao nhau nửa giây, sau đó từng người liền vội dời đi chỗ khác.

Tang Cẩn với tay lấy rau quả trong tay của anh: "Không lẽ anh chỉ mua nhiêu đây thôi chứ? Tôi vào bếp xem còn gì có thể làm được không."

Cô cầm rau quả trực tiếp đi vào bếp. Tới nơi rồi, cô mới phát hiện, trong trên bàn chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu, hơn nữa đều được rửa sạch. Cô mở tủ lạnh ra, bên trong cũng được nhét đầy. Cô nhịn không được mà quay đầu nhìn người đàn ông đang đi vào bếp, trong lòng không khỏi nghi ngờ, không lẽ tối qua anh ấy không ngủ, ở đây chuẩn bị đồ ăn đấy chứ?

Bàng Lỗi đã bắt đầu vào công việc, vo gạo, nấu cơm, sau đó lại chuẩn bị nấu những thứ khác. Hình như anh đã quên rằng vừa rồi còn nói, anh chỉ cung cấp phòng bếp và nguyên liệu, kêu cô nấu cơm cho anh ăn, danh nghĩa vẫn là cô mời anh ăn cơm. Giống như ngày hôm qua ở quán cay Tứ Xuyên, cô mời khách, anh trả tiền, cô còn được nhận một bao lì xì nữa.

Tang Cẩn không trực tiếp chọc thủng lý do đầy sơ hở của anh, bởi vì kỳ thật trong lòng cô cũng rất vui mừng. Cô nhìn người đàn ông đang mặc sơ mi trắng, anh ấy cứ như vậy mà không mang tạp dề sao? Cô nhìn nhìn khắp nơi, sau đó đi ra sau cửa, lấy tạp dề đem qua.

Cô còn chưa mở miệng, anh đã lên tiếng: "Xấu lắm, tôi không mặc đâu. Muốn mặc thì cô tự mặc đi."

Đây là khúc mắc từ nhỏ của anh. Từ bé anh đã xác định, lớn lên bản thân phải mặc đồng phục cảnh sát, phải làm anh hùng, tuyệt đối không mặc những thứ như tạp dề này, đây là đồ dành cho phụ nữ. Hiện tại tuy rằng biết suy nghĩ này thật buồn cười, nhưng anh vẫn không có thói quen mặc tạp dề khi ở trong bếp.

https://thuviensach.vn

Từ biểu cảm trên gương mặt anh, cùng với thời gian tiếp xúc lâu như vậy, đối với phản ứng như thế Tang Cẩn cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Đàn ông sĩ diện không muốn mặc tạp dề cũng không khó lý giải. Cuối cùng, cô cũng không ép anh, tự mình mặc tạp dề vào.

Hai người liền bắt tay vào công việc trong bếp. Ban đầu, tới tới lui lui, hai người còn thường xuyên va vào nhau, nhưng dần dần liền trở nên ăn ý. Kỳ thật, khả năng nấu nướng của bọn họ chỉ ở mức bình thường, nhưng điều trùng hợp chính là, những món cô không biết làm thì anh biết; những món anh không thể nấu thì cô có thể. Cho nên, hai người thay nhau làm chủ căn bếp, cũng thay phiên làm trợ thủ cho đối phương. Loay hoay một hồi, bữa cơm trưa tình yêu cuối cùng cũng hoàn chỉnh.

Trước khi chuẩn bị ngồi xuống bàn ăn, Tang Cẩn nhìn đồng hồ, chưa tới 12h. Tuy vậy cô đã rất đói bụng, vì thế liền "mời" anh ăn cơm. Sáng nay cô quá vội nên ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn. Cô đoán anh cũng như vậy.

Hai người bắt đầu ăn cơm, cô ăn rất ngon miệng, còn anh lại giống như thất thần, thường xuyên nhìn cô, tựa như có lời muốn nói.

"Món này gọi là gì? Ăn rất ngon." Tang Cẩn mặc dù không thể ăn cay nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi.

"Đồ của bà ngoại." Nói xong, Bàng Lỗi trực tiếp bưng dĩa lên, dùng đũa gắp đầy chén cơm của cô. Anh là người nôn nóng, cô cứ ăn từng chút từng chút như vậy khiến anh nhìn tới sốt ruột.

Bàng Lỗi thật không ngờ cô lại thích món này như vậy. Hôm qua lúc anh suy nghĩ về thực đơn, trong đầu đột nhiên nhớ cô hay nhắc tới bà ngoại, đương nhiên cũng sẽ không quên lần đó cùng cô chôn cất trong mộ phần tổ tiên của Đinh gia, tuy rằng cách làm không vinh quang nhưng anh lại cảm thấy chỉ cần đạt được mục đích là được, binh bất yếm trá.

https://thuviensach.vn

Anh thầm đoán, bà ngoại là người vô cùng quan trọng của cô, cho nên anh mới nghĩ tới đồ ăn của bà ngoại, mặc dù đó chỉ là cái tên. Hàm nghĩa thật sự của nó là tình cảm của người mẹ dành cho con gái khi lấy chồng, điểm này là Bàng Miểu đã nói với anh. Anh thật không ngờ, nhắc tới đồ ăn của bà ngoại, cô ăn rất nhiều, thậm chí còn ăn tới hai chén cơm. Anh vô cùng hài lòng.

Ăn được một nửa, Tang Cẩn buông đũa, tìm nước để làm dịu vị cay, nhưng trên bàn lại không có nước: "Không có nước sao? Làm sao bây giờ, cay quá!"

"Cay lắm sao? Tôi đi lấy cho cô cốc nước bỏ thêm đường." Bàng Lỗi đứng dậy, nhanh chóng chạy vào bếp.

Ngồi một lát, khi không thể chịu nổi nữa, Tang Cẩn cũng đứng dậy, đi theo: "Được không vậy? Không cần phiền thế đâu, lát nữa tôi không ăn món đó, ăn đồ ăn không cay là được."

Bàng Lỗi dùng thìa khuấy vài vòng trong nước, sau đó lấy thìa ra, bưng ly nước lên, xoay người đưa cho cô. Cô nhận lấy, lập tức uống từng ngụm từng ngụm.

"Cô uống nhanh như vậy làm gì? Cẩn thận bị sặc." Bàng Lỗi duỗi tay giữ đáy ly, di chuyển xuống dưới, không cho cô uống quá nhanh.

Tang Cẩn uống hết ly nước, cảm giác cay cuối cùng cũng không còn, trong miệng chỉ để lại vị ngọt. Cô muốn buông ly nước nhưng lại phát hiện không thể động đậy. Ánh mắt dừng trên ly nước, phát hiện tay anh đang cầm, hơn nữa còn đặt trên mua bàn tay cô.

Cô còn chưa hoàn hồn, một loại khí lực đột nhiên kéo cô về phía trước. Cả người ngã vào lồng ngực dày rộng mà ấm áp, trên eo cũng bỗng dưng nóng lên, là một tay còn lại của anh đang ôm eo cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng như vậy mà đưa mắt nhìn cô.

Bốn mắt vừa chạm, trái tim cô đột nhiên run lên, đập loạn nửa nhịp.

Thân thể bọn họ gần nhau như vậy, hơn nữa, mặt anh càng ngày càng gần mặt cô, hơi thở của hai người đã hòa vào làm một. Cô có thể ngửi được mùi hương quen thuộc trên người của anh, trái tim không thể khống chế mà đập nhanh hơn, toàn thân cũng trở nên nóng hơn.

Giờ khắc này, người đàn ông cũng cảm thấy nóng bức. Anh càng tới gần cô, nhiệt độ dường như cũng theo đó tăng lên. Nhưng anh lại bất giác mà dựa vào cô. Ánh mắt từ hàng lông mi tinh tế di chuyển xuống dưới, nhìn đôi mắt trong suốt như nước kia, cái mũi cao đáng yêu, cuối cùng là dừng ngay đôi môi hồng nhuận của cô.

Anh chưa từng thấy cặp môi xinh đẹp như vậy khiến anh nhịn không được mà một cắn một miếng. Anh ôm cô, cảm giác cô gái trong lòng như đột nhiên từ trường to lớn, còn anh lại biến thành mạt sắt bé nhỏ không cách nào chống cự được. Anh theo bản năng nhắm mắt lại, tiếp tục ôm lấy cô.

Tang Cẩn không biết vì sao cô cũng nhắm mắt lại, có lẽ là vì thấy anh làm thế, hai mắt cô cũng bất giác đóng lại. Rất nhanh, trên môi truyền tới xúc cảm lành lạnh, mềm mại, hình như là... Môi anh.

Cảm giác xa lại này nhưng lại có ma lực khiến cô không cách nào kháng cự. Tuy rằng trong đầu cô đang hiện lên một dấu chấm hỏi thật lớn, bọn họ đang làm gì đây? Danh bất chính, ngôn không thuận, như vậy có phải không được thích hợp hay không? Cô có phải nên đẩy anh ra hay không? Nhưng tay cô vẫn không thể nhúc nhích.

Cánh môi kề sát như biến thành mồi lửa thiêu hủy lý trí cuối cùng của hai người.

https://thuviensach.vn

Nhưng đúng lúc này, tiếng chuông di động vang lên, đẩy thân thể hai người đang kề sát ra xa.

Tang Cẩn vội xoay người đưa lưng về phía anh, nghe anh bắt máy, đầu bên kia truyền tới giọng nói quen thuộc, là Chu Tiểu Vạn, "Boss, hình như cục trưởng đã biết việc anh đang âm thầm điều tra vụ án của Đinh gia, hôm nay còn kêu em và Thích Nguyệt về cục, hỏi này hỏi nọ suốt cả nửa ngày. Đối tượng thẩm vấn tiếp theo chắc chắn là anh, em gọi để nhắc anh trước."

"..." Bàng Lỗi nhìn cô gái bên cạnh, tức giận tới nghiến răng nghiến lợi. Anh vừa ra khỏi bếp liền hạ giọng, "Chu Tiểu Vạn, hôm qua tôi đã nói với cậu thế nào? Cục trưởng có biết việc này hay không, biết khi nào, chẳng lẽ tôi không biết sao? Tôi còn cần cậu tới dai dòng à?" Nói xong, anh lập tức ngắt máy.

Tên tiểu tử thúi này, còn thiếu chút nữa thôi mà bị cậu ta phá hủy!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Anh Thích Em

Chương này toàn thơ tình, mà khả năng của tui thì lại có hạn, có ai rủ lòng thương cứu vớt chương này không?

Tình yêu của anh, có chừng mực, có tiết chế, có vui mừng, có đau khổ. Anh thích em...

Một bữa cơm trưa vốn nên lãng mạn lại vì cú điện thoại của Chu Tiểu Vạn mà bắt đầu đi về hướng ngược lại của nó.

Tang Cẩn không biết có phải do hai ngày nay ăn đồ cay quá nhiều hay không, hiện tại đột nhiên cảm thấy đau bụng. Cô chạy ra khỏi nhà bếp, khuôn mặt đỏ bừng, may là anh đang nghe điện thoại, cô liền lén đi vào toilet. Lúc đi ra, Bàng Lỗi đã đứng cạnh bàn thu dọn chén đũa.

Thấy sắc mặt cô không tốt, anh dừng công việc trong tay, đi tới dìu cô ra sô pha: "Sao sắc mặt lại đột nhiên kém như vậy? Có phải ăn trúng đồ hỏng rồi không? Tối qua nguyên liệu rõ ràng không..." Anh vội dừng lại, lo lắng bản thân sẽ tiết lộ sự thật tối qua không ngủ.

Tang Cẩn xua tay, mệt mỏi trả lời: "Không phải, dạ dày tôi vốn không được tốt, không thể ăn cay. Tôi trở về nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi, không sao cả." Nói xong, cô muốn đứng dậy rời đi.

Bàng Lỗi liền kéo cô trả về, cúi người nhìn cô: "Cô không ăn cay được, vì sao còn ăn nhiều như thế? Ngồi đây trước đi, tôi đưa cô tới bệnh viện." Giọng nói của anh rõ ràng là trách mắng nghiêm khắc, nhưng vẻ mặt lại lộ rõ tia lo lắng.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhìn anh chạy vào phòng, sau đó nhanh chóng đi ra, trên tay cầm áo khoác của nữ mặc thêm cho cô: "Đây là áo của chị tôi, cô mặc tạm đi."

Tang Cẩn mặc áo vào, định đứng dậy thì cả người đột nhiên bị nhấc lên... Anh cứ thế mà ôm cô sao?

"Tôi có thể đi được, anh thả tôi xuống dưới đi." Trái tim cô quả thật rất hoảng loạn, cô là người yếu đuối như vậy sao?

"Đừng lộn xộn." Anh trừng mắt nhìn cô. Tuy rằng trong lòng vô cùng tức giận vì kế hoạch bị quấy rầy, những chuyện cần làm còn chưa làm xong, nhưng hiện tại thân thể cô mới là quan trọng, cô ấy vì sao lại kích động như vậy? Đâu phải anh chưa từng ôm cô, khẩn trương cái gì? Nếu là người khác anh còn chẳng thèm quan tâm.

Tâng Cẩn rõ ràng cảm nhận được sự tức giận của anh, anh có phải cảm thấy cô làm anh mất hứng hay không? Vấn đề là, chính anh làm đồ ăn cay như vậy, hôm qua còn lột cho cô nhiều tôm hùm như thế... Thôi đi, rốt cuộc cũng là cô sai, ai kêu cô tham ăn như vậy. Cô cắn môi, không nói chuyện nữa.

Mãi tới khi lên xe, anh mới buông cô xuống. Lái xe tới bệnh viện rồi, lúc xuống xe, anh lại muốn ôm cô, cô kiên quyết không chịu, nói rằng muốn tự mình đi, nhờ anh dìu mình. Nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cô sẽ có cảm giác bị những ánh mắt đó giết chết.

Cuối cùng, anh chỉ đành dìu cô tới gặp bác sĩ, lấy máu xét nghiệm, chạy lên chạy xuống. Kết quả chẩn đoán là ăn đồ quá cay dẫn tới viêm dạ dày cấp tính, kiến nghị cô nên nằm viện.

Tang Cẩn sợ nhất là nằm viện, hơn nữa trước kia cô cũng từng trải qua mấy cơn viêm dạ dày cấp tính, cho nên trực tiếp từ chối, chỉ nhờ bác sĩ kê

https://thuviensach.vn

đơn. Bàng Lỗi đương nhiên không biết viêm dạ dày cấp tính là gì, bản thân chỉ cảm thấy vô cùng nghiêm trọng, cho nên nhất định ép cô ở lại theo dõi.

Hai người giằng co một hồi, không ai nhường ai. Cuối cùng, bác sĩ phải ra mặt đưa ra biện pháp, cô không cần nằm viện, chỉ cần truyền hai bình dịch, trong thời gian đó quan sát tình hình.

Vì thế, cả buổi chiều, hai người ở lại phòng tiêm truyền của bệnh viện. Tang Cẩn vừa truyền dịch vừa ngủ, còn anh vẫn luôn ở cạnh nhìn. Truyền xong hai bình nước, anh đánh thức cô, hỏi cô còn đau bụng không.

Tang Cẩn cảm thấy không còn đau bụng nữa, cho nên càng kiên quyết không muốn nằm viện. Bác sĩ kê đơn cho cô, dặn cô về sau phải ăn uống thanh đạm, hạn chế những món cay độc. Cô gật đầu liên tục, sau đó lặng lẽ nhìn người bên cạnh. Ánh mắt Bàng Lỗi nhìn cô nghiêm khắc lạ thường, giống như đang thầm trách mắng, hai ngày nay cô đang thể hiện cái gì? Cô vội vàng cúi đầu.

Rời khỏi bệnh viện, trời đã tối, đèn đuốc đã rực rỡ khắp nơi.

Tang Cẩn lên xe, mệt mỏi tựa lưng vào ghế, không bao lâu thì ngủ.

Bàng Lỗi lái xe về trường. Tới dưới chung cư, thấy cô đã ngủ, anh không đánh thức cô, trực tiếp lái xe về nhà của anh. Cô vẫn chưa tỉnh giấc, anh liền trực tiếp bế cô lên lầu, sắp xếp cô nằm trên giường của anh.

Thân thể cô gái vừa chạm giường liền lập tức nghiêng người, cuộn tròn ôm lấy chặt lấy chăn. Tư thế ngủ như thế rất giống trẻ con, vừa nhìn liền biết đó là người không có cảm giác an toàn. Lần đó bọn họ ngủ trên sô pha khách sạn, anh cũng đã phát hiện.

Tối hôm đó, kỳ thật anh không thể ngủ được. Bên cạnh là một người phụ nữ, tuy rằng có khoảng cách là một bàn trà, nhưng anh ngủ được mới

https://thuviensach.vn

lạ. Cô thì ngược lại, giấc ngủ thật sự rất sâu, ngay cả khi anh rời khỏi khách sạn cô vẫn chưa tỉnh.

Tối nay, trong nhà lại có một người phụ nữ, anh làm sao có thể ngủ được?

Anh ngồi ngay mép giường nhìn cô gái đang ngủ. Nhìn hồi lâu, anh mới đứng dậy, chỉnh chăn lại cho cô, sau đó cầm đồ ngủ của mình rời phòng, đi tắm.

Anh đi chưa được bao lâu, Tang Cẩn liền mơ hồ cảm nhận được bản thân hình như không phải đang ngồi trong xe, mà là đang nằm trên giường. Cô lập tức tỉnh lại, với tay mở đèn ngủ đầu giường, trong phòng lập tức sáng lên. Cô nhìn xung quanh một vòng, lập tức ý thức được, đây không phải chung cư của cô.

Tang Cẩn nhanh chóng xốc chăn lên, xuống giường, chạy khỏi phòng. Cô vừa ra tới phòng khách thì thấy một người cao lớn mặc áo ngủ màu đen đi ra, hai tay cầm khăn bông lau tóc. Anh nhìn cô, động tác trên tay dừng lại, nhíu mày: "Cô chạy ra đây làm gì?"

"Tôi phải về." Tang Cẩn thật không thể tưởng tượng tình cảnh ngủ lại ở nhà một người đàn ông là gì. Tuy rằng bọn họ không phải chưa từng trải qua chuyện tương tự, nhưng lần đó ở khách sạn là bất đắc dĩ.

"Về? Nếu buổi tối cô lại đau bụng thì ai chăm sóc cô? Hôm qua tôi không nên lột cho cô nhiều tôm hùm như vậy, hôm nay đồ tôi nấu lại quá cay, cho nên tôi phải chịu trách nhiệm. Tới sáng ngày mai, nếu cô không còn đau bụng, tôi đương nhiên sẽ đưa cô về. Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô đâu."

Nói xong, cũng không đợi cô phát biểu ý kiến, anh nhanh chóng vào phòng bên cạnh, có lẽ là phòng của chị gái anh. Không bao lâu, anh lại đi ra, trở về phòng của mình, cũng chính là phòng cô mới nằm ngủ. Lúc đi ra,

https://thuviensach.vn

trên tay anh cầm theo một bộ đồ ngủ màu đen, đưa cho cô: "Áo của chị tôi đều dọn về nhà chị ấy hết rồi. Cô mặc của tôi đi, tôi dùng máy giặt giặt rồi, rất sạch."

Tang Cẩn thấy anh nghiêm túc giải thích như vậy, nhịn không được mà cười. Cô không từ chối, nhận lấy đồ ngủ rồi trực tiếp đi vào phòng tắm. Bên trong đã có thêm một bộ bàn chải đánh răng mới, khăn mặt, thậm chí là khăn tắm cũng có. Hiệu suất của anh cao tới vậy sao?

Cô sửng sốt một hồi rồi bắt đầu đánh răng, rửa mặt, sau đó đi tắm.

Tắm rửa xong đi ra, Tang Cẩn thấy anh bưng một chén cháo trắng rời khỏi phòng bếp, một tay cầm thìa, một tay khuấy khuấy.

"Lại đây ăn cháo đi, cơm tối của cô." Anh đi tới trước bàn, đặt chén cháo xuống, ngồi đối diện, nhìn cô, ý bảo cô đi qua.

Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy ấm áp, loại ấm áp này giống như được sưởi ấm trong những ngày đông lạnh giá nhất. Cô bất tri bất giác đi tới, nhìn thoáng qua chén sứ trước bàn, ngồi xuống, cầm thìa bắt đầu ăn.

Cô ăn mấy miếng mới phát hiện bản thân anh còn chưa ăn, anh chỉ đang nhìn cô, khiến cô nhịn không được mà hỏi: "Anh không đói bụng sao?"

Bàng Lỗi hoàn hồn, lập tức đứng dậy: "Ai nói thế? Tôi đi lấy thêm một chén." Anh vội vàng rời đi, bóng lưng nhanh chóng biến mất ngay cửa phòng bếp. Không bao lâu, anh bưng một chén cháo khác đi về chỗ ngồi, cùng cô "ăn cơm tối".

Tang Cẩn vốn định hỏi anh vì sao lại cùng ăn cháo trắng với cô, nhưng ngẫm lại, cô là khách, anh chắc chắn sẽ nương theo cô. Chỉ là trong lòng cô không khỏi băn khoăn. Cô không biết ngày hôm nay có ý nghĩa gì với bọn

https://thuviensach.vn

họ, vốn dĩ có lẽ sẽ rất đặc biệt, nhưng kết quả cả ngày lại ở bệnh viện. Chính cô cảm thấy có chút tiếc nuối.

Ăn xong, cô muốn cầm chén về bếp thì bị anh ngăn lại. Anh kêu cô đi rửa mặt, sau đó về phòng nghỉ ngơi. Còn anh tự mình mang hai cái chén về bếp.

Hai mắt Tang Cẩn đã có chút ươn ướt, nhưng trong lòng lại vô cùng hạnh phúc. Cô vào phòng tắm đánh răng, sau đó trực tiếp trở về phòng anh, bò lên giường. Âm thanh ngoài phòng khách rất nhỏ, cô cơ hồ không nghe rõ được, sau đó, cô lại nghe tiếng bật đèn của phòng bên cạnh.

Cô nằm trên giường, nhắm mắt lại, nhưng không tài nào ngủ nổi. Gối trên đầu hơi cao khiến cô không quen, vì thế liền trực tiếp lấy gối đầu ôm vào lòng, trong lúc vô tình thì phát hiện mấy tờ giấy bên dưới.

Tang Cẩn ngồi dậy, mở đèn đầu giường, cầm mấy tờ giấy dưới gối lên xem.

Anh thích em.

...

Đông Tây Nam Bắc, em là người anh yêu nhất.

Anh nhớ những ngôi sao trên bầu trời.

Anh thích em.

Em như ký ức hòa vào dòng máu xuôi vào tim anh.

Em là người mà anh nhẹ nhàng dắt tay đi trong giấc mộng.

Anh thích em.

https://thuviensach.vn

Có chừng mực, có tiết chết, có vui mừng, có đau khổ.

Anh thích em.

.....

Tang Cẩn cảm thấy những câu thơ này rất quen mắt, nhưng trước sau vẫn không nhớ nổi tác giả là ai. Mỗi câu "Anh thích em" đều dùng lực rất mạnh.

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt quen thuộc, lạnh lùng mà anh tuấn, anh dường như đang ở trước mắt cô, đang nhìn cô. Trái tim cô cứ theo đó mà đập loạn nhịp.

Tang Cẩn lấy tiếp một tờ giấy ở dưới, bên trên vẽ một phiến đá thật to, trên phiến đá ấy lại nở ra rất nhiều bông hoa, bên cạnh viết thêm mấy chữ:

Em là bông hoa nở trong trái tim anh, không ai có thể cướp em đi từ nơi đó, trừ phi trái tim anh bị lấy ra. Điều này có được xem là vĩnh hằng hay không?

.....

Tang Cẩn nhìn nét chữ này, cảm giác giống như người đàn ông đó đang ngồi trước mặt cô, nghiêm túc nói mấy câu này. Những lời văn ấm áp phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng kia, cô cảm thấy thật kỳ lạ. Khóe miệng cong lên, cô lại đọc tiếp tờ giấy thứ ba:

Nếu không có kiếp sau, thân cây không thể trở nên vĩnh hằng, cơn gió lại càng không thể.

Em có thể trầm mặc, có thể kiêu ngạo, nhưng không thể không dựa dẫm, cũng không thể không kiếm tìm.

Đừng không nhớ nhung, cũng đừng không yêu say đắm.

https://thuviensach.vn

Hãy đem phiền não của em nói hết với anh.

Không cần mỗi lần tương ngộ đều hóa thành vĩnh hằng, một lần là đủ, đó là khi chúng ta gặp nhau.

.....

Cuối cùng Tang Cẩn cũng nhớ đây là thơ của ai, nhưng cô thật sự không cách nào tưởng tượng được, người đàn ông kiêu ngạo lạnh lùng mà cô quen biết lại đi đọc thơ của Tam Mao. Cô vẫn còn nhớ đây là những dòng thơ bi tình mà cô từng mê luyến ở tuổi mười bảy, nhưng hiện tại cô sớm đã không còn để ý.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh người đàn ông nào đó cúi đầu chép thơ. Có phải anh đã vắt hết suy nghĩ mới có thể nói ra mấy câu này không? Từ đầu đến cuối hoàn toàn là những dòng phản bác bài Nếu có kiếp sau của Tam Mao.

Tang Cẩn đặt ba tờ giấy về đúng thứ tự, bỏ gối đầu xuống, một lần nữa nằm lên giường. Có phải hôm nay anh định nói với cô những lời này không? Trong lòng cô có chút kích động, thậm chí là chờ mong.

Tiếc là, những gì cô suy nghĩ đều không hề phát sinh. Nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng cô cũng đi vào giấc ngủ. Mãi tới sáng hôm sau, cô mới bị tiếng nói chuyện ở ngoài phòng khách đánh thức.

Tang Cẩn bật dậy, sửa sang tóc tai rồi ra ngoài phòng khách. Vừa tới cửa, cô nghe người bên ngoài hình như đang nói chuyện điện thoại. Vô tình cô nghe tới ba chữ "Đinh Vũ Kiều", bàn tay đặt trên chốt cửa trong nháy mắt dừng lại. Cô ngây ngốc đứng đó, mãi tới khi có người gõ cửa, cô mới giật mình hoàn hồn, mở cửa.

Bàng Lỗi hỏi cô có còn đau bụng hay không, cô lắc đầu: "Không đau nữa, ăn sáng xong, anh cứ tới cục cảnh sát đi, tôi tự về là được."

https://thuviensach.vn

"Cái gì là tự về? Ăn xong tôi đưa cô về chung cư, về tới nơi hãy cố gắng nghỉ ngơi, tôi sẽ tới tìm cô sau. Có việc." Bàng Lỗi bỏ thêm hai chữ vào cuối cùng.

Tang Cẩn muốn hỏi anh có chuyện gì, nhưng trực giác mách bảo có lẽ anh đang vội tới cục cảnh sát nên đành nhịn xuống. Bằng tốc độ nhanh nhất, cô rửa mặt, thay quần áo.

Hai người cùng ăn sáng. Bàng Lỗi vẫn quyết định tự mình lái xe đưa cô về trường, sau đó mới rời đi.

Từ sau hôm đó, Tang Cẩn vẫn nhớ kỹ mấy câu cuối cùng anh nói với cô, trong tiềm thức không ngừng chờ mong.

Nhưng suốt một tuần này, ngày ngày anh và Chu Tiểu Vạn đều dự tiết của cô, nhưng sau khi hết giờ lại vội vàng rời khỏi. Mỗi lần hết tiết cô đều muốn đi tìm bọn họ, nhưng hiện tại là cuối kỳ, rất nhiều sinh viên tranh thủ cầm bài đi hỏi cô, cho nên chính cô căn bản không có thời gian.

Ngoài những lần đó, anh chưa từng xuất hiện. Anh nói có việc, rốt cuộc là có việc gì?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Phiến Đá Nở Hoa

Bàn tay nắm làn váy buông xuống, anh ôm lấy cô, quay một vòng, hai vòng...

Chiều thứ sáu hôm nay là tiết cuối cùng Tang Cẩn đứng lớp ở đại học Thanh An.

Tang Cẩn định dùng tiết này sửa bài thi thử để chuẩn bị cho kỳ thi hôm thứ hai, dù sao cũng không còn nội dung mới nữ. Buổi chiều, cô đã tới phòng học thật sớm.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, bên trong không khí tràn ngập ấm áp.

Vẫn còn vài phút nữa mới tới tiết nhưng sinh viên đã ngồi đầy trong phòng, ai nấy cũng đều thảo luận về bài kiểm tra tiếng Đức vào ngày thứ hai.

Tang Cẩn đứng trên bục giảng, nhìn một bài thi, bên trên không có tên, chỉ vẽ một cái đầu heo. Thời điểm chấm bài, nhìn tới đầu heo này cô liền bật cười. Toàn bộ bài thi chỉ có một câu tiếng Đức, dịch nghĩa là "Anh ấy thích em", ngữ pháp tuy không sai nhưng ý nghĩa thật sự có lẽ là "Anh thích em".

Cô do dự một hồi, cuối cùng cũng rút bài thi này ra, nhìn tiếp bài thi bên dưới. Trang này cũng giống trang trước, không đề tên, bên trên vẽ ba cục đá,bên trên là hai viên đá nhỏ xếp song song với nhau. Thông điệp này,

https://thuviensach.vn

người sáng suốt vừa nhìn sẽ lập tức hiểu. Điểm khác biệt chính là bài thi này được 3 điểm, bởi vì nó làm đúng một đề:

Anh thích em: Ich liebe dich.

Nghiêm khắc mà nói, câu văn này không thể được tính là đúng. Anh thích em, trong tiếng Đức là Ich mag dich. Mà dòng chữ Ich liebe dich trên bài thi này, dịch ra tiếng Trung sẽ là Anh yêu em. Hai câu này cũng giống sự khác biệt của I like you và I love you trong tiếng anh vậy.

Tang Cẩn thật không ngờ, vì sao anh chỉ nhớ một câu này của cô mà lặp đi lặp lại, lần nào nhìn tới, trái tim cô cũng đều trở nên loạn nhịp. Thỉnh thoảng cô sẽ nhớ tới tối hôm đó, những dòng thơ dưới gối của anh.

Tiếng chuông vào tiết vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô. Cô hoàn hồn, bắt đầu phát bài thi. Cô đọc to từng tên để sinh viên lên lấy bài, cuối cùng còn hai bài thi không ghi tên, cô thầm do dự không biết xử lý thế nào.

Vừa rồi Chu Tiểu Vạn có gọi điện cho cô, kêu cô giữ bài dùm cậu ấy trước, hơn nữa còn cố ấy dặn đi dặn lại mấy lần, chưa hết tiết thì không được ra ngoài. Chu Tiểu Vạn ngắt máy không được bao lâu thì Bàng Lỗi liền vào lớp học, trước sau vẫn ngồi ở cuối lớp, nếu không cúi đầu loay hoay gì đó thì sẽ nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Tang Cẩn bắt đầu sửa bài thi. Bởi vì đây là tiết cuối cùng nên sinh viên có mặt rất đầy đủ. Bình thường ai thích đi học thì mới tới, nhưng hiện tại, mọi người đều bắt đầu chú ý tới vấn đề thi cử. Ngoại trừ những vấn đề trên bài thi vừa rồi, những lỗi sai thường gặp cô cũng lấy ra nói lại một lần.

Đến cuối tiết, Tang Cẩn vẫn thật sự cảm thấy không thoải mái. Cô cảm thấy nguyên nhân không chỉ nằm ở nội dung, mà có lẽ còn có những nguyên nhân khác. Cô thầm suy nghĩ vấn đề bài thi 3 điểm kia, rốt cuộc nên giải quyết thế nào mới ổn.

https://thuviensach.vn

Gần tan lớp, rốt cuộc vẫn không có ai hỏi cô bài thi kia. Tang Cẩn kêu sinh viên của mình xem lại bài, còn vấn đề gì thì cứ tự nhiên hỏi, hôm nay cô sẽ về trễ một chút. Cô không nghĩ nhiều, cầm bài thi 3 điểm xuống cuối lớp, đặt trước mặt Bàng Lỗi: "Đây là bài của anh."

Bàng Lỗi vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng của cô, cánh tay vốn chống cằm lập tức hạ xuống, anh nhanh chóng ngồi thẳng người dậy.

"Bạn học, cậu được bao nhiêu điểm?" Vị trí bên cạnh Bàng Lỗi vốn là của Chu Tiểu Vạn, bởi vì hôm nay cậu ta không tới nên bị một nam sinh khác ngồi vào. Nam sinh đó tùy tay cầm bài thi của Bàng Lỗi qua.

"3 điểm? Không phải chứ? Tôi 30 điểm mà còn tưởng mình đứng bét lớp! Nói như vậy là có người còn kém hơn tôi rồi."

"..." Bàng Lỗi giật lại bài thi, vò nát thành cục, hai mắt nhìn chằm chằm cô.

"Wow, thật khí phách, nhưng mà tôi không dám làm vậy, cô Tang sẽ rất buồn." Nam sinh bên cạnh nhìn Tang Cẩn cười cười.

Tang Cẩn nhìn Bàng Lỗi, cảm thấy ánh mắt anh như con dao sắc bén trực tiếp đâm vào lòng cô. Hai người cùng nhìn nhau, sau đó cô dời tầm mắt đi, nhìn nam sinh bên cạnh anh, khẽ cười. Cuối cùng, cô xoay người, chuẩn bị trở về bục giảng.

Phía sau đột nhiên có một tiếng vang thật lớn: "Cô Tang, anh thích em..."

Tang Cẩn dừng bước, trái tim phảng phất cũng ngừng đập. Sau một lát, cô mới có thể nghe rõ tiếng đập của trái tim mình, nó giống như từng hồi trống, thanh âm mỗi lúc một lớn, cơ hồ đem toàn bộ những tiếng động xung quanh bao trùm.

https://thuviensach.vn

Phòng học vốn dĩ đang rất ầm ĩ cũng đột nhiên im lặng.

"Oh!" Phòng học an tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng động, là giọng nam vừa rồi.

Mọi người đều cho rằng có sinh viên thổ lộ với giảng viên, hơn nữa là thổ lộ trước mặt mọi người sẽ vô cùng kích thích.

Bàng Lỗi nhìn phòng học lộn xộn như thế, không khỏi nhíu mày, đám trẻ này đều uống thuốc kích thích hết rồi sao?

Buổi sửa bài hôm nay vốn dĩ anh sẽ không tới. Mục tiêu của anh là 5 điểm, bởi vì trong đề thi có một câu 5 điểm anh biết làm. Kết quả, chỉ có 3 điểm, việc này đối với một người là học bá từ nhỏ thật đúng là sét đánh ngang tai. Cho nên anh mới không ngần ngại vò nát bài thi.

Đương nhiên, với sự ham học của mình, anh sẽ khiêm tốn hỏi cô để biết đáp án là gì.

Cho nên, kỳ thực anh chỉ muốn hỏi "Anh thích em" trong tiếng Đức phải nói thế nào. Kết quả, cả một tuần nay anh không có một chút tế bào nào có thể mang đi hỏi người ta, cuối cùng chỉ đành viết câu "Anh yêu em" vào đề bài "Anh thích em".

Đáng tiếc, anh còn chưa nghe được câu trả lời của cô thì chuông tan học đã vang lên. Cô trở về bục giảng, đám sinh viên đã như ong vỡ tổ lên tặng quà cho cô, sau đó còn kéo cô chụp hình lưu niệm, bởi vì mọi người đều biết cô giáo xinh đẹp của bọn họ sắp phải rời đi.

Có nữ sinh còn khóc lóc ôm chầm lấy cô.

Bàng Lỗi vẫn ngồi cuối lớp nhìn lên, thỉnh thoảng còn có sinh viên nhìn xuống anh, dùng ánh mắt tán dương. Xem ra, anh đã không còn cơ hội

https://thuviensach.vn

làm đứa học sinh chăm ngoan trước mặt cô nữa. Trong lòng thầm nghĩ, liệu anh có nên đâm lao thì phải theo lao hay không?

Anh ngồi suy nghĩ nhưng trong phòng lại quá ồn, anh không thể không ra ngoài trước, tìm một chỗ yên lặng tiếp tục suy nghĩ, thuận tiện chờ cô ra.

Tang Cẩn không ngừng bị sinh viên lôi kéo chụp ảnh, xin cách liên hệ. Cô thật không ngờ bản thân không phải chủ nhiệm của họ, hơn nữa chỉ mới đứng lớp có một học kỳ nhưng đám sinh viên này lại nhiệt tình với cô như thế. Bất giác, cô cũng cảm thấy có chút kích động, có chút buồn bã.

Vất vả một hồi mới tạm biệt xong, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã là hoàng hôn, mặt trời đã dần lặn về núi. Phòng học sớm đã không còn ai, ngay cả anh cũng vậy.

Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy trái tim trống trải. Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, theo túi lên vai, sải bước rời khỏi phòng học.

Cô lang thang khắp sân trường, trong đầu lại nghĩ tới tình hình lúc tan học. Cô không biết có phải anh có vấn đề muốn hỏi cô hay không, nhưng bây giờ nghĩ lại, cô vẫn nhớ rõ, thời khắc nghe câu nói đó, trong lòng cô vui mừng như điên. Bây giờ có thể bình tĩnh lại, cô cảm thấy đó như một giấc mơ. Tỉnh dậy rồi, mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Sau bữa cuối tuần đó, liên lạc giữa bọn họ khi có khi không. Ngoại trừ những lúc anh và Chu Tiểu Vạn xuất hiện ở lớp học, những thời gian khác dường như đều rất bận rộn. Thỉnh thoảng sẽ gọi cho cô, nhưng anh chưa bao giờ một mình tới tìm gặp. So với ba tháng đưa số anh vào danh sách đen kia, tình hình lúc này dường như đã tốt hơn một chút.

Mỗi lần bọn họ nói chuyện điện thoại đều không hề nhắc tới việc thi cử. Anh gọi cho cô, cô hỏi anh có chuyện gì, anh nói không có gì cả, hai

https://thuviensach.vn

người cứ yên lặng một lúc lâu rồi chúc nhau ngủ ngon, rồi cuối cùng tắt máy.

Tang Cẩn vẫn luôn cho rằng bản thân rất nhàm chán, nhưng hiện tại phát hiện, anh cũng giống như cô. Cô thầm đoán, nếu không phải có Chu Tiểu Vạn ở bên cạnh giúp đỡ, có lẽ anh sẽ không làm nhiều chuyện như vậy, sao thơ viết thơ, mỗi ngày bận rộn còn dành thời gian tới trường dự tiết của cô, bên trên bài thi còn viết mấy câu ái muội như vậy, nhìn vào thật giống với thổ lộ. Nhưng thực tế, tất cả đều không phải.

Nếu nói anh vậy nhàm chán, vậy thì là cô không đúng, những chuyện anh làm cho cô còn không đủ nữa sao? Hôm đó ở quán Tứ Xuyên, bao lì xì chín đồng chín hào chín xu kia rốt cuộc có ý nghĩa gì? Anh trước sau vẫn chưa giải thích với cô.

Sau đó cô nhịn không được mà chạy tới tiệm cơm hỏi cho rõ ràng. Nhân viên phục vụ giải thích quán cơm của bọn họ có hoạt động, vị khách chọn món ăn đặc biệt của quán sẽ được mua một tặng một. Hôm đó bọn họ may mắn trúng thưởng, cho nên có thể thực hiện trong ngày. Bữa cơm đó bọn họ không cần trả tiền, ngược lại, phục vụ sẽ đưa bao lì xì chín đồng chín hào chín xu cho cô, nguyên nhân là vì cô là khách quen của quán bọn họ, hơn nữa còn mang bận tới.

Câu giải thích như vậy không hề có bất cứ lỗ hổng nào, nhưng ngay cả kẻ ngốc cũng biết, đây là chuyện không thể xảy ra. Chắc chắn đã có người sắp xếp. Cô từng hỏi anh, nhưng câu trả lời lại là anh không nhàm chán như vậy.

Vừa nghĩ tới người đàn ông này, Tang Cẩn lại muốn cười, nhưng cuối cùng lại cười không nổi, trong lòng thậm chí có chút chua xót. Có đôi khi cô cảm thấy, ngoài mặt người đàn ông này vô cùng lạnh lùng, kỳ thật trái tim lại rất ấm áp, những chuyện anh làm đều mang tới cảm giác được bảo

https://thuviensach.vn

vệ. Vì thế, cô có thể tưởng tượng được anh ấy xuất thân từ một gia đình hạnh phúc thế nào.

Nghĩ tới gia đình, tâm tình cô lại đột nhiên trầm xuống. Nếu anh biết cô là con gái của Đinh Vũ, anh sẽ còn vui vẻ tới gần cô sao? Vấn đề này đã là băn khoăn của cô trong suốt tuần nay.

"Roẹt..." Đột nhiên nghe tiếng váy bị xé rách, Tang Cẩn hoảng sợ, muốn đi về phía trước, nhưng lúc này lại không thể động đậy.

Cô quay đầu mới biết, làn váy của cô hình như bị mắc vào cành cây. Cô nhìn xung quanh, lúc này mới ý thức được, cô sẽ có thói quen đi đường tắt, sau khi dạy học sẽ đi về bằng con đường hẻo lánh này.

Ven đường có một phiến đá rất lớn, bên trên đề ba chữ: Phù Tang viên. Trong vườn trồng rất nhiều hoa dâm bụt, hơn nữa còn có rất nhiều chủng loại, màu sắc.

Tang Cẩn đột nhiên nhớ lại, một tuần trước, anh và Chu Tiểu Vận từng xuất hiện ở đây.

Mỗi lần tan học về chung cư, cô đều sẽ trở về con đường này. Đây có lẽ là thói quen không tốt của cô, thích ăn cơm ở đâu, mỗi lần cô đều tới quán cơm đó; thích đi con đường nào, mỗi ngày cô đều sẽ đi trên con đường đó. Như thế quả thật sẽ bớt được việc, nhưng có điểm không tốt chính là, một khi mất đi, bản thân sẽ phải trải qua đau đớn.

Con đường này, hoa viên này, hôm nay có lẽ là lần cuối cô đi ngang qua.

Tang Cẩn khẽ thở dài, một tay kéo váy muốn thấy rõ nó bị mắc ở chỗ nào.

https://thuviensach.vn

"A!" Một sức lực kéo váy cô qua phía ngược lại. Cô phải duỗi tay chống lên phiến đá ven đường mới không bị ngã.

Bàng Lỗi kéo làn váy, cả người lui về sau, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt. Anh cứ lui như vậy, cô gái đứng bên kia phiến đá không thể không đi theo anh. Hai người cách nhau một phiến đá, cho nên cô không nhìn thấy anh. Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác, váy của cô gái này thật sự quá dài, hơn nữa còn là loại hai tầng. Anh cầm trong tay nhìn cả nửa ngày mới thấy rõ.

Anh vẫn luôn đi theo cô gái nào đó, đương nhiên, chắc chắn là song song. Anh đi dọc theo con đường xi măng sát khu dạy học, còn cô lại đi trên đường nhỏ trong hoa viên, giữa hai người có cỏ cây, bụi hoa, cho nên cô không để ý tới anh. Anh vẫn luôn nhìn cô, khi nghe tiếng thét chói tai liền lập tức chạy tới thì phát hiện váy cô bị mắc vào cành cây.

Anh vốn chỉ muốn giúp cô gỡ làn váy bị mắc xuống, nhưng tình hình hiện tại lại hoàn toàn tương phản. Anh tuy biết hành động này có chút thô lỗ, nhưng trong lòng lại có loại cảm xúc mãnh liệt muốn kéo cô qua. Vì thế, tay anh vẫn không buông, chân cũng không dừng.

Mặt bên kia phiến đá, Tang Cẩn khó khăn lắm mới đứng vững, cô muốn nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì. Kết quả, điều làm cô cảm thấy kỳ quái hơn chính là sức lực kia vẫn cứ kéo cô, cô chỉ có thể tay đỡ phiến đá, bước chân di động theo hướng đó, từ phiến đá bên đường chen qua thảm cỏ.

Tang Cẩn nhìn người đàn ông đang cầm làn váy của mình, vẻ mặt dường như không có chút biểu biểu tình. Bên trong đôi mắt đen như mực lại lóe lên tia sáng, khóe miệng mang theo ý cười, tuy rằng vô cùng nhẹ nhàng như cô vẫn cảm nhận được. Biểu cảm của anh giống hệt một đứa bé vừa làm chuyện xấu bị người lớn phát hiện, trên mặt lại có biểu cảm dương dương tự đắc.

https://thuviensach.vn

"Anh kéo váy tôi làm gì?" Tang Cẩn muốn tức giận nhưng lại giận không được, thậm chí, cô rất muốn cười, lại phải cố gắng nhịn xuống.

"Tôi đâu có kéo váy cô, rõ ràng tôi có lòng tốt giúp cô mà."

"Anh chơi xấu! Chu Tiểu Vạn nói không sai, anh là..." Còn chưa nói xong, Tang Cẩn đã bị anh nhẹ nhàng kéo tới, cả người ngã vào lòng anh.

Bàn tay nắm làn váy buông xuống, anh ôm lấy cô, quay một vòng, hai vòng... Hai người dần dần di chuyển ra sau phiến đá.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Anh Muốn Hôn Em

Môi anh dường như đang rơi tự do, nặng nề đặt lên môi cô, trong nháy mắt đã chặn hết tất cả những gì mà cô muốn nói.

Làn váy màu trắng giống như cánh bướm bay bay trong gió lạnh hoàng hôn.

Ngọn gió thổi đến làm tóc cô bay qua một bên. Cảnh tượng này thấp thoáng trong bụi cỏ của một góc vườn trường đặc biệt động lòng người.

Một khắc ngã vào cái ôm của anh, trong đầu Tang Cẩn liền trở nên trống rỗng.

Anh ôm cô làm gì, cô căn bản không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bầu trời bên trên, hoa cỏ cây cối xung quanh, cả khu dạy học xa xa... Toàn bộ thế giới đều đang chuyển động. Chỉ có có và anh là cùng yên lặng, bởi vì cô ngửa đầu, chỉ nhìn thấy anh.

Đợi mọi thứ đều trở về bình thường, sống lưng cô đã dựa vào phiến đá đằng sau, thân thể anh cũng theo đó lại sát gần cô. Cô cảm nhận được phiến đá phía sau vẫn còn âm ấm, giống như thân thể của người đàn ông trước mặt.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đúng lúc này, anh cúi người hôn cô.

https://thuviensach.vn

Ngay khi hai đôi môi vừa chạm, trong đầu lập tức nghĩ ra một cái tên, cô nhanh chóng nghiêng đầu mình qua một bên.

Môi anh dừng ngay trên cổ cô, cô có thể cảm nhận được độ nóng từ một nơi nhỏ bé truyền rộng ra.

Bàng Lỗi buông tay ôm eo cô, hai tay chống lên phiến đá phía sau, nghiêng đầu, nhìn cô: "Vì sao chứ?" Giọng anh rất trầm, lộ rõ cảm giác thất bại.

Anh cứ tưởng với sự ăn ý của bọn họ, cô sớm đã biết được tâm tư của anh, nhưng vì sao lại muốn từ chối? Cô quay đầu đi, anh cũng chuyển động theo cô, trước sau khóa chặt đôi mắt ấy ép cô phải trả lời.

Tang Cẩn nhìn gương mặt ngay trước mặt, tuấn mỹ như vương tử trong thần thoại không Hy Lạp. Đặc biệt là đôi mắt, ánh mắt anh đen nhưng sáng ngời như vì sao, hàng lông mi đậm nhưng rất dài. Tầm mắt cô di chuyển xuống, môi anh truyền tới cảm xúc vô cùng đặc biệt, rất gợi cảm, cũng rất dụ người.

Trái tim cô cuồn cuộn truyền tới cảm xúc mãnh liệt, cô muốn tới gần anh, nhưng lại không muốn lên tiếng giải thích.

Vấn đề là, những chuyện lúc trước đã không thể vãn hồi, cô nhất định phải nói với anh chân tướng.

Tang Cẩn nhìn anh: "Bàng Lỗi, tôi muốn nói với anh một chuyện..."

"Tang Cẩn, anh muốn hôn em!" Không đợi cô nói xong, anh đã ngắt lời.

Có phải vì anh chưa đủ thẳng thắn hay không? Vậy anh sẽ nói thẳng với cô, bởi vì việc này xác thật là chuyện hiện tại anh muốn làm. Không chỉ là hiện tại, có lẽ đã từ rất lâu, anh cũng không nhớ cái suy nghĩ này bắt đầu

https://thuviensach.vn

từ khi nào. Nó cứ tồn tại như vậy, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt tới bây giờ đã khó có thể khống chế.

Cả mặt Tang Cẩn đỏ bừng. Lúc này, ánh mắt anh vô cùng chắc chắn nhưng muốn nói với cô, điều anh vừa nói là sự thật, không hề đùa giỡn.

"Anh muốn làm gì, tôi không ý kiến. Nhưng tôi cần phải nói với anh một sự thật, tôi không phải họ Tang, cũng không phải là Tang Cẩn. Tôi họ Đinh, tên của tôi là Đinh Đinh, Đinh Vũ Kiều là cha tôi, nhưng kỳ thật ông ấy không phải họ Đinh, ông ấy họ Tang. Khi nhỏ tôi theo họ mẹ, Đinh Mai là bà ngoại của tôi, mẹ tôi là Mai Tĩnh Xu. Tôi còn có một người em trai, tên Đinh Đang. Một nhà họ Đinh năm người vào mười lăm năm trước đã chết toàn bộ..."

Cô còn chưa nói xong, chiếc cằm đột nhiên trở nên căng thẳng. Môi anh như đang rơi tự do, nặng nề đặt lên môi cô, trong nháy mắt đã chặn hết tất cả những gì mà cô muốn nói.

Tang Cẩn muốn quay đầu nhưng lại không được. Lúc này cô mới phát hiện, một tay anh đã giữ cằm cô, chỉ cần cô nhúc nhích, tay anh sẽ siết càng chặt. Tay anh đột nhiên đưa đầu cô lên, môi cô bị anh ôm lấy, rất kín, kín không kẽ hở.

Hai mắt anh nhắm lại, nhưng cô lại mở mắt.

Cô nhìn bộ dáng chuyên chú của anh, như bị mê hoặc, mí mắt rốt cuộc cũng buông xuống, đầu cũng không tiếp tục lắc lư, hai tay đang thả lỏng dần dần đưa lên trên, nắm lấy hai tay của anh.

Phản ứng của cô như một tín hiệu quan trọng, anh nhanh chóng nhận lấy, cũng bắt đầu hành động.

Bàng Lỗi buông cánh tay đang giữ cằm cô, năm ngón tay len qua tóc cô đưa ra sau. Cánh tay đặt trên phiến đá cũng buông xuống, di chuyển tới

https://thuviensach.vn

sống lưng cô, đem thân thể của người con gái ôm vào lòng.

Tang Cẩn cảm nhận được sự thay đổi trong mỗi động tác của anh. Cô đột nhiên cảm thấy anh đang vì cô mà tạo ra một không gian riêng tư, đặt cả người cô vào đó, mỗi một chỗ đều vô cùng phù hợp. Cô không thể nhúc nhích, tất cả hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của anh.

Môi anh dần cọ xát vào môi cô.

Lúc bắt đầu, anh rất kiên nhẫn, đôi môi nhẹ nhàng đặt trên môi cô như nhấm nháp mật ngọt. Mút một lát, tận hưởng một lát, anh mới buông ra, sau đó lại dùng cách như vậy ngậm lấy cánh môi còn lại. Trên dưới thay phiên, lặp đi lặp lại.

Môi cô bị anh hút lấy, sức lực tuy không lớn nhưng cũng không phải nhẹ. Rõ ràng từ nơi đó, cô cảm nhận được sự thay đổi rõ ràng, nhẹ nhàng uyển chuyển như lông chim đảo qua đảo lại trong trái tim, khiến cả người cô đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy.

Tang Cẩn có thể cảm nhận được mạch đập trên tay mỗi lúc một nhanh, hô hấp cũng trở nên dồn dập, cơ thể dường như càng ngày càng thiếu không khí, khó chịu tới không thở nổi.

Hồi lâu, cánh môi cọ xát cuối cùng cũng kết thúc.

Cô không kịp đề phòng đã bị anh dùng lưỡi cạy đôi môi ra. Cô bắt lấy tay anh, cũng bất giác mà càng dùng sức. Cô có thể cảm nhận rõ ràng vật là trong miệng, rất mềm, rất nóng, là đầu lưỡi cực nóng của anh.

Đến tận bây giờ, kiên nhẫn cuối cùng đã biến mất, anh trực tiếp đảo lưỡi ngang chóng câu lấy lưỡi cô, gắt gao giữ chặt.

Tang Cẩn bị anh đảo qua đảo lại như thế, trong đầu đột nhiên trống rỗng. Cô chỉ có thể cảm nhận được, lưỡi anh không ngừng cuốn mấy vòng

https://thuviensach.vn

với lưỡi cô, giống hệt cơn lốc.

Tang Cẩn không biết nên diễn tả cảm giác này thế nào. Vì sao cô lại cảm thấy giống như có viên đá cuội lăn qua lộn lại trong miệng cô vậy chứ?

Loại xúc cảm này trước nay cô từng trải qua, cô cảm thấy lồng ngực đột nhiên như bị nghẹn lại, hoàn toàn không còn chút dưỡng khí. Cô đã không còn nghe được bất cứ âm thanh nào bên ngoài, chỉ nghe được tiếng tim đập của cô. Cũng giống như vậy, có lẽ tim anh cũng đang thình thịch thình thịch.

Giờ khắc này, người đàn ông cũng kích động giống cô, càng lúc càng cảm thấy kích thích, mới lạ. Anh không biết thì ra đôi môi của cô gái này lại mềm mại như vậy, hương vị cũng vô cùng độc đáo.

Anh không biết có phải sáng nay cô đã uống sương sớm trên cánh hoa hay không, nhưng lúc này hôn cô làm anh cảm thấy thật mát lạnh, dễ chịu, ngọt ngào, thuần mỹ...

Anh đột nhiên cảm thấy vốn từ của mình thật phong phú, nhưng mấy ngày nay lúc viết thư lại không thể lấy ra, cuối cùng anh chỉ đành lấy lại bài cũ, sau đó sửa chữa một chút. Loại chuyện này, tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào biết!

Bởi vì rất thoải mái nên anh cứ quyến luyến ở trên môi cô. Anh không thể không thừa nhận, xúc cảm này của anh quả thật quá ác liệt... Loại xúc cảm này giống hệt tưởng tượng của anh. Không, có lẽ là đẹp hơn, tốt hơn ngàn lần, vạn lần.

Vì thế, anh vẫn muốn tiếp tục hôn cô, hôn tới khi phiến đá nở hoa, thiên hoang địa lão.

https://thuviensach.vn

Mùi hương bốn phía trong vườn hoa dâm bụt thật làm người ta say mê. Gió lạnh thổi tới trước sau vẫn không thể làm giảm độ nóng của cặp nam nữ đang ôm hôn nhau.

Màu sắc bên trong, từ lửa đỏ thành màu hồng nhạt, sau đó lại biến thành màu lam, xám trắng, cuối cùng là tối đen như mực.

Ánh trăng không biết từ khi nào đã treo ngay đỉnh đầu.

Tang CẨn không biết đã hôn bao nhiêu lâu, tư thế của hai người đã thay đổi bao nhiêu lần... Dần dần, cô cảm thấy đôi môi và lưỡi của mình có chút tê dại, nhưng anh lại giống như vẫn còn rất hứng thú.

Cô không thể không dùng sức đẩy anh ra, viện cớ: "Hình như có người tới."

Bàng Lỗi lập tức đưa mắt nhìn xung quanh, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, sau đó liền phản bác cô: "Ở đây không có ai cả, hoa viên này, con đường này, ngoại trừ em, bình thường không có ai đi lại." Anh nghiêm túc nhìn cô, ngụ ý là bọn họ còn có thể tiếp tục.

Tang Cẩn cảm thấy dở khóc dở cười. Trong lòng đột nhiên nhớ lại chuyện khi nãy, bản thân muốn biết suy nghĩ của anh, cô nhắc lại: "Chuyện hôm nay em nói với anh không phải đùa giỡn. Anh là cảnh sát, đương nhiên sẽ biết ba chữ Đinh Vũ Kiều là cấm kỵ của thành phố Thanh An. Em là con gái ông ấy, điều này có nghĩa là, em có khả năng là con gái của kẻ giết người."

"Chuyện giết người phạm tội anh không sợ, còn sợ con gái của kẻ giết người sao? Chỉ cần người đó không phải là nam thì được. Anh định kết hôn với người khác giới chứ không phải đồng tính. Huống hồ, ông ấy có phải hung thủ giết người hay không, hiện tại còn chưa chắc chắn."

https://thuviensach.vn

"..." Tang Cẩn nhìn anh, vẻ mặt lộ rõ ngạc nhiên. Nói như vậy, anh đã biết chân tướng rồi sao?

Cô vội vàng hỏi anh, anh lại không trả lời, chỉ kéo lấy tay cô: "Anh đưa em về, có việc."

Tang Cẩn vừa nghe liền nhớ tới lần trước, anh cũng nói có việc. Nhưng hôm nay không phải nên nói với cô hay sao? Cô chỉ đành kiềm chế tò mò trong lòng, cùng anh đi về.

Hai người đi rất chậm, tay anh nắm chặt tay cô, năm ngón tay đan xen nhau.

Cô cảm giác được tay anh rất nóng, rất ẩm, tay cô cũng giống như thế. Bọn họ dắt tay nhau như vậy là lần đầu tiên, bởi vì trước kia đều là anh nắm cổ tay cô.

Vừa rồi bọn họ còn hôn môi nữa!

Tang Cẩn cảm thấy đầu mình có chút ngốc ra, cô thầm nghĩ có lẽ do thời gian hai người hôn quá dài nên não cô thiếu dưỡng khí. Hiện tại, cô bất tri bất giác nhớ lại toàn bộ những chuyện vừa xảy ra, trong lòng đột nhiên cảm thấy hưng phấn.

Cuộc sống mới của cô liệu có phải thật sự bắt đầu rồi không?

"Em quyết định ở lại, không về Đức nữa. Thật ra em không thích nơi đó, vẫn là ở Trung Quốc thích hơn." Tang Cẩn cảm thấy phải nói rõ với anh vấn đề này.

"Ở lại làm nữ dân công cao cấp cho công ty bất động sản gì đó sao?" Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô.

https://thuviensach.vn

"Kiến trúc sư không phải dân công." Tang Cẩn sửa anh, "Trước mắt không còn con đường nào khác, kiến trúc sư là lựa chọn duy nhất của em. Nếu anh cảm thấy em không nên làm việc cho Thành Uy Tứ Quý, em có thể suy nghĩ đổi công ty khác."

Bàng Lỗi xoay người lại: "Em hãy là chính em đi. Em là kiến trúc sư, làm giảng viên, làm việc ở đâu anh chưa từng ý kiến. Nhưng em có từng tự hỏi chính mình, em làm ở đó có cảm thấy vui vẻ hay không, có thể không ăn không uống mà hoàn thành công việc hay không? Ít nhất anh có thể thấy, trong quá trình điều tra vụ án của Đàm Tuyết Thiến, em cũng giống như anh có đam mê mãnh liệt, đồng ý dùng toàn bộ sức lực để làm tốt việc đó."

Tang Cẩn nhìn anh, dường như đã hiểu anh muốn nói gì, nhưng lại giống như không rõ, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh.

"Anh có thể giải thích rằng, hoặc là vì em thích con người của anh, thích cùng anh làm việc; hoặc là em thích nghề cảnh sát. Còn một khả năng nữa, cả hai em đều thích. Đúng, chính là như vậy." Anh tự tin đưa ra kết luận của mình.

"Thì sao?" Tang Cẩn nghe anh phân tích như vậy, cảm giác cả người như đều bị anh lột sạch quần áo. Cô quyết định phản kích: "Là anh thích em trước. Nếu không, tại sao mỗi ngày anh đều tìm Chu Tiểu Vạn đánh quyền? Tại sao lại ngày ngày dự tiết của em? Tại sao nửa đêm không ngủ, nghiên cứu viết thơ..."

Tang Cẩn chưa kịp nói xong đã bị anh kéo vào lòng, lấy môi lấp môi, bắt đầu một trận triền miên khác.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cô Chủ Động

Hai tay Tang Cẩn ôm lấy cổ Bàng Lỗi, đôi môi kề sát môi anh...

Tang Cẩn dựa lưng vào một thân cây phía sau, tuy rằng không quá cứng như phiến đá, nhưng chưa được bao lâu thì cô liền cảm thấy khó chịu.

Chỉ là, muốn người đàn ông đang đắm chìm trong nụ hôn phải dừng lại dường như không phải chuyện dễ dàng. Cuối cùng cô chỉ đành cố gắng chịu đựng.

Bàng Lỗi cảm nhận được hình như cô đang khó chịu, rốt cuộc cũng buông tay, cúi đầu nhìn cô. Anh đột nhiên nhớ tới gì đó, lập tức kéo cô vào lòng. Tuy rằng không thể nhìn thấy rõ, nhưng anh có thể hình dung được sau lưng cô đã có chút hồng hồng. Anh nhớ làn da của cô vô cùng nhạy cả.

"Đi, chúng ta vào nhà trước, vào nhà anh thoa thuốc giúp em, thuận tiện cho em xem thứ này." Bàng Lỗi kéo tay cô, trong lòng thầm mắng mình thật là ngu ngốc.

Tang Cẩn không khỏi suy nghĩ, anh nói về nhà, nghe cứ như bọn họ chính là một gia đình. Nhưng hôm nay không phải ngày đầu tiên bọn họ xác định mối quan hệ hay sao? Cô không vạch trần anh mà thầm chấp nhận chuyện này là thật.

Hai người sóng vai trở về, vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã về tới dưới phòng của cô. Anh có chút do dự, không biết có nên đi vào hay không. Đằng trước liệu có phụ nữ nào mặc áo ngủ chạy vòng vòng không nhỉ?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn thấy anh do dự liền buông tay ra: "Anh không về nhà sao? Có chuyện gì ngày mai hãy nói, có thứ gì muốn cho em xem thì cũng để mai đi."

"Em cảm thấy ngày mai còn kịp sao? Máy bay cất cánh lúc 10h, từ Thanh An đi HongKong." Bàng Lỗi vừa nói vừa nắm tay cô đi vào.

Anh chưa từng tới phòng của cô nên trong lòng vô cùng tò mò. Hơn nữa, anh biết hiện tại cô đang ở tầng một, mà giờ này hẳn không có ai, bởi vì đa số giảng viên đều đã trở về nghỉ ngơi. Quả nhiên, bọn họ tới trước cửa phòng cô vẫn không gặp ai khác. Anh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tang Cẩn lấy chìa khóa trong túi xách ra, sau khi vào nhà thì tiếp tục truy hỏi: "Ngày mai anh muốn bay qua Hongkong sao?"

"Không phải anh, là em. Anh quên mất, đồ để trong xe rồi, em chờ anh một chút." Nói xong, Bàng Lỗi xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Trong đầu Tang Cẩn không khỏi tồn đọng rất nhiều vấn đề, vì sao cô phải bay tới Hongkong? Những vấn đề này, lúc Bàng Lỗi quay lại liền nhanh chóng có đáp án.

Anh cho cô xem thư thông báo trúng tuyển khóa đào tạo nâng cao của FBI bên Mỹ tổ chức ở Hongkong, người trúng tuyển là cô, mà đơn vị gửi đơn dĩ nhiên là cục cảnh sát thành phố Thanh An. Đây không phải nghĩa là, hiện tại cô là một thành viên trong cục cảnh sát hay sao? Tang Cẩn nhìn anh, ánh mắt đầy tò mò, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tang Cẩn ngồi đối diện anh, nhìn anh lật xấp tài liệu đưa cho cô xem. Càng đọc càng thấy nghi ngờ, cô liền đứng dậy đi qua phía đối diện, ngồi cạnh anh: "Anh bị sao thế? Quan hệ cha con của em và Đinh Vũ Kiều anh đã sớm biết. Nếu anh có thể biết được, cục trưởng của các anh khẳng định cũng biết. Ông ấy sao có thể cho con gái của tội phạm vào cục cảnh sát nhận chức cơ chứ?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn rời Trung Quốc lúc cô 10 tuổi, trước đó cô sống một cuộc sống không lo không nghĩ, cho nên căn bản không hề để ý tới những việc quan trọng. 15 năm sau về nước, cô phát hiện sự hiểu biết của bản thân về quê hương có hạn, cho nên vừa về đã ôm bà ngoại tới trấn Thành An, còn giả làm tiểu thuyết gia chạy tới cục cảnh sát xin xem hồ sơ. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó tại sao cô lại hành động nông nỗi vậy chứ?

Vì thế, cô biết muốn trở thành cảnh sát, chuyện đó gần như là không có khả năng. Tuy rằng sau vụ án của Đàm Tuyết Thiến, thỉnh thoảng nhớ lại, kỳ thật cô rất thích làm công việc này, nhưng cô chưa từng suy nghĩ tới việc xa vời đó.

"Không phải cảnh sát chính thức, em chỉ là nhân viên tạm thời thôi, đãi ngộ khẳng định kém hơn công viên dân công cao cấp của công ty bất động sản gì đó, nhưng chắc chắn sẽ không để em chết đói." Bàng Lỗi tựa lưng ra sô pha, nghiêng đầu nhìn cô, "Nếu em không hài lòng, có thể từ chối..." Anh còn chưa nói xong thì đã bị cô chặn lại.

Cô gái đột nhiên ném tài liệu trong tay qua một bên, choàng người tới, chủ động hôn anh.

Hai tay Tang Cẩn ôm lấy cổ Bàng Lỗi, đôi môi kề sát môi anh nhưng không di chuyển.

Cô rất kích động, thậm chí có thể dùng từ mừng như điên để hình dung, cho nên bản thân mới nhất thời không giữ ý tứ. Lúc ý thức được hành động của mình, cô lại không biết phải làm gì tiếp theo.

Cô cảm nhận được người đàn ông đang hé môi, vật lạ nóng bỏng và mềm mại lại đi vào miệng cô. Không đợi anh hành động, cô đã khéo léo dùng lưỡi chạm vào anh. Anh dường như không ngờ cô sẽ có phản ứng như vậy, cho nên không kịp đáp trả. Cô chạm vào anh lần nữa, hai lần... Kết quả, cô cảm thấy trong miệng trống không, anh chạy rồi!

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn rối lên, hai tay đặt trên cổ buông ra, di chuyển lên mặt giữ đầu của anh. Trong đầu nhanh chóng hiện lên nụ hôn đầu của bọn họ ở hoa viên, cô y theo đó mà làm. Đương nhiên, cô không quá phận như anh, chỉ lặp đi lặp lại vài lần.

Sau đó, cô do dự một lát, cuối cùng mang theo tia ngượng ngùng chủ động đưa lưỡi vào miệng anh. Đương nhiên, không thể mạnh mẽ như anh, cô chỉ đảo lưỡi mấy lần, gần như là chủ động. Điều khiến cô tức giận nhất chính là, người đàn ông này hình như đang chờ cô, cô ra hiệu mấy lần anh vẫn không động.

Tang Cẩn không khỏi cảm thấy thất bại, liệu có phải biểu hiện của cô rất kém hay không? Hai tay cô dần buông ra, định lùi lại.

Kết quả, cả người cô đột nhiên bị anh đẩy ngã xuống sô pha, thân hình nặng của người đàn ông đè lên cô khiến cô thiếu chút đã không thể hít thở. May là, chỉ trong nháy mắt, anh đã chống tay lên sô pha, đỡ lấy người mình. Nhưng thân thể hai người vẫn dính chặt nhau như thế.

Sự kiên nhẫn của người đàn ông dường như đã tới cực hạn. Sự nhẹ nhàng của đối phương đối với anh là một loại tra tấn, tựa như cô đang cầm kẹo, cố tình dụ anh. Anh nhanh chóng đoạt lại quyền làm chủ, bắt đầu nghiêm túc ăn kẹo, hoàn toàn nhấm nháp chứ không phải mút một chút.

Tang Cẩn cảm thấy cô nhất định đã bị lừa, cho nên mới chủ động chọc vào tổ ong vò vẽ này. Một nụ hôn đó kéo dài vô tận. Cô cứ như vậy mà nằm trên sô pha, cả người bị anh đè lên, mặc dù bên dưới rất mềm nhưng chưa được bao lâu thì cô lại cảm thấy khó chịu.

Cô thừa dịp anh đổi hướng liền quay đầu, ngăn cản: "Anh nói bôi thuốc cho em mà, thuốc đâu?"

Vừa nghe cô nói thế, anh liền lập tức ngồi dậy, chính anh sao lại đi quên một chuyện quan trọng như vậy?

https://thuviensach.vn

Anh nhảy xuống sô pha, tìm tới tìm lui trong phòng, mặt khác kêu cô đi tắm trước. Quả nhiên, không tốn quá nhiều sức lực, anh đã tìm thấy hộp sơ cứu nho nhỏ. Vật này anh đã thấy qua, lần trước tới khách sạn dưới đồn cảnh sát, cô có mang theo.

Tắm rửa xong, ra ngoài, Tang Cẩn thấy anh cầm hộp sơ cứu của cô, không khỏi trêu chọc: "Em còn tưởng anh mang thuốc gì đó trong người."

"Sau này em mang là được." Anh nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt bảo cô nằm xuống sô pha.

Tang Cẩn đã thay váy ngủ, cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn leo lên ghế. Váy ngủ nhanh chóng bị anh vén lên, thẳng tới hai vai.

Bàng Lỗi nhìn lưng trần của cô, bên trong chỉ mặc áo ngực và quần lót, phong cảnh như vậy là lần đầu tiên anh thấy. Anh lập tức cảm nhận được dưới bụng có sức nóng như lũ lụt bất ngờ bùng nổ, nhanh chóng lan rộng cả người. Anh nín thở, mở nắp bình rượu, đổ ít thuốc ra tay, nhẹ nhàng xoa lên mấy chỗ bị trầy trên lưng cô.

Bây giờ anh mới chú ý, lúc nãy ở vườn hoa, sống lưng cô dựa vào tảng đá. Khi đó anh quá kích động, căn bản không thể khống chế, càng quên đi việc làm cô bị thương. Nhưng cô lại cố gắng chịu đựng, hơn nữa còn nhịn lâu như thế.

Anh muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đơn giản vài từ, "Lần sau anh sẽ nhẹ hơn", nghĩ lại không được thỏa đáng, anh bổ sung thêm, "Lần sau để anh dựa vào đá, em dựa vào anh là được." Đáng lẽ hôm nay anh nên nghĩ tới việc này.

Tang Cẩn nghe anh nói như vậy, nhịn không được mà cười. Cô sợ anh xấu hổ nên chỉ đành vùi đầu vào sô pha, tránh bật ra tiếng.

https://thuviensach.vn

"Lần này đi Hongkong cũng phải mất nửa năm, chương trình học chủ yếu là ứng dụng tâm lý học tội phạm, có thể cho em hiểu biết về tư duy bạo lực cùng nguyên nhân hành vi của tội phạm. Em đã có nền móng cơ bản nên chắc sẽ không khó để tiếp thu. Giáo viên lần này đến từ nhiều nước trên thế giới, bao gồm cả cựu nhân viên của FBI (1) và BAU (2). Vì thế, cách dạy học của bọn họ sẽ rất khác biệt, bọn họ lồng vào chính trải nghiệm của mình, đó là những thứ rất có giá trị."

(1) FBI (Federal Bureau of Investigation): cơ quan trực thuộc Bộ tư pháp Hoa Kỳ có nhiệm vụ thực hiện điều tra tội phạm ở cấp độ liên bang và tình báo nội địa. FBI có quyền hạn điều tra về các vi phạm trong hơn 200 danh mục về tội ác liên bang. Khẩu hiệu của Cục là "Trung thành, Quả cảm, Liêm chính". Trụ sở đặt tại thủ đô Washington D.C.

(2) BAU (Behavioral Analysis Unit): Đơn vị phân tích hành vi, một bộ phận của trung tâm quốc gia điều tra liên bang về Phân tích Tội phạm bạo lực (NACVC) có sử dụng khoa học hành vi để hỗ trợ điều tra tội phạm. BAU và NACVC có nhiệm vụ cung cấp, hỗ trợ điều tra dựa trên hành vi bằng cách áp dụng kinh nghiệm, nghiên cứu và đào tạo, đặc biệt là các hành vi bạo lực. Trụ sở BAU đặt tại Quantico, Virgina, Mỹ.

Bàng Lỗi vừa xoa thuốc cho cô vừa giải thích chương trình nghiên cứu bên Hongkong, cũng mượn việc này dời lực chú ý của anh.

Tang Cẩn nghe xong lại bắt đầu thấy hưng phấn, cô muốn xoay người ngồi dậy thì bị anh đè lại, không cho cô nhúc nhích. Cô chỉ đành cầm tài liệu bên cạnh tiếp tục lật xem, thỉnh thoảng sẽ hỏi anh vài vấn đề. Anh cũng cẩn thận trả lời cho cô.

"Cuối chương trình, em sẽ có cơ hội với đặc khu Washington và Virginia để trao đổi kiến thức, đến lúc đó anh sẽ tới Mỹ đón em." Nói xong, động tác trên tay của Bàng Lỗi cũng dừng lại, anh nhẹ giọng hỏi một câu: "Tối nay anh có thể ở lại đây không?"

https://thuviensach.vn

Anh đột nhiên nhận ra, hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ chính thức quen nhau, nhưng lại phải chuẩn bị chia xa nửa năm.

Vấn đề này Tang Cẩn cũng để ý. Cho nên cô không khỏi do dự, tối nay để anh ở lại, bọn họ liệu có phải... Quá nhanh không?

"Em đừng hiểu sai ý anh, anh chỉ muốn ở lại chứ không có ý gì khác. Ngày mai 10h lên máy bay, anh sợ từ nơi khác chạy tới sẽ không kịp. Chi bằng hôm nay em cứ về nhà anh đi."

Tang Cẩn nghiêng người nhìn anh, đây là lần thứ hai anh dùng từ "về nhà". Mỗi lần nói đều vô cùng dễ dàng, chẳng lẽ anh đang mời cô về sống chung với anh sao?

"Em không phải lại đang hiểu lầm gì chứ? Trong nhà còn vài phòng trống, anh cũng không yêu cầu em lập tức ngủ cùng giường với anh." Nói xong, Bàng Lỗi thu dọn lại hộp thuốc, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tang Cẩn ngồi dậy, sửa sang lại quần áo trên người. Trong phòng tắm đột nhiên truyền tới tiếng của người đàn ông: "Em mang những vật dụng cần thiết tới Hongkong là được, những thứ khác anh sẽ dành thời gian mang tới cho em."

Tang Cẩn nghe xong không khỏi sửng sốt. Cô còn chưa kịp trả lời thì bên trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, dần dần tiếng nước càng lớn, có lẽ anh đang tắm rửa.

Cô không khỏi khẩn trương, hơn nữa nghĩ tới tối nay, nếu bọn họ thật sự ngủ chung một giường, chuyện gì sẽ xảy ra, cô thật không biết.

Cuối cùng, cô quyết định thuận theo tự nhiên, trong lòng cũng nhanh chóng trở nên bình tĩnh. Cô đi tới tủ quần áo tìm đồ. Lục cả nửa ngày, cô tìm được một cái áo thun màu trắng, rất rộng,loại này nam nữ đều có thể mặc được.

https://thuviensach.vn

"Không mặc, rất xấu." Phía sau truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Tang Cẩn giơ chiếc áo về phía phòng tắm. Người đàn ông đang ở trần, trên người chỉ quấn đúng một chiếc khăn tắm của cô.

Anh vừa lấy khăn lau tóc vừa đi vào phòng ngủ, tới giường liền vén chăn lên, trực tiếp nằm lên giường, cánh tay tùy ý mở đèn đầu tủ, một tay cầm sách lật xem. Động tác này vô cùng thành thạo, nhìn vào tựa như ở trong nhà anh, hoàn toàn không thể nghĩ rằng đây là lần đầu tiên anh qua đêm ở phòng cô.

Tang Cẩn quay đầu nhìn sô pha, nghĩ nghĩ, chẳng lẽ bản thân phải ngủ ở đây sao? Cô muốn ngủ trên giường! Chiếc áo thun trong tay bị vứt về tủ, cô tắt đèn phòng khách, vào phòng.

Tang Cẩn hai tay giơ T-shirt, quay đầu nhìn về phía phòng tắm phương hướng. Nam nhân xích " trần trên thân, chỉ tại bên hông khỏa một cái của nàng khăn tắm, đem thân thể hắn mấu chốt bộ vị đều che khuất.

Tang Cẩn đóng cửa lại, xoay người liền thấy người đàn ông trên giường đang nhìn cô.

Miệng anh khẽ động nhưng lại không lên tiếng nói chuyện. Anh nhìn cô một lúc mới di dời tầm mắt, lần nữa đọc cuốn sách trong tay.

Tang Cẩn đi tới, đẩy anh ra: "Anh nhích qua bên kia đi, em có thói quen nằm bên phải."

Anh lại ngẩng đầu nhìn cô: "Anh đề nghị tối nay em vẫn là nằm bên trái đi, như vậy em sẽ có thể ngủ phía bên phải." Nói xong, anh thả cuốn sách xuống, kéo chăn lên, trực tiếp đưa lưng về phía cô, nhắm hai mắt lại.

Tang Cẩn không rõ vì sao lúc nào anh cũng thích làm trái ý cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cô không tính nhiều lời với anh, bản thân liền xoay người đi qua

https://thuviensach.vn

phía bên kia, lên giường, nghiêng người đưa lưng về anh. Kết quả, vừa nằm xuống, Tang Cẩn liền cảm thấy không quen, cô chỉ đành cuộn người nhích về bên phải, vừa lúc đối diện với anh.

Cô vừa lại gần, hai mắt anh nhắm chặt lập tức mở lớn: "Không phải đề nghị của anh rất đúng hay sao?" Anh xoay người tắt đèn đầu giường, sau đó lại nằm xuống.

Căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Giữa hai người tuy vẫn có một khoảng cách, nhưng hơi thở lại nhanh chóng hòa vào làm một, cũng như ánh mắt bọn họ nhìn nhau cũng đã bắt đầu đan xen không ngừng.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nụ Hôn Ly Biệt

Có lẽ em sẽ không nhớ anh, như vậy cũng tốt. Mặc dù có chút khó khăn nhưng anh cũng sẽ cố gắng không nghĩ tới em nữa.

Nội lực không đủ thâm hậu, Tang Cẩn đương nhiên không thể cưỡng lại ánh mắt nóng rực của anh, cho nên vội vàng nhắm mắt.

Tay phải đặt trong chăn của cô đột nhiên nóng lên, là tay anh, năm ngón tay thon dài cầm bao trùm lên bàn tay cô.

Nhiệt độ đó từ lòng bàn tay truyền tới nơi sâu nhất trong trái tim cô. Cô muốn mở mắt, nhưng lại sợ phải đối diện với ánh mắt rực lửa của anh.

"Em sợ sao? Nếu sợ thì anh ra sô pha ngủ." Bên tai lại vang lên giọng nói quen thuộc, mát lạnh như nước, nháy mắt đã giúp cô cảm thấy thoải mái hơn.

"Em... Không sợ. Hiện tại người đang lo lắng hình như là anh, nếu anh còn dùng lực nữa, tay em sợ rằng sẽ gãy mất." Tang Cẩn mở mắt, không chút khách khí vạch trần bí mật của anh, nhịn không được mà muốn bật cười.

Tay anh vẫn luôn siết chặt, dường như là muốn áp chế một điều gì đó. Cô nói như vậy, sức lực trên tay anh quả nhiên giảm xuống.

"Chúng ta nói chuyện chút đi. Ngày mai em tới Hongkong, nhất định phải chú ý an toàn. Mỗi ngày anh sẽ gọi điện cho em, em phải biết tự chăm

https://thuviensach.vn

sóc bản thân mình. Không được nói chuyện với người lạ, đặc biệt là đàn ông. Không được xen vào việc của người khác, không được..."

Tang Cẩn nghe anh bày ra đủ loại việc không được làm, rốt cuộc cũng nhịn không được, bật cười ra tiếng, ánh mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh.

"Em cười cái gì? Anh đang nói chuyện quan trọng, em nghiêm túc chút đi." Tay Bàng Lỗi khẽ dùng lực.

Tang Cẩn đau tới thiếu chút đã rên ra tiếng, may là đúng lúc cắn môi lại. Sức lực của anh giảm xuống, cô mới dám giải thích: "Anh là đang nói chuyện phiếm với em sao? Vì sao em lại không cảm thấy giống một chút tán gẫu vậy nhỉ? Chờ anh nói xong ba điều kỷ luật tám điều cần chú ý, chắc em đã ngủ mất rồi."

Bàng Lỗi nhìn cô cười, trong lòng không khỏi tức giận, cô một chút cũng không thấy khó chịu hay sao?

Anh không thể không thừa nhận bản thân như đang chịu dày vò. Lý trí của anh, từng thời từng khắc phải đấu tranh với dục niệm trong lòng. Anh không dám tùy ý cử động, cả người buộc chặt tựa như có sợi dây vô hình trói lại. Mỗi lần anh nhìn cô, sợi dây này càng siết chặt, chặt tới mức anh khó mà hít thở. Nhưng anh lại nhịn không được mà muốn nhìn cô. Một khắc đó, anh hận không thể cởi sợi dây thừng này vứt lên chín tầng mây... Nhưng, hậu quả khẳng định không thể tưởng tượng nổi.

Anh chỉ đành tiếp tục dời sự chú ý, lại siết chặt tay cô: "Vậy em nói đi."

Tang Cẩn suy nghĩ một hồi mới bắt đầu nói về vấn đề cô đang lo lắng: "Bên phía lãnh đạo sao có thể bị anh thuyết phục vậy? Bọn họ chắc chắn sẽ không chấp nhận em. Hơn nữa, đây là cơ hội học tập rất tốt lại bị em chiếm lấy, trong cục cảnh sát lại có nhiều nhân tài như thế, Chu Tiểu Vạn, Thích

https://thuviensach.vn

Nguyệt, còn cả những người em không biết, bọn họ xứng đáng hơn rất nhiều. Là anh lấy việc công làm việc tư, hay vì muốn giúp em mà dùng quy tắc ngầm vậy?"

Bàng Lỗi lập tức phủ định: "Thứ nhất, việc em tới Hongkong học tập là do cục trưởng Khương đồng ý, ông ấy là người trọng nhân tài hơn anh, đương nhiên, ông ấy cũng phải trả giá một chút. Về phần lãnh đạo ở trên, thân phận của em lúc này là Tang Cẩn, bọn họ không ai biết được em là Đinh Đinh. Thứ hai, cơ hội học tập rất nhiều, cơ hội khác nhau sẽ dành cho những người khác nhau, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt lại không rành về việc này, bọn họ có thể phối hợp với anh truy bắt tội phạm, nhưng chắc chắn sẽ không có khả năng suy luận như em, càng không thể viết sườn tâm lý tội phạm. Thứ ba, cho dù em không phải bạn gái của anh, anh cũng sẽ cứu em khỏi cái hố lửa dân công cao cấp kia, mời em vào đội cảnh sát, anh tin chắc em sẽ không từ chối, cho nên không thể nói lấy việc công để làm việc tư. Còn về quy tắc ngầm, anh cũng không ngại làm với em, em muốn quy tắc ngầm thế nào?"

Tang Cẩn thấy người đàn ông gần ghé sát vào cô, khuôn mặt gần như đã chạm vào nhau.

Ánh đèn cam trên tường chiếu xuống khuôn mặt lạnh lùng kia, giờ phút này đặc biệt dịu dàng và ấm áp, đôi mắt thâm thúy mang theo ý cười nhộn nhạo.

Cô cảm giác được có cơn gió mát thổi vào tim cô, cô nhịn không được mà thì thầm: "Anh muốn làm gì, em không ý kiến." Lời này, hình như cô đã nói trong hoa viên lúc nãy.

Anh đột nhiên căng mắt nhìn cô, sau một lúc lâu mới hoàn hồn. Trong nháy mắt, cô cảm nhận được trên môi đột nhiên nóng lên.

https://thuviensach.vn

Anh lại bắt đầu hôn cô, nhưng nụ hôn này chỉ nhanh chóng lướt qua. Anh di chuyển môi, hôn lên trán cô: "Chờ em quay về, anh sẽ cho em cơ hội. Ngủ ngon."

Nói xong, anh giúp cô kéo chăn lên, bàn tay nắm tay cô trước sau chưa từng buông bỏ.

Cô mở to hai mắt, sau đó cũng nhắm mắt lại. Đêm nay, cô ngủ thật sự rất ngon giấc. Anh ngủ thế nào, cô không biết, chỉ biết buổi sáng tỉnh dậy, bên cạnh đã không có ai, bên ngoài phòng khách hình như có người đi lại.

Tang Cẩn ngồi dậy xuống giường, ra ngoài phòng khách liền thấy người đàn ông đang ngồi trên sô pha đọc báo. Trên bàn đã bày sẵn bữa sáng.

"Hôm nay có lẽ em không có thời gian làm bữa sáng, anh cũng vậy. Em có thể ngủ thêm nửa tiếng, nếu ngủ không được thì đánh răng rửa mặt đi rồi ăn sáng. Sau đó anh sẽ đưa em ra sân bay."

"Anh lại về nhà sao?" Tang Cẩn đi tới nhìn người đàn ông đối diện.

Anh rõ ràng đã thay đổi quần áo, râu trên cằm cũng được cạo sạch, tóc tai chải chuốt nhìn rất có tinh thần. Chẳng lẽ anh đang định lên sóng truyền hình hay sao?

Bàng Lỗi không trả lời, chỉ nhìn cô, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, cô gái này là heo sao? Tối qua anh nằm cạnh cô nhưng cả đêm không thể ngủ được, vì sợ đánh thức cô nên không dám gây ra tiếng động. Cô vậy mà ngủ ngon như thế, sáng nay lúc anh xuống giường còn hôn trán và môi cô, cô vẫn không hề tỉnh giấc.

Tang Cẩn thấy anh không nói gì liền coi anh đã đồng ý Cô xoay người đi đánh răng rửa mặt, sau đó về phòng thay đồ rồi mới đi ra.

https://thuviensach.vn

Bữa sáng của hai người rất yên lặng. Không ai lên tiếng nhắc tới chuyện chia tay, mặc dù trong không khí đã tràn ngập hơi thở của sự ly biệt.

Ăn xong, Tang Cẩn thu dọn đồ đạc một chút rồi cùng anh ra ngoài. Tới sân bay lúc 8h30, bọn họ gửi hành lý, hoàn tất thủ tục, vừa vặn 9h. Thời gian cách chuyến bay còn 1h nữa.

Nhân viên sân bay hình như quen anh, anh muốn theo cô qua cổng an ninh, không ai ngăn cản cả. Cho nên, anh theo cô tới tận cửa lên máy bay.

Chờ mọi người lên máy bay cả rồi, cô mới lắc lắc tay anh: "Anh mau về đi làm đi, đến nơi em sẽ gọi điện cho anh."

"Được." Anh trả lời một tiếng, sau đó đứng qua một bên, nhìn cô đi vào máy bay.

Tang Cẩn lên máy bay, rất muốn quay đầu nhìn anh, nhưng cô phải cố gắng áp chế, trong lòng thầm nghĩ, anh còn phải về đi làm, cô không thể suốt ngày dựa vào anh, phải tự mình độc lập.

Cô vừa đi lên thì phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, có người duỗi tay giữ cô, xoay người cô lại. Một khắc đó, trước mắt cô vẫn là khuôn mặt quen thuộc, cô kìm lòng không được, cả người nhào vào cái ôm kia.

Bàng Lỗi đứng dưới máy bay, trong đầu cứ nghĩ cô sẽ quay đầu nhìn anh, kết quả, một lần cô cũng không chịu quay đầu. Anh rốt cuộc đã nhịn không được liền đuổi theo cô. Cằm anh đặt trên đầu cô, cảm thán: "Có lẽ em sẽ không nhớ anh, như vậy cũng tốt. Mặc dù có chút khó khăn nhưng anh cũng sẽ cố gắng không nghĩ tới em nữa." Trong giọng nói tràn đầy phiền muộn.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nghe anh nói như vậy, trong lòng cảm thấy có chút oan ức, cũng rất khó chịu. Cô nhịn không được mà kháng nghị: "Từ khi 10 tuổi, em chỉ biết không có cuộc gặp gỡ nào mà không chia ly, những người ở cạnh rốt cuộc đều đã rời khỏi, vì thế em sớm đã coi như thói quen. Nhưng hiện tại, em hình như không thích ứng được với thói quen này. Bàng Lỗi, anh thật có bản lĩnh, cứ như thế mà thay đổi thói quen trong 15 năm của em."

Nói xong, cô muốn đẩy anh ra. Anh lại càng ôm cô thật chặt, một bên đe dọa: "Không được cử động, nếu còn vậy nữa anh sẽ hôn em, hiện tại..."

Nụ hôn ly biệt này, đúng là không thể may mắn thoát khỏi.

Tang Cẩn hôn rất nhập tâm, nhưng trái tim lại cảm thấy thật không chân thật. Mãi đến khi anh đẩy cô ra, nhắc cô loa thông báo đã gọi đến tên mình, cô mới từ giấc mộng tỉnh dậy, vội vàng xoay người, leo lên máy bay. Cô sợ nếu vẫn còn tiếp tục, cô sẽ thay đổi chủ ý, làm sao cũng không đi được.

Máy bay cất cánh, cô vẫn không thể hoàn hồn, tâm trí vẫn đắm chìm vào nụ hôn điên cuồng đó.

Trong sân bay, Bàng Lỗi nhìn bóng lưng cô dần dần biến mất, nhìn máy bay thật sự đã cất cánh, cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn, anh mới hoàn hồn, xoay người rời đi.

Trên đường trở về cục cảnh sát, mãi tới khi trở về vị trí làm việc của mình, trong đầu anh thi thoảng vẫn hiện lên khuôn mặt của cô gái đó, đuổi thế nào cũng đuổi không được.

"Boss, cục trưởng tìm anh. Em gõ cửa cả nửa ngày mà vẫn không nghe tiếng nên mới xông vào." Chu Tiểu Vạn đứng ngay cửa, lớn tiếng.

Bàng Lỗi bị cậu ta cắt ngang suy nghĩ, lúc này mới nhận ra, tiếp theo đây, anh phải đi ứng phó với một loạt vấn đề.

https://thuviensach.vn

"Tôi biết rồi, lập tức đi ngay." Nói xong, anh lập tức đứng dậy, nhanh chóng tới phòng làm việc của cục trưởng.

Chu Tiểu Vạn nhìn anh, trong đầu định trở về phòng làm việc chung, nhưng do dự một hồi, cậu ta cũng quyết định lén lút đi theo. Cửa phòng ngay bên cạnh, Thích Nguyệt đúng lúc đi ra, nhìn cậu ta một cái. Hai người không nói lời nào, không hẹn mà cùng nhìn về cuối hành lang, văn phòng của cục trưởng.

Bên trong, rất nhanh đã truyền tới giọng nói tức giận của Khương Duy Dân: "Ai cho cậu ăn gan báo vậy hả? Chuyện của Đinh Vũ Kiều không được nhắc lại, nếu không phục tùng mệnh lệnh thì cút ngay cho tôi! Cục cảnh sát này bây giờ vẫn còn do tôi quyết định, cậu thật sự nghĩ rằng bản thân rất tài giỏi, thiếu cậu, chúng tôi sẽ không sống được sao? Cậu đang nằm mơ hả, nếu không tin cậu có thể thử..."

"..."

"Oành" một tiếng, cánh cửa bị đóng lại, tất cả âm thanh trong nháy mắt đều biến mất.

Ngoài hành lang, thậm chí là các phòng dưới tầng trệt đều có người ló đầu ra, không ngừng nghị luận, cục trưởng Khương đang nổi giận với đội trưởng Bàng sao? Tất cả không khỏi tò mò, sao trong nửa năm này mà đã xảy ra 2 lần như thế?

Từ khi cục cảnh sát có thêm Bàng Lỗi, suốt 4 năm, tính tình nóng nảy của cục trưởng dường như không có cơ hội bộc phát, bởi vì hiệu suất của bọn họ được nâng cao, không còn chuyện gì khiến ông ấy nổi giận. Cục trưởng yêu thích thiếu niên anh tài này, nói chuyện với Bàng Lỗi vô cùng khách khí, đây là chuyện mọi người đều có thể thấy được. Rốt cuộc là vì chuyện gì mà mắng 2 lần thế?

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn đi qua đi lại kêu bọn họ tiếp tục làm việc, đừng rảnh rỗi xen vào chuyện của người khác. Nhưng chính cậu ta thỉnh thoảng lại nhìn về cánh cửa văn phòng của cục trưởng.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lời Đe Dọa Ngọt Ngào

Nếu em dám suy nghĩ lung tung, anh sẽ... Hôn em cho tới khi em không suy nghĩ nữa mới thôi.

Trong văn phòng cục trưởng.

Cả căn phòng thoạt nhìn như vừa có quỷ vào thôn càn quét, văn kiện bị vứt dưới đất tùm lum.

Trong hiện trường cực kỳ hỗn loạn này, hai người đàn ông vẫn im lặng ngồi trên sô pha, uống trà, coi như chưa từng xảy ra việc gì.

"Ông chắc chắn việc này hữu dụng sao?" Bàng Lỗi buông chén trà trong tay, nhìn người đối diện.

Khương Duy Dân uống một ngụm trà, sau đó vừa đặt xuống vừa trả lời: "Có hữu dụng hay không cũng cần phải làm. Vụ án sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt lần trước chẳng phải cậu cũng dùng cách này sao? Ít nhất trong vòng nửa năm, chúng ta có thể bình an vô sự. Vụ án của Đàm Tuyết Thiến, cậu và cô Tang đều có công, lãnh đạo bên trên tạm thời sẽ không để ý tới hai người, cũng sẽ không nhanh như vậy phát hiện ra sự tình đang che giấu. Người trong cục cảnh sát chúng ta rốt cuộc là ai động tay động chân phía sau, không sớm thì muộn cũng lộ ra dấu vết. Hiện tại, chúng ta chỉ có thể diễn vở kịch này cho người ngoài xem."

Nói tới đây, trên mặt Khương Duy Dân lộ rõ đắc ý: "Tiểu Bàng, cậu có phát hiện tôi rất có thiên phú viết kịch bản hay không? Lỡ như có ngày tôi

https://thuviensach.vn

không còn làm cục trưởng nữa, biết đâu có thể gia nhập vào giới nghệ thuật..."

"Thôi được rồi, bớt vô nghĩa đi. Hiện tại ông không phải cục trưởng, chỉ là phó cục trưởng thôi." Bàng Lỗi cắt ngang, khuôn mặt vốn trầm ổn lúc này đã có chút xao động. Anh vẫn không thể nào chấp nhận được việc mình làm lại phải để người khác gánh trách nhiệm, "Ông chỉ cần trực tiếp nói với bọn họ là ý của tôi không phải được rồi sao? Vì sao phải gánh trách nhiệm này chứ hả? Từ cục trưởng xuống phó cục trưởng rất dễ, nhưng muốn leo lên lại vô cùng khó khăn, điều này có lẽ ông rõ. Cho dù là án diệt môn của Đinh gia, vụ án mất tích của Dương Uyển hay vụ sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt kia đều không liên quan tới ông. Tiểu Vạn và Thích Nguyệt cũng không biết việc này."

Khương Huy Dân phất tay: "Những vụ này đều là án chưa được giải quyết, cho dù bọn họ biết cậu âm thầm điều tra thì tôi vẫn phải có trách nhiệm. Hiện tại một mình tôi cũng có thể đứng vững, vì sao không tạo bước đệm cho cậu? Có lẽ sau lưng có người nhắm vào tôi... Việc này cậu không hiểu đâu, cái gọi là chính trị gì đó tôi có thể ứng phó, cậu chỉ cần chuyên tâm tra án của cậu là được. Ít nhất trong ba tháng tới, điều tra của cậu sẽ có tiến triển."

Hai người nhanh chóng đi vào vấn đề cần thảo luận.

Nhắc tới vụ án, Bàng Lỗi mới lấy lại bình tĩnh, anh đem những tình tiết đã trả được báo cáo đơn giản, sau đó tổng kết bằng một câu: "Tôi nghi ngờ vụ án cả nhà họ Đinh chết cùng sự mất tích của Dương Uyển có liên quan với nhau. Hai vụ án chưa được phá này đều xảy ra trong cùng một năm, hơn nữa khẳng định có liên quan tới tin đồn sát thủ hoa dâm bụt gì đó. Chúng ta nhất định phải mau chóng chấm dứt vụ án này, nhiều nhất không được vượt quá nửa năm."

Lúc đó cô đã trở về, anh tin, đây là món quà tốt nhất anh dành cho cô.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Bàng Lỗi lại bắt đầu tưởng tượng, nếu vấn đề này được giải quyết, cô sẽ vui vẻ thế nào, sau đó sẽ chủ động... Nhớ tới nụ hôn chủ động tối qua của cô, khóe môi dường như còn lưu lại chút hơi ấm, trái tim anh đột nhiên đập thình thịch, gương mặt cũng bất giác đỏ bừng lên.

Tất cả biểu cảm đều thu vào mắt của Khương Duy Dân khiến ông không khỏi kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên ông thấy người đàn ông trẻ tuổi lạnh lùng này lộ ra một chút dịu dàng. Từ trước tới giờ, ông rất thưởng thức sự quyết đoán cùng quả cảm của anh. Nhưng hiện tại, khí phách lúc trước cùng tia dịu dàng khó gặp ở chung với nhau, tựa hồ không hợp chút nào.

Khương Duy Dân đột nhiên nhớ tới một vấn đề, liền hỏi: "Đúng rồi, cô Tang ở Hongkong có an toàn không? Những người đó liệu có theo dõi tới Hongkong không?"

"Việc này tôi đã sắp xếp ổn thỏa." Nói xong, Bàng Lỗi đã muốn đứng dậy, "Hiện tại có phải đã tới giờ rồi không?" Vụ diễn kịch này anh không rành, cũng rất phản cảm, bản thân ước gì có thể kết thúc ngay.

Khương Duy Dân an ủi nhìn anh, cười: "Chỉ mới như vậy đã mất kiên nhẫn rồi sao? Yên tâm đi, cho dù tôi có la mắng thế nào cũng không ảnh hưởng tới địa vị của cậu trong cục cảnh sát này đâu. Có điều, nếu có thời gian rảnh thì tìm Thích Nguyệt nói chuyện đi, cô bé này dạo gần đây có chút không bình thường."

Bàng Lỗi không hỏi nhiều, lập tức xoay người rời khỏi phòng cục trưởng, về phòng làm việc của mình. Trên hành lang, những người vốn đang xem náo nhiệt thấy anh ra ngoài liền sôi nổi chào hỏi, có người còn an ủi anh vài câu, thậm chí còn nói, cục trưởng lớn tuổi rồi, anh đừng đi so đo mấy chuyện lặt vặt với ông ấy.

Anh vừa nghe vừa im lặng gật đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Xa xa, Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn đều đứng trước cửa phòng làm việc

https://thuviensach.vn

chung, hình như đang nói gì đó. Hai người thấy anh, Chu Tiểu Vạn liền chạy lại, biểu cảm trên mặt Thích Nguyệt có chút khó xử. Cô chào anh, sau đó xoay người chuẩn bị về phòng.

"Thích Nguyệt, cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến." Bàng Lỗi nhớ lại chuyện Khương Huy Dân vừa nói, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện với cô.

Thích Nguyệt tỏ vẻ không tình nguyện: "Boss, em còn có chuyện phải xử lý, có gì anh cứ nói với Chu Tiểu Vạn trước đi. Khi nào rảnh em sẽ hỏi lại cậu ta..." Nói tới đây, thấy ánh mắt Bàng Lỗi đột nhiên trở nên nghiêm túc, cô không thể không sửa lại, "Thôi được rồi."

Thích Nguyệt đi theo Bàng Lỗi về phòng làm việc, trong lòng không khỏi lo lắng. Cô muốn kéo Chu Tiểu Vạn đi cùng, kết quả Bàng Lỗi lại giao nhiệm vụ cho Chu Tiểu Vạn, kêu cậu ta ra ngoài. Cuối cùng, cô chỉ đành đi theo đội trưởng về văn phòng, trước sau không dám ngồi xuống.

"Mẹ cô dạo này thế nào? Trong nhà gần đây có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Vì sao lại có bộ dáng không yên như vậy, ngay cả cục trưởng cũng có thể nhìn ra." Bàng Lỗi ra dấu kêu cô ngồi xuống, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Thích Nguyệt cúi đầu nhìn chân của mình, do dự một hồi, cô rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn anh: "Boss, vì sao cơ hội tới Hongkong tốt như vậy anh lại không đề cử em? Em là cảnh sát tốt nghiệp trường chính quy, ở đây đã có 3 năm kinh nghiệm làm việc. Tang Cẩn chưa tới cục cảnh sát một ngày, chỉ bởi vì vụ án của Đàm Tuyết Thiến, cô ấy có nói vài câu thì có thể lấy được cơ hội này sao? Em cảm thấy không phục."

Bàng Lỗi nhìn cô, không trực tiếp trả lời mà giao cho cô một phần văn kiện.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt nhìn theo, biểu cảm lộ rõ khó xử: "Chương trình huấn luyện dã chiến này không phải Chu Tiểu Vạn sẽ tham gia sao? Bài kiểm tra của em thậm chí còn không qua nổi."

"Bài kiểm tra vì sao không qua, nguyên nhân chắc trong lòng cô hiểu rõ. Từ lúc gia nhập đội cảnh sát tới giờ, hiện tại thể lực của cô không những không tiến bộ mà còn thụt lùi. Đến bây giờ nếu cô còn không rõ bản thân mình, nếu cứ tiếp tục như thế sẽ làm lãng phí khả năng của cô. Ngay cả Chu Tiểu Vạn cũng cảm thấy, cho cô đi Hongkong trao đổi tâm lý học tội phạm còn không bằng cho cô đi tham gia huấn luyện giả chiến. Vì thế cậu ấy mới nhường cơ hội này cho cô. Tôi hy vọng cô đừng để đội của chúng ta mất mặt."

"Boss, em không đi. Cứ để Chu Tiểu Vạn tự mình đi đi. Không qua chính là không qua, vì sao còn cố tới đó làm gì? Nếu muốn đi lần sau em sẽ tự dành cơ hội." Thích Nguyệt đẩy văn kiện trở về trước mặt Bàng Lỗi, "Là em nghĩ nhiều rồi. Em sẽ tự điều chỉnh lại chính mình."

Nói xong, Thích Nguyệt nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Thích Nguyệt, cô không suy nghĩ rằng vì sao Tiểu Vạn lại nhường cơ hội này cho cô sao? Tôi có thể xin thêm một suất cho hai người cùng đi."

"Không được!" Thích Nguyệt dứt khoát từ chối, "Boss, hiện tại thì em đã biết vì sao mấy tháng nay anh lại bận rộn như vậy, nếu cả hai bọn em đều rời đi, ai sẽ ở lại hỗ trợ anh phá án chứ? Hơn nữa, vì em biết nguyên nhân Chu Tiểu Vạn nhường cơ hội cho em nên em mới không thể nhận. Không nhận chính là không nhận, điểm này, anh không phải cũng có quyền lên tiếng sao?"

Thích Nguyệt vừa nói xong mới nhận ra bản thân đã quá kích động. Nhưng nếu đã tới bước này, cô cũng nên đem suy nghĩ trong lòng nói ra hết: "Em không dịu dàng như Tang Cẩn, nhưng em đồng ý thay đổi.

https://thuviensach.vn

Chuyện cô ấy có thể làm, em cũng có thể làm được, bởi vì đó là điều em muốn. Chỉ cần giúp được anh, em tình nguyện làm tất cả, chỉ cần anh cho em cơ hội. Nhưng anh... Không cho em cơ hội nào cả." Giọng của cô mỗi lúc một nhỏ.

Bàng Lỗi nhíu mày, dường như không hiểu rốt cuộc Thích Nguyệt đang nói cái gì. Vẻ mặt của anh như vậy rõ ràng đối với cô ấy là một loại đả kích. Không đợi anh nói chuyện, cô đã tìm cớ, vội vàng bỏ đi.

Bàng Lỗi chỉ đành kêu Chu Tiểu Vạn vào, hỏi thăm để biết thêm chuyện của Thích Nguyệt từ cậu. Anh nghĩ Thích Nguyệt là cô gái phóng khoáng, chắc chắn sẽ không cố chấp như vậy. Nhưng hiện tại, hình như suy nghĩ của anh bị sai.

Chu Tiểu Vạn nói đông nói tây một hồi vẫn không đi vào vấn đề chính, vấn đề này cậu cũng rất đau đầu. Cuối cùng, cậu chỉ đành đề nghị với Bàng Lỗi, tạm thời loại cô ấy khỏi đội, đưa tới vị trí khác.

"Cậu đang đưa ra chủ ý gì vậy hả? Hiện tại trong lòng cô ấy không phục, nếu lại để cô ấy rời đi, thế không phải ép người ta vào ngõ cục sao?"

Chu Tiểu Vạn vò đầu bức tai một hồi, cuối cùng cũng nói thẳng ra chân tướng: "Boss, anh không nhìn ra Thích Nguyệt đang ghen sao? Từ vụ án của Đàm Tuyết Thiến, cô ấy đã bộc lộ ra ngoài. Hiện tại anh và Tang Cẩn đã hẹn hò, anh cảm thấy để cô ấy ở lại đội, đối với mọi người đều tốt hay sao?"

"..." Bàng Lỗi rốt cuộc cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, cô gái này lại có ý nghĩ thế sao?

Anh bắt đầu cảm thấy khó xử, cũng không biết phải xử lý vấn đề này thế nào, chỉ đành mơ hồ chấm dứt chủ đề: "Cô ấy đi hay ở là do cô ấy quyết định, kêu cô ấy trực tiếp tới gặp cục trưởng. Còn cậu, ra ngoài trước đi."

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn vừa rời khỏi, Bàng Lỗi liền lập tức lấy di động ra, gọi cho Tang Cẩn.

Đầu bên kia không bắt máy, anh nhìn đồng hồ, máy bay có lẽ không nhanh như vậy đã tới Hongkong. Anh chỉ có thể xử lý công việc trước, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Cách vài phút sẽ gọi một lần, điện thoại cuối cùng cũng kết nối được.

"Anh có chuyện muốn nói với em. Nếu Thích Nguyệt có nói với em cái gì, em cũng đừng để trong lòng, trong mắt anh cô ấy chỉ là một cô bé." Bàng Lỗi vội vàng giải thích.

Ở đầu bên kia, Tang Cẩn đang đứng trước băng chuyền chờ lấy hành lý, nghe anh không đầu không đuôi nói chuyện vô lý như vậy không khỏi giật mình, nhưng rất nhanh liền hiểu chuyện anh ám chỉ: "Đội trưởng Bàng, anh là đang khoe với em anh rất đào hoa sao?"

"Không phải, anh đang nói đang nói chuyện quan trọng, em có thể nghiêm túc chút được không? Nếu em dám suy nghĩ lung tung, anh sẽ... Hôn em mãi tới khi em không còn suy nghĩ nữa mới thôi."

Tang Cẩn nghe anh "đe dọa" không chút đạo lý như vậy, trên mặt lập tức nở hoa, trong lòng vui sướng lạ thường: "Em vốn có chút lo lắng, tối qua cũng định hỏi anh vấn đề này. Nhưng hiện tại anh đã chủ động nói với em, vậy vấn đề này không tồn tại nữa. Anh yên tâm, em biết phải xử lý thế nào. Anh cũng đừng nói với Thích Nguyệt gì cả, em tin cô ấy có chừng mực, cũng đừng đuổi cô ấy đi, làm vậy đối với cô ấy là đả kích rất lớn."

Bàng Lỗi nghe cô nói thế, tâm trạng nôn nóng rốt cuộc cũng buông xuống, cả người cũng thoải mái hơn nhiều. Cảm giác ăn ý này khiến anh khắc sâu vào tim hơn, đây là một nửa của anh, cô ấy không cần anh giải thích vẫn có thể thấu hiểu.

https://thuviensach.vn

Nếu cô giống những người phụ nữ khác nghi thần nghi quỷ, truy hỏi anh suốt ngày, có lẽ anh thật sự sẽ điên mất. Điều anh sợ nhất chính là phiền phức này, cho nên, trước khi người kia xuất hiện, anh thà thiếu chứ không ẩu.

"Đinh Đinh, anh rất nhớ em." Không biết vì sao, giờ khắc này, Bàng Lỗi đột nhiên rất muốn gặp cô. Vừa nghĩ tới việc hôm nay bọn họ ly biệt, hơn nữa còn chia xa nhau nửa năm, trong lòng anh không khỏi phiền muộn.

Tang Cẩn đi lấy hành lý, trong đầu vẫn luôn nhớ lại, vừa rồi anh gọi cô là Đinh Đinh.

Cái tên này như theo nơi sâu nhất trong linh hồn cô truyền tới, không chỉ làm tai cô chấn động, ngay cả trái tim vốn bình tĩnh cũng bắt đầu loạn nhịp.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cuộc Truy Đuổi Bí Ẩn

Bác tài xế không phải đã cắt đuôi bọn họ rồi sao? Vì sao anh ta còn có thể theo cô tới tận trường học vậy?

Tang Cẩn một tay cầm điện thoại, một tay kéo hành lý xoay người rời khỏi sân bay.

Bất chợt, cô thấy một bóng lưng màu đen cùng lúc xoay người giống cô, cất bước ra cửa. Bóng người đó đi nhanh hơn cô, chưa được mấy bước đã vượt mặt. Vì thế, cô không nhìn rõ người đó là ai.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, người này hình như không phải ngồi chung máy bay với cô, nhưng vì sao anh ta lại cùng cô đứng chờ hành lý? Không đúng, trong tay anh ta căn bản không có hành lý. Trực giác cho cô biết, điều người này chờ không phải hành lý, mà là cô!

Cô vốn định nói chuyện điện thoại tiếp, nhưng nghĩ tới khả năng có người theo dõi, cô chỉ đành kiếm cớ, nhanh chóng ngắt máy. Cô đi nhanh ra cửa, đưa mắt nhìn qua một lần, thấy người áo đen kia rẽ phải, cô liền rẽ trái, bọn họ trong lúc đó cách nhau một đám người.

Tang Cẩn kéo hành lý chạy vào nhà vệ sinh bên trái, đi vào một buồng trống, không ngừng thở hổn hển.

Trong đầu suy nghĩ có nên gọi cho Bàng Lỗi nói chuyện mình đang bị theo dõi hay không, nhưng do dự một hồi, cô quyết định từ bỏ. Hiện tại bọn họ ở xa nhau, nước xa không cứu được lửa gần, nếu để anh biết cũng không giải quyết được gì, ngược lại chỉ khiến anh lo lắng.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn ở trong đó một lát mới đi ra, đến bồn nước rửa tay, trong đầu còn đang suy nghĩ làm cách nào để tránh người áo đen kia. Cô có thể chắc chắn, anh ta hiện tại nhất định ở gần chờ cô.

"A, xin lỗi, tôi không phải cố ý." Phía sau đột nhiên có người cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn lên gương, phía sau có một cô gái trẻ tuổi mặc áo len màu đỏ chạy vào toilet tông phải một phụ nữ mặc đồ đen. May là người phụ nữ kia đỡ tay lên bồn nước nên mới có thể đứng vững, mũ đen trên đầu cô ấy lại theo đó rớt xuống.

Tang Cẩn vội duỗi tay đỡ người phụ nữ mặc đồ đen kia, sau đó nhanh chóng xoay người tắt vòi nước, nhưng đã không còn kịp, chiếc mũ đã bị ướt. Cô lập tức quay đầu lại: "Xin hỏi đây là mũ của cô đúng không? Ý tôi là, tôi có thể đền tiền."

Người phụ nữ áo đen kia lại trực tiếp lắc đầu, nhanh chóng nhặt mũ rồi rời khỏi toilet.

"Chẳng lẽ mấy cô cũng bị người ta theo dõi sao? Có phải đang thiếu nợ gì không?" Cô gái mặc áo đỏ bên cạnh vừa nói vừa tắt vòi nước, quay đầu nhìn Tang Cẩn, "Này, cô bị người ta theo dõi đúng không? Chi bằng, chúng ta thay quần áo đi! Đến lúc bọn họ phát hiện đã đuổi theo sai người, muốn quay đầu cũng đã không còn kịp."

Tang Cẩn nghĩ nghĩ, cảm thấy cô ấy nói cũng có lý nên liền gật đầu. Hai người lập tức cởi áo khoác bên ngoài đổi cho nhau.

"Ôi trời ơi, cô có thể mặc loại váy của chục năm trước sao? Chị tôi còn không thèm mặc loại váy này nữa." Cô gái trẻ tuổi vừa nói vừa kéo váy lên thử.

https://thuviensach.vn

Vừa kéo tới đùi, cô ta liền ném xuống, Tang Cẩn lập tức bắt lấy: "Cô không cần thì đưa tôi."

Cô gái kia không ngờ cô lại luyến tiếc như vậy, cũng thuận ý đưa cho cô. Cô ta xõa tóc, nhìn từ sau trông rất giống Tang Cẩn.

Tang Cẩn chờ cô ta rời khỏi toilet rồi mới cột tóc, lấy khăn buộc tóc che lấy nửa đầu, thoạt nhìn rất giống phụ nữ Ả Rập. Thay đổi xong, cô mới kéo hành lý ra ngoài.

Mãi tới cửa sân bay vẫn không thấy người đàn ông áo đen kia, trong lòng cô mới thầm thở dài nhẹ nhõm. Có taxi chạy tới, cô liền vẫy tay bắt xe.

Có lẽ vì cô ăn mặc quá kỳ lạ nên tài xế phải ngó đầu ra ngoài, dường như muốn xác nhận cô có phải người xấu hay không.

"Bác tài, tôi tới Hongkong học tập, không phải người xấu." Tang Cẩn lấy "khăn quàng cổ" trên đầu xuống, mỉm cười với bác tài.

Bác tài xế dùng sức gật đầu: "Lên đi!" Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm gương chiếu hậu.

Tang Cẩn không biết ông ấy đang nói gì, liền hỏi: "Bác tài, bác có thể nói tiếng phổ thông được không? Tôi tới Hongkong đi học, tôi thật sự không phải người xấu."

"Cô bé, tôi biết cô không phải người xấu. Tôi chỉ là đang nhìn chiếc xe phía sau, hình như là đang đi theo chúng ta. Cô không cần phải sợ, tôi sẽ cố gắng thoát khỏi bọn chúng."

Bác tài nói xong, hai tay nắm chặt tay lái, dùng sức chân đạp ga, chiếc xe đột nhiên tăng tốc.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn xoay người, phía sau quả nhiên có một chiếc xe cũng tăng tốc, theo sát bọn họ.

"Hình như không chỉ một chiếc đâu. Cô bé, cô có thấy hai chiếc xe đều tăng tốc hay không, bọn họ khẳng định đang đi theo chúng ta. Chỉ là cô đừng sợ, tôi sẽ nhanh chóng cắt đuôi bọn chúng." Bác tài chỉ tay vào kính, một bên lái xe một bên an ủi cô.

Tang Cẩn thấy phía sau thật sự có hai chiếc xe. Không bao lâu, hai chiếc xe có lẽ đều để ý tới đối phương, cả hai liền bắt đầu ngươi chạy ta đuổi, không ai nhường ai.

"Hình như bọn họ không phải cùng một bọn. Vậy cũng tốt, để bọn họ tranh người sống kẻ chết, chúng ta sẽ ngồi trên núi xem hổ đấu." Bác tài càng nói càng hưng phấn, vẻ mặt cũng lộ ra biểu tình chờ xem kịch vui.

Tang Cẩn không ngừng cảm ơn bác tài, cô sẽ nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ gây phiền phức cho ông. Ông ấy lại coi như không để ý, vẫn tiếp tục dùng giọng nói khó nghe an ủi cô. May là bác tài là người địa phương, quen thuộc với các tuyến đường, không bao lâu đã cắt đuôi được hai chiếc xe. Sau đó, bác tài mới lái xe tới nơi cần tới.

Chiếc xe dừng trước cửa một ngôi trường ở vùng ngoại thành.

Tang Cẩn thanh toán gấp ba lần cho bác tài, cảm ơn rối rít rồi mới xuống xe. Nhìn dòng chữ to lớn trên cổng, cơ sở nghiên cứu và giáo dục tâm lý học tội phạm toàn cầu, bên dưới còn có tiếng Anh, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giây tiếp theo, trái tim vừa buông lỏng lại đột nhiên căng chặt.

Một con người mặc đồ đen nhanh chóng đi qua cửa sắt, vào trường. Người đó không phải là người đàn ông cô gặp ở sân bay sao? Bác tài xế

https://thuviensach.vn

không phải đã cắt đuôi bọn họ rồi sao? Vì sao anh ta còn có thể theo cô tới tận trường học vậy?

Sống lưng Tang Cẩn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hai chân không hề run rẩy, tại sao cuộc sống mới này lại giống như địa ngục vậy?

Cuối cùng vẫn là điện thoại từ người đàn ông kia cứu cô ra khỏi nỗi sợ hãi.

"Em không phải định đứng trước cửa trường vậy chứ?" Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền tới giọng nói quen thuộc.

Tang Cẩn càng bối rối hơn: "Sao anh biết em đang đứng trước cửa trường vậy?" Cô lập tức bừng tỉnh, "Bàng Lỗi, chẳng lẽ anh không thể nói với em, người này anh quen biết, là người anh cố ý sắp xếp đi theo em sao?"

"Anh ta có lẽ không đi theo em đâu, đây không phải phong cách của anh ta. Em yên tâm, anh ta muốn tránh phụ nữ còn không kịp. Em cứ coi như anh ta không tồn tại đi. Nhưng nửa năm nay, anh ta cũng ở trong trường học."

Phía bên kia, Bàng Lỗi đang ngồi trong phòng trọ của Tang Cẩn, bên trong không có gì, mọi thứ dường như đã bị chuyển đi. Anh đoán, có lẽ toàn bộ đã nằm trong va li của cô, hơn nữa trước giờ vẫn luôn nằm trong đó. Đây chính là trạng thái chuẩn bị dọn đi của cô.

Bàng Lỗi đứng dậy, rời khỏi phòng, trong đầu bất giác nghĩ tới bài thơ mà mình chưa từng bộc lộ với cô: "Đinh Đinh, sau khi em trở về, anh muốn em vứt va li đi, từ nay về sau không được dùng nữa. Em hãy làm một thân cây, cả đời đứng bên cạnh anh, được không?"

Trước mắt Tang Cẩn lại không có tâm trạng làm thơ với anh, trong đầu vẫn còn suy nghĩ, hôm nay là ngày đầu tiên cô tới Hongkong, cuộc truy

https://thuviensach.vn

đuổi thần bí kia rốt cuộc là vì chuyện gì. Lúc này, cô mới để ý, người thật sự muốn theo dõi cô khẳng định không phải người mặc đồ đen kia, trong đầu đột nhiên nhớ tới một người.

Nghe được giọng nói trong điện thoại, cô mới hoàn hồn: "Vừa rồi anh nói gì? Đúng rồi, anh ta tên là gì? Vì sao trước đây anh không nhắc với em một tiếng?"

Bàng Lỗi không khỏi tức giận, anh khó khăn lắm mới nói một câu tình cảm như vậy, cô thế mà trực tiếp xem nhẹ không thèm kể đến!

"Anh không nhắc với em là vì không chắc chắn Âu Dương Húc có đồng ý tới Hongkong hay không. Cho dù anh ta có đi, anh ta cũng không hy vọng có người ngoài biết. Hiện tại hành tung của anh ta không thể tiết lộ, cho nên em cứ coi anh ta không tồn tại là được. Anh ta đã nói với anh chuyện xảy ra hôm nay. Em coi anh ta là kẻ xấu nên trốn vào toilet. Người thật sự theo dõi em, cũng là người theo em vào trong, đương nhiên, sau khi anh ta chờ em lên taxi mới biết. Những chuyện sau đó, có lẽ không cần anh giải thích lại."

Tang Cẩn nắm di động trong tay, bất giác dùng sức: "Nói như vậy, Âu Dương Húc ở sau taxi của em cũng thấy những kẻ theo dõi kia sao? Nhưng điều này đâu thể trách em, ban ngày ban mặt làm gì có ai như anh ta chứ? Từ đầu tới chân đều là màu đen, ai vừa nhìn vào đều nghĩ anh ta là kẻ xấu. Còn nữa, em không biết anh ta, anh ta lại biết em, ít nhất cũng phải chào hỏi một tiếng chứ? Nếu có người khác theo dõi, vì sao không nói cho em biết?"

Tuy biết hôm nay nếu không phải có Âu Dương Húc, rất có khả năng cô sẽ rơi vào tay đám người kia, nhưng nếu không phải vừa tới sân bay đã bị anh ta hù dọa, ngày hôm nay của cô cũng sẽ không khó khăn như thế. Do đó lúc vào toilet, tất cả tập trung đều dùng để đối phó với anh ta, nên mới xem nhẹ những người bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Cô cẩn thận suy nghĩ lại, người thật sự muốn theo dõi cô có lẽ là hai người cô gặp trong toilet. Người mặc đồ đen kia, hay cô gái mặc áo lông màu đỏ, rốt cuộc là ai?

Bàng Lỗi đã leo lên xe, nghe cô gái làm nũng trong điện thoại, khóe miệng bất giác lộ ra ý cười, nhưng rất nhanh lại bắt đầu tự trách: "Anh cũng không nghĩ hành động của những người đó lại nhanh như thế. Nếu biết vậy, anh đã tự mình cùng em tới Hongkong, thậm chí là..."

Tang Cẩn trực tiếp cắt ngang lời anh: "Anh đừng có nói sẽ cùng em ở Hongkong tới khi em tốt nghiệp, điều này không thực tế đâu. Anh yên tâm, em sẽ đề cao cảnh giác. Hơn nữa, không phải đã có Âu Dương Húc rồi sao? Nghe đâu anh ta được gọi là chiến thần, hai người ai lợi hại hơn vậy?"

Cô vừa dứt lời, người đàn ông trong điện thoại lập tức giải thích, trận thi đấu của anh và Âu Dương Húc vẫn chưa chấm dứt, hai người ai có sở trường nấy, một người giỏi vật lộn tự do, một người am hiểu võ thuật truyền thống của Trung Quốc, hiện tại tuy thắng thua chưa định, nhưng người thắng sẽ là anh, vân vân...

Trong lòng Tang Cẩn cười thầm, một mặt nghe anh nói, một mặt đi tới cổng trường. Cô đưa giấy tờ cho bảo vệ xem, trong đó thuận lợi vào trường. Hai người nấu cháo điện thoại, mãi tới ký túc xá cô mới dừng lại.

Cô ngắt máy, đứng ngoài hành lang, trong lúc vô tình nhìn tới căn phòng ở cuối dãy, một người mặc áo đen đứng đó, có lẽ là Âu Dương Húc. Anh ta hình như đang nhìn cảnh đêm trong sân trường, suy tư gì đó.

Về chuyện của Âu Dương Húc, cô từng nghe vài thông tin trên trang mạng, cũng nghe một ít từ Chu Tiểu Vạn. Anh ta vẫn còn trẻ, là một cảnh sát xuất sắc, ngay trong thời điểm sự nghiệp lên cao thì đột nhiên bị cách chức, sau đó liền biến mất nhiều năm. Hiện tại hành tung của anh ta bị bại bại lộ, đi vào trường này bằng danh nghĩa giống cô là tới trao đổi học tập,

https://thuviensach.vn

nhưng nguyên nhân lớn nhất có lẽ là nể mặt Bàng Lỗi, làm "bảo tiêu" cho cô. Đương nhiên, anh ta cũng có lý do của chính mình.

Tang Cẩn quyết định tôn trọng lựa chọn của anh, nếu anh đã không muốn cô chào hỏi với người ta, vậy cô chỉ đành "cảm ơn" trong lòng, không quấy rầy người ta nữa.

Cô trực tiếp mở cửa, vào phòng, bắt đầu một cuộc sống mới.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cuộc Gặp Mặt Trên Du Thuyền

Có phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ tóc dài hay không? Nếu cô để tóc dài, vận mệnh liệu có thể thay đổi sao?

Nửa năm thoáng cái đã trôi qua.

Cục cảnh sát Thanh An, mọi thứ đều diễn ra theo lẽ thường. Đa số mọi người đã không còn nhớ nửa năm trước đã từng xảy ra cuộc cãi nhau của cục trưởng Khương và đội trưởng Bàng.

Nhưng Thích Nguyệt lại nhớ rất rõ, bởi vì cô biết nguyên nhân bên trong là vì tình cảm của một người đàn ông dành cho một cô gái.

Cô đương nhiên cũng sẽ không quên, Tang Cẩn ban đầu giả mạo thân phận tiểu thuyết gia tới cục cảnh sát yêu cầu xin hồ sơ, tình hình bị người đó từ chối. Lúc đó, người kiên quyết phản đối chính là đội trưởng của bọn họ, nhưng lúc này, người một mực đồng ý cho cô vào đội, cũng là anh.

Cô đã hoàn toàn hiểu được, người đàn ông này, cả đời chỉ có thể là giấc mộng của cô. Cho nên, do dự cả nửa năm, cô rốt cuộc đã đưa ra quyết định.

Thích Nguyệt đứng trước cửa phòng làm việc của cục trưởng, ánh mắt nhìn thư từ chức trong tay của mình. Nửa năm trước cô đã soạn xong, nhưng mãi trì trệ không chịu nộp lên, hôm nay đã là kỳ hạn cuối cùng.

Nàng đã muốn hoàn toàn hiểu được, này nam nhân, là nàng này cả đời đều không thể với tới mộng. Cho nên, nàng giãy dụa do dự nửa năm, rốt

https://thuviensach.vn

cuộc làm ra quyết định. Hít một hơi thật sâu, cô gõ cửa, nghe bên trong truyền tới tiếng "mời vào" liền đẩy cửa.

Cô không tới cạnh bàn làm việc mà trực tiếp đứng ngay cửa, nói nhanh ý định của cô. Như cô đoán trước, cục trưởng không nói gì cả, tất cả đều theo ý cô.

"Về sau có dự định gì chưa?" Cục trưởng Khương thân thiết hỏi thăm.

Thích Nguyệt cười cười: "Em cũng không có chí hướng to lớn gì cả, chỉ tìm công việc bình thường, sau đó tìm một người đàn ông mà gả đi thôi." Cô không đợi cục trưởng hỏi tiếp, chủ động kết thúc vấn đề, "Cục trưởng, em có việc cần phải đi trước, nếu có thời gian em sẽ về thăm mọi người."

Nói xong, cô đặt thư từ chức lên hộc tủ ngay cửa rồi vội vàng rời đi. Tới cầu thang, vừa lúc cô gặp Chu Tiểu Vạn từ phòng làm việc đi ra. Không đợi cậu lên tiếng, cô đã cướp lời: "Chu Tiểu Vạn, bây giờ tôi không có tâm trạng nói chuyện với cậu, có gì chờ tôi về rồi nói." Nói xong, cô đi xuống lầu dưới.

"Cô muốn đi đâu?" Chu Tiểu Vạn nhìn bóng lưng cô, gọi một tiếng.

"Tôi sẽ gọi cho cậu." Thích Nguyệt không trả lời câu hỏi của cậu, bởi vì nơi cô sắp tới khiến cô cảm thấy khó nói với mọi người.

Đứng trước cửa cảnh sát bắt một chiếc taxi, Thích Nguyệt nhìn lại nơi mình đã làm việc 5 năm, sau đó nhanh chóng lên xe, giục bác tài chạy.

Cô từng nghĩ, đây chính là lựa chọn của cô, cô chắc chắn sẽ đi tới cuối cùng. Nhưng hiện tại, cô đã không còn dũng khí để tiếp tục kiên trì. Nửa năm đã trôi qua, người đó cũng nên trở về, chỉ cần nghĩ tới sau này bọn họ sẽ là cộng sự, cô thật sự cảm thấy có chút khó khăn. Cô không thể tưởng

https://thuviensach.vn

tượng mỗi ngày sau này đều nhìn thấy cặp đôi đó, tâm trạng cô sẽ như thế nào.

Bác tài hỏi cô muốn đi đâu, hỏi mấy lần mới làm cô hoàn hồn. Trong đầu vô cùng mờ mịt, chính cô cũng không biết phải đi nơi nào. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô liền nhanh chóng lấy ra nghe máy.

Điện thoại vừa kết nối, đầu bên kia liền truyền tới giọng nói của một bé trai: "Dì út, bà ngoại nói dì muốn tìm cho con một người dượng, việc này có phải thật không? Dì nhớ nói dượng mua cho con xe điện đồ chơi nha..." Đây là con trai của chị cô, năm nay 5 tuổi.

Bên kia điện thoại nhanh chóng đổi thành giọng của mẹ cô, nói cô lên du thuyền phải thể hiện thật tốt. Đây là cơ hội bà ấy khó lắm mới tìm được, kêu cô nhất định không được bỏ qua. Nếu năm nay cô thật sự không thể gả ra ngoài, về sau đừng hòng gọi bà là mẹ... Nghe vậy, nàng chỉ dạ dạ vâng vâng vài câu rồi ngắt máy.

Bác tài lại hỏi cô muốn đi đâu, thở dài bất đắc dĩ, cô nói ra hai chữ: "Nam trạm."

Thích Nguyệt nhớ tới thời gian 5 năm này, từ lúc cô chưa tốt nghiệp đã bắt đầu bị mẹ bắt đi coi mắt bao nhiêu lần, thật đau đầu. Tuy rằng, cô cũng hiểu nỗi khó xử của mẹ cô. Cha cô mất sớm, một mình mẹ cô nuôi hai chị em thật sự không dễ, bà ấy luôn hy vọng cô có thể giống chị mình, có một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng cô lại không chịu nghe lời, bởi vì trong lòng cô luôn khao khát có một tình yêu đích thực. Lúc trước cô còn kiên trì với lý do chờ kỳ tích xuất hiện, nhưng hiện tại cô đã chắc chắn, kỳ tích đó sẽ không xuất hiện với cô.

Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng quen thuộc, rất rõ ràng nhưng từ từ lại trở nên mơ hồ, tất cả mọi thứ quanh

https://thuviensach.vn

cô giống như dần trở thành ảo ảnh.

"Cô ơi, tới rồi." Bác tài đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của cô.

Lúc này Thích Nguyệt mới nhận ra đã tới Nam trạm. Cô lấy bóp, trả tiền cho tài xế.

Bác tài vừa tìm tiền lẻ để thối vừa khuyên: "Cô gái, tôi không biết cô buồn chuyện gì. Cả đoạn đường này, cô cứ như cố kiềm nước mắt, thật sự rất thương tâm. Tôi không dám quấy rầy cô, nhưng lúc này không thể không khuyên, cuộc sống ngoại trừ sống chết, còn chuyện gì to tát hơn nữa? Cô còn trẻ, suy nghĩ hãy thoáng một chút, bảo trọng."

Thích Nguyệt nghe tới ấm lòng, nước mắt theo đó mà chảy xuống. Cô cảm ơn bác tài, sau đó vội vàng xuống xe, chạy tới phòng chờ, trực tiếp vào nhà vệ sinh. Cô không biết đã nén nước mắt bao lâu, có lẽ là từ lúc cha cô hy sinh. Lúc này, cô tránh trong toilet, khóc hết nước mắt. Khóc xong, cô đi rửa mặt, lúc ra ngoài cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô nhìn đồng hồ, cách giờ lên xe còn một tiếng nữa. Trời sinh tính cô hiếu động, ngồi yên một chỗ không được, vì thế cô bắt đầu đi dạo quanh nhà ga.

Vô tình, cô đi vào tiệm bán đồ chơi cho trẻ em. Cô nhớ ở nhà còn một cháu trai đòi được tặng quà, cho nên liền lựa một món, lúc trả tiền đã tới giờ lên xe. Cô nhanh chóng rời đi, kết quả đồ chơi trong tay rơi xuống đất, một bánh xe lăn ra bên ngoài. Bây giờ về đổi cũng không được, cô trực tiếp nhặt bánh xe lắp lại.

Cô lên xe, từ thành phố Thanh An tới Thâm Quyết. Cô ngủ một mạch tới trạm cuối.

Đến Thâm Quyến, vừa xuống xe liền thấy có người giơ bản trắng đề tên cô, cô không khỏi hoảng sợ. Thích Nguyệt chạy tới hỏi mới biết, anh ta

https://thuviensach.vn

là Hoàng Binh, là nhân viên của Duyên Lai tới đón hội viên VIP.

Lúc này Thích Nguyệt mới biết, mẹ cô đã bỏ ra 10.000 nhân dân tệ tiền hội phí, thì ra long trọng như vậy để tham gia du thuyền tình yêu. Cô không khỏi hoảng loạn, do dự không biết có nên đi cùng Hoàng Binh hay không. Đúng lúc mẹ cô gọi điện cho cô, nói rằng người đàn ông lần này là người Singapore, là lựa chọn tốt nhất để cô thoát khỏi Thanh An.

Cô nghe xong không khỏi sửng sốt, thì ra nguyên nhân mẹ cô luôn phản đối cô làm việc trong cục cảnh sát là vì đã sớm biết được bí mật kia.

Thích Nguyệt vốn định giống trước đây làm qua loa có lệ, để mẹ cô từ bỏ suy nghĩ trong đầu. Nhưng hiện tại, cô không thể không nghiêm túc với vấn này. Cô phân tích mặt lợi mặt hại, cuối cùng vẫn quyết định buông bỏ tự tôn, đi theo Hoàng Binh tới cảng Xà Khẩu.

Một du thuyền màu trắng đã đậu trước mặt, đây không phải loại to lớn xa hoa nhưng lại vô cùng tinh tế, thoạt nhìn rất giống tòa lâu đài nhỏ màu bạc. Trên khoang thuyền còn treo một khẩu hiệu màu hồng phấn rất trữ tình: Duyên đến gặp bạn.

Thích Nguyệt không khỏi cười khổ, Hoàng Binh bên cạnh đã giục cô đi lên. Cô theo Hoàng Binh đi về phía trước, vừa định bước lên cầu thang thì gặp một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi mặc đồ trắng, trang điểm tinh tế, thoạt nhìn vô cùng tài giỏi.

"Vị này chắc là cô Thích Nguyệt đúng không? Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thật ngoài tưởng tượng. Tôi là Phác Dư Sư, là giám đốc bộ phận của công ty Duyên Lai, cũng là người phụ trách du thuyền "Duyên tới gặp bạn" lần này, nói thẳng ra là bảo mẫu." Phác Dư Sư nói chuyện rất nhanh, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Thích Nguyệt không quen nhiệt tình với người lạ, liền giải thích: "Tôi chỉ tới chơi mà thôi, không cần chị bận tâm đâu. Chị cứ làm việc của chị

https://thuviensach.vn

đi."

Phác Dư Sư cười cười, chỉ coi là cô đang xấu hổ, cũng không nói gì thêm, chỉ kêu Hoàng Binh dẫn cô tới tầng ba của du thuyền, nói rằng đang có hoạt động của hội viên.

Sau khi lên tầng ba, Thích Nguyệt mới phát hiện nơi này quả thật rất náo nhiệt, ai ai cũng một nam một nữ khiêu vũ với nhau. Bên cạnh có đặt một cái bên, bên trên đầy đủ rượu nước. Nhìn cảnh này, cô đột nhiên không thích ứng kịp nên liền tìm một góc hẻo lánh, bắt đầu ngủ.

Cảm xúc của Thích Nguyệt lúc này vẫn chưa ổn định, hơn nữa lại rất mệt mỏi, xung quanh tuy ồn ào nhưng cô vẫn có thể ngủ được. Một giấc này kéo dài tới mấy tiếng đồng hồ. Lúc tỉnh dậy, du thuyền đã ra khơi, trên boong thuyền đã không còn thấy ca múa nữa, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng sóng biển thay nhau truyền tới. Trên boong tàu này, bao gồm cả cô chỉ có ba người, tất cả đều là những cô gái tuổi xấp xỉ cô.

Phác Dư Sư và Hoàng Binh đi lên đây, bắt đầu nói qua kế hoạch gặp mặt trên du thuyền này.

Thích Nguyệt trực tiếp xem nhẹ đoạn giới thiệu dài dòng, điều khiến cô kinh ngạc nhất là, cả ba cô vừa trải qua "sự lựa chọn của biển", cuối cùng chỉ còn lại ba hội viên VIP này.

Phác Dư Sư nói cả nửa ngày, cuối cùng tổng kết một câu: "Cho nên, ba bị mỹ nhân đang ngồi ở đây chính là tổng biên tập thời trang cô Thích Nguyệt, nữ hoàng lạnh lùng IT cô Tưởng Phỉ Phỉ và giảng viên xinh đẹp dịu dàng cô Lâm Tê. Ba vị đều có cơ hội tham gia vào Duyên Lai chúng tôi với tư cách là hội viên kim cương, cùng nam thần lạnh lùng, cậu Sam dắt tay. Chúc mừng ba vị!"

Phác Dư Sư nói xong liền tự vỗ tay, Hoàng Binh phía sau cũng cùng phối hợp.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt bật thốt lên hỏi: "Ai nói tôi là biên tập thời trang? Tôi là cảnh sát..." Nói tới đây, cô mới thấy sai liền lập tức sửa lại, "Trước kia là vậy!" Hiện tại cô chắc chắn, tổng biên tập thời trang gì đó nhất định là thân phận mà mẹ cô biên cho cô!

Biểu cảm trên mặt Phác Dư Sư trở nên cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình thường: "Thật xin lỗi, có lẽ là nhân viên của chúng tôi viết hồ sơ sai. Chỉ là không sao, lát nữa, chúng ta sẽ tham gia một cuộc thi để chọn một người ở lại. Chiều nay, mọi người hãy thể hiện tài nghệ của mình, chẳng có mục đích gì cả, chỉ là để mọi người thoải mái với nhau mà thôi."

"Thi là thi, có gì mà che che giấu giấu chứ?"

Người nói chuyện là nữ hoàng lạnh lùng IT Tưởng Phỉ Phỉ, lúc này, tất cả mọi người đều nhìn cô ta. Nguyên nhân có lẽ là vì cô ta khoác một chiếc áo vàng vô cùng bắt mắt, tuy rằng giọng nói lại vô cùng thâm trầm.

"Hữu nghị đi đầu, thi đấu mới là thứ hai, cho dù muốn làm gì thì tôi cũng sẽ phối hợp. Chỉ cần mọi người đều vui vẻ là được, khó lắm mới có thể gặp nhau ở đây." Tiếp lời Tưởng Phỉ Phỉ là Lâm Tê.

Thích Nguyệt nhìn cô ta. Cùng là phụ nữ, cô không thể không thừa nhận, Lâm Tê này chắc chắn là mỹ nữ, giọng nói trong veo dễ nghe, tư thái đoan trang, làn da trắng hồng, gương mặt dễ nhìn, chiếc váy màu xanh trên người càng khiến người ta cảm thấy dịu dàng, tươi mát như sự hào phóng của hoa sen.

Trong lòng thầm than, có phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ tóc dài hay không? Nếu cô để tóc dài, vận mệnh liệu có thể thay đổi sao?

Thích Nguyệt vẫn chưa lên tiếng, theo Phác Dư Sư nói, hiện tại bọn họ phải thi đấu với nhau để tranh gặp một người đàn ông chưa từng biết. Cô

https://thuviensach.vn

nhận ra điểm này, nhịn không được mà mắng, người đàn ông này là ai chứ, là cha của hoàng đế hay cháu của hoàng tử vậy?

Cô đột nhiên cảm thấy phản cảm với hoạt động này, cái gì là thể hiện tài nghệ hả, cô không có hứng thú. Hai người trước mặt đều dùng hết sức thi đấu, Tưởng Phỉ Phỉ nhảy một điệu gợi cảm, ngược lại là Lâm Tê múa một điệu trên nền nhạc Trung Quốc, tươi mát thoát tục.

Thích Nguyệt vốn muốn từ chối nhưng mong muốn không thành, cuối cùng không thể không biểu diễn một đoạn võ thuật. Màn biểu diễn của cô vừa kết thúc, tất cả mọi người đều sợ ngây người, có lẽ đều vì cảm thấy cô chẳng giống phụ nữ chút nào.

Thái độ của Tưởng Phỉ Phỉ đối với cô đột nhiên trở nên tốt hơn nhiều, có lẽ là vì cảm thấy Thích Nguyệt không phải đối thủ cạnh tranh với cô ta. Tưởng Phỉ Phỉ hàn huyên chuyện tư với cô, người ngoài nhìn vào bọn họ trông rất giống tri kỉ.

Thích Nguyệt ngồi nghe, lâu lâu phụ họa thêm một hai câu, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ là thế nào để nhanh chóng thoát khỏi trò chơi hoang đường này.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bài Diễn Thuyết Trọn Vẹn

Cô hy vọng cả cô và đồng nghiệp sẽ giữ thái độ khiêm tốn trước thế giới khoa học tinh thần rộng lớn kia.

Trời nước một màu xanh biếc.

Mặt biển êm ả giống hệt một đứa trẻ, chơi đùa mệt mỏi rồi sẽ trở nên im lặng.

Thích Nguyệt nhìn phong cảnh tới xuất thần, lòng thầm than mệt. Tưởng Phỉ Phỉ vẫn còn ở bên cạnh nói gì đó, nhưng cô gần như không thể nghe rõ. Cuộc thi biểu diễn đã kết thúc, cô đã hoàn toàn không còn hứng thú lãng phí thời gian với bọn họ, thỉnh thoảng sẽ hỏi Phác Dư Sư, du thuyền rốt cuộc tới khi nào mới cập bến.

Phác Dư Sư nói rằng hiện tại vẫn còn một vài hoạt động, cho nên du thuyền phải tới khuya mới cập bến Hongkong, nếu cô cảm thấy mệt thì có thể về phòng nghỉ ngơi trước.

Nghe đáp áp mơ hồ kiểu này, Thích Nguyệt rất tức giận, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý.

Phác Dư Sư đưa cho cô một tấm bản đồ, nói rằng phòng cô ở tầng một, nơi đó khá yên tĩnh, âm thanh từ tầng ba này sẽ không ảnh hưởng tới cô. Chỗ này vừa đúng ý cô. Cô nhận lấy bản đồ định về phòng, đi được vài bước rồi dừng lại, xoay người hỏi: "Phác tổng, chị có mấy dụng cụ như ốc vít gì không? Tôi có một chiếc xe đồ chơi muốn sửa lại."

https://thuviensach.vn

"Có có, Phỉ Phỉ có, cô ấy thường dùng để tháo lắp máy tính, đúng lúc tôi vừa mượn của cô ấy. Lát nữa cô cứ tới phòng tôi, tôi ở phòng 218, chỉ là..." Phác Dư Sư híp mắt lại, trêu đùa, "Thích Nguyệt, bây giờ tôi đã biết thì ra cô có con rồi, cô đây là cố ý trêu đùa chúng tôi đúng không? Bọn họ không giống cô, đều là những thiếu nữ mới lớn, tôi phải nghiên cứu xem làm thế nào để gả bọn họ ra ngoài."

Phác Dư Sư nói xong, vẫy tay với cô, sau đó bắt đầu nói chuyện với Tưởng Phỉ Phỉ và Lâm Tê.

Thích Nguyệt vốn muốn đính chính, món đồ chơi này là quà cho cháu cô, nhưng cuối cùng vẫn lười mở miệng. Dù sao cô cũng không có ý tìm bạn trai, chờ du thuyền cập bến, cô sẽ lập tức bỏ chạy.

Cô xoay người xuống tầng một, nhìn số phòng 114 thì không khỏi nhướng mày, muốn đổi phòng. Cô có thể tưởng tượng ra tâm tình vốn rất hào hứng bị cô chọc xuống con số 0 của Phác Dư Sư, nghĩ nghĩ một hồi vẫn cảm thấy nên nhẫn nhịn một chút.

Thích Nguyệt đang ngủ thì bị tiếng bước chân trên lầu đánh thức. Lúc tỉnh lại, cô có thói quen nhìn đồng hồ, đã 15h30. Cô muốn ngủ tiếp nhưng lại không ngủ được, nghĩ tới chuyện chiếc xe đồ chơi, cô lập tức đứng dậy, lên lầu hai phòng 218 mượn Phác Dư Sư dụng cụ.

Vừa tới trước cửa 218, cô liền thấy Tưởng Phỉ Phỉ đi xuống, có lẽ là từ tầng ba xuống đây. Bởi vì cầu thang cách nơi này rất gần, cho nên cô thấy rất rõ, sắc mặt của Tưởng Phỉ Phỉ không tốt cho lắm.

Tưởng Phỉ Phỉ đi ngang phòng Phác Dư Sư, nhìn Thích Nguyệt cười cười. Vừa thấy Phác Dư Sư, bước chân cô ta đột nhiên dừng lại, biểu cảm trên mặt cũng cứng đờ, làm như rất kinh ngạc.

Phác Dư Sư vừa thấy Thích Nguyệt liền rời khỏi phòng, đóng cửa lại, trực tiếp nhét đồ vào tay Thích Nguyệt: "Thích Nguyệt, cô về phòng trước

https://thuviensach.vn

đi, tôi có chút chuyện phải đi tìm Phỉ Phỉ và Lâm Tư." Nói xong, chị ta kéo tay Tưởng Phỉ Phỉ chạy lên lầu ba.

Thích Nguyệt cầm dụng cụ về phòng, bắt đầu sửa đồ chơi. Cô tưởng sẽ rất đơn giản, không ngờ loay hoay suốt một tiếng vẫn chưa hoàn thành, hơn nữa còn không cẩn thận làm xước tay. Sửa xong, cô bắt đầu thu dọn thì nghe hình như bên trên tầng ba có tiếng cãi vả. Cô cầm dụng cụ lập tức chạy lên, muốn xem trên đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cô vừa tới lầu hai thì cửa phòng Phác Dư Sư đột nhiên mở ra. Chị ta thấy Thích Nguyệt, trên mặt cả kinh, sau đó lập tức lộ ra tươi cười: "Thích Nguyệt, đúng lúc tôi đang muốn tìm cô đây."

"Bên trên có người cãi nhau đúng không? Vì sao chị không đi khuyên bọn họ?" Thích Nguyệt cảm thấy nơi này thật hỗn loạn.

Phác Dư Sư bất đắc dĩ lắc đầu: "Có lẽ lại là Phỉ Phỉ và Lâm Tê. Tôi thật không hiểu nỗi, Lâm Tê dịu dàng như vậy lại bị Phỉ Phỉ làm cho tức giận tới giơ tay múa chân. Phỉ Phỉ kia vừa mở miệng đã nói mấy lời đay nghiến. Không biết để bọn họ cạnh tranh có phải là chuyện tốt hay không. Nhưng tôi cũng không còn cách nào khác, Sam chỉ có một."

Thích Nguyệt từ chối cho ý kiến, Tưởng Phỉ Phỉ cùng Lâm Tê đã gần ba mươi, bọn họ có tâm lý muốn kiếm chồng cũng không có gì lạ.

Tiếng cãi vã trên tầng ba kéo dài mãi, thỉnh thoảng cô có thể nghe mấy câu của Tưởng Phỉ Phỉ "Sao có thể như vậy?", "Thật quá đáng!" Hai câu này cứ lặp đi lặp lại liên tục, dường như vô cùng tức giận.

Thích Nguyệt thấy bản thân đừng nên dính vào chuyện này, lỡ như Tưởng Phỉ Phỉ cũng coi cô là đối thủ cạnh tranh, vậy trận hỗn chiến này sẽ càng kinh khủng.

https://thuviensach.vn

"Thích Nguyệt, thật sự xin lỗi, du thuyền không thể cập bờ nhanh như vậy. Chỉ là cô cứ yên tâm, trên du thuyền này, tất cả đồ ăn thức uống đều do công ty chúng tôi cung cấp. Tôi đã mấy ngày làm việc rồi nên muốn ngủ một lát. Chờ tôi tỉnh dậy, chúng ta cùng ăn tối được không?"

Thích Nguyệt nhìn chị ta, quả nhiên, tóc tai Phác Dư Sư hỗn loạn, vẻ mặt còn đang buồn ngủ. Tuy rằng nghe thuyền không thể nhanh chóng cập bờ, trong lòng vô cùng bực tức, nhưng cô cũng không đành lòng trách chị ta, vì thế nhanh chóng liền nhanh chóng rời đi.

Thích Nguyệt nhớ Phác Dư Sư từng nói dụng cụ là của Tưởng Phỉ Phỉ, cô cũng biết phòng của cô ta xéo với phòng này. Cô đi tới, đơn giản đặt đồ trước cửa phòng, lát nữa Tưởng Phỉ Phỉ đi xuống, đương nhiên có thể nhìn thấy. Xong việc, cô liền xoay người xuống lầu.

Sau khi về phòng, tiếng cãi vã trên boong tàu đã không còn nữa, bốn phía lại trở về yên tĩnh. Cô không có chuyện gì làm, nên lại lên giường ngủ. Mãi tới bữa cơm tối, Phác Dư Sư tới gọi ăn cơm, cô mới tỉnh dậy.

Thích Nguyệt lên phòng ăn ở tầng ba gặp Lâm Tê, hơn nữa còn có ba nhân viên khác, Hoàng Binh cũng có mặt, duy nhất chỉ không thấy Tưởng Phỉ Phỉ. Cô thuận miệng hỏi: "Phác tổng, sao không thấy Tưởng Phỉ Phỉ vậy?"

"Cô ấy hả, có khi nào do mệt mỏi không? Cô ấy nói với tôi cơm tối cô ấy sẽ tự giải quyết." Phác Dư Sư vừa đưa cho cô đĩa rau vừa trả lời.

Thích Nguyệt nhìn Phác Dư Sư: "Phác tổng, cho dù mấy người muốn làm gì, chỉ cần hợp pháp thì tôi không có ý kiến, nhưng đừng để sự tình nháo tới tai nạn chết người. Tưởng Phỉ Phỉ là người thẳng thắn, không phải kẻ xấu. Ăn xong, chúng ta cùng đi xem cô ấy đi." Nói xong cô mới nhận ra, hiện tại cô đã không còn là cảnh sát, nhưng cách làm việc đó đã thành thói quen, bao gồm cả cách nói chuyện. Trong lòng cô không khỏi buồn bã.

https://thuviensach.vn

Phác Dư Sư cũng đồng ý, hai người ăn nhanh rồi cùng tới phòng Tưởng Phỉ Phỉ.

Phòng Tưởng Phỉ Phỉ quả nhiên ở lầu hai, xéo đối diện với phòng của Phác Dư Sư, phòng 215. Bên ngoài dán tấm biển "Đang nghỉ ngơi, xin đừng quấy rầy".

Thích Nguyệt do dự một hồi, nhẹ nhàng gõ cửa: "Tưởng Phỉ Phỉ, cô ở bên trong sao? Vì sao không ăn tối vậy? Du thuyền chưa thể nhanh chóng cập bến, bây giờ cô không ăn, buổi tối sẽ đói đấy. Còn nữa, hồi chiều tôi có đặt dụng cụ trước phòng của cô, cô có thấy chưa?"

Hồi lâu, trong phòng mới truyền tới tiếng trả lời: "Để tôi yên đi!"

Thích Nguyệt giận tới mức thiếu chút nữa đã đạp cửa phòng. Cô gái này thật không biết điều, nói chuyện khách khí một chút sẽ chết người sao? Cô ta thật sự cho rằng mình là nữ hoàng lạnh lùng à? Cô ta lạnh lùng, trong lòng cô ta thoải mái, nhưng người khác lại bị chính cô ta làm cho nghẹn chết đấy!

Đương nhiên, cô chỉ có thể oán thầm trong lòng, cảm thấy cả người mệt mỏi liền xoay người xuống lầu, cũng không chào hỏi một tiếng với Phác Dư Sư.

Thích Nguyệt về tới phòng thì cảm thấy đau đầu, vừa nằm xuống liền ngủ.

Lúc cô tỉnh lại đã là buổi chiều, hơn nữa, cô là bị tiếng đập cửa dồn dập làm cho thức giấc. Cô xoa xoa đầu, xuống giường, đi ra mở cửa.

Đứng trước cửa là ba người đàn ông, phía sau là hai người mặc đồng phục cảnh sát, người đứng trước mặc đồ bình thường, lấy giấy chứng minh thân phận đưa cho cô xem: "Cô Thích Nguyệt đúng không? Tôi là cảnh sát thuộc Hongkong Du Chí Long, hiện tại cô là nghi phạm trong vụ án mưu

https://thuviensach.vn

sát Tưởng Phỉ Phỉ. Phiền cô lập tức theo chúng tôi về đồn cảnh sát Hongkong một chuyến."

"Mưu sát? Tưởng Phỉ Phỉ?" Thích Nguyệt bị hai chữ này làm cho tỉnh lại, tuy rằng đầu vẫn rất đau nhưng cả người không khỏi hoảng sợ. Cô cố gắng giữ vững bình tĩnh, trong đầu thầm nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Cô nhìn lại văn bản trước ngực Du Chí Long: "Cảnh sát Du, chào anh. Hiện tại tôi cũng không muốn nhiều lời, chỉ thỉnh cầu anh giúp tôi làm hai chuyện. Thứ nhất, lập tức phong tỏa chiếc du thuyền này, không cho người trên đây rời khỏi, cũng cấm cảnh sát bên ngoài ra vào làm hư hiện trường. Thứ hai, tôi không thể về đồn cảnh sát ở Hongkong với anh, nếu tôi nhớ không lầm, chiếc thuyền này chở khách theo định kỳ, chiều hôm qua lúc 13h xuất phát từ cảng Xà Khẩu của Thâm Quyến, tới vị trí hiện tại vẫn là hải vực của hai nơi. Vì thế tôi muốn nhờ cảnh sát Đại Lục trợ giúp..."

"Cảnh sát Thích?" Du Chí Long cắt ngang cô, "Tôi đã điều tra, cho nên biết cô cũng từng là cảnh sát. Nguyên nhân là vầy, đồng nghiệp của cô không thể nhúng tay điều tra vụ này để đảm bảo công bằng công chính. Hy vọng cô có thể thông cảm."

"..." Sống lưng Thích Nguyệt bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, điểm này sao cô lại quên mất chứ?

"Chỉ là, yêu cầu của cô cũng không phải hoàn toàn không hợp lý. Cô yên tâm, du thuyền đã được chúng tôi phong tỏa, pháp y đang trên đường tới đây. Cô muốn cảnh sát Đại Lục giúp đỡ, có một người, chúng tôi có thể đề cử với cô."

Nói xong, Du Chí Long lập tức lấy điện thoại ra gọi, tên trên màn hình là, hoa khôi Tang Cẩn.

.....

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn thấy điện thoại trong túi cứ rung suốt buổi học, cô tưởng là Bàng Lỗi gọi cho cô, cho nên trực tiếp khóa máy.

Trên bục giảng, giáo sư Grosson đang tổng kết kiến thức trong nửa năm này. Tất cả các tiết lý thuyết đã hoàn thành, hôm nay đã là buổi cuối cùng. Ông giao cho mỗi học sinh một nhiệm vụ, mỗi người phải tự mình hoàn thành sườn bài tâm lý cho vụ án, trong thời gian quy định hiệp trợ cảnh sát phá án thành công thì có thể thông qua bài thi, thuận lợi tốt nghiệp. Ba học sinh có tốc độ phá án nhanh nhất sẽ được tài trợ toàn bộ học phí tại Mỹ, coi như là phần thưởng.

Giáo sư Grosson giao nhiệm vụ xong liền nâng tay nhìn đồng hồ, còn một ít thời gian, ông liền hỏi mọi người thời gian học tập nửa năm vừa rồi có cảm nhận gì.

Cả lớp có ba mươi người đến từ các nơi trên thế giới, đa phần đều có kinh nghiệm trong tâm lý học tội phạm. Ngày đầu tiên đi học, thời điểm tự giới thiệu bản thân, Tang Cẩn biết được quá khứ của bọn họ, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Vụ án của Đàm Tuyết Thiến có được tính là kinh nghiệm của cô hay không? Lúc đó cô vừa hỏi, tất cả mọi người đều bật cười. Bọn họ cứ nghĩ cô đang nói đùa, bởi vì không ai tin cô không có kinh nghiệm trên phương diện này.

Nửa năm này, Tang Cẩn rất chăm chỉ học tập, cho dù là tiết lý luận hay thực tiễn. Cô coi tất cả bạn học trong lớp như giáo viên của mình. Đương nhiên, ngoại trừ Âu Dương Húc. Không phải cô không muốn, nhưng người này như thần như quỷ, cô gần như không biết anh ta xuất hiện thế nào. Thỉnh thoảng bắt gặp, nhưng anh ta cũng chưa bao giờ nói chuyện với bất kỳ ai.

"Dingding, it"s your turn now, please." [Đinh Đinh, bây giờ tới lượt cô.] Giáo sư Grosson đột nhiên gọi làm suy nghĩ của cô cắt ngang.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lập tức đứng lên, bắt đầu phát biểu ý kiến.

"Don"t rely on profiling too much. Crime psychological profile is not all-powerful, it"s just a tool. This is my viewpoint." [Không được quá phụ thuộc vào những gì viết bên trên. Phác họa tâm lý tội phạm không phải vạn năng, nó chỉ là một công cụ. Đây là cách nhìn của em.]

Tang Cẩn vừa dứt lời, trong phòng học liền xuất hiện đủ loại tranh luận, có người đồng ý, nhưng đa phần đều hỏi, nếu không coi trọng một khoa học tâm lý tội phạm này, vì sao còn phải tới học?

Giáo sư Grosson hỏi cô nguyên nhân, cô liền bắt đầu giải thích.

Đầu tiên, cô nói tới FBi của Mỹ, có lẽ vì quá nhiều phim ảnh làm nền giúp đỡ, trong con mắt ủa mọi người, đặc biệt là những người bình thường, FBI như một huyền thoại. Nhưng có nhà phê bình vạch trần rằng, cách làm việc của FBI quá rập khuôn, nhất là việc ỷ lại cơ sở dữ liệu tội phạm có sẵn, dùng phương pháp truyền thống để phác họa chân dung tội phạm.

Tang Cẩn cũng cảm thấy như vậy. Hiện tại cô rốt cuộc có thể lý giải, vì sao lần đầu tiên xuất hiện ở cục cảnh sát thành phố Thanh An, bản thân tự xưng là tiểu thuyết gia phạm tội lại khiến Bàng Lỗi bài xích như thế. Các bộ phim đã vô tình khiến đại chúng có một nhận thức sai lầm, bọn họ chỉ nghĩ tội phạm dù nguy hiểm cỡ nào, chỉ cần ở trước mặt FBI đều sẽ sa lưới. Thực tế là vậy, có rất nhiều vụ án chưa được giải quyết, cho dù là FBI, bọn họ căn bản cũng không phá được. Lấy một vụ án nổi tiếng, sát thủ mổ bụng Jack, đã hơn một trăm năm trôi qua, rất nhiều chuyên gia đã phác họa chân dung tâm lý tội phạm, bao gồm cả FBI, nhưng tới nay vẫn chưa ai biết bộ mặt thật sự của hung thủ.

Tang Cẩn không thể không nghĩ tới những gì mình đã trải qua, đời này, có lẽ cô phải mang trên lưng thân phận con gái của kẻ giết người....

https://thuviensach.vn

Không! Cô lập tức gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, nhanh chóng biến ngữ điệu bi quan thành một mặt tích cực lạc quan khác.

Cô nhấn mạnh tâm lý học tội phạm không phải vạn năng là hy vọng cả cô và đồng nghiệp sẽ giữ thái độ khiêm tốn trước thế giới khoa học tinh thần rộng lớn kia. Không phải không cần, mà là cẩn thận sử dụng, hơn nữa còn không ngừng cải tiến phương pháp. Mỗi một vụ án đều có đặc điểm riêng của nó, bọn họ phải tận dụng mỗi một chi tiết mới có thể vẽ ra chân dung thủ phạm, hiệp trợ phá án.

Tang Cẩn nói xong, không khí trong phòng đột nhiên trở nên im lặng. Cuối cùng, phá vỡ bầu không khí kia là một gã cảnh sát đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, kêu giáo sư Grosson ra ngoài.

Sau khi trở lại, Grosson kêu Tang Cẩn đi ra, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông ấy cô có thể cảm nhận được, có vụ án mới tới tìm bọn họ hiệp trợ.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Suy Nghĩ Điên Rồ

Tốt nhất thì đừng để em tìm được, tìm được rồi em nhất định sẽ đánh không tha.

Rất nhanh Tang Cẩn đã biết xảy ra chuyện gì.

Chiếc du thuyền này vì đi qua đi lại nhiều lần vùng biển giữa Thâm Quyến, Macao va Hongkong, hành tung khả nghi nên cuối cùng bị cảnh sát Hongkong chặn lại. Cũng bởi vì vậy, bọn họ mới phát hiện trên tàu có một vụ giết người.

Tang Cẩn nghe trên tàu có một du khách tên Thích Nguyệt, hơn nữ còn bị hoài nghi là hung thủ, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Sau đó lại biết du thuyền này tổ chức hoạt động hẹn hò, cô càng không thể tin được. Thích Nguyệt mà cô quen biết lại dùng cách này để tạm biệt một đoạn tình cảm không thuộc về mình hay sao? Đương nhiên, trong lòng của cô vô cùng khó chịu. Cô cảm thấy Thích Nguyệt gặp phải chuyện này, một phần cũng là do cô. Vì thế, cô phải có trách nhiệm nhanh chóng tìm ra chân tướng, trả lại trong sạch cho cô ấy!

Nói tiếp, cô còn phải cảm ơn Du Chí Long đã gọi điện cho mình. Du Chí Long cũng là bạn học trong lớp, bọn họ đã từng tiếp xúc với nhau. Đương nhiên, là một cảnh sát hình sự truyền thống, anh ta đối với trường học có chút khinh thường, trong ba ngày nay không thấy bóng dáng đâu. Lần này Thích Nguyệt xảy ra chuyện, chủ động thỉnh cầu cảnh sát Đại Lục chi viện, anh ta lại nghĩ tới cô đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Thân phận hiện tại của cô xem như một cây cầu, Thích Nguyệt trước khi cô chính thức gia nhập đội cảnh sát Thanh An đã từ chức, cho nên hai người không tính là đồng nghiệp, cô đương nhiên có thể tham dự vụ án này. Để tránh hiềm nghi, cô không lập tức gọi cho Bàng Lỗi hay Chu Tiểu Vạn, mà trực tiếp đi theo cảnh sát tới bến tàu. Sau khi biết tình hình cụ thể, giáo sư Grosson liền theo cô tới hiện trường vụ án.

Thời điểm Tang Cẩn và giáo sư Grosson tới cảng, sắc trời đã tối, nhưng xa xa vẫn có thể thấy được, một con thuyền trắng đã bị kéo về.

"Anh ơi, anh không thể vào. Hiện trường đã bị phong tỏa, ngay cả cảnh sát bình thường cũng không thể vào. Xin anh phối hợp."

"Vì sao không cho tôi vào? Tôi là người nhà của cô ấy, tôi muốn vào trong."

"Tâm trạng của anh tôi có thể hiểu, nhưng đây là quy định. Xin anh đừng làm chúng tôi khó xử."

"..."

Ngay lối vào du thuyền, một người đàn ông trẻ tuổi xảy ra tranh chấp với nhân viên cảnh sát.

Tang Cẩn đỡ giáo sư Grosson đi qua, dừng lại ngay cạnh bọn họ.

Sau khi cảnh sát đó biết thân phận của hai người liền bắt đầu giải thích, chàng trai này tự xưng là người nhà của nạn nhân, kiên quyết đòi lên du thuyền.

Nghe xong, Tang Cẩn nhìn anh ta, đây là một người đàn ông trẻ tuổi, trên người mặc tây trang giày da đeo cà vạt, từ đó cho thấy việc chú trọng vào bên ngoài, thoạt nhìn có lẽ là vừa từ công ty trực tiếp tới đây.

https://thuviensach.vn

Cô nhờ cảnh sát đỡ giáo sư Grosson lên du thuyền lớn, dù sao tuổi tác ông ấy đã lớn, chân cẳng lại không tốt, cô lo ông ấy sẽ bị cảm lạnh. Sau khi bọn họ rời đi, cô xoay người nhìn chàng trai trẻ tuổi: "Anh tên gì?"

"Bào Khải Nham." Anh ta vẫn đưa mắt nhìn lên du thuyền, biểu cảm trên mặt ngưng trọng, thậm chí là có chút suy sụp, "Đều là lỗi của tôi, đáng lẽ tôi không nên gạt cô ấy tháng sau sẽ kết hôn, nếu không cô ấy cũng không cần vội vã tìm bạn trai như vậy. Bây giờ ngay cả..."

Nói xong, Bào Khải Nham ngồi xổm xuống đất, hai tay ôm mặt, biểu cảm vô cùng bi thương, áy náy.

Tang Cẩn thông qua tư liệu của Tưởng Phỉ Phỉ biết đại khái thân phận của người này. Theo cách nói chuyện vừa rồi, anh ta có lẽ là bạn trai cũ của Tưởng Phỉ Phỉ, hoặc là vị hôn phu đã đường ai nấy đi linh tinh gì đó.

Cô nhất thời không biết nên an ủi thế nào: "Anh Bào, tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh. Có một số người tuy đã không thể làm bạn bè nhưng bản thân cũng hy vọng bọn họ khỏe mạnh. Anh cùng tôi lên đó đi, chỉ là, không phải lấy thân phận người nhà nạn nhân mà đang hỗ trợ chúng tôi phá án. Quan hệ của anh và cô Tưởng chắc chắn sẽ cung cấp những tin tức có giá trị cho chúng tôi."

Ngoài ý muốn của cô, anh ta đột nhiên đứng dậy, lắc đầu: "Có thể từ từ được không? Hiện tại tôi vẫn không có dũng khí để nhìn cô ấy. Cảnh sát các cô muốn lấy bằng chứng, tôi sẽ tận lực phối hợp... Thôi, tôi lên với cô, chuyện cần đối mặt cũng phải đối mặt."

Cuối cùng, Bào Khải Nham cũng theo cô lên du thuyền. Du Chí Long thấy cô mang theo người ngoài, không khỏi bất mãn. Cô chỉ đành giải thích tình hình, kêu anh ta cho người đi lấy lời khai của Bào Khải Nham trước.

Du Chí Long cũng không nhiều lời, chỉ gọi người đưa Bào Khải Nam tới phòng thẩm vấn tạm thời trên tầng ba, sau đó, anh tự dẫn cô tới phòng

https://thuviensach.vn

của Tưởng Phỉ Phỉ.

Cửa vừa đẩy ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, Tang Cẩn thiếu chút nữa đã hét ra tiếng.

Căn phòng một mảnh hỗn loạn, rõ ràng là có dấu vết ẩu đả, khắp nơi đều có máu, trên giường, trên tường, sàn nhà... Nhưng điều rợn người nhất chính là hai chữ dùng máu vết trên gương: Con điếm.

"Pháp y đã kiểm tra..."

Du Chí Long vừa mở miệng liền bị cô cắt ngang: "Để tôi nhìn kỹ trước đã."

Tuy không dám nhìn trực tiếp thi thể, nhưng nửa năm nay cô đã học được một điều, thi thể là một bức tranh sơn dầu, bên trên đều là vết thương, là sự miêu tả sống động nhất hành trình hành hung của tội phạm, trước khi xem phân tích của pháp y, chuyên gia tâm lý học cũng phải tự mình quan để tìm ra chi tiết cần thiết nhất.

Du Chí Long đưa cho cô một đôi găng tay, cô nhận lấy, mang vào, sau đó trực tiếp đi tới cạnh thi thể, ngồi xổm xuống.

Tưởng Phỉ Phỉ nằm ngửa trên sàn, đôi mắt trợn lớn, trên mặt bị lưỡi dao cắt qua, chính cô dường như không thể tìm thấy một miếng thịt còn nguyên vẹn. Yết hầu cũng bị cắt ngang, đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến máu chảy thành sông nhiễm cả căn phòng.

Tang Cẩn ấn vài cái lên thi thể. Tuy cách đôi găng tay, cô vẫn cảm nhận được trên người nạn nhân không còn độ ấm. Trên bụng bên trái của Tưởng Phỉ Phỉ, cô phát hiện thêm vài vết thương, có lẽ là do hung khí bén nhọn đâm vào gây ra.

https://thuviensach.vn

Du Chí Long đưa cho cô một cái tuốc nơ vít dính máu đã được bỏ vào bao nilon trong suốt: "Đây là công cụ ấy án duy nhất tìm được ở hiện trường trùng khớp với vết thương trí mạng."

Tang Cẩn nhìn lấy, cẩn thận quan sát, sau đó so sánh với vết thương. Cô không nói gì, trực tiếp trả tuốc nơ vít cho Du Chí Long, sau đó tiếp tục xem xét thi thể. Cô đứng dậy, đi vài vòng quanh người chết, đem thi thể quan sát cẩn thận từ đầu tới chân. Xác định không bỏ sót bất cứ chi tiết nào, cô mới bắt đầu quan sát căn phòng. Cuối cùng, cô tìm được một hộp thuốc dưới giường, còn những chỗ khác không có phát hiện khả nghi.

Du Chí Long thảo luận với giáo sư Grosson, cô tới cạnh bọn họ, hỏi: "Kết quả giám định sơ bộ của pháp y thế nào?"

"Bước đầu pháp y xác nhận, thời gian tử vong đã quá 24 giờ. Nhìn từ bên ngoài, vết thương trí mạng là do yết hầu người chết bị đứt, mất máu quá nhiều mà tử vong. Nhưng khuynh hướng của pháp y lại là nạn nhân bị hung khí sắc bén đâm vào lách gây tử vong." Du Chí Long vừa nói vừa giơ tuốc nơ vít trong tay.

"Chúng tôi cũng không tìm được bất cứ lưỡi dao nào trong phòng. Phòng này không có cửa sổ, hung thủ chắc chắn không thể sau khi hành hung liền bỏ trốn. Sau khi bị chúng tôi phát hiện, du thuyền này liền bị phong tỏa, toàn bộ trong ngoài đều được kiểm tra nhưng không tìm thấy bất kỳ dụng cụ cắt gọt nào. Nhưng miệng vết thương lại không giống bị ai đó phá hoại, đây là điểm hiện tại đáng ngờ nhất của chúng tôi."

Giáo sư Grosson lắc đầu, lại không nói chuyện, ông mỉm cười nhìn Tang Cẩn, hỏi cô thấy tình hình thế nào. Trong quá trình cô xem xét thi thể và hiện trường, ông vẫn luôn ở cạnh nhìn cô, còn khen cô một câu có tiến bộ.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn xấu hổ cười cười. Cô biết ông là đang cười cô trước kia nhát gan. Nửa năm nay, số lần bọn họ hỗ trợ cảnh sát phá án không ít, lúc đầu cô không dám nhìn thi thể, tất cả bạn học đều biết, cũng cười chê cô một hồi. Dần dần, qua vô số lần rèn luyện, cô cũng từ từ hình thành thói quen.

Cô đảo mắt nhìn lại căn phòng, cuối cùng dừng trên thi thể: "Yết hầu nạn nhân bị cắt, em nghĩ hung thủ không phải vì muốn người, mà mục đích thật sự là khiến cô ấy phải câm miệng. Du thuyền này không lớn, chỉ cần Tưởng Phỉ Phỉ lớn tiếng gọi, những người khác không thể nào không nghe thấy được. Cho nên, việc tìm cái gọi là dụng cụ cắt gọt không phải trọng điểm điều tra của chúng ta. Hung thủ rất thông minh, hắn ta muốn thuận nước đẩy thuyền dẫn chúng ta theo con đường sai lầm. Hắn muốn chúng ta dùng thời gian để tìm dụng cụ cắt gọt gì đó, nhưng chúng ta sẽ không."

Nghe Tang Cẩn nói như vậy, Du Chí Long cùng giáo sư Grosson đều nở nụ cười. Tuy Grosson không rành tiếng Trung, nhưng ông ấy đều nghe hiểu hết.

"Bụng bên trái của nạn nhân quả thật có vết thương do hung khí gây ra, nhưng em thấy chiếc tuốc nơ vít này lại không phù hợp. Tuốc nơ vít rất cực, nếu dùng sức đâm vào, một lần cũng đủ làm mất mạng, nhưng miệng vết thương rõ ràng bị đâm tới đâm lui nhiều lần. Công cụ gây án còn phải đợi pháp y kiểm tra thêm mới có thể xác nhận."

Khóe miệng Du Chí Long khẽ động, anh ta muốn hỏi cô có phải vì muốn bảo vệ Thích Nguyệt nên mới bỏ tuốc nơ vít này qua một bên không. Nhưng trên thực tế, hiện tại cô còn không biết Thích Nguyệt có liên quan tới tuốc nơ vít này.

Tang Cẩn cởi bao tay ra, tiếp tục tổng kết: "Người chết không mất tiền, tài sản không hề tổn thất, trên người cũng không có dấu vết của tinh dịch, vậy có thể xác định, động cơ của hung thủ không phải vì tiền, cũng không vì sắc, hắn ta chắc chắn là muốn phát tiết, muốn báo thù. Hiện

https://thuviensach.vn

trường vô cùng hỗn loạn chứng tỏ kẻ này ra tay không có kiểm soát, hắn ta không thuộc tổ chức tội phạm, theo lý mà nói sẽ thể lại vân tay hoặc tóc tai gì đó, nhưng anh lại nói không có, tôi đoán, nơi này khẳng định có người tới dọn dẹp."

Trong đầu hiện lên một hình tượng mơ hồ, Tang Cẩn bắt đầu miêu tả: "Bây giờ có thể đưa ra bức họa tâm lý tội phạm đầu tiên: Nữ, chiều cao ít nhất là 1m7, khoảng 25-35 tuổi, thời gian gần đây gặp áp lực trong công việc hoặc là chuyện tình cảm, có triệu chứng hưng cảm (1) hoặc khuynh hướng trầm cảm, nhưng trước mặt người ngoài, cô ta ăn mặc gọn gàng, người ngoài không thể nhận ra sự khác thường. Cô ta có thể là người hiếu thắng, cũng có thể là người chức vụ ngang hàng quản lý, có sở thích khống chế mọi thứ. Quan hệ giữa cô ta và nạn nhân là cạnh tranh, nhưng bề ngoài lại có vẻ thân thiết."

(1) Hưng cảm (ngược với trầm cảm): một loại tâm trạng hứng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động hoặc đầy năng lượng

Nói xong, trong lòng Tang Cẩn thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bức họa này không phải Thích Nguyệt mà cô quen. Cô chắc chắn Thích Nguyệt không phải hung thủ, rất có khả năng đã có người đem vụ án phát triển theo một hướng khác, biến cô ấy thành người chịu tội thay.

Giáo sư Grosson vô cùng hài lòng, ông ấy liền hỏi cô có thể hỗ trợ cảnh sát phá án bao lâu.

Vụ án này không khó, hung thủ nhất định đang ở trên du thuyền. Tang Cẩn nghĩ tới người đàn ông nào đó, thuận miệng nói hai chữ: "Ba ngày."

Giáo sư Grosson nghe xong liền có chút bất mãn, hỏi cô nguyên nhân.

Cô cười cười: "Bởi vì sau vụ án này là một vụ gian lận khác, hơn nữa cần phải điều tra rất nhiều người và tổ chức."

https://thuviensach.vn

Tuy Tang Cẩn biết người làm việc chuyên nghiệp không thể ỷ vào trực giác, nhưng từ những tin tức đã biết, cô hoàn toàn có thể đưa ra phán đoán như vậy. Đương nhiên, những chứng cứ khác vẫn phải đi thu thập. Cho nên, cô không giải thích cụ thể, chỉ kiên trì với thời gian ba ngày của mình.

Giáo sư Grosson không bày tỏ ý kiến gì, ông chỉ nói thêm mấy chi tiết mà mình thu thập được, có lẽ đối với quá trình điều tra sau này của cô sẽ hữu dụng. Dặn dò xong, ông mới rời du thuyền, bởi vì bản thân ông còn những học viên khác.

Tang Cẩn đưa ông lên bờ, nhìn ông rời đi, trong lòng không khỏi cảm kích.

Giáo sư Grosson vẫn luôn quan tâm tới cô, bằng không ông ấy cũng không cần tự mình theo cô tới đây. Cô có thể hiểu rằng, trong lớp cô là học viên nhỏ tuổi nhất, cũng là người tương đối khiêm tốn. Không chỉ mình ông, những bạn học khác cũng rất quan tâm tới cô, tuy rằng bọn họ đôi khi sẽ chọc ghẹo cô, còn cười cô là kẻ nhát gan.

Nói đi cũng phải nói lại, nửa năm nay của cô quả thật rất phong phú, cũng rất vui vẻ. Trong lòng chỉ có chút tiếc nuối nho nhỏ, bởi vì, cô rất nhớ anh. Đáng tiếc, nửa năm này, ngoại trừ mỗi ngày đều gọi điện thoại, anh ấy một lần cũng không tới thăm cô. Lần này Thích Nguyệt xảy ra chuyện, anh ấy liệu có tới hay không?

Tang Cẩn hoàn hồn, xoay người trở về du thuyền. Vừa đi được vài bước, cô liền nghe trên bờ có giọng nói quen thuộc truyền tới: "Chị Tang Cẩn, bên này." Là giọng của Chu Tiểu Vạn.

Cô đột nhiên không dám quay đầu, trái tim đập hỗn loạn giống mái tóc đang bay trong gió. Chu Tiểu Vạn tới, vậy anh có tới đây không? Cô muốn lập tức xoay người xác nhận, nhưng thế nào cũng không thể cử động, bởi vì cô sợ anh không tới, tâm trạng thất vọng đó cô khó có thể chịu được.

https://thuviensach.vn

"Chị Tang Cẩn, em vào tìm Thích Nguyệt trước. Cô ấy chắc đang ở bên trong đúng không?" Chu Tiểu Vạn đã lên du thuyền, đi tới trước mặt cô.

Tang Cẩn thấy chỉ có một mình cậu tới, trái tim giống như bị cây búa nặng ngàn tạ đập xuống. Cô cố gắng che dấu cảm xúc thất vọng của mình, cười nhẹ: "Ừ, cậu vào tìm cô ấy trước đi, tôi lập tức vào ngay."

"Được, tốt nhất thì đừng để em tìm được, tìm được rồi em nhất định sẽ đánh không tha." Chu Tiểu Vạn nhanh chóng lên thuyền, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

"Đúng vậy, lúc về tôi cũng muốn đè bẹp anh ta." Tang Cẩn cố nén nước mắt, nhẹ giọng mà mắng.

Trên đời này còn có người đàn ông, trong mắt ngoại trừ công việc thì không còn gì khác, nửa năm không gặp, anh một chút cũng không muốn gặp cô sao? Sớm biết thế, cô đã không nhớ tới anh!

"Em muốn đánh ai?" Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói khác.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lâu Ngày Gặp Lại

Anh dùng lực rất lớn, cả người cô gần như ngã nhào vào lòng anh.

Từng đợt gió biển thổi vào mặt, nhẹ nhàng mà sảng khoái.

Trái tim Tang Cẩn giống như bị một sợi tơ cột chặt, cô không ngừng giãy giụa, tuy không mất mạng nhưng lại khó chịu không có lời nào để diễn tả. Cảm giác này trong nửa năm nay, mỗi lần nhớ tới một người đàn ông nào đó, cô đều sẽ bị như vậy. Giờ khắc này, kiên nhẫn như đã tới cực hạn, cô nhanh chóng xoay người.

Người đàn ông phía sau chỉ còn cách cô vài bước. Khuôn mặt tuấn tú, hình bóng quen thuộc đã xuất hiện rõ ràng ngay trước mắt cô.

Bàng Lỗi đi lên nắm lấy cổ tay cô kéo về phía trước. Anh dùng lực rất lớn, cả người cô gần như ngã nhào vào lòng anh.

Anh nhìn cô, mọi chuyện xung quanh dường như đều quên hết, hai tay ôm chặt lấy cô, không ngừng dùng sức.

Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn anh, cái ôm của anh khiến cô gần như không thể hít thở.

Cô yên lặng một lát, ổn định cảm xúc kích động của mình rồi mới lên tiếng: "Em còn tưởng anh không tới." Trong giọng nói của cô lộ rõ một tia ủy khuất.

https://thuviensach.vn

Anh cúi người: "Em muốn đánh anh thế nào? Muốn đánh thì cũng phải là anh đánh em chứ? Thời gian vừa qua, em gọi điện cho anh được mấy lần hả? Ngay cả thời gian gọi điện em cũng không có, vậy anh tới đây làm gì? Tới để em đánh anh sao?"

Tang Cẩn nghe anh oán trách liên tục, nhịn không được mà bật cười: "Vậy anh nghĩ em sẽ đánh anh thế nào?" Cô quả thật không gọi cho anh, là vì có chuyện bận phải tạm hoãn, hoặc là mỗi lần định gọi thì đúng lúc anh gọi cho cô.

Bàng Lỗi không trả lời, giờ khắc này, trái tim anh cũng vô cùng sung sướng, cũng vô cùng kích động như cô. Anh muốn dùng hành động thực tế để nói với cô, xem anh sẽ xử lý cô thế nào.

Tang Cẩn thấy mặt anh càng ngày càng gần, trong đầu liền hiện lên một hình ảnh.

Nửa năm trước, bọn họ hôn nhau điên cuồng ngay lối lên máy bay. Sau đó cô mới biết, ngay lối đi hôm đó có hai người chăm chăm nhìn bọn họ. Loại chuyện này, cô thật không dám để tiếp diễn lần nữa.

Môi anh gần như sắp chạm vào môi cô, nhưng lúc này, anh thấy được sự băn khoăn bên trong đôi mắt của cô gái đó. Thiếu chút nữa là quên, bọn họ hiện tại đang làm việc, anh nhất định phải tự khống chế chính mình. Cuối cùng, môi anh hướng lên dừng trên trán cô, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó liền buông cô ra.

"Vào thôi." Anh nắm tay cô tiến vào du thuyền, vừa đi vừa bắt đầu nói về vụ án.

Tang Cẩn cố gắng bình ổn cảm xúc của mình, đem tình hình bên phía Du Chí Long và một số nhận định trong lần kiểm tra hiện trường và thi thể ban đầu nói qua một lần với anh.

https://thuviensach.vn

Bọn họ sóng vai tới phòng Tưởng Phỉ Phỉ, vừa lúc Du Chí Long từ dưới tầng một đi lên, gọi bọn họ lại: "Cảnh sát Bàng sao? Tôi nhắc nhở anh một câu, tôi gọi điện kêu các anh tới là để lấy khẩu cung, không phải để các anh tới tra án. Vụ án đơn giản như vậy có tôi và bông hoa nhỏ này là đủ rồi."

"Bông hoa nhỏ?" Nghe tới ba chữ này, lỗ tai Bàng Lỗi như thật sự chịu kích thích. Anh quay đầu nhìn Tang Cẩn, ánh mắt hỏi cô đây là có chuyện gì?

Cả mặt Tang Cẩn đỏ bừng: "Bọn họ thích đùa giỡn thôi, anh đừng để ý."

"Cô ấy là hoa khôi của lớp chúng tôi, cho nên chúng tôi đều gọi cô ấy là bông hoa nhỏ, việc này anh cũng có ý kiến sao? Bông hoa nhỏ, mau xuống gặp nghi phạm đi, đừng lãng phí thời gian nữa." Nói xong, Du Chí Long lập tức xoay người đi xuống.

Tang Cẩn nhìn biểu cảm tức giận của người đàn ông bên cạnh, vội vàng giải thích: "Không phải như anh ấy nói đâu, ngày đầu tiên lúc em tự giới thiệu bản thân thì có nói tên mình là một loại hoa, bọn họ không biết đó là hoa gì, cho nên bắt đầu gọi bậy bạ."

Mỗi lần nghe bạn học gọi mình là "bông hoa", cô thật muốn đập đầu tự tử, nhưng mặc kệ có phản kháng thế nào, bọn họ vẫn không chịu thay đổi cách gọi. Hơn nữa, Du Chí Long này còn thêm một chữ "nhỏ" ở phía sau, cô thật sự khóc không ra nước mắt.

"Không, anh ta nói rất đúng. Em xinh đẹp như vậy, có lẽ nên là bông hoa của mọi người." Khóe miệng Bàng Lỗi cong lên, trong lòng vô cùng tự hào, thì ra vợ anh lại xinh đẹp như vậy... May là không phải quá đẹp, nếu không anh sẽ cảm thấy có áp lực đè nặng.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đương nhiên không biết anh đang nghĩ như vậy, càng không hiểu vì sao vừa rồi biểu tình của anh rõ ràng là muốn ăn thịt người, nhưng hiện tại lại cười cười như thế? Cô hỏi anh lý do, anh không nói, chỉ kéo cô xuống lầu.

Bọn họ tới căn phòng gần cầu thang ở lầu một, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đang ở trong đó. Tang Cẩn do dự một hồi, cuối cùng vẫn gõ cửa, tiến vào.

"Thẩm vấn cô ta trước sao? Không cần để cô ta tâm sự với đồng nghiệp cũ một lát hả?" Du Chí Long từ căn phòng cuối cùng ở hành lang đi ra, "Phòng của Lâm Tê ở đây, Phác Sư Sư ở lầu hai, Bào Khải Nham và những nhân viên khác đang ở lầu ba. Bông hoa nhỏ, em nên làm việc theo trình tự đi."

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh ta, không tiếng không động ra lệnh đừng kêu cô như vậy. Nhưng Du Chí Long lại trực tiếp không quan tâm.

"Chúng tôi muốn nói chuyện với Thích Nguyệt trước, cảnh sát Du có thể thẩm vấn những người khác, như vậy việc này sẽ không còn xung đột nữa." Bàng Lỗi vẫn chưa buông tay, kéo cô vào phòng Thích Nguyệt, sau đó xoay người muốn đóng cửa thì phía sau lại có người giữ chặt.

"Nói gì thế? Vụ án này là do tôi phụ trách, cô Tang là cố vấn chúng tôi mời từ học viện tâm lý học tội phạm, chúng tôi đương nhiên phải làm việc phối hợp với nhau." Du Chí Long đẩy cửa ra.

Tang Cẩn không đợi Bàng Lỗi phản bác lại, lập tức giảng hòa: "Chúng ta cứ bắt đầu từ cô Thích Nguyệt đi. Hiện tại cô ấy là nghi phạm lớn nhất, chúng ta cứ nghe cô ấy giải thích trước rồi tính."

Du Chí Long cũng không phản đối, chỉ yêu cầu Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn tránh mặt. Tang Cẩn sợ có người mất hứng, chỉ đành tiếp tục giảng hòa: "Anh ấy cũng giống giáo sư Grosson là thầy của tôi, hiện tại giáo sư

https://thuviensach.vn

có việc, có anh ấy ở đây, tôi sẽ tự tin hơn một chút. Cảnh sát Du thông cảm đi, đây là lần đầu tiên tôi tự mình phác họa chân dung tâm lý tội phạm, lỡ làm không tốt, không vượt qua kỳ thi, vậy thì tôi đây thất nghiệp mất."

Sự yếu đuối của phụ nữ, những người đàn ông căn bản không thể chống đỡ được. Du Chí Long cũng vậy, tuy rằng anh biết cô không phải con người nũng nịu như thế. Anh chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, đồng ý yêu cầu của cô.

Mà người đàn ông bên cạnh, giờ khắc này tuy trên mặt không có cảm xúc gì nhưng trái tim đã sớm nở hoa.

Chu Tiểu Vạn không nói gì thêm, cậu ấy đã trò chuyện với Thích Nguyệt một lúc nên hiện tại chủ động rời phòng, nói là lên lầu ba ngắm cảnh biển. Cậu ấy vừa đi, mọi người trong phòng đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

Căn phòng tuy không lớn nhưng có một chiếc sô pha, Thích Nguyệt ngồi ngay ngắn trên sô pha đối diện cửa sổ, vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt nhìn chằm chằm ra ngoài.

Du Chí Long và Bàng Lỗi đều ngồi xuống hai cái ghế đơn bên cạnh Thích Nguyệt. Tang Cẩn đi tới, ngồi phía đối diện, lấy tài liệu cùng một cuốn sổ tay ra, trong đầu suy nghĩ phải bắt đầu đề tài thế nào.

"Mấy người muốn biết cái gì cứ việc hỏi, tôi không có giết người." Thích Nguyệt tự mình lên tiếng đánh tan bầu không khí yên lặng.

Du Chí Long lập tức phản bác: "Có ai tự nói mình giết người không? Phác Sư Sư và Lâm Tê nói như vậy, những người trên du thuyền này cũng nói như thế. Nhưng hiện tại, tất cả chứng cứ đều cho thấy cô là hung thủ. Pháp y đã kiểm tra, cái chết của Tưởng Phỉ Phỉ rất có khả năng do bị hung khí sắc nhọn đâm vào, mà thứ đó là chiếc tuốc nơ vít tìm được trong phòng

https://thuviensach.vn

nạn nhân. Cô chắc chắn là có ấn tượng, bởi vì trên đó có máu cùng vân tay của cô."

Thích Nguyệt tức giận tới nhảy dựng lên: "Anh đừng nói bậy! Phòng cô ấy tôi còn chưa từng vào, khẳng định là có người cố ý dùng tuốc nơ vít đó giá họa cho tôi. Tôi quả thật từng dùng tuốc nơ vít, đó là vì tôi mượn để sửa đồ chơi cho cháu của tôi. Trong lúc sửa chữa, tôi không cẩn thận bị xước tay, vì thế bên trên mới để lại máu và vân tay. Không tin tôi cho anh xem..."

Thích Nguyệt chạy tới đầu giường, mở tủ tìm món đồ chơi, nhưng bên trong không có gì cả. Sống lưng bắt đầu rét run, cô trở lại sô pha ngồi xuống, không nói lời nào.

Du Chí Long cười lạnh: "Chứng cứ của cô đâu? Ai có thể chứng minh điều cô nói là thật hả? Thời gian tử vong của Tưởng Phỉ Phỉ là thứ bảy, cũng chính là từ 16h30 tới 19h chiều hôm qua, trong thời gian này, ngoại trừ ba nhân viên đang làm việc, bao gồm cả Hoàng Binh, tất cả bọn họ đều luôn ở trong khoang điều khiển. Phác Sư Sư và Lâm Tê ở cùng một chỗ, bọn họ có thể làm chứng cho nhau. Chỉ có cô và Tưởng Phỉ Phỉ, một người đã chết, một người còn sống. Cô giải thích việc này thế nào đây?"

Chu Chí Long nhìn Tang Cẩn, sau đó tiếp tục nhìn Thích Nguyệt: "Hung thủ là nữ, chiều cao trên 1m7, 25-35 tuổi, thời gian gần đây gặp áp lực trong công việc hoặc vấn đề về tình cảm, tồn tại quan hệ cạnh tranh với nạn nhân, hơn nữa mặt ngoài trông hai người có vẻ thân thiết. Chân dung tâm lý tội phạm này hoàn toàn trùng khớp với cô. Cô vừa từ chức, những người trên du thuyền này đều nói cô và Tưởng Phỉ Phỉ khá thân thiết, nhưng hai người đều muốn làm quen với cái người tên Sam kia, cho nên hai người chính là đối thủ cạnh tranh của nhau."

Tang Cẩn lập tức cắt ngang: "Cảnh sát Du, bức họa tâm lý này chỉ là bước đầu, nó có thể được phát triển, thậm chí là có khả năng bị phủ định

https://thuviensach.vn

hoàn toàn. Vừa rồi tôi có phân tích, người chết vẫn không thể xác định là do tuốc nơ vít gây ra. Chúng ta phải đợi kết quả của pháp y mới có thể xác nhận. Cho dù hiện tại bức họa tâm lý này chưa bị phủ định, nhưng cũng không phù hợp với Thích Nguyệt, tâm lý cô ấy rất tốt, không hề có dấu hiệu của chứng cuồng loạn hay khuynh hướng trầm cảm. Xung đột giữa cô ấy và Tưởng Phỉ Phỉ..."

Câu cuối cùng, cô không nói hoàn chỉnh, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ, bởi vì cô không chắc chắn Thích Nguyệt có phải vì muốn thắng lần hẹn hò này không. Cô quyết định một mình nói chuyện với Thích Nguyệt, nên kêu Du Chí Long và Bàng Lỗi ra ngoài trước.

Du Chí Long đứng dậy rời đi.

Bàng Lỗi cũng đứng dậy, toàn bộ quá trình thẩm vấn, anh chưa từng lên tiếng, lúc sắp ra ngoài chỉ nói một câu: "Chúng tôi đều tin cô không phải hung thủ, nhưng cô cũng phải tin tưởng chúng tôi." Nói xong, anh liền rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai cô gái, không khí đột nhiên liền trở nên căng thẳng.

Tang Cẩn không biết nên bắt đầu lên tiếng thế nào. Không hỏi, đối với vụ án sẽ trở nên bất lợi, hỏi, tựa hồ đối với cô ấy là một loại tổn thương.

"Tôi biết cô muốn hỏi gì. Nhưng chính tôi cũng không biết, tôi rốt cuộc có nên cố gắng thành công lần này hay không, thậm chí còn không biết tại sao phải lên chiếc thuyền này. Một khắc nào đó, tôi quả thật từng nghĩ, một con đường khác mà bản thân có thể đi không phải là kết hôn sao? Kết hôn với ai có gì khác biệt chứ?"

Nước mắt Thích Nguyệt theo đó mà rơi xuống, bây giờ quay đầu cô mới biết, thì ra suy nghĩ này ngu ngốc thế nào.

https://thuviensach.vn

"Nhưng tôi tin, cho dù cô có lựa chọn con đường này, cô cũng không sẽ thông qua cách giết người để loại bỏ đối thủ cạnh tranh." Tang Cẩn vừa nói vừa đưa khăn tay cho cô ấy.

Thích Nguyệt cầm lấy: "Điều này không phải là vô lý lắm sao? Trên đời này có người đàn ông nào đáng để tôi giết người hả?"

Tang Cẩn nghe cô nói thế, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng càng kiên định với phán đoán của mình: "Cô có thể nghĩ được như vậy, tôi rất vui. Tôi luôn cảm thấy cô không giống Đàm Tuyết Thiến, tuy rằng hai người cùng trải qua một việc tương tự. Đàm Tuyết Thiến từng nói, đơn phương tựa như muốn qua sông mà không có cầu."

Thích Nguyệt nghe tới hai chữ "đơn phương", ánh mắt đột nhiên nhìn về Tang Cẩn. Cô ấy cũng đang nhìn cô, nhưng tầm mắt nhanh chóng dời đi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Lúc tôi nhìn thấy những dòng chữ này, trong đầu lại có thói quen nghĩ tới mấy khả năng: Thứ nhất, sông không phải cạn lắm sao? Nếu đã không sâu thì cứ trực tiếp đi qua là được. Chỉ là, nếu con sông đó cần cầu bắt qua, vậy chứng tỏ nước bên dưới rất sâu. Thứ hai, nếu nước đã sâu, vì sao lại không có cầu? Việc tự bắt một cây cầu chẳng lẽ khó lắm sao? Thứ ba, cho dù không thể dựng được cây cầu, vậy cứ tìm một chiếc thuyền là được. Tóm lại, chúng ta có rất nhiều cách để đi qua bên kia sông."

Tang Cẩn đưa mắt về nhìn Thích Nguyệt: "Nhưng cuối cùng tôi mới hiểu rằng, thì ra tất cả đều không liên quan tới cây cầu đó, cũng chẳng ảnh hưởng tới phong cảnh trên bờ bên kia. Phong cảnh bên đó có thể rất đẹp, nhưng nơi đó dành riêng cho một người, người ngoài không thể đặt chân tới. Ở bên này muốn nhìn qua bên kia, không bơi qua, không có cầu, cũng không dùng thuyền, nhìn không được lại không muốn rời đi, trong lòng không ngừng bồi hồi về nó. Nói thẳng ra, hành động này tôi không thể lý giải. Nếu ngay từ đầu đã biết bờ sông bên kia đã không thuộc về mình, vì

https://thuviensach.vn

sao không trực tiếp bỏ đi, đi tìm một mảnh đất khác? Thế giới rộng lớn, cảnh đẹp còn nhiều, ở đâu đó chắc chắn sẽ có một nơi thuộc về mình."

Thích Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng cô không cho cô ấy cơ hội: "Thích Nguyệt, tôi chưa từng có suy nghĩ muốn cướp mảnh đất đó, nếu nơi đó thuộc về cô, cho dù tôi có hoài niệm thế nào thì cũng có lúc phải rời đi. Nhưng thực tế không phải như vậy, cô hà tất gì phải ngóng trông nơi đó cơ chứ. Cô có thời gian năm năm, cô có thể học bơi, có thể bắc một cây cầu, hoặc cũng có thể tìm một chiếc thuyền để đi qua, nhưng cô không làm gì cả, đó là do chính cô tự bỏ lỡ cơ hội của mình. Cô bắt cô phải trừng phạt sai lầm của mình, loại chuyện này, cô còn không biết nó chẳng có ý nghĩa gì sao?"

Tang Cẩn cảm thấy những gì mình nói Thích Nguyệt có thể hiểu, chỉ là không biết cô ấy có nghĩ thông suốt hay không.

Nghĩ tới Du Chí Long còn chờ mình đi thẩm vấn những nghi phạm khác, cô lập tức đứng dậy, nhìn người đối diện: "Tôi vẫn luôn cảm thấy chúng ta hãy cố gắng vì một người hoặc thứ gì đó đang thuộc về mình. Nếu có một người đã bị bỏ qua, vậy chứng minh họ căn bản không thuộc về mình. Tôi tin, cô sớm sẽ tìm được mảnh ghép đẹp hơn phù hợp với cô, cũng là duy nhất trong cuộc đời này. Có lẽ người đó đang ở bên cạnh, cô chỉ cần xoay người là phát hiện được thôi."

Nói xong, Tang Cẩn xoay người rời khỏi phòng, bước chân cũng đã trở nên nhẹ nhàng hơn.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Trọng Tâm Vụ Án

"Anh ta rốt cuộc là ai?"

"Là người ngủ chung với cô ấy."

Du Chí Long ở ngoài phòng Thích Nguyệt chờ Tang Cẩn ra ngoài.

"Thế nào rồi? Thích Nguyệt này, cô ta rốt cuộc lên du thuyền làm gì? Chắc chắn không phải du lịch, nhưng cũng không giống là tới hẹn hò, cô ta rốt cuộc đang làm gì vậy hả?" Du Chí Long tỏ rõ bất mãn.

Tang Cẩn đương nhiên không nói sự thật cho anh, chỉ mơ hồ đáp: "Việc này không phải trọng điểm vụ án. Đi thôi, đi gặp những người khác."

Nói xong, cô quẹo trái tới cuối hành lang, lúc này Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn đúng lúc từ cầu thang đi xuống. Cô muốn quay đầu lại ngại người bên cạnh, cuối cùng chỉ đành nhịn xuống.

Du Chí Long lại không chịu bỏ qua: "Bông hoa nhỏ, chuyện của Thích Nguyệt, tuy rằng hai người cũng được coi là nửa đồng nghiệp nhưng tôi hoàn toàn tin em. Cô ta nói muốn chi viện, tôi liền nghĩ ngay tới em. Em nói việc này không phải trọng điểm vụ án, việc kia cũng không phải trọng điểm vụ án, vậy xin hỏi vụ án còn có trọng điểm nữa sao?"

"Đương nhiên là có, ba ngày tìm ra hung thủ chính là trọng điểm."

"Tôi không có ý này. Ý tôi là, Thích Nguyệt kia không phải tình địch của em hay sao? Hai người có phải cùng thích đứa trẻ tên Chu Tiểu Vạn gì

https://thuviensach.vn

đó không?"

"..." Tang Cẩn thiếu chút là bị cảnh sát có óc hài hước Hongkong này làm cho điên đầu.

Người điên đầu không chỉ mình cô, trên hành lang cũng đang vang tới tiếng cười khoái trá của Chu Tiểu Vạn, mặc dù nhanh chóng dừng lại, có lẽ cậu ta đã vào phòng với Thích Nguyệt.

"Còn nữa," Du Chí Long càng nói càng hăng say, "Cái người tên Bàng Lỗi kia, tôi thấy anh ta cũng không phải người tốt đẹp gì, tính tình lạnh lùng, bộ dáng thì ngạo mạn. Anh ta rốt cuộc là ai vậy?"

Tang Cẩn khó xử: "Thật ra anh ấy là..."

"Là người ngủ chung với cô ấy." Phía sau người cắt ngang lời cô, giọng nói lạnh lẽo như băng đá trực tiếp đâm vào màng nhĩ hai người.

Tang Cẩn xoay người nhìn Bàng Lỗi, cảm thấy dở khóc dở cười, hận không thể dùng ánh mắt khóa miệng anh lại. Làm gì có ai tự giới thiệu như thế?

Du Chí Long nhìn hai người bọn họ, lúc này mới hiểu ra: "À, thì ra là thế. Thật không ngờ, chưa lập gia đình đã có thể ngủ chung, thật không giống phong cách của bông hoa nhỏ chút nào."

"Anh ấy... Anh ấy đúng là bạn trai tôi. Vị này là cảnh sát Du, tôi xin phép đi trước." Tang Cẩn thật muốn đào một cái hầm chui xuống. Cô đơn giản giới thiệu hai người bọn họ, sau đó xoay người, trực tiếp đi vào.

Sau này cô sẽ tìm cơ hội giải thích, hiện tại vụ án quan trọng hơn. Cho dù nói thế nào, bọn họ quả thật đã từng ngủ chung, tuy rằng chỉ có một đêm, cũng chưa từng có sự việc gì phát sinh...

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới vấn đề này, trái tim Tang Cẩn giống như bị thứ gì va chạm, nằm trong lồng ngực không ngừng thình thịch thình thịch. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, đem sự tập trung vào công việc, đưa mắt quan sát căn phòng.

Cách bố trí nơi này không khác mấy với phòng của Thích Nguyệt, trên sô pha là một cô gái trẻ tuổi mặc váy màu xanh nhạt. Thấy có người tiến vào, cô ấy lập tức đứng dậy, chủ động giới thiệu, cô ấy là Lâm Tê.

Tang Cẩn ngồi đối diện cô ấy, hai người đàn ông kia cũng cùng lúc ngồi xuống.

Người đầu tiên lên tiếng vẫn là Du Chí Long. Anh ta giới thiệu thân phận của ba người, sau đó liền kêu Lâm Tê miêu tả lại những chuyện xảy ra trên tàu trong hai ngày này.

Lâm Tê cũng rất phối hợp, đem chuyện từ lúc 14h hôm qua lên tàu, mãi tới những gì xảy ra trong hôm nay. Có lẽ vì cô ấy là giảng viên nên khả năng biểu đạt vô cùng tốt, cũng rất có trật tự.

Tang Cẩn cẩn thận lắng nghe, đồng thời ghi lại những điểm mấu chốt, so sánh với những gì Thích Nguyệt nói, về cơ bản có thể nói là trùng khớp.

"Ấn tượng của cô về Tưởng Phỉ Phỉ thế nào?" Lúc này, Bàng Lỗi mới lên tiếng.

Lâm Tê nhíu mày: "Nói thật, tôi không thích cô ta. Ít nhất là so với Thích Nguyệt, tôi thích cô ấy hơn, tính tình cô ấy ngay thẳng, không hề ra vẻ, hơn nữa tôi nghĩ Thích Nguyệt không thật sự muốn hẹn hò với Sam. Trong xương cốt cô ấy có lẽ vẫn có gì đó gọi là kiêu ngạo, những chuyện hẹn hò này cô ấy căn bản không để vào mắt. Cô ấy còn trẻ, không giống chúng tôi đã qua ba mươi."

"Nói như vậy, cô cũng cảm thấy Thích Nguyệt và Tưởng Phỉ Phỉ không trực tiếp cạnh tranh nhau sao?" Tang Cẩn hỏi.

https://thuviensach.vn

"Nói về cạnh tranh thì khẳng định tôi và Tưởng Phỉ Phỉ càng rõ ràng hơn. Nhưng việc này không hề liên quan tới chuyện hành hung giết người, tôi dám bảo đảm. Bởi vì, tôi không giết người. Tuy tôi từng cãi nhau với Tưởng Phỉ Phỉ, tất cả đều vì cô ta rảnh rỗi kiếm chuyện, hơn nữa với tính cách kia, tôi không thể tiếp tục chịu đựng."

Nói tới đây, biểu cảm của Lâm Tê vô cùng nghiêm túc, ngữ khí cực kỳ kiên định. Cô ấy không vì cái chết của Tưởng Phỉ Phỉ, vì muốn tránh nghi ngờ mà che dấu sự thật.

Tang Cẩn cẩn thận quan sát từng hành vi cử chỉ của cô ấy, thậm chí là những thay đổi nhỏ nhất, thật sự không thể tìm ra chỗ nào khả nghi.

"Cô và cô ấy cãi nhau, cụ thể là vì việc gì?" Du Chí Long hỏi.

Lâm Tê suy nghĩ một lát: "Cô ta nói cô ta rất hợp với Sam, kêu tôi đừng hòng cướp Sam. Tôi không biết Sam và cô ta từng nói chuyện với nhau. Nếu đã biết, tôi sẽ không cần quan tâm người này. Phác tổng cũng đã giải thích, là nhân viên bọn họ xảy ra chút sai sót mà để Sam thấy tư liệu về tôi và cô ta, cho nên Sam đã tìm hai chúng tôi cùng nói chuyện phiếm. Nhưng cô ta lại không nghe chúng tôi giải thích!"

"Kẻ lừa đảo!" Du Chí Long tức giận mắng một câu. Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, anh ta mới nhanh chóng giải thích, "Cô Lâm đừng hiểu lầm, tôi không nói cô, tôi nói cái kẻ tên Sam gì kia, vừa nghe liền biết hắn ta là kẻ lừa đảo."

Lâm Tê lắc đầu, đôi mắt lại ửng đỏ.

Trong lòng Tang Cẩn có chút khó chịu: "Tôi đã xem qua thông tin của cô, cô là hội viên của Duyên Lai đã gần hai năm, vì sao vẫn chưa tìm được người phù hợp vậy?"

https://thuviensach.vn

Nước mắt của Lâm Tê lập tức tràn mi: "Xin lỗi." Cô vội vàng lấy khăn giấy trên bàn lau khóe mắt, sau đó nhìn Tang Cẩn, "Nói ra có lẽ mọi người sẽ không tin, ngay cả chính tôi cũng không rõ, rốt cuộc là vì lý do gì mà tới giờ vẫn độc thân. Tưởng Phỉ Phỉ mắng tôi là kẻ dối trá, thích làm ra vẻ, đàn ông ngày nay đều thích gặp nhau lần đầu trên giường, cho nên đời này của tôi chỉ có thể sống như vậy."

"Cô Lâm, cô đừng hiểu lầm, chuyện tôi muốn hỏi không phải việc này. Ý tôi là, có phải bản thân Duyên Lai có vấn đề, cố tình che giấu thông tin của cô, hoặc là có người động tay chân hay không? Lời nói của Tưởng Phỉ Phỉ chắc chắn không thể tin, cô ấy có suy nghĩ cực đoan, chúng tôi đều biết. Nguyên nhân ái chết của Tưởng Phỉ Phỉ một phần xuất phát từ chính bản thân cô ấy, đương nhiên, người phải chịu trách nhiệm vẫn là hung thủ đứng phía sau."

Lâm Tê trở nên ngây ngốc, sau đó lặp lại vấn đề của cô: "Ý cô là, tôi không tìm được ý trung nhân là vì Duyên Lai cố ý sao?" Cô ấy dường như không tin được có chuyện như vậy.

Vấn đề này khiến cảm xúc của Lâm Tê có biến chuyển, vừa rồi cô ấy còn rất bình tĩnh, nhưng hiện tại dường như đã có bi thương, những câu trả lời đã dần dần mất đi sự cẩn thận. Tuy rằng trước sau cô ấy vẫn phối hợp như một.

Thời điểm ba người bọn họ ra ngoài đã là 20h.

"Bông hoa nhỏ, hai người có muốn ăn tối trước không?" Du Chí Long lấy ra bộ dáng của một chủ nhà, "Phác Sư Sư tôi đã thẩm vấn một lần, nội dung không khác Lâm Tê là mấy. Còn tên đàn ông lên đây cùng em, Bào Khải Nham, bạn trai cũ của Tưởng Phỉ Phỉ, khẩu cung của anh ta tôi đã xem qua, không có gì đáng nghi cả."

https://thuviensach.vn

"Gặp xong rồi ăn." Bàng Lỗi kéo tay Tang Cẩn đi về phía trước, quay đầu nhìn cô gái sau mình, "Em tra án thờ ơ thế sao? Sao em giống hệt chị cả đi quan tâm chung thân đại sự của người ta vậy hả?"

Tang Cẩn thấy anh bất mãn như vậy, không hề bằng lòng: "Bởi vì vụ án này có liên quan tới chung thân đại sự. Anh không thấy sao, cái người tên Sam kia đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, ở đây lại có ba người phụ nữ vì anh ta, người chết, người bị thương, còn một người đang bị oan uổng? Thật không công bằng."

Cô giãy khỏi tay anh, đi lên cầu thang. Ngang qua phòng Thích Nguyệt, cô nghe bên trong truyền ra tiếng nói cười. Âm thanh này đối với cô có chút quen thuộc, mỗi lần Thích Nguyệt cãi nhau ầm ĩ với Chu Tiểu Vạn, Thích Nguyệt sẽ đưa ra nanh vuốt của mình, nhưng tươi cười lại vô cùng thoải mái.

Cô đứng ngây ra một chỗ, đột nhiên lại bị người ta lôi đi.

Bàng Lỗi tiếp tục nắm tay cô đi lên cầu thang, loại kiên quyết này giống hệt đặc quyền riêng của anh.

Vừa rồi vì thương cảm với Lâm Tê, Tang Cẩn mới thẳng như vậy, cô thật sự không phải muốn nhằm vào anh, anh ấy không lẽ đang hiểu lầm đấy chứ? Cô muốn hỏi anh, lại ngại có Du Chí Long, bản thân chỉ đành nhịn xuống.

Lên tầng hai của du thuyền, Du Chí Long gõ cửa phòng 218, bên trong có một người phụ nữ mặc áo cũ đi ra: "Cảnh sát, anh còn gì muốn hỏi nữa sao? Tôi thật sự rất mệt, anh có thể để tôi ngủ một lát hay không?"

"Phác Sư Sư, công ty cô có hội viên VIP, cô là người phụ trách, sao lại có thể bình tĩnh như vậy? Lúc này cô còn ngủ được, tôi thật phục cô." Du Chí Long vừa nói vừa đẩy cửa phòng, giới thiệu thân phận của Tang Cẩn và Bàng Lỗi rồi trực tiếp đi vào.

https://thuviensach.vn

"Cô Phác, chúng tôi chỉ muốn hỏi vài vấn đề, sẽ không làm phiền quá lâu." Tang Cẩn vừa nói vừa ngồi xuống sô pha.

Phác Sư Sư cũng không dám oán giận, tùy tiện mời bọn họ ngồi, còn mình thì nửa nằm trên giường: "Thật xin lỗi, tôi sợ lạnh, khoảng thời gian này lại không được thoải mái, cả người không còn chút sức lực, chỉ muốn nằm thôi."

Du Chí Long trực tiếp đi vào chủ đề, kêu cô ta kể lại tình hình hai ngày nay trên du thuyền.

"Tôi đã nói rồi, công ty chúng tôi đang tổ chức hoạt động định kỳ cho hội viên VIP. Mục đích của chuyến đi này là để gắn kết hội viên với nhau, để bọn họ tâm sự, tìm hiểu nhau một chút. Bởi vì chất lượng hội viên khá tốt, cho nên đã làm ba cô gái ở chung không được thoải mái. Đây là sơ suất của công ty chúng tôi, tôi cũng không biết là nhân viên nào đã đưa tài liệu của bọn họ cho Sam đọc. Theo quy định, cô gái chiến thắng với số điểm cao nhất mới có cơ hội gặp Sam ở Hongkong. Còn những chuyện khác thì không có gì để nói."

"Ấn tượng của cô về Lâm Tê thế nào?" Bàng Lỗi đột nhiên hỏi.

Biểu cảm của Phác Sư Sư cứng lại, tựa hồ không ngờ sẽ bị hỏi về vấn đề này: "Nói thẳng thì giữa ba người bọn họ, người tôi xem trọng nhất là Tương Phỉ Phỉ. Tính cách Lâm Tê khá tốt, rất dịu dàng, vô cùng thích hợp để cưới nhà. Cô ấy chắc chắn sẽ là một người vợ đảm đang, nhưng như thế thì khá buồn chán. Tưởng Phỉ Phỉ lại không giống vậy, cô ấy là người phụ nữ khá phóng khoáng. Mọi người cũng nên biết, ngày nay không phải cổ đại, những mỹ nhân hiền dịu thường sẽ không được hội viên nam yêu thích. Thích Nguyệt sao, cô ấy căn bản không có tâm tư tới tìm chồng. Cho nên tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, cô ấy và Tưởng Phỉ Phỉ vì cái gì mà kẻ sống người chết vậy chứ?"

https://thuviensach.vn

"Tưởng Phỉ Phỉ và Lâm Tê cãi nhau khi nào?" Bàng Lỗi tiếp tục hỏi.

Phác Sư Sư chau mày: "Để tôi nghĩ lại đã. Hình như là lúc Thích Nguyệt tới trả tuốc nơ vít thì phải. Đúng vậy, Tưởng Phỉ Phỉ biết Sam cũng nói chuyện với Lâm Tê nên mới phẫn nộ."

"Nhưng tôi nghe Thích Nguyệt nói, cô ấy chỉ nghe được tiếng của Tưởng Phỉ Phỉ, giọng của Lâm Tê không phải quá lớn. Cô không nghe thấy tiếng của cô ấy, làm sao có thể xác định người cãi nhau với Tưởng Phỉ Phỉ là Lâm Tê thế?" Tang Cẩn lật xem phần ghi chép về Thích Nguyệt, đoạn cô cố ý viết mấy dấu chấm hỏi.

"Du thuyền này chở có vài người, lúc Thích Nguyệt tới trả tuốc nơ vít, cô ấy ở cùng với tôi, vậy người có thể xảy ra tranh chấp với Tưởng Phỉ Phỉ đương nhiên chính là Lâm Tê. Những nhân viên khác trên tàu này không quen biết cô ta."

"Vậy Hoàng Binh đâu?" Du Chí Long hỏi.

Phác Sư Sư lấy tay che đầu, không ngừng xoa xoa: "Mấy người có thể từng người một hỏi được không? Tôi thật bị mấy người làm phiền tới chết."

Tang Cẩn rót một ly nước đưa cho cô ta.

Lúc này Phác Sư Sư mới bình tĩnh lại, nói một tiếng "Cảm ơn" rồi chậm rãi uống.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Giúp Em Gội

Anh đột nhiên tới gần cô, một tay vẫn nắm tay cô, một tay đặt trên eo. Cả người cô lập tức bị thân hình cao lớn của anh bao trùm. Hơi thở quen thuộc lại bắt đầu lẩn quẩn ngay trên chóp mũi.

Tang Cẩn chờ Phác Sư Sư bình tĩnh trở lại mới tiếp tục thẩm vấn.

Phác Sư Sư cũng không còn kiên trì người cãi nhau với Tưởng Phỉ Phỉ trên boong tàu tầng ba là Lâm Tê nữa. Cô ta nói có thể là cô ta sai, nhưng cụ thể là ai thì không biết, cô ta chỉ suy đoán vậy thôi.

Tang Cẩn chỉ đành hỏi cô ta những vấn đề khác, mặc dù câu trả lời vô cùng đơn giản, cách biểu đạt cũng rất lộn xộn nhưng về cơ bản, cô ta rất phối hợp. Hỏi xong những vấn đề cần hỏi, ba người mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Phác Sư Sư cũng rất khách khí tiễn bọn họ.

Tới cửa, Tang Cẩn đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Phác Sư Sư: "Cô Phác, sức khỏe cô hình như không tốt cho lắm, cô có cần gặp bác sĩ không? Hay là uống thuốc?"

Phác Sư Sư lắc đầu: "Uống thuốc gì chứ? Uống thuốc cũng không giúp giấc ngủ tốt hơn. Lúc trước tôi có dùng thuốc nhưng bác sĩ lại nói càng dùng sẽ càng phụ thuộc, cho nên tôi dứt khoát không uống nữa. Không sao đâu, cảm ơn cô đã quan tâm." Nói xong, cô ta vẫy tay, chuẩn bị đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

"Cô nói là hiện tại bản thân không dùng thuốc gì sao?" Trong đầu Tang Cẩn hiện lên một bao thuốc mới đặt dưới bàn trà. Chẳng lẽ là có người cố ý bỏ vào?

Phác Sư Sư chắc chắn trả lời rằng cô ấy không có dùng thuốc, sau đó liền đóng cửa lại.

Ba người lại đi lên tầng ba, vào phòng thẩm vấn tạm thời gặp Bào Khải Nham.

Cảm xúc của anh ta vẫn cứ như vậy, tựa hồ là tự trách, lại rất bi thương.

"Hai người vì sao lại chia tay?" Bàng Lỗi thấy anh ta như vậy liền hỏi vấn đề này.

Bào Khải Nham nhìn ra mặt biển bên ngoài cửa sổ: "Vì khoảng cách. Tôi làm việc ở HongKong, cô ấy ở nội địa. Cô ấy hi vọng tôi dành nhiều thời gian ở cùng cô ấy, nhưng công việc của tôi lại rất bận, cuối cùng chúng tôi đành phải chia tay."

"Chuyện giữa Tưởng Phỉ Phỉ và cái người đàn ông Singapore tên Sam kia, anh có biết không?" Du Chí Long hỏi.

Bào Khải Nham lắc đầu: "Không, cô ấy không nói cho tôi biết. Sau khi chia tay thì chúng tôi không liên lạc gì nhiều."

"Anh có biết Tưởng Phỉ Phỉ dùng Diazepam (1), một loại thuốc gần giống Carbamazepine (2) không?" Tang Cẩn nhớ tới hộp thuốc dưới giường Tưởng Phỉ Phỉ.

(1) Diazepam: có tác dụng an thần, sử dụng để điều trị các bệnh lý gồm lo âu, co thắt cơ, co giật, rối loạn giấc ngủ, hội chứng rung chân, cai rượu...

https://thuviensach.vn

(2) Carbamazepine: sử dụng trong điều trị động kinh và các bệnh liên quan tới thần kinh. Thuốc có thể sử dụng trong trường hợp tâm thần phân liệt hoặc rối loạn lưỡng cực.

"Tính tình cô ấy không tốt lắm, có lúc thì cuồng bạo, có lúc thì trầm cảm, vì thế bác sĩ đã kê đơn thuốc này cho cô ấy." Bào Khải Nham thở dài, "Di thể của cô ấy khi nào tôi có thể mang đi vậy? Nếu có thời gian cụ thể, xin mọi người báo tôi một tiếng. Tuy chúng tôi đã chia tay, nhưng tôi không hy vọng cô ấy phiêu bạc bên ngoài như vậy. Người nhà cô ấy có lẽ vẫn chưa biết cô ấy xảy ra chuyện."

Du Chí Long dường như vô cùng cảm động.

Thứ sáu và thứ bảy Bào Khải Nham không có mặt trên du thuyền, những gì được biết đều có hạn, sau khi cuộc hỏi đáp theo thông lệ kết thúc, anh ta liền rời đi. Du chí Long vội vàng đi xử lý hiện trường, di dời thi thể, chụp ảnh hiện trường,... Những người khác trên du thuyền, bao gồm Lâm Tê và Phác Sư Sư, bọn họ vì không có chứng cứ chỉ chứng là hung thủ nên cũng được thả ra trước.

Ngược lại, Thích Nguyệt vẫn là nghi phạm lớn nhất, trước khi có báo cáo giám định của pháp y, cô ấy vẫn không thể tẩy được thân phận hiềm nghi giết người.

Tang Cẩn nghĩ tới việc Du Chí Long sẽ đưa cô ấy về cục cảnh sát, tâm trạng vô cùng khó chịu.

"Đây chỉ là việc tạm thời, nhiều nhất thì đến ngày mai." Bàng Lỗi vừa an ủi vừa nắm tay cô đi xuống tầng một.

"Em biết, nhưng cô ấy dù sao cũng là cảnh sát, hiện tại lại biến thành nghi phạm, loại áp lực này không biết cô ấy có thể chịu nổi không." Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, đúng lúc thấy anh đang chằm chằm nhìn đỉnh đầu mình.

https://thuviensach.vn

"Có chịu nổi hay không cô ấy cũng phải chấp nhận, bởi vì đây là cái giá cho hành động ngu ngốc của bản thân cô ấy. Hiện tại em không cần lo lắng, có Chu Tiểu Vạn, cậu ta sẽ biết nên làm thế nào."

Tang Cẩn nghe xong cũng cảm thấy hợp lý, nhưng điểm không hợp lý ở đây chính là anh không nhìn cô, mà luôn nhìn đầu cô. Cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, cười hỏi: "Em cắt tóc đẹp hay không?"

Bàng Lỗi lập tức nhìn cô: "Vì sao lại cắt tóc? Em chịu đả kích gì sao?"

"Ai nói phụ nữ chịu đả kích mới được cắt tóc thế? Tóc dài em không có thời gian để gội, mỗi lần gội làm em mệt tới chết, cho nên liền đi cắt thôi." Tang Cẩn mới cắt tóc hôm qua, cô định khi về sẽ cho anh một bất ngờ. Nhưng Thích Nguyệt xảy ra chuyện, hôm nay anh lại tới, thời gian cứ thế trôi qua, tới bây giờ cô mới phát hiện, bọn họ đã gặp nhau bốn năm giờ rồi.

Có thể thấy rằng anh thật sự không chú ý tới cô!

Cô tức giận, lập tức rút tay khỏi tay anh.

"Khó gội đầu thì sao không cắt ngắn luôn? Ngắn như Thích Nguyệt, không phải càng tiện hơn sao?" Bàng Lỗi đi sau lưng cô, ánh mắt thầm quan sát, tóc cô quả thật đã ngắn đi rất nhiều, khi trước là dài tới eo, hiện tại chỉ dài hơn vai một chút. Khó trách hôm nay vừa gặp, anh liền cảm thấy thiếu thiếu thứ gì.

Tang Cẩn dừng lại trước cửa phòng Thích Nguyệt, quay đầu nhìn anh: "Anh thích phụ nữ tóc ngắn sao?"

Anh nhíu mày: "Anh thích ai em không biết sao? Việc này có liên quan gì tới tóc tai chứ?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nghe thế, tâm trạng cũng dần dần tốt lên, nếu anh nói thẳng "Người anh thích là em", cô có lẽ sẽ càng vui vẻ. Đương nhiên, yêu cầu của cô dành cho anh không thể quá cao được. Cô nhìn anh, thẳng thắn nói: "Tóc ngắn cũng rất phiền, phải thường xuyên ra tiệm cắt."

"Vậy sao này giữ lại đi, anh giúp em gội." Bàng Lỗi thuận miệng nói, sau đó trực tiếp đẩy cửa vào.

Tang Cẩn có chút chóng mặt, vậy anh rốt cuộc thích cô để tóc dài hay cắt tóc ngắn vậy? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa thể đi đến kết luận, cô quyết định không suy nghĩ nữa, cứ tiếp tục theo sở thích của mình mà làm. Cô cảm thấy như vậy rất tốt, không ngắn không dài, gội đầu sẽ không mệt, cũng không cần tới tiệm cắt tóc. Bớt được việc nào thì hay việc đó, đó là nguyên tắc đầu tiên trong cuộc sống của cô.

Thông suốt vấn đề tóc tai rồi, cô cũng đi vào phòng. Chu Tiểu Vạn đang ngồi sô pha, cô liền tới bên đối diện cậu ngồi xuống.

Bàng Lỗi và Thích Nguyệt đang đứng ở bên cửa sổ, khoảng cách giữa hai người vào khoảng hai mét. Bàng Lỗi xác nhận vài chi tiết với cô ấy, cuối cùng dặn khi tới cục cảnh sát Hongkong đừng xúc động, cũng đừng ăn nói bậy bạ.

"Cô đừng lo lắng, nhiều nhất chỉ đến ngày mai. Tối nay chúng tôi sẽ trực tiếp tới Singapore xử lý vài chuyện, Chu Tiểu Vạn sẽ ở lại Hongkong, có chuyện gì cứ trực tiếp đi tìm cậu ấy. Tạm thời người nhà cô vẫn chưa biết chuyện, trong cục cũng chỉ có mấy người chúng tôi biết."

Thích Nguyệt vẫn luôn cúi đầu, nghe tới câu cuối cùng, cô liền ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. Anh cũng không tránh đi ánh mắt của cô. Nhưng từ đôi mắt lạnh lùng đó, cô có thể cảm nhận được sự quan tâm, lo lắng không pha tạp bất cứ thứ gì của người thân.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt này, thật ấm áp, thật bình yên. Trước đây cô không dám trực tiếp nhìn anh, nhưng giờ khắc này, cô đã không còn cảm thấy khẩn trương, lo lắng. Trái tim dường như càng thêm kiên định, cô tin có bọn họ ở đây, cô sẽ không sao.

"Có vấn đề gì sao?" Bàng Lỗi hỏi, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Thích Nguyệt nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lắc đầu: "Không có, cảm ơn Boss, việc kia..." Cô lấy hết dũng khí hỏi, "Chỉ là, em có thể trở về được không?"

Câu cuối cùng của cô chỉ nhỏ như tiếng muỗi, nhưng tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe được. Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn dường như cùng lúc lên tiếng:

"Có thể!"

"Phải về chứ!"

Bàng Lỗi hỏi lại cô một câu: "Vì sao không thể? Không phải cô xin cục trưởng nghỉ việc thứ sáu thôi sao?"

"..." Cả khuôn mặt Thích Nguyệt đỏ bừng lên, trong lòng lại mừng thầm, thầm hoan hô "Cục trưởng Khương vạn tuế".

Nói như vậy, người trong cục rất có khả năng cũng không biết cô tới phòng của cục trưởng để đưa đơn từ chức, bọn họ chỉ nghĩ rằng cô có việc hôm thứ sáu nên mới đi xin nghỉ phép.

Nghĩ như vậy, tâm trạng của Thích Nguyệt đột nhiên trở nên vui vẻ.

Có tiếng gõ cửa truyền tới, Chu Tiểu Vạn đứng dậy ra ngoài.

Du Chí Long đi vào, phía sau còn có vài cảnh sát mặc đồng phục, trong tay đều cầm súng. Nhìn tư thế này, có lẽ bọn họ tới để mang Thích

https://thuviensach.vn

Nguyệt về cục cảnh sát Hongkong.

"Chúng tôi rất muốn kết thúc công việc sớm, chỉ là còn phiền cô Thích đây theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến. Tất cả đều là người trong ngành, chắc cũng không cần tôi dai dòng giải thích nguyên nhân... Cậu... Cậu làm gì vậy hả?"

Lúc này, Chu Tiểu Vạn đột nhiên ra tay, đoạt lấy khẩu súng đeo lên thắt lưng của Du Chí Long, chờ mọi người hoàn hồn, một tay cậu đã đưa súng chĩa vào huyệt thái dương của Du Chí Long, một tay giữ chặt cổ anh ta.

"Không được nhúc nhích! Mau buông súng xuống!" Cảnh sát bên ngoài đã đồng loạt giơ súng chỉ vào Chu Tiểu Vạn và Du Chí Long.

Tang Cẩn và Thích Nguyệt cùng chạy ra cửa, sắc mặt đều hoảng sợ không thôi. Hai người không ngừng kêu Chu Tiểu Vạn đừng kích động, mau buông khẩu súng xuống.

Sắc mặt Du Chí Long trắng bệch, có lẽ anh ta cũng không ngờ Chu Tiểu Vạn sẽ tập kích mình như vậy, tức giận tới nghiến răng: "Chu Tiểu Vạn, cậu đây là tấn công cảnh sát sao?"

"Anh nói đúng, tôi đang tấn công cảnh sát đây, mau bắt tôi lại đi." Nói xong, bàn tay vốn giữ cổ Du Chi Long đột nhiên mở ra, khẩu súng trong tay của Chu Tiểu Vạn cũng rơi xuống đất.

Cho nên, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể thấy được, cậu ấy căn bản không có ý muốn bắt Du Chí Dân, cái gọi là tấn công cảnh sát này, là cố ý.

Chu Tiểu Vạn buông cổ Du Chí Long ra, đưa hai tay ra phía trước, ra thế đầu hàng, một bên còn nhìn Thích Nguyệt, trên mặt trước sau vẫn duy trì nụ cười tươi sáng.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt bị cậu dọa sợ tới mức hồn còn chưa về, hiện tại rốt cuộc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cậu ấy muốn theo cô tới cục cảnh sát, như vì sao phải dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy? Cô vừa tức lại vừa cảm động, cứ theo thói quen mắng cậu một câu: "Ấu trĩ!"

Chu Tiểu Vạn chỉ cười không nói.

Cuối cùng, Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn đều bị Du Chí Long mang đi. Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Tang Cẩn xoay người, phát hiện Bàng Lỗi vẫn dựa lưng vào vách tường cạnh cửa sổ. Cô có chút nghi ngờ: "Có phải anh đã sớm biết Chu Tiểu Vạn sẽ tấn công cảnh sát không? Vì sao không ngăn cản cậu ấy, lỡ đâu thật sự xảy ra chuyện thì sao?"

Bàng Lỗi đứng thẳng người, đi về phía cô, một tay dắt cô ra ngoài, trên miệng chỉ trả lời hai chữ đơn giản: "Sẽ không."

Bọn họ ra tới cửa, anh đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn cô: "Hiện tại trên du thuyền này chỉ có hai người chúng ta."

Tang Cẩn còn đang suy nghĩ câu "Sẽ không" vừa rồi của anh có ý nghĩa gì, cuối cùng đưa ra kết luận, anh biết Chu Tiểu Vạn sẽ không xảy ra chuyện, cho nên mới không ngăn cản. Trong lòng còn đang chửi thầm, trên đời này làm gì có cấp trên như thế này cơ chứ?

Anh đột nhiên tới gần cô, một tay vẫn nắm tay cô, một tay đặt trên eo. Cả người cô lập tức bị thân hình cao lớn của anh bao trùm. Hơi thở quen thuộc lại bắt đầu lẩn quẩn ngay trên chóp mũi.

Cô mở to mắt nhìn anh, trái tim vốn đập bình thường lại đột nhiên hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Nụ Hôn Rực Lửa

Trong phòng vô cùng an tĩnh, gió đêm đã bắt đầu nổi lên, từ đây có thể nghe rõ tiếng sóng biển bên ngoài.

Tang Cẩn không khỏi cảm thấy bối rối, anh nói toàn bộ du thuyền lúc này chỉ còn hai người bọn họ là vì muốn cùng cô làm gì sao?

Chỉ là, anh không làm gì cả, chỉ buông tay ôm eo cô, xoay người kéo cô ra ngoài. Anh nói chuyện với cô về vụ án, trong lòng lại thầm nghĩ, nơi này vừa xảy ra vụ án giết người, anh sao có thể hôn cô ở đây? Chuyện đẹp như vậy, anh phải tìm một nơi thích hợp hơn.

Hai người nhanh chóng rời khỏi du thuyền.

Tang Cẩn có chút khó hiểu, phản ứng của anh như vậy là vì vừa rồi thời điểm anh muốn hôn cô, cô lại từ chối, cho nên trong lòng bất mãn tới tận bây giờ hay không?

Đó là vì khi đó bốn phía đều có người, nhưng lúc này không phải không có ai sao, chẳng lẽ anh nghĩ cô sẽ tiếp tục từ chối? Cô rõ ràng không có lý do từ chối mà! Cô nghĩ không ra, cũng không định hỏi, tiếp tục cùng anh sóng vai đi về phía trước.

Bọn họ tìm một quán cơm gần cảng dùng bữa tối, sau đó liền trở về trường học.

Về tới chung cư cô ở, Tang Cẩn không biết phải mang theo thứ gì, cuối cùng liền trực tiếp kéo rương hành lý đi.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi tỏ vẻ khó hiểu: "Chỉ đi có một ngày, em mang theo nhiều đồ như vậy để làm gì?"

"Em là phụ nữ, có thể giống với anh sao? Anh có thể đi tay không, nhưng em thì không được." Mặc kệ đi đâu, Tang Cẩn đều sẽ mang theo va li bên cạnh, bởi vì bên trong có rất nhiều đồ vật quan trọng.

Bàng Lỗi vẫn không thể hiểu được, nhưng cuối cùng cũng chiều theo ý cô, một tay kéo va li, một tay nắm tay cô.

"Anh không đi gặp Âu Dương Húc sao?" Tới cổng trường, Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới con người này.

"Không có thời gian, lúc tới anh có gọi điện thoại, anh ta hiện tại cũng đang bận vụ án khác." Bàng Lỗi bắt taxi, kêu cô lên xe trước, còn mình kéo va li bỏ vào cốp xe, sau đó mới lên cùng.

Tang Cẩn có chút tò mò, hỏi anh có phải Âu Dương Húc đang trốn kẻ nào hay không. Anh trực tiếp ôm lấy bả vai cô, đem đầu cô nghiêng qua đặt lên vai mình: "Ngủ đi, bận rộn cả ngày em không mệt sao?"

Nghe tới chữ "Ngủ" cô mới nhận ra, hiện tại đã là 12h, nhưng cô dường như không hề mệt mỏi, có lẽ là vì bọn họ nửa năm không gặp, bây giờ đã được trùng phùng, nội tâm cô vẫn luôn tiềm ẩn một loại hưng phấn mãnh liệt. Trên du thuyền, vì công việc, cô còn có thể khống chế cảm xúc, nhưng hiện tại chỉ có hai người bọn họ, cô đột nhiên cảm thấy có chút mong chờ. Nhưng dù sao thì, bọn họ vẫn đang làm việc, hiện tại có lẽ nên ngủ một lát.

Vấn đề là, cứ như vậy mà dựa lên vai anh, cô có thể nghe được tiếng tim anh đập, cứ thế này làm sao cô ngủ được cơ chứ?

Tang Cẩn sợ anh mệt, cần phải nghỉ ngơi, vì thế cô nhắm mắt lại, cố gắng duy trì tư thế không chút cử động, mãi tới khi đến sân bay.

https://thuviensach.vn

Sau khi lên máy bay, bọn họ nhanh chóng vào chỗ ngồi. Anh tiếp tục ôm cô, cô dựa vào người anh, cả người giống như khoai lang đang trên lò nướng, nóng rực từ Hongkong bay tới Singapore, mãi đến khách sạn mới hết.

Tới khách sạn, tiếp tân hỏi bọn họ một ở loại phòng thế nào, anh liền trả lời: "Hai phòng."

Lễ tân sửng sốt một hồi, sau đó cẩn thận quan sát đôi nam nữ này, dường như đang phỏng đoán bọn họ là gì của nhau. Nhưng cuối cùng lễ tân vẫn theo yêu cầu của anh, cho bọn họ hai gian phòng.

Tang Cẩn chưa từng lên tiếng, bọn họ ở hai phòng cũng tốt, tâm trạng cũng sẽ không cần khó chịu như vậy.

Hai người vào thang máy lên tầng của mình, đối chiếu số phòng, bọn họ mới phát hiện một phòng ở đầu này, một phòng ở cuối hành lang.

"Ngủ ngon." Tang Cẩn nhận lấy va li từ trong tay anh, chuyển hướng qua hành lang bên phải.

"Ngủ ngon." Bàng Lỗi nhìn cô càng đi càng xa, trong lòng không khỏi nghẹn lại, nửa năm trước, từ lúc chia tay cô ngay lối lên máy bay, mãi tới hôm nay, một khắc cô xoay người, ngọn lửa trong tim thiếu chts nữa đã trào ra.

May là cô đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn anh: "Trong va li của em có quần áo sạch của anh..."

"Được, bây giờ anh đi ngay." Anh đi nhanh về phía trước, vài bước đã vượt mặt cô, một tay cầm va li, tay còn lại nắm cổ tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Hành lang không dài, nhưng đối với cặp đôi đang nóng như khoai lang trên lửa đỏ thì xa xôi hơn dải ngân hà ngoài kia.

Rốt cuộc cũng tới, Tang Cẩn lấy thẻ mở mở cửa phòng.

"Tít tít" hai tiếng, cửa phòng mở ra, cô đi vào trong, vừa nghe tiếng đóng cửa phía sau thì một k cơ thể nóng rực tiến sát vào cô.

Anh ôm cô, một chút rồi buông ra, sau đó xoay người cô lại đối diện với anh.

Tang Cẩn nhìn đôi mắt trong suốt vốn lạnh lùng của anh, giờ phút này đã nóng như lửa đốt.

Hai người nhìn nhau, dường như là cùng lúc ôm chầm lấy đối phương.

Hai tay Tang Cẩn ôm lấy cổ anh, nhưng căn bản không cần dùng sức, môi anh đã rơi xuống, chạm vào môi cô.

Hai người cứ thế mà ôm hôn nhau.

Một khắc cánh môi kia đan xen môi mình, Tang Cẩn cảm thấy trái tim run lên mãnh liệt. Môi anh nhấp lấy môi cô, cứ thế mà hút lấy.

Đương nhiên, anh không dừng lại trên môi cô quá lâu, đầu lưỡi cực nóng đã bắt đầu xuất động. Nhưng không cần anh dùng sức, cô đã khẽ mở hàm răng mình ra, nghênh đón anh vào.

Dường như không thể khống chế kích động của mình, cô theo phản xạ vươn đầu lưỡi hòa vào cùng anh. Lúc này, anh cũng không hề kiên nhẫn như những nụ hôn lần trước, trực tiếp tấn công cô.

Tang Cẩn cảm thấy lưỡi anh như mồi lửa đi thẳng vào miệng cô, thích ứng một lát, cô liền cảm thấy khắp nơi nóng như lửa đốt.

https://thuviensach.vn

Ngọn lửa đó tấn công quá mạnh, sức nóng bắt đầu lan khắp người cô, thậm chí khiến cả căn phòng sắp bị thiêu cháy.

Cô chưa từng cảm thấy khát khô như vậy, hơn nữa càng hôn, chính cô như con cá không cẩn thận ra khỏi nước, hít thở cơ hồ không thông.

Giờ phút này, lý trí của người đàn ông kia cũng đã sụp đổ. Anh đột nhiên cảm thấy chỉ hôn cô thể này dường như không đủ thỏa mãn khát vọng củ anh. Hơn nữa, càng hôn, thân thể của anh càng khó chịu, nhưng rốt cuộc khó chịu ở đâu... Anh lập tức nhận ra nơi nào đó đã căng trướng, giống hệt đạn đã vào nòng, chỉ đợi nổ súng.

Bàng Lỗi bất giác muốn dùng thứ gì đó ngăn lại dục vọng càng ngày càng bành trướng của mình. Anh hôn cô, một bên đẩy cô dựa vào cánh cửa phía sau, hai tay chống ngang hai bên. Loại đè ép này khiến bên dưới của anh trướng tới khó chịu, anh tiếp tục nhịn... Từ từ!

Trong đầu anh đột nhiên hiện lên sống lưng trắng nõn của cô hôm đó. Anh theo bản năng buông cô ra, lần nữa chống tay lên cửa, xoay tròn 180 độ.

Tang Cẩn đang đắm chìm trong nụ hôn mãnh liệt của anh cũng cảm giác được bản thân bị đẩy vào cửa. Loại chuyện này với cô cũng không xa lạ. Nụ hôn đầu tiên của bọn họ ở Phù Tang viên, anh cũng dùng sức đè cô như vậy.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, sống lưng đột nhiên rời khỏi cánh cửa. Rất nhanh, cô lại bị anh ôm vào người. Cả thân thể cô dường như đã đè lên người anh.

Tang Cẩn rốt cuộc cũng biết lý do là gì. Anh đem thân thể của mình là "vách tường" để cô khỏi bị thương, nhưng anh cơ hồ vẫn dùng sức như vậy, hơn nữa mỗi lúc một tăng.

https://thuviensach.vn

Cô bỗng nhận ra một vấn đề, anh có lẽ là đang khó chịu lắm. Mà cô cũng cực kỳ khó chịu. Nhưng anh trước sau chỉ dừng ngoài cửa, liên tục hôn nồng nhiệt sau những ngày xa cách.

Trong lòng không khỏi nghi hoặc, nếu anh khó chịu, vì sao không chịu lên giường? Anh có phải sợ cô từ chối hay không?

Tang Cẩn không biết bản thân nên làm thế nào, kêu cô chủ động thì thật sự có chút khó khăn với cô.

Người đàn ông đột nhiên dừng lại, cằm đặt lên vai cô, hai tay vẫn ôm chặt không ngừng vuốt ve sống lưng cô, hơi thở khó khăn qua hồi lâu mới bình thường trở lại. Anh nói nhỏ một câu: "Hiện tại anh muốn nói với em chuyện..."

"Đừng nói nữa." Tang Cẩn lập tức cắt ngang.

Bàng Lỗi buông cô ra, đứng thẳng người dậy, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nhíu lại: "Vì sao không thể nói?"

"Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên là được, vì sao phải trực tiếp nói ra chứ?" Tang Cẩn nhớ tới một câu "Ngủ chung với cô ấy" của anh, không khỏi bối rối.

Anh muốn làm gì, cô sẽ không từ chối, nhưng cô cảm thấy việc này không cần nói thẳng ra, đặc biệt là với người ngoài, dù sao đó cũng là chuyện riêng mà.

Bàng Lỗi nhíu mày càng sâu: "Chuyện này? Loại chuyện nào?" Anh thấy mặt cô đỏ bừng, khóe miệng cong lên, "Em cho rằng chuyện anh muốn nói là cùng em lên giường sao? Em hiểu lầm rồi, chuyện anh muốn nói là kêu em dọn tới nhà của anh."

"..." Tang Cẩn kinh ngạc nhìn anh, nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

Mặt anh một chút cũng không hồng, hô hấp cũng không gấp gáp, phảng phất như những chuyện anh nói không cần né tránh, hoàn toàn có thể cùng nhau giáp mặt thảo luận.

Trái lại, cô cảm thấy mặt mình như bị xát ớt cay lên, nóng tới cực điểm. Cô lập tức xoay người muốn vào phòng. Đúng lúc này, phía sau truyền tới một giọng nói trêu chọc: "Nói như vậy, em muốn hiện tại cùng anh lên giường sao? Vậy chúng ta tiếp tục, thuận theo tự nhiên mà làm..."

"Anh câm miệng!" Tang Cẩn xoay người, trừng mắt nhìn anh.

Cô lại thấy trên gương mặt đó một tia cười nhạt, không đúng, đây là nụ cười xấu xa, lần đó ở Phù Tang viên, lúc xé váy cô, anh cũng cười như vậy.

Tang Cẩn càng thêm chắc chắn anh đang cố ý trêu chọc cô. Cô quyết định không để ý tới anh, mở va li ra, lấy một bộ áo ngủ của đàn ông, một bộ khăn tắm cùng một bộ âu phục đưa cho anh: "Hiện tại anh có thể về phòng mình rồi. Tối nay em muốn xem tài liệu, nếu không có việc thì đừng tới quấy rầy em."

"Em chắc chắn không có vấn đề muốn hỏi anh sao? Anh cũng được xem là thầy của em, giống giáo sư Grosson vậy." Bàng Lỗi nhìn quần áo trong tay, không khỏi kinh ngạc, từ khi nào thì cô mua cho anh nhiều quần áo như vậy?

"Vụ án này em phải tự mình giải quyết mới có thể tốt nghiệp. Ở trên du thuyền, em nói anh là thầy của em là vì để anh không mất mặt với người ngoài." Tang Cẩn mở cửa ra, nhìn anh, hạ lệnh đuổi khách, "Ngủ ngon."

Bàng Lỗi cúi người nhìn cô: "Giận rồi sao? Em nói cũng không sai, hiện tại anh muốn cùng em về phòng chính là muốn..." Anh thay đổi cách biểu đạt, không còn trực tiếp giống khi nãy, "Lần đầu của chúng ta không thể hấp tấp, phát sinh tùy tiện, càng không thể xảy ra ở nơi này."

https://thuviensach.vn

Anh trịnh trọng giải thích với cô.

Cô không biết lời nói của anh được bao bọc một lớp mật bên ngoài hay không, nhưng từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài đều cảm nhận được vị ngọt.

Cô sững người ra, anh cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó nói nhỏ: "Còn nữa, hiện tại chúng ta chưa đăng ký kết hôn, nếu ngủ chung sẽ bị coi là phạm tội. Em vào tù rồi, ai tra án đây?"

Tang Cẩn nghe được câu giải thích như vậy, nhịn không được mà bật cười. Người đàn ông này, suy nghĩ này, cô thật đúng là lần đầu gặp được.

Cô đột nhiên nghĩ không ra người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào? Bề ngoài rõ ràng là lạnh lùng như vậy, nhưng nội tâm lại cực kỳ ấm áp, có đôi khi còn vô cùng đáng yêu; có những lúc anh nói chuyện rất độc miệng, có thể trực tiếp khiến đối phương nghẹn chết, nhưng cũng có lúc lại như mứt hoa quả, ngọt tới tan chảy lòng cô.

Anh như vậy, cô không muốn yêu cũng khó.

"Ngủ ngon." Bàng Lỗi thấy cô cười, rốt cuộc cũng kết thúc đề tài, nhanh chóng rời khỏi.

Tang Cẩn đứng bên ngoài nhìn theo bóng lưng anh, mãi tới khi anh vào phòng, cô mới trở về, đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa.

Cô nhắm nghiền hai mắt, hồi tưởng lại những chuyện vừa phát sinh, cả người giống hệt chìm trong mật ngọt.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Suy Nghĩ Của Cô

Tang Cẩn dựa vào cửa tới phát ngốc, mãi tới khi chuông điện thoại đầu giường vang lên mới hoàn hồn.

Cô không khỏi kinh ngạc, người tìm cô vì sao không gọi thẳng vào di động chứ? Cô vừa vào phòng này, ai đã nhanh như vậy mà biết số điện thoại ở đây? Giây tiếp theo, cô đột nhiên nghĩ tới một người, khóe miệng cong lên.

Cô đi tới cầm điện thoại, dựa lưng vào đầu giường, cười hỏi: "Anh gọi điện cho em làm gì thế?"

"Sao em biết là anh?" Đầu bên kia truyền tới một câu vô nghĩa nhưng trong giọng nói chứa đầy niềm vui khó tả.

Ở căn phòng khác, Bàng Lỗi một tay cầm điện thoại, một tay mở quần áo trên giường ra: "Quần áo rất vừa người, anh thích, sau này quần áo của anh sẽ để em mua, còn tiền anh trả."

"..." Tang Cẩn nghe nửa câu đầu, chuẩn bị cười ra tiếng, nhưng tới nửa câu sau lại cảm thấy dở khóc dở cười, người đàn ông này rốt cuộc có biết nói chuyện không vậy?

Hai người lại bắt đầu giống nửa năm qua, mỗi lần nấu cháo điện thoại thì sẽ mãi không dứt.

Tang Cẩn nhìn đồng hồ, nhớ tới những việc cần phải giải quyết thì liền nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện: "Em phải đi tắm, sau đó còn sửa lại

https://thuviensach.vn

ghi chép mấy cuộc thẩm vấn hôm nay. Nếu anh không có việc gì thì ngủ sớm đi."

"Em thật sự cảm thấy hung thủ là nữ sao? Hay là em cố tình làm vậy?" Bàng Lỗi không muốn cúp máy, anh biết chắc chỉ cần nhắc tới công việc, cô sẽ không đá anh sang một bên.

Quả nhiên, Tang Cẩn liền quên chuyện tắm rửa: "Nói như vậy, bức họa tâm lý hôm nay anh cũng thấy sai sao?"

Hôm nay cô không giải thích với bất cứ ai, bao gồm cả Du Chí Long, chỉ là ngẫm lại cũng biết, chút tiểu xảo này của cô căn bản không thể giấu được anh.

Trước khi cô giải thích, Bàng Lỗi đã chuyển đề tài: "Trời sắp sáng rồi, mấy thông tin đó em nhớ trong đầu là được, cứ như thế này mà làm việc em không mệt sao? Em mau đi tắm đi, sau đó thì lên giường ngủ một chút." Dặn dò cô xong, anh trực tiếp dập máy.

Tang Cẩn không biết vì sao vừa nói một nửa anh đã dập máy, có lẽ anh cũng rất muốn nói chuyện với cô, nhưng sợ cô mệt. Cô nhịn không được mà bật cười, sau đó liền buông điện thoại đi tắm.

Trong phòng tắm, cô vẫn suy nghĩ tới một vấn đề, từ khi nào thì anh biết hung thủ không phải phụ nữ? Cô cẩn thận nhớ lại, lúc bọn họ còn trên du thuyền, anh đã sắp xếp chuyện tới Singapore. Nói như vậy, anh đã sớm biết hung thủ là nam, hơn nữa còn có khả năng liên quan tới Sam sao?

Cô đột nhiên có rất nhiều vấn đề hỏi anh nên lập tức tắt vòi nước, lau khô người, ra khỏi buồng tắm mặc thêm áo ngủ.

Lúc thắt đai lưng, nhìn bả vai không có thương tích, trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh ôm hôn nồng nhiệt của hai người, anh ôm cô đổi hướng, có lẽ là lo cô bị thương giống lần trước.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy cả người nóng lên. Cô nhanh chóng mặc áo ngủ chỉnh tề, sau đó vội vàng ra khỏi phòng tắm.

Cô về phòng định gọi cho anh, lại lo anh đã ngủ, cuối cùng quyết định không gọi, trực tiếp ngồi xuống bàn làm việc, mở laptop ra, bắt đầu sửa lại tư liệu có được trên du thuyền, đem những điểm đáng ngờ ghi ra, sau đó lên mạng tra cứu một số thông tin.

Tang Cẩn làm xong mọi việc thì trời cũng sáng. Cô không biết có phải lúc tới đây đã ngủ một giấc hay không, hiện tại một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn hưng phấn, muốn nhanh một chút gặp anh. Vì thế, cô dọn dẹp đồ đạc, nhanh chóng đi đánh răng, thay đồ, cầm di động.

Di động vừa gọi, cô liền nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, hình như đang ở ngoài cửa phòng cô.

Tang Cẩn lập tức chạy ra mở cửa, một khuôn mặt tuấn tú ở ngay trước mắt của cô.

Bàng Lỗi đứng ngay ngắn ở đó, cả người mặc tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, chỉ tiếc là không đeo cà vạt. Một tay anh bỏ trong túi quần, một tay đặt trên cửa, chằm chằm nhìn cô. Không đợi cô mời, anh trực tiếp vào phòng, ánh mắt đảo qua một lượt, cuối cùng dừng trên bàn sách: "Em không ngủ sao? Không ngủ thì sao không gọi anh tới..."

Tang Cẩn đóng cửa lại, xoay người vòng tới trước mặt anh, nhịn không được mà cười hỏi: "Đừng nói với em là anh luôn đợi em gọi anh qua nha?" Cô cảm thấy rất có khả năng này, trong lòng không khỏi tiếc nuối, sớm biết như vậy, tối qua cô đã dứt khoát gọi điện cho anh.

Anh lại phủ nhận: "Không có, anh cũng vừa mới tới. Hiện tại là 7h, chúng ta có thể xuất phát trễ một chút, anh gọi bữa sáng mang tới phòng em. Trong khi chờ em cứ nói suy nghĩ của em, anh chỉ nghe, không cho ý kiến, như vậy sẽ không tính là phạm quy." Anh vừa nói vừa ngồi xuống sô

https://thuviensach.vn

pha, tùy tay cầm notebook của cô, ngửa người dựa ra sau, hai chân bắt chéo, bắt đầu lật notebook của cô đọc.

Đây là cuốn sổ mới, trang lót đã không còn thơ của Tam Mao nữa, nhưng bên trong lại có một câu nói vô cùng quen thuộc:

Nhân viên điều tra phải khai thác theo hướng có hiệu quả, nhất định phải hiểu rõ tính cách của con người... Để đạt được kết như vậy, chắc chắc phải dùng hết mọi cách để học tập: Quan sát mỗi đoạn đối thoại, mỗi một câu, mỗi một từ ngữ, mỗi một hành vi, mỗi một suy nghĩ, mỗi một tính cách đặc biệt, mỗi một cử chỉ, mỗi một tư thái... Một người điều tra có kinh nghiệm sẽ hiểu được tính cách của hung thủ và tòng phạm.

Bàng Lỗi xem từng câu từng chữ trên trang lót này xong liền tiếp tục lật trang tiếp theo, mặt sau là ghi chép lúc đi học, vài tờ cuối cùng là suy nghĩ về vụ án giết người trên du thuyền của Tưởng Phỉ Phỉ. Đọc xong, anh khép cuốn sổ lại, nhìn cô gái ngồi đối diện, hiện tại anh có thể trăm phần trăm tin cô có thể tự mình hoàn thành vụ án này.

"Em sẽ khôi phục lại quá trình diễn ra vụ án trên du thuyền, anh nghe xem có thiếu sót gì thì bổ sung giúp em. Những phần phía sau còn quá nhiều nghi điểm, em tạm thời sẽ không nói." Tang Cẩn nhìn anh, đột nhiên lên tiếng.

Tuy cô phải một mình hoàn thành bức họa tâm lý tội phạm, người hỗ trợ là Du Chí Long, nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan tới mạng người, không chỉ đơn giản là một bài thi tốt nghiệp, có anh tham gia mới có thể bảo đảm sự chính xác.

Bàng Lỗi lặng lẽ gật đầu.

Cô lấy tài liệu trên bàn sách lại, ngồi đối diện với anh, nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đi qua ngồi cạnh. Cô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt của người đàn ông đó, cười cười, sau đó cầm notebook, mở ra, bắt đầu vào vấn đề chính.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn căn cứ vào tin tức có được hôm qua, triển khai suy nghĩ của mình.

Theo những người trên du thuyền nói, sau khi Tưởng Phỉ Phỉ, Lâm Tê và Thích Nguyệt thi thố tài nghệ trên boong tàu tầng ba mới bắt đầu phân tán. Thích Nguyệt về phòng, Phác Sư Sư cùng Tưởng Phỉ Phỉ, Lâm Tê ở lại boong tàu. Phác Sư Sư giới thiệu về chuyến tàu cho hai cô gái, ngoài ra còn đặc biệt không cho bọn họ giao lưu ngầm với Sam.

Tang Cẩn đối việc này không khỏi nghi ngờ, Phác Sư Sư vì sao không cho nam nữ hội viên giao lưu với nhau vậy? Theo lẽ thường, người môi giới có lẽ sẽ cổ vũ hai bên giao lưu nhiều mới đúng. Điều này chứng minh công ty Duyên Lai này không bình thường. Tang Cẩn đã tra tài liệu, trên mạng đã có rất nhiều hội viên khiếu nại trang web này, bọn họ đã bỏ ra số tiền vô cùng lớn nhưng rất lớn nhưng lại không đạt được kết quả gì, rõ ràng là lừa tiền.

Lúc đó Tưởng Phỉ Phỉ vô cùng bất mãn, hơn nữa còn nói thẳng một chuyện, cô ấy và Sam sớm đã quen biết, vốn dĩ Sam sẽ tới Đại Lục gặp cô, nhưng vì hộ chiếu hết hạn nên không tới được. Vì thế hai người đã hẹn gặp nhau ở Hongkong.

Tưởng Phỉ Phỉ cho rằng những công đoạn sau có thể trực tiếp hủy bỏ, lại không ngờ những lời này chọc giận Lâm Tê.

Nghe xong, Lâm Tê liền phản bác Tưởng Phỉ Phỉ, nói cô ấy làm trái quy tắc. Cho nên, Tưởng Phỉ Phỉ và Lâm Tê bắt đầu xảy ra xung đột ngay khi đó, Phác Sư Sư còn ở cạnh khuyên giải không ngừng.

"Đây là lời khai của Lâm Tê, em nghĩ cô ấy không nói dối." Cuối cùng cô tổng kết một câu, quay đầu nhìn anh.

Bàng Lỗi duỗi tay ôm bả vai cô, nói: "Mấy người này đều đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, so với vụ án của Đàm Tuyết Thiến lần trước, bọn

https://thuviensach.vn

họ sẽ có cách ứng biến khác sinh viên. bọn họ sẽ không dễ dàng để lộ cảm xúc thật trước mặt chúng ta đâu."

"Đúng vậy, cho dù là Lâm Tê hay Phác Sư Sư, lời bọn họ nói em không thể tìm được lỗ hổng. Lời khai của Lâm Tê, em hoàn toàn không nghe ra dấu hiệu nói dối. Cô ấy và Phác Sư Sư đều sẽ nhanh trí né tránh những vấn đề liên quan tới mình. Chỉ có lời khai của Thích Nguyệt mới đáng tin nhất, nhưng cô ấy trước sau đều ở trong phòng."

Tang Cẩn không chờ anh mở miệng đã lấy lời khai gốc của Thích Nguyệt.

Theo lời khai của Thích Nguyệt, cô ấy đi mượn đồ nghề lúc 15h30, lúc này, hung thủ chắc chắn ở gần nên mới biết Thích Nguyệt dùng tuốc nơ vít. Vì thế, hắn ta mới dùng tuốc nơ vít có vân tay và máu để giá họa cho cô ấy.

Lần thứ hai Thích Nguyệt tới trả đồ là khoảng 16h30, cô ấy nghe trên boong tàu tầng ba có người cãi vả. Phác Sư Sư nói với cô ấy, là Tưởng Phỉ Phỉ và Lâm Tê đang xảy ra xung đột. Nhưng hôm qua lúc chúng ta thẩm vấn, Phác Sư Sư kêu đau đầu, nhưng sau khi hỏi lại thì nói không biết. Có khả năng chị ta cũng không biết người cãi nhau với Tưởng Phỉ Phỉ là ai.

Bàng Lỗi xua tay, bổ sung một câu: "Phác Sư Sư biết người đó không phải Lâm Tê, nhưng chị ta hy vọng Thích Nguyệt coi người này là Lâm Tê."

Tang Cẩn không khỏi khó hiểu: "Ý anh là, Phác Sư Sư muốn che giấu thân phận người xảy ra xung đột với Tưởng Phỉ Phỉ, cho nên mới lấy Lâm Tê làm tấm bia hay sao?"

Bàng Lỗi gật đầu, sau đó lấy ra một phần tư liệu, đó là ghi chép những cuộc điện thoại của Phác Sư Sư và Lâm Tê.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi chỉ vào vòng tròn trên ghi chép: "16h42, Phác Sư Sư gọi điện cho Lâm Tê, thời gian chưa tới 1 phút. Trong thời gian này, Thích Nguyệt đang từ lầu hai về phòng của mình, cô ấy đi ngang phòng Lâm Tê nghe thấy bên trong có tiếng động, là tiếng từ TV. Thông tin về Lâm Tê cho thấy, cô ta thích đọc sách, sáng tác và du lịch. Cô ta nói cô ta ít xem TV, một người đã không thích thì vì sao lại đột nhiên mở TV? Điều này chứng minh cô ta đang che giấu gì đó."

Tang Cẩn lập tức hiểu ra vấn đề: "Phác Sư Sư gọi điện cho Lâm Tê, chắc chắn là muốn cô ấy lập tức lên lầu ba. Phác Sư lo Thích Nguyệt là cảnh sát, sẽ theo thói quen hoài nghi mà lên boong tàu chứng thực. Chị ta không biết Thích Nguyệt khi đó căn bản không có tâm trạng đi quản những việc này. Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở chỗ, thứ nhất, người xảy ra xung đột với Tưởng Phỉ Phỉ không phải Lâm Tê; thứ hai, người này vô cùng thân thiết với Phác Sư Sư, cho nên chị ta mới hao tổn tâm cơ che giấu giúp hắn như vậy. Người này rốt cuộc là ai?"

Tang Cẩn càng nghĩ càng khẳng định đây là đàn ông. Bắt đầu từ hôm qua, cô vẫn luôn thắc mắc người này rốt cuộc có thân phận gì. Cô hỏi tất cả những người có mặt trên du thuyền, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm ra đáp án.

"Em cảm thấy người này là Sam sao?" Bàng Lỗi nhìn cô, hỏi.

Tang Cẩn gật đầu: "Tạm thời em chưa thể loại bỏ khả năng này, bởi vì Sam quả thật rất đáng nghi. Theo cách nói của Phác Sư Sư, thứ sáu và thứ bảy anh ta có lẽ ở Hongkong, cho nên Duyên Lai mới có thể sắp xếp du thuyền đưa nữ hội viên VIP tới Hongkong gặp mặt. Nhưng Du Chí Long đã cho người điều tra, xác nhận hai ngày nay anh ta không hề rời khỏi Hongkong. Vì thế em đang nghĩ, có phải anh ta vốn đã ở trên du thuyền hay không? Hơn nữa, thời điểm Thích Nguyệt nghe trên boong tàu có người cãi vã, hai câu "Sao có thể như vậy?", "Thật quá đáng!" rất có khả năng là chỉ trích Sam không nên cùng lúc quen hai người phụ nữ."

https://thuviensach.vn

"Hôm nay chúng ta có thể chứng thực một chút." Bàng Lỗi không khẳng định, cũng không phủ định."

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mạnh Mẽ, Gấp Gáp

Chương này chưa chỉnh sửa nên sẽ có lỗi chính tả và diễn đạt, nếu mọi người phát hiện thì cmt giúp mình với nhé!

Bàng Lỗi đứng dậy mở cửa, phục vụ liền đẩy xe đồ ăn vào.

Anh dọn dẹp bàn trà, sau đó kêu phục vụ bày đồ ăn lên.

Tang Cẩn vẫn nhìn chằm chằm notebook, trong đầu không ngừng suy nghĩ kẻ thần bí kia là ai. Anh nói hôm nay sẽ đi chứng thực xem Sam có phải người này không, vậy anh định chứng thực thế nào?

Sau khi người phục vụ rời đi, bọn họ bắt đầu vừa ăn vừa trò chuyện.

"Vì sao không nghi ngờ Phác Sư Sư là hung thủ?" Bàng Lỗi vừa gắp đồ ăn cho cô, vừa hỏi.

Tang Cẩn không trực tiếp trả lời, chỉ giải thích với anh bức họa tâm lý hôm qua: "Bức họa tâm lý hôm qua chỉ là bước đầu, giới tính của hung thủ là em cố ý nói sai. Hung thủ thật sự chắc chắn là nam. Vết thương trên người Tưởng Phỉ Phỉ có lẽ xuất phát từ tay người này. Trên mặt cô ấy tuy có vết xước do lưỡi dao cứa qua, nhưng khi em quan sát, tất cả đều không sâu, có lẽ là do một người phụ nữ dùng thứ gần giống dao cạo râu gây ra. Vết thương trên bụng, nếu là cùng người phụ nữ đó, chỉ cần dùng thêm chút lực cũng có thể đâm sâu như vậy, cho nên tạm thời bỏ qua phần này. Nhưng vết thương trên yết hầu giải thích thế nào đây? Trừ phi người phụ nữ này chắc chắn vị trí, sức lực cực lớn mới có thể đâm sâu như vậy. Chỉ bằng những vết thương trên mặt của Tưởng Phỉ Phỉ, người này tuyệt đối

https://thuviensach.vn

không thể nào làm được. Còn một việc khá quan trọng, từ vết thương trên bụng trái của Tưởng Phỉ Phỉ có thể suy đoán, hung thủ không thuận tay trái, thân hình chắc chắn cao hơn Tưởng Phỉ Phỉ. Mà Phác Sư Sư và Lâm Tê, bao gồm cả Thích Nguyệt đều không cao hơn Tưởng Phỉ Phỉ.

Bàng Lỗi nhìn cô không chớp mắt, anh vẫn còn nhớ trước đây cô không dám nhìn thi thể, nhưng hiện tại có thể nghe cô giải thích tường tận như vậy, chứng minh cô đã cẩn thận kiểm tra thi thể, thậm chí là liên hệ hành vi thói quen cùng vết thương trên người nạn nhân.

Anh đột nhiên có suy nghĩ phải lập tức ôm cô, hôn cô, bởi vì cô quả thật làm anh quá tự hào. Nhưng anh không nhúc nhích, bởi vì cảm giác cả người nóng như lửa đốt đó khiến anh có chút do dự.

Tang Cẩn gắp cho anh miếng thịt, trong lúc vô tình phát hiện anh đang nhìn chằm chằm cô, ánh mắt mang theo sức nóng lạ thường. Cô không khỏi nghi hoặc: "Sao thế? Em nói sai rồi sao?"

Bàng Lỗi hoàn hồn: "Không có, em có thể nghĩ tới có hai người gây án, chứng minh em đã tiến bộ hơn lần trước." Anh đã tìm cơ hội kiểm tra thi thể, vừa nhìn đã phát hiện vấn đề trên miệng vết thương, "Vết thương ở bụng có ít vụn gỗ, điều này khẳng định hung khí không phải tuốc nơ vít. Có thể dùng đồ bằng gỗ đâm sâu như vậy, hơn nữa còn một dao cắt đứt yết hầu, trừ phi người phụ nữ đó có sức lực cực lớn, nếu không phụ nữ bình thường không thể làm được."

"Đúng thế, cho nên ngay hôm qua em đã loại trừ Phác Sư Sư, chị ta ngay cả sức nói chuyện cũng không có, việc này cũng có thể giả vờ, nhưng vết thương trên mặt Tưởng Phỉ Phỉ có khả năng là chị ta gây ra. Em nói với Du Chí Long hung thủ là nữ, là vì muốn hung thủ thật sự nơi lỏng cảnh giác, không tiếp tục quấy nhiễu chúng ta."

https://thuviensach.vn

Khóe môi Bàng Lỗi cong lên, khen ngợi: "Quả thật có tiến bộ, nửa năm nay thật không uổng phí."

Tang Cẩn khẽ ngẩng cao đầu, không chút khách khí tiếp nhận khích lệ từ anh. Kỳ thật là kinh nghiệm từ vụ của Đàm Tuyết Thiến, vẫn là anh đã dạy cho cô.

Anh giục cô ăn cơm nhanh, cô chỉ đành vùi đầu chuyên tâm ăn. Cơm nước xong, hai người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Tang Cẩn hỏi anh lát nữa đi gặp anh, anh có phải né tránh chút không, dù sao lần này anh cũng không lấy thân phận cảnh sát tới. Du Chí Long khẳng định đã phái cánh sát Hongkong tới thẩm vấn Sam. Cô vốn có thể không cần nhúng tay vào việc này, chỉ cần phác họa tốt bức họa tâm lý là được. Nhưng Du Chí Long lại không tin vào tâm lý học tội phạm, cho nên, cô cũng không thể làm ngơ. Hơn nữa vụ án này liên quan tới Thích Nguyệt, cô nhất định phải dốc hết sức hoàn thành.

"Cứ lấy thân phận bạn bè đi. Chỉ là em phải nhớ kỹ, lần này chúng ta tìm anh ta không phải tra án, mà là lấy thân phận của người bị hại tới tìm đồng minh." Bàng Lỗi không nói cụ thể, bởi vì chuyện như vậy, đây là lần đầu tiên anh làm.

Tang Cẩn vừa nghe liền cười: "Ý anh là chúng ta sẽ diễn kịch, anh cũng lừa đảo, hiện tại Duyên Lai gặp rắc rối, anh lấy thân phận kẻ lừa đảo của công ty tới gặp Sam, thương lượng làm thế nào để toàn thân rút lui. Ý của anh là như vậy... Ưm!"

Cô còn chưa nói xong, cái gáy đã bị bàn tay to lớn của anh giữ chặt. Anh cúi người nghiêng đầu, lập tức bao phủ miệng cô.

Tang Cẩn nhanh chóng nhận ra chỗ sai của mình, cô không nên nói anh là kẻ lừa đảo, mà phải nói rằng anh là một cảnh sát vì chính nghĩa phải cải trang thành thường dân, hoặc là đi nằm vùng.

https://thuviensach.vn

Anh hôn rất mạnh, cũng rất gấp gáp, tất cả cứ như trực tiếp cắn nuốt cô vào bụng.

Đương nhiên, cô cũng rất phối hợp, thậm chí còn dần dần trở nên mạnh mẽ giống anh.

Thời gian hôn của hai người càng lúc càng dài, dường như trong đầu đều quên hết những chuyện còn cần phải làm. Mãi tới khi chuông di động vang lên, bọn họ mới tiếc nuối buông nhau ra.

Tang Cẩn nhìn anh, sau đó liền vội vàng xoay người tìm di động.

"Ở đây." Bàng Lỗi tìm thấy điện thoại của cô ở sau sô pha, tay còn lại cầm chính điện thoại của anh.

Nhiệt độ trong phòng vẫn còn rất cao, hô hấp dường như cũng không thể đều đặn, cho nên cô không lập tức nghe điện thoại.

Tới lúc bấm số, đầu bên kia truyền tới tiếng của Du Chí Long: "Bông hoa nhỏ, nói cho em một tin tức tốt, báo cáo của pháp y đã ra, vết thương trí mạng của Tưởng Phỉ Phỉ nằm ở bụng bên trái, nguyên nhân là lá lách bị vỡ, hung khí xác thực không phải tuốc nơ vít. Pháp y nghi ngờ hung khí gần giống với chiếc đũa gỗ, nhưng sự thật thế nào còn phải điều tra. Hiềm nghi của Thích Nguyệt đã được giải trừ. Hôm qua, chúng tôi đã lục soát phòng của Tưởng Phỉ Phỉ và Phác Sư Sư, cả hai nơi đều tìm thấy lọ thuốc an thần cùng nhãn hiệu, vì thế, nghi phạm mới biến thành Phác Sư Sư, hiện tại chúng tôi đã bắt chị ta về quy án."

Tang Cẩn không trực tiếp trả lời anh ta, bởi vì phía sau truyền tới tiếng trêu chọc của Chu Tiểu Vạn qua điện thoại: "Boss, tối qua trai đơn gái chiếc, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàn đúng không?"

Sau đó lại truyền tới tiếng của người đàn ông trả lời: "Còn dám nhiều chuyện sao? Có có biết đây là lần thứ hai cậu phá hư chuyện tốt của tôi..."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lập tức xoay người che miệng anh lại, ánh mắt ngầm cảnh cáo xem anh dám nói bậy một câu nữa không?

Bàng Lỗi cầm lấy tay cô, hôn lên lòng bàn tay một cái, sau đó trả lời: "Có người kêu tôi câm miệng, cho nên cậu đi thẳng vào chuyện chính đi."

"..." Tang Cẩn thật muốn tìm miếng băng keo dán miệng anh lại.

Cô nghe Chu Tiểu Vạn bắt đầu báo cáo chuyện của Thích Nguyệt cho anh, tình hình thực tế không khác lời Du Chí Long là mấy. Cô cầm điện thoại, đứng dậy ra ngoài ban công.

"Cảnh sát Du, chuyện về thuốc hôm qua tôi đã phát hiện. Nhưng chúng ta không thể vì điểm này mà kết luận Phác Sư Sư là hung thủ. Hôm qua anh cũng nghe rồi, Phác Sư Sư đã không dùng thuốc, đương nhiên chị ta sẽ không rảnh rỗi đi mua loại thuốc này. Hơn nữa, trong phòng của Tưởng Phỉ Phỉ và Phác Sư Sư cùng lúc xuất hiện lọ thuốc giống nhau, anh không cảm thấy quá trùng hợp sao? Chuyện này rõ ràng là có người cố ý giá học cho Phác Sư Sư, so với việc dùng tuốc nơ vít giá họa cho Thích Nguyệt có gì khác nhau."

"Nói thì nói như vậy, nhưng không phải Phác Sư Sư rất phù hợp với bức họa tâm lý của em hôm qua sao? Em nói Thích Nguyệt không bị rối loạn lưỡng cực, nhưng Phác Sư Sư thì không chắc. Chúng tôi đã điều tra bệnh án của chị ta, chị ta xác thật từng tới gặp bác sĩ tâm lý. Gần đây không uống thuốc, ai biết chị ta có phải nói dối hay không. Tóm lại, hiện tại chị ta là nghi phạm lớn nhất, chúng ta cần phải xác nhận thêm một bước."

Tang Cẩn còn đang định tiếp tục phản bác thì Du Chí Long đã cướp lời, nói sang đề tài khác: "Bên Singapore, tiểu đội của chúng tôi cũng đã gặp Sam. Anh ta thừa nhận cùng lúc tìm hiểu Tưởng Phỉ Phỉ và Lâm Tê, đáng giận nhất là, tên khốn này đã kết hôn, vợ anh ta còn vừa mới sinh con nữa. Anh ta sợ vợ mình phát hiện nên không dám tới Hongkong. San không

https://thuviensach.vn

tới khiến Tưởng Phỉ Phỉ bất mãn, từ đó mới xảy ra tranh chấp với Phác Sư Sư. Tưởng Phỉ Phỉ lại nói chuyện khó nghe, chọc giận Phác Sư Sư, chứng cuồng bạo và bệnh trầm cảm cùng lúc tái phát, vì thế mà giết người. Cô nghe thấy không, giả thiết này quá hợp lý. Vụ án coi như được phá."

Du Chí Long lập tức đắm chìm trong suy luận của mình, nhất thời, Tang Cẩn không biết phải giải thích với anh ta thế nào. Cô nói hung thủ là nam, Du Chí Long lại kiên trì nhận định Phác Sư Sư chính là hung thủ. Còn Sam, anh ta chỉ là tên đàn ông đào hoa, hơn nữa lạc đường còn biết quay đầu, cho nên không quy là phạm tội.

Tang Cẩn đột nhiên cảm giác hơi thở quen thuộc bao vây lấy cô. Đúng lúc này, một người đàn ông phía sau đi tới, ôm cô vào lòng. Cô biết hiện tại không thể nói rõ, cho nên nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người nhìn anh: "Có phải anh đã sớm biết phản ứng hôm nay của Du Chí Long nên mới quyết định tới Singapore, đúng không?"

Bàng Lỗi cũng không phủ nhận: "Em nói xem tên cảnh sát bị gì thế hả? Ngu xuẩn sao?"

Tang Cẩn nghe anh nói thế, nhịn không được mà cười. Người đàn ông này từng mắng cô ngốc nghếch, hiện tại mắng Du Chí Long như vậy cũng là bình thường. Nhưng người ta dù sao cũng là cảnh sát, cô liền nhịn không được mà giải thích một câu: "Cảnh sát Du quả thật có chút cố chấp, nhưng con người anh ấy rất tốt, lại có trách nhiệm, nếu không anh ấy cũng không thể phát hiện chuyện bất thường trên du thuyền như vậy."

"Trách nhiệm có thể khiến hung thủ lập tức lọt lưới sao? Em nhìn anh ta xem, từ đầu tới chân đều là bộ dáng ngạo mạn và ngu xuẩn, lối suy nghĩ còn dừng lại ở mấy chục năm trước, không, anh ta có lẽ chẳng suy nghĩ gì hết." Bàng Lỗi không chút khách khí chỉ trích Du Chí Long, mà đây cũng là lần đầu tiên anh nói xấu sau lưng người khác.

https://thuviensach.vn

Từ hôm qua anh đã cố nén cơn giận, tất nhiên là nể tình cô. Nhưng đối với tên Du Chí Long này, anh quả thật chẳng có chút hảo cảm, đặc biệt là mỗi lần nghe anh ta vừa mở miệng liền gọi cô là "Bông hoa nhỏ", càng nhìn thì càng chướng mắt.

Tâm tư này của anh, Tang Cẩn không cần hỏi cũng biết, cô có thể lý giải thành anh đang ghen hay không?

"Nói cho anh biết một chuyện, con trai của cảnh sát Du đã vào tiểu học, con gái vừa chào đời, nhà người ta có cả nam lẫn nữ đấy." Nói xong, cô liền kéo anh ra ngoài, "Đi thôi, chúng ta đi làm kẻ lừa đảo... À không, đi tra án."

Bàng Lỗi vẫn không chịu buông tha vấn đề này: "Du Chí Long có trai có gái thì liên quan gì tới anh? Em đang nghĩ anh ghen sao? Em nghĩ anh là người giống vậy hả?"

Tang Cẩn cười lắc đầu, nhưng trong lòng lại thầm nói, cực kỳ giống.

Bàng Lỗi lúc này mới không hơn thua với cô, trong bụng còn thầm mừng, biết thế hôm qua anh đã khoe khoang một chút, tương lai gia đình bọn họ sẽ có một đội bóng nam và một đội bóng nữ.

Đương nhiên, Tang Cẩn hoàn toàn không biết anh đang có ý nghĩ điên cuồng như vậy, cô bắt đầu tự hỏi, lúc gặp Sam, bọn họ phải mở lời thế nào để đạt được mục đích.

Bọn họ mỗi người mang một tâm sự của nhau, dựa theo địa chỉ có sẵn mà tới nơi cần tới.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Duyên Định Tam Sinh

"Anh yêu em, em nhất định phải tin việc này."

Quốc đảo Singapore quả nhiên là nơi sạch đẹp nhất thế giới.

Bầu trời trong suốt xanh thẳm, cây xanh phủ kín hai bên đường, không khí vô cùng khoáng đãng.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi lại không có tâm trạng nhìn ngắm cảnh đẹp nơi đây. Bọn họ nhanh chóng tới nơi cần tới, tòa nhà tài chính Shenton Road.

Kết quả, tới nơi bọn họ mới phát hiện, cái người tên Sam kia căn bản không có ở đây. Tuy Tang Cẩn không quen thuộc Singapore, nhưng chỉ cần nhìn qua bản đồ cô cũng có ấn tượng với mấy chỗ ở này. Sam rõ ràng biết bọn họ sẽ tới, nhưng anh ta lại không muốn bị bọn họ tìm được.

Bàng Lỗi định trực tiếp gọi điện cho Sam, nhưng anh ta lại nhắn tin cho anh trước: Muốn biết cách đối phó Thích Nguyệt, thoát khỏi rắc rối của Duyên Lai thì tới gặp tôi.

Điều khiến cô không ngờ chính là, bọn họ rời Shenton Road chưa được mười phút thì có người gọi điện hẹn địa điểm gặp mặt.

Bọn họ liền tới sông Singapore, ngồi trên ghế đá chờ "mục tiêu" xuất hiện.

Không bao lâu sau, dọc bãi cỏ ven sông, một nơi cách bọn họ không xa xuất hiện một gia đình ba người hạnh phúc. Bàng Lỗi nói với cô, người

https://thuviensach.vn

đàn ông vóc dáng cao lớn kia chính là Sam.

Tang Cẩn hoàn toàn không ngờ đứa bé đang cầm bình sữa cùng người vợ xinh đẹp đang nói cười với anh ta lại cùng tới đây.

Ngồi đợi bọn họ thật lâu, người tên Sam kia vẫn không chủ động tới tìm hai người, có thể thấy được, anh ta vô cùng thông minh, biết bản thân không thể tiếp tục tránh né nên diễn vở kịch gia đình hạnh phúc, hy vọng dựa vào việc này mà dập tan suy nghĩ tiếp cận anh ta của bọn họ.

Cuối cùng, hai người liền giả bộ đang đi dạo quanh công viên, theo chân chào hỏi bọn họ. Bàng Lỗi nhân lúc vợ con Sam không để ý liền thì thầm với anh ta vào câu, sau đó còn lặng lẽ đưa thêm một tờ giấy.

"Anh nói với anh ta gì vậy? Anh ta sẽ đến sao?" Đợi bọn họ đi khỏi, Tang Cẩn mới quay đầu nhìn người đàn ông đang chăm chú nhìn một nơi khác.

Cô theo ánh mắt anh nhìn qua, xa xa là đài phun nước sư tử của Singapore, xung quanh mọi người đều vui vẻ chơi đùa, đa số đều là cha mẹ dẫn theo con cái.

Bàng Lỗi thu lại tầm mắt, nhìn cô, trả lời: "Sẽ."

"Vừa rồi anh nói với anh ta gì thế?" Cô không biết tại sao anh lại tự tin như vậy, tên Sam kia sẽ nghe theo sắp xếp của anh, tới gặp bọn họ sao?

Khóe miệng Bàng Lỗi cong lên, đôi mắt lộ rõ ý cười: "Em đoán em."

"..." Tang Cẩn nhìn anh, lắc đầu, trong lòng còn thầm lo lắng lỡ như tên Sam kia không tới thì làm sao? Bọn họ từ nơi khác tới đây, lần này anh không dùng thân phận cảnh sát, còn cô chẳng qua chỉ là cố vấn thực tập, nếu Sam từ chối gặp, bọn họ cũng chẳng làm được gì.

https://thuviensach.vn

"Anh nói với hắn ta, hiện tại Thích Nguyệt đang bị nghi ngờ là hung thủ giết người, đồng nghiệp cảnh sát nhất định sẽ giúp cô ấy rửa sạch hiềm nghi. Bọn họ đã tới tìm chúng ta, rất nhanh cũng sẽ tới tìm hắn. Nếu hắn không muốn bị Duyên Lai kéo xuống nước thì phải tới tìm chúng ta." Bàng Lỗi giải thích kỹ càng.

"Có phải anh đã hoài nghi Sam không tới Hongkong theo hẹn là vì sớm biết Thích Nguyệt cũng ở trên du thuyền này, hơn nữa còn biết cô ấy là cảnh sát đúng không?" Tang Cẩn thấy anh luôn dùng danh nghĩa của Thích Nguyệt tới thuyết phục Sam thì không khỏi thắc mắc.

"Ừ, hắn ta tới rồi kìa." Bàng Lỗi dùng sức ôm chặt eo cô, nhắc nhở.

Tang Cẩn theo tầm mắt anh nhìn qua, một người đàn ông trẻ tuổi da vàng tóc đen đang đi về phía này. Tới gần, nhìn hình dáng cùng khuôn mặt kia, anh ta có nét giống người Ấn Độ.

"Hai người quen nữ cảnh sát tên Thích Nguyệt kia sao?" Sam vừa mở miệng liền trực tiếp đi vào vấn đề.

Bàng Lỗi vẫy tay ý bảo anh ta ngồi xuống cạnh anh, còn anh vẫn ôm eo cô, cùng cô ngồi xuống. Sam do dự một hồi, cuối cùng quyết định ngồi xuống ghế dài bên cạnh, duy trì khoảng cách với bọn họ.

"Anh cũng thấy đấy, vợ anh rất xinh, vợ tôi cũng vậy. Lập trường của chúng ta vô cùng giống nhau, mục đích cũng thế, đều hy vọng không có bất cứ liên quan gì tới Duyên Lai. Vì thế, chúng ta hiện tại là đồng minh."

Thời điểm nói chuyện, Bàng Lỗi vẫn luôn cúi đầu nhìn cô. Nếu Sam thích diễn kịch, vậy bọn họ càng phải diễn thật tới mức cảm động lòng người.

Tang Cẩn tuy biết anh đang dùng kế để lấy lòng tin của Sam, nhưng nghe lời anh nói cùng ánh mắt dịu dàng của anh, trái tim cô không thể

https://thuviensach.vn

khống chế mà trở nên mềm mại.

"Ý anh là, hai người cũng nhờ Duyên Lai mà quen biết sao?" Sam hỏi.

Tình cảm của hai người đối diện rõ ràng xuất phát từ trái tim chân thành, cho nên dù là diễn kịch, nhưng trong mắt của Sam, bọn họ thật sự rất yêu thương nhau.

"Quen biết thế nào không quan trọng. Bảo bối, em nói có đúng không? Cảm ơn em đã tha thứ cho anh, chấp nhận anh... Anh yêu em, việc này em nhất định phải tin tưởng." Bàng Lỗi đột nhiên xưng hô thân mật với cô, hơn nữa còn nói ra ba chữ ngọt ngào nhất!

Nội tâm Tang Cẩn vô cùng kích động, nhưng lý trí không ngừng nhắc nhở cô ý đồ của anh. Anh là đang uy hiếp Sam, nếu anh ta không muốn người vợ biết mình bị lừa dối thì bắt buộc phải hợp tác với bọn họ.

Cô trả lời anh: "Em vốn không muốn tha thứ, chuyện anh lừa em, đây là sự thật. Sai lầm này anh phải dùng thời gian rất dài để bù đắp, có lẽ là cả đời. Như vậy anh có làm được không?"

"Cả đời đủ sao? Duyên định tam sinh có thể em không biết, nhưng anh sẽ giống Tam Sinh Thạch kia mãi mãi chờ em." Giờ phút này, Bàng Lỗi đột nhiên cảm thấy thật may mắn, lúc trước khi mẹ đặt cho anh cái tên này, nói đá có mạng rất lớn nên dùng ba cục đá đặt làm tên anh, dùng một từ "Lỗi". Ban đầu anh còn phản đối quyết liệt, nhưng hiện giờ mới phát hiện, cái tên này thật giống với ý anh muốn biểu đạt.

Cô gái trước mặt đã cảm động đến nói không ra lời, đôi mắt trong suốt giờ đây đã có chút ươn ướt.

Trải qua một hồi diễn xuất xuất sắc như vậy, người đàn ông bên cạnh rốt cuộc cũng buông bỏ phòng bị, thở dài một hơi: "Thật hâm mộ anh. Tôi và vợ mình tuy rằng quen biết thông qua Duyên Lai, nhưng cho tới hiện tại

https://thuviensach.vn

cô ấy vẫn không biết ý đồ ban đầu của tôi là muốn lừa gạt cô ấy. Tôi không có dũng khí nói thẳng vì sợ cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi. Bọn họ đã hứa, chuyến du thuyền kỳ này sẽ là lần cuối, về sau tôi không cần phối hợp với bọn họ nữa. Nào ngờ cuối cùng lại nháo ra một mạng người."

Sam có lẽ đã tin thân phận của bọn họ, hơn nữa cũng mong đạt được viện trợ từ hai người, cho nên bắt đầu kể lại quá trình anh ta hợp tác với Duyên Lai để lừa gạt những cô gái trẻ.

Điều kiện của Sam vốn không tệ, bề ngoài điển trai, nhiều tiền, làm cho một công ty xuất nhập khẩu, suốt ngày chạy đi chạy lại khắp nơi trên thế giới, cho nên căn bản không có thời gian để yêu đương. Tới 35 tuổi, anh ta bắt đầu có suy nghĩ lập gia đình, vì thế mới đăng ký làm hội viên VIP của Duyên Lai. Có lẽ là vì chất lượng nam hội viên này khá tốt nên mới bị Duyên Lai nhắm trúng.

Anh ta vốn dĩ không đồng ý bởi vì bản thân căn bản không thiếu tiền, nhưng sau khi bị Duyên Lai dụ dỗ, anh ta mới phát hiện thì ra chỉ cần tâm sự nói chuyện với phụ nữ thì vẫn có thể kiếm tiền, so với việc bận rộn đi đây đi đó đương nhiên dễ dàng hơn nhiều. Cuối cùng anh ta không chịu được cám dỗ, bắt đầu hợp tác với Duyên Lai.

Sam là con người thẳng thắn, anh ta bàn bạc kỹ càng với công ty, hợp tác thế nào, doanh thu ra sao. Gói hội viên VIP bao gồm chuyến du lịch trên du thuyền với đàn ông nước ngoài chất lượng như nam thần, đối với những phụ nữ giàu có lớn tuổi chắc chắn là mê hoặc không cưỡng lại được.

Cho nên, mặc dù chi phí hội viên VIP lên tới mấy vạn, mấy chục vạn nhưng cũng có rất nhiều người đăng ký.

Trên mạng có rất nhiều bình luận nói công ty lừa đảo, nhưng đa phần đều tự nguyện đâm đầu vào. Nói tới đây, Sam cười cười: "Nguyên nhân là gì trong một chốc tôi cũng nói không rõ."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn tuy đã tra cứu tài liệu trên mạng, nhưng đột nhiên biết nhiều chuyện như vậy, cô không khỏi khiếp sợ: "Người giống anh nhiều lắm sao?"

"Chắc chắn không phải chỉ có mình tôi..." Sam muốn nói tiếp, nhưng rồi lại chuyển đề tài, "Nói về nữ cảnh sát kia đi? Cô ấy có phải lẻn vào du thuyền nằm vùng không?"

Bàng Lỗi ung dung trả lời: "Rất có khả năng, bằng không cảnh sát cũng không tìm tới chúng tôi."

"Vậy phải làm sao đây? Anh có cách nào đối phó cô ta không? Hongkong có phái cảnh sát tới tìm tôi, tôi đã có cách lừa gạt, nhưng những người đứng ở phía sau thật sự làm tôi đau đầu."

"Anh hỏi vợ tôi đi, những việc vặt này tôi mặc kệ." Bàng Lỗi trực tiếp vứt quyền lên tiếng cho Tang Cẩn, như vậy sẽ không trái với quy tắc để cô một mình giúp cảnh sát phá án.

Tang Cẩn nhịn không được liếc anh một cái, anh lại tựa lưng vào ghế, hai chân khoanh lại, đưa mắt nhìn phong cảnh phía trước.

Ngược lại, Sam ngồi thẳng người, anh ta có lẽ cho rằng Bàng Lỗi là loại đàn ông bị vợ quản, cho nên nhìn Tang Cẩn với ánh mắt thăm dò: "Nói như vậy, cô đã nghĩ ra đối sách rồi sao?"

Tang Cẩn cũng nhìn anh ta: "Biện pháp thì chắc chắn có. Cách tốt nhất chính là đem mục tiêu của cảnh sát dời lên hung thủ thật sự. Điều kiện là, anh không liên quan tới án giết người này, hơn nữa có thể cung cấp manh mối phá án."

"Tôi tuyệt đối không giết người!" Sam lập tức phủ định, "Nếu sớm biết có cảnh sát trên chuyến du thuyền lần này, tôi căn bản sẽ không đồng ý

https://thuviensach.vn

với bọn họ, cho dù đây là lần cuối nhưng tôi thật sự không muốn chuốc họa vào thân."

"Anh biết có cảnh sát trên du thuyền từ khi nào? Làm sao biết được?" Tang Cẩn hỏi.

"Nói tới việc này tôi lại tức giận, bọn họ phái người gửi thư, nói là đã nắm được nhược điểm của tôi, uy hiếp tôi không được rời khỏi. Bọn họ cũng không ngờ chuyên ngành của tôi là máy tính, chút kỹ xảo này sao có thể đối phó được tôi? Tôi hack vào hòm thư người gửi tin cho tôi, tra được địa chỉ IP, chính là địa chỉ của nữ hội viên tên Tưởng Phỉ Phỉ kia. Chuyện này Phác Sư Sư chưa từng nhắc tới tôi, tôi nghi ngờ bọn họ là cùng một bọn. Dưới cơn tức giận, tôi lại hack vào cơ sở dữ liệu của Duyên Lai mới biết được chuyến du thuyền này có một nữ hội viên tên Thích Nguyệt, trên tài liệu ghi nghề nghiệp là biên tập thời trang, nhưng sau khi tra tiếp, không ngờ cô gái này lại là cảnh sát nội địa Trung Quốc! Những thông tin này tôi tra được hôm thứ sáu, khi đó tôi còn do dự không biết có nên tới Hongkong không. Sau đó lại phát hiện, hộ chiếu của tôi đã hết hạn, tôi liền lấy cớ đó từ chối, không tới Hongkong. Hai người có thể đi tra, hôm thứ sáu tôi đi xin gia hạn hộ chiếu, sau đó liền tới bệnh viện, bởi vì con trai tôi bị bệnh, hai ngày cuối tuần này tôi đều ở đó.

"Việc này anh không cần giải thích. Anh chỉ cần nói cho chúng tôi biết, anh hack vào cơ sở dữ liệu của bọn họ, khẳng định không chỉ biết chút chuyện này của Thích Nguyệt. Hiện tại tôi có thể thẳng thắn nói với anh, vợ tôi là cố vấn tâm lý học tội phạm của vụ án này, cho nên, người thật sự có thể giúp anh là cô ấy, không phải Thích Nguyệt."

"Hai người..." Sam sợ tới mức làm rớt di động trên người.

Tang Cẩn lập tức đứng lên, đi qua, nhặt dùm anh ta: "Thật ngại quá, lừa anh là chúng tôi không đúng, nhưng chúng tôi cũng là vì tra án, mong anh thông cảm. Nếu ngay từ đầu chúng tôi nói thân phận của mình, anh

https://thuviensach.vn

khẳng định sẽ không tới gặp chúng tôi. Nhưng những tin tức anh biết đối với chúng tôi vô cùng quan trọng. Hiện tại hung thủ thật sự còn đang lẫn trốn trong bóng tối, chúng tôi hy vọng anh có thể phối hợp để tìm ra hắn ta, đây cũng là cách duy nhất giúp anh thoát khỏi hiềm nghi giết người."

Sam im lặng một lúc, sau đó mới bình tĩnh lại: "Hai người xác định cảnh sát sẽ không gây phiền phức cho tôi chứ? Tôi thật sự không muốn mất đi vợ con của mình. Hai người không biết đâu, chúng tôi gặp rất nhiều trắc trở mới có thể đi tới ngày hôm nay. Thời điểm còn là hội viên của VIP, gặp qua vô số phụ nữ, khi đó tôi thật sự mất hết lòng tin tìm được nửa kia qua cách làm quen trên mạng này, mãi cho tới khi cô ấy xuất hiện. Cũng vì có cô ấy, tôi mới muốn cắt đứt hoàn toàn với Duyên Lai một cách hoàn toàn. Thậm chí tôi còn hy vọng, cuộc đời tôi chưa từng có vết nhơ này."

Sam lộ rõ phiền muộn trên mặt, giọng nói càng lúc càng thấp.

"Đây là vết nhơ trong đời anh, cũng là khởi đầu cho sự hạnh phúc, vấn đề mấu chốt nằm ở lựa chọn của anh. Anh phối hợp với chúng tôi, chúng tôi sẽ suy xét miễn giảm tội cho anh." Tang Cẩn trở lại vị trí của mình.

Bàng Lỗi không mở miệng, chỉ nâng tay nhìn đồng hồ.

Hành động này gây áp lực cho Sam, anh ta cuối cùng cũng phối hợp, đem cơ sở dữ liệu của Duyên Lai nói rõ với bọn họ. Thông tin cung cấp cơ hồ đem toàn bộ vụ án ra ngoài ánh sáng.

Tang Cẩn cực kỳ kích động, chờ Sam đi, cô liền muốn chạy về Hongkong lập tức.

Bàng Lỗi vẫn yên lặng ngồi đó, mặc kệ cô có kéo thế nào cũng không đứng dậy. Anh nhìn cô chằm chằm, đột nhiên mở miệng: "Tối nay chúng ta ngủ chung đúng không? Hay là ngủ riêng? Không được, nhất định phải ngủ chung."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lập tức đỏ mặt, chỉ trả lại anh hai chữ: "Tùy anh."

Lúc này Bàng Lỗi mới đứng dậy, hai người cùng nhau trở về khách sạn.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đừng Trách Anh

Cô đột nhiên cảm thấy kích động, bước tới phía sau ôm lấy eo anh, gương mặt dán lên sống lưng vững chắc kia.

Lúc Sam rời đi đã là 12h trưa, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi tùy tiện tìm một quán cơm gần đó ăn trưa, sau đó nhanh chóng về khách sạn.

Bọn họ qua phòng Bàng Lỗi trước để anh thay đồ.

Trong thời gian đó, Tang Cẩn tới bàn làm việc nhìn tài liệu bên trên, tất cả dường như đều liên quan tới Sam, gia đình anh ta, công việc, tính cách, sở thích... Những chuyện này trong tài liệu của Du Chí Long cung cấp không hề nhắc tới.

Trên đó có hai chỗ được khoanh tròn, một vòng là tốt nghiệp khoa máy tính, hacker; vòng tròn còn lại là Thích Nguyệt, nữ cảnh sát. Giữa hai vòng tròn là một đường thẳng liên kết, bên trên vẽ dấu chấm hỏi thật to. Xem ra, tối qua anh đã nghiên cứu rất lâu mới đưa ra kết luận này, Sam biết Thích Nguyệt là cảnh sát trước nên mới không lên du thuyền, cũng từ Thích Nguyệt mà tấn công sự phòng bị của Sam. Sự thật chứng minh, suy nghĩ này của anh là đúng.

Quá trình điều tra Sam, cô chưa từng nghĩ sẽ dùng phương pháp này, cô định dựa vào phương pháp truyền thống đi thuyết phục anh ta. Nhưng nghĩ lại, Sam là con người giảo hoạt, ngay cả gặp mặt còn khó khăn, cô làm sao có thể thuyết phục anh ta chứ?

https://thuviensach.vn

Trong lúc vô tình, Tang Cẩn phát hiện chăn gối vô cùng chỉnh tề. Thời điểm ra ngoài, bọn họ còn cố ý gọi điện cho lễ tân kêu nhân viên đừng vào phòng quét gọn. Hiện tại nhìn chăn đệm như vậy, có lẽ vì chưa từng đụng tới, cho nên, tối qua anh căn bản không ngủ.

Tang Cẩn không khỏi đau đớn trong lòng, quay đầu nhìn quần áo của người đàn ông trên giường. Anh không thích mặc đồ như vậy, ngày thường trừ phi có chuyện quan trọng, anh mới mặc vest. Hôm nay vì đi gặp Sam, anh cố ý mặc đồ cô mua cho anh. Cô đột nhiên cảm thấy kích động, bước tới phía sau ôm lấy eo anh, gương mặt dán lên sống lưng vững chắc kia.

Bàng Lỗi cảm thấy hơi thở quen thuộc đang ở phía sau mình, cảm nhận thân thể của cô gái kia dán lên lưng mình, hô hấp anh bỗng dưng trở nên khó khăn, thân thể cũng đột nhiên căng thẳng. Không bao lâu, anh cảm thấy nơi cô dán mặt lên trở nên ươn ướt. Anh thật không ngờ được, phản ứng của cô như vậy là gì? Cô không phải đang khóc đấy chứ?

Cô ôm anh như vậy, anh lại cảm thấy... Có chút giày vò.

"Đinh Đinh... Em đừng mắng anh, hiện tại là ban ngày, chúng ta còn rất nhiều chuyện cần làm." Bàng Lỗi muốn xoay người, nhưng cô lại không cho anh động.

Tang Cẩn nghe anh nói vậy, lập tức bật cười, trả lại anh một câu: "Ôm một chút cũng không được sao? Thật hẹp hòi."

Tang Cẩn nhanh chóng lau khô hai bên khóe mắt, cô buông anh ra, nhìn lưng anh ướt đẫm một mảng, cô mới phát hiện vừa rồi chính mình không thể khống chế cảm xúc.

Cô tới đầu giường lấy khăn giấy, lúc trở về thì anh đã thấy anh định thay áo thun ra. Cô gọi anh "Chờ một chút" rồi nhanh chóng đi tới, lau khô chỗ ướt cho anh, sau đó giúp anh sửa sang lại quần áo.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn cô gái đang nghiêm túc giúp anh, khóe mắt còn ươn ướt. Anh cúi người muốn hôn cô, lại bị cô không cho nhúc nhích, sau đó xoay người lấy áo khoác cho anh.

Anh tức giận tới nghiến răng, cô gái này thật không hiểu chút phong tình này là gì. Vấn đề là, cô cái gì cũng không biết, như vì sao vừa rồi lại khiến trái tim anh khó chịu như vậy?

Sửa sang giúp anh xong, Tang Cẩn liền thu dọn quần áo, kêu anh tự mình đi dọn dẹp tài liệu trên bàn. Hai người chia nhau làm việc rồi cùng cầm đồ tới phòng của cô.

Tang Cẩn bỏ quần áo của anh vào va li, sau đó thu dọn tài liệu trên bàn.

Hoàn tất mọi chuyện, bọn họ rời khách sạn, trực tiếp tới sân bay, ngay trưa hôm đó bay thẳng về Hongkong, tới cục cảnh sát gặp mặt Du Chí Long.

Du Chí Long nghe bọn họ kể lại tin tức thu được ở Singapore, mặc dù rất kinh nhưng dường như có chút bất mãn, chỉ là, những tin tức bọn họ mang về người của anh ta không thu được, vì thế lúc này không thể không câm miệng. Hơn nữa, đối với yêu cầu tra hỏi Phác Sư Sư có sự tham gia của Bàng Lỗi, anh ta cũng không còn kiên trì phản đối.

Bọn họ tới một phòng y tế gặp Phác Sư Sư, chị ta đang nằm trên giường truyền dịch, hai mắt nhắm chặt.

Du Chí Long giải thích, Phác Sư Sư đột nhiên bị bắt nên phản kháng kịch liệt, mặc kệ cảnh sát có hỏi thế nào cũng luôn phủ nhận việc chị ta giết người. Có lẽ vì thời gian dài lớn tiếng la hét, thể lực tiêu hao quá nhiều nên cuối cùng mới ngất đi.

https://thuviensach.vn

"Tôi không có giết người!" Nghe tiếng có người tới, Phác Sư Sư đột nhiên mở mắt, nhìn bọn họ.

"Chúng tôi biết chị không giết người, nhưng cảnh sát trên du thuyền tìm được hai lọ thuốc giống nhau trong phòng chị và Tưởng Phỉ Phỉ. Việc này chị giải thích thế nào đây?" Tang Cẩn rót cho Phác Sư Sư ly nước, sau đó ngồi xuống mép giường, đưa cho chị ta.

Phác Sư Sư cố sức ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường, nhìn chằm chằm ly nước nhưng không nhận lấy, ngược lại nhìn về phía cô: "Tìm được lọ thuốc giống nhau thì thế nào? Thuốc không phải tôi mua, tôi không có giết người. Tôi chỉ là phá nát mặt cô ta, người cũng đã chết rồi, tôi xả giận một chút cũng không được sao? Mấy người đều đang che chở cho Thích Nguyệt, đừng tưởng là tôi không biết. Mấy người nghi ngờ tôi giá họa cho Thích Nguyệt nên hiện tại giá họa ngược lại cho tôi, có phải không? Mấy lọ thuốc đó là do chính mấy người bỏ vào!" Nói xong, chị ta dùng sức vung tay lên.

"Xoảng" Ly nước thủy tinh rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

Bàng Lỗi vốn đứng ở cuối giường, thấy tình cảnh thế vội vàng vọt tới kéo Tang Cẩn qua, nhìn Phác Sư Sư: "Là ai bỏ thuốc vào phòng cô, trong lòng cô hẳn rõ ràng hơn chúng tôi. Nếu cô vẫn tiếp tục cố ý nói sai sự thật, vậy thì tự mình gánh hậu quả đi. Nhân đây tôi cũng phải nhắc nhở cô, người cô luôn che chở chính là hung thủ, hơn nữa, người đó đang giá họa cho cô! Nếu cô không muốn ngồi tù, vậy cô cần phải đem chứng cứ chỉ chứng người này đưa cho cảnh sát."

"Không thể nào, sẽ không, việc này không liên quan tới anh ấy. Mấy người nói dối, mấy người đều là kẻ lừa gạt. Mấy người không phải cảnh sát, dựa vào đâu mà ở đây thẩm vấn tôi. Đều cút ra ngoài hết đi!" Phác Sư Sư bị chọc tức liền trở nên cuồng loạn.

https://thuviensach.vn

Việc thẩm vấn cuối cùng vẫn không thể tiếp tục tiến hành. Du Chí Long vội kêu bác sĩ vào tiêm cho Phác Sư Sư liều thuốc an thần, lúc này chị ta mới an tĩnh trở lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ba người ra khỏi phòng, Du Chí Long nói thầm một câu: "Tình hiện hiện tại hai người cũng thấy đấy, cô rõ ràng bị điên rồi. Theo tôi thấy, Tưởng Phỉ Phỉ chính là do cô ta giết chết. Tính tình cô ta xấu như vậy, nói chuyện một câu khó nghe còn không chịu được, Tưởng Phỉ Phỉ lại độc mồm độc miệng, khẳng định nói chưa tới mấy câu đã chọc tức cô ta."

"Cảnh sát Du, anh suy đoán như vậy có phải quá chủ quan rồi không? Anh nghĩ lại đi, Phác Sư Sư giết Tưởng Phỉ Phỉ, việc này đối với chị ta chẳng có chỗ tốt nào. Chị ta là người thông minh, chắc chắn là biết điểm này. Còn nữa, pháp y đã nói, vết thương trên người Tưởng Phỉ Phỉ là do hai người để lại. Vừa rồi Phác Sư Sư cũng nói, chị ta chỉ phá mật của Tưởng Phỉ Phỉ, tất cả chỉ là để hả giận mà thôi, đây vốn không phải vết thương trí mạng. Vết thương trí mạng nằm bên bụng trái của Tưởng Phỉ Phỉ, việc này chắc chắn do một người đàn ông nào đó trên du thuyền gây ra. Theo thông tin từ Sam, có người lấy danh nghĩa của anh ta giao lưu với nữ hội viên, người này rốt cuộc là ai, có phải hung thủ hay không, chúng ta còn phải tiếp tục điều tra."

Ý đồ của Tang Cẩn là thuyết phục Du Chí Long thả Phác Sư Sư trước, có lẽ nếu không ở trong hoàn cảnh thế này, tinh thần của chị ta có thể sẽ không gặp áp lực, tới lúc đó sẽ phối hợp điều tra với bọn họ.

Nhưng Du Chí Long lại bướng bỉnh đáp: "Hai người muốn tôi thả Phác Sư Sư sao? Không được, tuyệt đối không được, trừ phi hiện tại em cho tôi biết ai là người có hiềm nghi nhất, đem chứng cứ được ra. Bắt được hung thủ, tôi tự nhiên sẽ thả Phác Sư Sư."

"Cô ấy không phải cảnh sát, việc tìm chứng cứ là chuyện của anh. Cảnh sát Du, anh đã là cha củ hai đứa nhỏ rồi mà sao vẫn còn ngây thơ như

https://thuviensach.vn

vậy?" Bàng Lỗi đương nhiên ủng hộ suy nghĩ của cô, không đợi Du Chí Long mở miệng, anh đã hứa hẹn, "Anh thả Phác Sư Sư ra, chúng tôi sẽ tự có cách để cô ta mở miệng. Trong vòng 3 ngày, nếu chúng tôi không tìm được hung thủ thì chúng tôi và Phác Sư Sư cùng về quy án, tùy anh xử trí."

Du Chí Long căng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Bàng Lỗi, ước chừng trong một phút tròng mắt không hề cử động: "Vẫn không được, đây là quy định, tôi cũng không còn cách nào khác."

Cuối cùng bọn họ vẫn không thể đưa Phác Sư Sư ra khỏi cục cảnh sát. Từ cục cảnh sát ra ngoài, sắc trời đã tối. Bàng Lỗi nhận được điện thoại từ Chu Tiểu Vạn, báo cáo tin tức cả ngày này cậu ấy và Thích Nguyệt đi điều tra người nhà, đồng nghiệp của Phác Sư Sư, Lâm Tê, còn cả nạn nhân Tưởng Phỉ Phỉ.

Nghe xong, Bàng Lỗi dặn dò cậu sửa lại tài liệu, hiện tại hai người lập tức về khách sạn hội họp với bọn họ.

Nghe tới hai chữ "khách sạn", trong đầu Tang Cẩn liền nghĩ tới vấn đề chỗ ngủ tối nay. Kết quả, anh đã giải quyết vấn đề này trước cô: "Tối nay em tạm thời ở cùng phòng với Thích Nguyệt, có được không?"

Cô lắc đầu: "Vấn đề gì chứ? Vừa lúc em có chuyện muốn nói với cô ấy."

Anh nghe xong, cũng không nói gì, chỉ duỗi tay bắt taxi. Hai người nhanh chóng lên xe, về khách sạn mà Chu Tiểu Vạn nói.

Dọc đường, không khí trong xe vô cùng an tĩnh, bọn họ đều không lên tiếng nói chuyện.

Trong lòng Tang Cẩn có chút khó chịu, hình như anh đã quên lúc còn ở Singapore, anh nói đêm nay bọn họ sẽ ngủ chung. Anh quên thì cũng quên rồi, nhưng cô vì sao vẫn còn nhớ rõ? Chẳng lẽ cô cũng hy vọng

https://thuviensach.vn

chuyện này xảy ra sao? Cô nhanh chóng dừng suy nghĩ của mình, không muốn tiếp tục vấn đề này nữa.

Không bao lâu, bọn họ đã tới Vịnh Đồng La, taxi dừng ngay trước cửa khách sạn. Bọn họ xuống xe, vừa lúc thấy Chu Tiểu Vạn cùng Thích Nguyệt xách hai túi đồ về.

"Boss, tối nay chúng ta ngủ thế nào? Chỉ có hai phòng thôi." Chu Tiểu Vạn vừa thấy bọn họ liền hỏi vấn đề này.

Thích Nguyệt nhấc chân đá cậu ta một cái, ánh mắt thầm mắng cậu ta ngốc nghếch. Chu Tiểu Vạn chỉ nhìn cô cười cười, bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

Bàng Lỗi hỏi lại: "Cậu cảm thấy tối nay chúng ta còn có thời gian ngủ sao?" Nói xong, anh nhanh chóng bước vào khách sạn, bàn tay vẫn nắm chặt tay của cô gái nào đó.

Tang Cẩn có chút bất an, trước mặt đồng nghiệp, bọn họ có lẽ nên kiềm chế một chút, đặc biệt là có Thích Nguyệt ở đây. Cô biết Thích Nguyệt vẫn luôn nhìn bọn họ, biểu tình trên mặt đã trở nên tối sầm. Cô tránh tay anh ra, tới cạnh Thích Nguyệt: "Thích Nguyệt, tối nay chúng ta ngủ cùng một phòng, tôi có vài vấn đề muốn thương lượng với cô."

Thích Nguyệt không lên tiếng, nhưng Chu Tiểu Vạn lại tiếp lời: "Boss, không phải anh đã sắp xếp rồi sao? Thật nhàm chán." Vừa nói xong, "Đinh" một tiếng, cửa thang máy liền mở ra.

Bàng Lỗi ra ngoài trước, tiện thể nắm tay Tang Cẩn kéo cô cùng ra. Phía sau, Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn cũng cùng đi ra thang máy.

"Tới phòng các cô ấy, tổng kết một chút." Bàng Lỗi xoay người nhìn Chu Tiểu Vạn, ánh mắt dò hỏi phải đi thế nào.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn giơ tay chỉ về hành lang bên phải: "Các cô ở bên này, phòng thứ ba bên phải." Kết quả, ngón tay không cẩn thận đụng phải mặt của Thích Nguyệt.

"Chu Tiểu Vạn, muốn chết sao? Cậu rõ ràng là cố ý." Thích Nguyệt túm lấy tay cậu ta vặn ra sau lưng.

"Oan quá, tôi thật sự không thấy cô, ai kêu cô cao như vậy, vừa giơ tay liền chọc trúng mặt."

"Tôi cao thế cậu còn không thấy sao? Hai mắt cậu để dưới lòng bàn chân hả?"

"Tôi thật không biết mắt mình đặt ở đâu, nói không chừng là ở trên người cô chăng? Để tôi lục soát nào."

"..."

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt lại bắt đầu đùa giỡn như trước, luận thân thủ hay sức lực, Thích Nguyệt khẳng định không phải đối thủ của Chu Tiểu Vạn, nhưng người thua luôn luôn là cậu ta, điều kỳ lạ nhất là, cậu ta tựa như Hoàng Cái (1), còn Thích Nguyệt là Chu Du (2), một người thích đánh, một người nhẫn nhịn.

(1), (2) Hoàng Cái, Chu Du: là công thần khai quốc của Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Bàng Lỗi nắm tay Tang Cẩn về phòng, mặc kệ bọn họ đùa giỡn không có dấu hiệu dừng lại. Cuối cùng, Bàng Lỗi nhìn về phía bọn họ, lớn tiếng: "Hai người đùa giỡn đủ chưa? Mở cửa."

Lúc này, bọn họ mới dừng lại, nhanh chóng chạy tới mở cửa.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Sự Dịu Dàng Của Anh

Tang Cẩn còn đang suy nghĩ chuyện của Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt thì cổ tay đột nhiên bị ai đó siết chặt.

Cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh: "Có phải mệt rồi không? Nếu mệt thì ngủ một giấc đi, chuyện này anh sẽ bàn bạc với Chu Tiểu Vạn, đừng lo, ngày mai nhất định có thể kết án."

Tang Cẩn lắc đầu, vừa định lên tiếng thì bị Chu Tiểu Vạn cướp lời: "Boss thật không công bằng, anh hung dữ với em như vậy, nhưng sao đối với chị Tang Cẩn lại dịu dàng như thế? Cả người em nổi da gà rồi này." Chu Tiểu Vạn vừa nói vừa mở cửa.

"Chu Tiểu Vạn, cậu câm miệng một giây cũng không làm người khác nghĩ cậu bị câm đâu." Thích Nguyệt đang chuẩn bị cho cậu ta một cái cù chõ, cửa vừa mở ra, Chu Tiểu Vạn nhân cơ hội trốn vào.

Thích Nguyệt cũng nhanh chóng vào theo, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, thì ra người đàn ông lạnh lùng này lại có mặt dịu dàng như thế, nhưng sự dịu dàng của anh lại dành cho một người khác.

Vì yêu cô ấy, cho dù cô ấy để tóc dài hay tóc ngắn, anh đều thích, chỉ cần cô ấy thích. Vì yêu cô ấy, cho dù đi đâu, anh vẫn nắm tay cô ấy, hành động tự nhiên như vậy khiến bọn họ giống như một chỉnh thể.

Thích Nguyệt nhìn bọn họ sóng vai ngồi xuống sô pha, ăn ý mở tài liệu đặt lên bàn trà.

https://thuviensach.vn

"Thích Nguyệt, cô có muốn làm một thân cây hóa vào vĩnh hằng không?" Chu Tiểu Vạn đang giúp đỡ soạn tài liệu ra bàn, bất chợt ngẩng đầu nhìn Thích Nguyệt.

Tang Cẩn nghe câu này lập tức nhìn về phía Bàng Lỗi, ánh mắt thầm hỏi anh tại sao Chu Tiểu Vạn lại biết câu thơ này?

"Chị Tang Cẩn, chị đừng trừng mắt nữa, nếu không khi về cục em nhất định sẽ bị đánh đó. Mạng em đúng thật là khổ. Em chỉ là không cẩn thận nhìn mấy câu thơ này trong thùng rác, chép đi chép lại mấy trăm lần, sửa tới sửa lui đều có ý này. Vì thế em mới nhớ kỹ." Chu Tiểu Vạn đem chuyện nên nói thì nói, chuyện không nên nói thì cố ý vạch rõ ngọn ngành.

Cậu nhìn Bàng Lỗi, "hắc hắc" cười hai tiếng: "Boss, anh cũng đừng trừng mắt với em. Em cảm thấy mấy câu thơ này viết rất hay, không đưa cho chị Tang Cẩn xem thì thật đáng tiếc. Nếu em có khả năng nhìn qua một lần liền nhớ, em nhất định sẽ đem từng câu thơ một kể lại cho chị ấy nghe. Thật đáng tiếc, em ngốc quá, lúc này chỉ nhớ rõ một câu, nếu có kiếp sau phải làm một thân cây, hóa thành vĩnh hằng..."

"Chu Tiểu Vạn!"

"Chu Tiểu Vạn!"

"Chu Tiểu Vạn!"

Chu Tiểu Vạn nghe cả ba người đồng loạt gọi tên mình, sợ tới mức toàn thân run lên, laptop trên tay cũng rớt xuống đất. Cậu vội vàng kiểm tra laptop, mặt khác cảm thán một câu: "Xem ra, trên người em chồng chất cừu hận rồi. Thôi, em câm miệng."

Thích Nguyệt ngồi xuống cạnh Chu Tiểu Vạn, cậu ta cũng không thoát được vận mệnh chịu một quyền của cô.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi kêu bọn họ báo cáo lại tình hình, rõ ràng là vì che giấu bí mật vừa bị vạch trần. Thỉnh thoảng Tang Cẩn nhìn anh, phát hiện mặt anh lúc đỏ, lúc trắng, trong lòng không khỏi băn khoăn. Sau này cô có nên nói với anh, kỳ thật mấy dòng thơ đó cô đã xem hay không? Liệu anh có phải sẽ giận cô không?

"Bọn em đã tới trung tâm của Duyên Lai ở Thẩm Quyến và chi nhánh ở Hongkong, thu thập được hai tin tức. Một là về Phác Sư Sư, kỳ thật chị ta chính là bà chủ của Duyên Lai, không phải giám đốc bộ phận ngoại giao gì đó. Tin còn lại là về hai hội viên Tưởng Phỉ Phỉ và Lâm Tê, bọn họ đều là khách quen của Duyên Lai. Lâm Tê đã là hội viên hai năm, Tưởng Phỉ Phỉ cũng có một năm hội viên, nhân viên trong công ty có rất nhiều người quen biết bọn họ. Còn một chuyện nữa chắc chắn hai người không tưởng tượng được, quan hệ giữa Lâm Tê và Phác Sư Sư, kỳ thật bọn họ là chị em, chẳng qua là vì cha mẹ ly dị, một người theo cha mang họ Phác, người còn lại theo mẹ mang họ Lâm." Chu Tiểu Vạn nói xong liền đặt tài liệu trong tay xuống.

Tang Cẩn vừa nghe vừa lật tới ghi chép về Phác Sư Sư. Bàng Lỗi từng hỏi một vấn đề, anh hỏi ấn tượng của Phác Sư Sư dành cho Lâm Tê thế nào, Phác Sư Sư nói rằng Lâm Tê vô cùng dịu dàng, tính cách rất tốt, thích hợp cưới về làm vợ, cô ấy nhất định sẽ trở thành người vợ hiền lành, nhưng tính cách lại có chút nhàm chán. Cách đánh giá này quả thật giống hệt sự hiểu biết của hai người quen biết nhau trong thời gian dài. Nói như vậy, anh sớm đã nhìn ra quan hệ của Phác Sư Sư và Lâm Tê rồi sao?

"Vì vậy, người thật sự giá họa cho Thích Nguyệt là Lâm Tê." Lời nói của Bàng Lỗi làm tất cả mọi người chấn động, nhất là Thích Nguyệt.

"Sao có thể là cô ta? Em và cô ấy gần như không cùng xuất hiện. Trên du thuyền, em chỉ tán gẫu với Tưởng Phỉ Phỉ vài câu, mượn tuốc nơ vít từ Phác Sư Sư, với cô ta hầu như không có tiếp xúc gì. Cô ta vì sao phải giá họa cho em chứ?" Thích Nguyệt lập tức hỏi.

https://thuviensach.vn

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của Thích Nguyệt, cô từng cảm thấy cô gái dịu dàng này xinh đẹp như đóa hoa sen, lại không ngờ, đóa sen này lại hãm hại cô!

"Chu Tiểu Vạn vừa rồi có nói, nguyên nhân là vì hai người không cùng lúc xuất hiện, cô đối với cô ấy mà nói chính là người xa lạ, cho nên giữa một người lạ và chị ruột của mình, cô ấy đương nhiên sẽ lựa chọn bảo vệ chị cô ấy." Tang Cẩn giải thích, tuy việc này nằm ngoài suy nghĩ của cô, nhưng có lẽ vụ án này không liên quan tới Lâm Tê quá nhiều.

Bàng Lỗi kêu Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt ngày mai đi tìm Lâm Tê, cảm xúc của Phác Sư Sư không dễ khống chế, hỏi gì cũng không ra, bọn họ chỉ đành tìm tới Lâm Tê, có lẽ cô ấy sẽ biết tình hình của Phác Sư Sư, từ đó đẩy mạnh tốc độ phá án.

Thích Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới gì đó, cô nhanh chóng lấy túi mình lại, từ trong lấy ra một chiếc khăn tay chưa qua sử dụng cùng vỏ bút chì: "Hôm nay bọn em về lại du thuyền, từ phòng của Tưởng Phỉ Phỉ tìm được chiếc khăn tay này, trên đó có dòng chữ "Sam, cái tên lừa đảo, tôi sẽ không tha thứ cho anh!". Em có thể xác định đây là bút tích của Tưởng Phỉ Phỉ. Hôm đó lúc biểu diễn trên du thuyền, em có phát hiện Tưởng Phỉ Phỉ thích viết này nọ trên khăn giấy, cho nên vừa nhìn qua liền nhận ra nét chữ này. Còn vỏ bút chì, trong lúc vô tình em thấy ở bồn cầu, có lẽ có người muốn vứt nhưng chưa kịp trôi xuống hết."

Bàng Lỗi nhận lấy vỏ bút chì, cẩn thận quan sát.

Tang Cẩn cầm lấy khăn tay, dòng chữ này dùng bút máy viết, nét chữ rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể thấy: "Tên Sam này không phải là Sam ở Singapore. Quan hệ của bọn họ lúc đó có lẽ không thể thân mật tới như vậy. Theo cách nói của Sam Singapore, anh ta hack vào cơ sở dữ liệu của Duyên Lai, phát hiện rất nhiều nam nữ hội viên ký tên Sam, hơn nữa chuyện này chắc chắn không phải trùng hợp, vì cái tên này xuất

https://thuviensach.vn

hiện với tần suất vô cùng bất thường. Thậm chí, thời điểm Duyên Lai thành lập, các hóa đơn đều xuất hiện cái tên Sam, thời gian đó anh ta căn bản chưa tiếp xúc với trang web đó."

"Việc này rất dễ giải thích, Sam chỉ là một danh hiệu, nam nữ hội viên ban đầu sẽ nói chuyện, nếu sau này bọn họ phát triển tới mức độ gặp mặt, Duyên Lai sẽ sắp xếp một nhân vật thích hợp, đảm đương vai Sam." Bàng Lỗi khoanh vòng tròn chữ Sam lại.

Chu Tiểu Vạn đột nhiên nhảy dựng lên: "Em hiểu rồi, ngay từ đầu Sam chỉ là một biệt danh, nhưng sau này lại có một Sam xuất hiện, chất lượng vô cùng tốt, nữ hội viên sẽ tự coi người đó chính là Sam mà mình nói chuyện, nhưng trên thực tế có rất nhiều người khác, nói không chừng có những ông già tới tám mươi tuổi cũng không biết được. Như vậy, bọn họ có thể mở rộng phạm vi lừa đảo. Sam thật sự sẽ có sự nghiệp của mình, anh ta không thể mỗi ngày đều nói chuyện phiếm với nữ hội viên được."

"Khoan đã." Tang Cẩn đột nhiên lên tiếng: "Tưởng Phỉ Phỉ là nhân viên IT, chắc chắn rất giỏi về máy tính, cô ấy có thể đột nhập vào hòm thư của Sam Singapore. Chẳng lẽ Tưởng Phỉ Phỉ phát hiện bí mật có hai Sam, cũng phát hiện Duyên Lai là công ty lừa đảo nên muốn đi nói với Thích Nguyệt, bởi vì cô ấy biết Thích Nguyệt là cảnh sát, kết quả lại bị hung thủ giết người diệt khẩu, đúng không?"

Thích Nguyệt lập tức phụ họa: "Trên du thuyền, chiều thứ sáu, lúc tôi đi mượn tuốc nơ vít, Tưởng Phỉ Phỉ cũng từ boong tàu lầu ba đi xuống, cô ấy nhìn tôi, quả thật giống như có chuyện muốn nói. Cô ấy đi qua phòng Phác Sư Sư, biểu cảm trên mặt vô cùng kinh ngạc, có phải cô ấy thấy trong phòng chị ta có một người khác, hơn nữa, người này cô ấy cũng biết đúng không? Lúc đó tôi không có tâm trạng truy vấn, Phác Sư Sư cũng trực tiếp đóng cửa lại, kéo Tưởng Phỉ Phỉ lên lầu ba. Chị ta rất có khả năng muốn thuyết phục Tưởng Phỉ Phỉ đừng tiết lộ bí mật này."

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt đột nhiên ngồi thẳng dậy: "Tôi biết rồi, ngay từ thời điểm đó, Phác Sư Sư và người trong phòng chị ta đã nghĩ tới chuyện giết Tưởng Phỉ Phỉ. Tưởng Phỉ Phỉ là con người thẳng thắn, cô ấy biết được bí mật này, khẳng định sẽ nói với tôi. Cho nên, cô ấy mới hẹn tôi cùng ăn tối. Nhưng đến bữa cơm, cô ấy lại không có mặt, sau đó tôi tới phòng tìm cô ấy, cô ấy không mở cửa, bên trong chỉ truyền ra tiếng kêu tôi đừng làm phiền... Không đúng, thời điểm đó rất có khả năng cô ấy đã chết, giọng nói đó khẳng định không phải của cô ấy, có thể là hung thủ đã ghi âm giọng của cô ấy lại." Thích Nguyệt càng nói âm thanh càng lớn, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Chu Tiểu Vạn quay đầu nhìn cô, vươn tay, do dự một hồi, cuối cùng vẫn vươn tay vỗ nhẹ lên lưng: "Cô chưa vào trong sao có thể biết được? Chuyện này không liên quan tới cô."

"Sao lại không liên quan tới tôi? Nếu khi đó tôi vào, nói không chừng hiện tại cô ấy vẫn còn sống." Thích Nguyệt giận tới đá chân, nước mắt cũng theo đó đã tràn mi. Chu Tiểu Vạn không khỏi hoảng loạn, cậu lấy khăn giấy đưa cho cô, không dám nói nữa, chỉ sợ cô bị kích động.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên an tĩnh.

Tang Cẩn tiếp tục suy nghĩ về vụ án, trong đầu cẩn thận sắp xếp lại quá trình trên du thuyền, từ đó cô cũng dần hình thành bức tranh tâm lý vô cùng sống động.

Chiều thứ sáu, Tưởng Phỉ Phỉ biết trong lúc tìm hiểu cô, Sam có nói chuyện với Lâm Tê, cho nên mới hack vào hòm thư của Sam Singapore để biết nội dung cuộc trò chuyện. Kết quả bị Sam phát hiện, anh ta ngược lại hack vào hệ thống cơ sở dữ liệu của Duyên Lam, biết công ty còn một Sam khác. Rất có khả năng Tưởng Phỉ Phỉ cũng biết chuyện này nên muốn đi nói với Thích Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Trước khi Tưởng Phỉ Phỉ đi tìm Thích Nguyệt, có lẽ Sam đã liên lạc với Phác Sư Sư, dùng nhược điểm này uy hiếp Phác Sư Sư buông tha anh ta. Bởi vì chuyện này, chị ta đã biết Tưởng Phỉ Phỉ và Sam đã biết bí mật của công ty. Lúc đó chị ta chắc chắn cùng hung thủ thật sự thương lượng phải giải quyết vấn đề này thế nào.

15h30, Thích Nguyệt lên lầu hai mượn tuốc nơ vít, đúng lúc Tưởng Phỉ Phỉ từ lầu ba xuống, cô ấy đi ngang phòng Phác Sư Sư, thấy được nhân vật thần bí bên trong, cảm xúc liền trở nên kích động. Trước khi cô ấy đi nói ra sự thật, Phác Sư Sư đã kéo cô lấy lên lầu ba, thuyết phục cô ấy giữ kín bí mật.

Khoảng 16h30, Thích Nguyệt lên lầu ba trả tuốc nơ vít, nghe trên boong thuyền có tiếng Tưởng Phỉ Phỉ lớn tiếng với ai đó, người này có lẽ là nhân vật thần bí trong phòng của Phác Sư Sư kia, cũng chính là hung thủ đứng sau bức màn. Hung thủ cũng có ý định thuyết phục Tưởng Phỉ Phỉ, nhưng kết quả lại không thành.

Đến giờ cơm, Thích Nguyệt phát hiện không thấy Tưởng Phỉ Phỉ nên xuống phòng cô ấy xem, nhưng không vào được. Thời gian tử vong của nạn nhân chính là trong khoảng 16h30-19h. Lúc Thích Nguyệt đang đứng ngoài cửa, rất có khả năng Tưởng Phỉ Phỉ đang bị hung thủ khống chế trong phòng.

Thời điểm Phác Sư Sư vào phòng Tưởng Phỉ Phỉ cắt mặt cô ấy để hả giận, Lâm Tê hiểu lầm chị ta là kẻ giết người, cho nên mới muốn bỏ tuốc nơ vít mà Thích Nguyệt từng mượn vào phòng nạn nhân. Còn quá trình gây án cụ thể, bọn họ cần phải xác minh thêm vài thứ.

Tang Cẩn lặng lẽ nhìn Thích Nguyệt, tâm trạng cũng khó chịu như vậy.

Đoán xem hung thủ là ai?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ôm Nhau Ngủ

Màn đêm đã xuống, ngoài cửa sổ là bầu trời tối đen như mực, mặt trăng đã dần lên cao.

Không khí im lặng trong phòng cuối cùng cũng bị phá vỡ, Bàng Lỗi nói chuyện: "Việc này cô quả thật có lỗi, hơn nữa còn mắc sai lầm quá lớn. Là một cảnh sát, cô lại bị cảm xúc chi phối làm mất sự cảnh giác cần thiết, không chỉ vậy còn bị người ta bỏ thuốc, mê man lâu như vậy. Nhưng..." Anh dừng lại, đem sự chú ý của mọi người nâng cao.

"Đây là một vụ giết người có tính toán trước, hung thủ không phải nhất thời nảy sinh lòng tham. Sự xuất hiện của cô là chuyện ngoài ý muốn của hắn. Vì sự xuất hiện ngoài ý muốn này, toàn bộ kế hoạch của hắn ta bị gián đoạn, đây có thể coi là công của cô. Ưu điểm khuyết điểm bù nhau, việc này coi như xong. Còn về sau phải làm thế nào, tự cô xem xét xử lý đi."

Tất cả mọi người đều nhìn anh, chờ anh tiếp tục giải thích, nhưng cuối cùng anh chỉ bỏ lại hai chữ "Tan họp", sau đó liền đứng dậy, rời khỏi phòng. Chu Tiểu Vạn cũng lập tức đứng dậy, đi theo anh.

Thích Nguyệt nhìn ra cửa, mãi tới khi không thấy bóng lưng của bọn họ mới hoàn hồn. Cô quay đầu nhìn Tang Cẩn, hỏi: "Anh ấy không phải đang an ủi tôi đấy chứ?" Cô thật sự không rõ, từ đâu anh ấy có thể chắc chắn đây là vụ án có tính toán trước?

Tang Cẩn cũng mơ hồ, trong đầu không tìm ra được vấn đề có thể liên kết tới việc đó. Cô đương nhiên không thể nhìn rõ mọi thứ, toàn diện giống

https://thuviensach.vn

anh. Anh nói ra lời này, có lẽ là đang gợi ý cho cô. Cô cười với Thích Nguyệt: "Cô cảm thấy anh ấy biết an ủi người khác sao? Không phải vừa rồi anh ấy còn phê bình cô à?"

Thích Nguyệt lắc đầu: "Đây không phải phê bình. Lúc mới vào đội, tôi đặc biệt sợ anh ấy, anh ấy rất hung, tôi gần như mỗi ngày đều bị mắng. Nhưng thời điểm đó, đa phần là vì tôi sơ ý làm sai. Lần này, quả thật là tôi thiếu cảnh giác, tôi ở trên du thuyền ngủ suốt ngày, nhưng lại không nhận ra mình bị bọn họ bỏ thuốc."

Thích Nguyệt cùng cô trò chuyện về đội cảnh sát của bọn họ. Cô thật không ngờ, hai người bọn họ trò chuyện cứ như bạn bè thân thiết. Mãi tới khi Thích Nguyệt ngáp một cái, cô mới nhận ra, trời đã khuya rồi.

Tang Cẩn kêu cô ấy đi tắm rồi ngủ trước, còn mình dời tài liệu trên bàn trà tới bàn làm việc, mở laptop ra, tiếp tục nghiên cứu vụ án. Cô chắc chắn bản thân đã bỏ qua chi tiết nào đó, bằng không, không có đạo lý cô không tìm ra nhân vật thần bí phía sau. Cô cũng vô cùng hiếu kỳ, Bàng Lỗi rốt cuộc nhìn thấy cái gì mà xác định đây là vụ án có tính toán từ trước chứ? Động cơ gây án của hung thủ là gì?

Cô vẫn cúi đầu, chuyên chú tìm đọc tài liệu.

Thích Nguyệt tắm rửa xong, trở lại giường, vừa nhắm mắt thì phát hiện đèn bên ngoài còn sáng. Cô nâng tay nhìn đồng hồ. Cô ngồi dậy, muốn gọi Tang Cẩn sớm nghỉ ngơi, nhưng lời vừa tới miệng lại nuốt vào họng.

Cô ra ngoài nhìn cô gái đang ngồi làm việc, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh tương tự, một chiếc đèn, một bàn làm việc, một con người làm việc. Cô bỗng dưng nhận ra, hình ảnh trong đầu cùng hình ảnh trước mắt giống nhau thế nào. Nhưng, người trước mắt là một cô gái, còn con người trong suy nghĩ của cô lại là một người đàn ông.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt vẫn chưa thể quên được cảm giác lần đầu tiên thấy bóng dáng đó. Có lẽ lúc ấy, cô đúng là cảm động với sự nghiêm túc với công việc của anh, nhưng cũng có lẽ, bóng dáng kia khiến cô cảm thấy cô đơn, trái tim cô cứ như vậy mà bị anh đi vào. Bắt đầu từ giờ khắc đó, cô thật hy vọng có một ngày được ngồi cạnh anh, để anh không cần cô độc một mình như vậy nữa.

Lúc này nghĩ lại, những mong muốn của cô dường như chưa nói cho anh. Cái gọi là đơn phương kỳ thật là một loại tình cảm ích kỷ, bản thân chỉ lo cho cảm giác của mình mà không chú ý tới đối phương, thậm chí còn không quan tâm đối phương có đáp lại hay không.

Cô nhớ Chu Tiểu Vạn từng nói, tình yêu phải làm cho hai bên cảm thấy vui vẻ, linh hồn của cả hai vì tình yêu mà hợp lại làm một, bọn họ cùng nhau chống lại sự cô độc, đau khổ, cùng nhau cảm nhận hạnh phúc.

Hiện tại Thích Nguyệt không thể không thừa nhận, cô gái trước mặt cùng bóng dáng trong đầu kia cứ như hai nửa linh hồn vốn thuộc về nhau. Đột nhiên nhận ra điểm này, trái tim cô dường như vô cùng nhẹ nhõm, giống như hoàn toàn gỡ được khúc mắc của mình.

Thích Nguyệt thay đồ, nhẹ chân rời khỏi, qua phòng của Chu Tiểu Vạn, ấn chuông cửa. Người mở cửa là Chu Tiểu Vạn, thấy cô, cậu thật bất ngờ.

Thích Nguyệt nhìn cậu, cười hỏi: "Boss đâu? Tang Cẩn nói có vấn đề muốn hỏi anh ấy, vừa lúc tôi cũng có chuyện thương lượng với cậu."

Chu Tiểu Vạn vừa nhìn liền biết cô đang nói dối, nhưng đương nhiên, lần này cậu ta không phá cô, kêu cô vào phòng.

Thích Nguyệt vừa vào liền thấy một bóng dáng quen thuộc, tựa như rất giống suy nghĩ của cô. Cô hoàn hồn, mới nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi lập tức đứng dậy: "Tôi qua đó ngay, hai người cứ nói chuyện đi." Anh cầm theo tài liệu, sau đó nhận thẻ phòng từ tay Thích Nguyệt, nhanh chóng ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, anh liền chạy như bay, trong lòng vô cùng kích động, một mặt lại tự an ủi mình, bọn họ là đang tra án. Đến trước cửa phòng, anh điều chỉnh cảm xúc của mình, sau đó mới quẹt thẻ, đẩy cửa đi vào.

Tại bàn làm việc ngay cửa sổ, Bàng Lỗi thấy một cô gái yên tĩnh ngồi tra tài liệu, so với tưởng tượng trong đầu hoàn toàn khác biệt. Anh tưởng, cửa vừa mở ra, anh sẽ nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nụ cười quen thuộc, cái ôm quen thuộc, thậm chí là nụ hôn quen thuộc...

Anh nhẹ chân vào phòng, ánh mắt đảo qua chăn đệm vẫn chỉnh tề trên giường. Nghĩ nghĩ, anh tới đầu giường, trực tiếp nằm lên. Kỳ thật anh có chút buồn ngủ, từ hôm chủ nhật tới Hongkong đến lúc này, anh chưa từng chợp mắt, nhưng lần này không phải là vì công việc, nguyên nhân là vì ngay trước mắt là cô gái anh yêu. Trong những khắc đó, cho dù là cô đang làm chuyện của mình, cho dù mắt anh đã muốn khép lại, anh vẫn không nỡ bỏ cô ở lại một mình.

Anh không khỏi suy nghĩ, nếu cô nhìn thấy anh, không biết sẽ có phản ứng gì?

Nhưng cô cứ như bức tượng điêu khắc ngồi đó, đôi mắt nhìn chằm chằm tài liệu trên bàn, hoàn toàn không hề chú ý trong phòng vừa có một người đàn ông đi vào.

Cuối cùng, anh quyết định sẽ không gọi cô, anh không ngủ, cứ như vậy mà đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Ngay bàn sách, Tang Cẩn đem tất cả tài liệu, bao gồm thông tin về Phác Sư Sư, Lâm Tê, Thích Nguyệt, Bào Khải Nham, lái xe Hoàng Binh

https://thuviensach.vn

cùng những nhân viên trên du thuyền, bao gồm khẩu cung của Sam, tài liệu Du Chí Long cung cấp, những tin tức Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt thu được đọc đi đọc lại mấy lần. Mỗi câu, mỗi người, cô đều cẩn thận từng chi tiết, hơn nữa còn đặc biệt chú ý những chỗ khi trước bị cô xem nhẹ.

Cuối cùng, tầm mắt cô chuyên chú nhìn vào một tờ tài liệu.

Trong đầu hiện lên vài hình ảnh, dần dần hóa thành một bóng người mơ hồ, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng. Người này gần như phù hợp với bức họa tâm lý của cô.

"Thích Nguyệt, tôi biết người này là ai rồi!" Cô đột nhiên hét to một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm tài liệu trên bàn.

Phía sau không có ai trả lời.

Tang Cẩn nhớ lại, hình như buổi tối Thích Nguyệt có ra ngoài, cô tưởng cô ấy đi tìm Chu Tiểu Vạn thương lượng, lúc đó cô quá tập trung nên không hỏi cô ấy. Nhưng từ từ nghĩ lại, cô ấy đã trở về chưa? Đúng rồi, cô ấy về liền trực tiếp lên giường ngủ, không hề nói chuyện với cô.

"Là ai vậy?" Một giọng nói quen thuộc cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tang Cẩn cả kinh, lập tức quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi dựa vào đầu giường, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Sao lại là anh? Thích Nguyệt đâu?" Cô lập tức đứng dậy, có lẽ do hành động quá gấp nên đầu có chút choáng váng. Cô nhanh chóng nhắm mắt, hai tay chống lên mặt bàn.

Cô còn chưa hoàn hồn, hai chân đột nhiên rời khỏi mặt đất, cả người bay lên.

Tang Cẩn mở mắt, phát hiện người đàn ông kia đang ôm lấy cô về giường. Chính anh cũng nằm xuống, trách mắng cô: "Em có biết bây giờ là

https://thuviensach.vn

lúc nào rồi không? 4h sáng rồi đó!" Anh vừa nói vừa vươn tay bắt lấy cổ tay cô, cho cô xem đồng hồ.

Cô ấn tay anh xuống, nghiêm túc nhìn anh: "Em còn chưa đi tắm, em đi..." Cô vừa đứng dậy liền bị anh đè xuống.

"Anh cũng chưa tắm, cái này gọi là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải ngủ cùng nhau, chưa tắm cũng phải ngủ chung." Bàng Lỗi xoay người cô lại, hai tay ôm chặt cô, anh sợ chỉ cần buông tay sẽ để cô chạy mất.

Một tay anh giữ vai cô, một tay choàng qua thắt lưng cô, ngoại trừ cử động thân mình kề sát người anh, cô gần như không thể nhúc nhích.

Gương mặt hai người tựa vào nhau, hô hấp nóng bỏng sớm đã biến không gian trước mắt thành một tầng thủy tinh trong suốt dày đặc. Ôm nhau như vậy, hai người không hề làm chuyện gì khác nhưng thân thể lại đã nóng gấp như tên được lắp vào cung.

Quan trọng là, Tang Cẩn cảm nhận được thân thể của người đàn ông, cái nơi cứng rắn kia đã ngạo nghễ đứng thẳng đặt ngay bụng cô. Loại cảm xúc này, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận rõ ràng như thế.

Tang Cẩn ngửa đầu ra sau để duy trì khoảng cách. Cô nhìn anh, thẳng thắn: "Cứ như vậy em không ngủ được."

Bàng Lỗi nghe cô nói như vậy, khóe miệng cong lên: "Việc này vô cùng bình thường, điều đó chứng minh em cũng đang có dục vọng với anh. Em cứ từ từ làm quen đi."

Tang Cẩn khó hiểu: "Em phải làm quen cái gì?"

"..." Làm quen cái gì còn cần anh nói nữa sao? Chẳng lẽ cô không biết thân thể anh vì cô nên mới có thay đổi như vậy?

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, anh nói đây là vụ án giết người có tính toán trước, anh vì sao lại có suy nghĩ như vậy? Từ đâu mà anh thấy được?"

Người đàn ông vẫn nhìn chằm chằm cô, biểu cảm trên mặt vô cùng rõ ràng, bọn họ không phải nên làm quen thân thể cả đối phương trước, chuẩn bị cho tiếp xúc thân mật sao? Hoặc ít nhất thì cố gắng kéo dài mấy câu tình cảm nữa chứ!

Vậy mà cô lại hỏi anh về án giết người!

Tang Cẩn tuy đang vội vàng muốn biết đáp án, nhưng thấy anh không nói chuyện, cô tưởng anh đang mệt mỏi, dù sao vụ án này không phải do anh phụ trách, mà hai ngày nay lại chạy đôn chạy đáo khắp nơi, chưa từng chợp mắt.

"Anh mệt sao? Em cũng hơi mệt, chúng ta ngủ trước đi, ngày mai anh trả lời em cũng được." Nói xong, Tang Cẩn ngáp một cái.

"Không phải ngày mai, là hôm nay." Bàng Lỗi sửa lại khái niệm thời gian của cô, sau đó buông hai tay đang ôm cô ra, hôn một nụ hôn lên trán, "Ngủ ngon, chào buổi sáng, bảo bối."

"..." Hai mắt đang nhắm chặt của Tang Cẩn đột nhiên mở lớn, cách xưng hô này không phải anh dùng lúc diễn kịch với Sam sao? Lúc này gọi cô như vậy, anh không thấy ngại sao? Điều quan trọng là, ngủ ngon, chào buổi sáng này, hai câu nói này đặt gần nhau thật khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

"Không buồn ngủ sao? Không ngủ thì tiếp tục ôm, để em tiếp tục quen với cơ thể của anh." Người đàn ông nhéo mũi cô một cái.

Tang Cẩn lập tức bắt lấy tay anh đặt xuống giường, sau đó liền nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Bọn họ vẫn tay trong tay giống như nửa năm trước, trước khi cô tới Hongkong học tập, buổi tối đầu tiên bọn họ ngủ chung.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, trong lòng vô cùng ấm áp, cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ, hơn nữa còn ngủ rất ngon.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Người Thông Minh Thường Mắc Sai Lầm Của Kẻ Ngu Ngốc

Ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu gian phòng.

Lúc tỉnh dậy, Tang Cẩn phát hiện bên cạnh không có ai, cô nhìn xung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy người mà cô đang tìm kiếm.

Cô nhanh chóng ngồi dậy, xuống giường, ra ngoài phòng khách thì nghe tiếng nói chuyện ngoài ban công, hình như là gọi điện thoại. Cô cầm di động trên bàn, nhìn đồng hồ, không khỏi chấn động, đã 10h rồi!

Giọng nói bên ngoài càng lúc càng gần, càng ngày càng rõ: "Cậu và Thích Nguyệt xác nhận xong thì đưa giao tài liệu cho Chu Chí Long, sau đó có thể về Thanh An trước, tối nay chúng tôi cũng sẽ trở về. Nhớ kỹ, hai người không được đơn độc hành động!"

Nói xong, Bàng Lỗi dập máy, vào phòng nhìn cô gái chạy nhào vào phòng tắm, trên miệng còn không ngừng chất vấn anh: "Vì sao anh không gọi em dậy? Chuông báo thức của em có phải anh tắt hay không? Tí nữa em sẽ tìm anh tính sổ." Cô còn chưa nói xong, cửa phòng tắm đã đóng lại.

Ngủ một giấc cũng không phải chuyện gì lớn, có đáng để cô tức giận với anh như vậy không? Chuông cửa vang lên, anh ra ngoài, phục vụ liền mang cơm vào.

Trong phòng tắm, bằng tốc độ nhanh nhất, Tang Cẩn tắm rửa, đánh răng, rửa mặt, lúc ra ngoài đã thấy một bàn thức ăn nóng hổi.

https://thuviensach.vn

"Lúc này là lúc nào mà còn thời gian ăn cơm hả? Em phải đi tìm Du Chí Long, hung thủ là Bào Khải Nham, anh ta mới là người phù hợp với bức họa tâm lý tội phạm nhất!" Vừa thay quần áo vừa nói chuyện, cô đột nhiên phát hiện người đàn ông kia vẫn đang nhìn chằm chằm cô.

Tang Cẩn cúi đầu, lúc này mới phát hiện vì thời gian quá gấp, cô thế mà trực tiếp thay đồ trước mặt anh. May là trong phòng tắm, cô đã mặc quần áo bên trong. Vừa rồi cởi áo ngủ ra, cô chỉ mặc nội y, hiện tại đã thay quần jean trắng, áo sơ mi trắng tuy đã được mặc vào nhưng chưa kịp cài nút. Cô cứ như thế mà đứng trước mặt anh.

Cô nhanh chóng xoay người, hai tay nhanh chóng cài toàn bộ nút trên người mình lại, khuôn mặt nóng rát. Cô không soi gương, nhưng cô có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của mình lúc này nhất định rất giống với quả trứng gà.

May là, người đàn ông chưa từng lên tiếng. Thay quần áo xong, cô xoay người lại, lần nữa nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, bắt đầu trách mắng: "Thế em có biết hôm nay là thứ mấy không? Thời điểm phát hiện án giết người trên du thuyền là 17h chủ nhật, hiện tại là sáng thứ ba, nghiêm khắc mà nói, em chỉ có một ngày thứ hai để hoàn thành công việc. Một ngày hai đêm nay, em ngủ được mấy tiếng? Em muốn phá án trong một ngày, có phải em tưởng mình là siêu nhân không?" Bàng Lỗi vừa trách cứ vừa đi tới nắm lấy tay cô, kéo cô tới ghế sô pha, ấn xuống, "Ăn cơm."

Tang Cẩn ngồi xuống, tay phải bị anh nhét vào đôi đũa, tay trái bị anh nhét cho chén cơm, cô không khỏi thắc mắc, hỏi: "Em còn chưa nói chuyện với Du Chí Long, hiện tại không thể gọi là phá án."

"Bây giờ em có đi nói với anh ta cũng vô dụng, không có chứng cứ xác thật, anh ta có thể đi bắt người sao? Hiện tại Chu Tiểu Vạn và Thích

https://thuviensach.vn

Nguyệt đang đi thu thập tài liệu, bọn họ gặp Lâm Tê trước, sau đó sẽ tới hiệu thuốc một chuyến. Chúng ta chỉ cần chờ tin của bọn họ, cho nên ăn cơm trước đi."

Tang Cẩn muốn hỏi anh cụ thể Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đi thu thập chứng cứ gì, nhưng nhìn chén đồ ăn trong tay, cô đột nhiên cảm thấy thật sự đói bụng, thế là quyết định ăn cơm trước.

"Làm sao anh biết em sẽ nghĩ tới Bào Khải Nham?" Cô vừa ăn, vừa tự hỏi tự đáp, "Hôm đó em và giáo sư Grosson trên du thuyền, bắt gặp Bào Khải Nham cãi nhau với cảnh sát. Vấn đề là bọn họ xảy ra xung đột trên thuyền, không phải trên bờ."

Lúc trước Tang Cẩn không đem Bào Khải Nham xếp vào danh sách cần được điều tra, bởi vì cô luôn cho rằng, thời điểm xảy ra vụ án, anh ta không hề có mặt trên du thuyền, nhưng tối qua cẩn thận nghĩ lại, cô mới phát hiện Bào Khải Nham này có quá nhiều chỗ đáng nghi.

"Thích Nguyệt và Du Chí Long từng nói, du thuyền vừa cập bến liền bị phong tỏa, Bào Khải Nham vì sao có thể đứng trên du thuyền được? Điều này chứng minh anh ta vẫn luôn có mặt ở đó. Trực tiếp rời du thuyền không phải chuyện đơn giản, cho nên anh ta làm theo cách ngược lại. Anh ta nhất định thừa dịp cảnh sát đều đang bận rộn, không có thời gian chú ý nên mới lấy thân phận bạn trai cũ đi gặp Tưởng Phỉ Phỉ, yêu cầu cảnh sát cho mình lên thuyền, cố ý làm giả việc anh ta vừa có mặt."

Nghĩ tới đây, trong lòng Tang Cẩn vừa mừng vừa tức, vì sao khi đó cô không nghĩ tới điểm này cơ chứ?

Bàng Lỗi nhìn cô: "Bào Khải Nham là bạn trai cũ của Tưởng Phỉ Phỉ, bất luận mối quan hệ đó là thật hay giả, bọn họ ít nhất cũng có một đoạn thời gian qua lại. Chính anh ta nói sau khi chia tay không hề liên lạc lại, anh ta cũng nói bản thân không biết chuyện giữa nạn nhân và Sam. Thời

https://thuviensach.vn

điểm cảnh sát phát hiện vụ án tới sự xuất hiện của anh ta chưa được mấy giờ, hơn nữa còn không có người thông báo, anh ta làm sao biết Tưởng Phỉ Phỉ xảy ra chuyện? Sai lầm như vậy, chỉ có những người thông minh như anh ta mới phạm phải."

Câu cuối cùng của anh rõ ràng là đang mắng cô, sai sót đơn giản như vậy, một người chuyên nghiệp như cô lại không phát hiện. Tang Cẩn không trả lời, chỉ hỏi một câu: "Anh ăn rồi sao?" Nói xong, cô liền vùi đầu ăn cơm.

Bàng Lỗi bị cô hỏi mới phát hiện bản thân chưa ăn cơm. Trên bàn rõ ràng đặt một chén cơm đầy, cô còn hỏi anh vấn đề nhàm chán như thế. Cô là vì khẩn trương, hay đang cảm thấy xấu hổ? Anh cầm chén cơm lên, vừa ăn, trong đầu lại hồi tưởng khúc nhạc đệm vừa nãy.

Anh không cẩn thận nhìn thấy thân thể cô, tuy rằng chỉ là thoáng qua, hơn nữa cô đã mặc nội y, anh cũng nhanh chóng quay người đi. Lúc quay đầu lại, cô đã mặc quần, áo cũng đã khoác vào, tuy nút còn chưa cài lại nhưng anh không muốn trốn thêm lần nữa. Lý do của anh vô cùng rõ ràng, anh chỉ muốn làm quen trước với thân thể của cô.

Hai người ăn cơm, thỉnh thoảng còn gắp đồ ăn cho người đối diện, nhưng bọn họ đều không lên tiếng nói chuyện.

Cơm nước xong, Chu Tiểu Vạn rốt cuộc cũng gọi điện thoại, báo có một chứng cứ quan trọng.

Lọ thuốc xuất hiện trong phòng của Tưởng Phỉ Phỉ và Phác Sư Sư là Carbamazepine. Qua sự xác nhận của Chu Tiểu Vạn, thuốc của Tưởng Phỉ Phỉ là do bác sĩ kê đơn, nhưng thuốc của Phác Sư Sư, tuy rằng chủ thẻ tín dụng trả tiền là chị ta, nhưng người mua thuốc thì không phải. Theo thời gian ghi chép sử dụng thẻ, Chu Tiểu Vạn tới tiệm thuốc đó, sáng thứ sáu người mua là đàn ông.

https://thuviensach.vn

Khi đó chủ tiệm thuốc còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao người mua thuốc là đàn ông, nhưng cái tên Phác Sư Sư lại giống của phụ nữ như vậy. Người mua thuốc đó giải thích, nói Phác Sư Sư là vợ anh ta. Nghe anh ta giải thích một hồi, chủ tiệm cảm động, châm chước cho anh ta mua thuốc.

Nghe tới đây, Tang Cẩn liền cảm thấy sống lưng rét run: "Bào Khải Nham trước mặt mọi người đều sắm vai hình tượng đàn ông lý tưởng, nhưng theo cách nói của anh, anh ta sớm đã có kế hoạch giết người, thật đáng sợ."

Bàng Lỗi không thảo luận với cô Bào Khải Nham là đàn ông tốt hay xấu, chỉ nhắc cô lập tức gọi cho Chu Chí Long, yêu cầu cảnh sát bắt Bào Khải Nham về quy án.

Du Chí Long nghe cô giải thích, nửa ngày vẫn chưa có phản ứng lại, bởi vì anh có nghĩ thế nào cũng không ngờ Bào Khải Nham mới là hung thủ thật sự. Đương nhiên, nhân chứng vật chứng đều có, Du Chí Long sẽ không kéo dài, lập tức phái người đuổi bắt.

Nói chuyện với Du Chí Long xong, chuông di động lại vang lên lần nữa, cô cầm lên liền thấy, màn hình báo người gọi là Thích Nguyệt. Cô không khỏi kinh ngạc, Thích Nguyệt vì sao không trực tiếp gọi cho Bàng Lỗi chứ? Đương nhiên, cô vẫn nghe máy.

Thích Nguyệt nói cô ấy tới gặp Lâm Tê, từ đó có được một tin quan trọng. Đêm qua, Bào Khải Nham đi tìm Lâm Tê, thổ lộ với cô ấy. Anh ta nói mình thích cô ấy, cho nên mấy năm nay mới không nỡ đưa thông tin của cô ấy cho nam hội viên khác, bởi vì anh ta đang đợi cơ hội chia tay Phác Sư Sư. Anh ta hy vọng Lâm Tê có thể cho anh ta chút thời gian để xử lý mọi chuyện ổn thỏa.

Nói xong chuyện của Lâm Tê, Thích Nguyệt dừng một lát, sau đó liền chuyển đề tài: "Tang Cẩn, tối qua tôi lén rời khỏi phòng mà không nói với

https://thuviensach.vn

cô, hy vọng cô đừng để ý. Lần trước cô có nói, đơn phương như một con sông không có cầu bắc qua. Cô nói đúng, tôi có thời gian 5 năm, không học bơi, cũng không xây cầu, ngay cả con thuyền cũng không tìm được, là tự tôi không nỗ lực vì chính mình. Hiện tại tôi đã không còn muốn qua sông để ngắm cảnh nữa, tôi cảm thấy phong cảnh phía bên này cũng không tồi. Đây là suy nghĩ thật tâm của tôi, hy vọng khi chúng ta trở thành đồng nghiệp có thể hợp tác vui vẻ."

"..." Tang Cẩn còn chưa phát biểu ý kiến thì đối phương đã ngắt điện thoại. Cô cẩn thận suy nghĩ những lời Thích Nguyệt vừa nói, ý cô ấy là, cô ấy đã thật sự buông xuống rồi sao? Cho nên tối qua mới lấy cớ đổi phòng với anh, thành toàn cho bọn họ?

"Thích Nguyệt nói gì vậy?" Bàng Lỗi cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tang Cẩn liền hoàn hồn, lắc đầu: "Không có gì. Cô ấy nói tối qua Bào Khải Nham thổ lộ với Lâm Tê. Trong thời gian này, anh ta làm vậy thích hợp sao? Anh ta là bạn trai cũ của Tưởng Phỉ Phỉ, hiện tại là bạn trai của Phác Sư Sư, nhưng anh ta lại nói mình thích Lâm Tê, tên đàn ông này thật đáng ghét."

Cô thật không thể tưởng tượng mối quan hệ này rốt cuộc là dạng gì.

"Những người phụ nữ này anh ta đều không yêu, thứ anh ta yêu chính là bản thân mình. Lúc này thổ lộ với Lâm Tê, anh ta đơn giản là muốn Lâm Tê làm giả chứng cứ, đem trách nhiệm đẩy hết lên người Phác Sư Sư." Bàng Lỗi chuẩn bị giải thích ý định giết người từ trước của Bào Khải Nham thì cô đột nhiên đứng dậy, đôi mắt trong suốt như nước kia trở nên rạng rỡ.

"Nhưng Bào Khải Nham lại không biết Lâm Tê và Phác Sư Sư là chị em ruột, Lâm Tê khẳng định rất thương chị gái của mình, cô ấy cũng là một cô gái thông minh, loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ cô ấy sẽ để vào mắt sao? Vụ án giết người trên du thuyền này, mục đích thật sự của Bào

https://thuviensach.vn

Khải Nha chính là mượn đao giết người, mưu tài đoạt mệnh. Anh ta dùng Phác Sư Sư làm cây đao giết Tưởng Phỉ Phỉ, nhưng Phác Sư Sư lại không như ý nguyện anh ta, vì thế anh ta chỉ có thể tự mình động thủ, sau đó giá họa cho Phác Sư Sư."

Hỗn độn trong đầu Tang Cẩn cuối cùng cũng trở nên thông suốt, toàn bộ quá trình gây án, bao gồm vấn đề chờ anh giải thích, cô đã hiểu tường tận. Hiện tại không cần hỏi, cô cũng đã rõ ràng.

"Em nói ra suy nghĩ của mình, có chỗ nào không đúng thì anh chỉ ra giúp em." Tang Cẩn lại ngồi xuống cạnh anh.

Anh trước sau vẫn ôm cô, nghiêng đầu nhìn cô. Trong lòng anh đột nhiên có chút đắn đo không nên có, anh rốt cuộc là cưới được một người phụ nữ thông minh, hay là rước về một người vợ ngốc nghếch vậy?

Có chuyện gì, cô đều sẽ cân nhắc cả ngày nhưng không thể tìm ra kết quả, chờ anh chỉ ra một điểm, cô liền lập tức thông suốt ngay.

Tang Cẩn trực tiếp làm lơ phản ứng của anh, bắt đầu giải thích suy nghĩ của mình

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nguy Cấp

Đâu là gốc rễ của mọi chuyện? Nghèo khổ, tham lam.

Hongkong, chung cư Loan Tử.

Một tòa chung cư không mới không cũ nhưng lại bốc lên mùi mốc meo. Trong phòng khách, một người đàn ông đang ngồi trên sô pha, quần áo chỉnh tề ngăn nắp, so với vẻ bừa bộn xung quanh thì có vẻ không hợp.

Trên bàn trà, dưới mặt đất, khắp nơi đều là vỏ chai rượu. Trên tay cũng cầm một chai rượu, người đàn ông ngửa đầu, một bên uống rượu một bên suy nghĩ, kế hoạch của hắn chu đáo chặt chẽ như vậy vì sao lại có kết quả như hiện tại? Rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở chỗ nào?

Rượu bên trong cuối cùng cũng hết, "Đoang" một tiếng, chai rượu dừng trên mặt bàn, suy nghĩ rối loạn của hắn dừng lại trên người cô gái đó. Hắn xác định, nếu không phải có sự xuất hiện của người phụ nữ tên Thích Nguyệt kia, tất cả đều sẽ diễn ra theo mong muốn của hắn!

Theo kế hoạch, Tưởng Phỉ Phỉ thấy hắn xuất hiện trong phòng của Phác Sư Sư sẽ trở nên phẫn nộ, trực tiếp đánh nhau với Phác Sư Sư. Hai người phụ nữ này chắc chắn sẽ như chó điên cắn xé lẫn nhau, lưỡng bại câu thương. Đây mới là kết quả mà hắn muốn.

Vì sao thời điểm cần bọn họ tức giận, hai người lại bình tĩnh như vậy? Có thể thấy, những người phụ nữ này, tất cả đều là lừa đảo. Bọn họ đang cô đơn, đúng lúc gặp hắn nên mới chơi đùa, cái gì gọi là tình yêu, tất cả đều là rác rưởi!

https://thuviensach.vn

Bào Khải Nham ngửa đầu dựa vào sô pha, hai mắt nhắm chặt. Tưởng Phỉ Phỉ dựa vào đâu mà nói hắn là kẻ lừa đảo, vì cái gì mà trách hắn chứ? Đáng lẽ cô ta phải hận Phác Sư Sư, trò chơi này, tất cả đều do Phác Sư Sư nghĩ ra!

Đâu là gốc rễ của mọi chuyện?

Nghèo khổ, tham lam.

Nghĩ tới hai từ này, Bào Khải Nham cười lạnh một tiếng, gầm lên: "Phác Sư Sư, kết cục hôm nay của cô là tự cô gieo gió gặt bão, không hề liên quan tới tôi!"

Bào Khải Nham rống xong, sức lực cả người dường như đều hao tổn, hắn ta ngồi liệt trên ghế sô pha, đầu óc vẫn không ngừng suy nghĩ. Hắn tiếp tục tìm kiếm nguồn gốc của mọi chuyện, hắn muốn xác nhận, tất cả chuyện này đều không phải hắn sai.

Hắn và Phác Sư Sư đã từng hạnh phúc. Bốn năm đại học, cuộc sống của bọn họ đơn giản mà thuần túy. Nhưng sau khi tốt nghiệp, tất cả mọi chuyện đều bắt đầu trở nên phức tạp, đặc biệt là một nơi đang đô thị hóa như Thâm Quyến, trái tim bọn họ dần dần trở nên lạnh lùng như hiện tại.

Tiền lương hai người dành dụm trong suốt một năm còn chưa đủ để mua một căn nhà ở ngoại thành. Nhưng cô ấy lại nói, không có nhà, không có chỗ ở, lấy gì mà kết hôn?

Cha mẹ Phác Sư Sư ly dị, hắn lại xuất thân từ dưới quê, sau lưng chẳng có bối cảnh nào cả. Nếu bọn họ từng bước tiết kiệm tiền lương như vậy, có lẽ phải ba mươi năm sau, bọn họ mới có thể mua nhà, kết hôn.

Nghèo khổ đương nhiên sẽ ép con người thay đổi, bọn họ đều thay đổi, là lỗi của hắn sao?

https://thuviensach.vn

Trong lòng Bào Khải Nham vẫn không chịu thừa nhận hắn sai, nếu Phác Sư Sư không làm cái công ty lừa đảo Duyên Lai gì đó, ép hắn qua lại với phụ nữ khác, nếu không, hắn sao có thể phát sinh quan hệ với Tưởng Phỉ Phỉ chứ?

Hắn chỉ lên giường với cô ta hai lần, cô ta lại cho rằng bọn họ thật sự sẽ thiên trường địa cửu sao? thật là con đàn bà ngu ngốc.

Trò chơi này cứ lặp đi lặp lại như vậy, hắn đã vô cùng chán ghét. Đúng vậy, cuồng bạo, trầm cảm, những từ ngữ mà cả đời này hắn chưa từng nghĩ tới cuối cùng lại liên quan tới hắn.

Cái gì là bức họa tâm lý, rốt cuộc không phải là Phác Sư Sư sao? Vì sao hiện tại lại nằm trên đầu hắn chứ?

Những người này thật đúng là tâm thần, ai ai cũng tự xưng mình là thượng đế, bọn họ có thể giải quyết vấn đề nghèo khổ này sao? Nếu giải quyết không được, vì sao còn lắm chuyện như vậy?

Hắn chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về hắn, đúng, những thứ này rõ ràng thuộc về hắn. Nếu không phải hắn đồng ý diễn kịch, Phác Sư Sư sẽ có ngày hôm nay sao? Hiện tại cô ta có Sam Singapore kia rồi lại muốn một chân đá hắn. Lý do của cô ta thật sự quá buồn cười. Hắn lên giường với Tưởng Phỉ Phỉ là lỗi của hắn sao, hắn đâu phải là robot? Rõ ràng con đàn bà kia câu dẫn hắn, hắn có cách để từ chối sao?

Bào Khải Nham càng nghĩ càng tức giận, tiện tay cầm chai rượu ném thẳng vào màn hình TV. Hắn đứng dậy nhìn đống chai rượu bừa bãi dưới đất, vì sao tất cả đều hiện lên một khuôn mặt vậy?

Khuôn mặt này, Phác Sư Sư, "Đoang", một chân hắn đá nát chai rượu; khuôn mặt này, Tưởng Phỉ Phỉ, chết rồi còn muốn tới đây ăn vạ sao, cút!

https://thuviensach.vn

Bào Khải Nham nhấc chân dùng lực quá lớn, cả người lảo đảo, trực tiếp gục lên bàn.

Hắn đột nhiên cảm thấy bụng mình đột nhiên lạnh lẽo, giống như có cái gì chọc vào thân thể, cơn đau từ bụng lan ra toàn thân.

Là Tưởng Phỉ Phỉ tới trả thù, muốn hắn chết sao? Đây rõ ràng không phải lỗi của hắn, Tưởng Phỉ Phỉ là con đàn bà đanh đá, hắn chỉ muốn làm cô ta câm miệng.

Toàn bộ không diễn ra theo kế hoạch, chẳng lẽ hắn thật sự kết thúc rồi sao?

Bào Khải Nham bò dậy rút miếng thủy tinh trên bụng quăng xuống đất, sau đó nhét ví tiền vào áo khoác rồi rời khỏi chung cư.

Không bao lâu sau, cánh cửa bị đá văng ra, cảnh sát nhanh chóng xông vào phòng, bắt đầu tìm kiếm cả toàn chung cư.

Du Chí Long nhìn cảnh tượng rối loạn trong phòng, mùi cay nồng của rượu xông tới khiến anh phải lập tức bịt mũi lại.

Hai cảnh sát tiến lên kiểm tra, thấy trên bàn có vết máu: "Cảnh sát Du, ở đây không có người, chỗ này có máu, chẳng lẽ Bào Khải Nham sợ tội tự sát? Hay là anh ta chạy trốn rồi? Bây giờ phải làm sao đây?"

Chu Chí Long đi lên trước, dùng khăn tay lấy ít máu trên bàn, phân phó: "Còn có thể làm gì? Lập tức phát lệnh truy nã truy bắt hung thủ. Vết máu còn ấm, hắn ta khẳng định chạy chưa được xa đâu. Mau, nhất định phải bắt được hắn!"

Du Chí Long vừa dứt lời, lập tức có người gọi điện về cục cảnh sát. Anh ta suy tư một hồi, cuối cùng cũng lấy di động ra, gọi một cuộc điện thoại.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn và Bàng Lỗi đang đứng trước cửa hàng văn phòng phẩm trong thành phố thì nhận được điện thoại của Du Chí Long. Cô nhìn cây bút chì nhân viên đang đưa tới, trên mặt lộ ra tươi cười. Cô vừa xem, vừa nghe điện thoại.

"Bông hoa nhỏ, Bào Khải Nham trốn rồi. Nhưng hắn ta chắc chắn chạy chưa xa, hắn bị thương hình như vừa bị bình hoa đâm trúng. Chúng tôi đã bắt đầu truy lùng khắp thành phố.

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Tang Cẩn lập tức biến mất: "Cảnh sát Du, anh lập tức phái người đi bảo vệ Phác Sư Sư và Lâm Tê đi, tôi lo Bào Khải Nham sẽ xuống tay với bọn họ."

Bàng Lỗi nghe cô nói vậy liền lấy di động ra, gọi điện cho Thích Nguyệt. Điện thoại không ai bắt máy, anh lại gọi cho Chu Tiểu Vạn, nhưng tình hình cũng giống hệt như vậy.

Nói chuyện với Du Chí Long xong, Tang Cẩn nhìn biểu cảm của anh vô cùng nghiêm trọng, không biết tại sao anh lại đột nhiên tìm bọn họ, vội hỏi: "Sao vậy? Anh không phải đã kêu bọn họ về Thanh An trước sao? Hiện tại có lẽ bọn họ đã ở trên máy bay, không bắt máy là chuyện bình thường."

Bàng Lỗi cất điện thoại, không nói hai lời liền kéo cô chạy ra ngoài.

Trong đầu Tang Cẩn đột nhiên xuất hiện một cái tên, Thích Nguyệt!

Bào Khải Nham là người cố chấp, hắn muốn mưu hại Tưởng Phỉ Phỉ và Phác Sư Sư, hiện tại sự tình bại lộ, hắn nhất định sẽ đem trách nhiệm quy lên người Thích Nguyệt. Cô lấy di động ra, định gọi cho Du Chí Long.

"Không kịp rồi, chúng ta trực tiếp tới sân bay. Bào Khải Nham nhất định tới sân bay chặn bọn họ." Bàng Lỗi duỗi tay bắt taxi, hai người lên xe, kêu tài xế tăng tốc chạy tới sân bay.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn vẫn kiên trì gọi điện, kêu Du Chí Long phái người tới sân bay. Dọc đường, hai người liên tục gọi điện, cô gọi cho Thích Nguyệt nhưng trước sau không ai bắt máy. Anh gọi cho Chu Tiểu Vạn, gọi mấy cuộc cuối cùng cũng có người bắt máy.

"Boss, anh gọi điện cho em sao? Vừa rồi em gặp một cậu bé đi lạc nên dẫn nó đi tìm cha mẹ, chậm trễ thời gian. Bây giờ em ra sân bay ngay đây." Trong điện thoại, giọng của Chu Tiểu Vạn vô cùng hưng phấn.

"Cậu không đi cùng Thích Nguyệt sao? Sáng nay không phải tôi đã dặn hai người phải cùng nhau hành động, không được đi riêng sao? Cô lập tức đi tìm Thích Nguyệt, nhất định phải tìm được cô ấy trước khi cô ấy bị Bào Khải Nham bắt bóc." Nói xong, Bàng Lỗi lập tức tắt máy, tiếp tục giục tài xế chạy nhanh hơn.

Tang Cẩn nhìn màn hình di động, sắc mặt trắng bệch: "Thích Nguyệt bị Bào Khải Nham bắt rồi."

Bàng Lỗi nghe vậy, lập tức giật điện thoại của cô, nhìn kỹ. Trong video, một tay Bào Khải Nham bóp cổ Thích Nguyệt, một tay cầm súng chỉ vào huyệt thái dương của cô ấy.

"Là sân bay, hiện tại chúng ta đuổi tới mới có thể cứu cô ấy ra. Cô ấy nhất định sẽ có cách kéo dài thời gian." Anh an ủi cô, cũng thầm an ủi chính mình.

Hai người đều không nói chuyện nữa, thỉnh thoảng chỉ giục tài xế tăng tốc.

.....

Sân bay, trên nóc nhà cao nhất.

https://thuviensach.vn

Hai tay Thích Nguyệt ôm lấy bàn tay đang bóp cổ mình. Bào Khải Nham liều mạng bóp cổ cô, khiến cô khó chịu tới không thở được. Cô muốn bẻ tay hắn, nhưng nòng súng trên huyệt thái dương đột nhiên dùng sức đâm vào, đồng thời trên đó truyền tới giọng uy hiếp: "Đừng nhúc nhích, có tin ta một phát bắn chết cô không?"

"Bào Khải... Anh Bào... Anh buông tôi ra trước... Bằng không... Anh sẽ thêm một tội!" Thích Nguyệt muốn dời lực chú ý của hắn ta để tìm cơ hội thoát thân.

Bào Khải Nham cười lạnh: "Cô đang uy hiếp tôi sao? Cô tưởng tôi sẽ sợ à? Ngay cả chết tôi còn không sợ, hà cớ gì phải sợ gánh thêm một tội nữa chứ? Leo lên đi!"

Thích Nguyệt bị hắn đẩy tới rào chắn của sân thượng, chính hắn cũng bước lên một bước, một tay vẫn chỉa súng vào đầu cô.

Thích Nguyệt nhìn xuống dưới, bên dưới vô cùng đông người, từ vị trí này, chỉ cần tiến lên một bước sẽ ngã xuống dưới. Hắn ta muốn tự sát, đồng thời kéo cô làm lót đệm luôn sao?"

"Nhìn kìa, hai người đàn ông kia tới rồi. Bọn họ đều tới cứu cô, cô có phải rất đắc ý không?" Bào Khải Nham phẫn nộ túm đầu cô về bên dưới, "Nhưng tôi sẽ không để bọn họ được như ý nguyện. Cô làm hỏng chuyện tốt của tôi, hôm nay tôi sẽ khiến cô chết thật khó xem!"

"Anh Bào, anh hiểu lầm rồi. Hai người đó không hề có liên quan với tôi. Tôi không có bạn trai, nếu không, làm sao tôi lại có mặt trên chuyến du thuyền của Duyên Lai chứ? Còn nữa, trên du thuyền tôi chẳng làm gì cả, cả ngày tôi đều ngủ, sau có thể làm hư chuyện của anh... A!"

Thích Nguyệt còn chưa nói xong, đầu cô đã bị hắn dùng tay đánh xuống một cái. Lập tức, máu từ trán cô chảy xuống.

https://thuviensach.vn

"Cô như vậy mới gọi là vô sỉ! Rõ ràng đã có bạn trai, vì sao cô lại phủ nhận? Nếu không có bạn trai, vậy người đàn ông đi theo cô suốt đêm qua là ai? Nếu không phải vậy, tối qua trên du thuyền cô đã chết rồi."

Trong lòng Thích Nguyệt không khỏi cả kinh, tối qua Bào Khải Nham cũng ở trên du thuyền sao? Chẳng lẽ hắn vẫn luôn theo dõi bọn họ, nghe lén cuộc trò chuyện của cô và Chu Tiểu Vạn? Bằng không làm sao hắn biết hôm nay bọn họ sẽ tới sân bay, rời khỏi Hongkong chứ?

Bào Khải Nham lẩm bẩm một mình, cắt ngang suy nghĩ của cô: "Đúng vậy, "cuộc sống thật đau khổ, chỉ có nghèo hèn và bỏ rơi nhau", cô không phải đang lo cậu ta nghèo khổ sao? Nhưng có bao giờ cô nghĩ, một ngày nào đó cậu ta sẽ trở nên giàu có chưa? Chờ cậu ta giàu có rồi, cô có phải sẽ chiếm đoạt mọi thứ của cậu ta, sau đó một chân đá bỏ? Phụ nữ thật chẳng có gì tốt đẹp cả!"

Thích Nguyệt cảm thấy cổ cô bị hắn bóp càng ngày càng chặt, mặt cô đỏ bừng, hô hấp không thông, căn bản không thể mở miệng nói chuyện.

"A Bào, anh đang làm gì vậy? Mau xuống đây đi?" Phía sau đột nhiên truyền tới giọng nói nghẹn ngào.

Trên sân thượng có nhiều hơn hai người.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Một Thiên Niên Kỷ

Mặt trời đã lên trên đỉnh đầu.

Thích Nguyệt bị Bào Khải Nham kéo xoay người lại, theo tiếng nhìn qua. Cô không nhìn rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy hai bóng người, nhưng từ đó cô có thể phán đoán, hai người đột nhiên xuất hiện trên sân thượng, một người là Phác Sư Sư, người còn lại là Tang Cẩn.

Tang Cẩn nhìn Thích Nguyệt, sau đó liền nhanh chóng nhìn Bào Khải Nham.

Cô còn chưa lên tiếng, anh ta đã đột nhiên trở nên cuồng loạn: "Cút, các người mau cút cho tôi. Đừng lại đây, nếu còn bước tới, tôi và cô ta sẽ lập tức nhảy xuống!"

"A Bào, em là Sư Sư, Tưởng Phỉ Phỉ chết rồi, em sẽ không trách anh nữa. Anh mau xuống đây, đừng làm em sợ." Cả mặt Phác Sư Sư đã đầy nước mắt nước mũi, cơ hồ là đang cầu xin hắn.

Bào Khải Nham lắc đầu: "Muộn rồi, hiện tại tôi đã là hung thủ giết người, tôi chết chắc rồi." Giọng nói của hắn tràn đầy tuyệt vọng, nhưng ngay lập tức đổi thành phẫn nộ, rống giận với Phác Sư Sư, "Đều là bị cô ép cả, cô mau cút cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa. Tôi kêu cô cút, cô có nghe thấy không?"

Cảm xúc của Bào Khải Nham đã trở nên kích động, bước chân lúc ẩn lúc hiện cơ hồ đã chạm tới rào chắn bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn mỗi lần nhìn thấy chân anh ta đạp phải rào chắn, trái tim lập tức chùng xuống. Cô xua tay, bảo: "Anh Bào, anh đừng kích động, cô Phác sẽ lập tức đi ngay, anh đừng nhúc nhích." Cô xoay người kêu Phác Sư Sư đi xuống trước.

Phác Sư Sư tuy không tình nguyện, nhưng cũng vì sợ kích động Bào Khải Nham nên nhanh chóng rời khỏi.

"Anh Bào, chuyện này không liên quan tới Thích Nguyệt. Anh thả cô ấy ra đi, nếu có yêu cầu gì cứ nói với tôi, tôi sẽ nói lại với cảnh sát. Hiện tại chỉ cần anh đi xuống, chuyện gì cũng có thể thương lượng." Tang Cẩn vừa nói vừa lén lút tới gần.

"Tôi có thể yêu cầu cái gì? Cô nói tôi nghe xem, tôi còn có thể yêu cầu gì nữa? Cô đừng nhúc nhích, nếu còn tiếp tục qua đây chúng tôi sẽ lập tức nhảy xuống!" Bào Khải Nham cảm nhận được cô đang tới gần nên uy hiếp.

Tang Cẩn lập tức lui về sau một bước, kêu hắn tuyệt đối không được kích động.

"Tôi biết rồi, cô chính là cái người vẽ bức họa tâm lý gì đó, cô cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Du Chí Long đã định tội Phác Sư Sư, nếu không phải cô nói hươu nói vượn, sự tình sao có thể biến thành như hiện tại?"

"Anh nói đúng, là tôi nói hươu nói vượn, cho nên, anh thả cô ấy trước đi, tất cả trách nhiệm sẽ do tôi gánh vác." Tang Cẩn trả lời theo ý của hắn, cố gắng không cho hắn ta kích động, đồng thời cố gắng kéo dài thời gian để cảnh sát sắp xếp thiết bị cứu hộ bên dưới, cũng để Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn có đủ thời gian bò lên phía sau khống chế hắn, giải cứu Thích Nguyệt.

"Chẳng lẽ tôi sai rồi sao? Tôi không sai, bọn đàn bà kia đáng lẽ phải chết, một đám ham mê phú quý, thấy lợi quên nghĩa, phụ nữ như vậy không

https://thuviensach.vn

phải nên chết hết sao?" Cảm xúc của Bào Khải Nham vẫn kích động như vậy.

Hắn đột nhiên ngửa đầu, lớn tiếng:

Phụ nữ à,

Khi có ai đó khóc vì em,

Em đừng đi về nơi mà em cần tới,

Với gương mặt mê người, hương thơm quyến rũ cùng nước mắt hoa lệ, cao ngạo

Mà đi vào Thánh Đường...

Tang Cẩn thật không ngờ, trong giây phút này hắn còn có thể ngâm thơ của Shakespeare. Điều đầu tiên cô nhìn thấy trong mắt của hắn khi ở trên du thuyền là cảm giác u buồn như hiện tại.

"Anh Bào, trước khi chia tay, cô Tưởng Phỉ Phỉ không hề biết anh là kẻ lừa đảo. Cho nên, cô ấy thật lòng muốn nói chuyện tình cảm với anh, cô ấy không gạt anh. Ngay từ đầu là anh gạt câu ấy, nhưng sau này anh lại bị sự chân thành kia làm cho cảm động, vì thế anh không thể tiếp tục lừa dối cô ấy. Điều này chứng minh anh vẫn còn giữ được giới hạn của mình. Cho dù anh và cô Phác Sư Sư thành lập Duyên Lai để lừa đảo, nhưng công ty hai người quả thật đã giúp rất nhiều cặp đôi tìm về với nhau. Ưu điểm bù khuyết điểm, những chuyện sau này hãy để tương lai nói tiếp đi. Hiện tại, anh xuống đây trước có được không?"

Tang Cẩn cố gắng tỏ ra mềm mỏng để lấy lòng tin của hắn, tháo bỏ suy nghĩ thù địch với cô, đồng thời cũng không nói sai sự thật. Kỹ xảo đàm phán này chính là nội dung quan trọng nhất trong chương trình học nửa năm nay của cô.

https://thuviensach.vn

Quả thật, những lời này đã có chút tác dụng với Bào Khải Nham.

Tay bóp cổ Thích Nguyệt cuối cùng cũng không siết chặt như trước, khẩu súng trên đầu cô ấy dần dần buông xuống, nhưng biểu cảm vẫn chán nản như ban đầu.

"Sau này, còn có sau này nữa sao? Phỉ Phỉ chết rồi, tôi cũng không muốn giết cô ấy, nhưng cô ấy lại kiên quyết muốn báo cảnh sát, tôi không còn cách nào khác. Cô ấy chết rồi." Đột nhiên, Bào Khải Nham lại chỉa súng vào Thích Nguyệt, giọng nói bỗng dưng trở nên phẫn nộ, "Đều tại cô ta, nếu cô ta không đứng ở cửa, Phỉ Phỉ sẽ không muốn gọi cô, tôi cũng sẽ không quýnh lên mà cắt yết hầu cô ấy. Máu, tất cả đều là máu... Là cô ta hại chết Phỉ Phỉ, tôi phải giết cô ta!"

"Không phải, không phải, anh Bào, anh nghe tôi nói." Cả người Tang cẩn đã ướt đẫm mồ hôi. Cô thấy Chu Tiểu Vạn và Bàng Lỗi từ phía dưới đồng thời vượt lên rào chắn, một khắc lộ ra nửa khuôn mặt kia, cô kích động đến thiếu chút đã kêu ra tiếng. Nhưng cô không thể để Bào Khải Nham sinh nghi, chỉ có thể áp chế cảm xúc của mình, tiếp tục giải thích, "Anh Bào, anh quả thật đã cắt yết hầu của cô Tưởng, máu quả thật cũng chảy rất nhiều, nhưng cô ấy không chết. Còn nữa, tôi sẽ kêu bác sĩ tâm lý viết cho anh một bản báo cáo chẩn đoán bệnh, việc này có thể giúp anh giảm bớt..."

Đúng lúc này, Bàng Lỗi bắt lấy bả vai của Bào Khải Nham, bẻ hắn ra sau. Cánh tay đang cầm súng của hắn đột nhiên chuyển động, trong nháy mắt kia, Tang Cẩn sợ hãi tới không dám hít thở.

Bào Khảm Nham bắt đầu phát điên, không ngừng giãy giụa, hét to: "Buông tôi ra..."

Khẩu súng trên tay hắn đã không còn ở trên huyệt thái dương của Thích Nguyệt, nhưng nó không ngừng thay đổi phương hướng, một lúc thì

https://thuviensach.vn

chỉa vào hư không, chốc lát thì chỉa vào Bàng Lỗi.

Mọi người nhìn bọn họ, không khỏi sợ hãi.

Trên rào chắn, cách bọn họ không xa, Chu Tiểu Vạn vẫn luôn chậm ra tới gần.

Bàng Lỗi chờ khoảng cách của Chu Tiểu Vạn đúng gần, một tay bắt lấy bả vai bên kia của Bào Khải Nham, xoay nòng súng chỉa lên trời, tay còn lại buông cánh tay giữ Thích Nguyệt kia, giữ chặt khẩu súng của hắn.

Dưới cơn phẫn nộ, Bào Khải Nham dùng sức đẩy Thích Nguyệt xuống, đồng thời bóp còi.

"Bằng!" Theo tiếng súng vang lên, Thích Nguyệt bị đẩy ra ngoài rào chắn, rơi xuống dưới.

"A!" Nhìn cảnh tượng trước mặt, Tang Cẩn sợ tới mức hét lớn một tiếng. Cô cảm thấy nòng súng cứ như chỉa thẳng vào ngực cô, trái tim ngay lúc đó vỡ tan thành nhiều mảnh. Cô lấy tay dùng sức che miệng, tránh cho bản thân tiếp tục kích động.

Trên rào chắn sân thượng lúc này, hai người cảnh sát chia nhau hành động hai đường.

Đường thứ nhất, Thích Nguyệt bị đẩy ngã, Chu Tiểu Vạn nhanh chóng vọt qua, ngay bờ vực duỗi tay bắt được cổ tay cô ấy.

Đường thứ hai, Bào Khải Nham nhả một phát súng, giây tiếp theo, khẩu súng bị cướp lấy, cánh tay Bàng Lỗi giữ chặt cổ tay hắn, bẻ hai tay hắn ra sau lưng.

Cuối cùng, Chu Tiểu Vạn cũng kéo được Thích Nguyệt lên. Vừa thấy Thích Nguyệt, cậu không kìm được kích động, trực tiếp ôm cô ấy.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi thấy bọn họ đã đi lên, không thèm quay đầu, trực tiếp đẩy Bào Khải Nham từ rào chắn nhảy xuống, dừng trên sân thượng.

Du Chí Long đã mang theo cảnh sát đuổi tới, Trên bụng Bào Khải Nham vẫn còn chảy máu, cuối cùng phải trực tiếp đưa tới bệnh viện.

Tang Cẩn nhìn những gì xảy ra trước mắt, nhất thời phản ứng không kịp. Cô vẫn ngây ngốc đứng đó, mãi tới khi người đàn ông kia lại gần, nắm lấy tay cô, cô mới hoàn hồn.

Cô nhịn không được mà trách anh: "Anh gấp như vậy làm gì chứ? Em đã gần thuyết phục được anh ta, lỡ như phát súng của anh ta bắn trúng anh..." Cô không dám nghĩ lại sự tình phát sinh khi nãy.

"Không đâu, nếu chỉ có một mình, anh đương nhiên sẽ không làm như vậy, không phải còn có Tiểu Vạn rồi sao?" Bàng Lỗi kéo cô xoay người, chuẩn bị rời khỏi sân thượng, "Cảm xúc của Bào Khải Nham đã mất khống chế, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nổ súng, cho nên chúng ta phải trong thời gian ngắn nhất chế phục được hắn."

Tang Cẩn đương nhiên biết lời anh nói rất có đạo lý, vì thế không phải bác anh, chỉ xem trên người anh có vết thương nào không, xác nhận không có, cô mới thật sự yên tâm.

Cô xoay người nhìn Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt còn đứng ngay mép rào chắn, muốn mở miệng gọi bọn họ cùng xuống thì bị anh ngăn lại: "Đừng để ý tới bọn họ, có ngã xuống cũng không sao đâu, dưới đó đã bố trí đệm cứu hộ rồi."

"...." Trong lòng Tang Cẩn vẫn còn sợ hãi thì lại bị anh chọc cười.

Cô nhìn biểu cảm của anh bình tĩnh như thế, trái tim thấp thỏm hồi lâu cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Cô không tự chủ được mà nắm chặt tay anh, hai người sóng vai cùng rời khỏi sân thượng.

https://thuviensach.vn

Trên sân thượng nhanh chóng trở nên an tĩnh, nơi này chỉ còn lại một nam một nữ.

Đây là lần đầu tiên Thích Nguyệt bị một người đàn ông ôm chặt như vậy, thật sự cảm thấy không quen. Cô phải đẩy rất nhiều lần mới đẩy được cậu ra.

Chu Tiểu Vạn cuối cùng cũng hết sợ hãi, khôi phục vẻ mặt tươi cười như trước kia: "Cảm ơn cô hôm nay đã cho tôi cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân." Cậu vừa nói vừa nhảy xuống rào chắn.

Thích Nguyệt cũng nhảy xuống theo: "Cảm ơn." Lần này cô nói chuyện rất nghiêm túc, không giống trước đây vui cười đùa giỡn.

Nhìn cô như vậy, Chu Tiểu Vạn ngược lại cảm thấy không quen. Cậu dừng bước, nhìn cô cười cười: "Hôm nay là tôi thất trách. Boss kêu tôi đi theo cô, có lẽ đã sớm đoán tới chuyện Bào Khải Nham sẽ bắt cô. Tôi..."

Chu Tiểu Vạn thấy trán cô đổ máu liền trực tiếp cởi áo sơ mi, trên người chỉ còn đúng một chiếc áo thun. Cậu lấy sơ mi lau khô vết máu, sau đó gập làm hai, vòng lại trên đầu cô.

Thích Nguyệt vẫn luôn im lặng, trong đầu thỉnh thoảng vẫn hiện lên những gì xảy ra khi nãy, thời khắc bị Bào Khải Nham đẩy xuống, cô cứ tưởng bản thân chết chắc rồi. Nhưng ngay trong giây tiếp theo, một bàn tay to lớn giữ chặt lấy cô.

"Cô chịu khó như vậy một chút, lát nữa chúng ta tới bệnh viện, rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc." Chu Tiểu Vạn rất muốn chọc cô trong giống phụ nữ Ả Rập, nhưng lại sợ cô xấu hổ, cho nên nhịn xuống, đổi cách nói khác.

Thích Nguyệt bị cắt ngang suy nghĩ, đưa mắt nhìn cậu. Hai người nhìn nhau một hồi, đột nhiên cùng chỉ tay về phía đối phương, la lên:

https://thuviensach.vn

"Máy bay!"

"Máy bay!"

Bọn họ quên mất việc lên máy bay!

Cậu kéo tay cô chạy về phía trước. Cô thoáng do dự, sau đó quyết định không rút tay ra, chỉ lẳng lặng cùng cậu rời khỏi sân thượng.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi rời khỏi sân bay, lại một chuyến tới văn phòng phẩm mua vài món đồ, sau đó mới tới bệnh viện. Vụ này còn cần công đoạn kết thúc cuối cùng.

Thời điểm tới bệnh viện, Bào Khải Nham đã được đưa tới phòng cách ly, bên ngoài có cảnh sát trông coi. Du Chí Long dẫn bọn họ đi vào.

Phác Sư Sư ngồi ngay mép giường, ngây ngốc nhìn người đàn ông đang yên tĩnh nằm trên giường, khóe mắt ươn ướt, ánh mắt vô hồn. Không bao lâu sau, Lâm Tê cũng chạy tới bệnh viện.

Bào Khải Nham vừa tỉnh lại, Du Chí Long liền cho người tới lấy lời khai, nhưng tình hình không khác gì lần lấy lời khai của Phác Sư Sư, hắn ta rất dễ nổi nóng, mỗi lần đều phải dùng tới thuốc an thần. Qua hai lần, Phác Sư Sư bắt đầu kháng nghị, không cho bọn họ tiếp tục ép buộc Bào Khải Nham lên.

Phác Sư Sư quýnh lên, Lâm Tê cũng bắt đầu sốt ruột, thoạt nhìn, tình cảm chị em của hai người bọn họ xác thật không hề bình thường. Loại bất thường này nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì không thể nhận ra. Hiện tại Tang Cẩn mới biết, Lâm Tê sở dĩ có thể học xong đại học, tiếp tục học lên thạc sĩ, cuối cùng trở thành giảng viên đều là nhờ Phác Sư Sư giúp đỡ.

Bào Khải Nham lại ngủ lần nữa, trong phòng trở về an tĩnh, điều làm mọi người không ngờ nhất chính là Lâm Tê đột nhiên lên tiếng: "Cảnh sát

https://thuviensach.vn

Du, chị tôi không giết người, anh rể tôi cũng thế, mấy anh nói anh ấy giết người, tất cả đều chỉ là phỏng đoán của cảnh sát. Các anh không có chứng cứ, không có nhân chứng, ngay cả hung khí gây án cũng không có, dựa vào cái gì mà định tội anh ấy?" Giọng nói của Lâm Tê từ dịu dàng đột nhiên trở nên sắc bén.

Du Chí Long lập tức nổi trận lôi đình: "Cô cô cô... Cô là đồng phạm, cô sẽ trốn không thoát trách nhiệm của mình đâu!"

Lâm Tê nhoẻn miệng cười: "Chỉ cần cảnh sát Du lấy ra chứng cứ, tôi nhất định sẽ nhận tội của mình. Hiện tại, mời mọi người về trước, anh rể tôi cần phải nghỉ ngơi, chị tôi cũng cần sự an tĩnh. Cảm ơn mọi người đã thông cảm."

Lâm Tê bình tĩnh như vậy, ngay cả Phác Sư Sư nhìn cô ấy cũng nói không ra lời.

Tang Cẩn lấy trong túi xách ra một bao nilon lớn, bên trong có ba túi nilon nhỏ hơn. Bên trong lần lượt đựng ba thứ riêng biệt: Tuốc nơ vít, dao gọt bút chì và một ít vụn bút.

"Đây là hung khí." Tang Cẩn nhìn Lâm Tê, "Cô Lâm thông minh biết cách che giấu công cụ gây án, nhưng cho dù hung khí có thật sự biết mất, tội giết người của Bào Khải Nham cũng không thể loại trừ."

Lâm Tê nhìn chằm chằm túi nilon, hai mắt căng lớn, sắc mặt trắng bệch.

Mọi người đều cả kinh, đồng loạt đưa mắt nhìn túi nilon, sau đó lại nhìn Tang Cẩn, biểu cảm trên mặt lộ rõ vẻ khó hiểu. Tưởng Phỉ Phỉ không phải bị đâm chết sao? Mấy thứ này thật sự có thể biến thành hung khí giết người sao?

https://thuviensach.vn

Chỉ có Bàng Lỗi, bàn tay vốn nắm lấy tay cô, hiện tại lui ra, lui về sau mấy bước, dựa lưng vào vách tường, hai tay ôm trước ngực, ánh mắt thể hiện sự mong chờ vào phần diễn thuyết xuất sắc của người phụ nữ của anh.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hành Động Thực Tế

Trong một góc cabin, bọn họ hôn nhau vô cùng mãnh liệt.

Bầu không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Tang Cẩn thật sự không quen với tình hình như vậy, cô quyết định dùng thời gian ngắn nhất giải thích cho xong, kết thúc vụ án. Lấy gọt bút chì và vụn bút chì ra, cô bắt đầu giải thích: "Tưởng Phỉ Phỉ thích dùng bút chì viết vẽ lên giấy ăn, đây là thói quen của cô ấy, Thích Nguyệt biết, có lẽ cô Lâm đây cũng biết. Công việc bình thường của Tưởng Phỉ Phỉ đòi hỏi cô ấy phải thường xuyên dùng bút chì, vì thế, cho dù là văn phòng hay ở nhà, cô ấy đều sẽ có đủ loại bút chì lớn bé. Một người có thói quen như thế, vì sao trong phòng trên du thuyền cô ấy từng ở lại không có tới một cây bút chì? Cây bút cô ấy dùng để viết trên boong tàu đi đâu rồi?"

Tang Cẩn giải thích như thế, có người hình như đã hiểu, nhưng vẫn có người vẫn nghĩ không ra, chờ cô tiếp tục.

Cô một tay cầm ruột bút chì, tay còn lại cầm tuốc nơ vít: "Tưởng Phỉ Phỉ không dùng tuốc nơ vít để phá máy tính như cô Phác từng nói, cô ấy dùng nó để tháo lưỡi dao trong gọt bút chì. Tôi đã cẩn thận làm thử, mọi người chắc cũng có ấn tượng, dùng gọt bút chì gọt sẽ rất dễ làm ruột bút bị gãy. Cho nên, cô ấy mới dùng tuốc nơ vít để lấy dao gọt bút chì ra, như vậy cô ấy có thể khống chế lực của mình, ruột bút cũng sẽ không còn gãy nữa. Hôm thứ sáu, thời điểm Tưởng Phỉ Phỉ lấy dao gọt bút chì ra gọt bút, còn chưa kịp trả về. Cuối cùng, lưỡi dao cô ấy định hủy lại trở thành công cụ để Bào Khải Nham cắt vỡ yết hầu để cô ấy câm miệng. Nhưng lưỡi dao quá

https://thuviensach.vn

nhỏ, không có khả năng làm cô ấy lập tức mất mạng, mà người đứng ngoài phòng lại là cảnh sát, dưới tình thế cấp bách, Bào Khải Nham liền dùng lưỡi dao đâm vào bụng trái của Tưởng Phỉ Phỉ, hơn nữa không chỉ một lần."

Đúng lúc này Bào Khải Nham tỉnh dậy, nghe Tang Cẩn nói thế, hắn ta không hề có bất cứ phản ứng nào cả, chỉ yên lặng nhìn cô, ánh mắt ngây dại.

Tang Cẩn nhìn hắn, sau đó tiếp tục nhìn về phía Lâm Tê: "Bào Khải Nham giết người xong liền trốn vào phòng Phác Sư Sư. Phác Sư Sư hận Tưởng Phỉ Phỉ, cho dù cô ấy đã chết, chị ta cũng phải qua cắt mặt xả hận. Cô ấy không dùng tay cào mặt Tưởng Phỉ Phỉ mà dùng chính lưỡi dao đó. Quá trình này, Lâm Tê cô chắc chắn là có ấn tượng. Có lẽ cô nghĩ chị mình giết người, muốn giúp chị ta thoát tội, cho nên, sau khi chị ta rời đi, cô lập tức lẻn vào phòng bố trí hiện trường, làm giả chứng cứ Thích Nguyệt hành hung giết người. Tuốc nơ vít có vết máu của Thích Nguyệt, cũng có vân tay của cô ấy. Lưỡi dao kia bị cô mang về, đem cây bút chì gọt thành từng mảnh nhỏ ném vào bồn cầu. Cô rất cẩn thận, tuốc nơ vít không có vân tay của cô, toàn bộ căn phòng cũng không để lại dấu vết của cô. Cô cho rằng hung khí biến mất sẽ không còn chuyện gì, nhưng chính cô đã bỏ qua hai chi tiết, thứ nhất trong người Tưởng Phỉ Phỉ có vụn bút chì, thứ hai vụn bút chì trong bồn cầu phòng cô còn chưa trôi xuống hết."

Tang Cẩn giải thích như vậy làm tất cả mọi người đều ngộ ra. Lâm Tê vẫn bình tĩnh như trước, biểu cảm vô cùng thong dong, cười hỏi: "Cô Tang quả thật thông minh. Nếu bút chì đã biết mất, mấy người lấy gì để chứng minh tất cả việc này đây?"

"Đồ vật đã tồn tại sao có khả năng biến mất?" Bàng Lỗi cuối cùng cũng mở miệng, anh đứng thẳng người, đi tới bên cạnh Tang Cẩn, "Pháp y đã tìm được vụn chì màu đen trong người nạn nhân." Anh nói xong, Tang Cẩn liền lấy ra báo cáo kiểm tra tử thi mới nhất.

https://thuviensach.vn

Cả người Lâm Tê lảo đảo mấy cái, thiếu chút đã ngã xuống, may là Phác Sư Sư duỗi tay đỡ cô ta kịp.

Tang Cẩn đưa bản báo cáo cho Du Chí Long, tiếp tục: "Ruột bút chì được tạo thành từ than chì và đất sét, trong đó thành phần chính là than chì. Cô Lâm rất thông minh, hẳn là biết than chì có ánh kim, do nguyên tố Pb tạo thành, kết cấu vô cùng ổn định, dịch tiết của con người không thể xử lý được nó. Cho dù là bị nuốt vào người, dùng axit trong dạ dày thì cho dù có qua chục năm than cũng không bị phân hủy."

Tang Cẩn vừa dứt lời, Bàng Lỗi liền hỏi: "Sự thông minh của cô Lâm có phải đã dùng sai chỗ rồi không?" Do dự một hồi, anh cuối cùng vẫn đem suy nghĩ của mình nói ra, "Tôi cho cô một kiến nghị, sau này đừng bị mấy câu đùa giỡn của đàn ông lừa bịp nữa.

"Đây là ý gì? Lâm Tê, lời anh ta nói là có ý gì?" Trước sau Phác Sư Sư đều không để ý, duy chỉ câu này chị ta lại nghe vô cùng rõ ràng.

"Chị, không phải như chị nghĩ đâu, chị nghe em giải thích..."

Bọn họ giải thích gì Tang Cẩn vốn không có tâm trạng để nghe, cô giao tất cả đồ vật cho Du Chí Long, từng này chứng cứ cũng đủ để giúp vụ án kết thúc thuận lợi. Cô kéo tay người đàn ông nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Du Chí Long đuổi theo, nói muốn mời bọn họ ăn cơm.

Tang Cẩn lắc đầu, cười: "Không cần đâu, cảnh sát Du, nếu anh có rảnh thì về trường, nghiêm túc hoàn thành khóa học đi."

Cô vừa nói xong, Bàng Lỗi liền bổ sung một câu: "Có lẽ cảnh sát Du không biết, Bào Khải Nham sớm đã theo dõi anh, về sau phải cẩn thận một chút."

https://thuviensach.vn

Du Chí Long nhìn bọn họ, vô cùng ngạc nhiên. Đúng lúc này, Bàng Lỗi đã kéo tay cô gái rời đi, không chờ anh ta truy hỏi.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Tang Cẩn quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, "Em muốn về trường cảm ơn giáo sư Grosson, chi tiết bút chì quan trọng này là ông ấy để lại cho em."

Chính vì chi tiết nhỏ này, Tang Cẩn mới nhớ tới vụ án của Đàm Tuyết Thiến, thời điểm lấy vật chứng trong khách sạn ở đảo Thanh An, vì chạy trốn, cô đã dùng bút chì đâm Tiêu Vũ San bị thương. Đoạn suy nghĩ tắc nghẽn cuối cùng cũng nói lại, cô có thể tìm được hung khí đã biến mất.

Đương nhiên, khi cô miêu tả miệng vết thương cho Bàng Lỗi nghe, anh cũng nhắc nhở cô, nói trong miệng vết thương có vụ gỗ, lúc đó cô lại không có phản ứng.

"Ông ấy về Mỹ rồi." Bàng Lỗi cúi đầu nhìn cô.

"Không phải giáo sư Grosson nói sẽ chờ em cùng về Mỹ sao? Tốc độ phá án lần này em là nhanh nhất... Âu Dương Húc kia không tính, anh ta xuất quỷ nhập thần như vậy, rõ ràng không phải đồng loại của chúng ta." Tang Cẩn nhìn khóe miệng người đàn ông cong lên, không cần hỏi cũng biết, nhất định là anh đã nói gì đó với giáo sư Grosson, kêu ông ấy đi trước, đừng chờ cô.

Bàng Lỗi một tay ôm lấy vai cô, nghiêng đầu hôn lên môi cô một cái: "Ngoan, lần sau chúng ta tới tới Mỹ thăm Bàng Hâm, đồng thời đi cảm ơn ông ấy. Còn bây giờ chúng ta về nhà." Anh đã gấp tới chờ không nổi mà muốn trở về.

Tang Cẩn không khỏi hoảng sợ, đưa mắt nhìn nhìn khắp nơi, may là bọn họ đã ra khỏi bệnh viện, chỗ này cũng không đông đúc. Trong đầu cô vọng lại cái tên anh vừa nhắc tới, Bàng Hâm, vì sao cô lại cảm thấy quen thuộc như vậy? Chẳng lẽ đã nghe cái tên này ở đâu rồi sao?

https://thuviensach.vn

Cô định hỏi thì chuông di động của anh đột nhiên vang lên.

Bàng Lỗi lập tức bắt máy nghe điện thoại, nhưng trước sau đều không lên tiếng, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng. Sau khi anh ngắt máy, cô lập tức hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

"Không sao, đang tìm một người nhưng manh mối lại đứt đoạn. Đúng lúc chúng ta có thể trực tiếp về nhà."

Tang Cẩn cả kinh: "Anh còn đang tìm người kia sao?"

Cô không biết người anh đang tìm có phải liên quan tới cô hay không, tối hôm qua, anh còn vô tình hỏi lại chuyện bị theo dõi hôm mới tới Hongkong.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, vì sao anh lại để ý như vậy?

Bàng Lỗi không giải thích kỹ càng, chỉ trả lời hàm hồ cho qua chuyện. Anh bắt taxi, hai người nhanh chóng lên xe, cùng nhau trở về khách sạn thu dọn hành lý.

Hai giờ sau, bọn họ lên máy bay trở về thành phố Thanh An.

Máy bay vừa bay qua khu vực giữa Hongkong và nội địa, Tang Cẩn từ cửa sổ nhìn ra, trong đầu lại xuất hiện một câu hỏi, Bào Khải Nham muốn giết người, vì sao lại chọn hành động ở một nơi như vậy, hắn ta vì sao không cho du thuyền chạy ra biển lớn?

Nghe Tang Cẩn hỏi, anh liền kiên nhẫn giải thích: "Bởi vì hắn hi vọng có người chú ý tới, cụ thể là Du Chí Long. Vì sao hắn ta lại mong muốn như vậy, bởi vì Du Chí Long rất dễ bị lừa."

"Ý anh là, hắn ta muốn dựa theo kế hoạch mà thực hiện, cái hắn ta theo đuổi không chỉ là kết quả mà còn có toàn bộ quá trình giết người sao?

https://thuviensach.vn

"Có thể nói như vậy. Kế hoạch của hắn không phải bắt đầu có từ lúc trên du thuyền. Hắn không chỉ cố tình chọn địa điểm, mà còn cố ý chọn ngày thứ sáu, bởi vì chuyện hộ chiếu của Sam hết hạn, Bào Khải Nham đã sớm biết. Chu Tiểu Vạn có lẻn vào phòng hắn, kiểm tra lịch để bàn, ngày thứ sáu đã bị khoanh tròn lại, bên trên có hai chữ, S và Y. S chính là Sam, còn Y là Du Chí Long. Trong phòng của hắn có bản sao hộ chiếu của Sam, ngày hết hạn cũng được khoanh tròn, ngày du thuyền vào bờ nằm trong phiên trực của Du Chí Long. Nếu Thích Nguyệt không có mặt trên du thuyền, Tưởng Phỉ Phỉ và Phác Sư Sư có khả năng đều sẽ bỏ mạng. Du thuyền bị Du Chí Long phát hiện, Bào Khải Nham sẽ không kịp thời lẫn trốn, khi đó hắn sẽ chủ động đem mối quan hệ của ba người nói cho cảnh sát. Sam không tới, mục đích giết người của Bào Khải Nham cũng sẽ không bại lộ. Vụ án này sẽ kết thúc như một vụ giết người vì tình, hai phụ nữ tranh đoạt một người đàn ông."

Tang Cẩn nghe anh giải thích, nửa ngày cũng không nói chuyện. Từ khi nào thì anh kêu Chu Tiểu Vạn đi điều tra việc này? Đúng rồi, chắc chắn là thứ hai, cái hôm bọn họ tới Singapore. Nói như vậy, anh đã sớm nghi ngờ Bào Khải Nham!

"Em đừng nhíu mày nữa, chính miệng em nói vụ án này phải tự phụ trách mới có thể tốt nghiệp. Đây không phải vụ sát thủ liên hoàn, phá án có muộn một ngày cũng là bình thường." Bàng Lỗi nói xong liền ấn đầu cô dựa vào người anh, "Chuyện này dừng lại ở đây, em đừng suy nghĩ nữa, ngủ một lát đi."

Anh đương nhiên sẽ không nói cho cô, thời điểm vừa lên du thuyền, anh đã nghi ngờ Bào KHải Nham, nếu vụ án này do anh phụ trách thì kết quả tuyệt đối không phải giết người vì tình, mà là mưu sát có kế hoạch.

Lòng tư này của anh vừa lúc là vấn đề Tang Cẩn tự hỏi chính mình, chỉ là, cô không nói ra vì trong đầu còn vài vấn đề bối rối khác.

https://thuviensach.vn

Bào Khải Nham muốn thoát khỏi Tưởng Phỉ Phỉ, điều này có thể lý giải. Theo cách Thích Nguyệt kể lại, lần mai mối này Tưởng Phỉ Phỉ hình như có ý muốn quay lại với bạn trai cũ. Điều này chứng minh Tưởng Phỉ Phỉ thật sự có tình cảm với Bào Khải Nham, thậm chí có suy nghĩ muốn tiếp tục mối quan hệ đó với hắn.

Điều Tang Cẩn không thể giải thích là, vì cái gì mà Bào Khải Nham lại hận Phác Sư Sư như vậy, tại sao phải thiết kế cái bẫy phức tạp như thế dồn chị ta vào chỗ trí mạng?

Giữa hắn và Phác Sư Sư, hai người thật sự đã từng yêu nhau sâu đậm hay sao? Không yêu thì buông tay nhau, không tiếp tục đồng hành là được rồi, vì sao lại đi tới nông nỗi này? Nguồn gốc của bi kịch rốt cuộc là bắt đầu từ ai?

Những vấn đề này, cô không trả lời được.

Nhờ vụ án này, cô mới biết có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi lựa chọn bạn đời của nhau đều xem xuất thân gia đình, sự nghiệp, tài sản, những nhân tố bên ngoài này đã đề lên tình cảm rất xa. Nếu theo tiêu chuẩn như thế, cô thật có khả năng độc thân cả đời.

"Bàng Lỗi." Cô đột nhiên gọi anh.

"Ừ." Bàng Lỗi dựa lưng ra sau ghế, cúi đầu nhìn cô.

"Cảm ơn anh." Cô vốn muốn hỏi anh, nếu đã biết rõ cô là con gái của Đinh Vũ Kiều, vì sao còn thích cô như vậy?

Vấn đề này cô đã hỏi anh rất nhiều, mỗi lần trả lời, đáp án của anh đều không giống nhau. Lần đầu anh nói vì tóc cô dài, nhưng hiện tại cô đã cắt tóc, thật biết lừa người. Lần thứ hai, anh nói thích cô mặc váy dài, có thể tùy lúc xé ra băng bó cho anh. Còn một lần khác, anh nói cô không biết lột trứng, nhưng lại biết lột tôm hùm, đúng lúc trái ngược với anh. Không có

https://thuviensach.vn

câu trả lời nào là đúng đắn cả, cô vừa nhớ tới liền nhịn không được mà cười.

"Em muốn cảm ơn anh sao?" Anh đột nhiên nắm lấy cằm cô, nâng nó lên trên, để cô đối diện với anh, "Phải dùng hành động thực tế." Giọng anh rất thấp, trong đó ẩn ẩn mang theo một tia mê hoặc.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú đó, đôi mắt trong suốt sâu thẳng cùng đôi môi càng ngày càng tới gần, trái tim cô đột nhiên đập loạn xạ, hô hấp cũng hỗn loạn. Cô ngồi ngay sát cửa sổ, còn anh ngồi ngay hành lang. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, anh đã dùng thân thể chặn hết mọi người. Trong lòng thầm yên tâm, cô liền đưa môi đi lên.

Cánh môi hai người trong nháy mắt đã dính vào nhau.

Môi anh cọ xát môi cô, rất nhanh đã cạy mở hàm răng tiến vào bên trong, hoành hành tức phía.

Giữa tầng bình lưu, máy bay bay rất vững vàng.

Trong một góc cabin, bọn họ hôn nhau vô cùng mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bất Đồng Quan Điểm

Trưa hôm đó, máy bay đáp xuống thành phố Thanh An.

So với Hongkong ồn ào náo nhiệt thì thành phố nhỏ Thanh An này lại giống một tòa lâu thanh tĩnh, an bình. Bầu trời trước sau vẫn cao vào rộng như vậy, trong không khí cũng tràn ngập hương hoa dịu nhẹ.

Vừa ra khỏi sân bay Tang Cẩn liền có cảm giác, thì ra trong lòng cô vô cùng yêu thích thành phố này.

Ngay lối ra vào, một chiếc ô tô màu xám đã đậu ở đó, có người đứng ngay cạnh xe vẫy tay với bọn họ.

Nhìn rõ người đó, Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, Khương Duy Dân đường đường là cục trưởng lại tự mình tới sân bay đón bọn họ. Cô quay đầu nhìn người đàn ông đang đẩy hành lý bên cạnh, thầm đoán, ông ấy chắc là tới đón anh, còn cô chỉ thuộc dạng đi nhờ mà thôi.

Trong đầu cô suy nghĩ như vậy, nhưng hai người vừa tới cạnh xe, câu đầu tiên của Khương Duy Dân lại là: "Tiểu Tang, cô đừng hiểu lầm, tôi là cố ý tới đón cô đấy. Tiểu Bàng chê tôi lái xe chậm, cho nên tôi sẽ không tới đón cậu ta đâu."

Cô vừa nghe liền lập tức nở nụ cười.

Bàng Lỗi lại như có mắt không tròng, trực tiếp đẩy hành lý ra sau, bỏ vào cốp xe, sau đó quay lại vị trí của bọn họ, mở cửa xe cho cô, đồng thời đáp trả ông ấy: "Ông cũng biết mình lái xe chậm sao? Xe này tôi lái, tự ông

https://thuviensach.vn

trở về đi." Thời điểm nói chuyện, biểu cảm trên khuôn mặt anh hoàn toàn nghiêm túc, thật nhìn không ra chút đùa giỡn nào.

"Việc này không thể được, hôm nay tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Tang. Cậu không phải hai người muốn xin nghỉ phép một tuần sao? Vì thế tôi chỉ đành tự mình tới sân bay một chuyến đem chuyện muốn nói nói sớm hơn. Tôi phải nhắc cậu lại một câu, tôi là tới đón Tiểu Tang, còn cậu có muốn lên xe hay không thì tự mình quyết định. Đi, chúng ta lên xe trước." Khương Duy Dân bảo cô lên xe.

Cuối cùng, bọn họ đều đi lên, Khương Duy Dân tự mình lái xe, cô và Bàng Lỗi ngồi ở hàng phía sau.

Dọc đường đi, Khương Duy Dân quan tâm hỏi cô tình hình học tập ở Hongkong nửa năm nay thế nào, sau đó còn hỏi tới vụ giết người trên du thuyền vừa xảy ra. Nghe cô nói Thích Nguyệt không sao, ông mới yên tâm, ngoài miệng còn hài hước nói: "Con bé này, lúc trước làm ở cục cũng không kém cỏi như thế, không ngờ lại nháo ra sự tình này, tôi thấy cô ấy lần này coi như làm mất mặt mũi cảnh sát đại lục với phía bên đó. Chu Tiểu Vạn kia độc mồm độc miệng, nhất định là không chịu buông tha."

Tang Cẩn nghe ông nhắc tới bọn họ, giọng điệu như một người cha đang nói về con cái của mình, trong lòng không khỏi kích động, đội cảnh sát này tuy cô còn chưa chính thức gia nhập nhưng bản thân thật sự thích nó, tình đồng đội này thật giống tình thân. Không biết cô phải may mắn thế nào mới có thể gặp được bọn họ?

Dọc đường vẫn luôn là cô và Khương Duy Dân nói chuyện, Bàng Lỗi ngồi bên cạnh không hề lên tiếng.

Chiếc xe trực tiếp chạy từ sân bay tới cục cảnh sát thành phố, dừng ngay trước cửa.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn vừa xuống xe, nhìn cửa cục cảnh sát trước mặt, trong đầu lập tức hiện lên những chuyện của quá khứ. Khi đó, cô giả dạng thành tiểu thuyết gia tội phạm chạy tới đây, sau đó lại bị người đàn ông nào kia hết lần này tới lần khác đuổi ra ngoài. Bây giờ nhớ lại nhịn không được mà bật cười, cô lúc đó vì sao lại ngốc như vậy? Cho dù có tưởng tượng thế nào cô cũng không ngờ, lần nữa xuất hiện ở đây, cô đã trở thành một đội viên của nó, mà người đàn ông từng đối chọi gay gắt với cô lại trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời này.

Bàng Lỗi muốn nắm tay cô, nhưng cô lại nhích qua bên cạnh một bước, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thầm nhắc nhở, trong những lúc làm việc, bọn họ cần phải chú ý đúng mực, đây là ước định khi trước của hai người. Anh chỉ đành thu tay, kêu cô đi trước, còn anh theo sau.

Ba người cứ như vậy đi vào cửa lớn, trực tiếp lên lầu ba, văn phòng của phó cục trưởng.

Tang Cẩn nhìn bảng hiệu trước cửa phòng thêm một chữ "phó", không khỏi kinh ngạc. Lần trước tới đây, cô rõ ràng thấy đây là văn phòng của cục trưởng, sao hiện tại lại biến thành phó cục trưởng rồi.

Sau khi vào trong, Khương Duy Dân mời bọn họ ngồi xuống sô pha.

Trên bàn có sẵn bộ trà cụ, Bàng Lỗi theo thói quen bắt đầu nấu nước, rửa trà cụ, pha trà.

"Tiểu Tang, Tiểu Bàng pha trà rất thơm, cô nhất định phải nếm thử. Cô tuyệt đối đừng nghĩ cậu ta là một tên đàn ông thô lỗ suốt ngày chỉ biết chơi đao nghịch súng, cậu ấy cũng biết pha tra nấu cơm, hơn nữa còn làm thơ..."

"Có thể bớt nói nhảm được không?" Bàng Lỗi lập tức chen vào, "Có gì nói mau đi."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lặng lẽ đưa mắt nhìn anh, khuôn mặt kia lúc này đã đỏ bừng, hiện tại chỉ biết vùi đầu rửa sạch trà cụ. Khóe miệng anh cong lên, vội đi qua nhận lấy kẹp trà bằng gỗ: "Để em rửa."

Bàng Lỗi cũng không từ chối, anh đưa đồ cho cô, sau đó cúi người về bàn lấy lá trà trong vại, hai người cùng nhau pha trà.

Khương Duy Dân nhìn bọn họ ăn ý như vậy, chỉ cười cười, cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính: "Tiểu Tang, mọi người trong cục đều cực kỳ coi trọng cương vị của cô. Đem tâm lý học tội phạm kết hợp với phương pháp điều tra truyền thống, đây là chuyện bắt buộc phải làm. Nhưng tôi đồng ý với cách nhìn của Tiểu Bàng, không trực tiếp mời chuyên gia bên Mỹ tới, bề ngoài nhìn rất uy phong nhưng khi sử dụng chắc chắn sẽ có va chạm, dù sao nền tảng văn hóa cũng quá khác biệt. Mời chuyên gia bên Mỹ không hiểu tình hình của Trung Quốc còn không bằng tự mình bồi dưỡng nhân tài. Trước mắt, biểu hiện của cô tới nay đều vô cùng tốt, cô thật chính là người phù hợp với yêu cầu của chúng tôi nhất."

"Mấy lời này đều là vô nghĩa, ông không thể nói thẳng được sao?" Bàng Lỗi nhíu mày, đem ly trà tốt nhất đặt trước mặt ông, thầm nhắc nhở.

Khương Duy Dân cũng không quan tâm việc anh độc mồm như vậy, ông cầm chén trà lên, uống một ngụm, buông chén trà xuống rồi mới tiếp tục: "Nhưng tạm thời chưa có biên chế, thân phận của cô hiện tại chúng tôi cần phải bảo mật. Hy vọng cô đừng để ý."

"Không để ý, đương nhiên không để ý rồi." Tang Cẩn thật sự không ngại việc này. Cô rốt cuộc cũng hiểu vì sao Khương Huy Dân cố ý cho bọn họ nghỉ phép dài hạn, cùng cô nói những lời này, ông ấy là lo cô sẽ cảm thấy ủy khuất. Nhưng ông ấy không biết rằng, cô cảm kích còn không kịp, lấy đâu ra chỗ mà cảm thấy ủy khuất nữa chứ?

https://thuviensach.vn

"Vậy là tốt rồi. Tuy không có biên chế nhưng tất cả đãi ngộ đều dựa theo quy định của nhân viên chính thức, chúng tôi sẽ trang bị cho cô thêm một trợ lý, cô cũng sẽ có phòng làm việc riêng."

"Phòng làm việc riêng?"

Bàng Lỗi liền từ chối thay cô: "Cô ấy và tôi làm việc trong cùng văn phòng là được, cục cảnh sát làm gì có lắm phòng như vậy? Trợ lý cũng miễn đi, có Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt là đủ rồi. Còn chuyện khác không?"

"Như vậy cũng không tồi, sao tôi không nghĩ tới điểm này vậy? Công việc chủ yếu của Tiểu Tang là hỗ trợ đội trưởng Bàng phá án, cậu ấy sẽ là sếp trực tiếp của cô, hai người lại... Thôi, cứ vậy đi, cũng không còn chuyện khác nữa. Hai người về nghỉ ngơi đi, hết phép thì quay lại làm việt."

Tang Cẩn thấy Bàng Lỗi đứng dậy ra ngoài, cô cũng đứng lên, nhìn Khương Duy Dân tỏ lòng biết ơn, chào tạm biệt, sau đó vội vàng rời khỏi, ra tới cửa thì thấy người đàn ông kia đang đứng chờ cô.

Hai người sóng vai rời khỏi cục cảnh sát, không hề nắm tay nhau, mãi tới khi lên xe, anh mới kéo cô lại gần, nghiêm túc nhìn cô, hỏi: "Thật sự không để ý sao?"

Cô nhìn anh theo thói quen chuẩn bị hôn cô, liền lập tức duỗi tay ngăn cản: "Ở đây là chỗ làm, chúng ta về nhà trước đã."

Khóe miệng anh cong lên: "Được, về nhà." Nói xong, anh thắt đai an toàn cho cô, sau đó nhanh chóng khởi động xe.

Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy Khương Duy Dân miêu tả không sai, Bàng Lỗi quả thật không phải lái xe, anh ấy rõ ràng là đua xe mà. Đương nhiên, tốc độ vẫn nằm trong phạm vi quy định.

https://thuviensach.vn

Bọn họ không về nhà mà tới siêu thị trước, mua ít đồ dùng, đồng thời còn mua thêm một túi sủi cảo. Lúc trả tiền, thu ngân siêu thị thuận miệng hỏi bọn họ một câu: "Hai người có muốn lấy thêm hộp thuốc tránh thai không?"

"..."

"..."

Tang Cẩn và Bàng Lỗi cơ hồ đồng loạt cùng nhìn thu ngân, hai người im lặng cả nửa ngày, một câu cũng nói không ra hơi, cả khuôn mặt đỏ bừng giống như trộm cướp bị bắt tại trận.

"Không cần sao?" Thấy bọn họ không trả lời, thu ngân hỏi lại một câu.

"Ngày mai rồi nói." Bàng Lỗi đáp trả một câu, cuối cùng cũng dập tan suy nghĩ đẩy mạnh tiêu thụ của thu ngân.

Nói xong, anh liền cầm túi đồ, kéo cô vội vàng rời đi.

Trên đường về nhà, hai người đều mất tự nhiên tới im lặng, sợ rằng chỉ cần bất cẩn nói sai sẽ kéo mây đen cuồn cuộn tới, hai người đều sẽ bị sét đánh.

Về tới nhà, anh kêu cô đi tắm rửa trước, còn mình đi nấu sủi cảo.

Tang Cẩn vừa định nói sẽ cùng anh vào bếp, nhưng người đàn ông kia đã chui vào bếp, còn cố tình đóng cửa lại. Anh có phải cũng cảm thấy xấu hổ hay không? Cô kỳ thật cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không thể không bắt đầu tự hỏi chính mình, hai người bọn họ cứ như vậy mà ở chung nhà sao?

Lúc tắm rửa, trong đầu cô vẫn nghĩ về vấn đề này, tắm xong, anh cũng đã bưng sủi cảo bày lên bàn.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn ngồi vào bàn ăn, trước mặt là làn sương trắng lượn lờ. Cô nhìn người đàn ông đối diện bận rộn không thôi, muốn lên tiếng lại không biết phải bắt đầu thế nào.

"Có chuyện gì thì ăn xong rồi nói." Bàng Lỗi gắp một miếng sủi cảo vào chén, đẩy tới trước mặt cô, giục cô cầm đũa.

Cô chỉ có thể vùi đầu vào ăn. Anh vẫn ăn nhanh như vậy, còn cô lại ăn rất chậm. Ăn xong, cô kêu anh đi tắm rửa trước, còn mình thì rửa chén. Anh cũng không phản đối, chờ anh tắm xong đi ra, cô cũng đã rửa chén, thu dọn phòng bếp thật sạch rồi ra phòng khách.

"Sao tối nào anh cũng gội đầu vậy? Còn nói em." Tang Cẩn nhìn tóc anh ướt dầm dề liền cầm lấy khăn lông, ngồi cạnh giúp anh lau đầu.

Bàng Lỗi đè tay cô lại, hỏi: "Em muốn nói gì với anh sao?" Cả buổi tối cô đều tỏ vẻ bất an, anh biết cô đang có việc.

Tang Cẩn do dự một hồi, cuối cùng cũng nói: "Em muốn nói là, tạm thời chúng ta có thể không có cùng nhau được không?"

Ánh mắt anh hiện lên một tia nghi ngờ, trong đó cũng có chút thất vọng, anh giật khăn lông trong tay cô, nói: "Được, tối nay em ngủ trong phòng bữa trước, anh ngủ phòng sách. Ngủ ngon."

Nói xong, anh đứng dậy đi vào phòng bên cạnh phòng ngủ, còn trực tiếp đóng cửa lại.

Tang Cẩn ngây ngốc ngồi trên sô pha, qua một hồi lâu mới hoàn hồn. Trong lòng không khỏi bất an, anh ấy tức giận rồi sao? Anh ấy vì sao không nghe cô giải thích chứ?

Cô nhìn cửa phòng đang đóng chặt, trong lòng đột nhiên vô cùng khó chịu. Một mình ngồi ngoài phòng khách, cô hy vọng cánh cửa đóng chặt

https://thuviensach.vn

kia sẽ đột nhiên đi ra, anh sẽ lại ra ngoài, nhưng cuối cùng chẳng xảy ra gì cả. Cô chỉ có thể đứng dậy về phòng, leo lên giường ngủ.

Nằm trên giường, Tang Cẩn không ngừng tự hỏi chính mình, quyết định này của cô là sai hay sao?

Thời gian bọn họ chính thức quen nhau tuy rằng không ngắn, nhưng trong nửa năm đó lại không hề được ở gần nhau. Trong suy nghĩ của cô, ở cùng chính là kết hôn. Hiện tại công việc của cô vừa mới bắt đầu, cô hy vọng có thể dành sức lực vào công việc, trước mắt khẳng định sẽ không suy xét tới chuyện kết hôn. Cho nên cô mới hy vọng bọn họ đừng ở cùng nhau nhanh như vậy. Suy nghĩ này, liệu có phải anh ấy không thể chấp nhận được không?

Đương nhiên, đây không phải vấn đề gì quan trọng, mà mấu chốt chính là gia đình. Nếu chỉ có hai người bọn họ, sự tình sẽ rất dễ dàng. Nhưng anh có thể chấp nhận cô, không có nghĩa người nhà của anh cũng chấp nhận cô.

Tang Cẩn nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy bản thân không sai, chính cô cũng suy nghĩ cặn kẽ mới đưa ra quyết định này. Nhưng cô không biết vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy.

Cô nằm trên giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, phòng cô lại không khóa, cô nghe tiếng cánh cửa bị đẩy ra, sau đó liền đóng lại. Tiếng bước chân rất nhỏ một lúc một gần, rất nhanh, giường cô đã lõm xuống một bên, hơi thở quen thuộc từ phía sau liền bao trùm lấy cô.

"Em ngủ chưa? Nếu chưa ngủ thì nói chuyện với anh mấy câu, nói xong anh sẽ về phòng." Bên tai truyền tới giọng nói quen thuộc của anh, giống như dòng nước mát trong màn đêm chảy vào lòng cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nghe anh nói sẽ về phòng liền lập tức xoay người, ôm lấy eo anh.

Cái ôm này của cô rất chặt, bất giác đụng phải bộ vị đã bành trước của anh. Anh nhanh chóng nhích ra ngoài, cố tình tạo khoảng cách với thân thể cô.

Tang Cẩn giận tới cắn răng, hành động này của anh là có ý gì? Cô chưa từng nói bọn họ không thể ngủ chung mà!

Không đợi anh lên tiếng, cô đã ngẩng đầu, chủ động hôn anh.

Nhất thời Bàng Lỗi không khỏi kinh ngạc, phản ứng này của cô là sao? Vừa rồi không phải còn nói không muốn ở cùng với anh sao? Nhưng hiện tại... Đầu lưỡi linh hoạt của cô gái này đã xâm nhập vào miệng của anh.

Dễ như trở bàn tay, anh chuyển từ bị động sang thế chủ động, hai tay ôm lấy người cô, đem thân thể cô đẩy ngã xuống, xoay người nằm trên người cô...

Hai người này phát triển nhanh quá!!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Nôn Nóng, Bất An

Đêm dài lạnh lẽo.

Ánh trăng màu ngân bạc xuyên qua cửa sổ hòa lẫn cùng ánh đèn màu cam đầu giường.

Nhiệt độ trong phòng nhờ đôi nam nữ hôn nhau trên giường mà nhanh chóng tăng lên.

Tang Cẩn cảm nhận được độ nặng của thân thể người đàn ông, lồng ngực vốn đã khó chịu nay phảng phất đã bị đè ép hoàn toàn khiến cô không thể hít thở.

Rõ ràng là vậy nhưng cô lại không đẩy anh ra, thậm chí, hai tay còn chủ động ôm lấy cổ anh, tiếp tục cùng anh cảm nhận nụ hôn kịch liệt. Hai người hôn nhau tới cơ hồ không còn dưỡng khí, nhưng trước sau vẫn không muốn tách ra.

Bàn tay của người đàn ông bắt đầu dao động, vuốt ve thân thể của cô.

Bàn tay rộng lớn cực nóng của anh đặt trước ngực cô, nhiệt độ từ nơi đó cách tầng áo ngủ mỏng manh truyền vào người, cả thân thể cô bỗng dưng run lên, cảm giác cả người như bị lửa đố.

Tay anh ban đầu chỉ đặt trên người cô, nhưng không biết làm sao, rất nhanh, bàn tay đó bắt đầu nhẹ nhàng xoa niết làn da mềm mại của cô. Sức lực từ nhẹ thành mạnh, đến cuối cùng, anh càng thêm kích động mà ôm lấy

https://thuviensach.vn

cô, một bên hôn, một bên dùng thân thể của mình nghiền nát cơ thể cơ, dường như càng muốn hưởng thụ sự động chạm này.

Tang Cẩn bị môi anh nghiền nát. Một lần nữa cô lại cảm nhận được, sâu trong nội tâm đã không còn bất cứ áp lực gì nữa, mà trong đó dường như đang có một lỗ trống cần được lấp đầy. Loại khát vọng đó theo nụ hôn của anh, sự vuốt ve cơ thể cô theo thời gian dần dần trở nên mãnh liệt.

Trái tim đang vô cùng chờ mong, anh lại đột nhiên dừng lại, nhìn cô, hơi thở nặng nề, khóe miệng lại cong lên ý cười.

Tang Cẩn có chút tức giận: "Không được làm như vậy?"

"Em cũng muốn anh làm thế này với em sao?" Anh vừa nói vừa xoay người đi xuống, nụ cười trên môi càng đậm.

"..." Cô tức giận tới lập tức xoay người đưa lưng về phía anh, anh rõ ràng là đang trêu cợt cô, nhìn cô xấu hổ đây mà!

Bàng Lỗi từ phía sau ôm lấy cô gái đó: "Sớm biết thế này anh đã trực tiếp mua đồ ở siêu thị, không cần giày vò bản thân cả một buổi tối." Anh nhỏ giọng bên tai cô một câu như lời giải thích nguyên nhân anh dừng lại.

Vấn đề là, ở siêu thị mua thứ đồ an toàn đó, đừng nói là cô, ngay cả anh cũng cảm thấy xấu hổ. Kế hoạch của anh vốn là cho cô nghỉ ngơi đêm nay, vì thế mới quyết định ngày mai đi chuẩn bị những thứ này.

Tang Cẩn vốn tưởng anh còn để ý chuyện cô nói khi nãy, cho nên mới cố ý hành động một nửa rồi dừng lại, xem như trừng phạt cô. Nghe anh giải thích như vậy, tất cả buồn bực trong lòng lập tức biến mất. Cô xoay người, nhìn anh: "Anh không giận sao?"

Bàng Lỗi cầm tay cô ấn lên ngực mình: "Anh giận cái gì? Anh tôn trọng suy nghĩ của em, có ở cùng hay không tùy em quyết định, nhưng anh

https://thuviensach.vn

hy vọng em đừng để anh chờ quá lâu. Hiện tại anh thật sự không quen phải ở một mình, căn bệnh kỳ lạ này chỉ có mình em có thể chữa khỏi."

Tang Cẩn thiếu chút nữa đã bật thốt lên, kỳ thật cô cũng vậy.

Trước khi anh xuất hiện, một mình cô cũng có thể sống tốt, nhưng hiện tại, cô rất sợ phải ơi một mình. Nguyên nhân chính là vì vậy, nếu bọn họ ở cùng một nhà, thời gian càng dài, tình cảm càng sâu, nếu có một ngày bọn họ không thể tách nhau được, cô sẽ cảm thấy sợ hãi. Cho nên, cô mới để lý trí cuối cùng của mình khống chế trái tim, không cho bản thân hãm sâu quá nhanh như thế.

Anh như hiểu rõ tâm sự của cô: "Đừng nghĩ quá nhiều, chúng ta không giống Bào Khải Nham và Phác Sư Sư. Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, vĩnh viễn không xa cách." Anh vừa dứt lời, đáy mắt cô lập tức trở nên ngưng trọng.

"Vĩnh viễn là bao lâu? Khi em còn nhỏ ba cũng thường xuyên nói như vậy. Thời điểm cầu xây xong, gia đình em còn đi chúc mừng, em trai hỏi mẹ, sau này nó có thể vĩnh viễn ở cùng ba mẹ, chị gái và bà ngoại không. Nhưng mấy ngày sau, gia đình em... Trên thế gian này, không có gì là vĩnh hằng cả." Nước mắt theo khóe mi chậm rãi chảy xuống.

Ký ức giống như tấm kính bị vỡ thành từng mảnh. Cô muốn bắt lấy mọi thứ để lắp ghép lại, nhưng bản thân đột nhiên phát hiện tất cả đều phí công, chỉ cần chạm vào ký ức đó, cô sẽ cảm thấy cả người vô cùng đau đớn. Cho nên, cô chỉ đành đem toàn bộ chôn sâu trong lòng.

Đây là lần đầu tiên cô trực tiếp bộc lộ vết thương trước mặt anh như vậy. Anh thật sự rất vui vẻ cuối cùng cô cũng chịu mở lòng với mình, nhưng trái tim lại càng khó chịu vì bản thân không thể thay cô chịu đựng những thống khổ này, chính anh cũng không thể cùng cô vượt qua giai đoạn khó khăn nhất.

https://thuviensach.vn

Anh chưa từng vì bất cứ chuyện gì mà cảm thấy tiếc nuối. Không hối hận về những chuyện trong quá khứ, đây là nguyên tắc sống của anh. Nhưng giờ khắc này, không thể có mặt sớm trong cuộc đời của cô đã trở thành tiếc nuối lớn nhất và sự thật này anh không cách nào thay đổi.

Bàng Lỗi không biết phải an ủi cô thế nào, dù sao anh có nói gì cũng không thể thay đổi sự thật và cũng không thể giảm bớt bi ai trong lòng cô. Anh chỉ có thể ôm cô vào lòng: "Đinh Đinh, em không cần vĩnh hằng, em chỉ cần có anh là đủ. Chỉ cần anh còn ở đây, em sẽ hạnh phúc." Anh không dùng từ "vĩnh viễn" để bày tỏ tình cảm của anh, bởi vì anh biết cô không thích.

Tang Cẩn nghe vậy liền ngửa đầu nhìn anh.

Dưới ánh đèn màu cam, khuôn mặt tuấn tú của anh đặc biệt nhu hòa, trên biểu cảm kiên nghị đó là ánh mắt chắc chắn, nói như một liều thuốc giảm đau xoa dịu lòng cô, sự bi ai trong lòng bỗng như biến mất.

Cô cứ như vậy mà nhìn anh, giọt nước mắt trong suốt theo khóe mi lăn ra. Anh nhìn tới ngây người, tùy tay nâng lên lau sạch cho cô, sau đó cúi người hôn lên môi lần nữa. Tuy rằng biết tiếp theo sẽ vô cùng khó chịu, nhưng anh nhất định phải làm như vậy.

Hai người quấn quýt với nhau thiếu chút đã vượt quá giới hạn, nhưng cuối cùng anh vẫn tự khống chế được.

Tang Cẩn đột nhiên cảm nhận được sự kiên cường của người đàn ông cô yêu. Không muốn để anh khó chịu, cô liền xoay người, đưa lưng về anh, còn anh trước sau vẫn ôm chặt cô.

Ký ức không mấy tốt đẹp khiến cả người mệt mỏi, không bao lâu cô đã chìm vào giấc.

https://thuviensach.vn

Còn anh rất khuya mới ngủ. Sáng hôm sau, anh thức dậy sớm, rời khỏi phòng.

Lúc Tang Cẩn tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô ngồi dậy, nhìn cạnh giường trống không, trong lòng có chút mất mát. Bọn họ chỉ mới ngủ chung vài lần, nhưng lần nào tỉnh dậy cũng đều không thấy anh, loại cảm giác này, cô đột nhiên cảm thấy không thích.

Cô ngây cả người, bỗng dưng tiếng di động vang lên. Di động đặt trong phòng khách, lúc ra ngoài cô mới phát hiện phòng khách cũng không có ai.

Cô cầm di động, một bên nghe máy một bên đi vào phòng bếp, nhìn vào bên trong, cũng không có ai. Trong phòng tắm cũng không có tiếng nước chảy nhưng cô vẫn tới đó, đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong, kết quả vẫn là như vậy.

Tang Cẩn vô cùng thất vọng, lúc này chỉ đành cầm di động về lại sô pha. Trong điện thoại, Du Chí Long vẫn nói về vụ án Bào Khải Nham dùng bút chì giết người.

Bào Khải Nham giết Tưởng Phỉ Phỉ là sự thật, hắn ta cũng thành thật thú nhận. Phác Sư Sư thoát khỏi hiềm nghi giết người nhưng Sam lại cung cấp chứng cứ tố cáo Duyên Lai lừa gạt, thủ đoạn là thông qua mai mối mà lừa gạt hội viên, marketing quá mức, nhận tiền thù lao rất lớn nhưng lại không đáp ứng yêu cầu của hội viên. Tuy Duyên Lai chỉ mới thành lập được 5 năm nhưng công ty đã mở rộng thị trường, nhiều nơi trên cả người đều có chi nhánh, tiền lừa đảo lên tới hàng trăm triệu, tính chất vô cùng nghiêm trọng nên bị xét vào tội hình sự. Cảnh sát Hongkong đã chuyển giao Phác Sư Sư cho cảnh sát đại lục, Duyên Lai cũng bị đưa ra xét xử. Về phần Lâm Tê, tuy rằng cô ta không giết người, cũng không chủ động tham gia hoạt động lừa gạt của Duyên Lai, nhưng trong vụ án Bào Khải Nham

https://thuviensach.vn

giết Tưởng Phỉ Phỉ, cô ta lại cùng phạm tội, cho nên đương nhiên phải chịu xử phạt tương ứng.

"Bông hoa nhỏ, tôi nói nhiều như vậy, sao một chút phản ứng em cũng không có vậy?" Trong điện thoại, Du Chí Long bắt đầu oán giận.

"À, cảm ơn anh đã kể tôi nghe mấy việc này, vụ án kết thúc là được, Thích Nguyệt không sao thì tốt." Trong đầu Tang Cẩn vẫn thất thần suy nghĩ chuyện khác, mới sáng sớm, anh ấy đi đâu?

Đúng lúc này lại có cuộc gọi khác gọi tới, vừa nhìn màn hình, là số của anh.

"Cảnh sát Du, thật xin lỗi, hiện tại tôi có việc, khi nào rảnh tôi sẽ gọi lại cho anh. Tạm biệt." Không đợi Du Chí Long trả lời, cô trực tiếp nhận cuộc gọi khác.

"Anh đi đâu vậy? Vì sao không nói với em một tiếng, em tìm anh cả nửa ngày." Thiếu chút cô đã nói "Em nhớ anh"... Nhưng tối qua bọn họ còn mới ngủ chung, hiện tại bày tỏ như thế hình như không được thích hợp.

"Nhớ anh hả?"

Tang Cẩn không khẳng định, cũng không bác bỏ: "Chừng nào anh về? Em đi làm bữa sáng, chờ anh về ăn chung."

"Bữa sáng có sẵn rồi, hôm nay anh có chút việc phải ra ngoài một chuyến, trong tủ lạnh có đồ ăn, trưa nay muốn ăn cái gì, em tự nấu đơn giản là được. Buổi tối anh dẫn em tới một nơi."

Tang Cẩn nghe anh nói cả ngày đều không ở nhà, tâm trạng càng khó chịu hơn: "Anh không phải lại đi tra án gì chứ? Hiện tại không phải được nghỉ phép sao?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, nghỉ phép, bây giờ anh đang lái xe, tối mình nói chuyện tiếp."

"..." Nghe đối phương dập máy, Tang Cẩn tức giận tới cực điểm, cô trực tiếp vứt điện thoại xuống sô pha, đứng dậy đi đánh răng rửa mặt, sau đó ăn sáng.

Ăn xong, cô đi rửa chén, sau đó chạy tới phòng làm việc đọc sách. Ngồi chưa được vài phút, cô lại chạy về phòng ngủ tìm đồ; vô phòng, cô lại không nhớ bản thân định tìm thứ gì, bản thân lại chạy ra phòng khách, mở TV, cầm điều khiển đổi kênh qua lại, cuối cùng lại chán nản về phòng sách. Ngồi chưa được bao lâu đã tới giờ cơm trưa, cô nhớ anh nói trong tủ lạnh có đồ ăn nên liền chạy vào bếp nấu cơm.

Tóm lại, cả ngày cô như người ở thư phòng, một mình chạy tới chạy lui trong nhà. Cô không thể không thừa nhận, kỳ thật cô hay ra phòng khách là muốn xác nhận xem anh có gọi điện hay nhắn tin hay không. Kết quả, cả gì cũng không có, suốt cả một ngày không hề có tin tức của anh!

Có lẽ tức giận đủ rồi, cũng mệt lắm rồi, cô ôm di động trực tiếp ngủ trên sô pha.

Lúc Bàng Lỗi về nhà đã là buổi chiều. Vừa vào cửa, phát hiện không có ai, hình ảnh cô gái kia sẽ chạy như bay tới ôm làm nũng lại không có. Đương nhiên, anh đã sớm chấp nhận sự thật này, loại chuyện như thế sẽ không phát sinh trên người cô, cô gái này lý trí tới đáng sợ, nhớ khi đó bọn họ ôm nhau nằm trên giường, cả người anh thì nóng như lửa đốt nhưng cô lại bình tĩnh thảo luận với anh vụ án giết người. Còn nữa, hôm qua cô thế mà nói không muốn sống chung với anh... Một chút đáng yêu cũng không có!

Tuy rằng cô không đáng yêu nhưng anh vẫn mong ngóng thời điểm về nhà, giờ phút này, lòng anh đã nóng như lửa đốt đi tới từng phòng tìm cô. Khắp nơi đều không tìm được, trái tim anh đột nhiên cảm thấy thất bại.

https://thuviensach.vn

Anh về lại phòng khách, ngồi xuống sô pha, ngửa người ra sau, lúc này mới phát hiện phía sau có người.

Bàng Lỗi lập tức ngồi thẳng dậy, xoay người nhìn cô gái đang nằm trên sô pha. Cô lúc này như con mèo nhỏ đang cuộn tròn, rõ ràng vừa bị anh đè xuống như vậy mà cô vẫn không tỉnh. Tay cô hình như đang ôm gì đó, anh nhẹ nhàng bẻ tay cô ra, phát hiện thứ cô đang ôm là di động.

Lúc ngủ cô ôm di động làm gì? Đặt trước ngực như vậy, cô không sợ phóng xạ sao?

Bàng Lỗi lấy di động trong tay cô ra muốn đặt lên bàn nhưng không cẩn thận động vào phím, màn hình lập tức sáng lên, bên trên là dòng tin nhắn.

Lỗi Lỗi, em nhớ anh, anh về đi.

Hai mắt Bàng Lỗi lập tức căng lớn, đây là tin nhắn cô muốn gửi cho anh sao? Tin nhắn chứa đầy tình cảm như vậy, vì sao anh lại không nhận được? Nhìn kỹ lại anh mới phát hiện, tin nhắn còn nằm trong hộp thư rác, chưa được gửi đi. Anh tiện tay bấm vào, một tin nhắn gửi đi cũng không hề có nhưng hộp thư rác lại có rất nhiều điều. Anh nhịn không được tò mò mà mở ra đọc, tất cả đều là viết cho anh:

Cảm ơn bữa sáng của anh, em ăn rất ngon, nếu có anh ăn cùng thì tốt biết mấy.

Cơm trưa em không muốn ăn, không có anh ở đây, em ăn không vô.

Thật ra em vô cùng mâu thuẫn, em sợ nếu cứ ở bên anh, em sẽ không tách ra được, cho nên hôm qua em mới nói như thế. Nhưng đột nhiên em lại không muốn ở một mình, em muốn mỗi sáng tỉnh dậy, ánh mắt đầu tiên sẽ nhìn thấy anh.

https://thuviensach.vn

Anh tức giận sao? Bằng không, em không dọn ra ngoài nữa được không?

Bàng Lỗi, rốt cuộc khi nào anh mới về?

...

Nếu không về, anh chính là tên khốn!

Đọc tới đây, khóe miệng Bàng Lỗi cong lên càng sâu, trái tim đột nhiên ngọt tới tận đáy. Nhìn tin nhắn cuối cùng này, anh thiếu chút đã cười ra tiếng. Đương nhiên, anh không cười, vừa định đánh thức cô, ngẫm lại vẫn chưa tới lúc. Anh thoát hộp thư nháp ra, sau đó bỏ lại vào túi cho cô.

Anh đứng dậy, ôm cô lên, lấy luôn túi của cô cùng rời khỏi nhà. Xuống lầu, vào xe, anh đặt cô ngồi bên ghế phụ lại, còn anh đi qua ghế điều khiển, khởi động xe.

Thỉnh thoảng anh quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, cô ngủ rất ngon, trước sau vẫn chưa tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cùng Nhau Xây Dựng Tổ Ấm

Tang Cẩn tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang ngồi trong xe, còn người đàn ông bên cạnh thì nghiêng đầu nhìn mình.

"Tỉnh rồi sao? Tỉnh rồi thì xuống xe đi." Bàng Lỗi ngồi thẳng người dậy.

Tang Cẩn đưa mắt nhìn ra bên ngoài: "Đây là đâu?" Chỗ này sao lại quen mắt như vậy? Hình như cô từng tới đây rồi.

"Nhà của em." Bàng Lỗi trả lời rồi lập tức đẩy cửa đi ra.

Tang Cẩn còn chưa kịp hiểu khái niệm "nhà của em" là gì, cửa xe bên cạnh đã mở ra, anh duỗi tay kéo cô đi xuống.

Nhìn căn biệt thự trước mặt, Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ người mua biệt thự của cô là anh sao?

Mãn Thành Uy từng nói căn biệt thự này là cha cô để lại, sau này cô có đi tìm hiểu, quả thật là do chính cha cô mua. Cô tính toán, giá đất tuy đang tăng nhưng nó khác xa với giá trị thật của căn biệt thự. Vì thế, cô quyết định bán nó, đem số tiền giao cho Mãn Thành Uy. Trước khi đi Hongkong, cô cũng đã nhờ bên bất động sản rao bán nhưng không ai tới mua. Sau khi trở về chưa được bao lâu, công ty bất động sản liền bảo có người mua. Cô đem toàn bộ thủ tục ủy quyền cho công ty xử lý, đương nhiên không biết người mua biệt thự là anh.

Tang Cẩn quay đầu: "Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi không nhìn cô, chỉ đưa mắt nhìn biệt thự: "Thứ nhất, anh không lấy một xu từ ba mẹ thứ hai, anh xác thực không có nhiều tiền như vậy mà giống vị tổng tài bá đạo nào mua biệt thự cho em; thứ ba, tuy anh không có nhiều tiền nhưng mấy năm nay cũng có tích lũy một chút, hơn nữa, anh là đang tìm một người vợ thông minh và hiền lành tình nguyện làm việc nhà giúp anh."

Nói xong, anh quay đầu nhìn cô: "Trùng hợp em không muốn ở cùng với anh, anh chỉ có thể chuẩn bị thêm cho em một biệt thự nữa. Hai căn nhà, tùy em chọn."

Tang Cẩn nghe anh nói thế liền nhịn không được mà cười, trong tiềm thức cũng dần đồng ý với cách giải thích của anh.

Thành phố Thanh An không thể so với những thành phố lớn khác, tấc đất tấc vàng, nơi này còn là ngoại ô, không khó để mua. Còn chuyện tìm người vợ thông minh và hiền lành... Tâm tình cô thật sự vô cùng thoải mái.

"Em không vào xem nhà của mình sao?" Anh ở cạnh nhắc nhở, đưa tay về phía cô.

Tang Cẩn gật đầu, bắt lấy tay anh, hai người sóng vai đi về phía trước.

Cô nhìn xung quanh, đồi xanh nước biết, ngay cả không khí cũng tràn ngập hương hoa, tất cả mang lại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Cô mơ hồ nhớ lại, cuộc sống khi nhỏ của cô có lẽ cũng chính là như vậy.

Một căn nhà gạch đỏ hai tầng, phía trước là khu đất trống dành cho bọn trẻ chơi đùa. Bên tay phải là một hồ nước lớn, bên trong nuôi rất nhiều cá, hoàng hôn, cô thường cùng đám nhỏ mồ hôi đầy đầu nhảy xuống hồ bơi lội. Bên tay phải là một vũng bùn đầy cỏ lau. Giữa hai hồ nước là một vườn

https://thuviensach.vn

rau nho nhỏ, bên trong trồng đủ dây mướp, đậu que, ớt xanh, mỗi sáng bà ngoại và mẹ thường ra đó làm cỏ tưới nước.

Mọi thứ trước mắt tựa hồ giống hệt như xưa. Đương nhiên, diện tích không lớn như vậy, nước trong ao cá vô cùng trong, bên trái hồ nước đã không còn lau sậy, vườn rau ở giữa cũng không phong phú như khi còn nhỏ, mọi thứ vẫn là trống không.

"Anh không biết trồng rau, việc này về sau do em xử lý. Chúng ta vào trong xem trước đi." Bàng Lỗi cắt ngang suy nghĩ của cô, kéo cô vào trong biệt thự.

Cách bài trí bên trong cũng không khác nơi cô ở khi nhỏ là mấy.

Vừa vào cửa, đó là một phòng khách rất lớn. Ba mẹ cô đều là người hiếu khách nên trong nhà lúc nào cũng náo nhiệt, đặc biệt hơn là ba cô còn thu nhận đồ đệ. Ở tầng này còn có phòng bếp, phòng ăn, phòng tắm và một phòng ngủ, trước kia đó là phòng dành cho bà ngoại của cô.

Trên lầu toàn bộ đề là phòng ngủ, bố mẹ cô một phòng, cô và em trai một phòng, nhưng chị em bọn họ lại thường xuyên đánh nhau nên sau này phải tách riêng ra. Tuy là tách riêng nhưng mỗi sáng tỉnh dậy, cô đều thấy em trai mình đang nằm trên giường. Em cô nhát gan, buổi tối chỉ cần nghe bên ngoài có tiếng chó sủa sẽ không dám ngủ, cho dù thế nào cũng phải chờ cô dỗ dành nó mới vào giấc.

Tang Cẩn tham quan một vòng rồi ra ngoài hành lang nhìn phong cảnh bên ngoài, trong đầu nhớ lại rất nhiều chuyện khi nhỏ. Cô đột nhiên quay đầu nhìn anh: "Làm sao anh biết được?"

Cô không kể quá nhiều chuyện với anh, bao gồm cả gia đình cô, anh sao lại biết nơi cô từng ở là như thế nào? Nhà bọn họ sớm đã bị phá, nơi đó bây giờ đã biến thành một bến xe đường dài.

https://thuviensach.vn

"Có bản vẽ, là ba em để lại." Bàng Lỗi cũng không định giấu diếm cô, kéo cô xuống lầu, "Lại gần mà xem."

Tang Cẩn bị anh kéo ra sau biệt thự. Phía sau là một bể bơi ngoài trời, đây là thứ mà khi nhỏ nhà cô không có. Cô nhớ phía sau nhà mình là một cánh đồng, phía sau cánh đồng là núi. Nhưng hiện tại, nơi này đang trong quá trình đô thị hóa, đa phần đồng ruộng đều dẹp bỏ, rất khó có thể nhìn thấy.

Anh kéo cô xuyên đi về phía trước, xuyên qua bể bơi, tiếp tục đi thêm một đoạn đường rồi bắt đầu leo lên núi, xa xa có thể nhìn thấy một khu vườn với những bông hoa nở rộ.

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, nhanh chóng thoát khỏi tay anh rồi chạy tới, dừng lại trước tảng đá khổng lồ ngay cổng.

Phiến đá nở hoa.

Trên mặt đá khắc bốn chữ rất to, nhưng điều kỳ lạ chính là trên phiến đá giống như có hoa nở ra. Loài hoa này đối với cô đương nhiên vô cùng quen thuộc, là hoa dâm bụt, hơn nữa không phải loại hoa màu đỏ bình thường. Những bông hoa này có cánh màu vàng, chỉ có phần nhị ở giữa là màu đỏ. Chủng loại này cô cũng nhận ra, là thiếu nữ lắc vòng.

Trong đầu Tang Cẩn đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh, lúc mười tuổi, cô rất thích lắc vòng, hơn nữa còn lắc không chịu dừng nghỉ. Nhớ tới việc này, cô nhịn không được mà bật cười. Cảm nhận được bước chân phía sau đang lại gần, cô thuận miệng nói: "Khi nhỏ em lắc vòng rất giỏi, em còn đoạt giải quán quân lắc vòng trong đại hội thể thao của trường. Vốn dĩ mẹ em muốn em bỏ sở thích này, sợ em không lo học hành, nhưng về sau em cầm được giải quán quân, bà ấy là là giáo viên trong trường cho nên rất có mặt mũi, từ đó không còn ngăn cấm em nữa."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn đôi mắt trong suốt như nước của cô rạng rỡ sáng lọi, anh từ phía sau ôm chầm lấy cô, hai tay đặt lên mu bàn tay cô, cằm gác lên vai, nghiêng đầu nhìn cô: "Khi nào thì cho anh xem đây? Trong nhà hiện tại có một cái vòng."

Nhìn cô vui vẻ như vậy, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm. Vất vả nửa năm nay, cuối cùng cũng có thu hoạch.

"Lúc nào cũng được..."

Tang Cẩn vừa nghiêng đầu, còn chưa nói xong đã bị môi anh bao phủ lấy miệng mình, nhanh chóng xoay người cô lại. Hai người đứng đối diện nhau, lại lần nữa ôm hôn mãnh liệt.

Dưới hương hoa dâm bụt dịu nhẹ, bọn họ quấn quýt nhau thật lâu.

Mãi tới khi gió núi bắt đầu lên, có tiếng chuông gió nhẹ nhàng truyền vào tai bọn họ, anh mới nhớ phong cảnh bên trong còn chưa xem xong, vì thế mới buông cô ra, kéo cô đi vào vườn hoa.

Tang Cẩn nghe tiếng chuông gió, vừa tiến vào đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Một khu vườn hoa dâm bụt sặc sỡ lóa mắt, trước mỗi gốc cây đều treo một chiếc chuông gió, chỉ cần gió thổi qua, tất cả sẽ phát ra âm thanh êm dịu "Đinh đinh đinh đinh, đinh đinh đinh đinh..." hết đợt này tới đợt khác truyền vào tai, phảng phất như hàng trăm con chim đang cùng hợp tấu.

Cả đoạn đường này thật sự có quá nhiều bất ngờ dành cho cô. Đi dọc theo con đường nhỏ tham quan khu vườn, cô thầm đếm số lượng chuông gió, tuy rằng không thể đếm hết nhưng cô có thể đoán ra. Cô quay đầu nhìn anh, cười hỏi: "999 chiếc chuông gió này anh lấy từ đâu vậy? Có phải tốn rất nhiều tiền hay không?" Kỳ thật cô rất muốn mắng anh, anh ấy sao lại lãng phí thời gian vào việc này như vậy?

https://thuviensach.vn

Anh nhíu mày: "Chuông gió này hôm nay một mình anh treo lên, lần sau nếu phải dỡ xuống quả thật phải tìm người phụ, anh không có thời gian rảnh rỗi như thế. Em thấy được nhiều thứ như vậy, không phải nên cảm ơn gì sao?" Không phải cô nên kích động, chủ động hôn anh sao? Sau đó...

Tang Cẩn nhìn anh, chỉ cười, tất cả ngôn ngữ thật sự không thể diễn tả tâm trạng của cô lúc này. Hạnh phúc, hưng phấn, vui sướng, kích động, cảm động... Những từ ngữ này đối với cô mà nói thật quá bình thường.

Bàng Lỗi một tay kéo cô lại: "Nếu rảnh rỗi thì cứ tới đây, còn thời gian tiếp theo thì do anh quyết định."

Hai chân Tang Cẩn rời khỏi mặt đất, cả người bị anh ôm lên. Cô theo phản xạ mà ôm lấy cổ anh, nhìn anh không chớp mắt: "Được."

Cô đương nhiên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Giờ khắc này, cô cũng thật sự chờ mong như anh.

Trên mặt anh lộ rõ vẻ hài lòng, khóe miệng treo lên một nụ cười nhàn nhạt. Anh ôm cô về biệt thự, trực tiếp lên lầu hai. Bố trí lầu hai hoàn toàn mới, trong trí nhớ của cô không hề tồn đọng lại.

Phòng ngủ bọn họ rất lớn, cơ hồ chiếm một nửa diện tích cả lâu, có nhà vệ sinh riêng, ba mặt là tường pha lê, từ chỗ này có thể nhìn được những nơi bọn họ vừa đi qua.

Bàng Lỗi ôm cô đứng giữa phòng, đột nhiên không biết phải làm thế nào. Tiếp theo anh nên đi tắm cùng cô hay là đặt cô lên giường trước? Cuối cùng, anh ôm cô vào phòng tắm, buông cô ra: "Em tắm ở đây đi, anh xuống dưới lầu tắm."Nói xong, anh lập tức xoay người rời đi.

Giờ phút này, cả người anh đã hưng phấn khác thường. Hai người cùng nhau tắm, anh chắc chắn sẽ không khống chế được. Lần đầu lại làm ở

https://thuviensach.vn

phòng tắm, cô nhất định sẽ không thoải mái. Cho nên, anh quyết định hai người nên tách nhau ra. Chuyện tắm uyên ương gì đó, để sau này đi!

Tang Cẩn nhìn bóng lưng anh vội vàng rời đi, tựa hồ giống như sẽ bị ăn tươi nuốt sống, cô nhịn không được mà cười, đây là quyết định của anh sao?

Trong phòng tắm chỉ còn lại mình cô, cô cảm thấy thật nóng, trái tim cũng đập không giống bình thường. Cô nhìn xung quanh, phát hiện mọi thứ đều được anh chuẩn bị kỹ lưỡng. Cô đi tới bồn tắm hình trứng màu trắng mở vòi nước ra, điều chỉnh nhiệt độ, hơi nóng từ bên trong theo đó bắt đầu bay lên. Cạnh bồn tắm là một giỏ tre, bên trong toàn là cánh hoa tươi, cô liền đem nó rải vào bồn tắm.

Cô cởi quần áo trên người, tiến vào nửa nằm xuống. Ngâm người một hồi, cô mới bắt đầu nghiêm túc tắm rửa, mỗi một chỗ đều không để sót. Đột nhiên cô cảm thấy bản thân giống hệt tế phẩm, chính mình hiện tại còn đang chuẩn bị cẩn thận để hiến tế, nhưng cảm xúc của cô hoàn toàn ngược lại, cô thật chờ mong. Chính cô cũng không rõ tại sao lại như vậy.

Tắm rửa xong, Tang Cẩn lau khô người, thay áo tắm dài. Áo tắm có hai bộ, cô thầm đoán anh vốn muốn cùng cô tắm.

Cô cầm lấy áo tắm của anh ra khỏi phòng, quay về phòng ngủ, trong phòng không có ai.

Xuyên qua cử sổ phía bắc nhìn ra bể bơi sau nhà, cô thấy có người đang bơi lội. Cô xoay người rời khỏi phòng, xuống lầu.

Tầng trệt biệt thự, trong bể bơi.

Bàng Lỗi ngâm mình trong nước, tới tới lui lui, bơi qua bơi lại vô số lần.

https://thuviensach.vn

Anh tắm xong có lên tầng ba thì phát hiện cô còn ở trong nhà tắm. Cái cảm giác này thật không dễ chịu chút nào, anh chỉ cảm thấy cả người không nóng, trong cơ thể như có một tảng đá đè nặng. Anh nhịn không được, chỉ đành xuống đây bơi lội.

Bơi tới cuối bể, anh nhìn thấy đôi chân dài của một cô gái, đưa mắt nhìn lên trên thì thấy cô mặc bộ áo ngủ màu trắng đi xuống. Cho dù đang ở khoảng cách khá xa nhưng anh vẫn có thể ngửi được hương hoa trên người của cô, thân thể bỗng nhiên căng thẳng.

"Anh muốn ăn gì không? Chúng ta còn chưa ăn tối." Tang Cẩn nhìn anh, vừa hỏi vừa đặt áo tắm lên ghế dài.

Anh từ dưới bể bơi nhảy lên, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi.

Tang Cẩn vốn đang nhìn anh, không ngờ anh sẽ đột nhiên lên bờ, không cẩn thận mà nhìn thấy tất cả. Đây là lần đầu tiên cô trực tiếp nhìn cơ thể của một người đàn ông như vậy, hô hấp không gián đoạn một lát. Cô vội dời tầm mắt của mình.

Bàng Lỗi cầm khăn, vừa lau người vừa trả lời: "Đồ ăn anh đã chuẩn bị rồi. Em vào phòng ăn trước đi, anh đi tắm lại đã."

Anh vừa nói vừa vào nhà.

Tang Cẩn phát hiện anh không mặc áo tắm cô mang xuống, nóng nảy hỏi: "Sao anh không mặc đồ? Em lấy giúp anh rồi mà."

"Đem lại đây." Anh không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Cô chỉ đành cầm áo ngủ trên ghế đi theo. Cô vừa vào nhà thì anh đã vào nhà tắm, bên trong truyền tới tiếng nước ào ào.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đứng ngoài cửa, không biết nên đứng chờ hay là trực tiếp đặt bên ngoài, vào phòng ăn trước. Cô đứng đó một hồi vẫn chưa thể đưa ra kết luận thì tiếng nước đã dừng.

Bàng Lỗi từ bên trong thấy bóng dáng của cô vẫn còn ở ngoài, khoé miệng liền cong lên. Anh nhanh chóng lấy khăn tắm quấn bên hông, sau đó tới cửa, trực tiếp nắm tay cô kéo vào trong.

"Anh... Làm gì vậy? Em đem quần áo cho anh." Đôi mắt cô gái nhắm chặt, đầu thì nghiêng qua, hai tay đưa áo tắm tới trước cho anh.

"Em mặc giúp anh đi." Bàng Lỗi bẻ đầu cô lại, "Chính em đã đồng ý, thời điểm này do anh quyết định."

"Em đang đói bụng, em xuống bếp chuẩn bị đồ ăn đây."

"Anh cũng đói nhưng hiện tại không mặc quần áo, em kêu anh ăn cơm thế nào hả?"

"..." Tang Cẩn cắn răng mở mắt mắt, lúc này mới phát hiện đó chỉ là trò đùa dai của anh, trên người anh rõ ràng đã bọc khăn tắm.

Cô vô cùng tức giận rồi lại không biết vì sao lại vậy, rõ ràng chuyện không lớn, cô khẩn trương như vậy làm gì? Cô nhận lấy khăn lông từ tay anh, giúp anh lau khô người rồi mặc áo.

Hai người vẫn không nói chuyện, từ phòng tắm đi ra, bọn họ cùng ăn tối.

Cơm vẫn còn nóng, có lẽ là trong lúc cô tắm anh đã nấu. Đồ ăn là buổi sáng anh mua mang tới, cô liền xào vài món, bọn họ đơn giản mà ăn xong bữa tối. Thực tế, không biết là vì khẩn trương hay vì duyên cơ gì, bọn họ đều ăn không nhiều.

https://thuviensach.vn

Cơm nước xong, anh kêu cô đi rửa mặt, còn mình thì dọn dẹp lại phòng bếp, sau đó gấp không chờ được mà nhanh chóng ra phòng khách.

Tang Cẩn đang ở phòng khách xem tin tức, thấy anh đi ra, cô tắt TV, đứng dậy. Điều khiển trong tay bị anh giật lấy, ném qua một bên, cả người nhanh chóng bị anh bên lên, chuyển hướng lên lầu.

Một khắc đó, nhịp đập trong trái tim cô đột nhiên tăng tốc, hai tay mạnh mẽ bắt lấy cánh tay anh.

Ánh mắt hai người không cẩn thận va chạm nhau, sau đó lại vội vàng dời đi. Lặp đi lặp lại vô số lần, bọn họ cuối cùng cũng về phòng.

Anh đặt cô lên giường, cả người chặn lấy cô, cơ hồ chưa tới một giây, hai người đã bắt đầu ôm hôn triền miên.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Triền Miên Mãnh Liệt (18+)

Ngoài kia, ánh trăng sớm đã treo trên đỉnh núi, nghiêng dựa vào những đóa hoa dâm bụt nở rộ.

Không khí dịu nhẹ, ánh trăng màu ngân bạc như thiếu nữ thẹn thùng chậm rãi mở đôi mắt phát ra ánh sáng uyển chuyển nhẹ nhàng phiêu phiêu trong gió.

Trong phòng tràn ngập mùi hoa đan xen hơi thở nóng bóng.

Trên chiếc giường lớn màu trắng, hai thân thể dán chặt vào nhau, thong thả chuyển động.

Tang Cẩn bị cơ thể anh đè nặng tới không thở nổi, chiếc lưỡi mềm mại của người đàn ông như viên đá lăn qua lộn lại trong miệng của cô, khi thì quấn quanh, khi thì mút vào, tựa hồ muốn đoạt lấy toàn bộ không khí trong cơ thể cô.

Nhịp đập trong trái tim cô không ngừng tăng tốc, hô hấp cũng theo đó càng lúc càng khó khăn, đột nhiên cô cảm thấy cả người đã nhẹ hơn nhưng cô vẫn không thể thở nổi.

Anh quỳ gối cạnh cô, đôi môi trước sau vẫn không ngừng, hai tay anh bắt đầu sờ soạng tìm đai lưng áo ngủ trên người cô, nhanh chóng cởi bỏ.

Anh cởi áo ngủ tới bả vai cô, bàn tay cực nóng lập tức đặt lên đó, dần dần theo đường cong cơ thể trượt xuống sống lưng cô.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu anh trực tiếp chạm vào cơ thể cô như vậy, làn da cô dường như còn mềm mại hơn tơ lụa khiến tay anh không khỏi run run.

Những nơi trên người Tang Cẩn bị anh chạm qua lập tức nóng lên như bị thiêu đốt. Tay anh nóng bỏng nhanh chóng lan khắp toàn thân cô, sức nóng tầng ngoài da thịt lập tức thấm vào bên trong, không ngừng lưu động khắp thân thể... Cô thật nóng.

Bàng Lỗi đột nhiên dừng lại, cánh môi hai người đan chéo cũng bỗng dưng tách ra.

Hô hấp của cô rốt cuộc cũng thông thuận, cô mở mắt nhìn con người cực nóng của anh: "Sao vậy?" Cô không khỏi kinh ngạc, vì sao anh ấy lại ngừng lại?

"Đinh Đinh." Anh đột nhiên trịnh trọng gọi cô, dừng lại một lát, anh nghiêm túc nói ba chữ, "Anh yêu em." Giọng nói rất nhẹ, rất dịu dàng như tiếng vang của cánh hoa rơi xuống mặt nước.

Bàng Lỗi đột nhiên không biết nên dùng từ ngủ nào trong lòng để biểu đạt tình cảm, anh viết thơ tình nhiều như vậy cũng không đủ để thể hiện tình yêu anh dành cho cô, từ ngữ quá hoa lệ thì quá giả dối, từ ngữ quá bình thường lại khiến người nghe cảm thấy mất mát.

Tang Cẩn nhìn anh, nhoẻn cười, "Ừ... Em biết rồi."

Nhìn bộ dáng không biết tiếp tục làm sao kia, cánh tay bắt lấy tay anh đột nhiên buông ra, cô giúp anh cởi bỏ đai lưng áo ngủ, giống anh vừa làm kéo xuống bờ vai. Anh rất phối hợp, nhanh chóng để cô giúp mình cởi áo.

Anh cũng cởi áo trên người của cô, hiện tại trên người thiếu nữ chỉ còn hai nơi bị quần áo che khuất. Dưới ánh đèn màu cam nhè nhẹ, cơ thể cô giống như đóa hoa đang nở rộ.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên hai người để lộ thân thể trước mặt đối phương như vậy.

Trước đó cô từng thấy qua cơ thể anh, nhưng gần gũi thế này vẫn là lần đầu. Cô nhịn không được choàng hai tay qua cổ kéo anh đi xuống, cả người đàn ông lập tức đè nặng bên trên cô. Hô hấp cô cứng lại, lúc này, có lẽ là vì trực tiếp tiếp xúc mà cô đã cảm nhận rõ cơ thể của anh, rất nóng, cô hình như đang ôm một tòa núi lửa.

Anh ôm chặt lấy cô, chạm đến từng nơi trên cơ thể của cô. Ôm như vậy, anh có thể cảm nhận được dòng nhiệt từ bên dưới theo từng đợt nảy lên.

Anh buông cô ra, duỗi tay đến sống lưng cởi bỏ chốt bằng kim loại.

Cái trạm kiểm soát này như muốn ngăn cản anh, anh loay hoay cả nửa ngày vẫn không thể gỡ bỏ, cuối cùng liền trực tiếp kéo cả người cô gái lên trên.

Sức lực anh không nhỏ khiến Tang Cẩn bị lôi dậy, ngã nhào vào người anh, anh quỳ xuống, đầu đưa qua bả vai cô nhìn ra phía sau.

IQ của anh rất cao, sao có thể bị một vật nhỏ như vậy đánh bại kia chứ? Không bao lâu, anh rốt cuộc cũng thành công mở khóa kim loại, trong miệng còn thì thầm: "Thì ra có tận ba cái, anh tưởng chỉ có một."

"..." Nghe anh đưa ra kết luận cao thâm như thế, Tang Cẩn thật muốn cười, nhưng cảm thấy lúc này không thích hợp, cô liền vùi đầu vào ngực anh, cố gắng khống chế cảm xúc.

Đương nhiên, giây tiếp theo, cô cười cũng không nổi. Nội y trên người bị anh kéo xuống, anh ôm cô, thân thể hai người kề sát, ở giữa đã không còn trở ngại gì.

https://thuviensach.vn

Cô cảm nhận được sức nóng từ cổ, có lẽ là đôi môi của anh từ bả vai dọc theo cổ, cuối cùng dừng ngay mép tóc cắn lên vành tai.

Anh mạnh mẽ hút lấy vành tay, bàn tay to rộng đặt ở sống lưng đem cơ thể cô ôm chặt vào người. Tay anh phối hợp với cơ thể mình không ngừng di động.

Hô hấp của cô lại bắt đầu trở nên khó khăn, cả người liền mềm nhũn ra. Mãi tới khi anh ôm cô nằm xuống, một khắc lưng chạm xuống giường, cô mới khôi phục chút sức lực, ý thức cũng thanh tỉnh hơn một chút.

Trở ngại cuối cùng dưới hông cô cũng bị anh loại bỏ. Thân thể anh lần nữa đè sát trên người cô, giống như lửa than nóng tới cực điểm.

Nơi nóng nhất không gì hơn phía bên dưới đã kiên cố của anh, rõ ràng trên đỉnh xúc cảm trên thân thể cô có chút bài xích, nhưng nó lại muốn hướng cô tuyên cáo một loại cảm xúc mãnh liệt.

Tang Cẩn đối với xúc cảm như vậy đã không xa lạ, tâm trạng cũng không hoảng loạn như trước, thậm chí cô có chút tò mò, vì sao thân thể anh lại có thay đổi như vậy? Anh nói là bởi vì cô, vì cô...

Thân thể người đàn ông đột nhiên rời khỏi cô, có lẽ là vì sợ cô bị đè ép mà khó chịu.

Môi anh rời khỏi vành tay cô, không ngừng lướt qua lướt lại đôi môi mềm mại của cô gái rồi dứt khoát rời đi.

Hai mắt nhắm chặt của Tang Cẩn đột nhiên mở lớn, nhiệt độ ở hai nơi mẫn cảm nhất trước ngực bỗng dưng tăng mạnh, một bên là môi anh đang cắn mút thân thể cô, bên kia là tay anh xoa nắn chỗ mề mại nhấn.

Tang Cẩn bị anh cắn như vậy, cơ quan nào đó đang che giấu trong cơ thể như đột nhiên bị anh mở ra, những ý chí còn sót lại đã không thể tiếp

https://thuviensach.vn

tục khống chế lý trí của cô. Nói đúng ra, lý trí của cô đã bị đè nát, từ trong miệng lập tức phát ra âm thanh nhỏ vụ như một loại ngâm nga, nghe thấy thế, cô nhanh chóng cắn chặt môi của mình.

Nghe tiếng rên rỉ như vậy, anh không khỏi trở nên hưng phấn, chỉ tiếng là âm thanh đó thật ngắn ngủi. Cô cắn chặt môi, thân thể như nụ hoa chưa sẵn sàng, gắt gao khép chặt.

Anh bất giác tăng thêm lực mút, muốn làm cô hoàn toàn mở ra, bất luận là cơ thể hay trái tim cô, anh đều muốn cô hoàn toàn không còn rào cản mà chấp nhận anh!

Tâm tư của anh như vậy, cô gái rất nhanh có thể cảm nhận được.

Đầu ngực nơi bị anh cắn mút rất nhanh đã biết thành hai toàn núi lửa, dưới sự công kích càng ngày càng mãnh liệt kia khiến cơ thể cô như bị đè nén nhưng bản thân lại không tìm được chỗ để giải tỏa.

Cô vô cùng khó chịu, muốn đẩy anh ra, tay vừa đụng tới đầu đã bị anh khóa chặt. Anh buông cô ra, ngẩng đầu nhìn cô: "Đinh Đinh, đừng cắn, rất khó coi."

Tang Cẩn trừng mắt liếc anh, lại không nói lời nào. Lúc này anh còn quản cô trông khó coi sao?

Người đàn ông đột nhiên hôn lên mắt cô, tựa hồ là muốn cô hãy nhắm mắt lại. Quả nhiên cô rất nghe lời, anh liền nhanh chóng hôn lên môi cô, cạy mở khớp hàm, sau đó liền buông cô ra.

Môi anh dọc theo cô nhanh chóng đi xuống nhưng lại không dừng trước ngực cô. Cảm nhận được thân thể anh rời khỏi cơ thể mình, cô đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi dời trận địa, dùng tay mở hai chân cô, tiếp tục khám phá phong cảnh mới.

Bọn họ đã từng nắm tay nhau đi tới vườn hoa dâm bụt nở rộ. Mà giờ phút này, trong u cốc rừng rậm của cô chỉ có một mình anh. Anh băn khoăn một hồi rồi bắt đầu nhấm nháp nơi đó của cô, nội tâm trước sau không ngừng run rẩy.

Cô gái có thể cảm nhận được viên đá vốn lăn qua lộn lại trong miệng cô, không biết từ khi nào đã lăn xuống nơi tư mật nhất. Tia lý trí cuối cùng cuối cũng sụp đổ, âm thanh rên rỉ đã nhịn không được mà phát ra. Hai tay cô bám chặt vào ga giường, từng ngón tay trắng bệch, tiếp tục cắn chặt đôi môi.

Không thích an tĩnh như thế, anh lại lần nữa đè lên hôn lấy cô, lại lần nữa dùng lưỡi cạy mở đôi môi mềm mỏng kia, đem chính hương vị từ cơ thể cô truyền cho cô biết.

Ý thức cuối cùng của Tang Cẩn đã biến mất, cô có thể mơ hồ cảm nhận được, lúc này đây, hương vị từ nụ hôn của anh hoàn toàn khác trước. Thì ra, chính cơ thể cô lại có cảm xúc như vậy, mà chỉ có anh mới có thể làm cô cảm nhận rõ ràng như thế.

Môi anh rời khỏi môi cô, ghé ngang bên tai nói nhỏ: "Đinh Đinh, em không ngoan rồi, không nghe lời." Giọng anh rất trầm, trong dịu dàng vẫn có thể nghe ra một tia nghiêm khắc.

Tang Cẩn chớp mắt nhìn anh, nghe không hiểu lời anh đang nói.

"Em... Nào có?" Giọng nói của cô đã nhẹ tới rất khó nghe được.

"Em muốn anh sao?" Một tay anh chống bên cạnh cô, tay còn lại đỡ lấy thân thể mình tìm kiếm trung tâm của cơ thể cô.

https://thuviensach.vn

"Ưm..." Tang Cẩn nhíu mày, cô cảm nhận được cơ thể đột nhiên truyền tới cơn đau xa lạ, hít vào một hơi, hai tay nắm chặt tay anh.

Anh cảm nhận được tất cả, động tác tiến vào liền dừng lại, loại nửa ở trong nửa lộ ở ngoài như thế này khiến anh cảm thấy thật dày vò.

Anh cố nén cảm xúc, môi hôn lên trán cô: "Đinh Đinh, gọi anh."

Tang Cẩn híp mắt lại, lắc đầu: "Gọi... Anh... Cái gì?" Cô không phải đã nói muốn anh rồi sao? Anh vì sao... Còn dừng lại?

"Gọi tên anh." Anh vừa nói vừa tiến vào thêm một chút.

Khóe môi Tang Cẩn hé mở, thầm gọi tên anh: "Bàng Lỗi..."

"Gọi tên anh, nói em muốn anh." Mỗi một chữ nói ra, anh liền đẩy mạnh về trước một chút.

"..." Miệng Tang Cẩn như bị thứ gì đó lấp kín, nói không ra lời.

Cơ thể Tang Cẩn như bị xé rách, cơn đau mỗi lúc một kịch liệt, trong thân thể như có dị vật đi vào nhưng trong lòng cô lại không bài xích, ngược lại, sự tiến vào không hoàn toàn này càng khiến cô cảm thấy trống rỗng.

Cô không nói lời nào, anh liền bất động, như là chờ đợi lại như là cố tình tra tấn cô.

Tang Cẩn nhìn anh, khóe miệng khẽ động: "Bàng Lỗi... Em muốn anh... Em... Yêu anh... Ưm..."

Một câu ngắn ngủi lại khiến cô phải dùng hết sức để nói ra, kết thúc cuối cùng bị anh bất ngờ tất công.

Bàng Lỗi bình ổn hô hấp, một hơi phá tan toàn bộ ngăn trở tiến vào thế giới trung tâm trong cô, cùng cô gắn kết chặt chẽ.

https://thuviensach.vn

Trong căn phòng an tĩnh lại nổi lên sóng ngầm mãnh liệt, người đàn ông vốn dĩ đang bị đè nén trong thân thể cô cuối cùng cũng công phá tất cả.

Tang Cẩn cảm thấy thân thể như bị anh hoàn toàn đâm thủng, cơn đau từ dưới lên trên khiến não cô trống rỗng, toàn bộ thế giới phảng phất đều biến mất. Chỉ có người đàn ông trước mắt đang ở bên trong cơ thể của cô.

Giờ khắc này, người đàn ông cũng vô cùng kích động, trái tim khó có thể kiềm chế hưng phấn.

Anh ôm cô, tiếp tục hôn cô, tại nơi cùng cô kết hợp càng dùng thêm lực, bắt đầu mở ra một khúc nhạc mới, mà bên trong đó không chỉ có anh, còn có cô nữa!

Cơn đau lúc đầu dần dần biến mất. Trước nay cô chưa từng có trải nghiệm như vậy, loại cảm giác này rất độc đáo, cũng rất kỳ diệu.

Sự độc đáo và kỳ diệu này giống như cuộc sống, không ai có thể dùng từ ngữ để miêu tả chính xác nó là gì nhưng nó đầy quyến rũ, đầy mê hoặc, thậm chí khiến con người phải bằng lòng sa vào.

Cơ thể của cô gái mềm mại như cỏ non đang luật động dưới thân thể anh, lấp lánh mà từ từ di động khiến anh nhớ tới bức tranh bầu trời trên biển, từng ngọn gió thổi qua đi thẳng vào tim.

Cô như vậy thật sống động, thật tươi mới, anh vô cùng thích. Nhìn cô dưới sự dẫn dắt của anh dần dần phóng thích chính mình, anh càng trở nên kích động, cũng càng hứng phấn, thân thể không chế không được mà gia tăng lực cảm nhận cơ thể của cô.

.....

Anh cảm nhận được cơ thể của cô, trong đầu bất giác hiện lên những điều mình chưa từng nói:

https://thuviensach.vn

Bởi vì không có kiếp sau

Cho nên anh không thể trở thành chiếc chuông gió trong trí nhớ của em

Không thể cùng người nhà em vui vẻ trò chuyện

Nhưng anh có thể vì em xây một vườn hoa

Trong đầy hoa dâm bụt, treo 999 chiếc chuông gió

Khi gió tới

Hãy để gió thay anh hát lên khúc ca vui sướng nhất

Bởi vì không có kiếp sau

Anh không thể trở thành một chiếc bao trong trí nhớ của em

Giúp em chứa hết những điều đau khổ trong quá khứ

Cùng em ra nước ngoài sinh sống

Nhưng anh có thể xây một căn nhà

Ở cùng em

Chúng ta sẽ cùng sinh thật nhiều trai gái

Nếu anh không còn nữa, bọn chúng có thể thay anh yêu em

Bởi vì không có kiếp sau

Cũng không có vĩnh hằng

Cho nên mỗi giây mỗi phút trong quãng đời còn lại

https://thuviensach.vn

Anh sẽ dùng hết sức lực

Để yêu em

Anh nguyện làm phiến đá

Còn em là đóa hoa nở trong lòng anh

Đinh Đinh, anh yêu em

...

Tất cả đều là tiếng lòng của anh muốn dành cho cô đã ấp ủ từ lâu nhưng vẫn chưa thể nói. Hôm nay anh chỉ bộc lộ bằng ba chữ, quãng đời còn lại, anh sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh tất cả.

Ngoài cửa sổ, mặt trăng thanh lãnh treo trên bầu trời đêm đầy sao tỏa sáng cả một vùng.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, trên chiếc giường lớn màu trắng, đôi nam nữ đang mãnh liệt triền miên quấn lấy nhau.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Khoảng Thời Gian Hạnh Phúc

"Heo nhỏ lười, mau xuống ăn sáng."

Ngoài cửa sổ, bầu trời sâu như biển cả, mây bay nhẹ nhàng như dải lụa vây quanh trăng sáng, chậm rãi chuyển động.

Tang Cẩn dựa vào đầu giường, híp mắt nhìn ánh trăng bên ngoài. Trước kia cô chưa bao giờ cảm nhận rõ, thì ra ánh trăng lại lớn như vậy, sáng như vậy, cũng tròn như vậy.

Phía sau, người đàn ông vẫn ôm chặt cô, tay anh lại không chịu thành thật mà đặt trước ngực cô, sau đó còn cố tình di động. Cô đẩy anh hai lần, nhưng sau cũng mặc kệ.

"Còn đau sao?" Anh đột nhiên dò đầu ra trước nhìn cô.

Cả mặt Tang Cẩn đỏ bừng, nhanh chóng lắc đầu. Lần đầu quả thật rất đau, sau khi kết thúc, anh bế cô vào phòng tắm tẩy rửa, từ trong thân thể cô chảy ra rất nhiều máu khiến anh vô cùng hoảng sợ, đây chỉ là do anh quá nóng vội thôi. Trở về phòng, chưa được bao lâu, bọn họ lại chiến đấu tiếp hiệp hai. Lần này, thời điểm anh tiến vào, cô cũng bớt thấy đau hơn, toàn bộ quá trình anh đều rất nhẹ nhàng, chỉ có thời khắc cuối cùng vẫn mãnh liệt liên hồi.

Những lần sau đó, cô đã không còn cảm giác đau nữa, cả người chỉ là mệt rã rời, sau mỗi lần, cô đều cảm thấy sức lực trong người dường như đều bị rút cạn. Chỉ là, tinh thần cô lại vô cùng hưng phấn, mỗi lần mệt tới thiếp đi, ngủ chưa được bao lâu liền tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Anh chắc hẳn cũng rất hưng phấn, vẫn luôn như... Sói đói chưa ăn no!

Nghĩ như vậy, cô quay đầu nhìn anh, phát hiện mặt anh cũng hồng hồng. Đương nhiên, cô biết nguyên nhân đỏ mặt của hai người hoàn toàn khác nhau. Cô là vì không có thói quen trực tiếp thảo luận về vấn đề này, còn anh là vì áy náy vì lần đầu tiên anh không được dịu dàng với cô. Đột nhiên anh cảm thấy sách lược tốc chiến tốc thắng không nên áp dụng trên giường.

"Đinh Đinh." Anh đột nhiên gọi, ngón tay khẽ khảy mái tóc của cô.

"Ưm?" Tang Cẩn xoay người lại, đối mặt với anh.

"Em quay lại làm gì, anh đâu có nói muốn tiếp tục đâu. Anh chỉ gọi em một tiếng, như vậy cũng không được sao?" Anh đẩy cô xoay người sang chỗ khác, tiếp tục đưa lưng về phía mình. Anh biết cô có thói quen nghiêng người bên phải, anh cũng vậy, cho nên tư thế của bọn họ giống hệt chữ "Vũ".

"Không có việc anh kêu em làm gì?" Tang Cẩn bỗng nhiên nhớ lại thời điểm kích tình, anh luôn không ngừng kêu cô, cô cũng có thói quen trả lời "Ưm" một tiếng. Nhìn khóe miệng anh cong lên một nụ cười nhạt, cô lập tức nhận ra đây là trò đùa liền kéo chăn lên, chôn cả người vào ổ.

Khóe miệng Bàng Lỗi cong lên độ cung lớn nhất, hơn nữa còn quyết không buông tha cho cô: "Giọng của em, cho dù chỉ là một từ "Ưm" đơn giản cũng đủ khiến anh nhiệt huyết sôi trào." Đúng, anh là cố tình khiến cô phát ra thanh âm như vậy.

Anh kéo chăn trên đầu cô ra, một bên nhấn mạnh: "Sau này không được cắn môi nữa, em cùng anh làm... Chuyện này sẽ đẩy mạnh theo tự nhiên, em không cần nghiêm túc như vậy."

https://thuviensach.vn

"Mau ngủ đi, em mệt rồi." Tang Cẩn đẩy anh ra. Người đàn ông này sao lại có tinh lực tốt như vậy? Rõ ràng bình thường vô cùng kiệm lời, tại sao khi lên giường lại như biến thành người khác thế?

Anh giật mạnh chăn trên đầu cô xuống, hôn lên mặt cô: "Được, ngủ ngon. Bảo bối, anh yêu em."

"..." Cả người Tang Cẩn như đều nổi da gà, cách xưng hô sến sẩm như thế, anh ấy lại gọi tự nhiên vậy sao? Đương nhiên, trong lòng cô không thể không thừa nhận, ba chữ cuối cùng tuy rằng khá bình thường nhưng cô cũng rất thích nghe, tuy chính cô lại không thể nói.

"Em cũng nói đi."

"Nói cái gì?"

"Gọi tên của anh, nói em yêu anh."

"..." Bàng Lỗi, cái tên khốn này, em không yêu anh mới là lạ!

Sự thật lại là, mặc kệ anh có đe dọa hay dụ dỗ thế nào cô cũng kiên quyết không nói. Tiếng lòng của cô, anh đương nhiên không nghe thấy được. Cuối cùng anh cũng không ép cô, chỉ kêu cô đi ngủ. Anh chắc chắn cô đã nói câu đó, ngay lần đầu tiên thân thể bọn họ tiếp xúc, cô đã nói: Bàng Lỗi, em muốn anh, em yêu anh.

Không sai, cô đã nói như vậy. Vì thế, anh mới an tâm nằm xuống, ôm cô gái vào lòng, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Lần này Tang Cẩn ngủ rất sâu, mãi tới sáng hôm sau, khi mặt trời đã treo trên đỉnh đầu cô mới tỉnh dậy.

Bức màn tự động bị kéo ra, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ khiến cô phải duỗi tay che mắt, cô xoay người, dúi đầu vào gối muốn tiếp tục ngủ.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi buông chiếc điều khiển từ xa trong tay xuống, đi qua mép giường bên kia nhìn cô gái vẫn không chịu nhúc nhích. Anh bò lên giường, kéo gối trên đầu cô ra: "Heo nhỏ lười, mau xuống ăn sáng."

Tang Cẩn bị cách xưng hô anh vừa phát minh dọa cho tỉnh dậy: "Không phải đã nghỉ phép rồi sao? Em rất mệt, không muốn đứng dậy."

"Không dậy cũng được, anh sẽ cùng em ngủ thêm lát nữa, để mấy người công nhân kia tự phục vụ đi." Anh vừa nói vừa nằm xuống cùng cô.

Cô lại cả kinh ngồi bật dậy: "Công nhân nào? Bọn họ tới đây làm gì? Sao em chưa từng nghe anh nhắc tới?"

Bàng Lỗi duỗi tay nắm lấy cổ tay cô, dùng sức kéo cô ngã xuống người anh: "Cũng là do anh nhất thời tham lam thôi. Tạm thời đừng để ý tới bọn họ, chúng ta làm chuyện vui vẻ trước đi."

"..." Cái gì gọi là chuyện vui vẻ? Cô không có cơ hội mở miệng hỏi, nhưng rất nhanh liền biết được.

Một tay anh giữ chặt gáy cô, tay còn lại ôm eo, một bên hôn, một bên ôm cô quay cuồng, để cô nằm thẳng lên giường.

Tang Cẩn bị anh hôn tới ý thức cũng trở nên mơ hồ, đột nhiên cô nhận ra mình còn chưa đánh răng. Cô đẩy anh: "Em đi đánh răng đã."

Cô muốn ngồi dậy thì lại bị anh đè xuống: "Em không biết hôn môi có tác dụng lọc sạch khoang miệng sao? Để em đánh răng giúp em." Nói xong, anh liền tiếp tục hôn cô.

Nếu anh đã không chê thì cô cũng chẳng còn gì để nói. Kết quả, người đàn ông càng lúc càng quá mức, hôn xong rồi lại theo thói quen bắt đầu tháo đai lưng áo ngủ của cô. Cô đẩy anh ra, nghiêm túc nhìn: "Bây giờ là ban ngày."

https://thuviensach.vn

Anh với tay lấy chiếc điều khiển từ xa trên đầu giường, nhấn một nút, "Đinh" bức màn tự động khép kín, cuối cùng khiến ánh sáng trong phòng đều mất hết, căn phòng không khác gì buổi tối.

Sau đó, cô liền không nói lời nào, chỉ cùng anh trầm luân thêm lần nữa...

Thời điểm hai người xuống giường đã là 11h. Nếu không phải chuông điện thoại hết lần này tới lần khác thúc giục, anh thật sự chưa muốn giường lại.

Xuống lầu rồi Tang Cẩn mới biết, anh đã hẹn công nhân ra sau núi tháo chuông gió treo trên hoa dâm bụt xuống. Cảnh tượng đồ sộ như vậy có thể lãng mạn nhất thời, nhưng tiếp tục giữ lại khẳng định sẽ gây sự chú ý với người khác.

Bàng Lỗi dẫn công viên ra vườn hoa phía sau, còn cô thì ở nhà chuẩn bị lại bữa sáng, bữa sáng mà anh làm sớm đã nguội lạnh. Cô bận rộn trong bếp một hồi vẫn chưa thấy anh về, cô không khỏi chán nản liền tò mò lên lầu trên xem. Hôm qua bọn họ chỉ cưỡi ngựa xem hoa một lát, cô vẫn chưa được cẩn thận nhìn ngắm.

Tang Cẩn đứng trước phòng của cô, tìm được rất nhiều món đồ chơi khi nhỏ cô từng dùng. Đương nhiên, trong đó cũng có vài thứ cô chưa từng thấy qua, ví dụ như chiếc đèn khinh khí cầu treo ở đầu giường, nhìn vào thật sự rất lãng mạn. Người đàn ông này sao có thể cẩn thận như thế?

Cô cầm một món đồ chơi trong tay sau đó qua phòng em trai dạo một vòng, rồi tiếp tục qua phòng cha mẹ, cách sắp xếp bên trong dường như giống hệt trí nhớ của cô. Cô thậm chí còn thấy được rất nhiều bản vẽ bằng tay, nào là công trình xây cầu, nào là bản đồ kiến trúc. Lúc trước cha cô hay cười nói với cô, ông ấy muốn xây cầu, cũng muốn xây phòng ốc. Đương nhiên, tất cả thiết kế của ông đều xuất phát từ tình yêu mà có được, sau này

https://thuviensach.vn

ông còn vui vẻ giúp bạn bè làm một vài thiết kế, bao gồm chính căn nhà của bọn họ.

Tang Cẩn ngồi vào bàn làm việc, cảm giác như bản thân đang trở về tuổi thơ, mà ba cô đang ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc đối diện, chăm chú nhìn vào bản vẽ, lâu lâu sẽ ngẩng đầu nhìn "tình nhân kiếp trước" là cô. Có một lần, mẹ cô dẫn em trai từ bên ngoài vào, ba cô còn cố ý nói với bà ấy: "Bảo bối, lại đây cho anh hôn một cái, anh sẽ nói cho em nghe một bí mật."

Lúc đó, cả gương mặt mẹ cô đỏ bừng, khi đó, cô không biết vì sao mẹ cô lại có phản ứng như vậy, nhưng em trai cô lại nhanh nhẹn hơn cô, nghe một cái liền biết, lớn tiếng: "Chị, người ba gọi là mẹ đấy. Hôm qua lúc ngủ em nghe ba gọi mẹ như vậy."

Ba mẹ cô đều như bị dọa mà nhảy dựng lên, sau đó em trai cô còn tiết lộ một bí mật, tối qua thằng nhỏ sợ tiếng chó sủa bên ngoài nên vào phòng ba mẹ, nó khẳng định ngồi ngay đuôi giường nên bọn họ không biết. Khi đó, có đôi lúc cô cảm thấy em trai mình thật phiền, nếu buổi tối nó ngủ cùng cô sẽ luôn đá cô xuống giường, vì để đề phòng, cô sẽ luôn khóa trái cửa lại.

Nhớ lại những ngày tháng đó, trái tim cô đột nhiên trở nên ấm lên nhưng trước sau vẫn có chút đau đớn, "Đinh Đang..." Cô vùi đầu xuống mặt bàn, nếu thời gian có thể quay trở lại, cô nhất định mỗi tối sẽ ngủ cùng nó, cho dù có bị nó đá văng xuống giường cô cũng cam tâm tình nguyện.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, đứng bên ngoài là một thân ảnh cao lớn.

Bàng Lỗi còn chưa tới cửa đã nghe người bên trong gọi một tiếng "Đinh Đang", giờ phút này, nhìn cô như vậy, trái tim anh rất đau, cũng rất khó xử, anh làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai?

https://thuviensach.vn

Cảm giác có người, Tang Cẩn lập tức ngẩng đầu, xoay người nhìn ra cửa. Bởi vì ngược sáng, tầm mắt cô có chút mơ hồ, nhất thời nhìn không rõ người đàn ông ấy là ai, cao lớn như thế giống hệt cha cô, nhưng ông ấy hình như béo hơn một chút; người đó khẳng định không phải em trai, thằng bé mới sáu tuổi. Anh tới gần hơn cô mới nhìn thấy rõ, khuôn mặt quen thuộc, hơi thở ấm áp kia giống hệt chàng kỵ sĩ trong tranh theo ánh nắng ấm áp đang đi về phía của cô.

Bàng Lỗi đi tới vươn tay về phía cô, cô nhìn lên, theo phản xạ nắm lấy ta anh. Anh thuận thế kéo cô đứng lên, còn mình ngồi xuống ghế, sau đó để cô ngồi lên người mình. Hai tay anh nắm chặt tay cô, kéo cô dựa vào lồng ngực của mình.

Cằm anh gác lên vai cô, nghiêng đầu nhìn: "Bà xã, anh đói rồi..." Vừa dứt lời, anh liền giải thích thêm một câu thừa thãi: "Không phải đói ở trên giường, anh là đang hỏi em lát nữa sẽ ăn gì."

"..." Khóe môi khẽ động, Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, cô thật muốn hỏi hai loại đói này có gì khác nhau, nhưng ý niệm đó nhanh chóng biến mất. Cô đương nhiên biết anh đã cố làm cô vui vẻ, "Em nấu cháo hạt kê với làm thêm mấy cái màn thầu. Lát nữa sẽ xào thêm rau, luộc thêm hai quả trứng gà, còn sữa bò thì hâm nóng là được."

"Phong phú thế sao? Vậy phải khen thưởng một chút." Anh hôn cô, vốn dĩ chỉ định hôn một chút nhưng bản thân đột nhiên cảm thấy không đủ, vì thế anh lại hôn một chút, thêm một chút... Cuối cùng, môi anh đảo khắp khuôn mặt của cô.

Sau đó, một tay anh đưa lên mặt nghiêng đầu cô qua, môi anh liền dán lên môi cô, nhanh chóng khóa chặt.

Tang Cẩn trước sau vẫn tùy ý để anh hôn như vậy, một lúc sau, ký ức đau đớn cũng dần được an ủi.

https://thuviensach.vn

Anh hôn không lâu, cuối cùng chỉ cắn mút hai cái trên cánh môi rồi dời đi, nhẹ giọng bên tai giải thích: "Ba em là bị người khác hãm hại, vụ án cả nhà họ Đinh đương nhiên cũng không liên quan tới ông ấy. Muốn lật vụ án ông ấy giết người rồi tự sát rất dễ, nhưng hiện tại không phải thời điểm, em phải nhịn một chút."

Tang Cẩn bất chợt xoay người nhìn anh: "Anh thật sự tin chuyện này không liên quan tới ông ấy sao? Anh tìm được chứng cứ gì rồi hả?"

Một nhà bọn họ hạnh phúc như vậy, ba cô yêu mẹ cô, coi chị em cô như tâm can bảo bối, ông ấy sao có thể giết chết cả nhà mình rồi tự sát chứ? Nhưng sự thật này lại bị những chứng cứ lạnh như băng đó che giấu. Hiện tại cô cũng không thể tìm được thứ gì để vạch trần tầng giả dối này.

"Chúng ta ăn cơm trước, sau này anh sẽ từ từ nói với em." Anh bế cô lên, ôm cô ra ngoài.

"..." Hai tay Tang Cẩn ôm lấy cổ anh, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc. Cô không dám nhìn anh, cũng không dám đưa mắt nhìn xung quanh, bởi vì cô sợ đột nhiên sẽ có người tới.

Nếu bị người khác nhìn thấy, bọn họ nhất định sẽ cười cô, ban ngày ban mặt, hai chân của cô rốt cuộc dùng để làm gì?

Nhưng về sau nó lại trở thành thói quen của cô, chuyện như vậy vẫn cứ tiếp tục suốt một tuần.

Những chuyện trước kia cô căn bản chưa từng nghĩ tới lại dần dần trở thành thói quen của cô.

Kỳ nghỉ khó có được này anh và cô lại không dành để đi du lịch, bọn họ chỉ ở trong căn nhà mới, cùng nhau tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vị Khách Không Mời Mà Tới

Ánh mặt trời ấm áp, bầu trời trong suốt như ngọc bích, không khí tươi mát không chứa một tia tạp chất.

Trong vườn rau, Tang Cẩn vô cùng nghiêm túc so sánh từng hàng cây ngang dọc, nhìn nhìn rồi thỉnh thoảng lại điều chỉnh vị trí một lần.

Xong xuôi mọi thứ, cô mới đứng dậy, đưa mắt nhìn toàn bộ thành quả của mình. Vườn rau này chia thành 5 ô nhỏ, dài 5m và rộng 1m, ở giữa là đường đi rộng khoảng 50cm. Trên mỗi ô đất trồng ba hàng rau, mỗi một hàng đều vô cùng chỉnh tề.

Tang Cẩn nhìn thành quả lao động trong một tuần này, càng nhìn càng cảm thấy bản thân thật có thành tựu, trên mặt hiện lên nụ cười mỹ mãn. Nhưng nhìn kỹ lại, đột nhiên phát hiện có chỗ không hợp lý, cô liền nhíu mày, đậu que và dây mướp rõ ràng là tách ra để trồng, vì sao hiện tại là trồng chung như vậy?

Cô lập tức quay đầu nhìn người đàn ông phía sau: "Lại là anh giở trò đúng không?" Sao anh ấy cứ phá phách như vậy chứ?

Bàng Lỗi nghiêm túc hỏi lại: "Em có cái gì để anh giở trò chứ?" Trong lòng lại thầm cười.

Cô gái này, rõ ràng chỉ là nguyên liệu nấu ăn thôi, vì sao lại nghiêm túc như vậy? Làm như nghiên cứu khoa học, không những vậy còn sắp xếp chỉnh tề mọi thứ, anh nhất thời cảm thấy nhàm chán nên tùy tiện đổi vị trí đậu que và mướp, nhưng cô lại không phát hiện, cho nên anh trực tiếp đặt

https://thuviensach.vn

xuống. Lúc anh đổi trở về, cô vẫn chưa phát hiện, vì thế anh mới đổi tới đổi lui, muốn xác nhận xem cô có phát hiện hay không, quả nhiên kết quả là thế. Toàn bộ quá trình trồng trọt này, cô rất nhập tâm, căn bản không thèm liếc mắt nhìn anh một cái.

Hiện tại vườn rau đã hỗn loạn đậu que và dây mướp, anh đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị, bởi vì đây là "chứng cứ" cho sự chuyên chú của anh.

Tang Cẩn muốn đổi lại, cánh tay liền bị anh giữ chặt: "Hạt giống tốt cho dù trồng ở đâu cũng đều đơm hoa kết trái. Em đổi tới đổi lui, bọn nó còn sống được sao?"

Cô nghe xong cũng cảm thấy có chút hợp lý, nhưng hai loại cây non này rõ ràng là khác nhau, tại sao lúc trồng cô lại không phát hiện chứ?

Bàng Lỗi kéo cô ra khỏi vườn rau tới hồ nước rửa tay. Rửa xong, bọn họ liền cởi giày, cuốn ống quần lên, đem chân đặt vào trong nước, bắt đầu chơi đùa.

Sức lực của Tang Cẩn đương nhiên không bằng anh, bị anh đá nước lên người, cô tức giận tới khom lưng, trực tiếp múc một ca nước đổ lên người anh.

"Em muốn chơi ướt cả người sao? Được thôi." Nói xong, Bàng Lỗi trực tiếp nhảy xuống nước, hất cả nước bên dưới lên.

Cô duỗi tay ngăn lại: "Bàng Lỗi, anh mau lên đây, coi chừng bị cảm... A!" Anh thế mà trực tiếp kéo cô xuống nước.

Mực nước chỉ tới eo nhưng cả hai đều đã ướt đẫm. Trên người cô chỉ mặc chiếc váy lụa mỏng, bị nước làm ướt, nhìn cô lúc này chẳng khác gì với không mặc đồ.

https://thuviensach.vn

Anh ôm cô, mạnh mẽ ôm eo cô, để thân thể cô dựa vào thân thể mình như muốn độc chiếm cảnh xuân trước mắt, mặc dù nơi này chỉ có hai người.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Anh không lạnh sao? Còn không mau đi lên."

Bàng Lỗi bị cô kích thích như vậy, nào cảm thấy lạnh? Hai tay anh giữ chặt gương mặt, trực tiếp hôn lên môi cô. Hành động này như khiêu chiến điểm nhẫn nại cuối cùng của cô gái, nếu lỡ có người đi qua thấy bọn họ... Thật kinh khủng. Vì thế, cô không ngừng giãy giụa.

Thấy cô không chịu phối hợp, anh chỉ đành bất đắc dĩ mà buông cô ra, trực tiếp bế cô lên bờ, đi vào biệt thự.

Lần này, anh không giống lúc trước mà bế ngang cô, ngược lại... Hai tay giữ chặt mông cô, xốc người cô lên. Lúc này, hai tay cô chỉ có thể ôm lấy đầu anh, đôi chân thon dài nhanh chóng kẹp lấy eo anh.

Xa xa nhìn tới, anh như một thân cây cổ thụ đang di động, mà cô lại giống con koala treo trên người anh.

Anh ôm cô vào nhà, trực tiếp vào phòng tắm. Hai chân đặt vào bồn tắm màu trắng, anh mới buông cô xuống, một tay mở vòi nước, một tay chống phía sau cô.

Nước ấm nhanh chóng chảy ra, Tang Cẩn nửa nằm thư giãn, hai tay cũng buông anh ra. Anh lại không đứng dậy, vẫn luôn nhìn cô, hô hấp dần dần trở nên khó khăn.

Từ đôi mắt sâu không thấy đáy đó cảm nhận được tín hiệu, hơi thở cô cứng lại, anh ấy không phải muốn ở chỗ này cùng cô... Nước ấm đã dâng lên che trước ngực cô, cô cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, khóe miệng khẽ động nhưng lại không phát ra tiếng động gì.

https://thuviensach.vn

Phản ứng này của cô khiến anh lầm tưởng cô cũng muốn ân ái với anh ở đây, nếu đã như thế anh sẽ không từ chối. Anh cúi người hôn cô, vừa hôn vừa dùng tay cởi bỏ lớp ngăn cản cuối cùng trên người.

Tang Cẩn chưa kịp từ chối thì làn váy đã bị anh nhấc lên.

Hai người hôn nhau một lúc mới tách nhau ra. Thân thể anh đột nhiên tiến lại gần cô, một tay vẫn chống cạnh bồn tay, một tay kéo eo cô bỗng dưng nhấc lên.

Nước bồn tắm cũng theo đó mà trào ra ngoài, bên trong phảng phất như biến thành lốc xoáy.

Nhiệt độ càng lúc càng tăng, cô cảm nhận được một cơn lốc đang cuộn trong trong thân thể, mạnh mẽ mà sắc bén, không chút do dự. Cô há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng vẫn không thể phát ra thanh âm, chỉ có đôi tay ôm chặt lấy bờ vai người đàn ông, móng tay cơ hồ đã đâm vào trong da thịt.

Người đàn ông nhấp từng đợt khiến nước trong bồn như sóng biển không ngừng chuyển động. Vòi nước vẫn chưa tắt, đảo mắt, nước ấm đã che hết thân thể hai người.

Mọi thứ xung quanh Tang Cẩn không biết đã trở nên mơ hồ từ khi nào, cô chỉ biết thời khắc cao trào cuối cùng, trong trái tim cô như có luồng điện xẹt qua, linh hồn dường như đã ra khỏi cơ thể. Mỗi lúc như vậy, cô sẽ có thói quen tìm anh, xác nhận cô đang ôm anh, anh cũng đang ôm cô, cô mới cảm thấy an tâm.

Sau khi kết thúc, anh nằm dựa vào bồn tắm, một tay gối đầu, một tay ôm lấy eo cô để cô dựa vào người mình, giờ khắc này giống hệt những lần bọn họ ân ái trên giường, bọn họ đều không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nằm như thế.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên anh lại bắt lấy tay cô, ngẩng đầu: "Đinh Đinh..."

"Ưm?" Cô nghiêng đầu nhìn anh, có chút kinh ngạc, bình thường những lúc như vậy anh không phải không cho cô nói chuyện sao?

"Lỡ đâu có thai thì sao?" Giọng anh rất thấp, khuôn mặt vốn trắng nõn nay đã đỏ ửng như ánh bình minh, phảng phất như đứa trẻ phát hiện lỗi sai của mình mà trở nên e lệ.

Nhớ đến mấy ngày nay bị anh trêu cợt, Tang Cẩn quyết định đánh trả một chút: "Đúng vậy, không phải anh nói dùng xong rồi sao? Trước khi anh mua nó, chúng ta sẽ không... " Câu tiếp theo bị cô tự động nuốt vào.

Người đàn ông lại nằm ngửa xuống, hai mắt nhắm nghiền: "Nếu có bảo bảo thì chúng ta liền kết hôn." Việc này vừa đúng ý anh, đương nhiên tạm thời không thể để cô nhìn thấu.

Tang Cẩn vốn muốn nghe anh nói mấy câu hối hận, cô sẽ nhân cơ hội này để áp chế anh làm vài chuyện, ví dụ như kêu anh dọn rác. Người đàn ông này chuyện gì cũng đồng ý làm, chỉ có dọn rác, giống như việc không chịu mặc tạp dề trong bếp, lý do là vì đàn ông cầm chổi trông rất khó coi.

Cô không ngờ hiện tại anh lại nói như vậy liền lập tức ngồi dậy, nghiêm túc nhìn anh: "Kinh nguyệt của em sắp tới, cho nên hiện tại vẫn là kỳ an toàn, khẳng định sẽ không có em bé. Anh ra ngoài trước đi, em muốn tắm rửa. Tối nay em muốn ngủ sớm một chút, sáng mai còn dậy đi làm.

Tang Cẩn cầm khăn tắm che cơ thể mình lại, cũng thuận tay đưa anh một chiếc khăn, kéo anh đứng lên, mạnh mẽ lôi anh ra khỏi bồn tắm. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh kịch liệt khi nãy, trong lòng thầm nói, hai người bọn họ có phải càng lúc càng khác thường không? Vốn dĩ việc làm trên sô pha phòng khách đã quá kỳ cục, hiện tại còn ở bồn tắm...

https://thuviensach.vn

"Ngày mai chúng ta vẫn chưa đi làm, có khả năng là tới Mỹ. Tối nay nhà sẽ có khách tới." Bàng Lỗi quấn khăn tắm bên hông, đem áo sơ mi vứt trên sàn nhặt lên, ném vào máy giặt.

Cô đang định hỏi khách tới là ai thì anh đã ra khỏi phòng tắm. Cô liền bắt đầu tắm rửa, trong đầu thỉnh thoảng còn xẹt qua vài hình ảnh trong khoảng thời gian hạnh phúc này.

Suốt một tuần, cuộc sống của bọn họ dường như ngăn cách với người bên ngoài.

Vườn hoa sau núi vốn chỉ trồng một loại hoa dâm bụt, cô cảm thấy quá buồn tẻ nên bọn họ liền đi mua thêm nhiều lại. Vườn hoa cũng bị bọn họ lăn qua lộn lại thật lâu, nào là thay hàng rào, nào là đổi đất trồng. Bọn họ còn mua thêm cá về nuôi trong hồ.

Trồng hoa, trồng rau, nuôi cá, những việc này khi nhỏ cô đều cùng cha mẹ làm, hiện tại là cô và anh, đôi lúc cô sẽ bất giác nhìn về phía anh, muốn xác nhận xem người này thật sự tồn tại sao?

Bọn họ ban ngày bận rộn những công việc này, còn buổi tối sẽ cùng nhau đọc sách, xem phim, đương nhiên, đa phần đều làm việc trên giường. Toàn bộ kỳ nghỉ này cô đều cảm thấy vui vẻ nhưng thỉnh thoảng vẫn có chút lo lắng, quãng thời gian hạnh phúc này liệu có thể kéo dài bao lâu? Bọn họ sẽ mãi mãi được như vậy sao?

Tang Cẩn không dám nghĩ về tương lai, cô nhớ anh nói có khách sẽ tới, hơn nữa còn là tối nay, trong lòng không khỏi khẩn trương. Bằng tốc độ nhanh nhất cô trở về phòng thay quần áo, lúc này đã nghe bên ngoài có tiếng trò chuyện.

"Em dọn tới đây khi nào? Sao không nói với chị một tiếng? Chị có thể tới đây giúp đỡ mà." Một cô gái mặc đồng phục tiếp viên hàng không đi lên lầu hai, vừa hỏi vừa nhìn xung quanh, quan sát nhà mới của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi đi theo sau cô: "Cuối tuần trước. Không phải em, mà là bọn em."

Hai người đều nhìn thấy Tang Cẩn, cô gái trẻ tuổi kia dừng bước, nhìn cô.

Bàng Lỗi vòng qua chị ta tới trước mặt Tang Cẩn, nắm tay cô, giới thiệu: "Vợ em, Tang Cẩn." Anh cúi đầu nhìn cô, "Chị ấy là Bàng Miểu."

"Bàng Miểu là gì của em?" Bàng Miểu cười chất vấn anh, "Không lớn cũng không nhỏ, chị là chị của nó."

Tang Cẩn vừa nhìn cô gái kia liền cảm thấy quen thuộc, nghe tới cái tên, cô đột nhiên nhớ tới tiếp viên hàng không mà cô gặp lúc bay tới Thanh An.

"Ba cục đá mà chị nói, là anh ấy?" Tang Cẩn nhìn Bàng Miểu, ngón tay chỉ vào người đàn ông bên cạnh.

Bàng Miểu vô cùng kích động, lập tức tiến lại, kéo cô xuống lầu: "Đúng vậy, bây giờ em mới nghĩ tới sao? Hôm qua lúc Lỗi Lỗi kêu chị chuẩn bị vé máy bay cho hai người, khi nhìn tới cái tên "Tang Cẩn", chị liền cảm thấy thật lạ, khi đó còn tưởng người trùng tên trùng họ, thật không ngờ tới là em. Em không biết thôi, lúc trên máy bay chị đã muốn làm mai cho hai người, tính tình hai người quá giống nhau nhưng em lại không để lại số, chị chỉ đành thầm tiếc nuối trong lòng. Thật không ngờ hai người các em lại đến với nhau, thật là quá trùng hợp." Bàng Miểu càng nói càng hưng phấn.

"Chị muốn bọn em... Thật trùng hợp." Tang Cẩn thật sự không ngờ bọn họ chỉ mới gặp một lần, Bàng Miểu liền muốn làm Nguyệt Lão cho cô sao?"

https://thuviensach.vn

Hai người bọn họ như bạn bè lâu ngày mới gặp, vừa đi vừa trò chuyện, thế nhưng lại quên phía sau còn một người đàn ông.

Bàng Lỗi nhìn bọn họ xuống lầu, nói chuyện hăng say như vậy có chút không giống bình thường. Anh vốn còn vừa ở cùng nhau, để cô ấy gặp người nhà mình liệu có gây áp lực hay không? Cho nên anh mới không mang cô trực tiếp từ Hongkong qua Mỹ thăm cha mẹ anh.

Người nhà bọn họ, chỉ cần ở nơi này có chút gió thổi cỏ lay mẹ của anh sẽ lập tức biết, sau đó liền kêu Bàng Miểu đi tiên phong, thăm dò quân tình. Với tình huống bình thường anh có thể thu mua Bàng Miểu, ví dụ như chuyện công việc, Bàng Miểu sớm đã biết anh là cảnh sát, chị ấy không những không nói cho mẹ anh mà còn cùng anh đứng cùng mặt trận.

Nhưng tình hình trước mắt anh không chắc có thể tiếp tục lừa gạt. Chuyện anh từng nói sẽ sinh hai đội bóng kỳ thật đều là vì an ủi bà ấy, thuận miệng nói thôi, không ngờ bà ấy lại coi là thật. Nếu bà ấy biết anh đã có bạn gái, hơn nữa còn đang sống chung, phỏng chừng sẽ lập tức từ Mỹ bay về nước.

Quả nhiên, anh từ lầu ba đi xuống, nghe hai cô gái dưới lầu nói chuyện gì đó, hình như là vụ chiếc nhẫn kim cương biến mất trên máy bay. Cuối cùng, Bàng Miểu hạ giọng, hỏi cô: "Khi nào thì hai người kết hôn? Ba mẹ chị mong có cháu nội lắm rồi."

"..." Tang Cẩn bị Bàng Miểu hỏi tới ngẩn người, việc này cô đúng thật là không biết, kết hôn có phải quá sớm hay không?"

"Vé máy bay có cố định không?" Bàng Lỗi cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, ngồi xuống sô pha.

Nghe anh hỏi như vậy, lực chú ý của Bàng Miểu liền dời lên người của anh, một bên lấy vé máy bay ra, bên còn lại bắt đầu chỉ trích anh, vì sao tuần trước nói qua Mỹ thăm người nhà nhưng cuối cùng lại không đi,

https://thuviensach.vn

chuyện đó phải kéo dài tới hiện tại, di động của cô đã bị mẹ của bọn họ gọi liên hồi, vân vân.

Tang Cẩn thấy chị em bọn họ nói chuyện hăng say như thế liền đứng dậy: "Hai người nói chuyện đi, em vào toilet chút."

Cô tìm lý do vội vàng rời đi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ván Cờ Bí Ẩn

Nghe giới thiệu như thế, cô bất giác nghĩ tới mấy con quỷ hút máu trong những bộ phim mà mình từng xem.

Bàng Miểu đương nhiên không biết Tang Cẩn vì sao lại đột nhiên khẩn trương như vậy.

Cô chỉ nghĩ cô ấy vì gặp người nhà Bàng Lỗi mà cảm thấy ngượng ngùng. Tuy rằng trước đây bọn họ đã gặp mặt, nhưng khi ấy hai người vẫn là người lạ, đương nhiên là không có áp lực.

Cô cười cười, đứng dậy vào nhà ăn, trên miệng không ngừng kêu đói.

Bàng Lỗi nhìn vào toilet, hai mắt nhíu lại. Anh cũng đứng dậy, đi tới bàn ăn: "Có thể đừng hỏi những chuyện như kết hôn kiểu này không? Khi nào đúng thời điểm rồi tự nhiên sẽ có."

Anh hâm nóng đồ ăn lại một lần, Bàng Miểu ở cạnh giúp đỡ, cẩn thận hỏi anh: "Vừa rồi chị nói gì sai sao? Chị cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, ngay cả em cũng gọi cô ấy là vợ, chị còn tưởng hai người chỉ đợi ra mắt với gia đình thôi chứ. Hơn nữa, việc này nếu nói cho mẹ, bà ấy khẳng định sẽ rất vui. Nhưng hiện tại vì sao không được nói?"

Bàng Lỗi không tiếp tục thảo luận với cô về vấn đề này, chỉ thuận miệng hỏi tình hình trong nhà. Công việc của Bàng Miểu khá đặc biệt, cả ngày có thể bay qua các nước trên thế giới, đương nhiên sẽ có thời gian qua Mỹ thăm bọn họ nhiều hơn anh.

https://thuviensach.vn

Chị em hai người cùng dọn đồ ăn lên bàn rồi ngồi xuống, hiện tại nơi này còn thiếu một người nên cả hai đều không động đũa.

Bàng Miểu kể chuyện nhà xong, cuối cùng nhịn không được mà hỏi vào vấn đề mấu chốt: "Lỗi Lỗi, căn biệt thự của nhà họ Bàng sao hai em không tới đó ở? Chuyện em mua biệt thự, ba mẹ thật sự không biết sao? Em trước nay đều không xin tiền gia đình, cô ấy thoạt nhìn cũng không giống con gái của gia đình giàu có, hai người lấy đâu ra tiền mua nhà mới vậy?"

"Nơi này vốn là biệt thự mà ba cô ấy để lại, chúng em không trả đủ một lần nhưng trong 30 năm chắc chắn sẽ hoàn tất, tiền lương của cô ấy lại không thấp, phép toán đơn giản thế mà chị không tính ra sao? Thật chẳng giống bà Trâu gì cả, chị nên tự lo cho mình thì hơn đi. Còn nữa, căn biệt thự đó vốn thuộc về bà Trâu và ông Bàng, sau này bọn họ nhất định sẽ trở về, em không để bọn họ đợi lâu đâu." Nói xong, Bàng Lỗi lập tức đứng dậy rời khỏi nhà ăn, đi về phía toilet.

Bàng Miểu biết anh có chuyện gì đó đang giấu cô. Cô cũng mong góp chút sức lực, mặc dù chính cô cũng không có nhiều lắm, nhưng bây giờ nghĩ lại đứa em trai này khẳng định sẽ không đồng ý. Nếu không phải có một người bạn làm bên bất động sản, cô thật sự không biết chuyện anh mua căn biệt thự này. Điều kỳ lạ nhất là, căn biệt thự anh mua, người bán và người mua lại cùng một người. Những chi tiết kỳ lạ này, cô cũng không rảnh mà truy cứu.

Giờ phút này, nhìn theo bóng lưng của anh, nhớ tới câu cuối cùng anh nói, Bàng Miểu không khỏi cảm thấy chua xót. Gia đình họ Bàng đã từng là một gia tộc lớn ở thành phố Thanh An, cha cô đã từng là thị trưởng vạn người tôn trọng, nhưng hiện tại thành phố này đã không thể chứa được bọn họ. Nói dễ nghe thì cha cô di cư tới Mỹ, an hưởng tuổi già, nhưng nói khó nghe lại là ông ấy bị trục xuất, cấm túc ở Mỹ.

https://thuviensach.vn

Sự thật này Bàng Lỗi đã biết lúc anh mười một tuổi, cũng bắt đầu từ khi đó, anh liền cố chấp tin rằng, có một ngày anh sẽ đưa bọn họ trở về, chính anh cũng không muốn theo cha mẹ qua Mỹ sinh sống. Nhưng có một chuyện anh lại không biết, chuyện trên thế giới này vô cùng khó đoán. Tất cả mọi người đều đã chấp nhận sự sắp xếp của vận mệnh, duy chỉ có anh vẫn tiếp tục phản kháng. Kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, không ai biết được.

Bàng Miểu ngồi một lát thì chuông di động vang lên, cô bắt máy, không đợi bọn họ đi ra đã trực tiếp kéo hành lý rời đi.

Tang Cẩn ra khỏi toilet thì phát hiện Bàng Lỗi đang dựa ngay vách tường bên cạnh. Anh mặc một bộ đồ ở nhà màu xám, hai tay đút vào túi quần, đầu dựa vào vách tường ngẩng đầu nhìn trần nhà, biểu cảm trên mặt vô cùng ngưng trọng.

"Sao anh lại để chị mình ngồi một mình thế? Chúng ta đi ăn cơm thôi." Cô tiến lại đẩy anh.

"Tại sao lại ở bên trong lâu như vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không?" Anh đứng thẳng người, không chờ cô trả lời đã vòng tay qua ôm lấy eo cô, chiếc cằm gác lên đỉnh đầu của cô.

Anh ôm cô như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn một ít, từ nay về sau, anh đã không còn là một người nữa, cô chính là người nhà của anh, cô sẽ là người giúp anh bù đắp khoảng thời gian nuối tiếc không ở cạnh gia đình.

Trong một khắc đó, anh thiếu chút nữa đã bật thốt lên "chúng ta đừng bao giờ tách nhau ra nữa", nhưng cuối cùng anh lại nói: "Chị anh chỉ thuận miệng nói thế thôi, em đừng để trong lòng. Sau này em cứ ở đây, anh về chung cư là được."

Tang Cẩn buông hai tay anh xuống, chính mình bỗng nhiên ôm chặt lấy anh: "Em sẽ sợ, nơi này quá lớn."

https://thuviensach.vn

Một giọng nói lại từ đỉnh đầu truyền tới: "Vậy em qua chung cư của anh, anh ở bên này."

"..." Trái tim Tang Cẩn như bị thứ gì chặn lại, tuy không hề tình nguyện nhưng bản thân lại không còn lời nào để phản bác, không phải chính cô là người nói bọn họ đừng ở chung hay sao? Suốt tuần nghỉ phép này bọn họ đã ở cùng nhau, cô biết thời gian càng kéo dài, cô sẽ cảm thấy càng luyến tiếc, hiện tại quả nhiên là như thế này.

Cô đẩy anh ra, giục anh đi ăn cơm trước. Khi hai người quay lại bàn ăn thì phát hiện bên trong đã không có ai.

Bàng Miểu gọi điện tới nói đồng nghiệp có việc bận, nhờ cô thay ca, cô có chuyến bay mới nên không cùng bọn họ ăn cơm, khi nào trở về sẽ qua thăm bọn họ.

Tang Cẩn không biết chị em bọn họ có phải đã nói gì không, cô hỏi anh, anh lại nói không có gì, kêu cô đừng nghĩ lung tung.

Bữa cơm này anh hầu như không nói chuyện, chỉ yên lặng gắp đồ ăn cho cô. Cơm nước xong, ai người thu dọn chén đũa, trở lại phòng khách, ngồi trên sô pha, bắt đầu nói chuyện về hành trình đi Mỹ.

Anh sẽ theo cô tới Washington gặp giáo sư Grosson trước để nghiên cứu những vụ án trước đây bọn họ tập phá trong thời gian học tập, thiết lập cơ sở dữ liệu về tội phạm, sau đó sẽ tới ngục giam tìm hiểu thực tế. Anh để cô ở Washington, còn mình thì bay tới New Jersey thăm người nhà, sau đó sẽ bay lại Washington với cô, cuối cùng hai người cùng nhau về nước

Cô lập tức phản đối: "Hiện tại chị anh đã gặp em rồi, em nhất định phải cùng anh đi thăm cha mẹ anh, còn anh trai anh nữa." Nếu không đi, cô thật không chút tôn trọng bọn họ.

https://thuviensach.vn

Lời của cô khiến anh bất ngờ: "Thời gian ngắn như vậy, từ Washington đến New Jersey, chạy tới chạy lui, cơ thể em chịu nổi sao?"

"Em không tờ giấy, nào lại yếu đuối như vậy?" Kỳ thật Tang Cẩn không nắm chắc người nhà anh liệu có tiếp nhận cô không, sớm gặp bọn họ cũng tốt, cô ít nhất sẽ có thời gian chuẩn bị tâm lý, xác nhận tương lai của bọn họ sẽ như thế nào.

Bàng Lỗi nghiêng đầu nhìn cô hồi lâu, sau đó duỗi tay xoa xoa đầu cô. Hành động này khiến cô căng lớn hai mắt, anh ấy không phải đang coi cô là đứa trẻ đấy chứ?

Cô còn chưa hoàn hồn, anh đã cầm điện thoại, bắt đầu gọi cho gia đình, nói chuyện bọn họ sắp qua Mỹ. Anh mở loa ngoài nên thanh âm từ đầu bên kia điện thoại cô đều nghe thấy.

Người nhà anh nghe anh nói sẽ mang cô qua đều tỏ ra hưng phấn, bọn họ dặn đừng mua quà, còn hỏi anh và cô muốn ăn cái gì để bọn họ chuẩn bị.

Giọng của mẹ anh cô biết. Lần đó ở trung tâm tập thể hình, khi chị cùng mẹ anh tới kiểm tra công việc thường ngày, bọn họ còn nói chuyện phiếm, khi đó cô cũng nghe được. Ngoài ra còn giọng của hai người đàn ông, một người trầm ổn, nói chuyện không nhiều, hẳn là ba anh.

Còn một giọng khác vẫn luôn kêu: "Lỗi Lỗi, mau trở về, nếu không về thì mẹ sẽ khóc đấy." Thỉnh thoảng còn nói gì đó: "Điên rồi, không đến được, thật sự điên rồi". Đôi lúc còn phát ra tiếng "Bạch bạch", hình như là tiếng vỗ tay, không những vậy còn cười ha hả nữa.

Nghe âm thanh như vậy, trong lòng Tang Cẩn bỗng nhiên cảm thấy đau đớn. Cô thật không có cách nào tưởng tượng nổi tiếng động như vậy lại xuất phát từ một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, hơn nữa người đàn ông này lại là anh hùng đối với anh.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng anh mới nhắc tới Bàng Hâm với cô, nhưng lần nào cũng thể hiện sự tự hào. Cô có thể cảm nhận được tình cảm anh em giữa hai người rất tốt. Cũng chính vì thế, anh mới quyết định lừa dối mẹ mình để tiếp tục đi con đường mà anh trai còn bỏ dở.

Gọi điện cho người nhà xong, Bàng Lỗi lại gọi cho cục trưởng Khương, bên cục cảnh sát gần đây không có vụ án nào lớn, ông ấy liền kêu bọn họ cứ qua Mỹ, không cần vội vã quay về. Anh cũng không từ chối, sắp xếp xong liền ngắt điện thoại.

Thời gian đã không còn sớm, bọn họ cùng lên lầu thu dọn đồ đạc. Thu dọn xong, hai người liền đi ngủ, vừa lên giường lập tức ra ước định tối nay chỉ ngủ, không làm gì khác.

Nhưng sự thật là, hai người ôm nhau chưa được bao lâu thì thân thể đã bắt đầu ngo ngoe rục rịch. Bọn họ như vừa được lên dây cót, năng lượng cất giấu trong người nhất định phải tiêu hao. Cuối cùng, bọn họ không kiềm chế được lại lăn lộn một phen.

Sáng hôm sau, bọn họ khởi hành sang Mỹ.

Bọn họ tới Washington trước, giáo sư Grosson tự mình tới sân bay đón hai người. Tang Cẩn thụ sủng nhược kinh, trong lòng có chút bất an. Những học viên khác đã tới đây từ cuối tuần trước, cô và người đàn ông nào đó lại ở nhà nay tới xen vào.

Vốn dĩ một mình cô tới đây đã tạo ra sự bất tiện rất lớn, hiện tại lại còn chịu đãi ngộ cao như vậy.

Theo hành trình đã định, giáo sư Grosson sẽ dẫn bọn họ tham qua trụ sở FBI ở Washington. Vì thời gian khá gấp gáp, bọn họ chỉ đi dạo vài vòng, sau đó trực tiếp tới Blackpool. một thị trấn nhỏ nằm ở Đông Bắc nước Mỹ. Vị trí nơi này vô cùng hẻo lánh, Tang Cẩn dò trên bản đồ cả nửa ngày vẫn không tìm được.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Grosson rất giống những vị tiền bối trong lĩnh vực nghiên cứu tâm lý học tội phạm, bọn họ đặc biệt thích giao tiếp với tội phạm. Mục đích lần này tới Blackpool cũng chính là muốn đi tới ngục giam dò hỏi một tội phạm kỳ lạ, trước đây giáo sư Grosson đã tới đây rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ được gặp hắn, ngay cả tư liệu cá nhân, tên họ cũng không có. Hắn chỉ có một cái danh hiệu, 0110, mà lần này, tên tội phạm kia lại chủ động muốn gặp giáo sư Grosson.

Sau khi tới thị trấn Blackpool, thị trưởng tiếp đón bọn họ, còn tự mình dẫn đường tới gian ngục của tên tội phạm 0110. Vừa tới ngục giam, cai ngục thấy giáo sư Grosson như thấy bạn cũ, trên mặt lộ rõ sự cao hứng. Bọn họ vừa hàn huyên, vừa tiếp tục hành trình.

Tòa nhà Âu Châu này giống hệt ngục giam trong những toàn lâu đài thời âu cổ, bên ngoài có chút cũ nát, không khí bên trong cực kỳ u tối. Nghe nói nơi này do một quý tộc di dân tới đây cả tạo từ một trang viên mà thành. Sau đó hậu duệ của quý tộc vì tranh đoạt tài sản mà dẫn tới huyết án diệt môn, tất cả mọi người đều chết, trang viên này cũng từ đó mà bị vứt bỏ, khó mà bán đi. Cuối cùng, chính phủ quyết định cải tạo nó thành ngục giam.

Nghe giới thiệu như thế, lại đưa mắt nhìn xung quanh, trong đầu Tang Cẩn bất giác nhớ tới mấy con quỷ hút máu từng xem trong phim, công tước Dracula gì đó, sắc mặt tái nhợt như u linh xuyên qua đen tối. Bọn họ đi qua một căn phòng, biểu tình của tù nhân bên trong cơ hồ đều tối tăm. Có kẻ ý thức được có người tới liền đột nhiên nhào ra cửa sắt, bắt đầu la hét giống quỷ khóc sói gào.

Cô bất giác bắt lấy cánh tay Bàng Lỗi, nắm vô cùng chặt. Anh cúi đầu, dịu dàng hỏi cô: "Sợ sao? Anh đã nói em đừng tới mà."

Cô lập tức lắc đầu: "Ai nói em sợ? Cơ hội tốt như vậy sao em có thể bỏ qua? Hơn nữa không phải giáo sư Grosson đã nói phạm nhân này là

https://thuviensach.vn

người Hoa sao? Chẳng lẽ anh không tò mò một người Trung Quốc vì việc gì lại bị giam trong ngục nước Mỹ suốt 15 năm hả?" Tang Cẩn đối với con số 15 này vô cùng nhạy cảm, thời điểm giáo sư Grosson vừa nhắc tới mốc thời gian cô liền nhịn không được mà muốn tới xem.

Bàng Lỗi nhìn bộ dáng sợ gần chết lại còn cãi bướng của cô, không còn cách nào khác, anh chỉ đành ôm lấy eo cô, để cô dựa vào gần anh. Mãi tới khi xuyên qua hành lang dài này đi vào một lối đi khác sáng hơn, anh mới buông cô ra, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt cô.

Tang Cẩn nhìn anh như muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên có người lớn tiếng báo có kẻ vượt ngục. Cai ngục lập tức cầm súng nhanh chóng rời đi, cũng không nhàn rỗi tiếp đãi bọn họ.

Trong tình hình hỗn loạn, Bàng Lỗi liền kéo cô chạy về hướng giáo sư Grosson và thị trưởng. Bọn họ dừng trước cửa sắt của một gian nhà tù, bên trong đã không còn ai.

Cửa sắt đang mở, giáo sư Grosson trực tiếp đi vào, hai người bọn họ cũng đi theo, còn thị trưởng thì sợ hãi nên vẫn luôn đứng bên ngoài.

Không khí âm u của nhà tù bốc lên mùi mốc meo, bên trong chỉ có một chiếc giường không có chăn đệm, bên trên bày một bàn cờ tướng, các quân cờ được làm bằng gỗ, bên dưới là tấm lót bằng nhựa.

Ván cờ trên giường lộ ra hơi thở quỷ dị mà thần bí. Ba người đứng xung quanh giường, cùng nhìn bàn cờ, không ai lên tiếng.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Trò Chơi Vương Quyền

Ngục giam càng lúc càng nhiều người, lúc này nơi đây đã trở nên hỗn loạn, bọn họ đương nhiên không thể ở lại quá lâu.

Rời khỏi ngục giam, thị trưởng đưa bọn họ tới sân bay, giáo sư Grosson trở về Washington, còn Tang Cẩn và Bàng Lỗi lại trực tiếp bay tới New Jersey thăm người nhà anh.

Trên máy bay, Tang Cẩn không ngừng nhớ lại hành trình tới ngục giam của trấn cổ, vượt ngục, ván cờ, tất cả việc này rốt cuộc là trùng hợp, hay là có người sắp xếp?

Cô muốn hỏi người đàn ông bên cạnh, nhưng lúc quay đầu thì phát hiện một tay anh cầm cuốn sổ, một tay cầm bút, vừa suy tư vừa vẽ mấy đường cong vào cuốn sổ.

Không bao lâu, trên giấy thể hiện ván cờ thần bí mà bọn họ vừa thấy.

Lấy dòng sông Sở Hán ngăn cách, một nửa trên là quân cờ màu đỏ gồm 4 quân cờ, 1 mã, 1 xe, pháo và tướng, nhưng vị trí của những quân cờ đều bị đảo loạn, điểm đặc biệt hơn là cạnh nét chữ bên trên là một đóa hoa. Lúc đó Tang Cẩn còn cố ý cẩn thận quan sát, là hoa dâm bụt.

Dưới ranh giới Sở Hán là khu vực của quân cờ màu đen, gồm 6 quân cờ, 5 tốt xếp thành một hàng và con tướng.

Tang Cẩn không hiểu rõ về cờ nhưng trước đây ba cô từng dạy cô một chút, nhưng trình độ chỉ dừng lại ở mức nhận biết mặt chữ, còn các bước đi

https://thuviensach.vn

cơ bản hầu như cô đã quên sạch. Cho nên ván cờ này dù chỉ còn lại vài quân cờ nhưng đối với mà nói chẳng khác gì nhìn bầu trời rộng lớn.

"Anh nhìn ra manh mối gì chưa?" Cô chỉ có thể hỏi anh.

Bàng Lỗi đóng cuốn sổ lại, bỏ vào túi, thuận miệng trả lời: "Hắn đang trêu chọc chúng ta, đây là một phần của trò chơi vương quyền."

"Trò chơi vương quyền sao? Em thích Tuyết..."

Lời còn nói chưa xong, cánh tay cô đã bị anh nắm lấy, cả người ngã nhào vào lòng anh, đầu cùng thắt lưng bị hai tay anh đè lại, không thể cử động: "Ngủ thôi, đi tới đi lui hai ngày em không mệt sao? Con gái không phải không nên lãng phí sức lực vào việc này à? Kiểu tranh đoạt quyền lực đánh đánh giết giết này có gì mà xem chứ?"

Tang Cẩn không nói lời nào, chỉ vụng trộm cười, anh ấy đang ghen, hơn nữa còn đang ăn dấm chua với một nhân vật trong phim truyền hình!

Nhưng cô quả thật có chút mệt mỏi, bị anh ôm như vậy, chưa được bao lâu cô liền chìm vào giấc, mãi tới khi máy bay hạ cánh mới tỉnh dậy.

Bọn họ vừa xuống máy bay thì chuông điện thoại trong tay vang lên, cô nhìn thông báo là giáo sư Grosson gọi tới, không khỏi kinh ngạc, liền lập tức bắt máy.

Giáo sư nói trận vượt ngục ở trấn cổ chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi. Giám ngục đã gọi điện nói với ông, cái tên 0110 kia cùng đám phạm nhân khác bị gửi tới nhà máy làm việc, nhân viên trong ngục chưa kịp ghi chép lại nên mới náo ra một hồi hiểu lầm như thế. Còn về chuyện bàn cờ, 0110 là người Trung Quốc, hắn ta rảnh rỗi ngồi đánh cờ tướng một mình cũng là chuyện bình thường.

https://thuviensach.vn

Cách giải thích này nghe qua vô cùng hợp lý, không hề có chút sơ hở nhưng như thế Tang Cẩn càng cảm thấy khả nghi, chuyện không có sơ hở thường là do con người sắp xếp tỉ mỉ. Sau khi ngắt máy, cô lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

"Không phải trùng hợp đâu, trên thế giới này làm gì có nhiều ngẫu nhiên như thế. Hắn ta là sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt gì đó. Hơn nữa, hắn ta và người lần trước theo dõi em ở Hongkong chắc chắn có liên quan." Nói xong, Bàng Lỗi cầm hành lý, kéo cô về phía cửa sân bay.

Tang Cẩn càng nghe càng hồ đồ, vụ án của sát thủ hoa dâm bụt đều xảy ra ở thành phố Thanh An, vì sao bản thân tên sát thủ lại bị giam ở Mỹ chứ? Nếu đã bị nhốt ở Mỹ, tại sao còn theo dõi cô tới Hongkong?

Cô còn chưa kịp hỏi đã thấy một chiếc xe đỗ trước cửa, bên cạnh có người ngoắc tay với bọn họ.

Đó là người phụ nữ trung niên mặc váy màu xanh nhạt, cách trang điểm trên mặt tinh tế. Bà ấy đi về phía bọn họ, nói đúng ra là chạy tới với Bàng Lỗi, vừa tới trước mặt liền lập tức ôm chầm lấy anh: "Lỗi Lỗi, con muốn mẹ chờ tới chết sao, sao các con bây giờ mới tới?"

Bàng Lỗi thả hành lý trong tay xuống, hai tay giữ đầu Trâu Nhã Mai, môi hạ xuống một nụ hôn lên trán bà ấy: "Thưởng cho mẹ, chín tháng không chạy loạn, bà Trâu thật ngoan."

Khuôn mặt của Trâu Nhã Mai lập tức ửng hồng, bà ấy vẫn đưa mắt nhìn con trai mình giống hệt nhìn ngắm bảo bối. Bà cười hỏi anh: "Còn không phải bị con em hay sao? Chỉ thưởng như vậy thôi sao? Con phải chơi cờ với mẹ, ít nhất là một tháng! Còn nữa, gọi mẹ, không được gọi bà Trâu." Trước đây nghe ba gọi bà là bà Trâu, anh liền cảm thấy đặc biệt thú vị, cho nên trước nay ngay cả mẹ cũng không kêu.

Bàng Lỗi buông bà ra, kéo Tang Cẩn lại: "Cô ấy là Tang Cẩn."

https://thuviensach.vn

"Chào dì." Tang Cẩn có chút hồi hộp nên chỉ chào hỏi một câu.

"Tang Cẩn... Hoa dâm bụt sao? Cái tên thật dễ nghe, bác gọi con là Cẩn Cẩn nhé." Trâu Nhã Mai trố mắt một lát, sau đó nhanh chóng hoàn hồn. Bà một bên ân cần hỏi han, một bên kéo Tang Cẩn lên xe, tựa hồ đã quên đi đứa con trai còn đứng phía sau.

Bàng Lỗi cũng không nói gì, chỉ kéo hành lý đi theo bọn họ.

Tang Cẩn bị Trâu Nhã Mai kéo tới bên cạnh chiếc xe, cửa vừa mở bên trong liền truyền tới tiếng kêu la: "Sao không cho con xuống xe? Con muốn gặp vợ của Lỗi Lỗi, cho con gặp em ấy đi."

"Hâm Hâm ngoan, đừng lộn xộn, em con lập tức lên xe thôi." Nói xong, Trâu Nhã Mai quay đầu nhìn cô, "Cẩn Cẩn con đừng sợ, anh trai nó sẽ không làm con bị thương đâu, chỉ là... Nó bị đạn bắn vào đầu, bác sĩ nói trí lực của nói chỉ dừng lại ở trình độ của đứa trẻ 6 tuổi. Mỗi lần Lỗi Lỗi về thăm nhà, nó đều đòi ra đón. Có lần nó xuống xe chạy loạn, mãi mới tìm về được."

Trâu Nhã Mai cũng không coi cô là người ngoài, tỉ mỉ kể lại sự thật cho cô nghe, sau đó chỉ vào người đàn ông bên cạnh đang khuyên giải, giới thiệu: "Ba thằng bé, Bàng Thanh Thành, nghe qua có phải rất giống khuynh thành không?"

Bàng Thanh Thành lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn bà: "Sao lại nói chuyện như vậy hả? Ở trước mặt đứa nhỏ cũng không chính chắn một chút." Nói xong, ông quay đầu nhìn Tang Cẩn, trên mặt lộ ra ánh mắt dịu dàng, "Là Tiểu Tang sao? Đều là người trong nhà cả, con lên xe đi."

"Em gái Tiểu Tang, anh là Bàng Hâm, là anh trai của Lỗi Lỗi và Miểu Miểu. Chúng ta có thể bắt tay không? Bắt tay rồi thì sẽ trở thành bạn tốt." Người đàn ông mặc áo màu lam bên cạnh lên tiếng, gương mặt có vài phần

https://thuviensach.vn

giống với Bàng Lỗi nhưng nụ cười ngây thơ kia hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác hiện tại.

Tang Cẩn lập tức vòng qua, cửa kính xe vừa hạ, cô liền vươn tay tới, cười cười: "Chào anh." Sau khi hai người bắt tay, cô liền lấy trong túi ra cuốn tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, đưa cho anh, "Đây là quà em tặng anh, Lỗi Lỗi nói anh rất thích sách của Kim Dung."

Bàng Hâm vừa nhìn bìa sách, hai mắt liền căng lớn, lập tức vỗ tay, bộ dáng tựa hồ vô cùng vui vẻ. Anh nhận lấy sách, bắt đầu lật xem, không còn tiếp tục ầm ĩ nữa.

Cuộc hàn huyên này đều thu vào mắt của người đàn ông vẫn im lặng đứng cạnh. Bàng Lỗi lúc này giống như người ngoài cuộc đưa mắt nhìn tất cả.

"Về nhà thôi, Lỗi Lỗi, con lái xe đi, tốc độ của ba con còn chậm hơn rùa bò." Trâu Nhã Mai kêu bọn họ lên xe.

Bàng Lỗi hoàn hồn, liền kéo Tang Cẩn lên đầu xe, mở cửa: "Anh lái xe, em ngồi bên ghế phụ lái đi."

Tang Cẩn cũng không từ chối, liền lên ngồi ghế phụ lái. Từ kính trước xe, cô có thể nhìn rõ ba người đang ngồi phía sau. Bàng Hâm im lặng đọc sách, thỉnh thoảng có những chữ không biết sẽ hỏi ba anh, biểu cảm trên mặt còn vô cùng vui vẻ như một đứa trẻ tiểu học.

Xe nhanh chóng khởi động, tốc độ đương nhiên không hề chậm. Bàng Hâm lại bắt đầu vui sướng vỗ tay, Bàng Thanh Thành ngồi cạnh kêu anh đừng có phá phách, có khách ở đây, trong chốc lát lại quở trách Bàng Lỗi nói anh lái xe quá nhanh. Gặp tình huống này, Trâu Nhã Mai liền đứng ra bảo vệ hai đứa con trai của mình, nói ông già rồi đừng nghiêm túc như thế.

https://thuviensach.vn

Dọc đường, ba người bọn họ vẫn bận rộn nhiều việc, thỉnh thoảng sẽ kéo chủ đề của cô và Bàng Lỗi về, nói chuyện phiếm mấy câu. Nếu không phải vì bệnh tình của Bàng Hâm, bọn họ chắc chắn là một gia đình hạnh phúc.

Tang Cẩn vẫn không nghe Bàng Lỗi nói chuyện, hai tay anh nắm chặt vô lăng, chuyên chú lái xe, biểu cảm trên mặt vẫn lạnh lùng mà ngưng trọng. Cô cảm thấy anh hình như không hề vui vẻ, hoàn toàn không có loại cảm xúc vui sướng khi gặp lại người nhà.

Biệt thự của nhà họ Bàng nằm ở ngoại ô. Chiếc xe dừng ngay trước một tòa nhà độc lập màu cà phê, trời lúc này đã vào hoàng hôn.

Hai bên đường rộng lớn cũng có những căn biệt thự như vậy, cảnh tượng như thế đem toàn bộ khu dân cư xâu chuỗi thành một chỉnh thể.

Hai bên biệt thự, một bên là cỏ xanh được xử lý tỉ mỉ, bên còn lại là vườn hoa, bên trong là những gốc lan đã nở rộ, không khí cũng tràn ngập mùi hoa.

"Bà Bàng, đứa con trai kia của bà về thăm nhà sao? Lâu rồi không thấy nó tới đây." Bên đường có hàng xóm đi ngang chào hỏi cả nhà bọn họ, bà ấy cũng là người Trung Quốc.

Trâu Nhã Mai cười trả lời: "Con trai của tôi có công việc của nó, nào có nhiều thời gian chạy tới chạy lui." Giọng của bà tuy không lớn nhưng có thể nghe ra niềm vui và tự hào.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi đang chuẩn bị đẩy cửa xe xuống thì nghe cuộc đối thoại gần giống vậy, cả hai đều dừng lại. Cô nhìn anh, nhịn không được mà chọc ghẹo: "Nghe bà Trâu nói con trai mình về thăm nhà, mọi người đều muốn tới xem, không ai muốn bỏ qua cơ hội khó có được này cả."

https://thuviensach.vn

"..." Khóe miệng Bàng Lỗi khẽ động, cánh tay đưa tới muốn túm lấy cô thì cô đã nhanh chóng đẩy cửa xe, nhảy xuống.

Tang Cẩn cùng Trâu Nhã Mai sóng vai đi vào biệt thự, không gian bên trong rất lớn, tất cả đều dùng màu ấm để trang trí, dùng từ trung tây kết hợp để miêu tả thì chuẩn xác.

Trong nhà còn có một dì nữa, bà ấy cũng là người Trung Quốc. Thấy bọn họ trở về, bà ấy liền ra tiếp đón, đưa bọn họ lên lầu. Bà ấy dẫn cô lên phòng ngủ dành cho khách ở lầu ba. Nghe dì kể chuyện cô mới biết Bàng Lỗi và Bàng Hâm ngủ ở tầng hai, ba mẹ anh thì ở tầng một, còn bà thì cuối ngày sẽ về nhà của mình.

Bàng Lỗi đối với sự sắp xếp này hiển nhiên có sự bất mãn, anh muốn đem hành lý của cô trực tiếp kéo về phòng anh thì bị Tang Cẩn từ chối. Cô cảm thấy sự sắp xếp hiện tại cũng tốt lắm, dù sao bọn họ ở trước mặt người lớn khẳng định không thể làm càn như ở nhà. Cuối cùng, cô cũng thuyết phục được anh.

Hai người cất hành lý xong liền xuống lầu. Trâu Nhã Mai lập tức kêu dì giúp việc cùng bà đi mua đồ nấu ăn.

Bàng Lỗi không đợi bà gọi Tang Cẩn, trực tiếp chặn cơ hội để bà mở miệng: "Con có chuyện muốn nói với cô ấy, là chuyện công việc.

"Con trai à, hai đứa không phải tới đây du lịch sao? Vì sao còn nói chuyện công việc thế?" Trâu Nhã Mai bất mãn.

"Bà còn quản chúng nó nghỉ phép hay đi công tác sao? Bà đi mua đồ ăn của mình đi." Bàng Thanh Thành đẩy Trâu Nhã Mai ra ngoài, đóng cửa lại, "Con trai, lại đây chơi cờ nào. Tiểu Tang chắc cũng mệt rồi, để con bé nghỉ ngơi chút đi, con cũng đừng làm phiền con bé."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lập tức giữ anh lại ở phòng khách: "Đúng vậy, anh với bác trai chơi cờ đi, em cùng dì đi mua đồ ăn."

Với đề nghị của cô tất cả mọi người đều không ý kiến, ngoại trừ Bàng Lỗi. Nhưng trước mắt, lời anh nói không đáng là gì, lời cô nói mới được tính.

Cuối cùng, ba người cùng đi mua đồ ăn, Bàng Lỗi ở nhà cùng ba mình chơi cờ, tiện thể chăm sóc Bàng Hâm.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Không Phải Cô Ấy Thì Sẽ Không Cưới

Tang Cẩn đương nhiên biết, Trâu Nhã Mai thân là một người mẹ, trong lòng luôn hy vọng biết thêm về nửa kia của con mình.

Bàng Lỗi sợ cô cảm thấy không được tự nhiên nên mới cố gắng tránh cho tình hình này xuất hiện, ngăn cản cô và Trâu Nhã Mai ở riêng với nhau.

Cô không biết bản thân có phải quá nhạy cảm, hay vì tính chất công việc của mình mà tính cảnh giác lại cao, thời điểm ở sân bay, lúc Bàng Lỗi nhắc tới tên cô, hai mắt của Trâu Nhã Mai đột nhiên căng lớn, tựa hồ đối với cái tên này vô cùng sợ hãi, sự thay đổi nhỏ này cô đã nhận ra.

Hiện tại, Trâu Nhã Mai đã muốn cùng cô đi mua đồ ăn, cô đương nhiên không thể trốn tránh. Quả nhiên, dọc đường, Trâu Nhã Mai hỏi cô rất nhiều vấn đề nhưng không hề hỏi tới gia đình, xuất thân của cô. Lần đầu gặp mặt mà hỏi trực tiếp những vấn đề này có vẻ hơi đường đột, Trâu Nhã Mai cũng không phải là người mạo muội như vậy, chỉ là bà vẫn không ngừng vô tình nhắc tới cái tên "Tang Cẩn".

Tang Cẩn cảm nhận được sự khẩn trương của bà, thậm chí là việc che giấu sự khủng hoảng, mặc dù tất cả đều không rõ ràng. Bọn họ tới siêu thị mua đồ rồi trực tiếp trở về. Sau đó, Trâu Nhã Mai kêu cô cứ ở phòng khách nghỉ ngơi, còn mình và dì giúp việc thì vào bếp.

Tang Cẩn quay lại phòng khách ngồi xem cha con bọn họ chơi cờ. Bàng Hâm ở cạnh ăn vặt, một lát thì xem phim hoạt hình, qua một lát lại xem tiểu thuyết, thỉnh thoảng còn kêu cô chơi cùng anh, tóm lại không một khắc nào dừng lị.

https://thuviensach.vn

Lúc ăn tối, Trâu Nhã Mai cố ý nói với Bàng Lỗi dì giúp việc đã quét dọn phòng trên tầng ba, tối nay Tang Cẩn có thể được ngủ thoải mái. Những lời này của bà đương nhiên là muốn nói với bọn họ, tối nay hai người phải ngủ riêng.

"Con ăn xong rồi, mọi người từ từ ăn đi." Chưa gì Bàng Lỗi đã ăn xong một chén cơm, đứng dậy rời đi.

"Con trai, con không dùng chút canh sao? Đây là canh nấm hương con thích ăn nhất, mẹ cố ý chọn loại nấm tươi nhất nấu cho con ăn đây."

"Con no rồi, con về phòng trước đây."

"Con về phòng sớm làm gì? Con còn chưa chơi cờ với mẹ đấy! Con chỉ chơi cờ với ba con thôi, thật không công bằng, có phải con chỉ cần ba mà không cần mẹ đúng không?"

"..." Bàng Lỗi không trả lời, chỉ xoay người đi lên cầu thang.

Bàng Thanh Thành liền an ủi Trâu Nhã Mai, nói con trai vừa bay tới đây chắc là đang mệt mỏi, cứ để anh nghỉ ngơi sớm chút đi, lát nữa ông sẽ cùng bà chơi cờ. Lúc này bà mới thật sự bình tĩnh.

Tang Cẩn chỉ lẳng lặng ăn cơm, cô cũng nhanh chóng ăn xong rồi tìm cái cớ xin lên phòng trước. Bọn họ cũng không giữ cô lại, nói cô cứ tự nhiên như ở nhà.

Vừa lên lầu hai, cô lập tức bị một người kéo vào hành lang, nhanh chóng kéo cô tiến vào căn phòng bên cạnh. Bàng Lỗi ôm cô, một chân đá cánh cửa phía sau, lưng tựa vào cửa.

"Anh... Bọn họ đang ở dưới lầu." Tang Cẩn bị anh ôm tới khẩn trương, duỗi tay muốn đẩy anh ra nhưng không thể. Cô ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt anh không tốt.

https://thuviensach.vn

"Mẹ anh có nói gì em đừng để trong lòng, tính bà ấy là hay lo lắng vậy thôi." Bàng Lỗi nhìn cô, đưa tay vén tóc mai ra sau giúp cô.

"Tính tình của bà ấy không phải hay lo mà là quan tâm người thân. Nếu sau này con trai em yêu con gái của hung thủ giết người, em nhất định sẽ khẩn trương hơn bà, nói không chừng đã trực tiếp chia rẽ chúng nó." Lời cô nói là thật, cho nên biểu tình của Trâu Nhã Mai hôm nay cô hoàn toàn hiểu được.

"Không cần so sánh con em với mẹ anh, cho dù Tôn Ngộ Không có dùng Kim Cô Bổng cũng không thể chia rẽ chúng ta. Em cho anh chút thời gian, anh sẽ thuyết phục được bà ấy. Hiện tại bà ấy chưa biết chuyện của ba em, bà ấy làm vậy là vì những chuyện Bàng Hâm trải qua thôi." Anh vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

Tang Cẩn gật đầu, khóe miệng khẽ động nhưng cuối cùng lại không nói gì. Mà mặt anh không biết từ khi nào đã tựa gần cô. Hơi thở của anh dừng ngay ấn đường cô khiến cô không khỏi chóng váng. Anh nghiêng đầu muốn hôn cô, đôi môi vừa chạm môi cô thì bên ngoài có người gọi anh.

Bàng Lỗi tức giận tới nghiến răng, hai mắt nhắm chặt. Sau khi đè nén dục vọng trong người, anh đứng thẳng người: "Em ở đây chờ anh, anh về liền." Vừa nói xong anh đẩy cô vào phòng, ấn cô ngồi xuống giường: "Nếu mệt thì ngủ chút đi."

"Không được, phòng em ở lầu ba. Anh quên mẹ mình vừa nói gì sao?"

Anh vẫn trực tiếp xem nhẹ, đặt một nụ hôn lên trán cô rồi xoay người ra ngoài. Cô ngồi trong phòng một lát, nghe người bên ngoài nói chuyện, Trâu Nhã Mai kêu Bàng Lỗi cùng chơi cờ, còn anh hình như có nói gì đó nhưng cô lại không nghe rõ. Không bao lâu, hành lang liền trở nên an tĩnh, bọn họ có lẽ đã xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đứng dậy rời khỏi phòng, vừa ra cửa liền thấy một người đứng bên tay phải hành lang: "Em gái Tiểu Tang, em có thể chơi với anh không? Anh gấp máy bay cho em chơi nhé?"

Bàng Hâm đứng cách cô khoảng hai mét, thân hình cao lớn, hai vai hơi xệ xuống, biểu cảm thậm chí có chút khiếp sợ, phảng phất như một đứa trẻ đang năn nỉ người lớn, trong lòng lại sợ bọn họ từ chối.

Cô đi lại gần, duỗi tay cầm lấy nửa chiếc máy bay trong tay anh, cười trả lời: "Được, em thích nhất là máy bay, nhưng mà em không biết gấp, anh dạy em làm có được không?"

"Thật sao? Được thôi, anh dạy em làm." Bàng Hâm cao hứng tới múa tay múa chân, lập tức chạy về cuối hành lang. Tang Cẩn chạy đuổi theo anh. Anh chạy tới trước cửa phòng ngủ cuối cùng, đẩy cửa, kêu cô cùng vào chơi với anh.

Tang Cẩn vào phòng, cảm giác như tiến vào thế giới của thiếu nhi, trong phòng bày đủ loại đồ chơi cho bé trai, trên mặt đất còn để mấy chiếc máy bay đã gấp xong.

Bàng Hâm ngồi xếp bằng trên sàn nhà, kêu cô cùng ngồi xuống. Anh bắt đầu dạy cô xếp máy bay, biểu cảm trên mặt đều vô cùng vui sướng. Nhưng anh tựa hồ ngồi yên không được, thương xuyên nhích tới nhích lui, thỉnh thoảng còn bò dậy đi tìm món đồ chơi khác cho cô, còn cùng cô nói chuyện của Bàng Lỗi khi nhỏ.

"Lộc cộc! Lộc cộc..." Trong phòng đột nhiên vang lên những âm thanh liên tiếp.

Tang Cẩn đưa mắt nhìn quả bóng bàn rơi xuống mặt đất, nảy lên rơi xuống mấy lần rồi lăn tới cạnh bọn họ. Cô đứng dậy muốn nhặt lấy thì Bàng Hâm đột nhiên trở nên lo sợ, nằm sấp xuống đất, kêu to: "Đừng lấy, là bom đó, mau núp đi."

https://thuviensach.vn

Anh che hai tay, vùi đầu xuống đất không dám nhìn quả bóng bàn, rồi thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên như muốn xem trộm.

"Anh, đây là quả bóng bàn, sẽ không có nguy hiểm đâu."

"Không, là bom, bọn chúng sẽ cho nổ chết chúng ta. Đúng rồi, à không, là anh nói ngược, bọn họ nói đó là mật mã của cái chết, 544, 737, 57. Không đúng, bọn họ sai rồi, sai rồi, phải ngược lại, 544, 737, 57..." Bàng Hâm lộ rõ vẻ lo âu, trên miệng không ngừng lẩm bẩm mấy con số.

Anh càng ngày càng nháo lớn, cuối cùng người trong nhà đều nghe tiếng chạy vào phòng.

Bàng Lỗi vừa chạy vào, Bàng Hâm lập tức chui vào trong lòng anh: "Lỗi Lỗi, anh sợ quá, bọn họ có đạn, anh nói không sai, bọn họ là người xấu, thật sự ngược rồi, anh nói không sai..." Bàng Hâm vừa nói vừa khóc cứ như một đứa trẻ vừa bị ăn hiếp.

Bàng Lỗi ôm anh: "Đừng sợ, cả nhà đều ở đây, bom của bọn họ là giả. Anh xem, máy bay cũng là giả, bay không được, bom cũng sẽ không nổ, kẻ xấu đã bị cảnh sát bắt hết rồi. Anh nói đúng, bí kíp võ thuật của Âu Dương Phong là giả. Anh nhắm mắt lại ngủ đi, ngoan."

Lời của Bàng Lỗi như có tác dụng thôi miên, Bàng Hâm cuối cùng cũng bình tĩnh lại, dần dần đi vào giấc ngủ. Bàng Lỗi bế anh lên giường, Bàng Thanh Thành cùng Trâu Nhã Mai cũng tiến lên giúp đỡ.

"Tiểu Tang, con đừng để ý, Bàng Hâm chắc là bị thứ gì dọa sợ nên mới như thế, những chuyện thế này thường hay xảy ra, không sao đâu, nó ngủ một giấc liền ổn." Bàng Thanh Thành an ủi cô.

Tang Cẩn cầm quả bóng bàn trong tay, muốn giải thích. Bàng Lỗi liền đi tới, kéo cô ra ngoài: "Anh đưa em về phòng."

https://thuviensach.vn

Bọn họ vừa ra tới cửa liền nghe thấy tiếng của Trâu Nhã Mai: "Lỗi Lỗi, mẹ ở trong phòng chờ con, ván cờ vừa rồi mẹ đang thắng thế đấy."

Bàng Lỗi không nói lời nào, chỉ tiếp tục kéo cô ra ngoài. Sức lực của anh rất lớn, Tang Cẩn muốn dừng lại lại bị anh cứ thế mà kéo tới, cô chỉ đành quay đầu: "Dì, anh ấy sẽ lập tức xuống chơi cờ với dì ngay."

Bọn họ vừa rời khỏi, Bàng Thanh Thành liền lập tức đóng cửa phòng lại, quay đầu chất vấn người phụ nữ đang ngồi ở mép giường: "Em làm gì vậy? Con trai em bao nhiêu tuổi rồi? 27 rồi đấy! Thằng bé khó khăn lắm mới đưa bạn gái về nhà, em không thể an phận một chút sao?"

Trâu Nhã Mai trừng mắt nhìn ông: "Bọn nó không thể ở bên nhau, tuyệt đối không thể!"

Trong khoảnh khắc đó Bàng Thanh Thành có chút ngây ngốc, ngay sau đó ông đi về sô pha ngồi xuống, vẻ mặt mệt mỏi: "Em vẫn cứ như vậy, nhất quyết làm theo ý mình. Em nhìn Bàng Miểu đi, người nó thích em không cho nó lấy, hiện tại về nhà con bé cũng không muốn. Chuyện con bé có làm dâu nhà họ Cung hay không, cùng chuyện con bé kết hôn hay không có liên quan sao? Chẳng lẽ em muốn Bàng Lỗi sẽ lặp lại bi kịch như vậy?"

"Cái gì là bi kịch hả? Nhà họ Cung có gì không tốt? Luận gia thế, nhà học Cung và nhà họ Bàng chúng ta môn đăng hộ đối. Con bé lại đi thích người như thế nào chứ? Một phi công có thể cho nó cái gì? Bàng Miểu như thế cũng tại bị anh chiều hư đấy." Trâu Nhã Mai nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt ông, ngồi xuống sô pha phía đối diện: "Những thứ này đều là việc nhỏ, anh không biết hai chữ "Tang Cẩn" có ý nghĩ gì sao? Hoa dâm bụt chẳng lẽ anh chưa từng nghe thấy? Bàng Hâm vì sao lại biến thành bộ dáng như vậy, anh so với em còn rõ hơn mà."

Bàng Thanh Thành không khỏi tỏ ra bất đắc dĩ: "Nếu cứ theo cách nói này của em, có phải những người trên trái đất này mang cái tên đó đều chết

https://thuviensach.vn

hết em mới an tâm đúng không? Họ Tang, tên chỉ có một chữ Cẩn, Cẩn là hoa dâm bụt, đây không phải là ý của em sao?"

"Em nói vậy là khách sáo rồi đó." Trâu Nhã Mai thở dài, "Lão Bàng, anh cho rằng em thật sự nghĩ như vậy sao? Cô gái này mặt nào cũng tốt, chỉ có điều thằng nhóc Lỗi Lỗi kia không biết bị cô ấy mê hoặc cái gì. Hơn nữa, điều em lo lắng là lỡ như cô ấy cùng tên sát thủ năm xưa có quan hệ, vậy con trai em phải làm sao đây? Em chỉ còn lại một đứa con trai bình thường là nó mà thôi." Trâu Nhã Mai càng nói càng bị khủng hoảng, "Trời ạ, cô ấy có phải cố ý tiếp cận, làm hại Lỗi Lỗi không? Không được, em phải đi nói với Lỗi Lỗi, kêu nó nhất định phải duy trì khoảng cách với cô ấy."

"..." Bàng Thanh Thành tức giận đến nói không ra lời, ông đứng dậy nắm lấy người phụ nữ đang hoảng loạn chạy ra ngoài.

Trâu Nhã Mai vừa mở cửa liền thấy Bàng Lỗi, tức khắc trên mặt bà hiện lên ý cười: "Lỗi Lỗi, con xuống rồi sao? Mẹ cũng đang định đi tìm con, nào, cùng mẹ chơi cờ..."

"Nếu mẹ không chấp nhận cô ấy, sau này con không chơi cờ với mẹ nữa. Còn một việc khác, con không phải Bàng Miểu, còn sẽ không vì làm vừa lòng mẹ mà buông bỏ người con yêu, đời này, không phải cô ấy con sẽ không cưới. Tối rồi, ngủ ngon." Nói xong, Bàng Lỗi xoay người rời đi.

Trâu Nhã Mai nhìn theo bóng lưng anh, nước mắt cuối cùng đã nhịn không được mà rơi xuống, người xưa có câu con trai có vợ rồi sẽ quên mẹ, quả nhiên là vậy. Bọn họ còn chưa kết hôn, anh đã không cần người làm mẹ như bà.

Càng nghĩ bà càng đau lòng, khóc một lúc một lớn, cuối cùng, Bàng Thanh Thành không thể không giải quyết: "Con trai lớn rồi, em phải tin nó

https://thuviensach.vn

có khả năng sống cuộc sống của mình. Em suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Một Bàng Hâm còn chưa đủ để chúng ta nhọc lòng sao?"

Trâu Nhã Mai nghe tới cái tên Bàng Hâm, khóc càng thương tâm hơn: "Em chỉ hi vọng cái nhà này sẽ không có một Bàng Hâm thứ hai, em sai rồi sao? Em chỉ hy vọng con trai và con gái của mình đều hạnh phúc, chẳng lẽ cũng sai rồi sao?"

Bàng Thanh Thành giúp bà gạt nước mắt, không ngừng an ủi: "Không sai, lời em nói đều đúng cả. Là anh sao, là anh không có cách dạy đứa nhỏ này làm thế nào để cùng yêu vợ nó, lại không được để mẹ mình buồn phiền. Anh sẽ lập tức đi nghiên cứu, khi nào có kết quả sẽ lập tức báo lại với vợ yêu."

Ông lẩm bẩm cả nửa ngày, Trâu Nhã Mai mới nín khóc mà mỉm cười. Hai vợ chồng quay đầu nhìn người đang ngủ say trên giường rồi lẳng lặng rời đi, về phòng của mình.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kỳ Phùng Địch Thủ

Chỉ có anh mới hiểu được ý hắn muốn biểu đạt. Hắn đang tuyên chiến với anh!

Máy bay cuối cùng cũng đáp xuống sân bay thành phố Thanh An.

Tang Cẩn vừa ra khỏi sân bay liền cảm thấy bầu không khí có chút căng thẳng, giống như tầng mây bao phủ bên trên có đuổi thế nào cũng không đi được.

Bàng Lỗi kéo hành lý đi theo sau cô. Dọc đường hai người không ai lên tiếng, dường như đều đang lảng tránh nhắc tới chủ đề nhạy cảm.

Chuyến đi tới New Jersey lần này, bọn họ không theo kế hoạch ban đầu ở lại một tuần, chỉ mới ba ngày đã bay về nước. Hầu hết thời gian người nhà họ Bàng đều khách sáo với cô, ngoại trừ ngày đầu tiên Trâu Nhã Mai mượn cơ hội đi mua đồ ăn tán gẫu với cô. Cô và Bàng Lỗi đương nhiên không có cơ hội ở riêng với nhau, anh hoặc là ở cùng Bàng Hâm, hoặc là chơi cờ với ba mẹ mình, còn cô và Bàng Hâm đứng bên cạnh nhìn.

Tang Cẩn có chút không thích sự khách sáo thận trọng này của bọn họ, cô cũng có thể cảm nhận được Trâu Nhã Mai không đồng ý mối quan hệ của cô và Bàng Lỗi, tuy rằng ngoài miệng bà không nói thẳng. Mỗi lần nói chuyện bà ấy vô tình chạm tới đề tài này, Bàng Thanh Thành đều cố gắng thay đổi bầu không khí căng thẳng.

Đến ngày thứ ba, Chu Tiểu Vạn gọi điện tới, đúng lúc cho bọn họ cái cớ để về nước. Lúc này, Chu Tiểu Vạn đã đứng bên cạnh một chiếc xe việt

https://thuviensach.vn

dã chờ bọn họ. Thấy hai người đi ra, cậu lập tức chạy tới, giúp anh kéo hành lý.

"Chị Tang Cẩn, cha mẹ chồng gặp con dâu xinh đẹp thế này cảm thấy thế nào?" Chu Tiểu Vạn phụ kéo va li, vừa đi vừa cười hỏi cô.

Tang Cẩn cười cười: "Cảm ơn cậu, đương nhiên là tốt hơn những cuộc gặp bình thường."

Chu Tiểu Vạn lập tức nở nụ cười thật lớn, Bàng Lỗi ở bên cạnh lại không nói gì, gương mặt vẫn nghiêm túc không thay đổi. Hai người đàn ông bỏ va li vào cốp sau, Chu Tiểu Vạn nói muốn mở cửa xe giúp Bàng Lỗi, anh liền trực tiếp từ chối: "Không cần, tôi tự mở, cậu đem tình hình kể lại cụ thể xem."

Anh vừa nói vừa tới cạnh cô, kéo cô tới cạnh xe, mở cửa, kêu cô lên ngồi ghế phụ lái. Chính anh cũng nhanh chóng trở về vị trí lái xe.

Chu Tiểu Vạn lên dãy ghế sau, hai tay vòng lên hai ghế phía trước, đầu chen vào giữa: "Chị Tang Cẩn, đãi ngộ của chị là cao nhất đó, trước giờ chưa có cô gái nào ngồi bên ghế phụ lái của Boss bọn em đâu. À không đúng..." Cậu lập tức sửa miệng, "Ngoại trừ chị Bàng Miểu, còn cả dì Trâu."

Tang Cẩn cười cười, lập tức đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh không quay đầu nhìn cô, chỉ duỗi tay đẩy Chu Tiểu Vạn ra sau: "Bớt nói nhảm, vào chuyện chính đi." Nói xong, anh khởi động xe, hai tay nhanh chóng đảo quanh tay lái.

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước. Chu Tiểu Vạn liền bắt đầu kể về chuyện kỳ lạ xảy ra trong cục cảnh sát gần đây.

Laptop cá nhân của Chu Tiểu Vạn và Khương Duy Dân đột nhiên xuất hiện một văn kiện mới tên "Gió xoáy vì chính nghĩa mà tới". Văn kiện này

https://thuviensach.vn

chỉ có một tấm hình tên "Một trong những trò chơi công lý." Chu Tiểu Vạn vừa nói vừa mở laptop đưa cho hai người xem.

Tang Cẩn nhận lấy laptop, nhìn bàn cờ trên màn hình, hai mắt cô căng lớn: "Bố cục của nó giống hệt bàn cờ chúng ta thấy ở ngục giam."

Bàng Lỗi đưa mắt nhìn màn hình laptop, sau đó nhanh chóng thu hồi, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Chu Tiểu Vạn truy hỏi cô thấy ván cờ này khi nào, cô liền đem chuyện bọn họ tới ngục giam ở thị trấn cổ Blackpool kể lại một lần.

Trong đầu Tang Cẩn lại xuất hiện một đống nghi vấn, người hack vào máy tính cá nhân của Chu Tiểu Vạn và Khương Duy Dân, đem tấm hình gửi cho bọn họ, cùng người bày ra thế cờ ở ngục giam có phải là một hay không? Hắn ta vì sao phải làm như vậy?

Cô và Chu Tiểu Vạn đưa ra hàng loạt phỏng đoán, Bàng Lỗi vẫn không chen vào. Chiếc xe đột nhiên dừng lại ven đường, anh lên tiếng: "Tiểu Vạn, cậu lập tức nói với cục trưởng gia tăng an ninh trong cục cảnh sát. Cậu tự về trước đi, hôm nay chúng tôi hơi mệt, phải về nhà nghỉ ngơi, không có việc gì gấp thì chờ ngày mai về cục rồi nói."

Chu Tiểu Vạn đưa mắt nhìn Tang Cẩn, lặng lẽ hỏi cô Boss của bọn họ hôm nay bị sao vậy? Tang Cẩn lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Cậu cũng không tiếp tục truy hỏi, duỗi tay cầm laptop, xuống xe.

Chiếc xe nhanh chóng lên đường, không bao lâu đã dừng trước cửa biệt thự của bọn họ. Hai người đều tự xuống xe, vào nhà.

Bàng Lỗi kéo va li tới bên sô pha, trực tiếp ngồi xuống, ngửa đầu tựa vào phía sau, hai tay giang rộng, hai mắt nhắm nghiền, thoạt nhìn vô cùng mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đi qua, ngồi xuống cạnh anh: "Mệt lắm sao? Chúng ta đi nghỉ thôi."

Anh mở to mắt, quay đầu nhìn cô: "Em chắc chắn mệt hơn anh rồi." Anh duỗi tay nắm lấy bả vai cô, để cô dựa vào người anh, "Cảm ơn em."

Ba chữ này Bàng Lỗi đã đè nén mấy ngày nay, cuối cùng cũng có thể trực tiếp nói với cô. Chuyện của Thích Nguyệt, cô chưa từng chủ động truy hỏi anh, càng chưa từng cãi vã một lời. Lần này mẹ anh gây khó dễ với cô, cô cũng không oán hận anh cái gì, ngược lại còn trách anh không chơi cờ với bà ấy, trách anh để mẹ mình buồn lòng.

Tấm lòng lương thiện của cô càng làm anh thêm kiên định, cô gái này chắc chắn là người phụ nữ mà cả đời này anh không thể thiếu.

Tang Cẩn ngẩng đầu, cười cười, bắt chước một câu mà anh từng nói: "Anh muốn cảm ơn em sao? Vậy dùng hành động thực tế chứng minh đi."

Bàng Lỗi nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, khóe miệng khẽ động. Anh cúi người hôn lên môi cô, hai mắt nhắm lại. Cô cũng nhắm mắt, cảm nhận sự ấm áp từ anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng rất nhanh trở nên kích động.

Môi của cô mềm mại như vậy, anh nhịn không được mà liếm thêm một chút, một chút... Từ đó, lưỡi anh xâm nhập vào trong miệng cô, trước sau đều dành lấy sự ngọt ngào của cô. Hai tay từ bả vai di chuyển lên sau đầu rồi ấn cô dựa vào người thật chặt, có như vậy anh mới có thể chiếm lấy nụ hôn của cô hoàn toàn.

Cô bị nụ hôn của anh vây chặt, bất giác đưa tay ôm lấy cổ anh, nhiệt liệt đáp trả.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn này dường như biến không khí lạnh lẽo trong phòng khách trở nên nóng bỏng.

Kiểu chơi đùa thế này bọn họ đã trăm lần làm qua. Huống hồ, hai người đã có thói quen hôn nhau tùy lúc như vậy, lại bỗng dưng bị gián đoạn nhiều ngày như thế. Giờ khắc này, cả hai đều muốn đem những thiếu sót trong mấy ngày hôm nay bổ sung đầy đủ, tựa hồ đã quên hết mệt nhọc trên đường về nhà.

Thân thể Tang Cẩn đột nhiên bị anh đè xuống sô pha, một tay anh bắt đầu dao động trên người của cô.

Cô rốt cuộc cũng ý thức được bản thân không thể bắt chước anh nói như vậy, anh có thể dùng nụ hôn để cảm ơn cô, nhưng dùng hành động này...

Điều làm cô không ngờ chính là anh cuối cùng đã dừng lại, ngồi thẳng người dậy, vùi đầu vào vai cô: "Còn chưa kịp mua đồ, hôm nay cũng không phải kỳ an toàn của em, chúng ta hiện tại lại không thể sinh cục cưng, thôi thì đừng làm." Trong giọng anh lộ rõ một tia nuối tiếc.

Trong lòng Tang Cẩn vừa tức nhưng lại vừa thích, anh không giải thích cô cũng có thể hiểu được điều này, vì cái gì anh còn nói thẳng ra như thế?

Anh bình ổn lại cảm xúc, lần nữa nằm xuống bên cạnh cô, hai người vẫn theo thói quen điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái nhất. Tuy rằng sô pha không rộng rãi như trên giường, nhưng trước mắt bọn họ đều động như không động.

"Bàn cờ đó rốt cuộc là sao vậy?" Cô cuối cùng cũng nhịn không được mà hỏi anh. Thời điểm ở nhà họ Bàng, cô không dám hỏi bởi vì lo người nhà anh nghe được, làm lộ bí mật anh là cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Thời điểm Trâu Nhã Mai hỏi cô làm gì, cô cũng không dám nói thẳng bản thân là nhà tâm lý học tội phạm, cô chỉ nói công việc liên quan tới tâm lý, cùng tính chất với giáo viên. May là cô từng có nửa năm làm giảng viên nên thời gian trò chuyện đều vô cùng thoải mái, vì vậy Trâu Nhã Mai không hề nhận ra điểm gì khác thường.

Bàng Lỗi nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên ván cờ kia, bắt đầu giải thích: "Thứ nhất, người này đã sớm biết chúng ta sẽ tới Mỹ, cũng biết quan hệ giữa em và giáo sư Grosson. Việc hắn ta biết giáo sư Grosson là chuyện mình thường, nhưng hắn ta không hack vào máy tính của em, vì sao lai biết hành tung của em, anh cảm thấy hắn ta rất có khả năng liên quan tới kẻ theo dõi em ở Hongkong?"

"Ý anh là, kẻ theo dõi em ở sân bay Hongkong có liên quan tới người trong ngục giam kia sao? Nếu là thế, việc hắn ta biết quan hệ giữa em và giáo sư Grosson thật sự không khó. Hơn nữa, trước kia hắn ta không muốn gặp giáo sư nhưng lần này lại đột nhiên đồng ý là vì hắn biết giáo sư sẽ mang chúng ta theo. Hắn muốn dùng cơ hội này để chúng ta xem bàn cờ đó, đúng không?" Cô theo suy nghĩ của anh mà tiếp tục hỏi, "Nhưng hắn ta lại hack vào máy tính của Chu Tiểu Vạn và cục trưởng Khương, hắn ta vì sao lại làm điều thừa thãi như vậy? Hắn không sợ tiết lộ hành tung của mình, chúng ta có thể ngược lại đuổi bắt tới hắn sao?"

Bàng Lỗi lắc đầu: "Người này vô cùng cẩn thận, hắn ta nhất định đã có chuẩn bị. Nếu chúng ta không đi Mỹ, hắn tự sẽ có cách để chúng ta nhìn thấy, cho nên mới hack vào laptop của Chu Tiểu Vạn và Khương Duy Dân. Hệ thống tường lửa của cục cảnh sát tạm thời hắn vẫn chưa có năng lực vượt qua, nhưng về sau chúng ta không thể sơ suất."

Tang Cẩn có chút nghi hoặc: "Người này sao lại biết rõ cục cảnh sát như vậy? Vì sao hắn không hack vào laptop của Thích Nguyệt, hay những người khác trong cục chứ?"

https://thuviensach.vn

"Điều này chứng minh Chu Tiểu Vạn và Khương Duy Dân đều có liên quan tới vụ mất tích của Dương Uyển."

Tang Cẩn bị anh dọa tới hoảng sợ, hai người đó nhìn thế nào cũng không giống người có vấn đề Trước đây anh có nhắc với cô, nói trong cục cảnh sát có người theo dõi bọn họ, rất có thể là phản đối bọn họ điều tra án diệt môn của Đinh gia và vụ mất tích của Dương Uyển.

Nhắc tới vụ án của Dương Uyển, người đời đều nhắc tới sát thủ giết người liên hoàn hoa dâm bụt, nhưng anh thật sự không thích cách nói này, có lẽ là vì hoa dâm bụt chính là tên cô, cho nên anh vẫn nói là vụ mất tích của Dương Uyển.

"Hai người bọn họ rốt cuộc có tham dự hay không, tạm thời chúng ta đừng nhắc tới, sau này hai vụ án này chúng ta không được thảo luận ở cục cảnh sát. Hiện tại ván cờ này xuất hiện cũng là chuyện tốt. Nếu điều tra những nhân viên từng xử lý vụ án này điều tra, chúng ta sẽ rất khó tìm ra vấn đề. Người này nhất định có liên quan tới vụ án năm xưa, hắn muốn dùng ván cờ này để cung cấp cho chúng ta những tin tức giá trị. Có một điểm vô cùng rõ ràng, vụ án mất tích của Dương Uyển có năm nhân vật mấu chốt."

Tang Cẩn tạm thời có thể hiểu được suy đoán của anh: "Hắn ta dùng quân cờ màu đỏ đại diện cho chính bọn họ, tự xưng là chính nghĩa một phương. Quân cờ màu đen đại diện cho chúng ta, trong mắt hắn, đây là người che giấu sự thật nhưng hắn căn bản không để bọn họ trong lòng. Quân đen có sáu quân, năm tốt đại diện cho năm người liên quan tới vụ án năm đó, vậy quân tướng có nghĩa là gì?" Cô cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên ngồi bật dậy, "Là anh? Hắn ta coi anh là đối thủ. Anh không phải người vu oan hắn, cũng không phải người liên quan tới vụ án."

Khóe miệng Bàng Lỗi cong lên, kéo cô nằm xuống: "15 năm trước anh mới 11 tuổi. Mẹ anh sợ anh không an toàn nên luôn che giấu sự tồn

https://thuviensach.vn

toàn của anh, người ngoài chỉ biết có một Bàng Hâm. Nếu hắn ta biết anh, có thể là thông qua em."

Tang Cẩn nghe tới câu cuối, thắc mắc trong đầu dường như tìm được câu trả lời: "Nói như vậy, người này vốn dĩ muốn nhằm vào em, hắn ta chắc chắn luôn ngầm theo dõi em, nhưng hiện tại mũi giáo của hắn đã chĩa về phía của anh! Em căn bản không hiểu về cờ, ván cờ này hắn ta là cố ý cho anh xem, hắn ta biết chỉ có anh mới hiểu được ý hắn muốn biểu đạt. Hắn ta đang tuyên chiến với anh, nhất định là vậy!"

Cô càng nghĩ càng khẳng định suy nghĩ của mình, nhưng càng nghĩ cũng càng sợ hãi, sống lưng rét run như vừa có một cơn gió lạnh đột nhiên thổi qua, cánh tay ôm anh càng lúc càng chặt.

Bàng Lỗi nắm lấy bả vai cô: "Không cần phải sợ, ở giữa không phải còn con sông làm ranh giới sao? Trong thực tế nó chính là Thái Bình Dương. Hắn ta bị nhốt trong ngục giam ở Mỹ suốt 15 năm nên chỉ có thể dùng tiết mục vượt ngục để chúng ta thấy, điều đó chứng minh hắn không thể tẩu thoát, cho nên hiện tại tạm thời hắn chưa trở về Trung Quốc."

"Bên quân màu đỏ, một xe một mã một pháo, còn cả con tướng kia, rốt cuộc tượng trưng cho điều gì? Hắn không phải đang có kế hoạch báo thù gì chứ? Nếu là thế, hắn vì sao phải tiết lộ những điều này cho chúng ta biết?"

"Hắn là muốn nói cho chúng ta biết có một xe một mã một pháo, tuy rằng vẫn không thể biết cụ thể nó đại biểu cho cái gì, nhưng chúng ta có thể xác nhận hắn cũng không biết người đứng sau là ai, hắn đang tìm bọn họ, con tướng này rất có khả năng trực tiếp chỉ về chân tướng vụ án. Hắn quả thật có năng lực của hắn, cũng vô cùng tự cao tự đại. Hắn đang khoe với chúng ta, mặc dù đang ở trong ngục giam nhưng hắn vẫn biết được bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Cho nên chúng ta có thể lợi dụng khuyết điểm này của hắn."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn không phải không biết anh đang an ủi cô, nhưng quả thật nghe anh nói thế cô đã an lòng hơn nhiều. Cô thật không rõ có phải chính mình đã kéo anh vào vũng bùn này không. Người đứng đằng sau theo dõi bọn họ, biết tất cả về bọn họ, nhưng bây giờ bọn họ chỉ có thể thông qua một ván cờ để suy đoán suy nghĩ của đối phương. Chân tướng là gì, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết, nhưng khẳng định vô cùng nguy hiểm!

Cô đột nhiên cảm thấy tự trách, cũng đột nhiên hiểu được vì sao Trâu Nhã Mai lại phản đối mối quan hệ của bọn họ, vì sự tồn tại của cô chính là nguy hiểm. Thời điểm ở New Jersey, Trâu Nhã Mai cũng không hề giấu cô vì sao lại sợ hãi với những gì liên quan tới hoa dâm bụt như vậy.

Bàng Hâm gặp chuyện không may là vì điều tra vụ án mất tích của Dương Uyển. Năm đó, quan chức cấp cao muốn kết án, vụ này được đưa vào án giết người vì tình yêu. Dương Uyển bị bạn trai vứt bỏ nhưng vẫn cố dây dưa với hắn ta, cuối cùng liền bị bạn trai mình giết chết, hơn nữa còn thiêu hủy thi thể.

Nhưng sau đó lại có một báo cáo của bác sĩ, chứng minh hung thủ bị mắc chứng tâm thần phân liệt. Cũng có chứng cớ cho thấy, tình cảm của Dương Uyển và bạn trai vô cùng tốt, hắn ta không hề vứt bỏ bạn gái mình, càng không thể giết chết cô ta. Thậm chí, hắn ta vì cái chết của người yêu mà trồng một vườn hoa dâm bụt, thương nhớ người mất. Hoa dâm bụt sau đó trở thành bông hoa tượng trưng cho thành phố Thanh An. Hung thủ được miễn tội tử hình, bị phán tội tù chung thân, cuối cùng chết trong ngục giam.

Bàng Hâm tỏ ra bất mãn với kết thúc này, cũng đã truy ra rất nhiều điểm đáng nghi, chuẩn bị lật lại vụ án nhưng ngay trận chiến truy bắt hung thủ thật sự, đầu bị trúng đạn nên bản thân đã biến thành như hiện tại.

Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới một chuyện, cũng muốn hỏi anh thì chuông điện thoại của anh vang lên.

https://thuviensach.vn

Đôi lời của tác giả: Vụ án này không có vấn đề với những độc giả không biết chơi cờ, nó không hề ảnh hưởng tới cốt truyện. Các bạn không cần dùng bất cứ kỹ năng gì để giải mã nó, bởi vì tôi cũng không biết chơi cờ tướng. Nó chỉ đại diện cho một số khái niệm mà vụ án muốn biểu đạt mà thôi. Đối thủ của bọn họ rốt cuộc là ai?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nội Ứng Ngoại Hợp

"Ngủ ngon, bảo bối. Anh yêu em."

Bàng Lỗi ngồi xuống sử lại quần áo xốc xếch trên người, một tay cầm điện thoại.

Người gọi tới là Khương Duy Dân, ông hỏi chuyến đi lần này tới Mỹ của bọn họ có thu hoạch gì không. Bàng Lỗi chủ yếu kể lại chuyến đi trao đổi kinh nghiệm ở Washington, còn sự tình tới ngục giam ở trấn cổ Blackpool chỉ nói sơ qua.

Nhưng Khương Duy Dân tựa hồ lại có hứng thú với chuyện ở trấn cổ, cho nên hỏi đi hỏi lại. Tang Cẩn có thể nghe ra, Bàng Lỗi và Khương Duy Dân luôn ở hai thái cực, mỗi lần nói chuyện đều không có cùng nội dung, giống như suy đoán của bọn họ hôm nay về ván cờ kia.

Sau khi dập máy, anh nhìn cô, dùng ánh mắt để nói vấn đề làm nằm ở người này.

Tang Cẩn không cần anh giải thích cũng có thể đoán được nguyên nhân. Sau khi về cục cảnh sát, Chu Tiểu Vạn chắc chắn đã nói gì đó với Khương Duy Dân, ông ấy mới lập tức gọi điện truy hỏi. Ông ấy đã không chờ được tới ngày mai bọn họ đi làm mà vội vã muốn biết việc này như thế.

Bàng Lỗi buông điện thoại xuống: "Không cần lo lắng, ông ấy không phải người xấu, giữa đen và trắng luôn tồn tại màu xám."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đương nhiên có thể hiểu được: "Nếu ông ấy thật sự là người xấu, hiện tại em đã không ở đây. Thời điểm chúng ta tra vụ án của Đàm Tuyết Thiến, chung cư chỗ em ở bị cháy là ông ấy diễn kịch cho người đứng phía sau xem đúng không?"

Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô: "Sao em biết?"

Tang Cẩn giải thích: "Em không ở chung cư, nếu thật sự có người muốn giết em, sao có thể không biết việc này? Điều đó chứng minh mục đích của người này không phải là vì giết em, mà là thừa dịp em không ở đó diễn kịch cho người khác xem. Người đó làm chuyện này giống như vì hoàn thành một nhiệm vụ nào đó. Lúc đó em ở khách sạn, trừ anh ra cũng chỉ có ba người bọn họ biết, có lẽ còn cả người vẫn luôn theo dõi em, nhưng một người tự cao tự đại như thế khẳng định sẽ không làm ra loại chuyện như vậy. Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt mấy ngày nay bận rộn khắp nơi, thời gian không cho phép bọn họ làm những việc này. Anh cũng từng nói với em, cục trưởng Khương thích diễn kịch cho người ngoài xem. Sự tình hôm nay càng chứng minh người phóng hỏa chung cư là ông ấy. Em đoán, ông ấy có thể có nhược điểm nào đó bị kẻ đứng sau nắm trong tay, cho nên không thể không làm như vậy."

"Mặc kệ nguyên nhân là gì, về sau chúng ta vẫn phải chú ý hơn. Bây giờ khuya rồi, em đi tắm rửa đi." Bàng Lỗi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, bọn họ thế mà đã nói chuyện suốt hai tiếng đồng hồ.

Tang Cẩn vẫn muốn tiếp tục: "Năm đó anh trai anh điều tra vụ án của Dương Uyển, hung thủ bị bắt trong ngục giam kia có phải chưa chết hay không? Hắn ta bị đưa tới Mỹ, nhốt trong ngục giam của thị trấn Blackpool cho nên mới không có ai tìm được hắn. Hắn là tù phạm có biệt hiệu 0110 kia sao?"

Trong đầu cô càng ngày càng xuất hiện nhiều câu hỏi, không chỉ riêng về ván cờ thần bí trong ngục giam mà còn cả vụ án mất tích của Dương

https://thuviensach.vn

Uyển.

Cô thật không hiểu, chẳng lẽ vì tên cô có liên quan tới hoa dâm bụt nên cái tên 0110 kia muốn tìm cô sao? Mục đích mà hắn tìm cô rốt cuộc là gì?

"Việc này ngày mai hãy nói. Em nhanh đi tắm đi, anh đi nấu cơm." Bàng Lỗi đứng dậy kéo cô đứng lên theo, sau đó lại giục cô lên lầu tắm rửa. Hai người đứng đối diện nhau, anh cúi đầu, khóe môi khẽ động, bổ sung một câu, "Tối nay chờ em ngủ anh sẽ về nhà."

Tang Cẩn quả thật vô cùng mệt mỏi, lúc này nghe thêm câu cuối cùng của anh, trong lòng tuy có chút mất mát nhưng vẫn đồng ý: "Được, ngày mai là ngày đầu tiên đi làm, em phải điều chỉnh tâm trạng thật tốt. Tối nay em muốn ngủ sớm, anh cũng về ngủ sớm đi."

Trước khi về nước, Trâu Nhã Mai vẫn hay vô tình mà cố ý nhắc anh, buổi tối phải ở nhà của mình. Bà còn trách anh vì sao không thường xuyên gọi điện về nhà? Lúc đó anh chỉ hàm hồ cho qua chuyện, nói là công việc bận rộn, đôi khi tới khuya mới về.

Tang Cẩn cũng xác nhận được một chuyện, với tình hình trước mắt, bọn họ quả thật không nên ở cùng với nhau. Cô nhìn anh vào bếp, sau đó xoay người lên lầu tắm rửa.

Cô tắm rửa xong rồi xuống lầu, anh cũng đã nấu bữa tối xong. Hai người ăn cơm rồi thu dọn, thời gian cũng không còn sớm, cô kêu anh về nhà trước, anh lại kiên trì đưa cô về phòng, phải đợi cô ngủ mới chịu đi.

Tang Cẩn vào toilet vệ sinh cá nhân, còn Bàng Lỗi thì nửa nằm trên giường đọc sách. Vệ sinh xong, cô trở về giường nằm xuống cạnh anh. Anh buông sách xuống, tắt đèn, chỉnh chăn cho cô, sau đó cũng nằm xuống nhưng lại nằm bên ngoài, duỗi tay ôm chặt lấy cô.

https://thuviensach.vn

"Ngủ ngon, bảo bối, anh yêu em." Anh đặt lên trán cô một nụ hôn ngọt ngào.

Tang Cẩn cảm nhận được sự ấm áp từ anh, khóe miệng khẽ động nhưng ba chữ kia vẫn không thể nói thành lời, cuối cùng, cô vẫn theo thông lên chúc anh ngủ ngon rồi nhắm mắt lại.

Cô vẫn không nắm chắc tương lai, liệu bọn họ có thật sự ở cùng nhau như thế này hay không. Nếu đã không thể, vậy ba chữ "Em yêu anh" tựa như gông xiềng siết chặt tình yêu của bọn họ, như vậy chẳng phải giống một bi kịch hay sao?

"Đinh Đinh, hiện tại chỉ là tạm thời, chúng ta nhất định sẽ đến được với nhau. Em không tin anh sao?" Bàng Lỗi nhìn ra được trên mặt của cô có một tia ưu thương, trong lòng không khỏi đau đớn.

Thời điểm Bàng Hâm gặp chuyện không may, mẹ anh đã ngất suốt ba ngày ba đêm. Khi đó, anh canh giữ bên giường của ba, trong lòng không ngừng nói: "Mẹ, mẹ mau tỉnh lại đi, sau này Lỗi Lỗi nhất định sẽ nghe lời mẹ." Anh đã thầm lặp đi lặp lại câu nói này vô số lần, chỉ cần bà ấy tỉnh lại, anh nguyện làm tất cả mọi thứ. Cuối cùng bà ấy cũng tỉnh dậy, anh từ đó về sau cũng không dám làm trái ý bà, sợ bà đau lòng, lại càng sợ làm bà kích động.

Nhưng lúc này, anh lại vi phạm lời hứa. Ngày đó anh còn uy hiếp bà, nếu bà ấy không thừa nhận người con gái anh yêu, anh sẽ không chơi cờ với bà nữa. Không cần hỏi cũng biết, mẹ anh chắc chắn rất đau lòng, ba anh vì thế còn phê bình anh một lần. Đối với một người đàn ông mà nói, mẹ mình và người yêu, hai người phụ nữ này đều vô cùng quan trọng, anh nhất định phải dùng thời gian và trí tuệ của mình để điều hòa mối quan hệ này, để hai người phụ nữ đều không đau lòng. Nhưng hiện tại xem ra, việc này rất khó. Anh quá nóng vội, lại không biết dùng khả năng của mình làm sao để giải quyết tất cả.

https://thuviensach.vn

Anh muốn giải thích với cô, nhưng cái gì cũng không thể nói.

Cô vẫn không nói gì. Không lâu sau, nghe tiếng hít thở của cô đều đều, anh không biết cô đã thật sự ngủ hay chỉ giả bộ, hơn nữa thời gian đã không còn sớm, anh phải trở về. Bàng Lỗi chỉ đành đứng dậy, nhìn cô một cái rồi rời khỏi phòng.

Sau khi anh đi, cô mở mắt nhìn ra cửa, hồi lâu mới nhắm mắt lại.

Bàng Lỗi rời khỏi biệt thự, bằng tốc độ nhanh nhất lái xe về chung cư. Vào nhà, điện thoại bên trong không ngừng đổ chuông, anh chạy tới cạnh bàn trà, nhận điện thoại.

Đầu bên kia truyền tới tiếng của Trâu Nhã Mai: "Lỗi Lỗi, con thật sự ở nhà sao?" Kỳ thật bà không hề hy vọng anh sẽ nghe máy. Chỉ với vài ngày ngắn ngủi, bà đã cảm nhận được con trai mình đối với cô gái kia si mê thế nào, mặc kệ cô ấy đi đâu, anh cũng sẽ tự động đi theo. Con trai bà bà đương nhiên hiểu rõ, anh là con người độc lập, không ai có thể khiến anh làm ra những hành động đấy.

Bàng Lỗi ngồi trên sô pha, một tay xoa mi tâm, mặt khác nói chuyện điện thoại: "Cái gì là thật sự ở nhà? Ngày nào con cũng ở nhà, nếu không ở đây vậy con ngủ thế nào? Bà Trâu, có phải bà chưa uống thuốc không?"

Trâu Nhã Mai "A" một tiếng, bà quả thật đã quên việc này, do đó liền lập tức thay đổi chủ đề, nói linh tinh đủ thứ.

Bàng Lỗi không cắt ngang bà, chờ bà nói xong, anh mới tổng kết một câu: "Tim không tốt, cholesterol lại cao, bà không cần uống thuốc đúng giờ, ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện cơ thể sao? Hay là bà lại không nghe ông Bàng dặn dò, cả ngày suy nghĩ miên man, động tí là chạy tới chạy lui, lãng phí tiền mua vé máy bay hả?"

https://thuviensach.vn

Trâu Nhã Mai vừa tức vừa rồi: "Được rồi, mẹ nhớ rồi, sao con có thể nói chuyện cùng giọng điệu với ba mình cơ chứ? Yên tâm, lần sau về nước mẹ sẽ báo với con. Lỗi Lỗi, con không cần mỗi ngày đều ở nhà chờ điện thoại của mẹ đâu. Đi ngủ sớm đi, ngủ ngon."

"..." Bàng Lỗi nghe tới câu mỗi ngày không cần chờ điện thoại, cả người liền run lên, bà Trâu này lúc nào cũng nói như vậy, rõ ràng là hy vọng mỗi ngày đều nhận được điện thoại của anh, thế mà cố tình biểu đạt ngược lại.

Đương nhiên, không bao lâu sau, di động anh run lên, anh vừa mở ra liền thấy, là tin nhắn từ Bàng Thanh Thành: Man thiên quá hải (1), ám độ Trần Thương (2), dương đông kích tây (3),

(1) Man thiên quá hải (kế thứ nhất trong 36 kế): Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẩn trốn

(2) Ám độ Trần Thương (kế thứ tám trong 36 kế):Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

(3) Dương đông kích tây (kế thứ sáu trong 36 kế): Vờ đánh một hướng nhưng thực chất là đánh hướng ngược lại

(4) Dĩ dật đãi lao (kế thứ tư trong 36 kế): Lấy nhàn để đối phó với mỏi mệt

Khóe môi anh cong lên, nhắn lại hai chữ: Đã rõ. Sau đó, anh thả di động xuống, lập tức đứng dậy tắm rửa.

Anh thật không ngờ một người phụ nữ lớn tuổi lại có thể dùng chiến thuật cao thâm như thế. Đương nhiên, hiệu quả vô cùng rõ ràng. Sở dĩ anh có thể đúng lúc nhận được điện thoại của Trâu Nhã Mai cũng là vì Bàng Thanh Thành ở cạnh hỗ trợ kéo dài thời gian. Anh gọi điện thông báo cho Bàng Thanh Thành kể về bàn cờ, cũng là muốn nói với ông anh đã về nhà.

https://thuviensach.vn

Vì thế Bàng Thanh Thành mới đưa Trâu Nhã Mai đang tản bộ về nhà gọi điện cho anh.

Ở bên kia, New Jersey - Mỹ, Bàng Thanh Thành đang đọc tin nhắn thì phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói: "Chồng, ông đang coi tin nhắn của ai vậy, không phải lại là cái cô Tây Ban Nha trong hội khiêu vũ kia chứ? Cô ta chẳng xinh đẹp chút nào?"

Lần này Bàng Thanh Thành không giấu bà, trực tiếp đưa tin nhắn cho bà xem: "Tôi đang thảo luận chiến thuật đánh cờ với con trai, như vậy cũng không thể sao?"

Trâu Nhã Mai nhìn màn hình di động cả nửa ngày, cuối cùng vẫn không hiểu nổi. Bà trả điện thoại cho ông, nói: "Nếu để tôi biết ông và con trai nội ứng ngoại hợp mà lừa dối tôi, tôi sẽ không để hai người yên đâu."

Bàng Thanh Thành gật đầu: "Tuyệt đối không có, bọn anh tuyệt đối không dám." Trong lòng ông thầm bổ sung hai chữ: Mới lạ!

Ông đương nhiên biết, nữ chủ nhân của căn nhà này bề ngoài trông vô cùng khôn khéo, nhưng kỳ thật có chút ngốc nghếch. Ngược lại, con trai ông không phải người nói nhiều, nhưng không cần nói rõ, anh cũng biết ông muốn biểu đạt điều gì. Cái gọi là phụ tử đồng tâm chính là như vậy.

Hai đứa con trai của ông, đứa lớn là Bàng Hâm dũng mãnh nhưng lại có chút lỗ mãng, vì thế mới dễ rơi vào bẫy của người khác như vậy. Chính ông cũng không đủ tâm ngoan thủ loạt nên mới trên thành vật hi sinh cho cuộc chiến chính trị. Chỉ có Bàng Lỗi, anh dũng, mưu trí có đủ, nếu dùng từ ngữ thời cổ đại để hình dung thì anh chính là người văn võ song toàn, hữu dũng hữu mưu. Điều đáng quý hơn là, ông lại có thêm một đứa con gái Bàng Miểu vô cùng thiện lương.

Điều quan trọng hơn là ông biết bản thân muốn gì, có gan từ bỏ những thứ không thuộc về mình, ví dụ như ông biết mình không hợp với công việc

https://thuviensach.vn

liên quan tới chính trị, cho nên chưa từng nghĩ tới. Nói đúng ra, đối với hư danh này ông hoàn toàn không có hứng thú.

Một người như vậy không có lý do gì không có được hạnh phúc nhưng khi tìm được người phụ nữ mà mình yêu, ông lại không có khả năng cho người đó hạnh phúc.

Ông tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này phát sinh. Bàng Thanh Thành lần nữa kiên định với suy nghĩ của mình.

Suy nghĩ của tác giả: Có ai hâm mộ ba của Bàng tướng quân không?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Thân Phận Của Cậu

Hôm sau, khi mặt trời vừa ló khỏi chân trời phía đông.

Tang Cẩn nghe chuông báo vang lên liền tỉnh giấc, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu thẳng vào phòng khiến cô không khỏi chói mắt. Cô tắt chuông, xoa mắt. Tối qua một mình ngủ lại trong căn biệt thự rộng lớn này, cô thật sự có chút sợ hãi, lăn lộn trên giường suốt đêm vẫn không ngủ được, mãi tới gần sáng mới đi vào giấc. Bây giờ tỉnh dậy, cô vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vô tình nhìn đồng hồ báo thức chỉ 8h, cô sợ tới mức lập tức nhảy xuống giường, hai tay cầm đồng hồ muốn xác nhận xem có phải nó đã hỏng rồi không. Tối qua rõ ràng cô đặt báo thức lúc 6h30, sao bây giờ 8h mới đổ chuông chứ?

Cuối cùng cô xác nhận rằng đồng hồ không hề bị hư, chỉ là thời gian báo thức bị ai đó thay đổi. Cơn buồn ngủ lập tức tan đi, cô vội vàng buông đồng hồ xuống, chạy vào phòng tắm. Vệ sinh cá nhân xong, bằng tốc độ nhanh nhất cô chạy về phòng thay đồ rồi cầm túi chạy xuống lầu. Ăn sáng có lẽ là không kịp rồi, cô định trực tiếp tới đồn cảnh sát, trên đường tùy tiện mua điểm tâm.

"Em không ăn sáng sao?" Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Tang Cẩn không khỏi kinh sợ, bước chân cũng dừng lại. Cô xoay người, nhìn người đàn ông từ phòng ăn đi ra.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Bàng Lỗi mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt vẫn anh tuấn như tranh vẽ, anh khí bức người.

Anh đi tới trước mặt cô, kéo cô vào phòng ăn: "Chúng ta có hai mươi phút để ăn sáng, em gấp cái gì?" Giọng nói vẫn lành lạnh như vậy.

Anh đè cô xuống ghế ngồi, sau đó về phía đối diện ngồi xuống. Anh vẫn giống như bữa sáng đầu tiên của họ, giúp cô lột vỏ trứng gà.

Tang Cẩn đưa mắt nhìn bàn ăn, bánh bao chắc chắn là do anh mua tới, cả cháo trắng và sữa nữa. Sáng sớm anh đã đi mua mấy thứ này sao?

"Đừng sững sờ nữa, mau ăn đi, ngày đầu mà đi làm muộn anh sẽ trừ lương của em." Anh đưa trứng gà cho cô.

Tang Cẩn nhận lấy nhưng không còn nói "Cảm ơn", cô sợ anh sẽ cảm thấy xa lạ. Cô nhanh chóng ăn hết trứng gà, sau đó uống sữa, chưa đầy mấy phút đã ăn xong chén cháo. Anh đương nhiên cũng ăn rất nhanh.

Hai người nhanh chóng ăn xong bữa sáng, sau đó thu dọn rồi vội vã đi làm.

Anh lái xe đưa cô tới cục cảnh sát, lúc này vừa đúng chín giờ. Bọn họ về phòng làm việc, còn chưa sắp xếp ổn thỏa thì Khương Duy Dân đã tự mình tới, nói muốn đích thân cùng Bàng Lỗi dẫn cô đi giới thiệu cho các đồng nghiệp.

Tang Cẩn không khỏi hoang mang, cô là người mới, làm gì mà long trọng vậy? Bàng Lỗi không có ý từ chối đề nghị của ông, để cô cảm tự hào một chút cũng tốt. Vị trí này của cô trước nay chưa từng có, để làm việc có hiệu quả hơn trước hết nên nhanh chóng làm quen với hoàn cảnh của nơi này, giao lưu cùng đồng nghiệp.

https://thuviensach.vn

Cả buổi sáng, cô đi theo Khương Duy Dân và Bàng Lỗi dạo quanh một vòng trong cục cảnh sát, giới thiệu công việc và chức vụ của từng người ở nơi đây. Mọi người đa phần đều cảm thấy xa lạ với vị trí nhà tâm lý tội phạm này, có người hỏi cô công việc này cụ thể làm làm cái gì, cô đều kiên nhẫn giải thích.

Một buổi sáng cứ trôi qua như thế. Cuối cùng vẫn là Khương Duy Dân giục mọi người trở về vị trí của mình, thời gian sau này còn dài, hiện tại bọn họ còn có chuyện quan trọng phải về văn phòng thương lượng. Lúc này cô mới chấm dứt đề tài đang thảo luận với các đồng nghiệp.

Bọn họ về phòng làm việc, còn chưa ngồi xuống ghế thì Khương Duy Dân đã hỏi về chuyện ván cờ.

Bàng Lỗi hỏi lại ông một câu: "Cục trưởng, chuyện này với vụ án mà chúng ta phải điều tra có liên quan với nhau sao?"

Khương Duy Dân sững sờ một lát, sau đó liền cười: "Hình như không liên quan. Thôi quên đi, chuyện tra án cứ giao cho cậu, tôi không quan nữa. Kỳ thật tôi là đến gặp Tiểu Tang, thuận tiện thông báo cho cậu một chuyện, cấp trên ra lệnh vụ án của Dương Uyển phải làm rõ chân tướng trong vòng một tháng." Nói xong, ông dặn dò Tang Cẩn thêm mấy câu rồi rời khỏi phòng làm việc của bọn họ.

Tang Cẩn liền cảm thấy khó hiểu, vì sao vụ án chưa được giải quyết bị cấm điều tra, tại sao lại đột nhiên có mệnh lệnh như vậy? Cô không hỏi, chỉ lo lắng nhìn Khương Duy Dân đang quay người rời đi. Hai người đều tự trở về bàn của mình, bắt đầu làm việc.

Văn phòng của anh vốn là một căn phòng lớn, bây giờ thay đổi một chút biến thành hai phòng nhỏ, ở giữa có một vách ngăn. Vị trí bàn làm việc của anh vẫn không thay đổi, mà bàn làm việc của cô lại đặt ở gian bên ngoài, nhưng trùng hợp là vị trí của hai người đều tựa vào tường phía sau.

https://thuviensach.vn

Ban ngày thỉnh thoảng có người tới phòng làm việc của anh báo cáo vài chuyện, đôi lúc anh sẽ kêu cô cùng nghe, đôi lúc thì không.

Hầu hết thời gian cô đều ngồi ở ị trí của mình xem hồ sơ những vụ đã kết án, sau đó sửa sang, phân tích lại lần nữa, cuối cùng đưa ra trọng điểm cùng những chỗ đáng nghi ngờ. Không chỉ vậy, cô còn cố tình lựa ra những vụ án đặc biệt để kiểm tra tỉ mỉ. Công việc mới cứ bắt đầu như thế.

Không chỉ là nhà tâm lý học tội phạm, cô còn một công việc khác ở cục cảnh sát này, đó là trợ lý. Kết quả, cô phát hiện chính anh tự mình sao chép tài liệu, tự mình đi lấy những thứ cần thiết, tự mình pha trà, tự mình gọi điện thoại... Chức trợ lý của cô liền biến thành vật trang trí. Thậm chí, ngay cả buổi tiệc tối chào mừng cô anh cũng tự mình chọn nhà hàng.

Giữa trưa, anh kêu Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đưa cô xuống căn tin ăn cơm, còn mình ăn cơm mang từ nhà tới. Công việc buổi chiều vẫn bận rộn như vậy, mãi tới khi tan tầm, phòng làm việc mới trở về dáng vẻ an tĩnh.

Cô đứng dậy đi vào ngồi đối diện bàn làm việc của anh, nghiêm túc nói: "Hôm nay anh không trừ được lương của em nên trong lòng khó chịu đúng không? Anh muốn em thất nghiệp hả?"

Bàng Lỗi tựa lưng ra sau, nhìn cô, một tay đặt lên bàn, mấy ngón tay thầm gõ gõ. Anh không trực tiếp trả lời vấn đề đó, ngược lại còn hỏi lại cô: "Em không mệt à? Liên hoan tối nay không cần ở lại quá muộn, anh sẽ đưa em về sớm."

Hai tay Tang Cẩn vốn đang ôm lưng ghế dựa, nghe anh nói thế liền cả kinh đứng dậy: "Tối qua có phải anh không về nhà ngủ đúng không? Anh ngủ trong xe? Hay ở dưới lầu?" Bằng không làm sao anh biết đêm qua cô ngủ không ngon, còn hỏi cô không mệt à?

https://thuviensach.vn

Cả gương mặt anh ửng đỏ như kẻ vừa bị người ta phát hiện bí mật của mình. Anh không khẳng định, cũng không từ chối, cùng lúc đứng dậy đi tới, bàn tay to rộng đặt trên lưng cô: "Có phải ngủ một mình trong căn phòng lớn nên sợ đúng không? Chi bằng, chúng ta đổi một chút đi!"

Tang Cẩn còn chưa kịp trả lời thì nghe có người gõ cửa, cô nhanh chóng rút tay, chạy ra mở cửa.

Chu Tiểu Vạn đang đứng bên ngoài, nhìn bộ dáng thất kinh của cô liền cười tới tặc lưỡi. Cô kêu cậu ta đi vào, còn mình ở lại đóng cửa, sau đó trở về vị trí của mình.

Chu Tiểu Vạn vừa vào liền trực tiếp tới trước bàn làm việc: "Boss, anh tìm em?"

Bàng Lỗi ra hiệu kêu cậu ngồi xuống, nghiêm túc nhìn cậu nhưng lại không mở miệng nói chuyện. Cuối cùng, vẫn là Chu Tiểu Vạn lên tiếng trước: "Boss, em sợ anh nghĩ nhiều nên mới đem toàn bộ chân tướng kể với anh. Em cũng không biết vì sao lại có người gửi hình vào máy tính của em và cục trưởng. Em bị oan mà, hôm qua bị anh nghi ngờ, trái tim sáng như gương của em sắp vỡ ra rồi..."

"Bớt nhiều lời, cậu có làm những việc này không trong lòng cậu tự rõ. Đương nhiên, hiện tại nếu cậu không tiện nói thật, tôi sẽ không ép cậu. Đúng lúc tôi có một nhiệm vụ muốn giao, cậu và Thích Nguyệt dọn tới biệt thự ở cùng cô ấy đi, Thích Nguyệt ở lầu một, cậu ở lầu hai, đừng lên lầu ba quấy rầy cô ấy."

Biểu cảm trên gương mặt Chu Tiểu Vạn cứng đờ, sau một lúc lâu, cậu mới hỏi: "Boss, thân phận của em, với cả quan hệ của bọn em, anh biết từ khi nào vậy?" Sau khi hỏi ra cậu mới nhận thấy điều mình làm là thừa thải.

Chu Tiểu Vạn cười cười: "Biệt thự tốt như vậy, có thể vào ở là vinh hạnh của bọn em. Đúng lúc em và Thích Nguyệt đang dọn nhà, phòng trọ

https://thuviensach.vn

còn chưa kịp tìm. Hiện tại vấn đề cuối cùng cũng được giải quyết, cảm ơn Boss."

Bàng Lỗi không nói gì thêm, chỉ đứng dậy, cầm chìa khóa cùng áo khoác rời khỏi văn phòng.

Tang Cẩn nhìn bọn họ, không khỏi có chút kinh ngạc, tại sao không khí hai người nói chuyện lại căng thẳng như vậy?

Chu Tiểu Vạn cười hỏi cô, xem cô có thể thu giữ cậu và Thích Nguyệt hay không, bởi vì hiện tại hai người chưa có chỗ ở. Tang Cẩn lập tức đưa mắt nhìn Bàng Lỗi, anh liền trả lời: "Em tự xử lý đi, anh không có khả năng mỗi tối đều ở dưới lầu nhà em." Bí mật tối qua anh ở nhà cô cứ thế mà bại lộ.

Chu Tiểu Vạn mượn cớ để treo ghẹo, Bàng Lỗi liền trừng mắt, ý bảo cậu nhanh chóng về phòng thu dọn đồ đạc, thuận tiện gọi thêm Thích Nguyệt và Khương Duy Dân. Lúc này, Chu Tiểu Vạn mới câm miệng, lập tức rời khỏi phòng làm việc của bọn họ.

Tang Cẩn cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc, bất giác đưa mắt qua nhìn, anh ấy hình như có chuyện chưa nói với cô. Cô hỏi anh có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, anh lại trả lời không có gì cả. Anh chỉ hỏi cô chuyện Chu Tiểu Vạn dọn tới phòng em trai mình ở lầu hai, xem cô có ý kiến gì không.

"Em không sao cả, chỉ cần cậu ấy không ngại là được rồi." Tang Cẩn vốn coi Chu Tiểu Vạn là đứa trẻ, cách đối xử đương nhiên là giống với em trai mình.

"Cậu ta sẽ không để ý." Nói xong, anh liền kéo cô rời khỏi văn phòng.

Bọn họ xuống lầu liền thấy ba người khác đã ở trên xe. Khương Duy Dân ngồi ghế phía sau, Thích Nguyên ngồi ghế phụ lái, người lái xe là Chu

https://thuviensach.vn

Tiểu Vạn ngoắc tay ý bảo bọn họ nhanh chóng đuổi theo.

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, chưa được bao lâu đã vượt qua bọn họ. Dọc đường, ngươi truy ta đuổi, mãi tới một nhà hàng Nhật Bản ở trung tâm hai chiếc xe mới dừng lại.

Tang Cẩn biết Khương Duy Dân thích ăn đồ Nhật, cho nên buổi chiều khi Bàng Lỗi cô liên hoan muốn ăn cái gì, cô liền cố ý chọn nơi đây. Cô đã biết lý do vì sao Khương Duy Dân từ cục trưởng xuống chức thành phó cục trưởng. Tuy rằng không biết ông đang khó xử chỗ nào, nhưng bọn họ biết ông bị ép phải giám sát bọn họ, nhưng từ trước đến nay lại chưa từng gây bất lợi chuyện gì. Ở một mức độ nào đó, Khương Duy Dân đang bảo vệ bọn họ, giúp bọn họ cách xa những kẻ đứng sau. Cho nên, cô thật sự muốn cảm ơn ông đàng hoàng.

Trong bữa tiệc, bọn họ đều thoải mái, không hề hạn chế như ở cục cảnh sát. Trải qua vụ án của Tưởng Phỉ Phỉ, Thích Nguyệt đối với Tang Cẩn đã không còn địch ý như trước. Tang Cẩn cũng mơ hồ cảm nhận được, quan hệ giữa Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn trong lúc đó đã có một sự thay đổi, không hề cãi nhau ầm ĩ như những ngày đầu tiếp xúc. Thích Nguyệt trở nên im lặng hơn, thỉnh thoảng bị Chu Tiểu Vạn trêu chọc, cô cũng sẽ phối hợp nhưng không còn thái độ không chút khách khí như trước kia.

Chu Tiêu Vạn không ngừng gọi "Chị Tang Cẩn", gọi qua một hồi liền trực tiếp gọi cô là "Chị". Có cậu ấy ở đây, mời rượu, tổ chức trò chơi, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Tang Cẩn cũng chủ động mời rượu, một ly mời Khương Duy Dân, một ly mời Bàng Lỗi. Uống một vòng, cô cảm thấy có chút khó chịu nên liền kêu bọn họ ăn trước, còn mình thì vào toilet. Bàng Lỗi vốn muốn đưa cô đi nhưng bị cô ngăn lại.

https://thuviensach.vn

Cô men theo hành lang dài, đi một hồi rồi hỏi hai nhân viên mới tìm được toilet.

Giữa toilet nam nữ có một bồn rửa tay công cộng. Một cô gái đang cúi người vào bồn rửa mặt, bên cạnh là một người đàn ông cao lớn mặc vest màu đen.

Anh ta đỡ cô gái trẻ, một bên vỗ lưng, một bên trách cứ: "Em không biết uống rượu, sao mỗi lần đều uống nhiều như vậy?"

Nghe giọng nói này có chút quen thuộc, Tang Cẩn liền dừng bước, quay đầu nhìn về phía bọn họ.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Độ Sâu Của Thời Gian

Tang Cẩn quay đầu, nữ tử đang cúi đầu vào bồn nước cũng nâng dậy, nhìn người đàn ông phía sau.

Đúng lúc này, cô ta thấy Tang Cẩn quay đầu, hai mắt căng lớn, tựa hồ không tin sẽ gặp cô ở đây.

Cô gái kia mặc áo màu đen cổ chữ V bó sát, cô ta dường như rất thích màu đen, từ trên xuống dưới đều cùng một màu, ngay cả móng tay cũng là màu đen. Mái tóc nhuộm một màu vàng, trên tai xỏ hai cái bông tai.

Môi hồng răng trắng, gương mặt này đối với Tang Cẩn vô cùng quen thuộc. Chỉ là, cô có chút không tin được, cô gái trước mắt là Mãn Hiểu Duyện mà cô quen khi nhỏ hay sao?

Cô đi tới, khẽ cười: "Hiểu Duyệt, Đinh Đinh đây." Sau đó, cô quay đầu nhìn Mãn Thành Uy, "Thành Uy, hai người vừa tới ăn cơm sao, hay là ăn xong rồi?"

"Anh tôi là tới tìm tôi, anh ấy là vậy, suốt ngày chẳng có gì làm chỉ biết quản tôi, một chút tự do tôi đây cũng không có. À, không đúng..." Mãn Hiểu Duyệt đột nhiên chỉ tay vào cô, cười nói, "Anh tôi còn nhớ tới cô, lúc nằm mơ còn hay gọi tên cô..."

"Mãn Hiểu Duyệt!" Mãn Thành Uy kéo cô gái đang say khướt ra ngoài, dường như là muốn che giấu gì đó.

https://thuviensach.vn

Mãn Hiểu Duyệt gạt tay anh ra, đi tới trước mặt Tang Cẩn: "Nghe nói bạn trai của cô là tướng quân chân dài của cục cảnh sát đúng không? Vậy chú chân dài của cô phải làm sao bây giờ? Nếu không phải có anh ấy, mạng của cô có thể kéo dài tới ngày hôm nay sao? Thật đúng là kẻ không biết ơn nghĩa."

"..." Khóe miệng Tang Cẩn khẽ động nhưng lại không biết trả lời cô ấy thế nào.

Mãn Thành Uy lập tức giải vây giúp cô: "Tang Cẩn, em đừng để ý, em ấy say rồi. Em ở đây chờ một lát, anh sẽ lập tức quay lại, anh có chuyện muốn bàn bạc với em." Nói xong, anh liền dìu Mãn Hiểu Duyệt rời đi.

Mãn Hiểu Duyệt không ngừng giãy dụa, kêu la anh phải buông cô ra, cô muốn trở về tiếp tục uống rượu với bạn.

Tang Cẩn nhìn hai người bọn họ khuất bóng ở hành lang mới xoay người vào toilet. Lúc này cô mới phát hiện đây là lần đầu tiên sau khi về nước cô gặp Mãn Hiểu Duyệt. Mỗi lần muốn tìm gặp cô ấy, Mãn Thành Uy đều từ chối, lý do lúc thì đi du lịch, hoặc lúc thì đang công tác. Mãn Hiểu Duyệt cũng không tới tìm cô, cho nên có thể không biết cô đã trở về.

Nghĩ tới đây cô không khỏi thổn thức trong lòng, bọn họ cùng tuổi nên trước đây khá thân thiết, nhưng hiện tại vì sao lại xa lạ như vậy? Cô không biết lúc này Mãn Hiểu Duyệt sống như thế nào, đang làm gì, ngay cả cách liên lạc cũng không có. Cô từng hỏi Mãn Thành Uy nhưng lần nào cũng nhận lại câu trả lời mơ hồ, anh ấy hình như không muốn nhắc tới vấn đề này.

Ra khỏi toilet, Mãn Thành Uy đã ở bên ngoài chờ cô. Thấy cô đi ra, hai mắt anh liền rực sáng, nói chuyện cũng không chút để ý: "Chúng ta qua bên kia ngồi đi, hôm nay anh hẹn bạn nhưng cậu ấy không tới. Anh sẽ không làm mất nhiều thời gian của em đâu."

https://thuviensach.vn

Đúng lúc cô cũng muốn hỏi tình hình gần đây của Mãn Hiểu Duyện, cho nên liền đồng ý. Cô gọi cho Bàng Lỗi, nói mình tình cờ gặp một người bạn nên kêu bọn họ cứ ăn trước, không cần chờ cô. Không đợi anh trả lời, cô đã tắt máy.

Mãn Thành Uy kêu cô đi trước, còn mình theo sau, hai người cứ thế đi hết hành lang đến bàn anh ngồi, quả nhiên chỗ này không có ai.

Hai người tự nhiên ngồi xuống, rất nhanh liền có nhân viên tới phục vụ bọn họ. Mãn Thành Uy gọi vài món ăn, còn thêm cả rượu nhưng cô đã nhanh chóng cản lại: "Em cùng đồng nghiệp tới đây liên hoan, vì thế không thể ngồi với anh quá lâu. Còn nữa, anh không phải lái xe sao?"

Mãn Thành Uy vẫn kêu nhân viên mang những thứ mình gọi lên, sau đó mới trả lời cô: "Anh biết rồi, không lâu lắm đâu. Tí anh có thể bắt taxi về."

Sau khi người nhân viên rời đi, không khí yên tĩnh liền trở nên trầm xuống hơn, thậm chí là có chút áp lực. Anh không nói chuyện, Tang Cẩn chỉ có thể lên tiếng trước hỏi tình hình anh em bọn họ gần đây.

"Anh vẫn tốt, còn Hiểu Duyệt thì không được tốt cho lắm, em ấy suốt ngày cứ đi với những người không đàng hoàng. Anh lo nó đang bị nghiện."

"Cái gì?" Tang Cẩn căng lớn hai mắt: "Sao lại như vậy? Thảo nào em thấy tinh thần cô ấy không được tốt cho lắm."

Lúc này Tang Cẩn mới hiểu vì sao Mãn Thành Uy lại không cho cô đi tìm Mãn Hiểu Duyệt, có lẽ là vì anh ấy cảm thấy việc xuống trong nhà không nên truyền ra ngoài. Hiện tại, cô cũng không biết phải khuyên giải anh ra sao: "Anh tìm hiểu nguyên nhân chưa? Hiểu Duyệt không phải người như thế. Cô ấy liệu có phải có tâm sự gì không?"

https://thuviensach.vn

Mãn Thành Uy thở dài: "Chuyện của em ấy, em ấy chưa từng nói với anh. Anh cũng không biết hiện tại nó đang gặp vấn đề gì. Mỗi lần anh trách mắng, nó liền bỏ nhà đi, mười ngày nửa tháng cũng không thấy về. Nếu nó còn tiếp tục như vậy, anh chỉ đành đưa tới trại cai nghiện thôi."

"Có thời gian em sẽ đi tìm cô ấy. Để em thử chút xem sao, anh cũng đừng lo lắng nữa." Tang Cẩn biết anh rất yêu thương đứa em gái này. Mẹ bọn họ mất sớm, cha lại bệnh nặng, người anh trai này của anh tựa như người cha của Hiểu Duyệt vậy.

Mãn Thành Uy không tiếp tục chủ đề của Mãn Hiểu Duyệt, anh nhìn cô, hình như có chút do dự, cuối cùng vẫn hỏi: "Em đi Mỹ gặp gia đình bên đó, họ có tốt với em không?"

Cánh tay bưng chén trà đột nhiên dừng lại: "Sao anh biết em đi gặp gia đình anh ấy?" Việc này rõ ràng cô chưa từng kể với anh.

"Anh có tới biệt thự tìm em, bảo vệ nói bọn em đi Mỹ. Gia đình họ Bàng chuyển tới Mỹ sinh sống vốn không phải bí mật." Mãn Thành Uy rót thêm trà cho cô, "Tang Cẩn, nếu em đã lựa chọn anh ta thì cũng nên suy nghĩ về thực tế. Cho dù thời này không giống lúc xưa, chuyện môn đăng hộ đối không phải vấn đề mà hai người lo lắng, nhưng điều đó không có nghĩa cha mẹ anh ta không để ý. Em cứ như vậy đi vào thế giới của bọn họ, liệu có ổn không?"

Tang Cẩn không rõ ý anh muốn biểu đạt: "Anh cảm thấy em trèo cao sao? Nhưng cha anh ấy đã không còn là thị trưởng, gia đình bọn họ hiện tại cũng giống chúng ta thôi."

Mãn Thành Uy bối rối, giọng nói cũng tăng lên nửa cao độ: "Không phải em trèo cao, mà là bọn họ có lỗi với em. Đây không phải vấn đề quan trọng, ý anh là, em vì sao nhất định phải đem biệt thự kia chuyển một vòng,

https://thuviensach.vn

cuối cùng lại dừng trong tay anh ta như vậy? Hiện tại trong tay em không có gì cả, như thế không phải càng rủi ro hơn sao?

"..." Tang Cẩn rốt cuộc cũng hiểu, anh là đang lo cô ở nhà bọn họ sẽ chịu ủy khuất, cho nên mới muốn cô nhìn vào thực tế. Chính cô quả thật chưa từng suy nghĩ tới chuyện này, bởi vì nếu bọn họ đã thật lòng yêu nhau thì đây không còn là vấn đề nữa.

"Em cho rằng biệt thự đó là dùng tiền của anh mua, vì thế em mới không cần. Em sai rồi, tất cả những gì anh có đều là nhờ ba em."

Mãn Thành Uy vừa uống rượu vừa giải thích với cô vì sao trong quá trình làm bất động sản ngắn, anh đã lập nên công ty Thành Uy Tứ Quý thần thoại như bây giờ.

Tang Cẩn nhiều năm sống ở nước ngoài, đương nhiên sẽ không biết những gì xảy ra ở Trung Quốc. Cô chỉ biết mình không thể tùy tiện nhận đồ của người khác. Anh giải thích nhiều như vậy đơn giản là mong cô đứng tên biệt thự.

Cô từ chối: "Anh có thể một tay lập nên công ty lớn như thế là do anh có tài, đây là thành quả anh đáng nhận được. Hiện tại với tiền lương của mình em có thể trang trải cuộc sống, không có gánh nặng gì cả. Chuyện này dừng ở đây, sau này đừng nhắc lại nữa."

Tang Cẩn không đợi anh tiếp tục giải thích, lập tức thay đổi đề tài: "Em có một chuyện muốn hỏi anh, chính là vào cái năm em 10 tuổi, sau khi em rời đi, ở đây rốt đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi anh nói bọn họ có lỗi với em, có phải cái chết của ba em có liên quan tới Bàng Thanh Thành không?"

Mãn Thành Uy uống hết ly rượu, ánh mắt trở nên nghiêm túc: "Khi đó Bàng Thanh Thành là thị trưởng, chuyện này sao có thể không liên quan tới ông ta?" Anh cười khổ, "Nhưng có ảnh hưởng gì sao?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng cô đã có một người đàn ông, vì thế, cô sẽ không đặt nặng gia đình cùng xuất thân của anh ấy. Mà anh lại muốn đẩy cô ra ngoài, vì thế cho dù những thứ vốn thuộc về cô nhưng bởi vì trải qua tay anh nên cô không nhận.

Chuông điện thoại vang lên, cô lập tức bắt máy. Đầu bên kia giục cô nhanh chóng đi qua, cô đồng ý, ánh mắt hiện lên một tia nhu hòa, khóe môi khẽ nhếch.

Mãn Thành Uy

Nàng đã muốn theo trong lòng tiếp nhận rồi một người nam nhân, cho nên, sẽ không để ý phòng ở, gia đình xuất thân này thực tế vấn đề. Mà hắn, đã muốn bị nàng hoàn toàn bài trừ trong lòng môn ở ngoài, cho nên, cho dù là đương nhiên thuộc về của nàng này nọ, bởi vì trải qua tay hắn, nàng cũng sẽ không nhận.

Tay nàng cơ tiếng chuông vang lên, nàng xem bắt tay vào làm cơ, lập tức liền tiếp điện thoại. Trong điện thoại có nhân thúc giục nàng nhanh lên đi qua, nàng trả lời đâu có, lập tức tới ngay, thanh âm thực ôn hòa, trên mặt phiếm ánh sáng nhu hòa, khóe môi nhếch lên cười.

Mãn Thành Uy tuy uống rượu nhưng ánh mắt vẫn dõi theo cô. Anh đương nhiên sẽ không thể quên, gương mặt cô thế này thường xuất hiện khi cô còn nhỏ, dùng một từ đơn giản như để tổng kết, đó chính là hạnh phúc.

Cô ngắt điện thoại, nhìn anh, tỏ vẻ khó xử.

"Em đi liên hoan với bọn họ đi. Những gì anh vừa nói em cũng không cần để trong lòng. Có lẽ do anh nghĩ nhiều, những việc này với bọn em căn bản không phải vấn đề gì lớn lao cả. Những gì đã qua em đừng suy nghĩ nữa, hiện tại hạnh phúc là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cảm nhận được anh không muốn nói chuyện quá khứ với cô, vì thế chỉ đành từ bỏ, đứng dậy tạm biệt, kêu anh sớm về nghỉ ngơi, có thời gian cô sẽ đi thăm Mãn Hiểu Duyệt.

Mãn Thành Uy không nói được, cũng không nói không được, chỉ lẳng lặng nhìn cô rời đi. Nơi này cuối cùng chỉ sót lại mùi hương như có như không của cô, cảm nhận chút hơi thở quen thuộc này, lòng anh đột nhiên đau nhói.

Hiện tại cô đã có người bảo vệ, cô cũng đã hoàn toàn an toàn, tảng đá đặt nặng trong lòng suốt 15 năm qua cuối cùng cũng có thể buông xuống. Đáng lý ra anh nên cảm thấy vui vẻ, nhưng sự thật lại không phải như vậy. Anh rất khó chịu, trái tim dường như cũng trống rỗng.

Chỉ cần nghĩ từ nay về sau anh và cô sẽ không bao giờ gặp lại, trái tim anh giống như bị thứ gì đó gặm nát, cả người chỉ còn lại một khối thể xác mà không có linh hồn. Gió lạnh từ bên ngoài xuyên vào bao trùm xung quanh, anh đột nhiên cảm thấy không thể hít thở bình thường, giống như có một đôi tay vô hình đang bóp cổ anh.

Anh há miệng, liều mạng thở dốc, cũng liều mạng muốn kêu, cuối cùng chỉ gọi ra hai chữ: "Đinh Đinh..."

Mãn Thành Uy bưng chai rượu trên bàn, từng ngụm từng ngụm trực tiếp mà uống, trong đầu theo đó hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Trong bóng đêm, một người đàn ông tức giận cầm trường đao chém loạn xạ, máu đỏ văng tung tóe lên vách tường, mặt đất, chẳng mấy chốc mọi vật xung quanh đều nhiễm màu đỏ. Khoảnh khắc đó, anh sợ hãi, hoảng loạn tìm kiếm thân ảnh cô. Mỗi một góc đều không tìm thấy, anh vui tới chảy nước mắt, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm, cô không sao, anh nhất định phải tìm được cô, đưa cô rời đi...

https://thuviensach.vn

15 năm trước, vì để cô an toàn, anh không thể không tiễn cô ra nước ngoài sinh sống. Anh hy vọng cô đừng bao giờ trở về, nhưng đáy lòng lại mong muốn nhìn thấy dáng vẻ khi lớn của cô ra sao. Nó là thứ cảm xúc vô cùng phức tạp, chính anh cũng không thể diễn tả.

15 năm sau, anh không ngờ cô lại trở về như vậy, anh lại càng không ngờ hiện thực lại thành như bây giờ, anh vẫn không thể tới gần cô.

Mãn Thành Uy móc túi lấy một tờ tiền màu đỏ đặt lên bàn, sau đó lảo đảo rời đi.

Anh nghiêng lên ngã xuống tới gara, lên xe, chuyện say rượu lái xe thế này anh chưa từng thử, nhưng hiện tại, trong cơn tức giận, anh trực tiếp khởi động xe. Nhưng điều đáng hận nhất chính là anh vẫn rất tỉnh táo, cho dù có uống bao nhiêu anh vẫn không say.

Rời khỏi gara, chiếc xe vẫn vững vàng chạy trên đường lớn. Đầu óc anh vẫn thanh tỉnh như bình thường, cho nên càng cảm thấy khó chịu. Anh muốn thoát khỏi tất cả, hai tay nắm chặt vô lăng, chân dùng sức nhấn ga.

Chiếc xe càng lúc càng tăng tốc, không biết khi nào thì trời đột nhiên đổ mưa. Mưa rơi lên cửa sổ xe, càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã che kín tầm nhìn.

Lúc này anh nên đi đâu? Trước mặt là bao nhiêu con đường nhưng anh lại không biết phải đi hướng nào cả. Tùy tay đảo vô lăng, chiếc xe quẹo phải, tiếp tục phóng nhanh về phía trước.

Chiếc xe không biết đã đi qua bao nhiêu con đường, cuối cùng lại dừng ở cầu Thanh An.

Anh xuống xe, đi qua đi lại trên cầu cứ như đang tìm ai đó. Trên cầu không có ai, duy chỉ có anh.

https://thuviensach.vn

Mưa to cứ thế xối vào người, toàn thân anh sớm đã ướt đẫm. Anh không cảm thấy lạnh, nhưng trái tim lại rất đau, đau tới mức khiến anh không thể hít thở, đau tới mức khiến anh muốn phát điên. Trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi:

Trên thế giới này có nhiều cầu nhiều như vậy, vì sao không có cây cầu nối anh và em?

Trên thế giới này có nhiều đường như vậy, vì sao không có con đường dẫn anh đi về phía em?

Tác giả: Chương sau sẽ có vụ án mới.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Những Lời Từ Tận Đáy Lòng

"Biết tôi vì sao lại chọn làm pháp y không?"

Từ sau khi tiếp nhận công việc của cục cảnh sát, cuộc sống của Tang Cẩn dường như chuyển qua một giai đoạn mới, bận rộn mà phong phú.

Hôm sau, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt từng người một dọn vào biệt thự. Ban đầu cô còn lo lắng bọn họ vì nể mặt Bàng Lỗi mà tới đây sống cùng cô, nhưng sau này tán gẫu mới biết, hai người bọn họ đều có vấn đề tương tự, gia đình đều có người của ba thế hệ.

Chu Tiểu Vạn ngoại trừ cha mẹ còn có hai em gái, trong đó một người đã kết hôn, sinh được hai đứa con trai, trước nay đều ở nhà sống cùng cha mẹ. Em út của cậu hiện đang học trung học, bình thường sẽ ở ký túc xá, cuối tuần mới về, nhưng khi đó gia đình lại chật chội. Thích Nguyệt có vẻ tốt hơn một chút, cô ấy chỉ có mẹ và chị gái, nhưng điều làm cô đau đầu nhất chính là bọn họ suốt ngày cứ sắp xếp này nọ cho cô. Vì thế, hai người đều bàn dọn ra ngoài nhưng vì bận rộn, không có thời gian tìm phòng nên mới kéo dài tới lúc này. Hiện tại có một cơ hội tốt như thế, bọn họ đương nhiên cầu còn không được.

Sau khi bọn họ dọn tới, không khí trong biệt thự náo nhiệt hơn rất nhiều. Một mình Tang Cẩn ở lầu ba, Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn ở lầu hai, Thích Nguyệt cũng không cảm thấy có chỗ bất tiện. Sáng sớm đi làm, cùng bọn họ bắt xe buýt, cô kêu Bàng Lỗi không cần giống ngày đầu tiên từ chung cư chạy tới biệt thự đón cô, dù sao hai nơi ở cũng không tiện được.

https://thuviensach.vn

Ba người bọn họ cũng đã quyết định thay phiên làm bữa sáng, tối, còn cơm trưa sẽ dùng ở căn tin cục cảnh sát.

Ban ngày bận rộn công việc, buổi tối về biệt thự, bọn họ lại tiếp tục điều tra án diệt môn của nhà họ Đinh và vụ án mất tích của Dương Uyển. Chu Tiểu Vạn còn tự xưng bọn họ là tổ bàn thạch bí mật điều tra vụ án chưa được giải quyết. Tổ này tạm thời đặt Khương Duy Dân bên ngoài.

Cuối cùng, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đều tự động biến mất, chắc chắn là cố ý để không gian riêng tư cho Tang Cẩn và Bàng Lỗi. Cuộc sống của bọn họ cứ tiếp tục như vậy, đơn giản mà có quy luật. Chỉ là, trời vừa tối, chờ cô vào giấc, anh vẫn sẽ về nhà của mình. Điều này khiến Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt không khỏi nghi ngờ, chuyện công việc Bàng Lỗi đã lừa Trâu Nhã Mai, vì sao với chuyện tình cảm cũng cứng nhắc như vậy?

Tang Cẩn đương nhiên biết Bàng Lỗi cảm thấy bọn họ danh bất chính ngôn bất thuận ở với nhau sẽ không công bằng với cô. Cho nên, anh muốn mọi chuyện như công việc đều phải giải quyết rõ ràng, muốn quang minh chính đại mà sống với cô. Mỗi lần nhớ tới, cô đều cảm động.

Chớp mắt, cuộc sống như vậy đã gần một tháng.

Nghĩ tới một tháng này, Tang Cẩn không khỏi lo lắng. Ngày đầu tiên cô vào cục cảnh sát, Khương Duy Dân đã ra lệnh cho bọn họ, vụ án mất tích của Dương Uyển phải điều tra ra chân tướng trong vòng một tháng. Nhưng sự thật là, một chút tiến triển cũng không có.

Điều khiến cô kinh ngạc nhất chính là, vị đội trưởng Bàng luông miệng nói "Trong vòng 3 ngày phải phá an" trong vụ án này lại vô cùng bình tĩnh. Mỗi lần Khương Duy Dân thúc giục, từng câu trả lời của anh đều chỉ có một ý, không vội, từ từ, 15 năm còn có thể chờ, chờ thêm một hai tháng hoặc một hai năm cũng không được sao?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn biết anh không vội là vì không có nhân chứng, vật chứng cụ thể. Laptop của Chu Tiểu Vạn, ngoại trừ văn kiện "Gió xoáy vì chính nghĩa mà tới", ván cờ "Một trong những trò chơi công lý" thì từ đó về sau không còn động tĩnh nào cả. Bọn họ tạm thời cũng không có cách nào chứng thực, tất cả những việc này đều do tên tội phạm 0110 trong ngục giam của thị trấn Blackpool gây nên.

Bàng Lỗi chỉ giải thích là kẻ thần bí phía sau đang chờ cơ hội. Điều bọn họ có thể làm lúc này là yên lặng theo dõi.

Thứ bảy tuần này, bọn họ dậy rất sớm, buổi sáng chăm sóc vườn rau, gần trưa nấu cơm, ăn xong thì nghỉ ngơi hai tiếng. Ban đầu xế chiều định đi tập thể hình, kết quả, bọn họ vừa tới trung tâm, Bàng Lỗi liền bị một cuộc điện thoại của Khương Duy Dân gọi về.

Tang Cẩn chỉ có thể kêu anh về cục cảnh sát, còn mình ở lại tập. Cô tới trung tâm thể hình Cẩm Dương, trong phòng thay quần áo gặp được Trình Dung. Tủ đồ của bọn họ cách nhau không xa, nhưng ở giữa đúng lúc có một người.

Ban đầu cô không thấy Trình Dung, thời điểm cúi đầu thay giày liền nghe bên cạnh có một giọng nói quen thuộc: "Nhường một chút." Giọng nói có chút cứng rắn, lạnh lùng, nghe vào không hề cảm nhận được độ ấm.

Tang Cẩn tưởng cô ấy nói chuyện với cô nên lập tức tránh chân ra nhường đường. Kết quả, giọng điệu đó lại lặp lại lần nữa.

"Cô là ai? Dựa vào đâu mà kêu tôi nhường đường?"

Tang Cẩn lập tức đứng dậy, lúc này mới thấy Trình Dung đang mặc đồng phục mà đen đứng bên cạnh, hai tay ôm ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái mặc đồng phục màu hồng nhạt: "Từ chỗ của tôi ra tới cửa phải đi qua chỗ của cô, cô không nhường đường thì tôi đi thế nào hả? Tôi tự biến

https://thuviensach.vn

thành con kiến bò ra ngoài sao? Hay là tôi đổi cách khác, trèo lên người cô để đi nha."

Cô gái gầy gò mặc đồng phục màu hồng lập tức chửi ầm lên: "Nói chuyện với người khác khách khí một chút sẽ chết sao? Khuôn mặt gì mà như đưa đám, nhà cô mới có người chết hả? Hay là kẻ nào nợ tiền của cô."

Tang Cẩn thấy hai người bọn họ cãi vả liền lập tức can ngăn: "Xin lỗi cô, bạn tôi hôm nay vừa bị sếp phê bình, tâm trạng đang bị ảnh hưởng. Những gì cô ấy vừa nói chỉ là hiểu lầm, cô đừng để bụng." Nói xong, cô xoay người kéo Trình Dung ra ngoài.

"Dung Dung, cô nhìn cô đi, không phải chỉ là đến muộn thôi sao? Dù sao chỉ là nghe mắng vài câu, sếp đâu có trừ lương cô đâu." Tang Cẩn vừa nói vừa kéo cô ấy.

Cô gái mặc đồng phục màu hồng tự động nhường đường, trong miệng còn không ngừng mắng: "Loại phụ nữ này, đáng để sếp mắng. Người gì mà như thi thể, không biết bạn trai cô ta có chịu đương không, ở trên giường chắc là giống với làm xác chết..."

"Nói lại thử xem! Cô có tin tôi cắt lưỡi cô không?" Trình Dung tức giận tới sắc mặt xanh mét, cô xoay người nhào tới cô gái mặc đồng phục màu hồng, đe dọa: "Biết tôi làm gì không? Công việc của tôi là giao tiếp với xác chết đấy! Cô mà còn dám nói thêm một chữ, hôm nay tôi sẽ biến cô thành thi thể ngay!"

"..." Cô gái kia lập tức bị dọa cho sợ hãi, khóe miệng run run nhưng không nói được câu nào.

Những người khác trong phòng thay đồ cũng bị dọa, không ai dám hé răng. Ánh mắt Trình Dung quét một vòng, sau đó mới xoay người rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn chỉ đành an ủi bọn họ: "Xin lỗi, tâm trạng cô ấy hôm nay thật sự không tốt. Còn nữa, mọi người đừng sợ, cô ấy là pháp y, công việc hoàn toàn không giống cô ấy nói đâu." Nói xong, cô xoay người đuổi theo cô gái phía trước.

Trình Dung không tập, trên người mặc đồng phục trực tiếp rời khỏi trung tâm thể hình, đi vào thang máy. Tang Cẩn do dự một hồi, cuối cùng cũng vào theo.

"Ra ngoài!" Trình Dung quát.

"Cô Trình, đây là nơi công cộng, cô không có tư cách ra lệnh cho tôi. Còn nữa, khi nãy là tôi giải vây giúp cô, cô có cảm ơn hay không tôi không ép, nhưng hy vọng cô tôn trọng người khác một chút, trừ khi cô không xem mình là con người."

"Tôi kêu cô giải vây giúp tôi sao? Cô có biết tôi chán nhất thể loại hư tình giả ý như cô không hả?"

"..."

Thang máy đã lên tầng cao nhất, Trình Dung lao ra, trực tiếp đi về phía sân thượng.

Đây là lần đầu tiên Tang Cẩn biết pháp y được cục cảnh sát bọn họ gọi là "Mỹ nhân băng sơn" lại có một mặt chân thật như vậy. Cô không biết cô ấy có thật sự bị kích thích hay không, nhưng lo trong lòng có khúc mắc, tuy thật sự không muốn quan tâm nhưng cô vẫn nhẫn nại đi theo cô ấy.

Thái độ đối địch của Trình Dung đối với cô đã có ngay từ lần gặp mặt đầu tiên ở ký túc xá của Đàm Tuyết Thiến. Khi đó cô còn tưởng là vì Bàng Lỗi, nhưng hiện tại mới biết, cô gái này đối với i cũng đều như vậy.

https://thuviensach.vn

Trình Dung tựa vào lan can, cả người vẫn không nhúc nhích. Tóc dài bị gió thổi làm hỗn loạn nhưng cô không chút để ý.

"Biết tôi vì sao lại chọn làm pháp y không?" Trình Dung đột nhiên lên tiếng, ngữ khí tuy rằng vẫn còn lạnh lùng nhưng đã không còn địch ý sâu nặng.

"Cô muốn trút giận." Tang Cẩn đi lên phía trước, đứng cạnh Trình Dung.

Trình Dung quay đầu nhìn cô, cười lạnh: "Thiếu chút nữa là quên, ngày ngày cô đều nghiên cứu tâm lý người khác."

Tang Cẩn lắc đầu: "Cô sai rồi, hiện tại tôi nghiên cứu về tâm lý tội phạm là vì công việc. Một nhà tâm lý học tội phạm chuyên nghiệp sẽ không tùy tiện lạm dụng kiến thức của mình mà đi suy đoán tâm lý của người thường, đây là hành vi không lễ phép, cũng không có đạo đức. Đương nhiên, lời cô nói cũng đúng một phần, trước kia khi còn học đại học, quả thật tôi không biết bản thân có phải gặp vấn đề gì không, cho nên mới đi học môn tâm lý. Đoạn thời gian đó, tôi cũng chỉ là tự nghiên cứu tâm lý của tôi thôi."

"Kết quả nghiên cứu thế nào?" Trình Dung vội vàng truy hỏi, dường như rất muốn biết được đáp án.

"Có chút vấn đề nhưng không nghiêm trọng, nó giống như một cơn cảm mạo rất nhỏ, chỉ cần không tự ý uống thuốc, vận động và nghỉ ngơi nhiều, tự nhiên sẽ tốt. Hơn nữa hiện tại..." Bởi vì gặp được anh nên hiện tại cô hoàn toàn tốt. Những vấn đề tâm lý kia cuối cùng cũng dần phai nhạt. Anh cho cô tình yêu, tình yêu đó đủ để xua tan cơn cảm mạo này trong đáy lòng cô.

Đương nhiên, Tang Cẩn không thể đem những việc này nói rõ.

https://thuviensach.vn

"Nói như vậy, tôi chắc là bị cảm nặng rồi. Không sợ nói cô biết, nghe cô ta nói chuyện, nhìn khẩu hình cô ta thay đổi, trong đầu tôi liền hiện lên một con dao, như vậy tôi có thể khiến cô ta lập tức câm miệng."

Tang Cẩn nghe thế không khỏi khiếp sợ, lại một lần nữa quay đầu nhìn cô gái bên cạnh. Sườn mặt xuất hiện một tia đỏ ửng khó thấy, giống như được làm chuyện mình vừa nói khiến cô ấy vô cùng hưng phấn.

Cô thu hồi tầm mắt, ngửa đầu nhìn trời. Bầu trời hôm nay không trong xanh nhưng lại cao xa, những đám mây trắng muốn phiêu diêu chậm rãi di động. Cô thuận miệng trả lời một câu: "Nhưng cô sẽ không làm vậy."

Trình Dung vừa muốn mở miệng, chắc hẳn là muốn hỏi cô vì sao lại cảm thấy như thế thì chuông di động vang lên. Cô bắt máy, xoay người rời khỏi sân thượng, cũng không gọi người phía sau.

Tang Cẩn không nghĩ nhiều, chỉ lẳng lặng trở về phòng tập. Cô xuống lầu, cố ý đi ngang phòng thay đồ nhìn nhìn. Tủ đồ của Trình Dung đang mở, bên trong cũng chẳng còn gì, chắc là vội vàng rời đi. Giữa tủ đồ của hai cô là một tủ đồ vẫn khóa, nhưng thời điểm về phòng tập, toàn bộ khu vực này đều không có bóng dáng cô gái mặc đồng phục màu hồng nhạt kia.

Nói như vậy, hai người bọn họ đều đã rời khỏi. Tang Cẩn liền thả lỏng, tiếp tục chạy bộ.

.....

Buổi tối, tại một công viên bỏ hoang phía Đông thành phố.

Một người mặc đồng phục màu hồng nhạt xuất hiện ở một góc hẻo lánh. Có một người mặc đồ đen chờ cô, nghe tiếng người tới, cô ta lập tức xoay người, mắng lớn: "Muốn chết hả? Đã nói là trời vừa tối sẽ tới đây, tôi chờ cô một tiếng rồi đấy. Hàng đâu?"

https://thuviensach.vn

"Chị Duyệt, việc này không thể trách em. Hôm nay em gặp một con nhỏ, hình như là pháp y gì đó, con chó điên đó vừa gặp em liền cắn không buông, vì thế mới tới trễ..."

"Được rồi, bớt nói nhảm, đưa đồ đây. Còn nữa, khách dạo gần đây nói chất lượng của hàng giảm xuống, bọn họ dùng gấp đôi liều lượng vẫn không đủ high. Các người có phải đã pha loãng rồi không? Nếu cứ như vậy, tôi chỉ đành đổi nơi cung cấp."

"Đừng mà chị Duyệt, em nói thật cho chị biết, cho dù chị đổi có người thì toàn bộ phía nam Trung Quốc này, nguồn cung cấp đều do chú em không chế."

"Chú cô? Là Thiết Lang hay Song Lang gì đó hả?"

"..." Cô gái mặc đồ vận động màu hồng nhạt đưa mắt nhìn xung quanh, không hề trả lời. Cô ta đưa hàng cho cô gái nọ rồi cầm tiền, sau đó xoay người rời đi.

Cô gái mặc đồ màu hồng dọc theo đường cũ trở về. Công viên không có đèn, cô ta chỉ có thể nương theo màn hình điện thoại mà chiếu sáng.

Một cơn gió thổi tới, lá cây vang lên tiếng xào xạt. Sống lưng cô có chút ớn lạnh, bước chân cũng trở nên nhanh hơn. Gió dừng, tiếng xào xạt kia vẫn tiếp tục, hơn nữa, mỗi lúc một gần cô.

Cô ý thức được có người đang theo dõi, muốn quay đầu xác nhận nhưng lại sợ hãi, lập tức bỏ chạy. Kết quả, chưa được vài bước, cổ cô đột nhiên căng cứng. Có người siết cổ cô, giây tiếp theo, có một vật kim loại sắc bén xẹt qua cổ.

Thời khắc đó cô cảm thấy yết hầu mình như vỡ ra. Cô muốn kêu, nhưng kêu không được. Rất nhanh, cô ngã xuống, có người khống chế hai tay cô, kéo cô trở về, vào một khu rừng.

https://thuviensach.vn

Lúc này, cô chỉ cảm thấy lồng ngực như đang bị xé ra từng mảnh. Toàn bộ quá trình, đầu óc cô vẫn tỉnh táo, cũng cảm nhận được cơn đau khó tả, chỉ là trước sau vẫn không thể kêu ra tiếng.

Tất cả việc này rốt cuộc chấm dứt khi nào, khi nào chấm dứt, cô không hề biết.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Hiềm Nghi Lớn Nhất

"Khả năng này có thể loại trừ. Cá nhân em cho rằng, hiện tại chỉ có hai khả năng."

Hôm sau, mặt trời vẫn như ngày thường lặng lẽ lên cao, chiếu xuống thế gian những tia nắng sáng như ngọc.

Mọi người vẫn có thể tiếp tục cảm nhận sự ấm áp này cùng không khí sáng sớm mát mẻ, chỉ là có người lại không.

Mới sáng sớm cục cảnh sát đã nhận được cuộc gọi báo án, có người ở công viên bị bỏ hoang phía Đông phát hiện một thi thể nữ. Bàng Lỗi lập tức dẫn đồng đội chạy tới hiện trường.

Thời điểm nhận điện thoại, Tang Cẩn đang làm bữa sáng trong nhà, Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn cũng vừa thức giấc. Nhận được tin, ba người không kịp ăn sáng, lập tức chạy tới.

Phía sau công viên bỏ hoang ở phía Đông là một khu rừng nhỏ, khu vực người chết đã có dải băng màu vàng niêm phong, cảnh sát ai bận công việc người nấy.

Bàng Lỗi đứng nói chuyện với một ông cụ, mọi người dường như đều bị dọa sợ. Ông ấy nói đã tập thể dục trong công viên này mấy chục năm, đây là lần đầu tiên gặp phải một chuyện như vậy.

Công viên này bị đưa vào kế hoạch cải tạo thành khu buôn bán nhưng người dân gần đây phản đối quyết liệt nên công trình thi công được một

https://thuviensach.vn

nửa thì ngừng lại. Nơi này bình thường không có người, ông lão có lẽ là dân lâu năm nên có thói quen chạy bộ, tập dưỡng sinh.

Tang Cẩn nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, sau đó hỏi thêm một vài vấn đề rồi an ủi ông lão. Xong xuôi, cô xoay người đi về hiện trường, vừa đi vừa mang găng tay. Từ xa cô đã thấy một bóng lưng quen thuộc.

Trình Dung cả người mặc áo màu trắng, ngồi xổm bên cạnh người chết, chuyên chú cẩn thận kiểm tra.

Bàng Lỗi theo sau Tang Cẩn: "Em chắc chắn muốn tự xem sao? Để pháp y kiểm tra là được, đến lúc đó em có thể trực tiếp xem kết quả."

Tang Cẩn không dừng bước: "Nói như vậy, hiện trường nhất định rất bi thảm. Nhưng càng như vậy em càng muốn cẩn thận kiểm tra, không thể bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Đừng lo, em chưa ăn sáng, sẽ không nôn ra thứ gì đâu." Cô quay đầu nhìn anh, mỉm cười.

Trình Dung có lẽ nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ nên quay đầu nhìn, nhưng nói đúng ra là nhìn Tang Cẩn.

Tang Cẩn không khỏi cảm thấy nghi hoặc, sắc mặt cô ấy vì sao lại trắng bệch như vậy? Tựa như đã chịu kinh sợ gì đó. Loại chuyện này đối với một pháp y chuyên nghiệp như cô ấy mà nói chưa từng xảy ra.

Tang Cẩn ngồi xổm, nhìn trang phục vận động màu hồng nhạt của người chết, đồng tử căng to: "Sao lại là cô ấy." Nhìn kỹ gương mặt nạn nhân, cô càng khẳng định đây là cô gái xảy ra tranh chấp với Trình DUng ở phòng tập thể hình Cẩm Dương hôm qua.

"Hai người quen nạn nhân?" Bàng Lỗi từ phản ứng của bọn họ mà suy đoán.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn khẽ gật đầu: "Chỉ mới gặp hôm qua, cũng không tính là quen biết. Chúng ta làm việc trước đi." Cô bắt đầu xem xét tình hình của thi thể, từ đầu tới chân không bỏ qua một chi tiết nào.

Càng kiểm tra cô càng lo lắng, thời tiết hôm nay tuy không lạnh nhưng cô vẫn cảm thấy sống lưng rét run. Rốt cuộc Tang Cẩn cũng biết vì sao Bàng Lỗi khuyên cô không nên xem. Đây là thi thể thê thảm nhất cô thấy từ lúc hành nghề tới nay, yết hầu bị vỡ, đầu lưỡi bị cắt, tim gan đều bị móc ra, mười ngón tay co cứng, gần như chỉ còn lại một thể xác trống không.

Điều đáng sợ nhất là biểu cảm của người chết vô cùng thống khổ, nhất định là trong quá trình bị hành hung vẫn còn tỉnh táo nhưng lại phản kháng bất lực. Theo hiện trường cho thấy, người chết giãy dụa không nhiều. Hung thủ chắc chắn là người thông minh, lượng thuốc mê dùng vừa đủ khiến cô ta không thể giãy dụa nhưng vẫn có thể cảm nhận toàn bộ quá trình vét sạch nội tạng.

Lần này Tang Cẩn không kiểm tra tỉ mỉ như vậy Tưởng Phỉ Phỉ lần trước, cô làm theo quy trình một lần, sau đó lập tức bỏ chạy ra ngoài, nôn mửa. Trong lòng cô vô cùng khó chịu, vì sao trên thế giới này lại có người tàn nhẫn như thế? Trong đầu trực tiếp nghĩ tới một từ, biến thái.

Bàng Lỗi không ngừng vỗ lưng giúp cô: "Em xem hay không xem thì có thay đổi được gì? Đừng lo lắng, hung thủ chắc chắn là phạm tội lần đầu, trên người nạn nhân và hiện trường để lại rất nhiều manh mối, gần đây còn có dấu chân. Chúng ta còn tìm được tiền trên người nạn nhân, trên đó còn có vân tay của kẻ khác."

Tang Cẩn quay người nhận lấy khăn tay của anh, xoa miệng. Anh mở nắp chai nước đưa cho cô. Cô nhận lấy, uống vài ngụm liền cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn nhiều. Cô nhìn anh: "Đừng an ủi em nữa. Hung thủ tuy rằng có thể lần đầu giết người nhưng thủ đoạn tàn bạo như thế, rõ ràng là kẻ biến thái, tinh thần đã xấu tới cực điểm. Dục vọng giết người của hắn có

https://thuviensach.vn

khả năng còn bị đè nén, hiện tại mấu chốt để mở ra, chắc chắn khó mà thu lại. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng phá án..."

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Trình Dung bên cạnh người chết: "Chắc không có khả năng, cô ấy sẽ không làm như vậy... Chứ?" Hình như cô đang tự lầm bầm một mình, mà cũng giống như hỏi anh.

Giờ khắc này, cô không còn chắc chắn vào cuộc trò chuyện trên sân thượng hôm qua của bọn họ.

Bàng Lỗi đỡ tay cô, hai người sóng vai đi về phía trước, mãi tới trở về hiện trường, anh mới buông cô ra. Đa số người trong cục đều biết quan hệ giữa bọn họ, cho nên nhìn hai người thân mật như vậy đều không tỏ vẻ kinh ngạc.

Trong quá trình di dời thi thể, hiện trường để lại rất nhiều dấu chân. Bàng Lỗi và Tang Cẩn cẩn thận kiểm tra, cuối cùng đưa ra một kết luận, nạn nhân bị kéo lê vào khu rừng nhỏ, từ hai dấu chân một lớn một nhỏ mà suy đoán, trước hoặc sau khi nạn nhân bị hại đã có một nam một nữ xuất hiện ở đây. Ông lão tập thể dục trên đường xi măng cạnh đây vừa thấy thi thể liền báo án, cho nên không thể để lại dấu chân phá hoại.

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt xem xét hiện trường xong liền báo cáo với hai người. Ở hiện trường họ tìm được một chiếc điện thoại di động bị phá hư, chắc hẳn là lúc hung thủ di chuyển thi thể vô tình làm rớt.

"Thích Nguyệt, cô lập tức đi xác minh thân phận của người chết, thông báo với người nhà cô ấy. Tiểu Vạn, cậu đưa cô Trình về cục trước, sắp xếp một pháp y khác tới tiếp nhận công việc này, tôi muốn trong thời gian ngắn nhất lấy được kết quả vân tay cùng DNA. Còn nữa, cho người tìm cách thu thập tin tức từ chiếc điện thoại này." Tốc độ nói chuyện của Bàng Lỗi rất nhanh, trước sau vẫn quyết đoán như vậy.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn nhận lệnh, lập tức thi hành.

Tang Cẩn đứng cạnh anh vẫn ngầm quan sát Trình Dung, vừa nghe Chu Tiểu Vạn báo tìm được chiếc điện thoại, cô ấy lập tức nhìn về phía cậu, tựa hồ muốn xác nhận hình dáng của nó. Chỉ có điều biểu cảm của cô ấy vẫn lạnh lùng như vậy, sắc mặt cũng đã khôi phục trạng thái lúc đầu, không còn trắng bệch như khi nãy. Chu Tiểu Vạn đi tới mời cô ấy về cục, cô ấy cũng rất phối hợp.

Sau khi thăm dò hiện trường, Bàng Lỗi kêu những nhân viên khác niêm phong hiện trường, sau đó sắp xếp những chuyện cần xử lý. Xong xuôi, bọn họ lái xe về cục, trên đường anh còn cố tình cho xe rẽ vào một tiệm cháo.

Tang Cẩn rõ ràng không có tâm trạng ăn uống, cho nên nhìn về phía anh, thắc mắc: "Không phải về cục sao? Em muốn nhanh chóng vẽ ra chân dung tội phạm, còn nữa không phải chúng ta đi thẩm vấn Trình Dung hả? Lỡ đâu cô ấy thật sự là hung thủ, chúng ta cũng nên nhanh chóng trả lại công bằng cho người nhà nạn nhân. Nếu không phải cô ấy, chúng ta càng phải tranh thủ thời gian tìm ra hung thủ thật sự, tâm lý biến thái như vậy rất dễ mất khống chế. Lỡ đâu hắn ta trở thành sát thủ liên hoàn thì sao?"

"Ăn xong bữa sáng rồi về, em không đói bụng nhưng anh đói. Kết quả kiểm thi hiện tại còn chưa có, em gấp thì được lợi gì? Cho dù có là hung thủ thì hiện tại cô ấy đang ở cục cảnh sát, em còn sợ cái gì? Sát thủ liên hoàn sẽ không vì một bữa sáng của chúng ta mà trở thành người tốt đâu." Bàng Lỗi mở cửa xuống xe.

Cô chỉ đành xuống xe theo anh vào tiệm cháo. Anh gọi món khá đơn giản, có lẽ là vì nghĩ tới tình hình ở công viên vừa rồi. Nhìn đồ ăn, cô đột nhiên cảm thấy đói nhưng lại hoàn toàn không có tâm trạng.

https://thuviensach.vn

Anh ăn vô cùng ngon miệng, tựa như những gì bọn họ nhìn thấy ở công viên không có ảnh hưởng gì. Cô cố gắng xua tan hình ảnh máu me trong đầu, tập trung ăn sáng.

"Hôm qua em gặp bọn họ ở đâu?" Bàng Lỗi vừa ăn vừa hỏi, nhìn cô chật vật như vậy, anh muốn tán gẫu một chút, giúp cô di dời lực chú ý.

Tang Cẩn gật đầu, một mặt ăn cháo, một mặt kể lại sự tình gặp Trình Dung ở trung tâm thể hình Cẩm Dương hôm qua.

"Trên người nạn nhân còn tiền, chứng tỏ hung thủ hành hung không phải vì tài sản. Hắn ta xuống tay ngoan độc, ý đồ xả giận vô cùng rõ ràng. Anh nói xem, Trình Dung thật sự sẽ vì một chút xung đột với cô gái kia mà giết người sao? Sự tình không nghiêm trọng như vậy." Tang Cẩn vẫn không thể lý giải được điểm này.

"Loại chuyện như vậy vẫn hay diễn ra. Vì vậy, sau này em đừng tùy tiện tới gần người khác, bọn họ cãi nhau là chuyện của bọn họ, em chen vào xem náo nhiệt làm gì? Lỡ đâu đụng phải tên biến thái nào thì sao?" Bàng Lỗi càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng, "Thôi, buổi tối anh sẽ ở lại biệt thự, hoặc là em qua chung cư với anh, dù sao bà Trâu không có ở đây, lừa thêm một lần cũng chẳng sao cả."

Tang Cẩn nhịn không được mà cười: "Lời này em đã nghe anh nói suốt một tháng rồi. Câu tiếp theo của anh chắc chắn sẽ là, cố chờ thêm một đoạn thời gian, đợi phá được án của Dương Uyển, mẹ anh sẽ không suy nghĩ miên man, chúng ta lại có thể sống cùng nhau, đúng không?"

Anh không nói nữa, sắc mặt giống như vừa có người trêu chọc mình. Hai người ăn xong, trực tiếp về cục cảnh sát.

Bọn họ vừa về văn phòng, còn chưa kịp ngồi xuống thì Khương Duy Dân đã tới tìm hiểu vụ án. Sau khi Tang Cẩn báo cáo lại tình hình hiện tại, Bàng Lỗi mới bổ sung một ít.

https://thuviensach.vn

"Án này chúng ta nhất định phải âm thầm xử lý, không thể để truyền thông tung tin sai khiến người dân lo lắng." Khương Duy Dân chốt lại một câu.

"Phá án không phải vấn đề, nhưng nếu muốn nhanh nhất có thể, tôi không dám chắc không dùng tới sức mạnh của truyền thông. Người dân có thể lo lắng, nhưng an toàn mới là điểm quan trọng." Lời Bàng Lỗi nói khiến Khương Duy Dân không thể tiếp tục, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng sắc mặt ông đã tối sầm."

"Cục trưởng, đội trưởng Bàng nói rất đúng. Vụ án này, hung thủ vô cùng hung ác tàn bạo, hơn nữa, đối tượng của hắn có thể là bất cứ ai. Chờ có được phát họa tâm lý, tốt nhất chúng ta hãy thông qua truyền thông công bố ra ngoài, đồng thời nhắc nhở người dân chú ý an toàn, ngoài ra còn có thể khuyến khích bọn họ cung cấp manh mối, như vậy sẽ vô cùng có lợi cho quá trình phá án của chúng ta."

Lại một lần nữa Khương Duy Dân bị sự ăn ý của bọn họ làm cho ngây người, ông thật không biết nên vui mừng vì bọn họ đều có chủ kiến, phối hợp ăn ý hay là tức giận, bởi vì trước kia chỉ có một người làm trái lệnh ông, lúc này lại xuất hiện thêm một người. Hiện tại bọn họ đều đề phòng ông, ông đương nhiên cảm nhận được. Suy nghĩ một lát, ông chỉ kêu bọn họ đi thẩm vấn nghi phạm trước.

Ba người bọn họ tới phòng thẩm vấn, đứng bên ngoài, xuyên qua mặt kính thủy tinh có thể nhìn thấy, nghe thấy tình hình bên trong. Trong phòng, Chu Tiểu Vạn đang mặt đối mặt nói chuyện với Trình Dung.

"Chị Trình, em nhớ chị rất thích dùng dao trên thi thể để làm thí nghiệm, đừng nói với em bây giờ chị thay đổi sở thích, bắt đầu lấy người sống để thực tập nha!"

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn dùng phương thức trêu chọc để nói chuyện, nhưng đối với Trình Dung chẳng có chút tác dụng. Biểu cảm không hề thay đổi, cô nhìn cậu: "Cái này phải xem tâm tình, nói không chừng người đầu tiên tôi khai đao lại là cậu."

Chu Tiểu Vạn sửng sốt một lát, sau đó liền cười: "Chị là đang phủ nhận việc giết người sao? Nhưng những chứng cứ hiện tại đối với chị vô cùng bất lợi, có người làm chứng hôm qua ở phòng tập Cẩm Dương chị đã xảy ra xung đột với nạn nhân, chị còn tuyên bố sẽ cắt lưỡi cô ấy, biến cô ấy thành cương thi."

"Vậy thì sao?"

"Cho nên, bọn em nhận định chị có động cơ giết người. Trừ khi chị có thể đưa ra bằng chứng vắng mặt từ lúc rời khỏi phòng tập Cẩm Dương tới thời điểm tìm thấy thi thể hôm nay."

"Hôm qua sau khi rời khỏi phòng tập tôi về nhà, cả đêm ở nhà ngủ một mình, vậy còn chưa đủ sao? Nhưng có điều tôi không chắc mình có bị mộng du hay không."

"..." Chu Tiểu Vạn rốt cuộc cũng trở nên nghiêm túc: "Cô Trình, nếu cô còn không chịu phối hợp, chúng tôi sẽ rất khó làm việc. Cô cũng là một nhân viên chuyên nghiệp, hẳn nên biết nói chuyện như vậy sẽ mang tới hậu quả gì."

Trình Dung không mở miệng cãi lại, mặc kệ sau đó Chu Tiểu Vạn hỏi cái gì, cô chỉ ứng phó một hai câu. Quá trình thẩm vấn kéo dài gần một giờ nhưng vẫn không có tiếng triển.

Chu Tiểu Vạn còn muốn tiếp tục thì Thích Nguyệt đã mang báo cáo kiểm nghiệm tử thi mới nhất trở về, cũng đã xác nhận thân phận người chết.

https://thuviensach.vn

"Thông qua kiểm tra DNA, hiện tại có thể xác nhận, nạn nhân là Tôn Diễm, nữ, 24 tuổi, chưa lập gia đình, là người dân của trấn cổ Thanh An thuộc thành phố, là con gái một trong nhà. Cha mẹ cô ấy đã tới xác nhận, đồng thời kể lại một vài tình hình cơ bản của cô ấy. Tôn Diễm đã tốt nghiệp đại học được hai năm, sau khi tốt nghiệp thì tới Thượng Hải, Bắc Kinh để làm việc, sau đó cô ấy làm việc cho một công ty ở Quảng Châu. Nửa năm trước, cô ấy trở về Thanh An nhưng trong trạng thái thất nghiệp."

Thích Nguyệt đưa tư liệu của Tôn Diễm cho bọn họ, sau đó lấy thêm một phần tư liệu khác: "Còn nữa, cha mẹ cô ấy còn chủ động kể hiện tại cô ấy vẫn đang thất nghiệp nhưng lại đứng tên cho một khu đất trong trung tâm thành phố. Bọn họ nghi ngờ cô ấy được người khác bao dưỡng, có thể là vì bị vợ người đó phát hiện mà giết chết. Nhưng em đã tới nơi bọn họ nói để xác nhận, bảo vệ chỉ thấy một mình cô ấy, không hề có bóng dáng của người đàn ông nào bên cạnh. Cho nên, khả năng này có thể loại trừ. Cá nhân em cho rằng, hiện tại có hai khả năng."

Khương Duy Dân liền lập tức truy hỏi, Thích Nguyệt lại không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn vào phòng thẩm vấn.

Suy nghĩ của tác giả: Mọi người đều cho rằng Trình Dung là hung thủ sao?

Tôi có thể giải thích một chút, vụ án này bắt đầu viết từ góc độ của người bị hại, cho nên sẽ khác với những vụ án trước đây. Tôi lo bản thân sẽ miêu tả quá nhiều chi tiết máu me nên quyết định đơn giản vấn đề. Điểm nổi bật của vụ án này còn nằm ở phía sau.

Còn nữa, bổ sung chút xíu, hung thủ là nhân viên y tế, vì thế chắc chắn am hiểu việc sử dụng thuốc.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Anh Không Ăn Giấm

Thích Nguyệt suy nghĩ một lát mới bắt đầu giải thích khả năng đầu tiên: "Trường hợp thứ nhất, Tôn Diễm và Trình Dung xảy ra tranh chấp ở phòng tập thể hình, Trình Dung bị chọc giận nên giết cô ấy. Tang Cẩn cũng nói hung thủ là kẻ biến thái, Tiểu Vạn và em có một lần từng thấy Trình Dung cầm dao mổ loạn trên thi thể, giống như phát tiết gì đó. Em cảm thấy tinh thần cô ấy thật sự không bình thường..."

Thích Nguyệt còn chưa nói xong, Bàng Lỗi đã xen vào: "Cái gì là cảm thấy hả? Không cẩn thận quan sát thì đừng tự mình phỏng đoán."

Cô thè lưỡi, nhanh chóng nói sang trường hợp thứ hai: "Được rồi, vậy em sẽ nói qua trường hợp tiếp theo. Thông qua kết quả kiểm tra máu của pháp y, trước khi chết nạn nhân là một con nghiện. Dấu vân tay trên sấp tiền cô ta mang theo sau khi đối chứng trùng khớp với cô gái tên Mãn Hiểu Duyệt, cho nên..."

"Hiểu Duyệt?" Nghe tới cái tên này, Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, "Hai người bọn họ có quan hệ gì"

Thích Nguyệt chỉ nghĩ cô hỏi theo thông lệ nên tiếp tục giải thích: "Bọn em nghi ngờ Tôn Diễm và cô ấy liên quan tới một vụ buôn bán ma túy. Liệu có phải trong lúc mua bán chia tiền không đều nên cô ta mới giết người diệt khẩu không?"

Tang Cẩn lắc đầu: "Không có khả năng, dựa vào vết thương trên người Tôn Diễm, hung thủ xuống dao vô cùng dứt khoát, tim, gan, nội tạng lấy ra đều còn nguyên vẹn, hơn nữa hiện trường là ngoại ô thành phố, điều này

https://thuviensach.vn

chứng minh hung thủ có chuyên môn về ngành y tế. Hắn ta có thể là bác sĩ ngoại khoa hoặc pháp y giải phẫu thi thể. Tôi quen Mãn Hiểu Duyệt, cô ấy giống tôi trước kia, xem thi thể càng không dám chứ nói gì tới sờ vào, cô ấy không có khả năng làm những việc này."

"Mãn Hiểu Duyệt tự có vấn đề của cô ta, đừng kết luận sớm như vậy." Bàng Lỗi nhắc nhở cô, ý bảo Thích Nguyệt tiếp tục báo cáo.

Thích Nguyệt đem toàn bộ thông tin của Mãn Hiểu Duyệt trình bày, cũng thuận tiện nhắc tới sự cố đánh nhau trong mấy ngày qua, hai nguồn cung cấp ma túy đột nhiên xảy ra xung đột. Khi đó Mãn Hiểu Duyệt cũng có mặt, chỉ là không có chứng cứ xác minh cô ta có liên quan tới vụ việc nên được thả tại chỗ.

Bàng Lỗi lập tức phái người đưa Mãn Hiểu Duyệt về đồn cảnh sát. Tang Cẩn muốn ngăn lại, nhưng không có lý do. Cô vẫn nhớ ngày đầu tiên đi làm, buổi tối liên hoan với đồng nghiệp ở nhà hàng Nhật đã gặp anh em Mãn Thành Uy và Mãn Hiểu Duyệt. Mãn Thành Uy đã tự mình nói với cô, anh nghi Mãn Hiểu Duyệt đang nghiện. Hiện giờ xem ra, cho dù có liên quan tới việc mua bán ma túy hay không, cô ấy rất có khả năng đã bị nghiện.

Sau khi bị đưa tới đồn cảnh sát, gặp Tang Cẩn, Mãn Hiểu Duyệt còn cười chào hỏi cô, sau đó lại nhắc tới Mãn Thành Uy: "Đinh Đinh, hôm đó sau khi tôi đi rồi, cô nói gì với anh tôi thế hả? Anh ấy giống như chịu đả kích rất lớn, say rượu lái xe, xém chút đã xảy ra chuyện."

Bàng Lỗi lập tức sửa miệng cô ta: "Cô ấy là Tang Cẩn, không phải Đinh Đinh. Còn nữa, cô nên gọi cô ấy là cô Tang, hoặc cảnh sát Tang."

Tang Cẩn thật muốn hỏi Mãn Thành Uy sau đó thế nào, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt Bàng Lỗi, cô biết thời điểm hiện tại không thích hợp nói

https://thuviensach.vn

chuyện này, nên đành im lặng. Thích Nguyệt nhắc nhở Mãn Hiểu Duyệt, sau đó đưa cô ta đi lấy khẩu cung.

Đứng ngoài phòng thẩm vấn, Tang Cẩn quay đầu nhìn Bàng Lỗi: "Để em vào đi, Thích Nguyệt chắc chắn không hỏi ra gì đâu. Yên tâm, em sẽ không vì việc tư mà làm trái luật." Khương Duy Dân đã trở về phòng làm việc, cô chỉ có thể thỉnh cầu anh. Theo lẽ thường, bởi vì cô và Mãn Hiểu Duyệt là người quen nên phải tránh mặt.

Điều làm cô không ngờ nhất chính là anh không ngăn cản, còn cùng cô đi vào. Tang Cẩn ngồi xuống cạnh Thích Nguyệt, Bàng Lỗi không ngồi cạnh bàn, chỉ kéo ghế dựa qua một bên duy trì khoảng cách với bọn họ, tiện tay lật xem hồ sơ, dường như không hề quan tâm tới các cô sẽ làm gì.

Thích Nguyệt bắt đầu thẩm vấn Mãn Hiểu Duyệt: "Mãn Hiểu Duyệt, khoảng 19h tối qua, cô tới công viên ở phía Đông làm gì?"

Mãn Hiểu Duyệt đùa nghịch ngón tay của mình, không chút để ý trả lời một câu: "Cô cảnh sát, xin hỏi con mắt nào của cô nhìn thấy hôm qua tôi xuất hiện ở công viên phía Đông hả?"

"Cô và Tôn Diễm có giao dịch trong công viên, tiền cô trả cô ấy có dấu vân tay của cô. Hiện tại cô còn muốn ngụy biện sao?" Giọng Thích Nguyệt tăng lên nửa cao độ.

Mãn Hiểu Duyệt cuối cùng cũng buông tay, cả người dựa ra sau, hai tay ôm ngực: "Tôi quen cô, cô cảnh sát. Hôm đó, chính cô đã gây khó dễ cho tôi. Trí tưởng tượng của cô có phải quá phong phú rồi không? Khi đó cô còn vu oan cho tôi cùng một bọn với đám người buôn ma túy, nhưng rồi chứng cứ đâu? Hiện tại, chỉ vì tôi từng xuất hiện ở đó mà nghi tôi là con nghiện, trên tiền của Tôn Diễm có dấu vân tay của tôi liền nghi tôi xuất hiện trong công viên cùng cô ta giao dịch, chứng cứ đâu? Chỉ bằng mớ tiền giấy có vân tay của tôi sao? Nực cười! Tiền giấy vốn lưu thông ở khắp nơi,

https://thuviensach.vn

nói không chừng trên tờ tiền của cô có dấu vân tay của tôi, liệu tôi có thể nói, tiền trong túi cô là của tôi, là cô trộm tiền của tôi không?"

"Hiểu Duyệt, hiện tại cảnh sát Thích chỉ đang hoài nghi, nếu có nhân chứng chứng minh tối qua từ 19h-22h cô không xuất hiện ở công viên phía Đông, hiềm nghi của cô có thể loại trừ." Tang Cẩn ở cạnh nhắc nhở.

"Tối qua tôi ngủ ở nhà, đây là chứng cứ, anh tôi chính là nhân chứng. Khoan đã, anh ấy cả ngày cứ như cô hồn, tôi không chắc anh ấy có thể để ý tôi như để ý cô không."

"Móng tay của cô đẹp như vậy, chắc là chăm sóc cẩn thận, nhưng vì sao lại có một ngón đặc biệt ngắn như vậy? Dưới gốc cây ở sân bóng công viên phía Đông hôm qua cũng có một mảnh móng tay như thế. Có phải cô không đủ kiên nhẫn nên bất cẩn để móng tay quẹt qua thân cây mà mình không biết không?" Bàng Lỗi đột nhiên lên tiếng chất vấn.

Nói xong, anh đóng tài liệu trong tay lại, đứng dậy đi tới cạnh bàn, đưa mắt nhìn Tang Cẩn, sau đó lại nhìn Mãn Hiểu Duyệt: "Mãn Hiểu Duyệt, nếu cô không nhớ rõ tối qua tới công viên phía Đông làm gì thì tôi sẽ nhắc cô. Cô không giao dịch với Tôn Diễm nhưng lại làm ra chuyện không muốn người khác biết. Cô có cần tôi kể lại cụ thể không?"

"..." Mãn Hiểu Duyệt nhìn anh, khóe môi khẽ giật, sau đó liền nở ra nụ cười, "Không sai, tướng quân chân dài quả nhiên không tầm thường. Được rồi, tôi thừa nhận tối qua có gặp Tôn Diễm ở công viên, cô ta đưa hàng, tôi đưa tiền. Sau khi giao dịch tôi liền rời đi, chưa từng gặp lại cô ta nên không thể có khả năng giết người."

"Chúng tôi rõ ràng chưa nói cô giết ai cả." Bàng Lỗi nói lại một câu. Không đợi Mãn Hiểu Duyệt trả lời, anh đã kéo Tang Cẩn đứng dậy, ý bảo Thích Nguyệt tiếp tục ở lại thẩm vấn, "Nơi này có Thích Nguyệt là được, chúng ta ra ngoài trước."

https://thuviensach.vn

Mãn Hiểu Duyệt nhìn bóng lưng hai người, không chút e sợ thiên hạ đại loạn: "Tướng quân chân dài đang ghen sao? Chắc chắn là ghen rồi, anh tôi là thanh mai trúc mã của cô ấy, hơn nữa còn là chú chân dài..."

Tang Cẩn nghe Mãn Hiểu Duyệt ồn ào phía sau thì không khỏi xấu hổ. Còn người đàn ông đang nắm tay cô rõ ràng dùng sức rất nhiều.

Cô biết anh đang tức giận nhưng lại không biết phải giải thích thế nào. May là anh không truy hỏi, hai người cùng trở về phòng làm việc, tiếp tục xem lại các manh mối khác.

Không bao lâu Chu Tiểu Vạn cũng tới phòng làm việc của bọn họ, đem tin tức và kết quả có được từ những bộ phận khác tổng hợp lại.

Dựa vào tư liệu có được, Tang Cẩn bắt đầu phát họa chân dung tâm lý tội phạm: "Hung thủ tuổi không quá 40, cụ thể là khoảng 26-40, có nền tảng giáo dục ở Mỹ hoặc các quốc gia phương Tây nhưng hắn ta có thể chưa tốt nghiệp, lại tự đề cao năng lực của mình, cũng rất thích khoe khoang kỹ xảo của bản thân. Hắn ta ngạo mạn, bốc đồng, hành vi không có trách nhiệm, vô cảm với những người xung quanh. Với tính cách đó hắn ta sẽ thường xuyên xảy ra xung đột với đồng nghiệp hoặc lãnh đạo, cũng có khả năng hắn đang thất nghiệp, hoặc là đã từng đi làm nhưng vì sai phạm mà bị cắt chức. Kinh tế khó khăn nên hắn ta có thể làm bác sĩ linh tinh gì đó, vì vậy mà tiếp xúc với không ít thảo dược. Hắn ta có thói quen sống một mình và chắc chắn từng bị cảnh sát bắt. Cho dù là thời điểm nào, hung thủ đều cực kỳ coi trọng bề ngoài, hắn thích mặc áo khoác hoặc những loại áo tay dài. Cuối cùng, hung thủ rất có thể là nam."

Tang Cẩn dựa vào tin tức hiện có mà bước đầu phác họa chân dung tâm lý tội phạm. Sau đó, cô tiếp tục giải thích.

"Dựa vào tuổi mà suy đoán, sau 40 tuổi, vì trung khu thần kinh bắt đầu thoái hóa nên các hành vi phạm tội biến thái sẽ dần giảm bớt, điều đó đồng

https://thuviensach.vn

nghĩa với việc dưới 40 tuổi, dục vọng phạm tội sẽ tăng mạnh, nhưng chúng ta không thể loại trừ trường hợp kẻ tâm thần sau 40 tuổi phạm tội. Bối cảnh được giáo dục ở Mỹ là căn cứ vào phát âm trong điện thoại di động, đó là người đã nói tiếng Anh từ rất sớm, điều đó có nghĩa hắn ta phải sử dụng tiếng Anh thường xuyên trong cuộc sống mới có thể phát âm như vậy. Căn cứ vào vết thương trên người nạn nhân, hung thủ ít nhất là thạc sĩ, nếu suy tính kỹ, hung thủ hắn đã ngoài 26-28. Cách hắn ta dùng dao khiến em không khỏi nghi ngờ. Trên người nạn nhân còn giữ mùi thảo dược, nó rất có thể là thứ hung thủ để lại. Thời gian tử vong là khoảng 19h-20h, thời gian đó, trên đường lớn chắc chắn có rất nhiều người. Hung thủ giết người lại có thể rời khỏi công viên, xuyên qua khu vực náo nhiệt mà không bị phát hiện, trong công viên lại không có nước, chứng tỏ áo khoác hoặc áo tay dài đã che vết máu trên tay hắn."

Nghe xong, Chu Tiểu Vạn liền nhìn cô, sau một lúc lâu mới hỏi: "Chị Tang Cẩn, chị thật sự chỉ đi học nửa năm sao? Cấp bậc của chị hiện tại hoàn toàn khác xa nửa năm trước."

"Cậu đang mắng tôi trước kia ngu ngốc hả?" Tang Cẩn cười hỏi.

Chu Tiểu Vạn cũng bật cười. Bàng Lỗi lại hỏi: "Vì sao cuối cùng mới xác định giới tính của hung thủ? Em còn nghi ngờ Trình Dung không?"

Tang Cẩn biết anh chắc chắn sẽ phát hiện lỗ hổng này nên trực tiếp thừa nhận. Vốn dĩ cô có thể xác định hung thủ là nam, bởi vì sự biến thái tinh thần của nam giới mạnh hơn nữ giới, cho nên đa số sát thủ liên hoàn đều là nam. Trường hợp của Tôn Diễm cũng có khả năng như vậy. Nhưng nghĩ tới Trình Dung, hơn nữa nhớ lại cuộc trò chuyện của bọn họ hôm qua, cô quyết định giữ lại một chút không gian nghi ngờ.

Chu Tiểu Vạn lập tức giải vây cho cô: "Những gì chị Tang Cẩn nói cơ bản đều phù hợp với Trình Dung, cô ấy du học Mỹ trở về, không đúng, cô ấy từ nhỏ đã sống ở Mỹ, với lại tính tình cũng không được tốt cho lắm, lạnh

https://thuviensach.vn

lùng, ngạo mạn, khó mà sống chung. Em nghe nói cô ấy thường xuyên xảy ra xung đột với lãnh đạo, đồng nghiệp, thời gian trước cô ấy còn nghỉ phép dài hạn. Dù sao em cũng cảm thấy cô ấy rất khả nghi. Trong quá trình thẩm vấn, cô ấy không thừa nhận, cũng không phủ nhận, rõ ràng là gây khó dễ cho em."

Chu Tiểu Vạn lấy ra mấy phần tư liệu đưa cho hai người: "Kết quả DNA của sợi lông để lại hiện trường đã có, nhưng trong kho tài liệu bọn em không tìm được người phù hợp. Trên di động có dấu vân tay của hai người, một là Trình Dung đã xác định, dấu vân tay còn lại bọn em cũng không tìm thấy người phù hợp. Tất cả tư liệu trong điện thoại đều gửi tới cho Trình Dung nhưng người gửi lại nặc danh, cho nên chúng ta cũng không tra được người dùng là ai. Còn nữa, hiện trường để lại hai dấu chân một lớn một nhỏ, số đo dấu chân nhỏ vừa đúng với cỡ giày của Trình Dung. Boss, với chứng cứ hiện tại đều cho thấy Trình Dung là hung thủ, mà cho dù không phải, cô ấy ít nhất cũng là tòng phạm."

Bàng Lỗi lập tức phản đối: "Hung thủ có thể loại bỏ DNA và vân tay của mình khỏi tài liệu, hắn ta có thể là một hacker, hoặc là từng tiếp xúc với giấy kiểm tra sức khỏe hoặc cảnh sát, nhưng người đó chắc chắn không phải Trình Dung. Hai người cũng đã nói, cô ấy ngoại trừ thích nghiên cứu thi thể, đối với chuyện khác đều không chút hứng thú. Hung thủ xóa tài liệu của mình khỏi kho hồ sơ, điều đó tương đương với việc nói cho chúng ta biết ai là hung thủ, cũng từ đó để lộ một tin hung thủ và Trình Dung quả thật có quan hệ. Về phần dấu chân, không phải của cô ấy."

Chu Tiểu Vạn căng lớn hai mắt, khó khăn lắm cậu mới kêu Trình Dung cho cậu tự mình đo chiều dài chân để xác định điểm này, vì sao hiện tại lại bị anh phủ định kia chứ?

"Boss, sao anh biết dấu chân đó không phải của Trình Dung? Vậy người đó là ai?"

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi đứng dậy đi tới trước tấm bảng, bên trên dán đầy hình ảnh cùng tài liệu liên quan. Anh chỉ vào bước ảnh chụp hai dấu chân: "Hai dấu chân này, một sâu một nông. Rốt cuộc thì ai mới có dấu chân như vậy? Rõ ràng là người tàn tật, hoặc là kẻ say rượu, còn có một khả năng khác, hắn ta đang trong cơn nghiện nên không ý thức được những gì xung quanh. Với ba trường hợp này, Trình Dung đều không phù hợp. Còn một điểm nữa đã bị hai người xem nhẹ, Trình Dung là người ngạo mạn, đi đường luôn có thói quen ngẩng đầu ưỡn ngực, cho nên gót chân sẽ sâu hơn bình thường nhưng dấu chân nhỏ lại hoàn toàn tương phản, trước sâu sau cạn."

Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn đều bị anh dọa cho kinh sợ, chi tiết nhỏ như vậy cũng bị anh phát hiện. Dấu chân này xuất hiện trong khu rừng nhỏ ở công viên, cấu tạo và tính chất của đất không giống đường xi măng, nếu cẩn thận quan sát quả thật có thể phát hiện điểm này.

"Nói như vậy, hai người kia rất có khả năng đều uống rượu hoặc dùng ma túy. Dấu chân lớn này là của hung thủ, vậy dấu chân nhỏ sẽ là của ai?" Trong đầu Tang Cẩn đã nghĩ tới một người, cô đưa mắt nhìn Bàng Lỗi.

Anh cũng nhìn cô, dùng ánh mắt xác nhận suy nghĩ của cô, sau đó lại chuyển hướng qua Chu Tiểu Vạn: "Người này là ai, sau này mới giải thích. Tiểu Vạn, cậu lập tức đem bức họa này cho cục trưởng duyệt, kêu ông ấy nhanh chóng công bố ra ngoài. Sau đó phái người đến bệnh viện, phòng khám, cho dù là công lập hay tư nhân, cá nhân đều phải kiểm tra một lần. Còn nữa, phái người tới trại cai nghiện, tìm xem có ai trùng khớp hay không. Tiếp tục thẩm vấn Trình Dung. Đợi đã..." Bàng Lỗi nhíu mày, tựa hồ có chút băn khoăn, "Vẫn là để bọn tôi đi thẩm vấn, cậu nhanh đi làm những việc khác đi."

Chu Tiểu Vạn cầu còn không được, lập tức đứng dậy, tươi cười rời khỏi phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Văn phòng nhanh chóng trở về an tĩnh, chỉ còn hai người bọn họ. Anh đột nhiên vươn tay về phía cô: "Lại đây." Giọng nói lộ ra vị chua chua.

Tang Cẩn không tới, chỉ hỏi anh: "Vừa rồi lúc anh nhắc tới việc hacker xóa thông tin DNA và vân tay trong tài liệu, em liền nghĩ tới ván cờ khi trước. Anh không phải cũng cảm thấy án này có liên quan tới ván cờ kia sao?"

Bàng Lỗi nở một nụ cười: "Em qua đây rồi anh nói."

"..." Bất đắc dĩ, cô đành đứng dậy nắm lấy tay anh, vòng qua cái bàn đi tới cạnh anh, chờ anh tiếp tục.

Chờ cô tới gần, anh liền dùng sức, cả người cô lập tức ngã ngồi lên đùi anh. Sau đó, anh liền dùng hành động để nói với cô, tuy rằng anh không ăn giấm, cũng không tức giận nhưng cần phải bồi thường!

Tang Cẩn bị anh hôn mới nhớ với việc đó, tên lừa đảo này căn bản không muốn giải thích với cô.

Đương nhiên, nụ hôn này chỉ là lướt qua bởi vì phía trước còn vụ án giết người chờ bọn họ giải quyết. Hai người nhanh chóng rời phòng làm việc tới phòng thẩm vấn, tiếp tục nói chuyện với Trình Dung.

Vừa vào, Khương Duy Dân liền kêu người tới gọi bọn họ qua văn phòng của ông.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, biểu cảm vô cùng ngưng trọng, xem ra chuyện bọn họ đoán trước cuối cùng vẫn xảy ra.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Mức Độ Nguy Hiểm Của Vụ Án Gia Tăng

Lần này, toàn bộ quá trình gây án, từ việc hung thủ tới rồi rời hiện trường đều lưu loát, dứt khoát hơn.

Xa xa, những ngọn núi kéo dài không dứt.

Xuyên qua cửa xe, Tang Cẩn đắm chìm vào phong cảnh nguy nga tráng lệ bên ngoài.

Nằm dưới chân dãy núi Đại Hà ở ngoại ô thành phố Thanh An là thôn cổ. Vụ anh giết người thứ hai được phát hiện tại sườn núi cạnh đó. Một đoàn người leo núi đi ngang qua phát hiện thi thể của người đàn ông trẻ tuổi liền lập tức báo án.

Vì tính chất nghiêm trọng, hơn nữa lại có chút tương tự với vụ án giết người ở công viên phía Đông thành phố, cảnh sát liền nghi ngờ đây là vụ giết người liên hoàn, sau khi cảnh sát địa phương nhận được tin liền báo lên trên xin viện trợ. Đội cảnh sát thành phố lập tức lái xe chạy xuống xem xét.

Bên trong vô cùng im lặng, lúc này người lái xe là Chu Tiểu Vạn, bên cạnh là một pháp y tiếp nhận công việc của Trình Dung, còn cô và Bàng Lỗi cùng ngồi phía sau. Thích Nguyệt không tới, cô ấy ở lại cục tiếp tục thẩm vấn Trình Dung và Mãn Hiểu Duyệt.

Từ thành phố Thanh An xuống thôn cổ tốn hai giờ đi xe, bọn họ chạy theo đường cao tốc, rồi đi thêm một đoạn đường gập ghềnh. Đường núi khó đi, xe đã không thể tiếp tục chạy, bọn họ chỉ đành xuống xe đi bộ, mất thêm nửa giờ men theo đường mòn mới tới thôn cổ.

https://thuviensach.vn

Thôn trưởng và cảnh sát địa phương lập tức tiếp đón bọn họ, một mặt kể lại tình hình vụ án, một mặt dẫn bọn họ lên núi tới hiện trường.

Tang Cẩn phát hiện trong đó có một người đàn ông trung niên mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, gương mặt đó đối với cô rất quen thuộc nhưng trong nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu, tên họ là gì.

"Trưởng trấn Thanh An, Lý Vệ Vĩnh." Cuối cùng vẫn là Bàng Lỗi ở cạnh nhắc nhở.

Tang Cẩn lập tức nhớ tới cái hôm sau khi về nước, cô ôm tro cốt của bà ngoại tới tìm thôn trưởng. Sau đó cô mới biết thôn xã đã trở thành thị trấn.

Trấn trưởng Lý này vừa thấy Bàng Lỗi hình như lộ ra một chút lo sợ, ông ta mang theo tươi cười tới gần bọn họ: "Cô Tang, thật trùng hợp, mới một năm không gặp, cô bây giờ đã trở thành bạn gái của cảnh sát nam thần số 1 thành phố Thanh An. Sớm biết như vậy, ngay ngày đầu tiên gặp cô, tôi đã trực tiếp mai mối cho hai người."

Cảnh sát nam thần số 1 thành phố Thanh An?

Đây là lần đầu Tang Cẩn nghe cách nói chuyện như vậy, hơn nữa là xuất phát từ một người gần 50 tuổi, trong lòng nhịn không được cười thầm, ngoài miệng lại đáp lại một câu: "Trưởng trấn Lý, chào ông."

Cô không biết phải nói gì với ông ta, nhớ lại lần đó ở văn phòng thị trưởng, trong lòng vẫn không thoải mái. Hiện tại, thái độ của ông ta lại xoay 180 độ, điều này khiến cô càng không quen. Lúc này, cô chỉ có thể quay đầu tiếp tục nghe cảnh sát địa phương kể lại tình hình vụ án.

Nhưng Bàng Lỗi lại không chút khách khí từ chối lòng tốt của ông ta: "Trưởng trấn Lý, ông có lòng rồi. Chỉ là may mà ông không phải giới thiệu, nếu không việc này biết đâu đã không thành."

https://thuviensach.vn

Lý Vệ Vĩnh không khỏi xấu hổ, nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác. Mặc kệ ông ta nói cái gì, Bàng Lỗi chỉ trả lời "Ừ" một tiếng. Lý Vệ Vĩnh cũng nhận ra anh không muốn nói chuyện nên đành im lặng. Đúng lúc này, có lãnh đạo địa phương tới chào đón bọn họ, hi vọng bọn họ mau chóng bắt hung thủ về quy án.

Đường lên núi dốc và gồ ghề, đoàn người men theo lối mòn đi suốt 1 tiếng mới tới bãi đất trống giữa sườn núi, cũng chính là hiện trường của vụ án giết người thứ hai, hiện tại nơi này đã có nhân viên trông coi.

Tang Cẩn và pháp y lập tức bắt tay kiểm tra tình hình của nạn nhân, lần này Bàng Lỗi không ngăn cản cô, cùng cô xem xét.

Vì thời gian eo hẹp, pháp y vừa kiểm tra vừa nói sơ tình hình cho bọn họ: "Theo quan sát, thời gian tử vong là sáng nay, khoảng từ 6h-10h. Yết hầu, lưỡi, mười ngón tay bị cắt, tim, gan, phổi, nội tạng đều bị lấy đi, tình trạng tương tự vụ án của Tôn Diễm."

"Có một điểm khác biệt, trong miệng Tôn Diễm phát hiện có dùng thuốc mê, nhưng nạn nhân này lại không có. Hai người bọn họ đều không có dấu vết giãy dụa." Tang Cẩn nhìn xung quanh hiện trường, xác nhận không có dấu tích giãy dụa, cũng không có chứng cứ đánh nhau mới tiếp tục quan sát nạn nhân, "Vết thương trên yết hầu của người này sâu hơn Tôn Diễm, trên mặt cũng không có biểu cảm đau đớn, điều này chứng tỏ hung thủ đã mất hết kiên nhẫn, một dao đoạt mạng, sau đó mới lấy nội tạng ra. Tiền trong ví nạn nhân đã mất, điều đó cho thấy hung thủ không chỉ phát tiết mà hiện tại hắn cũng đang thiếu tiền."

Những điều này đều phù hợp với bức họa tâm lý tội phạm hồi sáng, trong lòng Tang Cẩn liền thở phào nhẹ nhõm.

Bàng Lỗi cúi người ngửi miệng nạn nhân, sau đó kiểm tra những vết thương khác, xác nhận: "Trong miệng không có mùi, quả thật không hề

https://thuviensach.vn

dùng thuốc. Miệng vết thương có mùi thảo dược, chắc chắn là do hung thủ để lại. Không có dấu vết đánh nhau, chứng tỏ nạn nhân và hung thủ có quen biết. Hung thủ thừa dịp nạn nhân không chuẩn bị mà đánh lén từ sau lưng."

Bọn họ vừa xem xét thi thể vừa nói ra suy nghĩ của mình, pháp y kiểm tra xong liền báo cáo lại tình hình. Không giống Trình Dung, người này vô cùng khiêm tốn.

Tang Cẩn và pháp y trao đổi một số chi tiết, kiểm tra thi thể xong, cô liền cùng Bàng Lỗi đi một vòng gần hiện trường, cẩn thận quan sát xung quanh. Cô cố tình để ý dấu chân, quả nhiên phát hiện ra điều Bàng Lỗi miêu tả, sâu cạn không đều, dấu chân lớn nhỏ này không khác mấy so với vụ án trước, vừa nhìn là biết dấu chân của đàn ông, chắc chắn là của nạn nhân và hung thủ.

Tang Cẩn cẩn thận liên kết tình hình của hai nạn nhân, cuối cùng đưa ra kết luận, mức độ nguy hiểm của vụ án đã tăng cấp!

Cô xoay người nhìn Bàng Lỗi: "Cách gây án của hai vụ gần như giống nhau như đúc, hẳn là do một kẻ gây ra. Nhưng lần này, toàn bộ quá trình gây án, từ việc hung thủ tới rồi rời hiện trường đều lưu loát, dứt khoát hơn. Rất có khả năng hắn đã bắt đầu xem xét mục tiêu kế tiếp. Chúng ta nhất định phải ra tay trước, bắt lấy hắn ta."

Bàng Lỗi nhìn cô, yên lặng một lát mới trả lời: "Được." Giọng nói lộ rõ kiên quyết, hai mắt cũng thể hiện sự kiên nghị mà chắc chắn. Anh ngoắc tay với Lý Vệ Vĩnh, ý kêu ông ta lại đây.

Biểu cảm vốn ngưng trọng trên mặt Lý Vệ Vĩnh lập tức thay bằng nụ cười, ông ta nhanh chóng tiến lại: "Đội trưởng Bàng, anh có việc sai bảo?"

"Trưởng trấn Lý, phiền ông nghĩ cách đem chân dung hung thủ..."

https://thuviensach.vn

"Chân dung? Đội trưởng Bàng, nói như vậy là đã tìm thấy hung thủ rồi sao? Ai đưa chân dung của hắn tới? Tại sao lại không trực tiếp chụp ảnh?" Lý Vệ Vĩnh đương nhiên không biết cái gì là chân dung tâm lý tội phạm.

Bàng Lỗi thay đổi cách nói chuyện: "Chúng tôi sẽ miêu tả một vài chi tiết về hung thủ, ông hãy nghĩ cách báo cho thôn dân, bọn họ khẳng định có người không xem ti vi, thậm chí là không lên mạng. Nhưng hung thủ rất có khả năng sẽ tiếp tục gây án, ông kêu thôn dân nhớ phải chú ý an toàn."

Sắc mặt Lý Vệ Vĩnh lập tức trở nên trắng bệch: "Đội trưởng Bàng, chẳng lẽ hung thủ nhắm vào thôn cổ này sao? Nhưng người dân ở đây đều an phận thủ thường, không hề trêu chọc người ngoài mà?"

Bàng Lỗi nhíu mày, tựa hồ có chút thiếu kiên nhẫn. Tang Cẩn ở cạnh lập tức giải thích: "Trưởng trấn Lý, hung thủ có phải nhắm vào nơi này không, hiện tại chúng tôi vẫn chưa xác định. Phạm vi hoạt động của hắn lúc này đang trong điều tra, nhưng thôn cổ gần hiện trường nhất, điều đó chứng minh hắn ta thường xuất hiện ở đây. Rất nhiều hung thủ thích phạm tội ở hiện trường cũ, cho nên đề phòng là điều tất yếu."

Nghe xong, Lý Vệ Vĩnh cũng không nhiều lời nữa, lập tức đồng ý, xoay người kêu cảnh sát địa phương đi chấp hành.

Tang Cẩn lại cảm thấy ông ta hình như có chút không tình nguyện, cô thật không hiểu, việc này khó khăn lắm sao? Mạng người là chuyện lớn, vậy mà ông ta lại không cảm thấy quan trọng chút nào.

Sau khi Lý Vệ Vĩnh rời đi, Chu Tiểu Vạn liền tới: "Boss, chị, nạn nhân trông rất gầy, nhìn vào giống như tên nghiện vậy. Em không tin anh ta là kẻ thích vận động, nếu đã vậy vì sao còn chạy tới ngọn núi này?" Chu Tiểu Vạn đưa ra nghi vấn.

Tang Cẩn trả lời: "Nếu cả hai nạn nhân đều nghiện, điều này không phải chứng minh đó chính là đối tượng của tên sát nhân sao?"

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi gật đầu: "Rất có khả năng, chúng ta hãy chờ kết quả kiểm tra máu từ bên pháp y rồi xác nhận. Hung thủ giết Tôn Diễm có thể là do suy nghĩ nhất thời. Nhưng lần này, hung thủ chắc chắn đã có âm mưu, hắn ta tìm lý do lừa nạn nhân tới nơi này, trước đó bọn họ có thể đã quen biết, cho dù không quen nhưng chắc cũng đã từng xã giao. Tiểu Vạn, sau khi xuống núi, cậu nhanh chóng xác nhận thân phận của nạn nhân, theo tư liệu mà điều tra. Phái người kiểm tra những mối quan hệ gần đây của nạn nhân, xem có cùng ai xảy ra xung đột không."

Chu Tiểu Vạn lập tức nhận lệnh, sau đó xoay người rời đi, chỉ huy pháp y và những cảnh sát khác di dời thi thể.

Công việc kiểm tra hiện trường đã hoàn tất, đoàn người lại theo lối đi cũ xuống núi. Trước khi quay về thành phố, Bàng Lỗi lại nhắc nhở Lý Vệ Vĩnh và công an địa phương, nhất định phải làm tốt công tác phòng hộ, nhất định phải phái người tuần tra trong thôn thường xuyên, nếu có gì khác thường nhất định phải lập tức thông báo cho bọn họ.

Lý Vệ Vĩnh ngoài miệng không ngừng đồng ý, để anh yên tam, ông ta tự mình đứng ra thông báo cho từng người dân.

Tang Cẩn thật không thể chịu nổi thái độ này của ông ta, liền kéo Bàng Lỗi lên xe.

Chu Tiểu Vạn và pháp y ngồi phía sau, cô ngồi ghế phụ lái. Bàng Lỗi lái xe, chiếc xe nhanh chóng trở về thành phố.

Dọc đường, Chu Tiểu Vạn và Tang Cẩn tiếp tục trao đổi ý kiến, ngoại trừ những vấn đề chuyên sâu, pháp y đối với việc này cũng không cảm thấy hứng thú. Thỉnh thoảng Bàng Lỗi sẽ nói một hai câu, còn đa phần chỉ tập trung lái xe.

Về thành phố, trời đã vào đêm. Pháp y xuống xe trước, ba người bọn họ tùy tiện tìm một quán ăn ăn tối. Chu Tiểu Vạn cố tình gọi một phần

https://thuviensach.vn

mang về cho Thích Nguyệt, dùng xong, bọn họ trực tiếp về cục.

Về cục cảnh sát, ở cầu thang, bọn họ đúng lúc gặp Khương Duy Dân đang vội vàng đi xuống: "Tiểu Bàng, tôi có việc phải lên ủy ban thành phố. Tối nay, mọi người ở lại tăng ca, có gì cứ gọi cho tôi, xong việc tôi sẽ quay lại."

Lời còn nói chưa xong, người đã chạy ra tới cửa cục cảnh sát.

"Cục trưởng thật đáng thương, vụ án của Dương Uyển còn chưa được phá, cấp trên sẽ tìm ông ấy nói chuyện. Em đoán việc công bố chân dung tâm lý tội phạm hôm nay đã gây cho ông ấy không ít áp lực. Chỉ là nghe nói sau khi công bố chân dung tâm lý, chúng ta đã nhận được tin tốt."

Thích Nguyệt đã gọi điện cho Chu Tiểu Vạn kể lại tình hình trong cục lúc bọn họ không có ở đây. Cậu vừa định lên tiếng, Bàng Lỗi đã cắt ngang: "Đi lên xem tình hình Thích Nguyệt thẩm vấn Trình Dung trước đã. Nếu không có gì tiến triển, kêu Thích Nguyệt ăn cơm trước, cậu đi thay cô ấy."

"Dạ?" Mới một giây trước đó Chu Tiểu Vạn còn hưng phấn không thôi, trong nháy mắt đã trở nên uể oải, "Boss, anh đi đi, cô Trình với anh..." Cậu lập tức im miệng, quay đầu nhìn Tang Cẩn, "Chị, chị đừng ghen nha, kỳ thật giữa bọn họ chẳng có gì cả, là trước kia em nhiều chuyện thôi. Nếu biết chị sẽ đến, em nhất định đã không ồn ào như vậy."

"Tiểu Vạn, đừng gọi tôi là chị nữa, cậu gọi ở nhà thì không sao, nhưng ở trong cục hay trước mặt người ngoài thì đừng gọi thế nữa, tôi sợ người ta sẽ hiểu lầm." Tang Cẩn lo việc này sẽ mang phiền phức tới cho cậu.

Hiện tại mặc dù không ai biết thân phận của cô, nhưng điều đó không có nghĩa không có ai ở sau lưng đang nhìn chằm chằm. Lỡ có người coi Chu Tiểu Vạn là em cô, vậy đối với cậu ấy sẽ vô cùng nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn dường như không chút hờn giận nhưng vẫn đổi cách gọi "Chị Tang Cẩn", sau đó không ngừng giải thích để cô đừng hiểu lầm.

Tang Cẩn cười, lắc đầu: "Tôi không ăn giấm đâu, tôi không thích chua. Đi, tôi với cậu tới phòng thẩm vấn."

Bọn họ tới cửa văn phòng, cô không đi vào mà tiếp tục đi về phía trước cùng Chu Tiểu Vạn.

Bàng Lỗi theo thói quen muốn nắm tay cô nhưng lại không kịp, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, anh gầm nhẹ một tiếng: "Chu Tiểu Vạn, nửa giờ sau, họp."

"Không thành vấn đề." Chu Tiểu Vạn đồng ý, sau đó bổ sung thêm một câu, "Boss, một ngày không gặp như cách ba thu, nửa giờ không gặp chắc không có vấn đề gì chứ?

Bàng Lỗi giận tới nghiến răng, may là bốn phía không người, anh nhanh chóng xoay người vào phòng, trở về bàn làm việc, bắt đầu sắp xếp lại chi tiết của vụ án

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nhất Định Là Hắn

Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn cùng vào phòng thẩm vấn, hai người bên trong thấy bọn họ tới, dường như cảm thấy bất ngờ.

"Boss đâu? Anh ấy không phải cùng Tang Cẩn tới thẩm... Tới nói chuyện với cô Trình sao?" Thích Nguyệt không nói thẳng hai từ "thẩm vấn", dù sao Trình Dung vẫn là đồng nghiệp của họ.

"Anh ấy còn có việc. Thích Nguyệt, cô ăn cơm trước đi. Tiểu Vạn, cậu cũng ra ngoài với Thích Nguyệt đi, tôi có vài chuyện muốn nói với cô Trình." Tang Cẩn lo có Chu Tiểu Vạn ở đây, Trình Dung sẽ không thành thật trả lời.

Thích Nguyệt liền giao công việc thẩm vấn cho Tang Cẩn, Chu Tiểu Vạn cũng đồng ý, hai người liền nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tang Cẩn ngồi đối diện Trình Dung, cô đưa mắt nhìn qua ghi chép trên bàn, tất cả gần như trống không, trong lòng cô cũng hiểu được tình hình hiện tại. Cô nghiêm túc nhìn cô ấy: "Cô Trình, cô cảm thấy dốc lòng che giấu cho một kẻ giết người, đáng sao? Kết quả cô cũng thấy rồi đó, chưa tới 24h đã mất hai mạng người. Những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, chúng ta không thể đoán trước được, nhưng mọi thứ chắc chắn ngày càng nghiêm trọng."

Trình Dung dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, đầu ngửa ra nhìn chằm chằm vào hư không: "Những người này đều đáng chết." Giọng nói trước sau vẫn không chút độ ấm.

https://thuviensach.vn

Nghe cô ấy nói vậy, sống lưng Tang Cẩn đột nhiên rét run.

"Ích kỷ là không yêu, không thể cho người khác tình cảm, cũng không thể cảm nhận được sự chân thành của nó. Đây là mô tả của rất nhiều sách về bệnh tâm thần, cô Trình, cô không đồng ý sao?"

Trình Dung quay đầu nhìn cô, ánh mắt hiện lên một tia ưu thương: "Tôi không phải chuyên gia tâm lý, cô không nên hỏi tôi, hãy tự hỏi chính mình đi. Không đúng, cũng không cần hỏi, cô không phải đã đồng ý sao?" Nói xong, ánh mắt Trình Dung lại dời đi chỗ khác, tiếp tục duy trì tư thế cũ.

Tang Cẩn không tiếp tục chủ đề này, cô lấy điện thoại ra, trong điện thoại truyền tới giọng nói của một người đàn ông, nghe có vẻ xúc động và dạt dào tình cảm:

My irene, you do remember, no medie cure love, only love deeper.

(Irene của tôi, em phải nhớ, không có thứ thuốc nào chữa được căn bệnh tình yêu, chỉ có tình cảm ngày một sâu mà thôi.)

.....

Tất cả nội dung đều là tiếng Anh, mở đầu một câu đều là: My irene, you do remember; sau đó là trích dẫn của nhà triết học 最富有的时候，你的生活也是最贫穷的。吹毛求疵的人即便在天堂也能挑出瑕疵。一个安心的人在哪都可以过自得其乐的生活，抱着振奋乐观的思想người Mỹ.

Tang Cẩn hiếm khi nghe được giọng đàn ông nói tiếng Anh tốt như vậy, giọng anh ta đều đều, tiết tấu vừa phải, thanh âm lúc cao lúc trầm, nghe rất giống ngâm thơ.

Cô đã nghe đi nghe lại vô số lần, cũng đã hiểu được những lời này có ý nghĩa gì. Cô đem tất cả dịch thành tiếng Trung rồi lưu lại trong sổ tay của

https://thuviensach.vn

mình. Tổng cộng có 9 bài, cô chia thành ba đoạn:

Đoạn thứ nhất, con người cảm thấy bất mãn với thế giới như vẫn cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình để thích ứng với nó:

1. Con người dành phần quý giá nhất của cuộc đời để kiếm tiền chỉ để tận hưởng một chút thời gian tự do. Thật đáng buồn!

2. Tôi muốn đi theo con đường riêng của mình, không muốn tô son điểm phấn, rêu rao khắp nơi. Tôi không muốn... Tôi không muốn sống một cuộc sống bất an, lo sợ, bận rộn này, thà rằng đứng hay ngồi, trầm tư để mọi thứ dần đi qua.

3. Thời điểm bạn giàu nhất, đó cũng là lúc cuộc đời bạn nghèo hèn nhất. Người kén cá chọn canh cho dù ở thiên đường cũng không thể thỏa mãn. Một người có trái tim bình yên có thể sống ở mọi nơi, ôm suy nghĩ lạc quan giống như sống trong cung điện. Vạn vật không hề thay đổi, chỉ có chúng ta đã đổi thay.

Đoạn thứ hai, người nói chuyện không thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, bắt đầu đi tìm lối thoát:

4. Tôi bước vào cánh rừng vì tôi hy vọng cuộc sống của mình có ý nghĩa, tôi hy vọng bản thân sẽ có được những điều tinh hoa nhất của sinh mệnh. Sau đó dần dần học hỏi nó để tôi biết rằng mình đã từng sống.

5. Đa phần, tôi cảm thấy cô đơn vô cùng có lợi. Có bạn bè, cho dù người đó có tốt tới đâu thì tới cuối cùng cũng cảm thấy buồn chán, để rồi biến tình bạn nó trở nên tồi tệ. Tôi thích sự cô độc. Tôi chưa từng gặp một người bạn tốt hơn sự cô độc đó.

6. Tôi sẵn sàng hòa nhập vào cuộc sống, để nó đi vào xương tủy một cách vững vàng, đơn giản, để tất cả những gì không thuộc về cuộc sống bị

https://thuviensach.vn

đẩy lùi. Tôi sẽ biến cuộc sống của mình trở nên đơn giản, đơn giản, và đơn giản nhất.

Đoạn thứ ba, người nói chuyện phát hiện trốn tránh không giải quyết được vấn đề, cuối cùng lựa chọn đối mặt với nó.

7. Cái gọi là mặc cho số phận chính là một loại tuyệt vọng đã được chứng minh.

8. Không phải tôi vô tình hơn bọn họ, mà là tôi cảm thấy bản thân chẳng có lòng trắc ẩn.

9. Chỉ khi chúng ta thức tỉnh mới nhận ra trời đã sáng. Trời sáng, không chỉ có bình minh. Mặt trời chẳng qua chỉ là một ngôi sao sớm.

Điện thoại phát tin xong, căn phòng lại trở về an tĩnh.

Trong buổi phát tin, Tang Cẩn luôn quan sát Trình Dung, cô ấy thật sự lắng nghe một cách cẩn thận. Nghe tới câu cuối, cô ấy nhắm hai mắt lại, tâm trạng dường như vô cùng bối rối, cũng rất đau khổ.

"Cô Trình, nghe xong những lời này, cô cảm thấy thế nào?" Tang Cẩn cất di động, lần nữa nhìn về cô gái đối diện.

Trình Dung không nhìn cô: "Không cảm xúc. Những thứ này liên quan gì tới tôi?"

Tang Cẩn lại thấy lời nói của cô ấy vẫn ẩn ẩn một tia đối địch: "Chiều qua ở sân thượng, vì cảm ơn tôi đã giúp cô giải vây vụ ở phòng tập, hoặc là cảm thấy đồng cảm nên mới nói những lời đó. Tiếc là hôm nay, thời điểm phác họa chân dung tội phạm, tôi đã bị ảnh hưởng bởi những điều này. Thậm chí, có một vài giây, tôi đã nghi ngờ cô là hung thủ giết Tôn Diễm. Tôi biết việc này sẽ làm tổn thương cô, cho nên, tôi thật sự muốn xin lỗi."

https://thuviensach.vn

"Cô không cần nói mấy câu vô nghĩ này. Mấy câu suy luận của cô tôi chưa từng nghe, tin hay không thì tùy."

Tang Cẩn suy nghĩ một lát, mới nói: "Được, tôi tin cô. Những lời này, cô cũng giống tôi, chúng ta mới nghe được trong hôm nay. Tôi tin cô biết, chiếc di động để lại ở hiện trường Tôn Diễm chết có lưu những câu này. Trong danh bạ chỉ lưu số điện thoại của cô, những âm thanh đó cũng đều gửi tới cho cô. Còn nữa, có người gọi cho cô vào khoảng 16h20 chiều hôm qua. Thời điểm đó chúng ta đang trò chuyện trên sân thượng, cô nhận điện thoại, tôi tin người gọi tới chắc chắn dùng số này. Điều này cho thấy cô và người đó có quan hệ mật thiết. Hiện tại chúng tôi cần cô hỗ trợ để tìm ra người này, bởi vì hắn ta chính là hung thủ."

Trình Dung nhìn cô, sắc mặt không hề thay đổi: "Cú điện thoại đó, tôi vừa bắt thì đầu bên kia đã dập máy. Người này tôi không quen. Tin hay không, tự cô quyết định.

"..." Tang Cẩn lập tức nghẹn lời, cô còn tưởng dùng sự chân thành có thể phá bỏ chút phòng bị của cô ấy, nhưng hiện tại xem ra, là cô suy nghĩ quá đơn giản rồi.

"Trình Dung, cô có thể nói không biết người này, nhưng người này, hắn ta biết cô, không chỉ là quen biết thông thường, hắn còn đang theo đuổi cô. Trong mắt hắn cô là báu vật, với những kẻ tổn thương tới cô, hắn đều coi là lang tâm cẩu phế, hắn sẽ dùng cách tàn bạo nhất để cướp đi tính mạng của bọn họ. Nhưng Tôn Diễm chỉ mới nói nặng với cô mấy câu, cô ấy không đáng chết!"

Trình Dung cười lạnh: "Tang Cẩn, cô là đang khoe với tôi có người đàn ông coi cô là bảo bối sao? Vậy thì thế nào? Liên quan gì tới tôi? Nực cười! Nếu không có vấn đề gì khác thì phiền cô ra ngoài giúp, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy cô. Kêu người khác tới tiếp tục đi."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lần nữa bị cô ấy chặn lời. Có người gõ cửa, Chu Tiểu Vạn đi vào, giục cô về phòng họp, việc thẩm vấn tạm dừng. Cô đứng dậy, nhìn cô gái ngồi đối diện: "Trình Dung, cô có thể không hợp tác, nhưng tôi là một nhân viên cảnh sát, tôi có tư cách thẩm vấn cô. Tôi sẽ quay lại."

Nói xong, không đợi Trình Dung trả lời, Tang Cẩn đã rời khỏi phòng.

Phòng họp, mọi người đã có mặt đầy đủ. Đây là lần đầu tiên ở thành phố Thanh An, trong vòng một ngày đã xảy ra hai vụ án giết người. Tâm trạng của mọi người đều căng thẳng, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm trọng.

Tang Cẩn ngồi bên cạnh Thích Nguyệt, Chu Tiểu Vạn ngồi phía đối diện.

Ghế ở giữa để trống, sau khi Bàng Lỗi tiến vào không hề vô chỗ, vừa lên tiếng đã nói: "Những vụ án khác tạm thời để lại, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay là tìm ra đối tượng cùng địa điểm tiếp theo của hung thủ. Chúng ta phải đi trước một bước, dùng hết sức lực ngăn chặn vụ án giết người tiếp theo." Cách nói chuyện của anh đã không còn cứng rắn như trước, điều này chứng minh hung thủ lần này không dễ đối phó.

Nói xong, anh cầm cuốn sổ tới trước bản trắng, bắt đầu vẽ các tuyến đường trong thành phố.

Thích Nguyệt báo cáo lại tình hình thẩm vấn Trình Dung và Mãn Hiểu Duyệt lúc chiều, Trình Dung đương nhiên không hỏi được gì nhưng Mãn Hiểu Duyệt đã cung cấp một manh mối quan trọng: "Mãn Hiểu Duyệt đã gián tiếp thừa nhận, vụ buôn bán ma túy lần trước có liên quan tới cô ta. Cô ta có nhắc tới một nhân viên pha chế rượu trong quán bar tên Phó Đồng đang nợ tiền hàng. Phó Đồng đồng ý thanh toán món nợ trong vòng hai ngày, nhưng bắt đầu từ tối qua, điện thoại của Phó Đồng đã không liên lạc được."

https://thuviensach.vn

"Phó Đồng?" Chu Tiểu Vận lấy ra một phần tư liệu, "Đây là tư liệu vừa lấy được, người chết ở thôn cổ kia tên Phó Đồng, nam, 30 tuổi, là nhân viên pha chế rượu của một quán bar trong thành phố Thanh An, nhưng hắn không phải dân địa phương."

Manh mối của Phó Đồng vừa xuất hiện liền trực tiếp biến thành người chết!

Phòng họp lại rơi vào yên lặng.

Bàng Lỗi lên tiếng: "Chu Tiểu Vạn, lập tức phái hai người tới quán bar Phó Đồng làm việc kiểm tra, xem hắn có đột nhiên nhận được khoản tiền nào không." Anh dừng lại, đưa mắt nhìn mọi người, hỏi: "Hôm nay sau khi công bố chân dung tâm lý, có người dân nào gọi điện tới không?"

Nhân viên chuyên phụ trách nhận điện thoại từ người dân lập tức trả lời có, sau đó liền kể lại tình hình.

Có một dì hay khiêu vũ ở quảng trường gần công viên phía Đông báo án. Thường ngày để tới quảng trường, dì ấy sẽ đi qua công viên, 19h hôm qua có một chàng trai trẻ mặc áo khoác màu đỏ hỏi đường, hỏi bà gần đó có tiệm bánh ngọt nào không. Bà liền chỉ đường cho hắn. Kết quả, lúc trở về, khoảng 21h, dì ấy lại thấy hắn cầm một hộp bánh ngọt từ công viên đi ra.

"Nhất định là hắn!" Nghe được tin tức này, trong lòng Tang Cẩn không khỏi hưng phấn, liền bật thốt ra.

Mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn cô, mặt cô lập tức ửng đỏ, nói câu "Xin lỗi", ý bảo mọi người tiếp tục.

Nội dung thảo luận sau đó cô đã không còn tâm trạng để nghe, bởi vì cô biết được một chuyện: Khoảng cách giữa họ và hung thủ ngày càng gần!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Suốt Đêm Không Ngủ

Có một vấn đề mà Tang Cẩn vẫn chưa tìm được đáp án.

Nạn nhân đầu tiên Tôn Diễm, sau khi lấy hết tim, gan, nội tạng của nạn nhân, hung thủ chắc chắn sẽ không chôn đi, vậy hắn rời khỏi công viên lúc nào?

Hiện tại, cuối cùng cô cũng tìm được câu trả lời.

Điều làm cô càng thêm hưng phấn chính là trong quá trình kiểm tra các bệnh viện thành phố, cảnh sát đã thu được một tin tức quan trọng khác.

Sáng thứ sáu, cũng chính là một ngày trước khi xảy ra vụ án ở công viên bỏ hoang phía Đông, có y tá ở bệnh viện tuyến trên nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi cãi nhau với phó viện trưởng, diện mạo và thông tin miêu tả tương tự chân dung tâm lý tội phạm. Nhưng vì cô ấy là người mới nên đối với nhân sự trong bệnh viện không biết nhiều, cho nên tin tức cung cấp không được cụ thể.

Nói tóm lại, mọi người đem tất cả thông tin thu thập được báo cáo lại. Cuộc họp kết thúc lúc mười giờ tối, Bàng Lỗi cho mọi người tan làm, chỉ để lại một nhân viên mảng kỹ thuật, bất cứ lúc nào cũng có thể giúp đỡ bọn họ thu thập tin tức.

Mọi người trong phòng họp đều rời đi, cuối cùng chỉ còn lại ba người. Tang Cẩn chuẩn bị về phòng làm việc, Chu Tiểu Vạn đột nhiên lên tiếng: "Chị, chị về văn phòng trước đi, em có vấn đề muốn bàn bạc với đội trưởng Bàng."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn và Bàng Lỗi đều kinh ngạc nhìn về phía cậu, không chỉ là với đề nghị kỳ lạ, mà điều khiến bọn họ thắc mắc chính là Chu Tiểu Vạn rất ít khi dùng "Đội trưởng Bàng" để xưng hô như vậy.

"Được, hai người nói chuyện trước đi, em qua phòng thẩm vấn xem Mãn Hiểu Duyệt và Trình Dung." Tang Cẩn nghĩ đề tài sắp tới của bọn họ không nên có mặt cô, cho nên cô nhanh chóng thu dọn tài liệu, chuẩn bị ra ngoài.

"Muốn nghe thì cùng nghe, muốn ở lại thì cùng ở lại, có vấn đề gì mọi người cứ cùng nhau thương lượng, không cần né tránh." Bàng Lỗi kéo cô cùng ngồi xuống, cuối cùng, cô bị giữ lại.

Vẻ mặt Chu Tiểu Vạn lộ ra khó xử, cuối cùng cậu lấy lại bình tĩnh, bắt đầu nói: "Mọi người trong cục đều biết Trình Dung không dùng máy tính hay bất cứ thiết bị nào để nói chuyện, di động cũng chỉ để nhận cuộc gọi của người khác. Nhưng mà..." Chu Tiểu Vạn dừng một lát, "Đội trưởng Bàng, hôm nay em phát hiện cô ấy chỉ trả lời điện thoại của anh, trong danh bạ điện thoại cũng chỉ lưu mỗi số của anh. Trước đây em vẫn luôn thắc mắc vì sao mỗi lần gọi điện cho cô ấy đều gọi không được, cuối cùng tự mình phải chạy đi tìm cô ấy. Em có hỏi Thích Nguyệt, cô ấy nói mấy năm nay cũng chưa từng gọi được cho Trình Dung. Thì ra là như vậy."

Bàng Lỗi đưa mắt nhìn Tang Cẩn, tựa hồ muốn xác nhận cô sẽ có phản ứng gì.

Tang Cẩn cũng nhìn anh, sau đó lập tức dời tầm mắt về phía Chu Tiểu Vạn: "Việc này tôi biết, vừa rồi tôi có hỏi Trình Dung, cô ấy quả thật không thường xuyên dùng điện thoại. Cho nên cô ấy nói cô ấy chưa từng nghe giọng của hung thủ, tôi tin cô ấy không nói dối. Còn nữa, cú điện thoại chiều hôm qua, cô ấy có phải đã biết điện thoại của hắn ta không? Cô ấy bắt máy, nhưng vì sao chưa nói gì đã dập máy chứ?"

https://thuviensach.vn

"Chị!" Chu Tiểu Vạn gọi cô, "Đây không phải vấn đề, vấn đề là..." Vấn đề là gì? Cô ấy không phải sẽ nổi giận, ghen, có phản ứng giống những cô gái bình thường sao?

Từ khi biết mối quan hệ của họ, trong lòng Chu Tiểu Vạn luôn hướng về phía cô, thậm chí cậu còn hối hận trước đây vì sao lại nhiều chuyện, muốn tác hợp Bàng Lỗi và Trình Dung. Bọn họ hiện tại rốt cuộc có quan hệ gì? Tuy biết rõ con người Bàng Lỗi, nhưng cậu thật sự không thích trạng thái hiện tại, điều này quá bất công cho cô. Nhưng lúc này, cô ấy chỉ suy nghĩ tới vụ án, chẳng lẽ cô ấy không quan tâm bạn trai mình sẽ bị người khác cướp đi sao?

Tang Cẩn không biết Chu Tiểu đang suy nghĩ như vậy, nhưng cảm nhận được sự quan tâm từ cậu, cô cảm động, cười cười: "Tiểu Vạn, cậu là sợ đội trưởng Bàng của mình một chân đứng hai thuyền sao? Yên tâm, anh ấy sẽ không như vậy."

Người đàn ông vốn im lặng rốt cuộc cũng lên tiếng: "Cô ấy biết hắn ta, không trực tiếp dập máy chứng tỏ cô ấy muốn nhận cuộc điện thoại này, muốn biết đối phương sẽ nói gì. Cô ấy không nói chuyện nhưng đối phương khẳng định đã nói gì đó. Điểm này rất quan trọng, chúng ta phải biết hung thủ muốn làm gì."

"Đúng, việc này chắc chắn có liên quan tới Trình Dung. Manh mối này có thể cho chúng ta biết sắp tới hung thủ sẽ xuất hiện ở đâu, đối tượng của hắn là loại người nào."

"..." Chu Tiểu Vạn không thể chen chân vào. Hai người này, kẻ xướng người họa, không ngừng thảo luận vụ án, hoàn toàn không để tâm tới chuyện của Trình Dung. Cậu đứng dậy, vừa thu dọn đồ đạc vừa khẽ nói, "Được rồi, là em xen vào việc người khác. Boss, em với Thích Nguyệt đi thẩm vấn Trình Dung, anh và chị nghỉ ngơi đi. Chị ấy không thể thức khuya, cũng không có thói quen ngủ trễ."

https://thuviensach.vn

Trái tim Tang Cẩn đột nhiên nóng lên, hốc mắt cũng theo đó âm ấm, chờ cô có thể nhìn rõ lại mọi thứ, Chu Tiểu Vạn đã rời khỏi phòng họp. Cô nhìn cánh cửa, lầm bầm: "Nếu Đinh Đang còn sống, nó cũng sẽ giống Tiểu Vạn, cao lớn và đẹp trai. Nó chắc chắn cũng sẽ giống Tiểu Vạn sợ chị mình... Chịu thiệt thòi... Sợ bạn trai chị mình đi thích người phụ nữ khác..."

Nói xong câu cuối cùng, nước mắt rốt cuộc cũng kiềm không được, một giọt lệ từ từ rơi xuống.

Bàng Lỗi đứng phía sau kéo cô đứng lên, anh không nói gì cả, chỉ giang tay ôm chặt cô vào lòng.

Tang Cẩn áp mặt vào ngực anh, sức nặng cả người đều dựa vào người đàn ông trước mặt. Giờ phút này, cô thật sự rất mệt mỏi, trong lòng cũng vô cùng khó chịu: "Mong là vận đào hoa của anh không còn nữa, em kiệt sức rồi."

"Nói lung tung gì đấy, em suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Anh yêu em, chỉ có mình em, em chỉ cần nhớ câu này là được. Hiểu chưa?"

Tang Cẩn khẽ "Ừ" một tiếng. Hai người cứ ôm nhau như vậy, lặng yên mà đứng thật lâu. Anh lo cô sẽ bị đau chân nên buông cô ra, kéo cô rời khỏi phòng họp.

Bọn họ đi tới cầu thang, đúng lúc này bên trên xuất hiện một người cao lớn mặc đồ đen.

Thấy Mãn Thành Uy, Tang Cẩn không khỏi giật mình, nhưng rất nhanh cô liền biết vì sao anh lại xuất hiện ở đây.

Mãn Thành Uy nhìn nơi năm ngón tay bọn họ đan vào nhau, ngây người một lúc anh mới hoàn hồn: "Anh tới thăm Hiểu Duyệt, hiện tại con bé vẫn không thể về nhà sao?"

https://thuviensach.vn

"Xét nghiệm nước tiểu Hiểu Duyệt chưa được thông qua, có thể phải ở lại tiếp tục quan sát..."

Tang Cẩn còn chưa nói xong đã bị Bàng Lỗi cắt ngang: "Người tạm thời có về rời khỏi cục, nếu có lệnh gọi thì trong vòng 24h phải có mặt." Nói xong, anh kéo cô đi về phía trước.

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, cô muốn dặn anh sau này đừng uống rượu lái xe, như vậy sẽ rất nguy hiểm, nhưng khóe miệng khẽ động vài lần, cuối cùng vẫn không nói thành chữ.

"Anh đưa em về trước." Bàng Lỗi nhìn đồng hồ, sắp 23h rồi, giờ này bình thường cô đã đi ngủ.

Tang Cẩn giãy khỏi tay anh, đi về phía sô pha, ngồi xuống: "Em nằm ở đây một lúc là được. Anh làm việc đi, một tiếng sau nhớ gọi em." Cô vừa nói vừa cởi giày, trực tiếp nằm xuống sô pha, nhắm mắt.

Bàng Lỗi biết trước khi phá án bọn họ sẽ không về nhà, cô chắc chắn sẽ không chịu về một mình. Anh chỉ đành đi về phía tủ, lấy chăn bông rồi quay lại đắp cho cô.

Tang Cẩn cảm nhận được sức nặng trên người, hai tay ôm chăn, cười cười: "Phòng làm việc của anh đầy đủ quá nhỉ?"

Bàng Lỗi nhéo cái mũi của cô: "Ngủ đi, không nói chuyện nữa." Nói xong, anh cúi người hôn lên trán cô, sau đó đứng dậy trở về bàn làm việc.

Căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có. Tang Cẩn nằm trên sô pha một lát liền ngồi dậy, cầm điện thoại của mình đặt báo thức lúc 12h, sau đó mới nằm xuống ngủ.

Được một lúc, Bàng Lỗi mới đứng dậy đi về phía sô pha, sửa chuông báo thức trong đi động cô thành 8h, do dự một hồi, anh lại đổi thành 7h,

https://thuviensach.vn

nếu quá muộn ngày mai cô tỉnh lại trách anh.

Sửa chuông báo thức xong, Bàng Lỗi ngồi xuống sô pha nhìn cô gái đang ngủ say.

Có vô vàn suy nghĩ trong đầu, nhưng đáng tiếc hiện tại anh không thể hôn cô, nếu không cô sẽ tỉnh giấc. Anh chỉnh lại chăn, sau đó đứng dậy, nhanh chóng trở về bàn làm việc, tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Tang Cẩn ngủ một giấc thật sâu, lúc tỉnh dậy, cô phát hiện bầu trời bên ngoài đã không còn là màu đen, thay vào đó là màu xanh nhàn nhạt. Cô kinh hoảng ngồi bật dậy, lúc nhìn đồng hồ, hiện tại là 5h sáng!

Cô quay đầu nhìn người đàn ông đang chăm chú xem tài liệu, trách cứ: "Bàng Lỗi, anh lại sửa chuông báo thức của em để làm gì?"

Nghe giọng nói của cô, Bàng Lỗi vẫn tập trung vào công việc, không hề quay đầu: "Anh sửa hay không có gì khác nhau? Em không phải đã dậy rồi sao?"

Tang Cẩn đứng dậy nhìn tấm bản màu trắng, cô đứng dậy đi tới, nhìn: "Anh có phát hiện gì mới sao? Đối tượng tiếp theo của hung thủ, có phải vẫn là kẻ nghiện không?"

"Không nhất định." Anh chỉ trả lời ba chữ, không hề giải thích.

Bàng Lỗi vẽ ba vòng tròn lên bảng trắng, một vòng tròn viết tên thôn cổ, một vòng tròn khác viết tên Trình Dung, vòng tròn còn lại đặt một dấu chấm hỏi. Vẽ xong, anh thả bút xuống, lui hai bước để đứng song song với cô.

Tang Cẩn thật không ngờ, hôm qua anh không phải còn tán đồng quan điểm của cô, đối tượng kế tiếp của hung thủ vẫn là người dùng ma túy sao? Tại sao qua một buổi tối anh lại đưa ra kết luận tương phản như vậy?

https://thuviensach.vn

Trên bảng trắng, Bàng Lỗi đem toàn bộ quá trình vụ án vẽ ra một cách đầy đủ.

Chiều thứ sáu, tại bệnh viện tuyến trên, vì xung đột với người ở bệnh viện nên bị kích thích, nguyên nhân còn đang đợi điều tra, suy đoán có liên quan tới công việc.

Tối thứ sáu, tại quán bar trong thành phố, gặp mặt Phó Đồng, xảy ra tranh chấp, nguyên nhân đang đợi điều tra, suy đoán có liên quan tới ma túy, bắt đầu lập mưu giết người.

Chiều thứ bảy, gọi điện cho Trình Dung, nội dung cuộc hội thoại còn đang điều tra, suy đoán có liên quan tới chuyện tình cảm giữa hai người. Tại phòng tập thể hình Cẩm Dương, thấy Tôn Diễm cãi nhau với Trình Dung, nhất thời nảy sinh ý nghĩ giết người.

Tối thứ bảy, ở công viên bỏ hoang ở phía Đông, Tôn Diễm bị giết.

Sáng chủ nhật, núi Đại Hà, Phó Đồng bị giết.

...

Toàn bộ vụ án phát triển theo dấu mũi tên. Mỗi một mốc thời gian đều liệt kê rất nhiều chi tiết, chẳng mấy chốc bảng trắng đã chứa đầy chữ.

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, ánh mắt có chút hồng hồng. Chẳng đợi anh nói chuyện, cô đã kéo anh về phía sô pha: "Ngủ!"

"Ngủ? Em muốn anh ở đây ngủ cùng em sao? Em xác định phòng làm việc là nơi thích hợp?"

"..." Tang Cẩn dở khóc dở cười ấn anh ngồi xuống sô pha, "Anh ngủ đi, em và Tiểu Vạn đi mua bữa sáng."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi không khỏi cao hứng, anh còn tưởng cô đột nhiên chủ động với anh. Chỉ là nghĩ lại chuyện này không thể xảy ra, một cô gái ngay cả ghen cũng không biết, lúc này sao có thể... Chủ động hôn anh chứ?

Suy nghĩ của anh đột nhiên bị gián đoạn, đột nhiên anh bị cô đẩy xuống sô pha, một cái chăn đắp lên trên. Đến lúc anh hoàn hồn, cô đã rời khỏi phòng làm việc.

Anh liếm môi, nơi đó còn lưu lại mùi hương của cô, trái tim lập tức cao hứng.

Cánh cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, anh vội vàng nhắm mắt.

Tang Cẩn đi vào, lấy điện thoại của anh chỉnh báo thức tới 11h, như vậy anh có thể ngủ được năm tiếng. Kết quả, sau khi cô rời đi, anh lập tức ngồi dậy, sửa chuông thành 40 phút sau. Anh không nằm xuống, chỉ ngồi như vậy đợi cô gái kia quay lại.

Cô chộp lấy điện thoại của anh: "Em biết anh sẽ sửa chuông báo thức, anh bị nghiện rồi sao? Trước khi em trở về, nếu anh dám đứng dậy, em sẽ gọi mách mẹ anh."

Nói xong, Tang Cẩn cầm theo điện thoại của anh ra ngoài. Dù sao cô cũng là trợ lý, điện thoại của anh cô có thể nhận.

Bàng Lỗi nằm xuống, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn là hình ảnh cô gái vừa lấy mẹ anh ra đe dọa. Sao cô có thể lấy mẹ chồng tương lai ra uy hiếp người đàn ông của mình chứ?

Càng nghĩ anh càng cảm thấy thú vị, đầu óc lại càng tỉnh táo, cứ thế này làm sao ngủ được? Đương nhiên, chuyện khiến anh không thể vào giấc cũng nhanh chóng xảy ra.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Án Mạng Mới

"Nhẹ một chút, chậm một chút..."

Tang Cẩn rời khỏi phòng làm việc đi về hướng phòng thẩm vấn, vừa tới cửa đúng lúc gặp Thích Nguyệt từ bên trong đi ra.

Nhìn sự mệt mỏi cùng ảm đạm trên mặt Thích Nguyệt cô có thể nhận ra, cuộc thẩm vấn tối qua khẳng định không có thu hoạch gì. Cô nói Thích Nguyệt tạm thời dừng việc thẩm vấn Trình Dung: "Thích Nguyệt, cô về nghỉ ngơi chút đi. Bên phía Trình Dung, trừ phi cô ấy tự nguyện, nếu không cho dù chúng ta có ép hỏi cái gì cô ấy cũng sẽ không trả lời. Người đó đối với cô ấy chắc chắn rất quan trọng."

Thích Nguyệt đóng cửa phòng rồi quay đầu nhìn cô, thở dài: "Đúng vậy, tôi thật chưa từng gặp cô gái nào ngoan cố lạnh lùng như thế, nói gì cũng không thuyết phục được. Không được, tôi phải về phòng nghỉ một lát, nếu không tí nữa lại không có tinh thần." Quả thật Thích Nguyệt trông rất buồn ngủ, cô ấy vừa ngáp vừa trở về phòng làm việc.

Tang Cẩn chờ Thích Nguyệt đi khỏi mới gõ cửa phòng, nghe bên trong truyền tới tiếng "Vào đi" của Chu Tiểu Vạn, cô mới đẩy cửa, đứng tại chỗ nói: "Tiểu Vạn, cậu ra ngoài đi, để cô Trình nghỉ ngơi một chút."

Chu Tiểu Vạn còn chưa lên tiếng, Trình Dung đã đứng dậy: "Qua 24 giờ rồi, hiện tại tôi có thể rời khỏi đây được chưa? Mấy người không có quyền giam tôi vô thời hạn."

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi không có ý giam giữ cô, hiện tại chúng tôi lập tức sắp xếp người đưa cô về. Nhưng, chúng tôi vẫn hy vọng cô suy nghĩ về vấn đề này, khi nào thông suốt rồi thì gọi điện cho chúng tôi." Không đợi Chu Tiểu Vạn từ chối, Tang Cẩn đã trực tiếp đồng ý. Hiện tại Trình Dung không muốn phối hợp điều tra, vậy giữ cô ấy ở lại cũng không có lợi gì. Bọn họ không có chứng cứ chứng minh cô ấy là hung thủ, mà cô ấy vốn cũng không phải kẻ giết người.

Trình Dung lúc này cũng vô cùng mệt mỏi, cô bước từng bước một rời khỏi phòng thẩm vấn. Tới cửa, cũng không quay đầu nhìn cô gái nhường đường cho mình, cô chỉ nói một câu: "Tình yêu không có thuốc để chữa, chỉ có bản thân tự hãm sâu vào. Cô nghe nhiều câu triết lý như vậy, còn tự mình trải qua, tôi hy vọng cô có thể hiểu được." Nói xong, cô nhanh chóng rời khỏi, tựa hồ không muốn nán lại thêm giây phút nào.

Nhìn cô ấy rời đi, Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn nói chuyện một lát rồi mới xuống lầu, tới một cửa hàng gần đó mua bữa ăn sáng.

Chu Tiểu Vạn ăn rất nhanh, ăn xong, cậu lại kêu nhân viên chuẩn bị thêm hai phần mang về. Sau đó, cậu nhìn cô gái đang ăn cháo ngồi phía đối diện: "Chị, sao chị lại đồng ý để Trình Dung chiếm thế thượng phong như vậy? Boss của chúng ta không thích cô ấy, anh ấy chỉ thích mình chị."

Lại nghe cậu gọi mình là chị, Tang Cẩn thiếu chút nữa đã phun ra ngụm cháo trong miệng. Cô khó khăn nuốt vào, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cậu. Cô muốn sửa lại cách xưng hô đó, nhưng nghĩ lại chuyện đêm qua, lúc cậu ấy nói chuyện với Bàng Lỗi, cô đột nhiên không mở miệng được.

Cô lấy khăn giấy lau miệng rồi mới giải thích: "Với Trình Dung, tôi tôn trọng năng lực của cô ấy, cho dù là vết dây rất nhỏ trên cổ của Đàm Tuyết Thiến, hay nguyên nhân cái chết của Tưởng Phỉ Phỉ, tất cả đều là công lao của cô ấy. Về chuyện tình cảm, không ai có thể chiếm được thế thượng phong. Chuyện này tạm thời chúng ta không nói nữa. Tiểu Vạn, sau

https://thuviensach.vn

này bữa sáng cứ để tôi làm, cậu có thể ngủ nướng thêm một chút. Trù nghệ của chị Tang Cẩn của cậu quá kém, cho nên phải luyện tập nhiều. Không phải người xưa có câu muốn giữ người đàn ông bên cạnh trước đó phải giữ được dạ dày của anh ta sao, mặc kệ câu này có đúng hay không, sau này tôi vẫn phải thử một chút."

Chu Tiểu Vạn lại lắc đầu: "Không được, boss sẽ mắng bọn em mất. Chị chỉ nấu bữa sáng thứ sáu, em và Thích Nguyệt mỗi người ba ngày, vậy mà anh ấy đã nói bọn em bắt nạt chị. Còn nữa, lúc này là thời đại nào chứ, muốn giữ được người đàn ông nào chỉ dựa vào vị giác. Để em bày chị phải làm thế nào."

Chu Tiểu Vạn đột nhiên đưa người ra trước, ý bảo cô cũng dựa lại gần, thấp giọng: "Chị, chị cứ tìm thật nhiều lý do để anh ấy ở lại biệt thự, chị cứ nói một mình ở lầu ba chị rất sợ. Hoặc là chị dọn tới nhà anh ấy luôn cũng được, dù sao anh ấy chỉ là mỗi ngày nhận điện thoại bên Mỹ, mẹ anh ấy cũng đâu thể một ngày 24 giờ đều gọi đúng không? Chị cứ ở đó, bà ấy sẽ không biết đâu. Muốn giữ được một người đàn ông thì phải giữ được cả thân thể và trái tim, một cái cũng không thể bỏ."

Tang Cẩn nhịn không được mà bật cười, đứa trẻ này sao lại có suy nghĩ đáng yêu thế không biết? Cô gật đầu: "Được, cảm ơn cậu để chia sẻ kinh nghiệm, lát nữa tôi sẽ kể lại việc này cho Thích Nguyệt nghe."

"..." Nhắc tới cái tên Thích Nguyệt, Chu Tiểu Vạn liền ngậm miệng lại.

Tang Cẩn đã ăn xong, trước khi rời đi, cô nhịn không được mà đưa ra mấy câu tư vấn: "Tiểu Vạn, cậu và Thích Nguyệt đều ở lầu hai, cái gì gọi là gần quan sẽ được ban lộc chắc cậu cũng biết. Cậu là đàn ông, đáng lẽ phải nên chủ động một chút." Mỗi lần cô xuống lầu hai tìm bọn họ cũng phát hiện ai nấy đều tự nhốt mình trong phòng, dường như là cố ý duy trì khoảng cách với nhau.

https://thuviensach.vn

"Thích Nguyệt không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn cô ấy. Em lại nhỏ hơn cô ấy ba tuổi, cô ấy chắc chắn sẽ không thích." Mỗi lần nhắc tới vấn đề tuổi tác, Chu Tiểu Vạn đều tỏ vẻ mệt mỏi.

Tang Cẩn cả kinh: "Cô ấy nói vậy khi nào? Sao tôi không biết?"

"Lúc chị chưa tới cô ấy có nói như thế, cô ấy nói không thể chấp nhận tình yêu chị em, cô ấy thích mẫu đàn ông trưởng thành." Chu Tiểu Vạn đứng dậy, cầm bữa sáng trong tay, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, "Chúng ta mau trở về đi, hôm nay sẽ là một ngày quan trọng."

Tang Cẩn gọi cậu lại: "Tiểu Vạn, trước kia là trước kia. Trước kia cô ấy nói vậy, nhưng không có nghĩa hiện tại vẫn thế. Còn nữa, cho dù cô ấy có chấp nhận tình yêu chị em hay không, cậu cũng phải nói cho cô ấy biết tình cảm của mình chứ! Còn một điểm, cậu không thể đùa giỡn như bình thường hay quá nghiêm trọng như lúc nói chuyện với lãnh đạo trong buổi họp tối qua. Chuyện tình cảm, cần nghiêm túc."

Chu Tiểu Vạn xoay người nhìn cô, ngây ngốc một lát, biểu cảm trên mặt dường như vô cùng lo lắng, cũng rất sốt ruột, so với chuyện của cô còn nghiêm trọng hơn. Cậu gật đầu, cười: "Chị, chị yên tâm, chờ vụ án kết thúc, cho dù kết quả thế nào em cũng sẽ thổ lộ với cô ấy."

Tang Cẩn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền bày cậu cách làm thế nào để cô ấy vui vẻ, cảm động.

Trên đường về, cô không ngừng nói, Chu Tiểu Vạn nghe cũng không ngừng gật đầu, nhưng trong lòng lại có nỗi khổ khó nói nên lời. Những gì cô nói đa phần anh đã đọc trên mạng, làm thế nào để theo đuổi con gái, làm thế nào để thổ lộ... Lúc đó cậu là vì giúp Bàng Lỗi theo đuổi cô, nhưng kết quả, chẳng những được khen ngợi, cậu còn bị anh lôi đi đấu quyền anh suốt. Và sự thật chứng minh, những thứ cậu chắp vá lung tung kia đều

https://thuviensach.vn

không thể dùng được. Ít nhất là không có hiệu quả với Thích Nguyệt, cô ấy chỉ cần liếc mắt là nhìn thấu, tới lúc đó thế nào cũng sẽ trêu chọc cậu.

Bọn họ quay lại cục cảnh sát, hiện tại vẫn chưa tới thời gian đi làm nhưng bên trong đã vô cùng ồn ào, người đi người chạy không ngừng. Hai người đều nhận ra bầu không khí khẩn trương đó, hỏi một đồng nghiệp thì mới biết, sáng nay, lúc 6h, ở cổ thôn phát hiện vụ án diệt môn, một nhà năm người trưởng thôn ngay trong đêm đã bị giết hại.

Tang Cẩn không khỏi khiếp sợ, lập tức chạy lên lầu, một hơi chạy vào phòng làm việc. Chu Tiểu Vạn cũng theo sát phía sau cô.

Trong phòng, Bàng Lỗi tức giận hét vào điện thoại: "Cái gì gọi là nhân lực không đủ hả? Người trong đồn cảnh sát nhiều như vậy, mấy người chỉ bảo vệ mấy chục hộ dân, sao dám so với mấy trăm ngàn người ở thành phố lớn?"

"..."

"Chuyện này mấy người phải gánh lấy trách nhiệm!" Nói xong, anh trực tiếp ngắt điện thoại.

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn hai người đứng ngoài cửa: "Đứng đó làm gì? Chu Tiểu Vạn, cậu mang hai đội người tới cổ thôn, thêm pháp y hôm qua nữa. Kiểm tra hiện trường xong, cậu để lại một đội ở thôn, đem chân dung tâm lý tội phạm in ra phát cho từng hộ dân, nếu không biết chữ thì bắt họ học thuộc." Giọng anh không lớn như vừa rồi nhưng vẫn chứa đầy sự giận dữ.

"Được, em lập tức đi làm." Chu Tiểu Vạn đưa bữa sáng cho cô, xoay người rời khỏi văn phòng.

Đây là lần đầu tiên Tang Cẩn thấy anh tức giận như vậy. Trong một đêm, một nhà năm người mất mạng, hơn nữa, hôm qua anh còn dặn đi dặn

https://thuviensach.vn

lại bọn Lý Vệ Vĩnh, nhất định là ông ta làm qua loa nên mới để hung thủ thừa cơ gây án. Như thế bảo sao anh không tức giận?

Ngoài cửa còn một đồng nghiệp khác, cô nhờ anh ta mang bữa sáng giao cho Thích Nguyệt. Sau đó cô mới vào phòng, đóng cửa lại, tới trước sô pha ngồi xuống, bày bữa sáng lên bàn: "Anh muốn tự lột trứng, hay để em làm?"

Bàng Lỗi tựa lưng ra sau, hai mắt nhắm chặt, hơi thở gấp gáp. Nghe thấy giọng cô, anh mới mở mắt: "Anh làm." Bàng Lỗi đứng dậy đi về phía cô, ngồi phía đối diện.

Bàng Lỗi biết anh đang tự trách chính mình trong lòng. Cô không an ủi anh, trực tiếp nhắc tới vụ án: "Tôn Diễm là người của thôn, Phó Đồng lại bị giết trên núi gần chỗ đó, em cảm thấy rất có khả năng hung thủ cũng là người trong thôn, trong quá khứ đã từng chịu ngược đãi. Hoặc là, hắn ta có liên hệ với người trong thôn, vì một nguyên nhân nào đó mà hận người dân ở đây."

Động tác lột trứng gà dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm đồ trong tay: "Tới núi Đại Hà bắt buộc phải đi ngang thôn cổ. Lần đầu Phó Đồng tới đó chắc chắn sẽ hỏi đường. Người hắn hỏi đường rất có khả năng là người nhà trưởng thôn. Nhà bọn họ ở đầu thôn, vừa vào liền có thể thấy. Hung thủ sợ bọn họ tiết lộ hành tung, hoặc chính là khả năng mà em vừa nói."

"Hôm qua thôn trưởng không nói có người lạ hỏi đường. Việc này không thể trách anh, anh cũng đã kêu bọn họ đề cao cảnh giác trước rồi." Tang Cẩn nhìn biểu cảm ngưng trọng lạnh lùng của anh, trong lòng không khỏi chua xót.

"Nhất định là có người không cho ông ta nói. Một thôn nhỏ, trên núi gần đó xảy ra án mạng, thôn trưởng chắc chắn là người đầu tiên chạy tới,

https://thuviensach.vn

bề ngoài trông rất chuyên nghiệp, nhưng thực tế... Người như vậy sao có thể gánh vác trọng trách đó chứ?"

Bàng Lỗi buông trứng gà xuống, tựa lưng ra sau sô pha, nhìn anh vô cùng mệt mỏi.

Tang Cẩn cầm lấy trứng gà, lột hết vỏ rồi đứng dậy đi qua, ngồi xuống cạnh anh: "Đừng nói anh, ngay cả em là một chuyên gia nghiên cứu tâm lý học cũng không thấu suy nghĩ của hắn. Nếu muốn tìm người sai thì đó là em, hôm qua em đã cảm thấy ông ta có gì khác thường. Em cứ tưởng bản thân có thành kiến với ông ta nên mới nghĩ như vậy. Hiện tại chúng ta đã biết, tiếp theo phải làm thế nào vẫn còn phải đợi. Cho nên, anh ăn trứng trước đi."

Cô vừa nói vừa nói vừa nhét trứng gà vào miệng anh, không cho anh cơ hội từ chối.

Bàng Lỗi ngồi thẳng người, nhanh chóng ăn hết trứng gà. Thấy anh ăn xong, cô liền đưa hộp sữa cho anh. Anh nhật lấy, uống một ngụm.

"Em không phải muốn anh nghẹn chết đấy chứ? Nhẹ một chút, chậm một chút..." Giọng nói nhỏ dần, cuối cùng không tiếp tục nữa.

Cô dùng sức ho khan, gương mặt hai người lập tức đỏ bừng. Câu này không phải anh chưa từng nói, nhưng trường hợp lại hoàn toàn khác hẳn lúc này. Đương nhiên, chỉ có bọn họ mới hiểu câu này có ý nghĩa gì.

May là có người gõ cửa mới đưa hai người ra khỏi bầu không khí xấu hổ. Tang Cẩn đứng dậy mở cửa, thấy Khương Duy Dân, cô lập tức mới ông tiến vào.

Khương Duy Dân vừa vào phòng lập tức lên tiếng: "Bên trên có công văn xuống, lệnh hôm qua phải lập tức chấp hành."

https://thuviensach.vn

"Không được!" Bàng Lỗi trực tiếp từ chối, đem khăn giấy đang lau miệng vứt vào sọt rác.

Tang Cẩn không biết mệnh lệnh mà bọn họ nói là gì, nhưng cô cảm nhận được giữa hai người đang có mùi thuốc súng.

Rốt cuộc là lệnh gì lại khiến bọn họ nảy sinh ý kiến khác nhau như vậy?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

"Chúng ta còn một ngày."

Rất nhanh Tang Cẩn liền biết mệnh lệnh của cấp trên là gì.

Bọn họ yêu cầu cảnh sát lập tức thông qua truyền thông thông báo cho người dân, đối tượng gây án mà hung thủ lựa chọn là người liên quan tới ma túy. Cho nên, đối tượng bảo vệ của cảnh sát là những người này, chỉ cần chủ động đứng ra đầu thú, bọn họ sẽ được giảm nhẹ tội.

Mục đích của thông báo vô cùng rõ ràng, bọn họ muốn lợi dụng vụ án giết người liên hoàn để dụ những kẻ buôn bán ma túy hoặc nghiện chui đầu vào lưới.

"Tôi phản đối!" Bàng Lỗi kiên quyết từ chối, "Làm việc phải có nặng nhẹ, hiện tại chúng ta phải đối phó với kẻ giết người không chớp mắt, một kẻ biến thái không màng đạo lý thường tình. Chúng ta phải bắt hắn trong thời gian nhanh nhất, ngăn cản án mạng mới xảy ra, đây là việc chính. Chuyện truy bắt những kẻ buôn bán ma túy, chúng ta đã làm nhiều năm, không cần vội vàng nhất thời. Hung thủ xem nhiều tin tức sẽ thay đổi đối tượng, đến lúc đó, người chịu uy hiếp sẽ không còn nằm trong phạm vi suy đoán nữa."

Ý kiến lần này của Khương Duy Dân hoàn toàn trái ngược Bàng Lỗi: "Tiểu Bàng, cậu cũng biết việc truy bắt những kẻ liên quan tới ma túy chúng ta đã làm nhiều năm, nhưng trong số đó có bao lần đột kích thành công hả? Tên tội phạm lần này vô cùng tàn bạo, giết người không hề chớp mắt, hơn nữa đối tượng lại là kẻ buôn bán ma túy hoặc con nghiện, tin tức

https://thuviensach.vn

này nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ làm nhiều người tới đồn cảnh sát tự thú. Không ai là không sợ chết cả! Hung thủ đương nhiên phải bắt, hai việc này chúng ta có thể cùng lúc tiến hành, đây là chiêu một mũi tên trúng hai con nhạn, vì sao cậu lại phản đối?"

Hai người bọn họ lúc này đều kiên quyết với suy nghĩ của mình, ai cũng không chịu nhường.

Tang Cẩn biết có khuyên cũng không được, chỉ đành nhắc tới vụ án vừa mới xảy ra: "Cục trưởng, hung thủ có nhằm vào những kẻ liên quan tới ma túy không chỉ là suy đoán hiện tại của chúng ta, bởi vì Tôn Diễm và Phó Đồng đều nằm trong nhóm đối tượng này. Nhưng mục tiêu của hung thủ lại không ngừng thay đổi, đội trưởng Bàng đã tổng kết lại, đối tượng của hung thủ gồm 3 nhóm người." Cô chỉ vào ba vòng tròn trên bản: "Ma túy, liên quan tới Trình Dung, không rõ. Hiện tại án diệt môn ở cổ thôn chính là căn cứ tốt nhất. Nếu chúng ta phát ra tin tức này, rất có khả năng hung thủ sẽ thay đổi đối tượng. Cứ như vậy, tuy chúng ta có thể bắt được kẻ buôn bán và tiêm chích ma túy, nhưng lại để vô số người rơi vào nguy hiểm."

"Không phải có khả năng, mà là nhất định. Hiện tại tất cả những manh mối chúng ta có đều do hung thủ cố ý để lại, Hắn đang thiết kế cái bẫy khiến chúng ta từng bước rơi vào, hiểu không?" Bàng Lỗi cầm ly trà trên bàn một hơi uống sạch, sau đó tiếp tục giải thích: "Còn nữa, tôi có thể nói cho ông biết, những kẻ liên quan tới chất gây nghiện này một khi nghe được tin tức, bọn họ không mấy ai chui đầu vào lưới, trốn càng xa hơn thôi. Bọn họ không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không tin cảnh sát thật sự muốn bảo vệ bọn họ."

Khương Duy Dân rốt cuộc cũng im lặng, thở dài: "Vậy tôi sẽ đi giải thích lần nữa với bọn họ, quyết định cuối cùng thế nào hiện tại tôi cũng không chắc." Nói xong, ông đứng dậy chuẩn bị rời đi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt anh càng lúc càng lạnh lùng: "Có vấn đề gì cứ gọi cho tôi, tôi sẽ đi nói chuyện với bọn họ."

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, con người anh ngoại trừ phá án, đối với những chuyện khác anh không hề có chút hứng thú, đặc biệt là giao tiếp với cấp trên, lần này quả thật là một ngoại lệ.

Có lời này của anh, biểu cảm trên mặt Khương Duy Dân cũng dịu xuống một chút, ông kêu bọn họ cứ chuyên tâm xử lý vụ án rồi rời đi.

Tang Cẩn tiễn ông tới cửa, đúng lúc gặp Thích Nguyệt. Cô ấy không vào phòng, chỉ đứng ngoài cửa: "Tang Cẩn, tôi tới nói với cô một tiếng, tôi sẽ cùng Chu Tiểu Vạn tới hiện trường. Cái tên kia, mỗi lần nhìn mấy loại án cả nhà đều chết thế này đều sợ tới mức tay chân run rẩy. Boss sao có thể để cậu ta đi một mình chứ?"

"Chu Tiểu Vạn từng trải qua việc tương tự sao?" Tang Cẩn bật thốt lên hỏi.

Thích Nguyệt lắc đầu nói không biết, Chu Tiểu Vạn có gọi kêu cô không cần đi, nhưng cô có thể nghe ra, rõ ràng là mong cô đi cùng, vậy mà còn nói dối. Thích Nguyệt vừa nhận điện thoại vừa nhìn Tang Cẩn, chỉ tay vào trong phòng, nhắc cô nhớ nói lại rồi nhanh chóng rời đi.

Tang Cẩn trở vào phòng, trên sô pha đã không còn ai. Bàng Lỗi đứng trước đống tài liệu nhìn chằm chằm bản trắng, trong đầu đang suy nghĩ gì đó.

Cô đi tới cạnh anh, hỏi: "Vừa rồi anh nói, những gì chúng ta thấy đều do hung thủ cố ý để lại sao? Vì sao anh lại cảm thấy như vậy?"

Bàng Lỗi chỉ vào bức ảnh dán trên bảng trắng: "Mấu chốt ở đây. Chuyện hung thủ theo đuổi Trình Dung vô cùng rõ ràng. Trình Dung từ chối hắn, không muối lui tới với hắn. Anh nghĩ, cô ấy hình như đang trốn

https://thuviensach.vn

tránh gì đó. Cô gái này luôn sống một mình, ít khi qua lại với ai, tin nhắn, điện thoại từ những người khác đều không thấy cô ấy nhận." Anh đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô, giải thích, "Anh chỉ gọi cho cô ấy mỗi khi có công việc thôi."

"Em biết có 2 lần, vụ án của Đàm Tuyết Thiến, cả vụ án ở Hongkong nữa. Báo cáo kiểm tra thi thể của Tưởng Phỉ Phỉ anh đã gọi cho cô ấy, việc này không cần giải thích. Anh nói tiếp đi, hung thủ không liên lạc được với cô ấy thì sao? Cho nên tại hiện trường hắn ta để lại di động?"

"Đúng, hung thủ không liên lạc được, cũng không thể gặp mặt cô ấy, cho nên mới cố ý để lại di động tại hiện trường vụ án của Tôn Diễm. Trình Dung là pháp y, nếu mọi vật chứng trên người nạn nhân đều chỉ chứng cô ấy là hung thủ, cảnh sát sẽ nghi ngờ cô ấy, đương nhiên sẽ dựa vào nội dung trong đó để thẩm vấn."

Tang Cận vội vã nghe hắn giải thích hung thủ là như thế nào cố ý lưu manh mối,"Ta biết có hai lần, Đàm Tuyết Thiến án phát ngày đó, còn có ở Hongkong thời điểm, Tưởng Phỉ Phỉ cuối cùng thi kiểm kết quả, ngươi cho nàng đánh bị điện giật nói, này không cần giải thích. Ngươi trước giải thích, hung thủ liên hệ không hơn nàng, cho nên đâu? Ngay tại án phát hiện tràng để lại di động?"

"Nói như vậy, em không nên đem đoạn ghi âm đó cho Trình Dung nghe, điều này khác nào đồng nghĩa với việc để hung thủ truyền lời với Trình Dung?" Tang Cẩn có chút mệt mỏi, "Em để cô ấy nghe lại không hỏi ra được gì, ngược lại còn gián tiếp giúp hung thủ."

"Cũng không thể nói vậy. Nội dung này cung cấp manh mối quan trọng cho chúng ta, chúng ta đương nhiên phải nghe. Còn việc Trình Dung có nghe hay không cũng không ảnh hưởng gì."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn biết anh đang nói dối để an tủi mình, nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó chịu: "Lúc đó em lại hiểu rằng hung thủ muốn thông qua cái chết của Tôn Diễm để thể hiện tình yêu với Trình Dung. Rất nhiều đàn ông thích gọi người phụ nữ mình yêu là tâm can bảo bối, cho nên việc hung thủ xử lý thi thể của Tôn Diễm và Phó Đồng làm em nghĩ tới việc này, hung thủ là muốn dùng một cách biến thái để thổ lộ với Trình Dung. Bởi vì hắn tin, Trình Dung có thể hiểu được suy nghĩ của hắn."

"Anh không nghĩ như vậy. Hắn là đang đắp nặn hình tượng của hắn, một anh hùng vì chính nghĩ mà giết người, một người đàn ông si tình vì tình yêu mà giết người. Nhưng điều đó lại bộc lộ bản chất phạm tội của hắn, hắn muốn giết người. Hắn giết người nhưng lại bị đạo đức tình cảm trói buộc, cho nên hắn dựa vào sự thông minh của bản thân để tìm một cái cớ, vì hắn muốn giải thoát cho mình. Tôn Diễm nhục mạ Trình Dung, đây là lý do tốt nhất."

Nghe xong, Tang Cẩn thấy anh giải thích vô cùng hợp lý, nhưng tâm trạng vẫn còn hoang mang: "Hắn vì sao phải nhào nặn hình tượng như vậy? Cũng là vì thể hiện tình yêu với Trình Dung sao?"

"..." Bàng Lỗi không trực tiếp trả lời, "Không biết, anh không phải chuyên gia về tình yêu. Chuyện tình cảm anh còn chưa thể tự mình giải quyết, trong thời gian ngắn như vậy sao có thể hiểu thấu tình yêu của một kẻ biến thái chứ?"

Tang Cẩn bật cười, cũng không hỏi tiếp. Cô xoay người về trước sô pha, nhìn bữa sáng trên bàn, anh ăn còn không muốn ăn, nói gì tới việc ngủ. Cô kêu anh ăn tiếp, anh lại coi như không nghe thấy, tiếp tục nhìn chằm chằm hình ảnh chụp hiện trường để nghiên cứu. Cuối cùng, cô cũng đầu hàng với ý chí của anh.

Cô vội thu dọn bàn trà, nhìn đồng hồ đã gần 8h, cô vội lấy ra hồ sơ của mình, xác nhận với anh công việc hôm nay của mình.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi xoay người về sô pha, ngồi đối diện cô, nghe cô báo cáo.

"Vụ án diệt môn ở cổ thôn, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đã tới hiện trường. Một đội cảnh sát tới bệnh viện điều tra xem hung thủ có phải nhân viên ở đó không, nguyên nhân và tình hình cụ thể vụ việc cãi nhau với phó viện trưởng. Một đội khác tới quan bar nơi Phó Đồng làm việc, tìm hiểu hung thủ và Phó Đồng có từng xảy ra tranh chấp gì không."

Cô theo từng mốc thời gian anh vẽ trên bảng tổng kết lại một lần. Tất cả công việc đều đồng thời tiến hành. Đây là vụ án phức tạp đầu tiên cô gặp, công suất trong người đều phải nâng cao. Cô không chắc mình có quên gì không nên hỏi anh: "Anh còn bổ sung gì không?"

"Camera an ninh của thành phố không phát hiện được kẻ khả nghi, vụ án Phó Đồng và cả nhà thôn trưởng lại xảy ra ở ngoại thành, điều đó chứng minh Tôn Diễm bị giết sau khi rời khỏi nội thành. Phái người khảo sát đường đi từ thôn cổ tới trung tâm thành phố Thanh An, một đội khác chốt ở các tuyến đường lớn, nghiêm túc làm việc, không thể để hung thủ lần nữa vào thành phố. An ninh trong thành phố, nếu có tình hình khác thường phải lập tức báo cáo." Nói xong Bàng Lỗi mới phát hiện cô gái trước mặt không ngừng ghi chép lại, miệng anh bất giác cong lên, "Bỏ đi, việc này anh tự đi sắp xếp, em chắc chắn không tìm được đúng người để dặn dò. Công việc này trước đây đều do Chu Tiểu Vạn phụ trách."

Bàng Lỗi đứng dậy đi về phía bàn làm việc, cầm di động và chìa khóa xe: "Em ở đây, anh đi sắp xếp công việc."

Tang Cẩn lập tức buông sổ tay, chạy theo sau anh: "Lần đầu không biết thì lần sau sẽ biết sao? Em cũng muốn làm quen với từng bộ phận tham gia phá án, em cũng không thể suốt ngày ngồi trong phòng làm việc được."

Bàng Lỗi biết cô sẽ không chịu thua, anh chỉ quay đầu nhìn, không hề ngăn cản. Hai người cứ như vậy sóng vai rời khỏi phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi tới phòng lớn, nhanh chóng đem công việc phân chia cho từng người. Lúc đi ra, thời điểm đi ngang phòng thẩm vấn, anh nhìn vào trong, hỏi: "Trình Dung đi rồi sao? Không phải còn chưa tới 24h hả?"

"Sáng nay đi rồi. Chính cô ấy kiên quyết đòi đi, em lại thấy cô ấy khá mệt mỏi nên không giữ lại. Anh muốn tìm cô ấy về sao?"

Bàng Lỗi không trả lời, hai người xuống lầu, lúc nên xe, anh mới hỏi cô: "Theo tâm lý học, định nghĩa tinh thần biến thái là gì?"

"Người bị bệnh luôn lấy bản thân là trung tâm, về cơ bản suy nghĩ này sẽ không thay đổi. Bọn họ luôn tìm cách để được mọi người thích nhưng lại khó khăn trong việc duy trì mối quan hệ, cũng rất khó lý giải được tình cảm bình thường. Bọn họ luôn kiên định với suy nghĩ của mình nhưng sự chân thành, thương hại đối với bọn họ không chút ảnh hưởng gì."

Nói xong, Tang Cẩn bổ sung thêm một câu: "Nhưng em vẫn có chút không đồng tình với định nghĩa này. Với Trình Dung, cô ấy khiến em cảm thấy lý luận này có lỗ hổng."

"Mặc kệ việc tinh thần cô ấy có bình thường không, nhưng nói trắng ra, đây là một loại tâm lý khiếm khuyết. Chúng ta không thể hy vọng một người có tâm lý này làm được những việc của người bình thường." Nói xong, Bàng Lỗi lập tức lấy di động gọi điện, phái người mang Trình Dung về đồn, tiếp tục thẩm vấn.

Tang Cẩn suy nghĩ lại câu nói của anh, trong lòng không khỏi bất an: "Nói như vậy, anh đưa Trình Dung về cục là muốn bảo vệ cô ấy sao? Anh cảm thấy hung thủ làm nhiều việc như vậy để ép cô ấy xuất hiện, đi gặp hắn?"

"Không thể loại trừ khả năng này. Nhưng hung thủ tuyệt đối không phải vì tình yêu thật sự. Với hắn mà nói, Trình Dung là con mồi, hắn đang

https://thuviensach.vn

hưởng thụ cảm giác chinh phục con mồi. Một khi đã chinh phục được, ý nghĩa của con mồi sẽ lập tức biến mất."

"Ý nghĩa con mồi biến mất, điều này có nghĩa tính mạng sẽ gặp nguy hiểm! Vậy bây giờ chúng ta đi tìm cô ấy trở về, tự chúng ta đi, đừng chờ người khác." Tang Cẩn càng nghĩ càng cảm thấy bất an.

"Em gấp vậy làm gì? Trình Dung không phải đứa trẻ ba tuổi, cô ấy sẽ ngồi chờ hung thủ tới bắt mình sao? Nếu để cô ấy cảm thấy chúng ta đang ép cô áy về đồn, cô ấy sẽ không phục tùng. Chúng ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm." Nói xong, Bàng Lỗi lập tức bẻ tay lái.

Trong xe lại trở về an tĩnh, hai người không ai nói chuyện, nhưng Tang Cẩn vẫn không ngừng suy nghĩ tới vấn đề của Trình Dung.

Hai tay Bàng Lỗi nắm chặt vô lăng, chuyên chú lái xe. Đến ủy ban thành phố, anh kêu cô ở lại, còn mình vào trong giúp Khương Duy Dân giải quyết vấn đề. Anh chưa kịp giải thích rõ ràng thì đã xuống xe. Khương Duy Dân ở ngoài cửa chờ anh, hai người vừa thương lượng vừa đi vào trong.

Tang Cẩn ngồi trong xe, trong đầu đương nhiên có thể hình dung bọn họ sẽ làm gì. Anh là đang ngăn cản cấp trên thông qua truyền thông thông báo đối tượng của hung thủ la những kẻ liên quan tới ma túy.

Cô ngồi đợi trên xe, qua một lúc lâu vẫn không thấy người, cô không khỏi mất kiên nhẫn, định xuống xe vào trong nhưng lại lo gây ra việc xấu. Đợi thêm một đoạn thời gian nữa, khi đang ngủ, nghe tiếng người gõ cửa xe, cô mới tỉnh dậy: "Anh về rồi sao?"

Bàng Lỗi lên xe, biểu cảm đã không còn căng thẳng như trước.

"Bọn họ nói gì?" Tang Cẩn nhịn không được mà hỏi.

"Chúng ta còn một ngày."

https://thuviensach.vn

"Ý anh là, bọn họ muốn chúng ta phá án trong hôm nay, nếu hết ngày mai còn chưa có kết quả, bọn họ sẽ thông báo ra ngoài?"

"Ừ."

Tang Cẩn giận tới muốn mắng người, lúc trước là ba ngày phá án, hiện tại lại biến thành hai ngày, bọn họ thật sự nghĩ đây là trò chơi đơn giản vậy sao?

Bàng Lỗi vừa định lên tiếng giải thích thì chuông di động vang lên. Thấy người gọi tới la Chu Tiểu Vạn, anh kêu cô nghe máy.

Chu Tiểu Vạn báo cáo lại tình hình vụ án cả nhà trưởng thôn bị giết, hơn nữa còn mang tới một tin tức. Tin tức này đều khiến hai người bọn họ khiếp sợ.

Bàng Lỗi nhanh chóng khởi động xe, chiếc xe lao đi nhanh như chớp.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tự Thú

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống.

Bên dưới, một chiếc xe việt dã màu đen dừng trước cửa đồn cảnh sát, từ trên có hai người đi xuống nhanh chóng vào trong, ngay chút thời gian hưởng thụ bầu không khí trong lành này cũng không có.

Tang Cẩn chạy phía sau đuổi bước chân vội vàng của người đàn ông. Hai người bằng tốc độ nhanh nhất tới phòng thẩm vấn, đúng lúc Chu Tiểu Vạn đang nói trong điện thoại có người tới tự thú.

Bên trong, vây quanh bàn thẩm vấn có bốn người, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt ngồi một bên, phía đối diện là Lý Vệ Vĩnh cùng một người đàn ông xa lạ, ước chừng khoảng 40-50 tuổi.

Nước da màu đồng, gương mặt có nhiều nếp nhăn, thân hình thô kệch, thoạt nhìn giống một người bị cuộc sống bào mòn. Trên người ông ta mặc áo khoác màu đen, mái tóc chải vuốt cẩn thận. Thấy có người vào, biểu cảm trên mặt lộ ra một tia bất an.

Người này là hung thủ sao?

Tang Cẩn nhìn áo khoác trên người ông ta, cô đột nhiên muốn cười, lại đột nhiên muốn khóc, bọn họ rõ ràng là dựa theo miêu tả của cô mà tìm hung thủ.

Bốn người thấy bọn họ vào liền đứng dậy. Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đi ra nhường lại vị trí cho bọn họ. Thích Nguyệt nói muốn báo cáo

https://thuviensach.vn

tình hình với Khương Duy Dân nên rời khỏi trước. Chu Tiểu Vạn thì thầm mấy câu với Bàng Lỗi, sau đó đứng sang một bên, kêu Hà Hướng Huy và Lý Vệ Vĩnh ngồi xuống: "Hà Hướng Huy, phiền ông kể lại sự tình phát sinh tối qua."

Hà Hướng Huy còn chưa kịp mở miệng thì Lý Vệ Vĩnh bên cạnh đã cướp lời trước: "Chào đội trưởng Bàng, chào cô Tang. Đây là Hà Hướng Huy, ông ta chính là hung thủ. Cảnh sát Chu và cảnh sát Thích đã tới kiểm tra nhà ông ta, quá tồi tàn đi! Có phải vì cướp tiền của thôn trưởng mà ông ra tay giết người không?" Vừa nói, ông ta vừa đá Hà Hướng Huy một cái.

"Trưởng trấn Lý, phiền ông ra ngoài trước. Người chúng tôi muốn thẩm vấn là hung thủ, ông chắc không phải là hung thủ chứ?" Chu Tiểu Vạn đối với người ngắt lời người khác có chút không thích, ngay cả kính ngữ cũng miễn luôn.

Lý Vệ Vĩnh quay đầu nhìn Hà Hướng Huy: "Tôi cảnh cáo ông, nhất định phải thành thật trả lời từng câu hỏi của đội trưởng Bàng. Nếu ông nói lung tung, chút tài sản của nhà họ Hà..."

Bàng Lỗi quay đầu nhìn Lý Vệ Vĩnh, anh không lên tiếng nhưng ánh mắt sắc bén đã ép đối phương phải câm miệng. Lý Vệ Vĩnh không dám tiếp tục, chỉ cẩn thận rời khỏi phòng thẩm vấn, bộ dáng có chút lo lắng.

Hà Hướng Huy ngẩng đầu nhìn hai người đối diện: "Người quả thật là do tôi giết, toàn bộ đều do tôi giết. Sáng hôm qua, tôi giết Phó Đồng, tối hôm kia, tôi giết Tôn Diễm, bọn họ đều là những tên nghiện, đều đáng chết. Tối qua, tôi giết hết cả nhà bọn họ, tài sản đó vốn là của tôi, tôi muốn xây nhà, hắn lại không cho, vì thế tôi liền ra tay giết chết bọn họ. Sự tình chính là như vậy."

"Ông ta là ai? Là thôn trưởng, hay trấn trưởng Lý." Bàng Lỗi thuận miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ai? Là trấn trưởng Lý kia, hay thôn trưởng đã chết?" Trên mặt Hà Hướng Huy lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Chu Tiểu Vạn nhịn không được mà cười, hai tay chống lên bàn, vùi đầu vào giữa, khó khăn lắm mới bình ổn cảm xúc, cậu lại ngẩng đầu nhìn Hà Hướng Huy: "Boss của chúng tôi là đang hỏi ông, ai không cho ông xây nhà? Người như ông mà là sát thủ liên hoàn sao? Tôi thấy ông giết muỗi thì đúng hơn?"

Hà Hướng Huy vung tay: "Không phải muỗi, là người, là tôi giết người. Bọn họ thật sự đều do tôi giết. Tôi móc nội tạng của bọn họ, còn cắt yết hầu để bọn họ có đến gặp Diêm vương cũng không nói lung tung."

"Câu hỏi vừa rồi của cảnh sát Chu ông vẫn chưa trả lời, ông nói đêm qua ông giết cả nhà trưởng thôn, sự tình xảy ra thế nào?" Tang Cẩn nhịn không được mà lên tiếng.

Mặc dù suy nghĩ của Hà Hướng Huy có chút lộn xộn nhưng ông ta vẫn biểu đạt rõ ràng, có điều câu trả lời của ông ta lại giống học thuộc kịch bản từ trước. Cô xác định người như vậy căn bản không có khả năng là tên sát nhân, có lẽ ông ta vì một nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó mà đồng ý làm người chịu tội thay.

Hà Hướng Huy nhíu mày, cắn môi, tựa hồ suy nghĩ. Nghĩ nghĩ một hồi, ông ta mới tiếp tục: "Sự tình là vậy, tôi muốn xây nhà, trưởng thôn lại nói mảnh đất đó dùng cho trồng trọt, không thể xây nhà, cho nên ông ta không cấp giấy phép cho tôi. Việc này thật không công bằng, hàng xóm đều có thể xây, còn tôi vì sao lại không thể? Tôi quá tức giận nên hôm qua, sau khi trời tối, tôi đã chạy tới nhà bọn họ, giết sạch cả nhà bọn họ. Là bọn họ đáng chết."

"Nhà ông có bao nhiêu người?" Bàng Lỗi đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

"Hai... À không, chỉ có mình tôi." Hà Hướng Huy bắt đầu lộ rõ vẻ khẩn trương.

"Ông muốn xây nhà sao? To cỡ nào?" Bàng Lỗi tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên là càng to càng tốt, ít nhất phải ba tầng theo phong cách phương Tây."

"Ông chỉ có một mình, xây nhà to như vậy cho ai ở? Trừ ông ra, trong nhà ông còn ai không?"

"..." Hà Hướng Huy bắt đầu hoảng loạn, nói không ra lời.

"Vì sao ông lại sợ trưởng trấn Lý?"

"Bởi vì ông ta... Không có, tôi không sợ ông ta, ông ta rất tốt, thường xuyên quan tâm tới cuộc sống của tôi."

"Trưởng trấn Lý quan tâm ông như vậy, nếu thôn trưởng không cấp giấy phép cho ông, vì sao ông không tìm ông ta nhờ sự giúp đỡ?"

"Bởi vì quan hệ hai người bọn họ rất tốt... Tôi không biết, trưởng trấn sao lại đi quản chuyện trong thôn?"

Bàng Lỗi không ngừng hỏi chuyện Hà Hướng Huy. Hỏi xong, anh đứng dậy, nhìn ông ta, giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm trọng: "Hà Hướng Huy, ông có giết người hay không tự ông biết rõ. Nếu ông khai man, nhất là trong thời điểm quan trọng như hiện tại, lời khai làm trì hoãn thời gian của ông sẽ khiến nhiều người vô tội hơn phải chết. Nếu ông biết gì đó thì lúc này có thể nói ra, lấy công chuộc tội. Tôi bảo đảm chuyện trưởng trấn Lý uy hiếp ông, tôi sẽ có biện pháp thay ông giải quyết."

Hà Hướng Huy ngửa đầu nhìn anh, khóe miệng khẽ động, sau đó lại cúi đầu, lắc: "Không có, ông ấy không uy hiếp tôi, người là do tôi giết."

https://thuviensach.vn

"..." Bàng Lỗi không tiếp tục truy hỏi ông ta, chỉ nhìn Tang Cẩn, "Chúng ta về văn phòng trước. Tiểu Vạn, cậu đi theo báo cáo tình hình kiểm tra hiện trường."

Nghe anh nói như vậy, Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn đều biết, anh muốn để Hà Hướng Huy một mình suy nghĩ.

Tang Cẩn đứng dậy đi về phía trước, hỏi: "Bác sĩ Hà, ông cũng là trung y sao? Ông có thường xuyên đi thu thập thảo dược không?"

Hà Hướng Huy cả kinh: "Sao cô biết?"

"Trên tay ông có mùi của thuốc. Vết thương trên tay ông giống như bị dao cắt cỏ làm bị thương."

Hà Hướng Huy cười gật đầu: "Cô thật có con mắt tinh tường. Bản thảo cương mục (1) tôi đã đọc thuộc làu, bệnh nhân tôi chữa khỏi không ít đâu, so với Tây y gì kia không hề thua kém."

(1) Bản thảo cương mục: là từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học do thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ XVI. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

"Trung y cùng Tây y, mỗi cái đều có giá trị riêng. Bác sĩ Hà có nhận học trò không?" Tang Cẩn quan sát sự thay đổi trên gương mặt ông ta.

Tươi cười trên mặt lập tức trở nên cứng đờ, ông ta lắc đầu phủ nhận: "Không, nhận học trò chính là tự giết chết bản thân. Loại chuyện như vậy tôi không làm."

Tang Cẩn biết ông ta sẽ không tiếp tục trả lời nên rời khỏi phòng thẩm vấn, trở về văn phòng.

https://thuviensach.vn

Bên trong, Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn đã ngồi trên Chu Tiểu Vạn. Bàng Lỗi pha trà, sắc mặt Chu Tiểu Vạn thoạt nhìn có chút không tốt, vừa rồi ở phòng thẩm vấn cô có chú ý nhưng lại không tiện hỏi.

"Thích Nguyệt nói mỗi lần cậu thấy án diệt môn đều sẽ sợ tới tay chân run lên, chuyện này là sao vậy?" Cô vừa hỏi vừa ngồi xuống cạnh Chu Tiểu Vạn.

"Chị, chị phải ngồi bên kia chứ! Sáng nay em nói thế nào với chị, nhanh vậy đã quên rồi sao?" Chu Tiểu Vạn bắt lấy hai vai cô ép cô đứng ên, kêu cô qua phía Bàng Lỗi mà ngồi, "Em không sao, chị đừng nghe Thích Nguyệt nói bậy. Em là đàn ông, nào nhát gan như vậy?"

Bàng Lỗi vừa pha trà vừa hỏi Chu Tiểu Vạn, sáng nay hai người đã nói cái gì.

Tang Cẩn vội giành quyền lên tiếng: "Không có gì? Hiện tại chúng ta không phải nên thảo luận về Hà Hướng Huy sao? Hai người cũng cảm thấy ông ta không phải là hung thủ, đúng không?"

Bàng Lỗi đẩy ly trà tới trước mặt Chu Tiểu Vạn, sau đó bưng một ly khác đưa cho cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm tựa như muốn tìm đáp án, rốt cuộc hai người bọn họ đã nói gì sau ưng anh?

Chu Tiểu Vạn uống một ngụm trà, sau đó dựa lưng ra sau, chậm rãi nói: "Chị em nói, buổi tối một mình ngủ trên lầu ba chị ấy rất sợ, hằng đêm đều gặp ác mộng, mỗi lần tỉnh lại đều không thể tiếp tục vào giấc. Có mấy lần chị ấy xuống lầu hai quấy rầy giấc ngủ của em và Thích Nguyệt, bọn em thật sự rất đáng thương. Em muốn đưa chị ấy về lầu ba nhưng Thích Nguyệt cũng sợ ngủ một mình, cho nên em chỉ đành ở cùng Thích Nguyệt, không thể lên lầu ba làm thần bảo vệ cho chị ấy."

Tang Cẩn thật sự bội phục Chu Tiểu Vạn, người chết cũng bị cậu ta nói cho sống dậy. Cho dù cô có nháy mắt với anh thế nào, anh cũng không

https://thuviensach.vn

quan tâm, tâm trí hoàn toàn dồn vào để nghe lời nói dối của chàng trai đối diện.

May là, có người tới cứu cô đúng lúc.

"Tôi sợ cái gì? Tôi giữ cậu ở cạnh làm gì hả? Bắt đầu từ hôm nay mời cậu dọn lên lầu ba, tôi đây còn ngại lầu hai quá nhiều người sẽ không hiện, hại tôi không thể mặc áo ngủ chạy loạn ra ngoài." Ngoài cửa đột nhiên truyền tới một giọng nói.

Thích Nguyệt vừa nói vừa vào phòng: "Mấy người nói chuyện không đóng cửa. Tôi nghe có người nhắc tới tên mình, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói. Tôi không cố ý nghe lén đâu."

Lần này tới phiên Chu Tiểu Vạn nháy mắt với Tang Cẩn. Nhìn cậu lo lắng nhìn Thích Nguyệt, cô cười cười: "Tiểu Vạn không muốn lên lầu ba đâu. Cậu ấy nói gần quan mới được hưởng lộc, cho nên cậu ấy không phải bảo vệ mặt trăng của mình.

"..."

"..."

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đều ngây người, nói không thành tiếng, cả hai cúi người uống trà, kết quả lúc ngẩng đầu, ánh mắt bất giác chạm nhau, mặt cả hai đều lập tức đỏ bừng.

Thích Nguyệt cũng báo cáo lại tình hình cả nhà trưởng thôn, cũng đã xác nhận chuyện Hà Hướng Huy nói.

"Hai đứa nhỏ và ông lão bị dao đâm chết, nhưng vợ chồng trưởng thôn lại giống Tôn Diễm và Phó Đồng, nội tạng bị lấy đi hết. Pháp y cũng đã xác nhận, thủ pháp do cùng một người gây nên. Vì vậy em cảm thấy ba vụ án

https://thuviensach.vn

này đều cùng hung thủ, nhưng chắc chắn không phải Hà Hướng Huy. Ông ta như vậy, ngay cả con kiến còn chẳng dám giết."

Thích Nguyệt liền phản đối: "Không thể nói vậy, chó cùn cắn giậu (2). Hung thủ hạ đao lưu tình với người già trẻ nhỏ, điều này chứng minh hắn vẫn có lòng trắc ẩn. Bề ngoài Hà Hướng Huy cũng không phải kẻ hung tàn, điểm này vô cùng tương xứng. Mặt khác, chuyện trưởng thôn không cấp giấy phép xây nhà cho ông ta cũng cho thấy ông ta hoàn toàn có động cơ giết người. Tôi đang nghĩ, liệu ông ta có bắt chước thủ pháp của hung thủ 2 vụ án trước không?"

(2) Chó cùn cắn giậu:chó bị dồn vào đường cùng không lối thoát thì cắn xé lung tung để thoát thân. Nghĩa bóng chỉ con người một khi rơi vào túng quẫn thường có hành động, phát ngôn bậy bạ làm hại người khác.

Tang Cẩn nhìn tư liệu dán trên bảng trắng: "Có lẽ hung thủ đang biểu diễn cho ai đó xem."

Bàng Lỗi khẳng định: "Không phải có lẽ, mà chắc chắn. Đương nhiên chúng ta không thể loại trừ bất cứ khả năng nào. Từ lúc Tôn Diễm bị giết cho đến Phó Đồng, hiện tại là một nhà năm người trưởng thôn, điều đó cho thấy hung thủ đã mất hết kiên nhẫn. Vì vậy, trong hôm nay, không biết bằng cách nào, chúng ta nhất định phải tìm ra hung thủ thật sự."

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt lập tức đồng ý, ngồi thẳng sống lưng, Tang Cẩn ở cạnh cũng gật đầu. Nếu không bắt được hung thủ trong hôm nay, ngày mai thông báo đối tượng của hung thủ là người liên quan tới ma túy được đưa ra, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Bàng Lỗi thông báo nhiệm vụ mới, kêu Chu Tiểu Vạn một mình tới bệnh viện và quán bar điều tra tình hình cụ thể, Thích Nguyệt tiếp tục thẩm vấn Hà Hướng Huy. Sau khi nhận lệnh, hai người lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Căn phòng to như vậy đột nhiên trở nên an tĩnh.

Tang Cẩn nhìn đồng hồ, đã sắp 12h trưa, bọn họ chỉ còn lại 18h. Trong 18h này, bọn họ thật sự có thể phá án sao?

Cô nhìn anh, nhịn không được mà hỏi: "Anh ăn cơm không? Ăn rồi có thể ngủ một lát." Tuy tinh thần anh vẫn rất tốt như ánh mắt đã hồng hồng.

Bàng Lỗi lắc đầu, nói bụng mình không đói, cũng không mệt, tầm mắt dừng trên tờ báo đặt trên bàn trà. Anh cúi người rút nó ra, vừa xem vừa đứng dậy trở về bàn làm việc.

Tang Cẩn biết đây là thói quen của anh, trong công việc, anh cần sự im lặng tuyệt đối, nếu không giải quyết vấn đề, hai chuyện ăn và ngủ đối với anh là dư thừa.

Tuy cô rất đau lòng nhưng cũng không thể thay đổi thói quen này của anh trong nhất thời. Cô chỉ đành đứng dậy, trở về vị trí của mình, bắt đầu làm việc.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Nguy Hiểm Ngoài Ý Muốn

"Buổi tối em ngủ một mình rất sợ phải không? Hay là... Nhớ anh?"

Tang Cẩn ngồi vào bàn làm việc, nhớ lại tờ báo Bàng Lỗi vừa cầm, trong đầu cô đột nhiên hiện lên tiêu đề của tin tức.

Cô lên mạng tìm hiểu, hơn nữa đặc biệt chú ý tới thông tin về trợ cấp của nhà nước cho những cựu chiến binh. Thỉnh thoảng ngẩng đầu, người còn lại trong phòng vẫn vùi đầu xuống bàn, dường như đang đọc gì đó. Anh cứ duy trì động tác như vậy, ngay cả ngẩng đầu cũng không.

Cô kiểm tra cả nửa ngày vẫn không thu được tin tức có giá trị. Cô chỉ có thể hiểu, những tin tức bọn họ đang đọc có lẽ liên quan tới Hà Hướng Huy.

Thời gian cứ thế trôi qua, lúc này đã là giờ trưa, bình thường đều là Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt tới rủ cô đi ăn cùng, nhưng hiện tại bọn họ chắc hẳn đều không rảnh rỗi nên cô đành gọi tiệm cơm bên ngoài mang tới hai phần. Ngắt điện thoại, cảm thấy có chút mệt mỏi, cô liền nằm dài xuống bàn, định ngủ một lát.

Mơ hồ cảm thấy có người đang ôm mình, cô mở to hai mắt, khuôn mặt tuấn tú quen thuộc lập tức hiện lên. Người đàn ông phát hiện cô đã tỉnh nhưng không nói gì, chỉ ngầm bảo cô đừng cử động.

Bàng Lỗi ôm cô về phía sô pha, để cô nằm được thoải mái. Anh cũng ngồi xuống, đưa tay vén tóc giúp cô: "Có phải mệt lắm không? Nằm đây ngủ một lát, hoặc là anh đưa em về nghỉ cũng được."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lắc đầu: "Không cần đâu, anh làm việc của anh đi, em ra ngoài xem bọn họ mang cơm tới chưa." Cô vừa nói vừa chuẩn bị đứng dậy, cả người lại bị anh đè lại, ý bảo cô nhìn bàn trà.

Cô vừa quay đầu liền thấy một túi đồ ăn. Xem ra, tiệm cơm sớm đã mang đồ tới, nhất định là anh thấy cô đang ngủ nên mới không đánh thức.

"Đinh Đinh, cách sống như vậy em chấp nhận không?" Giọng anh rất thấp, tựa hồ mang theo một cảm giác không chắc chắn, so với cách ra lệnh sắc bén trước mặt mọi người hoàn toàn đối lập.

Tang Cẩn nhịn không được mà bật cười: "Lúc này không phải thời gian nói chuyện tình cảm, chờ vụ án giải quyết xong, chúng ta không phải lại rảnh rỗi sao. Nguyên nhân Hà Hướng Huy tự thú anh đã tra ra chưa?"

Bàng Lỗi gật đầu: "Việc này không khó, nguyên nhân chắc chắn có liên quan tới cuộc biểu tình của quân nhân xuất ngũ gần đây. Từ lời nói đã để lộ rất nhiều thông tin, ông ta nhất định đang bị ai đó uy hiếp."

Thông qua kiểm tra tin tức trên mạng, Tang Cẩn cũng biết tới chuyện này, hiện tại nghe anh giải thích càng tường tận hơn.

Hà Hướng Huy là cựu chiến binh từng tham gia chiến tranh, nhà nước đối với những người như bọn họ có khoảng trợ cấp riêng, nhưng thời gian trước lại đột nhiên xảy ra biểu tình, có người nói khoảng trợ cấp chính phủ phát xuống không hề tới tay bọn họ.

Căn cứ vào sự tìm hiểu của Thích Nguyệt, Hà Hướng Huy luôn bất mãn với lãnh đạo trong thôn, việc đó chắc chắn có liên quan tới chuyện này. Tính tình ông ta khá nóng nảy, thường xuyên nói phải tới Bắc Kinh để đòi công bằng, nhưng tất cả đều nói bằng miệng, không hề có chút hành động. Lần này, có lẽ vì những chuyện đó bị Lý Vệ Vĩnh nắm được nhược điểm, ông ta bị ép phải chủ động thừa nhận hành vi giết người, hơn nữa còn bị uy hiếp nếu nói lung tung sẽ bị trừ tiền trợ cấp.

https://thuviensach.vn

"Trợ cấp tuy không nhiều nhưng đối với Hà Hướng Huy mà nói, đó là vinh dự. Ông ta vô cùng để ý tới điểm này." Tang Cẩn có thể lý giải việc đó nhưng không thể hiểu được, ông ta chỉ vì không muốn mất trợ cấp mà chịu thừa nhận bản thân giết người sao?

Bàng Lỗi nghe ra nghi vấn của cô, lập tức lắc đầu: "Nguyên nhân ông ta chịu ra đầu thú chắc chắn không đơn giản là bị uy hiếp, ông ta cam tâm tình nguyện thay người khác chịu tội." Điểm này mới là chuyện làm anh lo lắng.

Tang Cẩn nhớ lại quá trình bọn họ thẩm vấn Hà Hướng Huy, trong lúc lơ đãng ông ta đã để lộ tin tức: "Anh hỏi trong nhà ông ta có bao nhiêu người, lúc đầu ông ta trả lời hai, sau đó sửa lại một. Anh không phải đang nghi ngờ người bị ông ta che giấu mới là hung thủ thật sự đấy chứ? Hà Hướng Huy đang chịu tội thay người này sao?"

"Thích Nguyệt đã điều tra, Hà Hướng Huy chưa lập gia đình, trong nhà chỉ có một em trai tên Hà Phi, anh em bọn họ cách nhau gần 20 tuổi. Hà Hướng Huy có lẽ chăm sóc em mình như con trai, vì thế mới tình nguyện gánh tội thay hắn."

"Đúng, như vậy càng có thể giải thích nguyên nhân ông ta chủ động nhận tội giết người. Hà Hướng Huy chưa từng kết hôn, nói không chừng cũng liên quan tới người em trai không bình thường này, điều đó chứng minh hắn vô cùng quan trọng với ông ta. Tuy tâm lý em trai Hà Hướng Huy biến thái nhưng với ông ta mà nói, đó là người thân duy nhất. Chúng ta không thể tìm ra hung thủ, bất kể là trong thành phố Thanh An hay ở cổ thôn, có phải là vì ông ta đã che giấu kẻ giết người rồi không? Nếu là như thế, chúng ta chỉ đành thông qua ông ta để tìm hung thủ. Vì vậy, chúng ta nhất định phải nghĩ cách buộc ông ta mở miệng."

Nói xong, Tang Cẩn lập tức ngồi thẳng người: "Em đi hỏi ông ta, anh vừa lên tiếng ông ta sẽ sợ tới không dám nói gì, có nói cũng chỉ nửa câu,

https://thuviensach.vn

câu sau phủ nhận câu trước."

Bàng Lỗi giữ chặt cô kêu cô ăn cơm trước. Tang Cẩn thấy bụng mình đang đói nên nghe lời, hai người cứ thế bày đồ ăn ra.

Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới một việc, liền cười hỏi anh: "Vừa rồi anh hỏi em có chấp nhận cuộc sống này không, anh là chỉ việc hai chúng ta ở khách sạn với ăn cơm trong văn phòng sao? Chẳng lẽ anh không có thói quen đó? Thời gian cũng đã gần một năm rồi."

Bắt đầu từ vụ án của Đàm Tuyết Thiến, sau đó tới vụ án của Tưởng Phỉ Phỉ, bọn họ tới Hongkong, đi Singapore, tình cảnh như vậy đã trải qua vô số lần, thời gian ăn cơm không có, bọn họ chỉ có thể ở khách sạn hoặc nơi làm việc để giải quyết vấn đề.

Cô cầm đôi đũa đưa cho anh, nghiêm túc nói: "Thật ra em cảm thấy mình rất may mắn, anh không biết có rất nhiều phụ nữ phải ăn cơm một mình, có người lập gia đình, ở nhà nấu cơm, chờ chồng về. Có những lúc người chồng bận công tác, bọn họ chỉ có thể ăn cơm một mình, hoặc là ăn cùng con trẻ. Trong tình huống của em, ngay cả ăn cơm cũng có một người đàn ông ở cạnh, đây chắc là may mắn khi kiếp trước em cứu địa cầu này nên hiện tại mới có được."

Bàng Lỗi vốn đưa tay nhận đũa, tay còn lại duỗi tới nắm tay cô, kéo cô về phía mình. Ánh mắt hai người bắt đầu va chạm, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu đan xen nhau. Anh nhướng mày, hỏi: "Là ai dạy em nói những lời này? Lại là Chu Tiểu Vạn sao? Không có cậu ấy em không nói được à?"

"..." Gương mặt Tang Cẩn lập tức đỏ bừng, cô còn tưởng anh sớm đã không để lời Chu Tiểu Vạn nói trong lòng, thật không ngờ lại nhớ rành mạch như thế.

Bàng Lỗi ôm cô: "Buổi tối em ngủ một mình rất sợ phải không? Hay là... Nhớ anh?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, trái tim đột nhiên đập loạn, cô nhịn không được mà nhắc nhở anh một câu: "Chúng ta ăn cơm nhanh lên, em còn muốn đi hỏi Hà Hướng Huy, tìm ra hung thủ."

"Trả lời câu hỏi của anh." Anh lặp lại.

Tang Cẩn nhận ra thời điểm người khác lãng tránh, quấy nhiễu suy nghĩ của anh, thì anh vẫn nhớ rõ vấn đề của mình, hơn nữa quyết phải có được đáp án. Cô cắn răng, chỉ đáp lại một chữ: "Ừ." Sau đó liền đẩy anh ra, lần nữa ngồi thẳng người, bắt đầu ăn cơm.

Người đàn ông đó vẫn quyết không buông tha, anh quay đầu nhìn cô, tiếp tục truy hỏi: "Ừ này của em là sợ, hay là nhớ anh?"

Tang Cẩn chỉ có thể lấy công việc để trốn tránh trả lời: "Đúng rồi, sáng nay đồng nghiệp tới tìm Trình Dung về báo, nhà cô ấy sớm đã không còn ai, bảo vệ nói sáng sớm cô ấy đã xách va li rời đi. Cô ấy rốt cuộc đi đâu?"

Bàng Lỗi nhíu mày: "Cô ấy đi rồi? Cứ một hai năm liền đổi nơi sống, cô ấy chắc chắn vẫn muốn tiếp tục vậy sao? Phái người tìm xem trạm tiếp theo cô ấy sẽ đi." Anh cũng bưng hộp cơm lên, bổ sung một câu, "Ý anh là lúc này là thời điểm đặc biệt, chúng ta phải đảm bảo cô ấy đến nơi an toàn, còn cuộc sống sau này thì tùy cô ấy." Nói xong, anh cũng bắt đầu ăn cơm.

Tang Cẩn gật đầu: "Đúng vậy, quan hệ giữa Hà Phi và Trình Dung hiện tại em vẫn chưa hiểu, nhưng con người Hà Phi này chắc chắn không bình thường. Em sẽ sắp xếp người đi tìm cô ấy."

Hai người vừa ăn cơm vừa tiếp tục bàn luận vụ án. Cơm nước xong, thời điểm thu dọn bàn trà, Tang Cẩn đột nhiên nghĩ tới một chuyện: "Anh nghĩ vì sao Lý Vệ Vĩnh lại uy hiếp Hà Hướng Huy? Nếu Hà Hướng Huy thật sự vì em trai của mình, không cần ai uy hiếp, tự ông ta cũng sẽ đứng ra. Chẳng lẽ Lý Vệ Vĩnh cũng muốn che giấu gì sao?"

https://thuviensach.vn

"Lý Vệ Vĩnh chắc chắn đang có điều che giấu, nhưng không nhất định phải liên quan tới vụ án này. Sự chú ý của ông ta với thôn cổ quá mức bình thường. Chuyện này anh sẽ giải quyết, chờ bắt được hung thủ, anh sẽ tự mình thẩm vấn ông ta. Còn Hà Hướng Huy, tốt nhất ông ta nên tự mở miệng, mà cho dù không, chúng ta vẫn có cách tìm chỗ ẩn thân của hung thủ."

"Anh biết Hà Phi ở đâu sao?"

"Không thể nói là biết, nhưng hắn chắc chắn đang ở khu vực núi Đại Hà."

"..." Tang Cẩn đang uống nước, thiếu chút nữa đã sặc, "Núi Đại Hà lớn như vậy, cho dù chúng ta điều động toàn bộ nhân lực trong cục cảnh sát, thậm chí là xin chi viện thì ít nhất phải mất ba ngày ba đêm. Việc này cũng coi là biết sao? Thôi bỏ đi, tốt hơn là em đi hỏi Hà Hướng Huy, ông ta khẳng định biết rõ vị trí cụ thể."

Tang Cẩn mang rác ra ngoài ném ở sọt cuối hành lang, sau đó tới phòng thẩm vấn.

Trong phòng, Hà Hướng Huy một mình yên lặng ngồi trên ghế dài, hai tay đặt lên bàn, ánh mắt nhìn thẳng vách tường, ngay cả khi có người vào cũng không phát hiện.

Tang Cẩn ngồi xuống, gọi mấy lần, ông ta mới hoàn hồn, câu đầu tiên là: "Cảnh sát Bàng, người thật sự là do tôi giết..." Chờ nhìn rõ người trước mặt không phải Bàng Lỗi, ông ta mới im lặng.

Tang Cẩn đứng dậy rót cho ông ta ly nước, hỏi ông ta có đói bụng không, cần ăn cơm không.

Tâm lý đề phòng của Hà Hướng Huy dường như tăng mạnh, với mọi đề nghị của cô đều từ chối, còn không ngừng khẳng định người là do mình

https://thuviensach.vn

giết.

Nhất thời Tang Cẩn không biết phải bắt chuyện thế nào, đột nhiên nhớ lại chứng mất ngủ của bà ngoại, cô liền hỏi: "Bác sĩ Hà, ông nói xem người mất ngủ có thể dùng thuốc Đông y nào để chữa trị?"

Đề tài này đương nhiên thu hút sự chú ý của Hà Hướng Huy. Ông ta ân cần hỏi cô bao lâu rồi không ngủ ngon, có dùng thuốc gì không, sau đó mới cho phương thuốc: "Khó ngủ nếu để lâu dài sẽ không tốt cho sức khỏe, trước khi ngủ cô có thể dùng bách hợp, hạt sen, phục linh, địa hoàng, toan tảo nhân, hồng táo, cẩu kỷ, quế viên, hoàng tinh, chờ nước sôi rồi bỏ vào nấu. Nó có tác dụng bổ não, an tâm định thần. Cô đừng dùng thuốc ngủ, thuốc Tây không tốt cho sức khỏe. A Phi chính là vì uống nhiều thuốc ngủ nên tính tình không tốt, thường hay mất ngủ."

Nói xong, Hà Hướng Huy căng lớn hai mắt, ông ta phát hiện bản thân vừa nói quá lời, liền giải thích: "Cô cảnh sát, người là do tôi giết, việc này không liên quan tới A Phi, thật sự không liên quan tới nó. Tính tình nó không tốt nhưng nó không giết người, thật sự không có."

Nói xong, ông ta cúi đầu, không nói chuyện nữa.

"Hà Phi có giết người hay không thì tự hắn biết. Bác sĩ Hà, ông hắn biết hắn ta bị bệnh, hơn nữa là bệnh tâm thần. Nếu không sớm điều trị, hắn ta càng ngày sẽ càng hại nhiều người hơn. Tôi biết ông lo cho hắn, nhưng cách mà ông quan tâm không phải giúp hắn, là hại hắn! Hắn hiện tại rốt cuộc ở đâu, ông mau nói cho chúng tôi biết, sau khi tìm được chúng tôi sẽ đưa hắn đi gặp bác sĩ."

"Gặp bác sĩ xong rồi sao? Mấy người không phải sẽ bắt nó lại hả? Mấy người không phải sẽ xử nó tội tử hình sao? Tôi chỉ có một người em trai này mà thôi!" Hà Hướng Huy vô cùng kích động, hai tay dùng sức nắm lấy tay cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn muốn rút ra nhưng không rút được, Hà Hướng Huy càng ngày càng kích động, ông ta đứng dậy, đập mạnh xuống bàn, hai tay bóp chặt cổ cô.

"Hà Hướng Huy... Ông dừng tay!" Tang Cẩn ngửa đầu ra sau, hai tay bắt lấy cánh tay ông ta, muốn đẩy ra ngoài.

Trái lại Hà Hướng Huy dùng tay giữ chặt cổ tay của cô, tay còn lại bóp cổ, miệng không ngừng chửi bậy: "Cái gì là bức lương vi xướng (1) hả? Đều do các người ép hết..."

(1) Bức lương vi xướng: ép người hiền làm kỹ nữ

Tay ông ta càng lúc càng dùng lực, Tang Cẩn gần như sắp tắt thở, nói không ra lời.

Tác giả: Có độc giả nói không muốn xem anh hùng cứu mỹ nhân, vậy ta sẽ nghĩ cách để Đinh Đinh tự cứu mình nhé!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hành Động Truy Bắt

"Anh đang muốn em gác bút để tập binh đao sao?"

Trong phòng đội trưởng cảnh sát, Bàng Lỗi nghe Chu Tiểu Vạn báo cáo tình hình điều tra mới nhất.

Hai người đàn ông cao lớn tựa vào bàn dài, trước mặt là hình ảnh cùng tư liệu của đối tượng truy nã, bên cạnh là tấm bảng màu trắng hình chữ nhật, bên trên vẽ đầy mũi tên, vòng tròn.

Chu Tiểu Vạn đứng một lúc lâu liền ngồi thẳng lên bàn, nhìn tấm bảng, tiếp tục báo cáo: "Hôm qua, khi người của chúng ta lần đầu tới bệnh viện tìm hiểu, có một y tá kể hôm thứ sáu, cô ấy thấy một tên đàn ông trẻ tuổi cãi nhau với phó viện trưởng họ Phùng, theo miêu tả, người này hoàn toàn phù hợp với chân dung tâm lý tội phạm. Cô ấy nói cô ấy mới tới nên không biết người này. Nhưng sau này cô ta lại sửa lời khai, nói gã ta là bệnh nhân tới tìm phó viện trưởng để lý luận, sau đó nảy sinh xung đột. Em vừa nghe liền biết cô ta bị lãnh đạo trách mắng nên mới thay đổi lời nói. Đương nhiên, cô y tá này cũng coi như là người thành thật, em kêu cô ấy đưa thông tin kẻ giả gây sự, cô ấy liền đưa cho em thật."

"Nói việc chính." Bàng Lỗi cắt ngang, hai tay chống trên bàn đột nhiên buông lỏng. Anh xoay người về đi về sô pha, theo thói quen nhìn ra bên ngoài, thấy không có người tới, anh không khỏi nhíu mày, "Nhanh lên, không thì tôi ra ngoài một lát, lập tức trở về."

"Boss, chỉ mới vài phút thôi, anh tới đó chỉ biết dọa Hà Hướng Huy, coi chừng chị em bắt anh quỳ miếng giặt quần áo đó." Chu Tiểu Vạn nhịn

https://thuviensach.vn

không được trêu ghẹo. Bị Bàng Lỗi trừng mắt một cái, anh mới dừng, quay lại chủ đề chính: "Được rồi, em nói chuyện chính. Trọng điểm là hôm nay em đi tìm tên gây sự giả kia, không ngờ thu hoạch rất lớn. Tên gây sự này nói cho chúng ta biết chàng trai hôm đó tranh cãi với phó viện trưởng từng là bác sĩ trong bệnh viện, hơn nữa còn làm bên ngoại khoa, có điều hiện tại đã từ chức. Người này họ Hà, tên đầy đủ là Hà Phi, nghe nói hắn ta tự xưng mình là Tiểu Lý Phi Đao, chắc là fan của Cổ Long."

Bàng Lỗi nghe tới bốn chữ "Tiểu Lý Phi Đao", theo trực giác liền nghĩ tới dao phẫu thuật: "Hắn chỉ lấy tay nghề phẫu thuật làm cái cớ thôi. Có tra được nguyên nhân bọn họ cãi vã không?"

Chu Tiểu Vạn lắc đầu: "Người có mặt ở bệnh viện hôm thứ sáu đều không biết nguyên nhân Hà Phi và phó viện trưởng cãi vã, kẻ gây sự giả này hôm đó trùng hợp ở bệnh viện nên thấy Hà Phi, nhưng hắn ta không nghe được sự tình lúc đó. Hai ngày nay chúng ta có cho người tìm tên phó viện trưởng họ Phùng kia nhưng không tìm được, cũng không có cách nào liên lạc. Hôm nay ông ta không tới bệnh viện, có người nói ông ta xin nghỉ phép."

"Nghỉ phép? Nghỉ phép đi đâu?" Bàng Lỗi có dự cảm không lành.

"Nghỉ phép là việc tư, bình thường không ai để lộ quá nhiều, có lẽ ông ta sợ quấy rầy nên không cho mọi người biết lý do." Chu Tiểu Vạn đứng lên, đi qua sô pha, ngồi đối diện anh.

Bàng Lỗi nghe được tiểu lý phi đao, trực giác đã nghĩ đến dao phẫu thuật,"Hắn là hắn thiện lấy tay thuật đao duyên cớ. Có hay không tra được bọn họ vì sự tình gì khắc khẩu?"

"Đúng rồi, còn một chuyện, hôm nay em và Thích Nguyệt có tới quan bar nơi Phó Đồng làm việc. Có cô gái bán rượu cho biết, tối thứ sáu, cô ấy nghe Phó Đồng và một người đàn ông trẻ cò kè mặc cả, hình như là vì

https://thuviensach.vn

chuyện trả tiền gì đó. Hai người thiếu chút nữa cãi nhau, nhưng sau khi cô ấy tiễn khách trở về lại thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ, còn lên kế hoạch leo núi du ngoạn. Theo miêu tả của cô ấy,tên này hoàn toàn phù hợp với người chúng ta cần tìm."

Nghe cậu báo cáo xong, Bàng Lỗi đứng dậy, tới trước bảng trắng vẽ thêm hai mũi tên, phó viện trưởng họ Phùng, quán bar Phó Đồng. Bao gồm hai mũi tên phía trước, Tôn Diễm - công viên, cả nhà trưởng thôn, toàn bộ đều chỉ về vòng tròn trung tâm: Hà Phi - núi Đại Hà. Mà dưới vòng tròn là Hà Hướng Huy, bên trên là Trình Dung, ở giữa có vẻ một dấu chấm hỏi thật lớn.

Chu Tiểu Vạn ngẩng đầu nhìn tình tiết phát triển của vụ án của những người liên quan trên bảng trắng: "Boss, hiện tại chúng ta có thể xin lệnh bắt người được chưa? Hà Phi là hung thủ, chứng cứ vô cùng xác thật."

Bàng Lỗi thả cây bút trong tay: "Cậu đi sắp xếp trước, chờ cô ấy hỏi Hà Hướng Huy xong, chúng ta lập tức xuất phát. Còn nữa, tiếp tục chú ý phó viện trưởng Phùng, tìm cách liên lạc với ông ta, liên lạc được rồi thì kêu ông ta lập tức về thành phố."

"Ý anh là hung thủ sẽ ra tay với phó viện trưởng Phùng sao? Nhưng ông ta không liên quan tới chất gây nghiện?" Chu Tiểu Vạn nhìn người đang ngồi trên sô pha.

Bàng Lỗi vừa ngồi xuống, cả người giống như đạn súng đột nhiên bắn lên. Anh không trả lời, chỉ trực tiếp hướng ra cửa: "Tôi đi xem cô ấy." Hỏi cung lâu như vậy, có gì nhiều để hỏi thế chứ? Trong lòng thầm tự trách, anh nhanh chóng rời khỏi văn phòng, đi tới phòng thẩm vấn.

Chu Tiểu Vạn chỉ có thể đứng dậy đi theo, trong lòng nhịn không được cười thầm, cậu đến phòng làm việc chưa tới nửa giờ, Tang Cẩn vừa đi cậu liền vào. Trong nửa giờ này, anh vô tình mà cố ý đi tới đi lui, theo thói

https://thuviensach.vn

quen nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ chờ đợi ai. Chu Tiểu Vạn hiện tại có thể xác định, anh không thể chịu được khi rời xa cô. Không sai, đây là chuyện tốt. Vấn đề là ban ngày đã thế, buổi tối không biết... Cậu vừa đi vừa nghĩ thầm, lại không nhận ra bọn họ đã chạy tới cửa phòng thẩm vấn.

"Dừng tay!" Bàng Lỗi đột nhiên quát, một chân đá văng cánh cửa vọt vào phòng.

Chu Tiểu Vạn hoảng sợ, cũng cùng vọt vào. Nhìn tình cảnh bên trong, cậu thiếu chút không thể tin được, Hà Hướng Huy nằm sấp trên mặt bàn, hai tay bị bẻ ra sau lưng, hai chân không ngừng giãy dụa, miệng hô to buông ông ta ra, còn luôn mắng chửi. Tang Cẩn dùng sức đè tay ông ta lại, liều mạng đè xuống.

Chu Tiểu Vạn nhịn không được mà hỏi: "Boss, tại sao lại dừng tay? Nhất định là do Hà Hướng Huy không thành thật!"

Tang Cẩn quay đầu nhìn bọn họ: "Còn không qua đây giúp đỡ!" Nếu chậm thêm một phút, cô sợ sẽ bị Hà Hướng Huy khống chế ngược lại lần nữa.

Chu Tiểu Vạn tiến lên giữ hai tay Hà Hướng Huy, kéo cả người ông ta lên: "Đừng lộn xộn, thành thật một chút!"

Bàng Lỗi một tay kéo cô gái lại, nhìn dấu tay trên cổ cô, anh nhìn Hà Hướng Huy, hét: "Lập tức giam ông ta lại, không có mệnh lệnh của tôi không được thả ra."

"Không được." Tang Cẩn lập tức ngăn cản anh. Cô quay đầu nhìn Chu Tiểu Vạn: "Hà Hướng Huy, chúng tôi tạm thời giam ông lại, khi nào ông chịu nói ra chỗ ẩn náu của Hà Phi, chúng tôi sẽ thả ông ra. Đây không phải bức cung, bởi vì ông..." Cô vội dừng lại, sau đó ra hiệu kêu Chu Tiểu Vạn mang người đi trước.

https://thuviensach.vn

Cô quay đầu nhìn người đàn ông đang tức giận, gương mặt tối đen, hai mắt rõ ràng bắn ra tia lửa.

Bàng Lỗi mồ hôi trên trán cô, gương mặt vốn trắng nõn nay đã ửng đỏ. Trái tim vô cùng khó chịu, anh trầm giọng hỏi cô: "Sao lại như vậy?"

Tang Cẩn ấp a ấp úng, mặt ửng hồng, phân nửa là vì bản thân dùng cách không hợp quy tắc chế phục Hà Hướng Huy.

Lúc ấy, cô bị Hà Hướng Huy một tay bóp cổ, tay còn lại giữ hai cổ tay, cô không thể kêu, dưới tình hình cấp bách, cả người cô bèn trượt xuống dưới bàn.

Hà Hướng Huy thiếu chút nữa bị cô kéo ngửa ra sau, cuối cùng, ông ta không thể không buông hai tay giữ cô ra.

Tang Cẩn dưới gầm nhìn Hà Hướng Huy dạng hai chân, không kịp nghĩ nhiều, cô bật tới dùng chân đá vào chỗ hiểm của ông ta. Hà Hướng Huy đau tới hét to, cuộn mình nằm dài lên bàn, không thể nhúc nhích. Cô bèn nhân cơ hội bắt lấy hai tay ông ta bẻ ra sau lưng, lúc này mới khống chế được.

Hồi tưởng lại tình cảnh khi đó, mặt cô càng đỏ. May là anh không hỏi nhiều, có lẽ vì bản thân cũng tưởng tượng được. Anh kéo cô quay về văn phòng, để cô ngồi trên sô pha, còn mình loay hoay tìm thứ gì đó.

Anh nhớ trong phòng có đặt hộp thuốc chuẩn bị cho cô. Anh mang về sô pha, thoa thuốc lên cổ, tay, những chỗ có thương tích trên người của cô.

Tang Cẩn sợ nhất là lúc anh im lặng như vậy, càng không ngừng giải thích: "Vừa rồi anh cũng thấy đấy, em không sao, em còn bắt được ông ta."

"..."

https://thuviensach.vn

"Thật sự không đau mà, qua vài ngày nữa sẽ khỏi."

"..."

Bàng tướng quân, anh có thể nói một câu với tướng quân phu nhân không?"

"..."

Bàng Lỗi thoa thuốc xong cho cô liền thu dọn, sau đó nghiêm túc nói chuyện: "Thứ nhất, em phải đề cao sự an toàn! Khi cảnh sát đối mặt với côn đồ, em hẳn biết phải làm thế nào đúng không? An toàn là trên hết, không phải giống em, biết rõ hỏi chuyện không được còn tiếp tục thẩm vấn. Thứ hai, sau khi vụ án kết thúc, mỗi ngày 5h sáng em phải dậy tập thể dục cho anh, mỗi ngày chạy bộ 10km. Còn nữa, mỗi ngày phải tập đấm quyền, chừng nào đánh thắng anh em mới được coi là tốt nghiệp!"

"..."Lần này tới lượt cô im lặng, tập thể dục đương nhiên không thành vấn đề, không phải cô vẫn thường xuyên tới phòng tập thể hình sao? Chạy bộ, mỗi ngày 10km, đây không phải là lấy mạng cô hả? Còn muốn đánh quyền, đánh thắng anh mới được tốt nghiệp, điều này có thể xảy ra sao?"

Cô im lặng thật lâu, nhịn không được liền hỏi: "Anh đang muốn em gác bút để tập binh đao sao? Anh có thể đừng lấy chính mình làm vật so sánh không? Em cùng Thích Nguyệt đánh lại anh thì được tốt nghiệp nha?"

Vật so sánh?

Bàng Lỗi không ngừng lặp đi lặp lại ba từ này trong lòng, khóe miệng khẽ động, trực tiếp coi lời mặc cả của cô gạt đi: "Không được, không có gì thương lượng hết. Còn nữa, từ giờ trở đi, không có sự cho phép của anh, em không được một mình tới phòng thẩm vấn gặp nghi phạm." Nói xong, anh đứng dậy đi về bàn làm việc, sau đó liền ném cho cô nhiệm vụ, "Em

https://thuviensach.vn

dựa theo bản đồ điều tra núi Đại Hà, đem tất cả tư liệu liên quan tập hợp lại. Những việc khác không cần em quản, đừng đi lung tung."

Tang Cẩn thấy anh tuy vẫn tức giận nhưng trong lời nói vẫn lộ ra sự lo lắng, cô không dám cãi lại, chỉ đành ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh, đứng dậy trở về vị trí của mình.

Cô về chỗ ngồi, bắt đầu điều tra tài liệu liên quan tới núi Đại Hà, không dám lộn xộn.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Tra tài liệu xong, Tang Cẩn đóng gói thành một tệp gửi cho Bàng Lỗi, lúc này mới thở phào một tiếng, lưng dựa ra sau, duỗi người. Nhìn ghi chép lịch trình, cô bỗng nhớ tới một chuyện liền gọi cho Trình Dung. Điện thoại trước sau vẫn không liên lạc được. Cô gọi thêm một cuộc hỏi đồng nghiệp đã tra ra vị trí của Trình Dung chưa, nhưng kết quả vẫn là không có tin tức.

Tang Cẩn tìm hồ sơ của Trình Dung, gọi cho mấy hãng hàng không xem tuần này cô ấy có đặt vé máy bay không. Không có, bên phía đường sắt và hàng hải cũng tra một lần, nhưng vẫn không có.

Cô buông điện thoại, lần nữa đọc tư liệu của Trình Dung, các mối quan hệ xã hội, trường học đều viết rất đơn giản, riêng mục thành viên gia đình lại bỏ trống. Cô không khỏi thắc mắc, vì sao với một hồ sơ không đầy đủ, cô ấy có thể hành y chứ? Chỉ là, rất nhanh cô nghĩ tới chính mình, loại hồ sơ này đôi khi có đã là tốt rồi.

Cô buông tư liệu xuống, chuẩn bị làm việc, tầm mắt lại xẹt qua lịch để bàn, sau đó đối chiếu với thẻ căn cước của Trình Dung, đột nhiên vô tình phát hiện ngày đó chính là sinh nhật Trình Dung.

Cô nhớ hôm qua có người tới báo, tối thứ sáu gần công viên phía Đông, có người hỏi đường đi mua bánh ngọt. Cô không khỏi chấn động, lập

https://thuviensach.vn

tức đứng dậy đi vào phòng, đem phát hiện này nói cho Bàng Lỗi.

Bàng Lỗi nhíu mày: "Em nghi ngờ hung thủ mua bánh ngọt là vì Trình Dung sao? Việc này có vấn đề gì?"

"Bánh ngọt này không phải chiếc bánh sinh nhật bình thường, điều này chứng minh mục đích thật sự của hung thủ là Trình Dung. Hiện tại Trình Dung đã mất tích."

"Trình Dung mất tích?" Bàng Lỗi nhanh chóng gọi điện thoại xác nhận. Nghe câu trả lời từ đầu bên kia, anh ra lệnh, "Lập tức đi tìm Trình Dung, kêu chủ nhà tìm cách mở cửa phòng trọ cô ấy, cẩn thận kiểm tra từng góc phòng xem có manh mối gì để lại không?"

Tang Cẩn vô cùng bất an, nếu sáng nay cô không thả Trình Dung đi, cô ấy chắc chắn sẽ không mất tích. Cô nhịn không được mà hỏi: "Liệu có khả năng cô ấy bị hung thủ bắt đi rồi không?" Suy đoán này càng khiến cô không yên lòng.

Bàng Lỗi lắc đầu: "Em không hiểu đàn ông rồi. Hung thủ tính tình ngạo mạn, người phụ nữ hắn muốn chinh phục nhất định phải cam tâm tình nguyện đi theo, nếu không hắn sẽ không tùy tiện ra tay ép buộc. Nếu hắn muốn dẫn cô ấy đi thì đã không chờ tới hôm nay.

"Nhưng hắn ta không phải đàn ông bình thường! Còn nữa..." Trong đầu Tang Cẩn còn một nghi vấn, cô chưa kịp nói ra thì cửa phòng lập tức truyền tới tiếng gõ cửa. Cô lập tức xoay người đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Chu Tiểu Vạn mang biểu tình ngưng trọng xông vào: "Boss, có chuyện rồi!"

Tang Cẩn nhanh chóng đóng cửa, cùng đi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn nói hai ba câu đã báo cáo xong tin tức. Bàng Lỗi không nhiều lời, trực tiếp hạ lệnh: "Lập tức truy nã, điều động lực lượng xuất kích, toàn bộ truy bắt hung thủ!"

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tìm Kiếm Giấc Ngủ

"Để em đi đi, em muốn đi cùng anh."

Sau khi Bàng Lỗi phát lệnh truy bắt, Chu Tiểu Vạn lập tức nhận lệnh, rời đi sắp xếp mọi chuyện.

Tang Cẩn đứng nhìn anh thay đồng phục cảnh sát, đeo súng phòng vệ lên người. Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhanh chóng tiến lên, thỉnh cầu: "Em cũng đi."

"Em đi làm gì? Ở đây giúp cục trưởng xử lý những chuyện khác, chờ tin bọn anh."

"Anh không cho em đi, em sẽ lập tức gọi điện mách mẹ anh..."

"Tang Cẩn!" Bàng Lỗi giận tới nghiến răng, cô gái này hiện tại lại mượn chuyện uy hiếp anh!

Khóe miệng Tang Cẩn khẽ động, cô cúi đầu, không biết phải nói thêm gì. Cô rất rõ hiện tại hung thủ mà bọn họ đối mặt là dạng gì, tinh thần biết thái, hành động tàn bạo, tất cả gần như đều dùng từ ngữ đáng sợ nhất để miêu tả.

Chưa đến 24h, Tôn Diễm, Phó Đồng, một nhà trưởng thôn năm người đều bị giết. Từ tin tức mới nhất của Chu Tiểu Vạn, ba người nhà của phó viện trưởng Phùng, vợ, con trai, con gái ông ta trên đường từ núi Đại Hà trở về đi ngang công viên thì đột nhiên mất tích, sống chết hiện tại chưa rõ.

https://thuviensach.vn

Trình Dung cũng không biết đang ở nơi này. Những người này rất có khả năng đều rơi vào tay Hà Phi.

Địa hình núi Đại Hà hiểm trở, cảnh sát bọn họ có thể giải cứu những người này không vẫn còn là điều chưa thể chắc chắn. Thậm chí, an nguy của bọn họ cũng không cách nào đảm bảo.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tang Cẩn càng thêm khó chịu, không có cách nào để bình tĩnh lại. Trước đây cô không thể hiểu tâm lý sợ hãi này của Trâu Nhã Mai, nhưng thời khắc này, cô lại cảm nhận được, sự sợ hãi như cây kim kích thích từng tế bào trên người của cô, chỉ cần nghĩ tới, từng bộ phận trên cơ thể cô đều chịu sự tra tấn.

Cô đột nhiên trở nên kích động, tiến lại ôm anh từ phía sau: "Để em đi đi, em muốn đi cùng anh."

Cô muốn từng giây từng phút nhìn anh an toàn, cho dù có gặp nguy hiểm, ít nhất khi ở cạnh anh cô sẽ cảm thấy an tâm. Kêu cô ở đây chờ, sự dày vò này khiến cô sống không bằng chết.

Anh nghe giọng nói của cô tiếp tục truyền tới: "Thể lực em tốt lắm. Nửa năm ở Hongkong em có tập bắn súng. Tuy rằng em không có công phu quyền cước nhưng em biết dùng súng. Để em đi được không?

Cô gần như đang cầu xin anh, để anh không thể từ chối. Do dự một hồi, anh cuối cùng cũng lên tiếng: "Được."

"Cảm ơn anh, em đi thay đồ ngay." Cô gái gần như cao hứng tới nhảy dựng lên, hai tay trói chặt người đàn ông lập tức buông xuống. Cô chạy tới, kiễng chân hôn anh. Không chờ anh phản ứng lại, cô đã xoay người rời khỏi văn phòng.

Bàng Lỗi nhìn bộ dáng vui sướng của cô như chú chim nhỏ, khóe miệng bất giác cong lên, nhưng trong lòng anh cực kỳ mâu thuẫn, cô chẳng

https://thuviensach.vn

lẽ không biết chuyến đi này vô cùng nguy hiểm sao?

Thời gian rất gấp, anh cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi tới phòng thẩm vấn. Trên đường, anh còn gặp hai người.

Hai phòng thẩm vấn đều có người, trong một phòng Thích Nguyệt đang tiếp tục thẩm vấn Hà Hướng Huy, truy hỏi vị trí của Hà Phi. Ở căn phòng khác, đối diện Chu Tiểu Vạn là một người đàn ông xa lạ, ông ta mặc áo màu trắng, hẳn là phó viện trưởng Phùng.

Bàng Lỗi đẩy cửa tiến vào, bước tới giữa hai người bọn họ. Hai tay anh chống lên bàn, nhìn thẳng người đàn ông mặc áo trắng: "Phó viện trưởng Phùng sao? Từ khi phát hiện vụ án giết người trên núi Đại Hà, chúng tôi đã hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào ra vào núi, cảnh sát bên trong cũng phải rút lui. Ông vui lòng nói cho tôi biết, vì sao ông lại ở trong đó, vì sao người nhà ông hôm nay mới từ công viên ra ngoài? Ông và Hà Phi rốt cuộc có mâu thuẫn gì?"

"Con trai tôi nói muốn săn thú nên vợ tôi cùng các con đã lên núi hôm thứ bảy. Đáng lẽ tôi cũng đi theo nhưng vì hôm qua có cuộc phẫu thuật phải làm, cho nên không thể đi cùng. Hôm nay khi đọc tin tức tôi mới biết trên đó có nguy hiểm, vì vậy mới muốn đưa bọn họ về, nào ngờ lại xảy ra chuyện. Hà Phi này cậy tài khinh người, không coi lãnh đạo và đồng nghiệp vào mắt, hắn ta gây ra tai nạn trong cuộc phẫu thuật do uống rượu nên tôi mới cho hắn nghỉ việc tạm thời. Nào ngờ hắn ta không biết hối cãi, lại còn đâm đầu vào nghiện ngập. Hôm thứ sáu, hắn ta tới tìm tôi, nói tôi phải bồi thường tổn thất cho hắn. Vì vậy, tôi đã cho hắn ta một khoản tiền..."

Bàng Lỗi xua tay: "Không cần giải thích dài dòng, tôi không có thời gian nghe ông nói lung tung. Rõ ràng trong lời khai của ông đã để lộ trăm ngàn chỗ hở. Cái gì là phẫu thuật hả? So với tính mạng người nhà ông còn quan trọng hơn sao? Trong bệnh viện chỉ có ông là bác sĩ hả? Ông cho hắn ta tiền, vì sao không chuyển khoản mà lại dùng tiền mặt? Có phải sợ để lại

https://thuviensach.vn

chứng cứ gì không? Ông trả lời đi, rốt cuộc vì có cuộc phẫu thuật nên không đi đón người nhà, hay là ông sợ để lộ bí mật gì đó nên mới lén đi tìm người, không tìm được nên mới báo án?"

"..." Người đàn ông mặc áo trắng cúi đầu.

Ông ta nhanh chóng thừa nhận bản thân từng ăn cắp đề tài nghiên cứu của Hà Phi, vì sợ sự tình bại lộ nên cố ý làm khó dễ hắn, lấy cớ say rượu vào phòng mổ để sa thải. Ngày thứ sáu, Hà Phi tới bệnh viện tìm ông, yêu cầu ông khôi phục chức vị cho hắn, hắn có thể bỏ qua chuyện cũ nhưng ông ta không đồng ý.

"Hà Phi là người có thực lực, nhưng chuyện hắn ta nghiện ngập cũng là sự thật, trước đây từng có bệnh nhân phàn nàn về hắn. Tôi cho hắn tiền, kêu hắn rời đi. Hắn không đồng ý, hiện tại chắc chắn là ghi hận trong lòng, muốn trả thù nên mới bắt vợ tôi và hai đứa nhỏ. Chiều qua tôi và bọn họ đã mất liên lạc. Cảnh sát, các anh nhất định phải giúp tôi cứu bọn họ, bao nhiêu tiền tôi cũng không tiếc."

Bàng Lỗi đứng thẳng người: "Nửa cái mạng cũng không dùng tiền của ông mua được đâu, đừng làm chuyện vô nghĩa nữa. Trong lúc bọn họ lên núi có chụp ảnh hay phát hiện thứ gì khác thường không? Tốt nhất ông nên đem những gì mình biết nói ra không sót một chữ, nếu còn che giấu, đừng trách tôi không nhắc nhở, tính mạng vợ ông và hai đứa nhỏ rất có khả năng sẽ bị chính tay ông chôn vùi!"

"Được được, tôi sẽ nói, xin các anh nhất định phải cứu bọn họ."

"Tiểu Vạn, cậu ghi chép lời khai của ông ta." Anh kêu Chu Tiểu Vận tiếp tục thẩm vấn, sau đó xoay người, vừa tới cửa đã thấy một cô gái mặc đồng phục cảnh sát.

Tóc dài cô giấu trong mũ, cả người rực rỡ hẳn lên. Thân hình mềm mại của cô không bị thứ đồng phục này che lấp, ngược lại còn toát ra khí

https://thuviensach.vn

khái oai hùng, hoàn toàn đối lập với hình tượng dịu dàng của ngày thường.

Tang Cẩn đứng ngoài cửa nghe cuộc thẩm vấn của phó viện trưởng Phùng. Nghĩ tới Hà Phi vì thiếu nợ Phó Đồng mà đi nhận tiền của phó viện trưởng, cô không khỏi thở dài một tiếng. Tinh thần hắn ta hiện tại vô cùng nghiêm trọng, nếu hôm qua bắt cóc vợ cùng hai đứa con của phó viện trưởng, bọn họ nói không chừng... Cô không dám nghĩ tiếp.

Thấy Bàng Lỗi đi tới, cô nhìn anh, cười cười: "Em vừa qua phòng Hà Hướng Huy, Thích Nguyệt đang ở đó. Ông ta có lẽ cảm thấy hổ thẹn nên cung cấp cho chúng ta rất nhiều manh mối hữu dụng. Hiện tại chúng ta có thể xuất phát rồi."

"Ừ." Bàng Lỗi nắm tay cô, kéo cô ra khỏi phòng thẩm vấn. Ra tới cửa, anh đột nhiên dừng bước, không nói tiếng nào đã kéo tay áo của cô.

Tang Cẩn không khỏi thắc mắc, anh ấy đang làm gì vậy? Rất nhanh cô liền phát hiện, anh là đang xác minh xem cô có mặc áo chống đạn chưa.

Xác nhận xong, hai tay lên vai cô, để cô nhìn thẳng vào mình: "Từ giờ trở đi, không có lệnh của anh em không được lộn xộn. Mỗi giây mỗi khắc đều ở trong phạm vi của anh, biết không?"

Tang Cẩn nhanh chóng đứng thẳng người, tay phải đưa lên huyệt thái dương, hành quân lễ: "Thưa trưởng quan, tôi đã rõ!" Cô dám không rõ sao?

Khóe môi cong lên, Bàng Lỗi duỗi tay kéo tay cô xuống, hai người nhanh chóng rời đi, Chu Tiểu Vạn cùng Thích Nguyệt cũng đã theo kịp.

Đội cảnh sát tinh nhuệ nhất đang chờ lệnh xuất phát, trực thăng trên trời lượn qua mấy vòng, hẳn là chuẩn bị thẳng tiến núi Đại Hà. Tang Cẩn và Bàng Lỗi leo lên một chiếc trực thăng, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt lên chiếc trực thăng khác.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu Tang Cẩn tham gia hành động truy bắt lớn như vậy, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương.

Thỉnh thoảng cô sẽ nghĩ tới Trình Dung, cô ấy hiện tại rốt cuộc đang ở đâu?

.....

Hoàng hôn, ngoài biển cả.

Gió biển đưa từng cơn sóng vỗ vào bãi đá ngầm làm phát ra tiếng vang thật lớn.

Trên con đường dẫn ra bờ biển có một thân ảnh màu đen. Chiếc váy màu đen giúp cô gái tô điểm vòng eo quyến rũ, mái tóc tung bay theo gió.

Cơ thể gầy gò cứ đứng lặng lẽ như vậy, cô thờ ơ với mặt biển trước mặt như lạnh nhạt với tất cả trên thế gian.

Trình Dung không biết chính mình đã đứng đây bao lâu, mọi suy nghĩ sớm đã chết lặng. Ai là người bị truy nã, lý do vì sao, tất cả đều không liên quan tới cô. Cô phải đi làm chuyện của mình, nhưng cô phải làm gì đây?

Trong lòng đột nhiên có một âm thanh vang lên chỉ dẫn cô đi về phía trước:

...

Tôi đi tìm giấc ngủ,

Một giấc ngủ không mộng mị,

Giống như bãi cát dưới ngày hè chói chang

Đặt quần áo bên cạnh

https://thuviensach.vn

Tôi muốn vượt qua chính tôi

Và quên đi nó.

Tôi đi vào bóng tối

Tất cả mọi thứ đều ở lại bên ngoài

Lượn qua lượn lại

Giống hơi thở của đại dương.

...

Từng bước từng bước đi về phía trước, tới cuối con đường, chân đặt ngay mép, chỉ cần cô bước thêm một bước về trước, tất cả mọi thứ đều sẽ chấm dứt. Do dự một hồi, cô quyết định ngừng bước. Ngay thời khắc này, chuông di động vang lên, là chuông báo tin nhắn.

Không biết có gì thôi thúc, Trình Dung lấy điện thoại. Nhìn cái tên vừa quen thuộc mà vừa xa lạ, trái tim cô đột nhiên run lên.

Cô mở tin nhắn, cánh tay cũng theo đó run lên. Nhìn tin nhắn trên màn hình, hai mắt cô căng lớn, dường như không tin đây là sự thật:

Sinh nhật vui vẻ, mỗi năm đều như hôm nay, mỗi tuổi đều như hiện tại.

Điều kiện là, cô không được chắp tay giao sinh mệnh của mình cho người ban sự sống cho cô.

Nếu cô từ bỏ, cô sẽ thua cuộc.

...

https://thuviensach.vn

Nhìn tin nhắn, tầm mắt Trình Dung có chút mơ hồ, đây là do anh ta gửi sao? Hai tay cô ôm di động ngồi xổm xuống đất, im lặng mà nhìn mặt biển. Không nước mắt, nhưng cô thật sự rất đau lòng.

Vì sao mỗi lần đều như vậy? Vì sao ngay thời điểm muốn từ bỏ tất cả, tia dũng khí cuối cùng của cô đều bị một câu nói của anh ta dập tắt?

Lần đầu tiên thấy cô dùng dao cắt loạn trên thi thể, anh không kinh hãi như những người khác, ngược lại còn khen cô: "Khó trách cô chuyên nghiệp như vậy, nhưng nhớ chú ý vệ sinh và an toàn."

Lần thứ hai, thời điểm bọn họ và tòng phạm từ hiện trường trở về, anh nhắc cô: "Đừng suốt ngày mặc đồ màu đen, màu trắng và vàng nhạt cũng rất hợp với cô."

Lần này, anh lại nhớ sinh nhật của cô!

Cô biết tin nhắn này chỉ là thuận tay nhưng cô lại vô cùng cảm động. Vì cảm thấy bản thân là một con quái vật, cho nên mỗi lúc cô đều cố ngụy tạo vẻ lạnh lùng bên ngoài. Nhưng vì sao mỗi lời nói của anh đều vượt qua rào cản này, khiến cô cảm thấy đau đớn?

Ngay từ đầu, cô nghĩ đau đớn cũng tốt, ít nhất là so với chết lặng. Nhưng cơn đau càng lúc càng lớn, lớn tới mức khiến cô không thể không nhượng bộ. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Làm thế nào để dừng sự đau đớn này đây?

Trình Dung nhìn lại tin nhắn, mỗi một lần nhìn, tia quyết tâm và dũng khí lại mất đi một chút, cuối cùng, cả người ngã khuỵu xuống đất.

Chuông di động lần nữa vang lên.

Trình Dung nhìn dãy số lạ trên màn hình, không cần đoán cô cũng biết là ai. Đột nhiên nhớ lại lệnh truy nã trong tin nhắn, trái tim thôi thúc cô

https://thuviensach.vn

phải nghe máy.

Trong điện thoại vẫn truyền tới giọng nói bằng tiếng Anh: "Hi, my irene..."

"Nói tiếng Trung đi! Anh là người Trung Quốc, nói tiếng nước ngoài làm gì?" Trình Dung vừa nói vừa đứng lên, sửa sang lại quần áo đang xộc xệch.

Giọng nói trong điện thoại đột nhiên dừng lại, có lẽ người ở đầu bên kia không ngờ cô sẽ lên tiếng. Im lặng một lát, hắn ta mới tiếp tục: "Dung, em đang ở đâu? Anh muốn gặp em, tổ chức sinh nhật cho em."

"Anh thả ba người kia ra, tôi sẽ nói cho anh biết tôi đang ở đâu." Trình Dung khẽ thở dài, có lẽ, cô có thể làm thêm chút gì đó.

"Chỉ cần em tới đây thì chính em có thể tự mình làm. Lúc này anh nói đã thả bọn họ, em tin sao? Từ đầu tới cuối em chưa từng tin anh yêu em. Trên đời này chỉ có anh mới có thể yêu em, bởi vì chỉ có anh biết em cần thứ gì."

"Những lời này anh không cần nói. Tôi đang ở bờ biển." Cuối cùng Trình Dung vẫn nói địa chỉ cho hắn.

Không ngờ, hắn không tới bờ biển trực tiếp tìm cô, ngược lại cho cô địa chỉ kêu cô tới chờ, hắn sẽ tới đón.

Lúc này Trình Dung mới nhận ra người đàn ông này đã là một tên hung thủ với kinh nghiệm giết người phong phú, hắn ta đã cảnh giác với cô. Cô nằng nặc đòi hắn tới, hắn lại nói phải dập máy, cuối cùng để lại một câu: "Tới hay không tùy em."

"Hà Phi, anh thay đổi rồi, không phải anh nói rất yêu tôi sao? Anh không tin tôi."

https://thuviensach.vn

"Anh tin em, nhưng lòng tin có ích gì? Thế giới này không hiểu chúng ta, thế giới này chỉ có mình anh hiểu em, mình em hiểu anh. Em có thể lựa chọn báo cho cảnh sát, nhưng anh không sợ nói em biết, bọn họ tới một người thì chết người. Người chết đầu tiên là ai, chắc em cũng rõ."

"Hà Phi, anh đừng làm bậy! Tôi và anh ấy không có quan hệ gì cả, anh ấy có bạn gái rồi, bọn họ rất yêu nhau..."

Hai bên im lặng một lúc, qua một đoạn thời gian, cô mới lên tiếng lần nữa: "Tôi sẽ không báo cảnh sát. Hiện tại, tôi đi tìm anh."

"Vứt điện thoại ra biển đi, dù sao em cũng không dùng tới nó. Anh chờ em."

"..."

Trình Dung do dự không biết có nên gọi điện cho cảnh sát trước hay không. Suy nghĩ một hồi, cô quyết định vứt điện thoại ra biển, sau đó xoay người rời đi.

Tác giả: Trình Dung điên rồi mới vứt điện thoại sao? Mọi chuyện khẳng định đều có nguyên do, chắc mọi người cũng thấy.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thế Ngoại Đào Nguyên

"Đúng vậy, trong thế giới hỗn loạn này, mọi người đều có bệnh."

Ánh tà dương đỏ rực như máu treo trên đỉnh đầu, gió rừng nổi lên bốn phía.

Đội cảnh sát đã tới núi Đại Hà, bọn họ chọn một vùng đất bằng phẳng làm trung tâm chỉ huy hành động giải cứu con tin. Trung tâm chỉ huy cách hiện trường vụ án của Phó Đồng không xa, nơi này cũng được chọn căn cứ theo manh mối mà phó viện trưởng Phùng và Hà Hướng Huy cung cấp. Nơi xuất hiện cuối cùng của ba mẹ con gần đây, hoạt động bình thường của Hà Phi trong núi cũng trong khu vực này.

Lúc này, tổ trưởng từng phân đội đứng vây quanh Bàng Lỗi, nghe anh chỉ huy. Tang Cẩn đứng cạnh anh nhất nhìn bản đồ, chăm chú nghe anh giải thích.

Trên bản đồ, địa điểm của bọn họ được đánh dấu bằng ngôi sao thật to. Lấy đó làm trung tâm, ba vòng tròn đồng tâm khác bán kính bao trọn dãy núi Hà Sơn. Ba vòng tròn này chia núi Hà Sơn thành ba khu vực.

Bàng Lỗi chia nhân lực hiện có thành sáu đội, hai đội tìm kiếm một khu vực. Sắp xếp như vậy có thể tiết kiệm thời gian, cũng sẽ không để sót một ngóc ngách. Phối hợp với đội dưới đất là trực thăng tìm kiếm cứu nạn bên trên.

Sắp xếp xong, sáu đội trưởng nhận lệnh đi xuống, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt mỗi người dẫn một đội tìm kiếm trong vùng trung tâm, vùng

https://thuviensach.vn

mà cả đội lấy làm trọng điểm. Khu chỉ huy tạm thời chỉ để lại vài nhân viên phối hợp chỉ huy với anh, đồng thời điều chỉnh phương án kịp lúc.

Tất cả đều sắp xếp ổn thỏa, Tang Cẩn mở nắp chai nước khoáng đưa cho anh, ánh mắt nhìn bản đồ bên dưới.

Dãy núi nhấp nhô, địa thế gập ghềnh, nơi nơi đều có vết nứt gãy tạo thành vực thẳm sâu không thấy đáy, bên trên là một tầng mây mù. Cuộc tìm kiếm chắc chắn sẽ càng gặp khó khăn vào ban đêm.

Cô nhịn không được mà hỏi: " Phạm vi tìm kiếm của chúng ta lớn như vậy liệu có lãng phí thời gian không? Lỡ đâu bọn họ trốn trong một hang động, chúng ta làm thế sẽ gặp chút khó khăn."

Bàng Lỗi một hơi uống cạn chai nước, sau đó giải thích với cô: "Trước khi trời tối phải loại bỏ trường hợp này." Anh không nói rõ, chỉ xoay người quay lại bàn làm việc. Anh cầm một tờ tư liệu, thuận miệng hỏi: "Vừa rồi em mượn điện thoại của anh làm gì?" Anh không nhìn cô, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn tờ tài liệu trong tay.

Tang Cẩn định tiếp tục truy hỏi vấn đề vừa rồi, nhưng nghe anh hỏi, cô cắn môi, cuối cùng thẳng thắn thừa nhận: "Em dùng điện thoại của anh nhắn tin cho Trình Dung, em sợ dùng điện thoại của mình nhắn cô ấy sẽ không xem. Em không nói gì cả, chỉ chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ, kêu cô ấy đừng suy nghĩ miên man. Hiện tại tâm trạng cô ấy không tốt, em sợ cô ấy nghĩ quẩn, càng sợ cô ấy chủ động để Hà Phi khống chế, cả hai tình huống này đều vô cùng nguy hiểm.

Bàng Lỗi thả tài liệu trong tay xuống, sau đó cầm cuốn sách có tựa Walden lên. Anh mở ra, tầm mắt nhìn hàng chữ đầu tiên: Có một ngôi nhà lý tưởng nào gánh chịu được tất cả sự hắc ám không?"

"Thứ này tìm được trong nhà trọ của Trình Dung, cô ấy hình như có vẻ thích Walden, những lời phê bình bên trên có nội dung khá giống với

https://thuviensach.vn

đoạn ghi âm của Hà Phi."

Tang Cẩn nhìn cuốn sách trong tay anh, nghe anh giải thích.

Bàng Lỗi lật sách xem: "Điều này chứng minh Hà Phi từng tới nhà trọ của Trình Dung, hắn là lúc cô ấy không có ở nhà. Người này khẳng định luôn theo dõi cô ấy."

"Điều này rất có khả năng. Bằng không, hôm thứ bảy, làm sao hắn ta biết Trình Dung và Tôn Diễm cãi vã trong phòng tập chứ? Có một việc em không rõ, hắn ta theo dõi Trình Dung, lại không đối mặt trực tiếp, cũng không làm hại cô ấy, tình cảm hắn dành cho cô ấy rốt cuộc có phải tình yêu không? Vậy Trình Dung đối với Hà Phi thì sao? Trước đây bọn họ chắc chắn đã có quen biết, cô ấy trốn tránh hắn ta, liệu có phải vì chuyện gì đặc biệt không?"

Tang Cẩn lo mình nói không rõ, liền tiếp tục giải thích: "Lấy một ví dụ, Walden liệu có phải là quyển sách cả hai cùng yêu thích hay không? Kỳ thật em luôn cảm thấy bọn họ có nhiều chỗ tương tự, có lẽ trong lòng Trình Dung, hai người bọn họ chính là đồng loại, cô ấy phủ nhận mình thích Hà Phi, giống như cô ấy không thích bản thân mình vậy. Nhưng trên thực tế, người cô ấy thích chính là Hà Phi, cô ấy không thừa nhận, không thích, nhưng vĩnh vĩnh không thể phủ nhận sự thật. Nếu cô ấy nghĩ như vậy, em lo lúc này cô ấy đã ở trong tay Hà Phi."

Bàng Lỗi thả xuống sách xuống, nhìn cô, hai mắt nhíu lại, tâm lý tựa hồ có chút phức tạp. Chuyện tình cảm đương nhiên không phải sở trường của anh, anh chỉ có thể lý luận: "Nhưng cô ấy biết Hà Phi là tên giết người tàn bạo, vô cùng nguy hiểm."

"Đây mới là chỗ khiến người ta đau đầu. Trình Dung và Hà Phi có chút tương đồng, nhưng điểm khác nhau lớn nhất chính là cô ấy có thể cảm nhận được tình yêu, mặc dù cô ấy không có cách đáp lại, cô ấy đối với mọi

https://thuviensach.vn

người lạnh lùng, nhưng trước sống chết, cô ấy vẫn còn lòng trắc ẩn, giống như sáng qua, thời điểm cô ấy thấy nạn nhân là Tôn Diễm, phản ứng đầu tiên của cô ấy chính là tiếc hận."

"Làm sao em biết cô ấy vẫn cảm nhận được tình yêu?" Bàng Lỗi nhìn cô, ánh mắt vẫn tỏ ra không hiểu.

Tang Cẩn không giải thích, trong đầu chỉ nhớ lại lần đầu bọn họ gặp nhau. Tại ký túc xá sinh viên, lần đầu nhìn hai người, cô còn tưởng hai người là tình nhân. Khi ấy cô còn muốn giải thích với Trình Dung, kêu cô ấy đừng hiểu lầm nhưng Trình Dung lại hiểu lầm. Cô tin Trình Dung có lẽ thuộc loại người tinh thần không bình thường, nhưng vì chính cô ấy cũng biết điểm này nên không cô ấy không ngừng chống cự, mà người đàn ông trước mặt này có lẽ khiến cô ấy cảm nhận được tình yêu của người bình thường, cho nên cô ấy mới đỏ mặt. Loại tình cảm này tuy rằng chỉ là đơn phương nhưng đối với Trình Dung mà nói lại chính là tinh thần rất lớn.

Tang Cẩn không biết nếu cô không xuất hiện, Trình Dung liệu có phải vẫn tiếp tục giữ sự im lặng, cuối cùng sẽ rời khỏi anh hay không. Vấn đề này cô không muốn biết đáp án, bởi vì cô đã xuất hiện, mà người đàn ông này hiện tại đã thuộc về cô, cô không vĩ đại tới mức chắp tay nhường người mình yêu như vậy. Lúc này cô chỉ hi vọng bọn họ có thể thuận lợi giải cứu con tin, bao gồm Trình Dung, còn chuyện sau này bây giờ cô không dám nghĩ.

Trong lúc Tang Cẩn đang trầm tư thì Bàng Lỗi đã bị một cảnh sát kêu đi. Cô ở lại, tiếp tục tìm đọc tin tức và tư liệu đang có.

.....

Trên con đường mòn chật hẹp, một bên là núi, một bên là vực sâu không thấy đáy.

https://thuviensach.vn

Một nam một nữ sóng vai đi cùng nhau, cô gái đi bên trong được người đàn ông nắm tay. Hắn ta cẩn thận che chở cho cô, cố gắng giúp cô không bị bụi gai đâm trúng.

Thỉnh thoảng Trình Dung sẽ quay đầu nhìn hắn. Nhiều năm rồi không gặp, người đàn ông này vẫn mắt sáng mày kiếm, gương mặt tuấn tú, hắn xuất hiện trong chiếc áo khoác dài, bước đi nhanh lẹ trông có vẻ lãng tử. Cô nhịn không được mà cảm thán trong lòng, một người đàn ông như vậy nếu xen lẫn trong đám người chắc chắn không ai nhận ra đây là tên ác ma giết người không chớp mắt.

"Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa? Anh rốt cuộc muốn dẫn tôi đi đâu?" Trình Dung lên tiếng hỏi.

Cô không rõ phương hướng bọn họ đang đi, chỉ nhớ bản thân rời khỏi bãi biển, lái xe đến chỗ hắn ta chỉ định. Vừa bước xuống, không biết hắn xuất hiện từ đâu, cô bị hắn dắt chạy đi. Đi thuyền qua sông, leo núi đi qua sơn động, lách qua khe sâu lên núi, xuống đèo... Loanh quanh lòng vòng như vậy, cô thật không nhớ hai người đã đi bao lâu.

Mặt trời đã sắp xuống núi nhưng hắn dường như không có ý định dừng lại.

"Sắp tới nơi rồi. Chúng ta sẽ ở đây, vĩnh viễn ở lại nơi này." Hà Phi nhìn cô, gương mặt tràn đầy dịu dàng, "Dung, ở nơi này em nhất định sẽ thích."

"Muốn ở thì cũng là hai người chúng ta, nhiều người anh không biết phiền hả?" Trình Dung vừa nhắc tới đề tài này, hắn không còn nói chuyện. Cô không khỏi bất mãn, trực tiếp truy hỏi, "Hà Phi, anh không phải đã giết bọn họ rồi chứ?"

"Bọn họ đều thuộc về em. Dung, chẳng lẽ em không nhớ mình từng nói muốn giết người sao?"

https://thuviensach.vn

"Đúng, nhưng đó chỉ là nói thôi. Hà Phi, đây là một căn bệnh, căn bệnh rất đáng sợ, anh hiểu không?"

Hắn khẽ cười, không hề trả lời vấn đề của cô, chỉ nói một câu mơ hồ: "Đúng vậy, trong thế giới hỗn loạn này, mọi người đều có bệnh."

"..." Trình Dung giãy tay ra, dừng bước, để hắn ta đi trước, cô đi sau.

Hắn cũng không cưỡng cầu, tiếp tục phát biểu cách nhìn của mình về thế giới, nói một hồi, bọn họ lại nhắc về khoảng thời gian học tập ở Mỹ, rồi trong một lát lại chuyển qua công việc của hắn ở bệnh viện. Cuộc trò chuyện này lúc nào cũng có thể chuyển chủ đề, không hề có trọng điểm.

Trình Dung chỉ im lặng nghe, thỉnh thoảng phụ họa vài câu, nhân lúc hắn không để ý, cô thừa dip bẻ hoa cỏ ven đường. Nếu cảnh sát tìm nạn nhân đi qua nơi này, có lẽ sẽ nhìn thấy.

Cuối cùng bọn họ tới chỗ giao giữa hai dãy núi, ở giữa có một con sông rộng khoảng 3 mét, trên mặt nước có chiếc thuyền gỗ. Hắn đỡ cô lên thuyền, còn mình ở phía sau chèo. Chiếc thuyền nhỏ dọc theo dòng nước xuôi đi.

"Làm sao anh tìm được nơi hẻo lánh như vậy?" Trình Dung ngồi ở đuôi thuyền nhìn người đàn ông đang chèo thuyền.

"Mới đây thôi. Lúc anh còn ở cùng anh trai trên núi, anh ấy thường mang anh lên rừng hái thuốc. Đây chính là hồ Walden lý tưởng của em."

"Hồ Walden? Đó chỉ là một lý tưởng thôi. Anh không phải không biết Thoreau chỉ ẩn cư hai năm để viết sát. Con người không thể rời khỏi xã hội."

"Sống trong xã hội đông đúc, em vui sao? Dung, anh biết em không hạnh phúc. Cho nên chúng ta vào rừng, rời xa đám người thị phi, em mới

https://thuviensach.vn

có thể vui vẻ."

Trình Dung lại lần nữa trầm mặc, cô đột nhiên nhận ra lời hắn nói cô không thể phản bác. Mặc dù là vậy nhưng sự thật hoàn toàn không đúng, nếu không sai, hắn ta làm sao lại biến thành như vậy?

Chiếc thuyền nhỏ cuối cùng cũng cập bến. Hai người lên bờ, hắn kéo cô dọc theo khe núi đi về phía trước. Dòng nước vốn chật hẹp cuối cùng đổ vào hồ nước yên tĩnh. Cạnh hồ có một căn nhà nhỏ, cạnh đó có xây con đường gỗ kéo dài tới trung tâm mặt hồ. Giữa chiều, nơi này vô cùng an tĩnh.

Trình Dung dừng bước nhìn thế ngoại đào nguyên trước mắt, trong lòng thật không thể tưởng tượng. Chưa kịp định thần, hắn ta đã kéo cô vào nhà gỗ.

Vừa vào, Trình Dung đã ngửi thấy mùi thảo dược rất nồng, xen trong đó là một mùi máu tươi. Căn nhà này hắn là mới xây, mọi thứ bên trong đều rất mới. Không gian không quá lớn cũng không quá nhỏ, ở giữa có một giá sách ngăn thành hai gian, bên trên đặt đầy sách, cho nên tầm mắt của cô cũng bị hạn chế. Gian ngoài vô cùng giản dị, ở giữa có một chiếc bàn vuông, bên trên đặt một hộp bánh ngọt. Cạnh chiếc bàn, treo trên tường là một cây dao cắt thảo dược, bên trên vẫn còn vết máu loang lổ.

"Mấy người kia đâu?" Trình Dung xoay người nhìn hắn.

"Trong phòng củi. Em đói không? Chúng ta mừng sinh nhật em trước rồi anh nấu cho em ăn." Hà Phi đưa cô tới ngồi trước bàn sinh nhật.

Lực hắn ta rất lớn, Trình Dung muốn đứng dậy lại bị hắn đè lại: "Trình Dung, đừng thử thách tính kiên nhẫn của anh, em có tin anh trực tiếp ném bọn họ vào hồ cho cá ăn không? Bọn họ đều đáng chết, em quản nhiều chuyện như vậy làm gì?" Giọng hắn lạnh lùng khác thường.

https://thuviensach.vn

Nghe hắn uy hiếp, cả người Trình Dung lạnh rung, cô đột nhiên cảm thấy căn nhà gỗ này như một hầm băng, bên trong chứa đầy hàn khí. Cô không nói nữa, chỉ hỏi hắn định nấu gì. Hắn kêu cô ngồi đó đừng nhúc nhích, còn mình cởi áo gió, xắn tay áo sơ mi lên đi khỏi nhà gỗ.

Trình Dung muốn đi theo nhưng bị hắn ngăn lại, cô chỉ đành ở lại trong phòng, tới trước kệ sách, tùy tiện cầm một cuốn xem. Sách đều mới tinh, không có dấu hiệu gì cả. Cô trả sách về kệ, lại lấy cuốn sách khác. Cô cứ lặp đi lặp lại hành động như vậy, cuối cùng cô tìm được cuốn Walden cũ, nhưng bên trong vẫn mới, không hề có dấu vết từng đọc qua.

Cô bỗng nhiên nhớ lại đoạn ghi âm Tang Cẩn cho cô nghe khi sáng. Hắn không đọc cuốn này, vậy làm sao biết những câu đó.

Trình Dung nhớ lại tháng trước, cô vô tình thấy Bàng Lỗi và Tang Cẩn mua hạt giống, khi đó Chu Tiểu Vạn cũng có mặt. Hai người phía trước không thấy cô, chỉ có Tiểu Vạn thấy, cậu ấy còn hàn huyên với cô mấy câu, còn miêu tả nhà mới của bọn họ. Cô biết bề ngoài Chu Tiểu Vạn vô tình kể việc này, nhưng kỳ thật là có ý kể cô nghe, cuộc sống hiện tại của hai người thật sự rất hạnh phúc, nhắc cô đừng quấy rầy bọn họ.

Hôm đó cô thật sự rất buồn, lúc đi qua nhà sách thì mua một cuốn Walden. Mọi thứ trước mặt rốt cuộc là trùng hợp, hay do hắn ta cố ý?

Chẳng lẽ không quấy rầy theo lời hắn nói kỳ thật là theo dõi cô sao?

Trình Dung đang suy nghĩ thì giọng nói phía sau cắt ngang: "Dung, cuộc sống em muốn hiện tại anh đã thực hiện được. Tất cả những gì ở nơi này, em vừa ý sao?"

"..." Cô quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lướt qua chiếc bánh sinh nhật trên bàn, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh máu me trên cây dao, sống lưng cô không khỏi rét run.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tình Yêu Tuyệt Vọng

Người đàn ông đó có lẽ đã đè nén quá lâu, sau đợt phóng thích mãnh liệt, hắn rốt cuộc cũng đi vào giấc ngủ.

Màn đêm thanh lãnh như nước, ánh trăng mơ hồ.

Giữa núi Đại Hà tối đen như mực chỉ có một ngọn đèn mỏng manh giữa sườn núi.

Đội tìm kiếm đầu tiên trở về, Bàng Lỗi kêu mọi người nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó triệu tập sáu đội trưởng tới đồn trung tâm, nghe bọn họ báo cáo tình hình. Kết quả đều giống như, không có phát hiện khả nghi, cũng không tìm được người.

Có người đề nghị từ bỏ việc tìm kiếm: "Chặn hết đường ra vào núi Đại Hà, sau mười ngày nửa tháng, hung thủ tự nhiên sẽ xuất hiện."

Chu Tiểu Vạn vừa giỡn vừa thật: "Hung thủ quen thuộc ngọn núi này, sống ở đây trên dưới một năm cũng không thành vấn đề, nói không chừng lúc xuất hiện thì hung thủ không chỉ bắt giữ bốn con tin, biết đâu còn cả ông nội bà nội."

Câu nói đùa này làm đa số mọi người đều im lặng, nhưng trong đó vẫn có người cười vụng trộm.

Tình huống mà Chu Tiểu Vạn nói không khó tưởng tượng, nhưng không ai dám suy nghĩ tới, hơn nữa lúc này đang ở nơi tổng chỉ huy, Bàng Lỗi nhằm vào câu nói đùa của cậu, hạ lệnh: "Đây là chuyện không có khả

https://thuviensach.vn

năng, trước hừng đông ngày mai nhất định phải tìm được mục tiêu! Lượt tìm kiếm tiếp theo, chúng ta không tìm trên núi nữa, thu nhỏ phạm vi."

Giọng anh vừa dứt, mọi người liền sôi nổi thảo luận, hung thủ liệu có thể xuất hiện ở đâu.

Chu Tiểu Vạn cung cấp thêm manh mối, một tháng trước, Trình Dung từng thấy Tang Cẩn và Bàng Lỗi, cậu còn kể chuyện bọn họ trồng hoa, nuôi cá. Hôm đó Trình Dung đi ngang nhà sách mua cuốn Walden, ngày mua có ghi bên trên sách.

Tang Cẩn vừa nghe xong liền nhìn Bàng Lỗi: "Vừa rồi anh nói có khả năng Hà Phi theo dõi Trình Dung. Nếu hắn theo dõi cô ấy thì chắc chắn cũng biết việc này, hắn muốn lấy lòng cô ấy, liệu có phải dựa theo bản gốc trong Walden mà tạo cô ấy một thế ngoại đào nguyên rồi dẫn cô ấy tới đó không? Hắn muốn cùng cô ấy..." Bốn chữ "Đồng vu quy tận" cô không dám nói ra.

Suy nghĩ của cô Bàng Lỗi sớm đã nghĩ tới. Anh nhìn mọi người, ngữ khí càng thêm chắc chắn: "Lượt tìm kiếm thứ hai, chúng ta tập trung chủ yếu ở các thung lũng, những nơi có nguồn nước."

Anh đối chiếu trên bản đồ, đem những chỗ khoanh vùng chia cho sáu đội. Anh còn phái thêm một đội nhỏ liên lạc với thôn dân gần đây, chuẩn bị công cụ qua sông.

Sau khi sắp xếp tất cả, các đội nhanh chóng rời đi chấp hành nhiệm vụ.

Tang Cẩn nghe Bàng Lỗi kể mới biết một ít bối cảnh của Hà Phi và Trình Dung.

Quả nhiên Hà Phi từng bị bắt, và nguyên nhân chính là bị nghi ngờ giết chết cha mẹ của Trình Dung. Nhưng năm đó Hà Phi chưa tới 16, tuổi

https://thuviensach.vn

còn vị thành niên, hơn nữa không có bằng chứng cụ thể, trùng hợp Trình Dung lại là nhân chứng, cho nên Hà Phi cuối cùng vô tội được phóng thích. Từ đó về sau, bọn họ đều bị đưa tới Mỹ.

"Sau khi tới Mỹ bọn họ đều thay tên đổi họ, bên trong hồ sơ cũng không ghi lại vụ án của Hà Phi, mà lý lịch của Trình Dung cũng rất đơn giản. Năng lực làm việc của bọn họ rất mạnh, nhưng thân phận lại giống em chỉ là nhân viên tạm thời, vì thế chúng ta mới không tra được tư liệu về Hà Phi. Nếu không phải Hà Hướng Huy tự nói ra việc này, phỏng chừng lại có một vụ án vĩnh viễn không tìm ra chân tướng. Chỉ là em thật không hiểu rõ, Trình Dung năm đó vì sao lại làm chứng cho người bị tình nghi giết cha mẹ mình chứ?" Tang Cẩn thả tài liệu trong tay xuống, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Bàng Lỗi nhìn chằm chằm tư liệu trong tay: "Trình Dung có lẽ hận cha mẹ cô ấy." Anh bắt đầu kể về lần gặp Trình Dung ở trung tâm giải phẫu, cô ấy cầm dao chém loạn trên thi thể, trong miệng còn lầm bầm lầu bầu mắng một đôi nam nữ, nói bọn họ không xứng làm cha mẹ, cô ấy muốn giết bọn họ!

Tang Cẩn vừa nghe xong sống lưng liền rét run, trong lòng không khỏi sợ hãi: "Nói như vậy, rất có khả năng cô ấy từng nói với Hà Phi mình muốn giết cha mẹ, Hà Phi khẳng định hiểu lầm nên thật sự ra tay giết hại bọn họ. Loại chuyện này, thật sự quá đáng tiếc!" Cô thở dài, "Khó trách Trình Dung luôn trốn tránh hắn ta, hiện tại em cũng không biết phải lý giải mối quan hệ giữa hai người là thế nào."

"Mối quan hệ của bọn họ vĩnh viễn tồn tại sự xung đột, cho nên bọn họ không thể sống một cuộc sống bình an vô sự như những cặp đôi khác. Hiện tại còn ba con tin, xử lý bọn họ thế nào cũng là vấn đề rất lớn." Bàng Lỗi dời tầm mắt, kéo cô ngồi xuống.

Bàng Lỗi nắm vai cô, để cô tựa đầu vào người mình.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn tiếp tục truy hỏi: "Anh không phải đang lo Hà Phi ép Trình Dung giết chết bọn họ sao? Nhưng Trình Dung chắc chắn sẽ tìm cách cứu bọn họ, lỡ đâu cô ấy chọc giận hắn, dưới cơn giận hắn giết luôn Trình Dung thì sao?"

Cô không thể tưởng tượng những thứ sẽ xảy ra khi đó.

Bàng Lỗi không khẳng định, cũng không phủ định: "Trình Dung giống một người đứng ngay vực thẳm, chỉ cần có người kéo lại, cô ấy nhất định sẽ trở về thế giới bình thường. Nhưng Hà Phi lại muốn lao xuống vực thẳm, liều mạng kéo theo cô ấy, đây mới là bản chất của sự thật."

Tang Cẩn không tiếp tục nói chuyện, sự thật nặng nề này giống như tảng đá đè nặng trong lòng của cô.

"Lượt tìm kiếm thứ hai bắt đầu rồi, vì sao vẫn chưa có phản hồi vậy?" Cô có chút nôn nóng.

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn cô: "Đừng nôn nóng, tìm kiếm trong sơn cốc không dễ dàng như vậy? Em có mệt không? Tựa vào người anh ngủ chút đi."

Cô gật đầu, hiện tại đã là nửa đêm, cô quả thật rất mệt, hai mắt nhắm lại, không bao lâu liền đi vào giấc.

.....

Một nơi khác, trong căn nhà nhỏ giữa sườn núi.

Trình Dung ngồi trước bàn, trước mặt là một bát mì nóng hổi. Hà Phi ngồi phía đối diện nhìn cô. Hai người cứ im lặng như vậy, không ai lên tiếng nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên hắn đưa chiếc bánh sinh nhật ra trước: "Chúng ta thắp nến thôi."

Trình Dung quá sợ hãi nên lập tức ngăn lại, hai tay đè chiếc hộp đựng bánh: "Không cần đâu, tôi không thích ăn bánh ngọt. Có mì là tốt rồi, sinh nhật không phải nên ăn mỳ trường thọ sao?" Nói xong, cô liền vùi đầu vào ăn mỳ.

Hắn cũng không ép buộc, chỉ khoanh tay nhìn cô ăn mỳ, sau đó lại bắt đầu hồi tưởng cuộc sống của bọn họ ở Mỹ.

Trình Dung hoàn toàn không có khẩu vị, cô ăn mấy miếng liền buông đũa, nhìn người đàn ông đối diện: "Hà Phi, chúng ta thả ba người kia đi, ngày mai tôi cùng anh đi tự thú. Giết người là phạm pháp, sau này đừng như vậy nữa. Bọn họ làm nhiều việc ác, một ngày nào đó chắc chắn sẽ gặp báo ứng."

Hà Phi tựa lưng ra sau, mặt trầm xuống: "Trình Dung, em không phải là quá ngây thơ đấy chứ? Em thật sự tin người tốt có hảo báo, người ác bị quả báo sao? Suy nghĩ này anh sẽ dùng cả đời để chứng minh, sai! Người có quyền cho dù thế nào cũng đều hưởng được mọi thứ, bởi vì quy tắc trò chơi do bọn họ quyết định. Tự thú? Em muốn anh sống trong ngục tù, hay là muốn nhìn bọn cảnh sát bắn đạn xuyên qua tim anh? Không có khả năng! Anh tình nguyện..." Giọng hắn đột nhiên thấp xuống, "Chết trong tay em."

"Tôi chỉ động đao với người chết, còn người sống tôi không có hứng thú."

Trình Dung muốn thuyết phục hắn thả ba con tin, nhưng lại bị hắn cắt ngang: "Em giết anh rồi thì anh chính là người chết, đến lúc đó em muốn xử lý thế nào, tùy em."

https://thuviensach.vn

Trình Dung hoảng sợ: "Anh đang nói cái gì? Hà Phi, anh không hiểu tôi đang nói gì sao? Tôi không muốn giết người."

"Không đúng, em từng chính miệng nói với anh, em muốn giết người, em muốn giết ông ta, giết bà ta, hai người bọn họ luôn khi dễ em, cho nên bọn họ đều đáng chết!"

Trình Dung đột nhiên đứng lên, nhưng vì hành động quá nhanh nên chiếc ghế phía sau ngã xuống. Cô trừng mắt nhìn hắn, tỏ vẻ không ti: "Nói như vậy, hai người bọn họ thật sự do anh giết sao? Vì sao anh phải gạt tôi? Khi đó rõ ràng anh nói không phải anh giết người mà? Anh khiến tôi làm giả chứng cứ! Hà Phi, anh có phải đã điên rồi sao? Khi đó tôi chỉ giận quá mà nói bậy, tôi hận bọn họ thật, nhưng dù gì bọn họ cũng là..."

"Bọn họ, một người là mẹ ruột của em, một người là cha dượng. Cha dượng không hài lòng nên thường xuyên trút giận lên người em, mẹ em dù thấy vẫn không ngăn cản, ngược lại còn bắt em lấy lòng tên cầm thú đó. Vì vậy anh phải giết bọn họ, móc tim bọn họ để da thịt bọn họ thối nát. Em sai sao?" Hà Phi cũng đứng lên, rống to với cô.

"..." Cả người Trình Dung lảo đảo, hai tay chống lên mặt bàn. Nhìn người đàn ông trước mặt, cô không biết nên hận, hay nên đau thương. Hiện tại cô mới biết, thì ra cô mới là nguyên nhân hại bọn họ. Nhưng, trong lòng cô lại không có một chút áy náy!

Năm 15 tuổi vĩnh viễn là cơn ác mộng cô không dám nhớ lại. Cô không kể cho bất cứ ai biết mình đã nhìn bọn họ chết thê thảm thế nào, vậy mà một chút bi thương trong lòng cũng không có. Cô chỉ muốn trốn tránh, trốn tới bờ bên kia của Thái Bình Dương, cô cứ nghĩ chỉ cần rời xa nơi này thì mãi mãi không nhớ lại chuyện cũ, nhưng rồi mặc kệ trốn ở đâu, cô cũng không thể vui vẻ.

https://thuviensach.vn

"Dung, đừng tự gây áp lực cho bản thân. Nhìn những người từng gây tổn thương mình chết, đây là một việc vui sướng cỡ nào. Ba người kia đều là thứ tên cầm thú họ Phùng kia dùng để trao đổi với mạng chó của mình, đương nhiên, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông ta. Em nhìn bọn họ xem, bọn họ sống chẳng khác nào thú vật. Giết người và giết động vật, có gì khác nhau sao? Tất cả bọn chúng đều đáng chết, hiện tại anh phải đi giết chúng!"

Rống xong, Hà Phi liền rút cây đao dài bên hông, đẩy bàn, xoay người rời đi.

Trình Dung nhìn ánh sáng phát ra từ cây đao, sau đó nhìn về phía hắn: "Hà Phi, tên họ Phùng kia là cầm thú, nhưng không thể để hai đứa nhỏ và một người phụ nữ đền mạng cho ông ta. Bọn họ có giống thú vật hay không là chuyện của bọn họ, chúng ta vì sao phải lãng phí thời gian trên người kẻ khác chứ?"

Nhìn ánh mắt hắn đằng đằng sát khí, trong lòng Trình Dung không khỏi hoảng sợ. Cô đỡ cạnh bàn vòng qua, đi tới trước mặt, hai tay ôm hắn: "Anh, không phải rất yêu em sao? Anh liệu có ghét bỏ em không?" Giọng nói của cô đột nhiên trở nên nhu hòa.

"..." Biểu cảm trên mặt Hà Phi lập tức kìm hãm, hắn sửng sốt, dường như không tin cô có thể nói những lời này. Miệng hắn khẽ động như không nói gì, chỉ ôm lấy cô gái bước tới không gian phía sau giá sách.

Phía sau giá sách là một chiếc giường gỗ giản dị. Hắn ôm cô đặt lên giường, sau đó bắt đầu cởi bỏ áo quần.

Trình Dung nhân cơ hội này lấy cây dao trên bàn dấu dưới nệm, trong đầu không khỏi suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì. Cô chẳng lẽ phải giết hắn sao?

https://thuviensach.vn

Nhìn người đàn ông trước mặt đã ở trần, cô lập tức nhắm mắt lại. Nhưng đợi một hồi lâu hắn vẫn không có động tĩnh gì, cô chỉ nghe được một tiếng thở dài. Cô nhịn không được mở mắt, nhìn người đàn ông trước mặt.

"Dung, em vì sao không tin tình yêu của anh dành cho em? Em thật sự không nhận ra sao?"

Nghe giọng nói của hắn đột nhiên trở nên phiền muộn, trái tim Trình Dung liền đau thắt lại, nhưng cô vẫn bình tĩnh trả lời: "Không phải tôi không tin, mà là tôi sợ. Tình yêu như vậy tôi không dám nhận. Tôi cũng không biết cái gì là tình yêu, bởi vì tôi chưa từng cảm nhận được."

"Em nói dối, em rõ ràng lo lắng cho anh, bởi vì em biết anh sắp chết nên em khẩn trương, em không chịu đựng được."

"Hà Phi, không cần phải chết. Anh có thể không chết, anh đi Mỹ trước đi, ngục giam cũng không đáng sợ như anh tưởng tượng, ít nhất còn được sống, còn cơ hội ra ngoài. Nếu chết thì anh còn gì? Anh không sợ sao?"

"Anh sợ cái gì? Còn em? Hiện tại em không sợ anh sao? Em tưởng anh muốn quan hệ với em... Em tự nguyện sao?"

Trình Dung nghe hơi thở càng ngày càng nặng nề, mọi thứ tựa hồ không khủng khiếp như cô nghĩ, nhưng cho dù thế nào cô vẫn không biết nên làm gì tiếp theo. Cô lắc đầu: "Chỉ cần anh không bỏ cuộc thì với tôi, tất cả đều không sao hết."

Hắn cúi xuống hôn cô, dường như vô cùng kích động. Hai tay hắn xé áo cô, cảm xúc đã không thể kiềm chế.

Tất cả diễn ra trong im lặng.

https://thuviensach.vn

Trình Dung không hề bài xích, cũng không cảm thấy hứng phấn, cô trước sau vẫn duy trì bình tĩnh.

Tại một khắc đó, cô lại nhớ có người từng muốn tác hợp cô cùng một người đàn ông nhưng cô lại quả quyết phủ định. Trong lòng cô, người đàn ông đó ấm áp như ánh mặt trời. Không ai là không khao khát ánh nắng mặt trời, cô cũng vậy, nhưng đứng dưới mặt trời cô lại không thoải mái, chỉ có ở trong bóng đêm, cô mới là chính mình.

Cô biết bản thân là loại người thuộc về bóng tối, mà người đàn ông trước mắt này cuối cùng cũng giữ lấy cô...

Người đàn ông đó có lẽ đã đè nén quá lâu, sau đợt phóng thích mãnh liệt, hắn rốt cuộc cũng đi vào giấc ngủ.

Xác nhận hắn đã ngủ say, Trình Dung lén đứng dậy, cầm cây dao dưới đệm và giơ tay hướng về người đàn ông đang nằm ngủ. Dao còn chưa chạm xuống người, cô đã nhanh chóng thu lại.

Trong đầu Trình Dung hiện lên rất nhiều chuyện, ký ức tối tăm năm 15 tuổi, đâu đâu cũng có hắn. Mỗi lần trải qua sự hủy hoại về tinh thần và thể xác, cô đều nghĩ tới cái chết, nhưng lần nào cũng có hắn sau cô.

Cô đột nhiên không xuống tay được, giết hắn tựa như giết chết chính cô!

Cuối cùng Trình Dung cũng không thể không thay đổi quyết định của mình. Cô điều chỉnh hơi thở, nhẹ chân xuống giường, mặc quần áo rồi cầm dao ra ngoài. Cô nhanh chóng chạy tới căn phòng nhỏ bên cạnh ngôi nhà, chắc là phòng chứa củi theo lời hắn nói.

Bên trong có ba người, một người phụ nữ trung niên mập mạp khoảng 40-50 tuổi, một cô bé khoảng 10 tuổi, đứa nhóc còn lại khoảng 15-16 tuổi.

https://thuviensach.vn

Ba người bị trói tựa lưng vào nhau, thấy cô đi vào, ai nấy đều lộ thần sắc hoảng sợ, cô bé sợ tới mức khóc lớn.

"Suỵt!" Trình Dung ra hiệu kêu bọn họ đừng lên tiếng. Cô vội chạy tới, dùng dao cắt dây thừng trên người bọn họ.

"Em chắc chắn muốn thả bọn họ đi sao? Chỉ cần di chuyển, bọn họ sẽ lập tức nổ tung."

Nghe phía sau truyền tới giọng nói, Trình Dung không khỏi sửng sốt, sống lưng rét run, cả người như cảm nhận được cơn gió lạnh từ địa ngục thổi tới.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Bình Minh Đẹp Nhất

"Hôm nay lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra bình minh lại đẹp như vậy. Liệu có phải vì em đang ở cạnh anh không?"

Đêm dài, trời cao vạn dặm im lặng, bao la mà thần bí.

Tang Cẩn mặc dù ngủ nhưng không hề sâu, nghe tiếng có người đi lại, cô liền tỉnh giấc, nhưng lúc này trời còn chưa sáng. Cô nhìn bầu trời, ngây ngốc một lúc.

Sáu đội cảnh sát phụ trách tìm người đã trở về, hiện tại đang vây quanh bàn làm việc. Cô đứng dậy, đi tới đứng cạnh Bàng Lỗi.

"Tỉnh rồi sao? "Bàng Lỗi nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi, sau đó lại nhanh chóng dời tầm mắt, kêu bọn họ tiếp tục báo cáo.

Tang Cẩn "Ừ" một tiếng rồi đưa mắt nhìn Chu Tiểu Vạn.

Chu Tiểu Vạn nhìn cô cười cười, bắt đầu báo cáo: "Trên một con đường mòn chúng ta phát hiện cây cỏ và nhánh cây bị bẻ ngược hướng gió, vừa nhìn liền biết có người cố ý để lại manh mối. Con đường kia dẫn tới nơi giao nhau của hai dãy núi, ở giữa là một hồ nước sâu khoảng 2-3 mét. Em đã để một đội ở lại dò xét tình hình xung quanh trước."

"Là Trình Dung để lại ký hiệu cho chúng ta." Giọng của Bàng Lỗi hơi trầm, biểu cảm trên mặt có chút ngưng trọng, dường như anh đã đoán được kết quả từ tin tức này. Trầm tư một lát, anh liền khôi phục tinh thần chiến đấu: "Lập tức xuất phát, nhất định phải tìm thấy mục tiêu trước khi trời

https://thuviensach.vn

sáng. Chia quân làm ba đường, Chu Tiểu Vạn phụ trách giải cứu con tin, cậu mang theo chuyên gia gỡ bom và đội cấp cứu, đề phòng trường hợp khẩn cấp. Thích Nguyệt phụ trách bắn tỉa trên không, tất cả nghe lệnh mà làm."

Anh không nhắc tới đường thứ ba, Tang Cẩn không hỏi cũng biết anh muốn đích thân tróc nã hung thủ. Anh không nói, khẳng định là không muốn đưa cô đi cùng. Đội trưởng sáu đội phụ trách triệu tập nhân lực. Cô khẽ kéo Bàng Lỗi, không đợi anh khuyên can, cô liền chặn cơ hội để anh mở miệng: "Em làm gì? Em nhất định phải đi."

Bàng Lỗi không phản đối, chỉ xoay người nhìn cô, lần nữa giúp cô kiểm tra áo chống đạn trên người, sau đó mới sắp xếp công việc: "Nhiệm vụ của em là thuyết phục Trình Dung."

Tang Cẩn thấy anh không phản đối, liền gật đầu: "Được, em sẽ thuyết phục cô ấy. Hiện tại rất có khả năng cô ấy đã hoàn toàn bị Hà Phi mê hoặc."

Nghĩ đế Trình Dung và ba con tin bị Hà Phi khống chế cả đêm, tâm trạng cô có chút khó chịu. Một đêm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô không dám nghĩ, cố gắng khắc chế suy nghĩ của mình: "Hi vọng Hà Phi ở trước mặt Trình Dung còn giữ lại một chút tình cảm của người bình thường."

Bàng Lỗi nghiêm túc chỉ ra điểm sai của cô: "Đừng hi vọng hung thủ sẽ có lòng trắc ẩn. Còn nữa, đừng suy nghĩ việc hắn có bao nhiêu nỗi khổ hay bất đắc dĩ, em chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, hiện tại hắn là hung thủ giết người, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi."

"Xuất phát!" Bàng Lỗi lớn tiếng quát, vung tay ý bảo toàn đội lập tức lên đường.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này, chân trời phía đông đã lộ chút ánh sáng, cho thấy ngày mới sắp đến.

Bởi vì có người chỉ đường nên tốc độ của đội rất nhanh. Trên đường, Tang Cẩn cũng thấy được ký hiệu mà Trình Dung để lại. Toàn đội tới nơi mà Chu Tiểu Vạn nói thì trời đã sáng, người dân gần đó cũng đã chuẩn bị sẵn thuyền.

Từng nhóm lần lượt lên thuyền, theo dòng nước tiến vào sơn động chật hẹp. Gặp những nơi thấp bé, bọn họ chỉ có thể cúi người đi qua.

Thuyền lên đường khoảng một giờ, cuối cùng cũng xuyên qua sơn động. Sau khi lên bờ, ký hiệu bị gián đoạn. Cả đội bắt đầu đề cao tinh thần cảnh giác, sờ soạng khắp nơi mà đi, cho nên tốc độ cũng theo đó mà chậm lại.

Tang Cẩn vẫn đi theo phía sau Bàng Lỗi, thời điểm nhìn thấy nơi giống mô tả trong cuốn Walden, cô không khỏi kinh ngạc, kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa đã kêu lên tiếng. Căn nhà nhỏ làm bằng gỗ, núi, hồ, cầu, một nơi thần kỳ như vậy rốt cuộc đã được tạo ra bằng cách nào? Tại sao lại ngăn cách với bên ngoài tốt như vậy?

Đương nhiên, trước mắt bọn họ không có thời gian nghiên cứu thế ngoại đào nguyên này, vấn đề mấu chốt là bọn họ phải bao vây căn nhà kia thế nào, làm sao để tìm hiểu tình hình bên trong, giải cứu con tin an toàn.

Cạnh nhà nhỏ có một gian thoạt nhìn rất giống phòng chứa củi, bên trong truyền tới tiếng khóc của bé gái, thỉnh thoảng còn có tiếng người nói chuyện. Tang Cẩn cẩn thận lắng nghe, cô bé đó không ngừng hỏi tại sao ba chưa tới cứu bọn họ.

Bước đầu phán đoán, ba con tin hẳn bị nhốt trong phòng chứa củi. Vậy còn Hà Phi và Trình Dung, bọn họ ở đâu? Trong căn nhà bên cạnh sao? Bọn họ... Tang Cẩn vội dừng suy nghĩ của mình.

https://thuviensach.vn

Theo sự phân công trước đó, Bàng Lỗi phụ trách tróc nã Hà Phi, Chu Tiểu Vạn phụ trách giải cứu con tin. Trước mắt, bọn họ có thể xác định trong căn phòng đó chính là con tin. Mà hung thủ có thể ở trong căn nhà gỗ, hoặc đã bỏ đi.

Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn nhìn nhau, sau đó chia nhau dẫn hai đội nhân lực, một đội tới bên trái căn nhà gỗ, một đội áp sát phòng chứa củi từ bên phải.

Tang Cẩn theo sát Bàng Lỗi, dán lưng vào góc tường. Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn chờ một lát, gần như đồng thời đạp hai cánh cửa đi vào.

"Cảnh sát đây! Không được cử động!"

"Cảnh sát đây! Không được cử động!"

Bàng Lỗi mang theo một đội nhân lực vọt vào căn nhà gỗ, đưa mắt nhìn qua một vòng. Bên trong không có người, toàn bộ bị chắn bởi một giá sách, phía ngoài không có ai, nhưng bên trong truyền tới tiếng rên của người phụ nữ.

"Hà Phi, chỗ này đã bị cảnh sát bao vây, anh mau ra đây! Bàng Lỗi hét lớn.

Không ai trả lời, trong phòng vô cùng im lặng.... Âm thanh đó vẫn không ngừng truyền tới, càng lúc càng nhỏ, đồng thời hình như còn có tiếng nước nhỏ giọt...

Bàng Lỗi cầm súng trên tay, ý bảo những người khác lui xuống, mặt khác ra hiệu kêu Tang Cẩn cũng lui ra sau. Cô muốn đi theo nhưng anh lại quay đầu nghiêm khắc nhìn cô, trách cô không phục tùng mệnh lệnh, không những vậy còn ra hiệu cho hai cảnh sát khác trông chừng cô.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi chậm rãi tới trước kệ sách, dán tai lên trên tiếp tục nghe động tĩnh bên trong. Tang Cẩn nhìn anh, trái tim như muốn rớt ra, cô muốn chạy lại nhưng cả người bị giữ chặt, muốn kêu cũng kêu không được, chỉ đành cắn môi.

"Giơ tay lên!" Bàng Lỗi đột nhiên vọt vào trong, hai tay nắm chặt khẩu súng chỉa vào người đang nằm trên giường.

Tang Cẩn nhìn anh không cử động, lập tức đẩy hai tên cảnh sát giữ mình, chạy về phía anh, những người khác cũng đi theo.

Bên trong chỉ một chiếc giường, trên giường có một người nằm nhưng bị chiếc chăn che mất. Mái tóc dài lộ ra bên ngoài, thoạt nhìn hẳn là phụ nữ. Âm thanh đã dừng, trên giường chỉ còn máu nhỏ giọng xuống đất.

Tang Cẩn nhìn quần áo, là của Trình Dung, trong lòng không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ Hà Phi thật sự giết Trình Dung rồi sao? Sao lại có khả năng như vậy? Cô bật thốt lên kêu: "Trình Dung?" Nhưng không ai trả lời, cô muốn qua đó.

"Không phải cô ấy." Bàng Lỗi kéo cô ra ngoài, "Tắt thở rồi, để pháp y vào xử lý. Chúng ta đi tìm Trình Dung."

Tang Cẩn biết anh không muốn cô nhìn thấy cảnh máu me, nhưng cho dù không xem cô cũng biết người này mất rất nhiều máu. Người chết là ai, tại sao lại như vậy, chỉ cần căn cứ vào cách giết người của Hà Phi, cô cũng biết được một phần.

Bàng Lỗi sắp xếp nhân lực xử lý hiện trường, sau đó kéo cô tới gian nhà bên cạnh, bên trong chất đống đủ thứ, nơi nơi là máu. Có một cô bé khoảng mười tuổi và một bé trai 15-16 tuổi bị trói, trước ngực đều gắn bom.

https://thuviensach.vn

Cô bé kia tựa như đã chịu kinh hách quá độ, ánh mắt ngây dại, trên miệng chỉ lặp đi lặp lại một câu: "Anh ơi, em muốn mẹ, cả ba nữa, khi nào thì ba tới cứu chúng ta?"

"Em đừng sợ, có anh đây, còn nữa, mấy chú cảnh sát sẽ tới cứu chúng ta." Người anh có vẻ bình tĩnh hơn, không ngừng an ủi em gái.

"Vậy mẹ đâu? Chú kia thật đáng sợ, chú ấy đưa mẹ đi đâu rồi?"

"Mẹ không sao, không phải còn chị gái kia sao? Chị nói sẽ cứu mẹ, đừng khóc, nếu em khóc, mấy chú cảnh sát sẽ không cứu chúng ta nữa đâu."

"..." Cô bé kia sợ hãi, không dám nói tiếp.

Tang Cẩn đi tới, ngồi xổm nhìn cô gái nhỏ: "Em gái, em rất dũng cảm, rất nhanh sẽ không có việc gì nữa." Cô nhớ tới người phụ nữ trong phòng, hẳn là mẹ của bọn nhóc, trái tim liền trầm xuống.

Bàng Lỗi, Chu Tiểu Vạn cùng chuyên gia gỡ bom xem xét tình hình, xác nhận đây không phải bom thủy ngân, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Em hãy đem chuyện mình biết nói cho bọn anh. Trừ mẹ em ra, em có biết hai người còn lại đi đâu không?" Bàng Lỗi cũng ngồi xuống, hỏi người anh.

Đứa bé gật đầu, lập tức kể lại. Tang Cẩn nghe, đại khái có thể tổng kết như vậy.

Cả nhà bọn họ ba người bị nhốt ở đây. Nửa đêm qua, có lẽ là Trình Dung tới cứu bọn họ, kết quả chọc giận Hà Phi. Hà Phi muốn Trình Dung giết một người trong số bọn họ, hoặc là hắn sẽ động thủ, trực tiếp giết cả ba. Trình Dung không thể không đồng ý, cuối cùng mẹ bọn họ bị mang ra

https://thuviensach.vn

ngoài, tới giờ vẫn chưa trở về. Rốt cuộc là Trình Dung hay Hà Phi giết bà ấy, hiện tại vẫn chưa thể nói rõ.

Chỉ là, hiện tại bọn họ mới biết một sự thật đáng sợ, tên họ Phùng kia là kẻ nói dối, kỳ thực cả nhà bọn họ bốn người đều lên núi, bị Hà Phi bắt được. Hà Phi kêu bọn họ lựa chọn, trong bốn người chỉ có một người rời đi, ông ta là người chạy trốn lại không chịu báo án đúng lúc. Cô bé này còn tưởng ba sẽ tới cứu bọn họ, kết quả ông ta không có, thậm chí còn không chủ động nhờ cảnh sát giải cứu con tin. Điểm này bé trai không nói thẳng ra, nhưng nó cũng không còn nhỏ, chắc cũng biết được.

Kể xong, bé trai lộ rõ vẻ nản lòng, nó đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng: "Đúng rồi, em có nghe tiếng người gõ cửa hai lần nhưng lại không vào, em còn nghe chị đó nói chị muốn tới nơi cao nhất để ngắm mặt trời mọc. Sau đó em không còn nghe giọng của bọn họ nữa."

Bàng Lỗi lập tức đứng lên: "Trình Dung khẳng định còn sống, cô ấy muốn kéo dài thời gian. Lập tức liên hệ với trực thăng."

"Lúc này đi chúng ta nhất định có thể kịp cứu cô ấy." Tang Cẩn nghe vậy, không khỏi hưng phấn.

Bàng Lỗi quay đầu dặn dò Chu Tiểu Vạn, sau đó kéo Tang Cẩn, chuẩn bị rời đi.

Cô bé nhìn bọn họ rời đi, lập tức khóc lớn, kêu: "Chị ơi, chị đừng đi, lỡ bom nổ chết bọn em thì sao?"

Tang Cẩn dừng bước, quay đầu, cúi người sờ đầu cô bé: "Không đâu, đó là anh Tiểu Vạn, còn rất nhiều chú cảnh sát ở đây, bọn họ sẽ cứu các em, bọn em sẽ không sao. Hiện tại bọn chị phải đi cứu một chị khác."

Cô bé liền khóc nhỏ lại, người anh trai bên cạnh cũng không ngừng an ủi, cô bé gật đầu, còn dặn bọn họ phải cẩn thận, nói chú kia rất nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn gật đầu, cô đứng dậy, cùng Bàng Lỗi rời khỏi phòng. Bên ngoài, trực thăng đã đáp dưới đất chờ bọn họ. Có manh mối của đứa bé, bọn họ sẽ nhanh chóng tìm được Trình Dung.

.....

Trên đỉnh núi Đại Hà, hai thân ảnh đứng song song cùng nhìn về phía đông.

Trời bắt đầu sáng, mặt trời đã bắt đầu hé lộ ở hừng đông.

Trình Dung quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, lặp lại vấn đề: "Hà Phi, anh đưa điều khiển từ xa cho em. Không phải anh nói sự sống chết của bọn họ do em khống chế sao?"

Trên đường tới đây, cô không ngừng nghĩ biện pháp lấy chiếc điều khiển từ xa, nhưng hắn vẫn kiên quyết không đưa.

Lúc này hắn lại không từ chối, chỉ nói thầm: "Không lấy tim gan bà ta ra, làm sao em có thể chứng minh tình yêu dành cho anh chứ?"

Sau đó hắn liền hỏi cô có phải nên dùng nụ hôn để thay thế hay không, lần này cô đồng ý, hắn hôn cô, mặc dù không có cảm giác nhưng cô đã không bài xích. Mà tối qua trên giường, cô còn không cho hắn hôn.

Nhớ lại việc này, Trình Dung quay đầu nhìn hắn, trong lòng như tảng đá đè nặng, thi thoảng còn đau nhói. Cô cứ nghĩ nếu bản thân dũng cảm đối diện với hắn, liệu hắn có phải sẽ không rơi vào cục diện không thể cứu vãn như ngày hôm nay không? Rốt cuộc, người sai là cô nhưng cô mãi mãi không thể bù đắp lỗi lầm của mình.

Hà Phi đưa mắt nhìn thái dương đang từ từ lên cao, mỉm cười: "Đưa em điều khiển từ xa rồi, em không phải sẽ trực tiếp nhảy xuống vực thẳm chứ? Dung, em đừng lo lắng cho bọn chúng nữa, bom đã hẹn giờ, cho dù

https://thuviensach.vn

không có điều khiển từ xa, người đáng chết vẫn sẽ chết. Lúc này chỉ có thể dựa vào vận khí của chúng thôi. Nếu bọn họ nhớ hôm qua là sinh nhật của em, bọn họ sẽ không phải chết."

"Anh sao có thể..."

Trình Dung đột nhiên có chút phiền muộn, cô tại sao lại quên nhắc anh em họ việc này cơ chứ? Trong nhà gỗ có hộp bánh sinh nhật chưa mở, nếu cảnh sát nhìn thấy, bọn họ có nghĩ tới sinh nhật cô không? Nghĩ tới tin nhắn chúc mừng sinh nhật hôm qua, trái tim treo lơ lửng của cô cũng buông lỏng một chút.

Cô đang trầm tư thì người đàn ông đột nhiên ôm cô từ phía sau, đưa tay chỉ lên bầu trời, nói nhỏ: "Dung, hôm nay lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra bình minh lại đẹp như vậy. Liệu có phải vì em đang ở cạnh anh không? Nếu chúng ta có thể như vậy mà nhảy xuống, thật tốt biết bao! Anh có thể cảm nhận được tình yêu của mình, giống như đêm qua, lúc ôm em, cơ thể anh đi vào trong em, điều này làm anh vô cùng hưng phấn, em cũng như vậy đúng không? Đây nhất định là tình yêu, chúng ta có thể cảm nhận được, chúng ta có thể cùng nhau tạo ra sinh mệnh mới. Anh đột nhiên không muốn chết nữa, em nói đúng, nếu chết rồi thì không còn gì cả."

Trình Dung quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lướt qua cảnh tượng phía sau, tâm trạng lập tức trở nên kích động.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tình Yêu Đẹp Nhất

Nụ hôn nóng bỏng này khiến anh không thể kiềm chế được, anh nhanh chóng thay đổi từ bị động thành chủ động, hai tay giữ chặt gương mặt cô, chiếc lưỡi rạo rực quấn lấy cô như chuồn chuồn lướt nước, càng lúc càng sâu.

Bầu trời trong xanh, bốn chiếc trực thăng lần lượt tiếp đất, xếp thành một hàng.

Trình Dung nhanh chóng đưa con dao đeo bên hông cho người đàn ông phía sau: "Hà Phi, bắt cóc em, kêu bọn họ thả anh đi Mỹ đi."

Hà Phi quay đầu nhìn cảnh tượng phía sau, sau đó lại quay đầu nhìn cô: "Dung..." Giọng nói của hắn đột nhiên trở nên bi thương, cũng tràn ngập tuyệt vọng.

"Mau lên!" Trình Dung kéo tay hắn kề dao lên cổ cô, ép hắn nhanh chóng xoay người, bọn họ lập tức đối diện với trực thăng chuẩn bị hạ cánh.

Bàng Lỗi nhảy xuống trước, Tang Cẩn theo sát phía sau, những cảnh sát khác cũng lần lượt nhảy xuống, nhanh chóng chạy về phía bọn họ. Tất cả đều đồng loạt giơ súng nhắm vào hai người, ép hai người tới sát vách núi.

"Hà Phi, buông dao xuống, cả dãy núi này đã bị cảnh sát bao vây, hiện tại anh có muốn trốn cũng không thoát đâu." Giọng nói của Bàng Lỗi vô cùng sắc bén, vang vọng khắp nơi.

https://thuviensach.vn

"Không được cử động! Tất cả lui xuống, nếu không tôi... Sẽ giết cô ấy!" Hà Phi rống to, giọng nói lộ rõ vẻ tàn nhẫn.

Bàng Lỗi chĩa súng nhắm vào hắn, bước chân tạm thời dừng lại: "Hà Phi, anh không xứng là đàn ông, anh là kẻ nhu nhược! Chỉ có kẻ nhu nhược như anh mới lợi dụng người khác để giải tỏa cho sự tức giận của mình, ngay cả người bản thân yêu nhất cũng không buông tha. Nếu anh là đàn ông, lập tức thả cô ấy."

"Cút!" Hà Phi kích động, "Mấy người cút xa một chút, có nghe thấy không? Cút hết cho tôi!" Lúc nói chuyện, có lẽ vì kích động mà lưỡi dao ma sát lên cổ Trình Dung, xa xa vẫn có thể nhìn thấy máu tươi chảy xuống.

Tang Cẩn đương nhiên cũng nhìn thấy, cô giữ chặt Bàng Lỗi, một tay cầm súng, một tay không ngừng vẫy vẫy: "Hà Phi, chúng tôi không tiến tới nữa, anh đừng kích động, hai người qua đây trước đi." Cô ngoắc tay ý bảo bọn họ đi về phía trước, một bên kéo Bàng Lỗi lui về phía sau, "Chúng tôi đều đã lui lại, hai người lại đây, các người cho dù muốn đi cũng phải lên trực thăng chứ, đúng không?"

Nói xong, cô lập tức xoay người ra hiệu, ý bảo cảnh sát phía sau đồng loạt lui xuống. Lui hắn ra sau trực thăng, cô mới xoay người, lần nữa nhìn bọn họ, ngoắc tay ý bảo bọn họ đi về phía trước.

Lời của cô đương nhiên có tác dụng, Hà Phi không rống to rống nhỏ nữa, con dao trong tay cũng không di chuyển bậy bạ. Hắn kéo Trình Dung rời khỏi vách núi, đi về phía trước.

Tang Cẩn siết tay thành quyền, bên trong toàn là mồ hôi. Cô bắt đầu thử khuyên giải hắn: "Hà Phi, cổ của Trình Dung đã chảy máu, anh buông dao xuống trước được không? Anh không phải rất yêu cô ấy sao? Cô ấy đã ở cùng với anh, anh sao có thể đối xử với cô ấy như thế?"

https://thuviensach.vn

Những lời này làm tất cả mọi người đều kinh sợ, nhất là Hà Phi, hai chân hắn như có thứ gì đó giữ chặt, muốn đi cũng đi không được, khóe miệng khẽ động mấy lần, tuy rằng thanh âm không phát ra nhưng dựa vào khẩu hình có thể thấy được, hắn đang gọi Trình Dung, hơn nữa còn vô cùng thân thiết. Cánh tay cầm dao của hắn cũng theo đó mà dừng trên vai Trình Dung.

Trong lòng Tang Cẩn vừa buông lỏng, đang muốn tiếp tục khuyên bảo, kết quả cô phát hiện Trình Dung tự tay cầm dao đặt lên cổ, hơn nữa còn nói nhỏ với người đàn ông phía sau.

"Trình Dung, cô..." Tang Cẩn cả kinh nói không nên lời. Quả nhiên, dự đoán của Bàng Lỗi là đúng, Hà Phi rất dễ thuyết phục, nhưng Trình Dung không giống, hiện tại cô ấy đã hoàn toàn hướng về Hà Phi. Xem ra muốn khuyên Trình Dung không phải là chuyện dễ dàng.

Bàng Lỗi đương nhiên cũng thấy hành động đó của Trình Dung, anh nhíu mày, đưa mắt nhìn cô, cố gắng nói chuyện dịu dàng: "Trình Dung, cô không được mắc lừa hắn. Chính cô cũng đoán ra từ một tháng trước hắn đã có âm mưu giết người! Hắn chỉ lấy cớ bất mãn với lãnh đạo bệnh viện mà phát tiết thôi. Hành động này của hắn không phải tình yêu."

"Đúng vậy, Trình Dung, chuyện tình cảm phải là đôi bên tự nguyện, cô đã từ chối hắn, vậy mà hắn vẫn theo dõi cô, đây là tự hắn không tôn trọng cô. Nếu cô đã biết chuyện này, vậy vì sao phải làm khổ bản thân như vậy?" Tang Cẩn vô cùng cẩn thận lời nói của mình, hy vọng có thể khiến Trình Dung hiểu được, đồng thời không chọc giận Hà Phi.

Hai người vẫn tiến về phía trực thăng. Hà Phi không nói gì, có lẽ là Trình Dung kêu hắn đừng nói.

Trình Dung nhìn bọn họ, biểu cảm cứng đờ, ánh mắt lạnh như băng, sau một hồi cô mới trả lời một câu: "Hắn không nên chết." Chỉ bốn chữ đơn

https://thuviensach.vn

giản nhưng đã thể hiện lập trường kiên định của cô, cô muốn cứu hắn!"

"Hắn không nên chết, vậy Tôn Diễm nên chết sao? Còn cả Phó Đồng, cả nhà năm người trưởng thôn, ngay cả bé gái mới 6 tuổi cũng đáng chết sao?" Tang Cẩn chậm rãi di chuyển về phía bọn họ, "Hắn không nên chết, vậy còn cô? Hắn có lý do gì để dùng mạng của cô đổi mạng hắn chứ? Cô và hắn đều chịu nỗi đau trong quá khứ, nhưng cô chưa từng giết người, không những vậy cô còn trở thành pháp y. Vì nghề nghiệp của mình, cô không phải đã tìm ra bao nhiêu sự thật sao?"

"..." Trình Dung không tiếp lời cô.

Hà Phi dừng bước: "Dung, anh... Nên chết..." Ý chí cuối cùng dường như đã gục ngã, hắn vùi đầu lên vai Trình Dung, "Dung, anh yêu em... Là thật lòng yêu em..."

"Anh không thích cô ấy! Nếu anh biết yêu, anh sẽ không để mọi chuyện đi tới tình trạng hôm nay." Bàng Lỗi phản bác, "Khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, anh ta sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân, cũng sẽ nỗ lực để cô ấy trở nên tốt hơn, sẽ dùng mọi cách để cô ấy vui vẻ, còn anh, có khi nào anh làm người mình yêu vui vẻ chưa? Tất cả những gì anh làm đều vì cảm giác của mình, anh tìm đại cái cớ để biện hộ cho tội ác của mình, để người đời khi nhắc đến anh không phải một tên hung thủ, những gì anh làm đều vì tình yêu, cho nên anh đáng được tha thứ. Anh tự biên tự diễn mọi chuyện, khiến mọi người không thể phân biệt thật giả, từ đó đồng cảm với anh. Nhưng cho dù có làm thế nào, anh cũng phải gánh trách nhiệm của mình. Hà Phi, nếu là đàn ông thì hãy dám làm dám chịu, buông bỏ vũ khí, bước ra đầu thú, hối cải sửa sai, hãy để người anh yêu sống một cuộc sống vui vẻ, đây mà là tình yêu đẹp nhất anh dành cho cô ấy."

"Muộn, tất cả đều muộn rồi." Hà Phi lắc đầu, sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu, căm tức nhìn Bàng Lỗi, "Anh nghĩ tôi không muốn tốt hơn, muốn làm cho cô ấy được hạnh phúc sao? Tôi đã từng cố gắng, nhưng kết

https://thuviensach.vn

quả thì sao? Có ai nhìn thấy nỗ lực của tôi? Tất cả mọi người đều chèn ép tôi, ngay cả con dao giết heo cũng để trên đầu tôi, là hắn đáng chết! Mấy người cứ đưa mắt mà xem đi." Hà Phi giơ con dao chỉ trời đất đằng sau hắn, "Cái thành phố dơ bẩn này chỉ toàn mấy tên nghiện, gian dâm trộm cắp, một chút cũng nhìn không ra hy vọng, tôi hận nơi này..."

"Bằng! Bằng!" Hà Phi còn chưa dứt lời thì hai tiếng súng vang lên. Cả người Hà Phi ngã xuống, vai phải và chân trái đều có máu chảy ra không ngừng.

Bàng Lỗi cố tình nói chuyện để phân tán sự chú ý của hắn, thấy hắn thao thao bất tuyệt, cả người dần dần cách xa Trình Dung, anh mới nhân cơ hội bắn vai phải và chân trái của hắn, để hắn không thể di chuyện được.

"Hà Phi!" Trình Dung hét lên, cô nhanh chóng xoay người ôm người đàn ông bên cạnh.

"Dung, anh... Đau lắm... Giết anh..." Hà Phi nhìn cô, ánh mắt dần chuyển tới con dao phía sau.

Trình Dung đưa mắt nhìn lại liền thấy con dao, cô xoay người nhặt lên, đưa cho hắn, liều mạng lắc đầu: "Đừng chết, anh phải đi, đi mau!"

Cô liều mạng gọi, cố gắng dùng sức đỡ hắn đứng dậy, lần nữa kéo tay hắn kề dao lên cổ chính cô, nhưng tay Hà Phi lại nhanh chóng trượt xuống, tựa hồ đã không còn sức lực.

"Trình Dung!"

"Trình Dung!"

Bàng Lỗi và Tang Cẩn đồng loạt gọi cô ấy.

"Cô còn muốn để hắn đi sao?" Tang Cẩn tiến lên một bước.

https://thuviensach.vn

Trình Dung quay đầu, lạnh lùng nhìn cô: "Anh ấy không đi, ở lại chỉ có một con đường chết. Đúng vậy, các người nói không sai, anh ấy tội ác tày trời, nhưng... Chúng tôi đều cùng một hạng người, anh ấy chết rồi, tôi phải sống sao đây?" Giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành tự mình lẩm bẩm.

Trình Dung đột nhiên giật lấy con dao kề lên cổ mình, hét to: "Các người lui ra, tôi muốn đưa anh ấy đi, anh ấy không thể chết được!" Cô vừa hét vừa nâng Hà Phi đứng dậy.

Bàng Lỗi chĩa súng ra trước: "Trình Dung, nếu cô muốn trở thành đồng phạm, tôi sẽ không thủ hạ lưu tình nữa." Bốn phía lập tức vang lên tiếng súng vào nòng, vô cùng chói tai.

Tang Cẩn vội giữ chặt tay Bàng Lỗi, quay đầu nhìn anh, ý bảo anh chờ một lát. Sau đó cô quay đầu nhìn Trình Dung, từng bước đi về phía trước: "Trình Dung, hắn sẽ không chết, cô càng không thể chết. Cho dù hắn có chết thì cô vẫn phải sống, cô phải sống thay phần của hắn. Hắn nhất định hy vọng cô tiếp tục sống. Còn nữa, hắn không nhất định phải chết, chúng tôi sẽ tìm bác sĩ tâm thần chữa bệnh cho hắn, chỉ cần cố gắng chữa trị, hắn sẽ không chết."

Trình Dung không ngừng dìu Hà Phi đứng lên, sau vô số lần thất bại, cuối cùng hắn cũng đứng dậy được.

"Dung, giết anh đi..." Hà Phi đã vô cùng tuyệt vọng, liều mạng lắc đầu, "Anh không muốn mất đi tự do, cũng không muốn chữa trị. Anh không có bệnh... Anh yêu em... Thật sự rất yêu em..."

Trình Dung nhìn ánh mắt tuyệt vọng của hắn, trái tim như bị thứ gì đó đè nặng, sự đau đớn quen thuộc này lại lần nữa ập lên người cô, tựa như tối qua hắn hỏi cô vì sao không tin tình yêu của hắn, lòng cô đau thắt tới khó

https://thuviensach.vn

chịu. Giờ phút này, cô dường như cảm nhận rõ hơn cái gì gọi là tan nát cõi lòng.

Cô chỉ trả lời một chữ: "Được." Nói xong, Trình Dung dùng sức nhấn con dao xuống, xẹt một cái rồi rơi ra.

Máu tươi lập tức từ cổ chảy ra, càng lúc càng nhiều. Tất cả mọi người đều bị hành động của cô dọa sợ.

Sắc mặt Hà Phi đột nhiên trắng bệch, hai tay liều mạng bịt kín vết thương cho cô: "Dung! Đừng..."

Tang Cẩn cũng bị dọa cho sợ hãi, cô không tin cô ấy lại dùng dao kết thúc mạng sống của mình như vậy? Cô ấy vì sao phải làm vậy chứ? Cô nhanh chóng chạy qua, nhưng chưa kịp tới gần bọn họ, Bàng Lỗi đã giữ chặt cô: "Em không thể qua đó, rất nguy hiểm!"

Cô gấp tới độ hét to lên: "Mau gọi cấp cứu, cô ấy không thể chết, cô ấy không hề phạm tội!"

Bàng Lỗi quay đầu kêu người phía sau đưa bác sĩ tới.

Trình Dung ngăn bọn họ lại, cố gắng dùng sức nói chuyện: "Hà Phi giết người... Tội không thể tha... Tôi cùng anh ấy đền mạng... Những gì anh ấy làm... Đều là việc tôi không có dũng khí đi làm... Cho nên tôi cũng đáng chết... Cảm ơn... Mấy người... Chúc mừng... Sinh nhật..." Giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng gần như không thể nghe được.

"..." Tang Cẩn chưa kịp nói gì, cô ấy đã xoay người, cùng Hà Phi, hai người đi về phía vực thẳm.

Bàng Lỗi nhanh chóng chạy tới muốn giữ lấy bọn họ, nhưng rồi vẫn không kịp.

https://thuviensach.vn

Hà Phi và Trình Dung vốn cách vực thẳm chỉ có mấy bước, hai người đi không quay đầu, trực tiếp nhảy xuống dưới.

Tang Cẩn chạy tới nhìn vực sâu không thấy đáy, thân ảnh của đôi nam nữ dần dần biến mất, trái tim vô cùng đau đớn, những giọt nước mắt cuối cùng vẫn không kìm chế được.

Bàng Lỗi kéo tay cô, ôm cô vào lòng: "Đừng nhìn, đây là lựa chọn của bọn họ."

Tang Cẩn nhìn anh, cô biết anh cũng rất khó chịu, anh có lẽ cũng không ngờ tới kết cục như vậy. Cô đưa hai tay ôm thắt lưng người đàn ông trước mặt, mặt dán vào ngực anh, ôm anh thật chặt.

Cô vốn định nói chúng ta đã cố hết sức, cho dù không thể cứu bọn họ nhưng ít nhất bọn họ cũng được giải thoát. Cô vốn định nói, cô tin giữa Trình Dung và Hà Phi có tình yêu, kết cục như vậy chính là điều đẹp nhất. Cô càng muốn nói cảm ơn anh đã cho cô tình yêu đẹp nhất, so với Trình Dung, cô may mắn cỡ nào...

Cuối cùng, cô không nhỏ gì cả, chỉ kiễng chân chủ động hôn anh.

Nụ hôn ở vách núi, cô không chỉ chủ động, ngược lại còn vô cùng mãnh liệt.

Bàng Lỗi vốn lo cô sẽ tự trách vì bản thân không hoàn thành nhiệm vụ thuyết phục Trình Dung. Dựa theo hiểu biết của anh, Trình Dung đã sớm đưa ra quyết định này.

Nhưng vì sao hiện tại Tang Cẩn lại đột nhiên hôn anh, hơn nữa còn chủ động, mãnh liệt như vậy?

Nụ hôn nóng bỏng này khiến anh không thể kiềm chế được, anh nhanh chóng thay đổi từ bị động thành chủ động, hai tay giữ chặt gương mặt cô,

https://thuviensach.vn

chiếc lưỡi rạo rực quấn lấy cô như chuồn chuồn lướt nước, càng lúc càng sâu.

Mặt trời đã lên cao chiếu rọi khắp mặt đất.

Trước vách núi, một đôi nam nữ ôm hôn nhau mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Điều Khiển Từ Xa

Lần này, anh hoàn toàn giữ thế chủ động, một tay giữ gáy cô, một tay ôm chặt thắt lưng để cả người cô dựa vào anh.

Trời cao trong xanh, mây trắng lơ lửng.

Bên dưới, núi non trùng trùng điệp điệp, người đàn ông ôm cô gái đứng trước vách núi, hai người hôn nhau nồng nhiệt tựa hồ quên hết thời gian.

Nghe tiếng máy bay nổ vang trời, Tang Cẩn mới giật mình, nhanh chóng dúi đầu vào khuỷu tay anh.

Bàng Lỗi quay đầu, bốn chiếc trực thăng hiện tại chỉ còn một, tất cả mọi người đều đã rời đi, khóe miệng bất giác cong lên: "Không ai nhìn đâu, bọn họ đã lên máy bay đi rồi, lúc này chỉ còn lại chúng ta."

Tang Cẩn lập tức quay đầu nhìn về phía máy bay, tình hình quả thật giống lời anh nói, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vừa định lên tiếng nói bọn họ bây giờ đi xem tình hình của hai đứa trẻ thì anh đã quay đầu, cúi người hôn cô.

Lần này, anh hoàn toàn giữ thế chủ động, một tay giữ gáy cô, một tay ôm chặt thắt lưng để cả người cô dựa vào anh.

Anh càng hôn càng sâu, càng lúc càng nồng nhiệt, thân thể cũng mỗi lúc một khó chịu. Biết sẽ khó chịu nhưng anh vẫn không muốn dừng lại.

https://thuviensach.vn

Một khắc đó, trong lòng anh thầm hỏi sự dày vò này rốt cuộc tới bao giờ mới có thể chấm dứt?

Tang Cẩn cảm thấy không khí trong lồng ngực đã bị anh hút cạn.

Nhưng nghĩ tới những chuyện còn chưa hoàn thành, lý trí cuối cùng dâng cao, cô dùng sức đẩy ra, khống chế sự kích động nhất thời: "Chúng ta mau đi thôi, không biết bên Tiểu Vạn đã gỡ được bom chưa. Hiện tại cứu người mới là quan trọng."

"Không cần xem, bom trên người họ rất dễ tháo, không phải em đã nói mật mã cho Tiểu Vạn sao? Quả thật là sinh nhật của Trình Dung. Hiện tại chỉ còn chiếc điều khiển từ xa trên tay cậu bé là chưa lấy được."

"Vậy khẳng định bọn họ lúc này đang nghiên cứu, chúng ta cũng đi xem đi."

Bàng Lỗi gật đầu, sau đó kéo cô lên trực thăng. Lúc lên máy bay Tang Cẩn mới phát hiện phi công đã rời đi, cô nhìn bảng điều khiển, phải làm sao đây?

Kết quả anh tự mình leo lên ngồi xuống vị trí điều khiển, nhanh chóng khởi động trực thăng, thao tác vô cùng thuần thục.

Tang Cẩn lần nữa bị anh dọa sợ, trong lòng nhịn không được mà tự hỏi, trên đời này rốt cuộc có chuyện gì khiến người đàn ông này không làm được chứ? Chỉ là nghĩ lại, trước đây anh là quân nhân, lái máy bay cũng là việc bình thường.

Trực thăng nhanh chóng rời khỏi dãy núi, lúc này Tang Cẩn mới dám đưa mắt nhìn vực thẳm kia, xem rốt cuộc bên dưới có gì.

Hà Phi chắc chắn sẽ chết, bởi vì trước khi nhảy xuống vực hắn đã dính đạn. Cổ của Trình Dung bị cô ấy cắt qua, cuối cùng cũng sẽ mất máu quá

https://thuviensach.vn

nhiều mà chết. Nhưng một khắc đó, vì sao cô lại hi vọng chuyện này sẽ có một kết cục khác chứ?

Trực thăng nhanh chóng đáp xuống trước căn nhà nhỏ,, bọn họ đi xuống, đúng lúc thấy mọi người đang đi ra. Bom gắn trên hai đứa nhỏ đã được tháo bỏ.

Chu Tiểu Vạn thấy bọn họ, lập tức trêu ghẹo: "Chị, chị xác định tên Hà Phi này rất thông minh sao? Vì sao lại thiết kế cái mật mã dễ như vậy? Hắn có phải đang sỉ nhục IQ của em không?"

Tang Cẩn phản bác: "Tuy đơn giản nhưng lại có ý nghĩa. Nếu tôi không nói cậu biết hôm qua là sinh nhật Trình Dung, cậu sẽ biết mật mã chính là sinh nhật của cô ấy sao?"

Bàng Lỗi không tham gia đề tài của bọn họ, anh trước tiếp đi tới trước mặt hai đứa trẻ, kéo tay bé trai, vừa lật lên xem vừa hỏi: "Thời điểm chú kia gắn chiếc điều khiển từ xa lên người em, ngoại trừ nói với em sẽ có người tới cứu, hắn ta còn nói gì không?"

Đứa bé nhìn chằm chằm chiếc điều khiển từ xa trên cánh tay trái: "Chú ấy nói sau khi được cứu, chỉ cần ấn nút khởi động thì có thể gỡ chiếc điều khiển từ xa xuống. Còn muốn gỡ xuống hay không, gỡ xuống lúc nào đều do em quyết định."

Tang Cẩn tới gần bọn họ, nhìn chiếc điều khiển từ xa: "Hà Phi vì sao phải để lại chiếc điều khiển từ xa này? Nếu là bom điều khiển từ xa, hắn ta phải để trong người mới đúng, vì sao lại gắn trên người người khác? Chẳng lẽ hắn sợ Trình Dung sẽ xin hắn thứ này, hắn lo mình không phớt lờ cô ấy được nên mới để điều khiển từ xa ở đây, không mang lên núi? Vậy chiếc điều khiển từ xa kia rốt cuộc điều khiển thứ gì?"

"Chẳng lẽ trên người bọn nhóc còn bom sao? Nhưng em kiểm tra rồi, không có. Liệu Hà Phi có giấu bom ở chỗ khác không? Rốt cuộc giấu ở đâu

https://thuviensach.vn

chứ?" Chu Tiểu Vạn nói thầm, "Xem ra em đã xem nhẹ tên Hà Phi này, nghe nói hắn mang nội tạng của người chết đặt trong hòm thuốc Đông ý, thật kinh khủng..."

"Tiểu Vạn! Ở đây có trẻ con, cậu có thể ngừng nói được không?" Tang Cẩn vội dừng cậu lại.

Bé gái đã sợ tới mức nép vào lòng anh trai, vừa khóc đòi về nhà, vừa muốn vào trong tìm ba mẹ. Xem ra, cô bé vẫn chưa biết mẹ mình gặp chuyện không may.

Đúng lúc đó hai cảnh sát nâng cáng từ căn nhà đi ra, người nằm bên trên được một tấm vải trắng che phủ. Cô bé vừa nhìn thấy liền hỏi anh trai: "Anh ơi, có phải chú kia đã giết chị rồi không? Em muốn đi nhìn chị ấy."

"Đừng!" Người anh có lẽ biết người chết là ai, cho nên giữ chặt cô bé, không cho cô bé tới gần.

Nhưng cô bé lại giãy tay anh trai mình, chạy tới: "Là mẹ!" Cô bé nhìn cánh tay người trên băng ca lộ ra ngoài, lập tức che miệng hét lớn, "Là đồng hồ của mẹ. Mẹ ơi... Anh ơi, mẹ chết rồi..."

Cô bé bị anh trai giữ chặt chỉ biết trơ mắt nhìn cảnh sát đưa mẹ mình đi, cô bé dùng sức gọi, gọi tới mức khàn giọng, cuối cùng chỉ đành ôm anh trai.

Bé trai không khóc, ánh mắt chỉ lẳng lặng nhìn mẹ mình bị đưa đi, biểu cảm trên mặt càng lúc càng tối. Cậu bé đột nhiên thu hồi tầm mắt, nâng tay trái lên, ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc điều khiển từ xa trên tay, ánh mắt chứa đầy sát khí.

Bàng Lỗi bỗng dưng hét to: "Đừng ấn!" Anh chạy tới muốn cản cậu bé nhưng đã không kịp, bé trai đã đặt tay phải lên chốt mở của chiếc điều khiển từ xa.

https://thuviensach.vn

"..." Trong sơn cốc đột nhiên truyền tới tiếng vang chói tai, tuy rất nhẹ nhưng mọi người đều nghe được.

"Trong nhà có bom, chạy mau!" Bàng Lỗi lớn tiếng.

Tất cả mọi người đều thi nhau bỏ chạy, duy chỉ có một người lại chạy vào căn nhà gỗ.

"Anh ơi, anh muốn đi đâu? Chú nói trong nhà có bom." Cô bé lớn tiếng gọi anh trai.

Bàng Lỗi kéo Tang Cẩn chạy đi, hai người nghe tiếng cô bé liền xoay người lại, anh chạy về phía cô bé, một bên hô: "Tiểu Vạn, giữ chặt thằng nhỏ." Nói xong, anh kéo cô bé chạy ra ngoài, rất nhanh đã tới bên cạnh Tang Cẩn.

Tang Cẩn nhìn xung quanh, cô muốn tìm đứa trẻ trong đám người hỗn loạn, trong lúc hoảng hốt, cô thấy cổ tay mình nóng lên, một bàn tay quen thuộc nắm chặt tay cô, kéo cô chạy về phía trước.

"Oành!"

Bọn họ chạy chưa được xa thì phía sau đã truyền tới tiếng vang nhức óc, mặt đất dưới chân cũng theo đó mà chấn động, ánh lửa bắn ra bốn phía, toàn bộ căn nhà trong nháy mắt đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Tang Cẩn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị đẩy ngã xuống đất, trên lưng có người nằm lên.

Qua một hồi lâu, tiếng động từ vụ nổ rốt cuộc cũng dừng, bốn phía trở lại anh tĩnh, chỉ có tiếng khóc của cô bé, không ngừng kêu: "Anh ơi, anh ơi..."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn vừa ngẩng đầu liền phát hiện cô bé đang nằm cạnh mình, dưới đất còn có vết máu. Cô hoảng hốt, muốn đứng lên lại không động đậy được, trên người bọn họ còn có một người khác.

"Bàng Lỗi?" Tang Cẩn không không sợ hãi, cô dùng sức đẩy anh ra, sau đó ngồi thẳng dạy, lúc này mới phát hiện người anh đầy máy, trên lưng còn cả vết trầy xước. Cô quá hoảng loạn, liền hét to: "Tiểu Vạn, mau gọi cấp cứu!"

Bàng Lỗi nắm chặt tay cô: "Chỉ một chút thương tích thôi, anh không sao. Tiểu Vạn cậu ấy ở phía sau anh." Anh cố hết sức đứng dậy, theo đó cũng kéo cô đứng lên.

Cô bé bên cạnh vừa khóc lớn vừa chạy về phía căn nhà gỗ.

Tang Cẩn muốn giữ nó nhưng lại không được, bọn họ chỉ có thể đuổi theo, tới trước mặt bé trai bọn họ mới phát hiện xung quanh nó toàn bộ đều là máu.

Đứa bé ngồi dưới đất, hai tay mở ra, trên tay, trên người cũng đều là máu, mà người đàn ông nằm sấp bên cạnh, máu chảy trên đầu rất nhiều.

"Tiểu Vạn!"

"Tiểu Vạn!"

Bàng Lỗi và Tang Cẩn cùng kêu lên, đồng loạt ngồi xuống. Không biết tại sao, Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Cô nhanh chóng nâng Chu Tiểu Vạn dậy, để cậu ấy tựa trên người cô. Cô cẩn thận kiểm tra vết thương trên người cậu ấy, cậu ấy và đứa bé ở gần nơi phát nổ, vết thương chắc chắn vô cùng nặng, hơn nữa lúc này đã hôn mê, máu còn chảy không ngừng.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi lập tức la lớn kêu đội cấp cứu lại đây cầm máu cho Chu Tiểu Vạn. Đội ngũ y tế tới nhanh chóng xử lý vết thương cho cậu, yêu cầu lập tức trở về thành phố, có vài mảnh bom dính trên đầu, bọn họ cần phải phẫu thuật để lấy ra.

Chu Tiểu Vạn được nâng lên trực thăng, Bàng Lỗi và Tang Cẩn cùng đưa hai đứa nhỏ lên, đi theo còn có Thích Nguyệt, cô tựa hồ vẫn còn hoảng sợ, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm người đang nằm mê man, không nói một lời, sắc mặt vô cùng ảm đạm.

Sau khi máy bay cất cánh, bé gái hỏi anh mình có bị thương hay không. Thích Nguyệt nghe có người lên tiếng thì đột nhiên hoàn hồn, cô quay đầu nhìn bé trai, trách mắng: "Vì sao em lại chạy về? Em không nghe mọi người nói trong nhà có bom sao? Vì sao phải chạy tìm cái chết hả? Nếu anh ấy không giữ em lại, anh ấy..." Cô không nói tiếp nữa, chỉ có nước mắt lặng lẽ rơi ra.

Bàng Lỗi cũng nghiêm túc nhìn đứa bé: "Chắc chắn hắn có nói cho em biết bom này dùng để làm gì? Em vì sao phải gạt bọn anh." Anh cũng là theo hành động cuối cùng của cậu bé mà suy đoán, "Em hận ba em, nhưng em có nghĩ tới an toàn của những người khác không?"

Tang Cẩn giúp Bàng Lỗi quấn băng gạc trên người, sau đó phủ thêm lớp áo, sau đó cô mới ngồi xuống, quay đầu nhìn bé trai: "Nói cho chị biết, em tên gì?"

Cô bé lập tức trả lời thay anh trai: "Em là Phùng Tiếu, tiếu trong vui cười ha ha, anh em là Phùng Tân, tân trong cũ mới. Ba em là Phùng Thanh, thanh trong trong sạch, mẹ em là Viên Tiểu Hà, hà trong hoa sen."

Phùng Tiếu quả nhiên là cô gái thích cười, mọi thứ vừa xảy ra dường như đã không còn trong ký ức của cô bé, giờ phút này, cô bé vẫn không biết vừa có tai nạn buông xuống, phá hỏng hạnh phúc gia đình cô bé.

https://thuviensach.vn

Phùng Tân vẫn không chịu nói chuyện, ánh mắt vẫn ngây dại chằm chằm nhìn Chu Tiểu Vạn. Cậu cũng không muốn giấu diếm: "Chú ấy cá cược với em, nói ba sẽ không tới cứu ba người bọn em. Nếu ba em tới cứu, em sẽ chiến thắng, chú ấy sẽ để gia đình em đoàn tụ. Nếu chú ấy thắn, em phải giúp chú ấy một việc, chính là ấn công tắc trên chiếc điều khiển từ xa để căn nhà bị hủy, đồng thời ba em cũng phải chết."

Giọng nói của cậu bé bình tĩnh một cách lạ thường, dường như cậu chỉ đang miêu tả lại chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình, cũng không liên quan tới sống chết, nhưng cuối cùng, trên mặt cậu bé lộ ra một tia bi phẫn, giọng nói tràn đầy phẫn nộ: "Em còn tưởng ông ta ít nhất sẽ tới cứu mẹ, nhưng ông ta không làm như vậy, ông ta không tới. Chú đó nói đúng, ông ta là kẻ nhu nhược."

Câu nói cuối cùng của Phùng Tân khiến mọi người đều kinh sợ. Cậu bé không nói rõ người đó là ba mình, nhưng người cậu ấy ám chỉ không phải Phùng Thanh sao? Cậu bé luôn chờ mong ba mình sẽ xuất hiện, nhưng sự thật lại làm cậu ấy tuyệt vọng.

Phùng Tiếu bị dọa tới ngây người, cô bé nhìn anh mình, như tự lầm bầm một mình, như đang hỏi cậu bé: "Anh ơi, ba cũng chết rồi sao? Là anh giết ba ư? Anh có phải ngồi tù không? Ba chết rồi, mẹ cũng chết, nếu anh phải đi tù thì em sống làm sao đây?"

Tang Cẩn lập tức ôm lấy cô bé, để cô bé ngồi trên đùi mình: "Anh trai em không phải có ý như vậy, anh ấy chỉ là đang buồn bã, vì mẹ... Ba em nói không chừng còn đang đi làm ở bệnh viện, ông ấy không sao. Em ngủ trước đi, tỉnh dậy chúng ta đã về nhà rồi."

Cô bé liền gật đầu, tựa vào vai cô khóc nức nở. Vật vã một hồi, cô bé cuối cùng cũng thiếp đi trong lòng cô.

https://thuviensach.vn

Cabin lại trở về yên tĩnh, tất cả mọi người đều trầm mặc. Mãi tới khi máy bay trở về thành phố, chuông di động của Bàng Lỗi vang lên đập tan không khí này.

Bàng Lỗi nhanh chóng bắt máy, anh gọi một tiếng "Cục trưởng" rồi im lặng nghe điện thoại.

Tang Cẩn nhìn anh, không hỏi cũng biết Khương Duy Dân gọi anh có việc gì, hiện tại sợ rằng trong thành phố đã xảy ra chuyện. Và biểu cảm của anh chính là đáp án.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hội Ngộ

"Chị, em thật sự có thể trở thành con người mà mình muốn sao?

Trực thăng vẫn còn ở bay trên thành phố Thanh An, phía dưới là khu đô thì phồn hoa hiện địa, hoàn toàn khác hẳn với phong cảnh nước non nơi rừng núi.

Tang Cẩn xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vừa lúc trực thăng bay ngang sông Thanh An, từ đây cô có thể nhìn rõ hai cây cầu, một bên tấp nập đông đúc, một bên trống không, phải nhìn từ cao xuống mới thấy rõ sự khác biệt.

Trực thăng nhanh chóng đáp xuống bên viện, phía dưới, các nhân viên y tế đã đứng chờ sẵn. Chu Tiểu Vạn được đưa vào phòng cấp cứu, tiến hành phẫu thuật.

Những người khác đều chờ bên ngoài. Bàng Lỗi phái người đưa Phùng Tân và Phùng Tiếu về nhà, nhưng Phùng Tân từ chối, nói phải chờ Chu Tiểu Vạn thoát khỏi nguy hiểm mới an tâm rời đi. Cậu bé đương nhiên biết Chu Tiểu Vạn vì mình mà bị thương, cho nên trong lòng vô cùng khó chịu

Trong lúc Chu Tiểu Vạn phẫu thuật, Tang Cẩn ở lại bệnh viện, còn Bàng Lỗi và Thích Nguyệt rời đi, bọn họ phải xử lý một vụ đánh bom khác trong thành phố.

Sự việc xảy ra trên một chiếc ô tô, chủ xe chính là Phùng Thanh. Khi đó trên xe chỉ có mình ông ta, hơn nữa địa điểm lại nằm ở ngoại ô nên

https://thuviensach.vn

không có ai khác chịu thương vong. Theo tính toán, thời điểm Phùng Tân ấn mở chiếc điều khiển từ xa, căn nhà gỗ bị hủy, đồng thời chiếc xe của Phùng Thanh cũng phát nổ. Hà Phi chắc đã tính sẵn chuyện này, nếu khi đó Phùng Thanh cũng tham gia giải cứu người nhà, ông ta chắc chắn sẽ không ở trong xe, nên hắn sẽ không xảy ra chuyện.

Tang Cẩn hoàn toàn không ngờ kết quả lại là như vậy, bề ngoài nhìn vào thì Phùng Tân tự tay giết cha mình, nhưng thực chất Phùng Thanh đã tự hủy hoại chính mình. Và người không thoát khỏi liên quan chính là Hà Phi.

Hà Phi tự mình thiết kế trò chơi khảo nghiệm bản chất của con người, hoặc nói đúng ra, hắn là đang kiểm tra Phùng Thanh. Hắn biết ông ta sẽ không vượt qua cuộc kiểm tra, cho nên hắn muốn vạch trần bộ mặt xấu xa của ông ta trước mặt con trai mình. Hắn để một đứa trẻ vị thành niên như Phùng Tân thấy rõ bộ mặt thật của nhân loại, hủy hoại suy nghĩ của cậu bé, dùng cách tàn độc nhất để trả thù Phùng Thanh, đó chính là để con trai tự tay giết chết ông ta!

Cô không thể không kinh hãi trước sự hiểu biết về khía cạnh xấu xa của con người từ Hà Phi, và điều càng làm cô sợ hãi hơn chính là Hà Phi luôn dẫn dắt bọn họ, để bọn họ nhìn thấy tất cả. Hắn hi vọng mọi người đều nhìn thấy, bao gồm cả Phùng Tân, thậm chí sự lựa chọn tàn khốc cuối cùng vẫn nằm trong tay hắn.

Đương nhiên, Bàng Lỗi là người tỉnh táo duy nhất trong vụ án lần này, ngay từ đầu anh đã hiểu rõ động cơ của Hà Phi.

Tang Cẩn không ngừng suy nghĩ lý do vì sao Hà Phi lại hận Phùng Thanh như vậy. Ngoại trừ tinh thần có vấn đề là yếu tố khách quan, ân oán giữa bọn họ đang được cảnh sát điều tra, rất nhanh sẽ có kết quả.

https://thuviensach.vn

"Anh ơi, em đói bụng, em muốn về nhà." Phùng Tiếu đột nhiên than đói, cô bé kéo tay Phùng Tân, giúp cậu hoàn hồn.

Tang Cẩn cũng bị giọng nói của cô bé cắt ngang suy nghĩ, lúc này anh em hai người đang ngồi đối diện cô. Nhìn sự ngây thơ trên gương mặt của Phùng Tiếu, cô liền kêu một đồng nghiệp khác đang đứng ngoài cửa phòng cấp cứu đưa cô bé đi ăn. Cô đứng dậy, đi qua ngồi cạnh Phùng Tân. Ngay cửa phòng cấp cứu lúc này chỉ còn lại hai người.

"Phùng Tân, em còn suy nghĩ chuyện của Tiểu Vạn sao? Đừng lo, cậu ấy chắc chắn sẽ không có việc gì." Cô thử an ủi cậu bé.

"Chị, anh Tiểu Vạn thật sự không sao chứ?" Phùng Tân quay đầu nhìn cô, vẻ mặt lo lắng, ánh mắt cũng lộ ra tia áy náy, "Em thật sự không cố tình. Lúc đó em không ngờ anh ấy sẽ quay lại cứu em. Một khắc đó, em thật sự rất tuyệt vọng, em không tin ba mình lại xấu xa như lời chú kia nói như vậy. Thật xin lỗi..." Giọng cậu bé có chút nghẹn ngào, khóe mắt ươn ướt, đôi mắt cũng ửng hồng.

Tang Cẩn đưa cho cậu một tờ khăn giấy: "Cậu ấy là cảnh sát, vì thế chức trách của cậu ấy là cứu em, em đừng cảm thấy có gánh nặng trong lòng. Lúc này, em còn tuyệt vọng sao? Nếu Tiểu Vạn nghe thấy, khẳng định sẽ rất tức giận."

Phùng Tân nhận khăn giấy, lắc đầu: "Em không biết, hiện tại em thật sự rất mơ hồ. Em không biết phải làm thế nào cả, em muốn chết nhưng em lại sợ, hơn nữa nghĩ tới Tiếu Tiếu, em lo một mình cô bé về sau sẽ gặp nhiều khó khăn."

Tang Cẩn nghe xong liền nắm chặt cổ tay cậu bé, nghiêm túc nói: "Phùng Tân, em phải nhớ kỹ, chúng ta không ai có quyền quyết định sự sống chết của người khác, cũng không có quyền để người khác quyết định sống chết của mình. Em nói chú kia là kẻ xấu, hắn là hung thủ giết người,

https://thuviensach.vn

lời của hắn em có thể tin sao? Hắn cố ý dẫn đường suy nghĩ của em, khống chế ý chí của em để em thay hắn trả thù. Hắn hiện tại đã chết, em hãy quên những gì hắn từng nói đi. Còn nữa, em và ba em không phải một người, ông ấy là loại người gì, là tốt hay xấu cũng không liên quan tới em. Em phải sống một cuộc sống mà chính em muốn."

Cô không biết Phùng Tân có hiểu những gì cô đang nói hay không, nhìn khuôn mặt vốn nên tràn ngập nụ cười của thanh xuân nay đã bị tầng tro bụi bao phủ, cô không khỏi bất lực, chỉ đành buông tay cậu bé. Đột nhiên cô không biết phải thuyết phục cậu bé thế nào, và cô cũng tin bản thân không thể trong thời gian ngắn thay đổi suy nghĩ của cậu bé.

Phùng Tân cúi đầu, hồi lâu lại ngẩng lên, nhìn cô: "Chị, em thật sự có thể trở thành con người mà mình muốn sao? Nếu có thể, em muốn trở thành người như anh Tiểu Vạn. Anh ấy rất dũng cảm, hơn nữa còn đẹp trai phong độ."

"Đương nhiên có thể!" Trên hành lang đột nhiên truyền tới giọng nói quen thuộc. Bàng Lỗi đi nhanh về phía bọn họ, đằng sau còn hai y tá cũng đi về phía này.

"Sao anh quay lại nhanh thế?" Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, cô nhìn lại đồng hồ, anh ấy rời đi còn chưa tới hai giờ.

"Đã kiểm tra hiện trường, những việc còn lại để Thích Nguyệt xử lý." Bàng Lỗi không nói cô biết tình trạng khẩn cấp của Chu Tiểu Vạn, anh chỉ kéo cô đứng dậy, "Để y tá thử máu cho em."

"Thử máu?" Tang Cẩn có chút hoang mang, cô vì sao phải thử máu chứ?

Y tá nhanh chóng giải thích với cô, nói bệnh viện có một bệnh nhân mất quá nhiều máu, hiện tại đang trong tình trạng nguy kịch, mà nhóm máu của bệnh nhân lại là RH âm tính, một nhóm máu vô cùng hiếm gặp.

https://thuviensach.vn

"Tôi biết rồi, tôi lập tức đi theo mọi người." Không chờ bọn họ giải thích xong, Tang Cẩn đã biết chuyện gì đang xảy ra. Cô cắt ngang lời bọn họ, nhanh chóng cùng bọn họ rời đi.

Tang Cẩn đột nhiên vô cùng kích động, hai chân không ngừng run rẩy. Tuy cô từng nghi ngờ Chu Tiểu Vạn chính là Đinh Đang, nhưng mỗi một lần cô đều bác bỏ suy nghĩ của mình. Nhưng hiện tại sự thật đang ở trước mắt, cô không thể tiếp tục ngăn cản sự kích động trong lòng, thì ra em trai cô còn sống! Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn chưa nghe cậu gọi cô một tiếng "Chị", lấy thân phận Đinh Đang gọi cô là chị. Vì sao cậu ấy lại không nói ra sự thật, hơn nữa còn cần giúp đỡ cơ chứ?

Sự thay đổi này quá bất ngờ khiến cô không kịp phòng bị, thậm chí trong lòng vô cùng hối hận, vì sao lúc ở núi Hà Sơn, cô không phải người đi cứu Phùng Tân chứ?

Bàng Lỗi dặn Phùng Tân vài câu, kêu cậu đứng ở đây chờ, đừng chạy loạn. Sau đó anh nhanh chóng đuổi theo, nắm tay cô: "Đừng lo, Tiểu Vạn nhất định sẽ không sao?"

"Cậu ấy đương nhiên không thể xảy ra chuyện!" Tang Cẩn lớn tiếng, giờ khắc này cô thật sự rất giận, rõ ràng anh đã sớm biết, tại sao không chịu nói cho cô?

Bàng lỗi không giải thích, chỉ kéo tay cô theo y tá vào phòng bệnh.

Tang Cẩn nằm trên giường, y tá đang muốn giải thích thông lệ thử máu cho cô nhưng cô trực tiếp kêu bọn họ lấy máu, bệnh nhân cần bao nhiêu cứ lấy bấy nhiêu. Y tá không khỏi hoảng sợ, bọn họ đương nhiên không biết quan hệ giữa cô và bệnh nhân. Bàng Lỗi ở cạnh giải thích, nói y tá lấy máu phải đảm bảo sức khỏe cho cô.

Tang Cẩn muốn lên tiếng nhưng bị anh lấy tay che miệng. Bàng Lỗi cúi người nói nhỏ bên tai cô: "Nghe lời đi! Lúc này đang trong tình trạng

https://thuviensach.vn

khẩn cấp, bệnh viện sẽ lập tức sắp xếp tìm người có nhóm máu phù hợp."

Cô lấy tay anh ra: "Vì sao phải nghe anh? Nhóm máu này rất khó tìm, cậu ấy phải sống, nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì, em sẽ..."

"Anh lấy tính mạng của mình đảm bảo với em, cậu ấy sẽ không sao." Nói xong, Bàng Lỗi kêu y tá cứ theo yêu cầu của anh mà làm.

Ống tiêm lạnh lẽo đâm vào mạch máu, Tang Cẩn không biết y tá đã rút bao nhiêu máu, chưa được bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy đã là ba ngày sau, cô nằm trên giường ở nhà, trên tay trái còn gắn một ống tiêm dịch truyền.

Người đàn ông ngồi ngay mép giường mặc áo ngủ màu trắng, một tay anh bưng bát sứ trắng, tay còn lại cầm thìa, còn thổi thổi vào cái bát nóng hổi.

"Bàng Lỗi... Tiểu Vạn đâu?" Cổ họng Tang Cẩn có gì đó nghẹn lại, chắc là do cô đã ngủ quá lâu.

Bàng Lỗi nghe tiếng liền quay đầu nhìn cô, con ngươi lập tức phát sáng: "Tỉnh rồi sao? Tỉnh rồi thì mau ăn bát cháo gà này, Bàng Miểu nói nó có thể hỗ trợ điều trị thiếu máu." Vừa nói anh vừa đặt bát cháo xuống, đứng dậy đỡ cô ngồi lên.

Tang Cẩn nhìn băng gạc trên vai anh: "Vết thương trên lưng anh sao rồi? Anh đi gặp bác sĩ chưa? Có nặng lắm không?"

"Việc này không cần em quản, em tự lo cho chính mình đi." Bàng Lỗi lại ngồi xuống mép giường, cầm bát cháo lại, bắt đầu đút cho cô ăn, một bên kể cô nghe những chuyện phát sinh trong ba ngày.

https://thuviensach.vn

Ba ngày này, cảnh sát đã tra rõ vụ án Hà Phi giết người, bao gồm bối cảnh của Trình Dung và Hà Phi.

Nửa năm trước, thông qua Phùng Thanh, Hà Phi được vào khoa ngoại của bệnh viện tuyến trên, đương nhiên không phải nhân viên chính thức của bệnh viện. Mặc dù đã từng du học ở Mỹ nhưng vì không có bằng cấp rõ ràng, nguyên nhân có lẽ vì vụ án trong quá khứ nên hắn chỉ làm trợ lý cho Phùng Thanh. Nhưng Hà Phi là người có thiên phú về khoa ngoại, hơn nữa còn được tiếp xúc với Trung y từ nhỏ, cho nên vào bệnh viện chưa lâu đã được mọi người phong cho danh hiệu "Tiểu lý phi đao".

Chỉ là, tất cả công lao của Hà Phi đều được ghi lại trên danh nghĩa của Phùng Thanh, bao gồm cả luận án. Phùng Thanh ngày càng thăng tiến, từ chủ nhiệm một khoa lên phó viện trưởng. Hà Phi lại chẳng có thứ gì, ngoại trừ một chút tiền bồi thường, cho nên trong lòng nảy sinh bất bình, vì thế hắn thường xuyên mắng Phùng Thanh không có tư cách làm phó viện trưởng trước mặt mọi người, những gì ông ta có được đều dựa vào hắn.

Mâu thuẫn giữa hai người càng ngày càng sâu, cho nên Phùng Thanh bắt đầu tìm cách loại bỏ Hà Phi.

Nghe tới đây, Tang Cẩn thật sự không tin được, thì ra chân tướng lại hoang đường như thế!

Tác giả: Đinh Đang, cậu sẽ không sao chứ?

Editor: Hôm nay 3 chương rồi nhé, nếu kịp thì tối mình sẽ bonus thêm 1 chương nữa.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Dụ Dỗ Anh

Ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào, nhưng Tang Cẩn nghe xong toàn bộ vụ án lại cảm thấy sống lưng rét run.

Thì ra Hà Phi nghiện ma túy, Phùng Thanh lợi dụng Phó Đồng tiếp tay cho hắn, để hắn từng bước sa đọa, cuối cùng đá hắn ra khỏi bệnh viện. Mà Hà Phi lại tình cờ biết được một sự thật hoang đường liên quan tới vợ ông ta, Viên Tiểu Hà.

Tiểu Hà bất mãn với Phùng Thanh vì quan hệ không bình thường của chồng mình với Tôn Diễm. Suy đoán này từng bị bỏ qua khi Thích Nguyệt điều tra bối cảnh của Tôn Diễm. Thật không ngờ, giữa bọn họ lại có quan hệ như vậy. Tôn Diễm là người phụ nữ cẩn thận, cho nên không hề để lại manh mối.

Mối quan hệ này nếu đặt trên người bình thường ôm hận trả thù, giết chóc là khả năng có thể xảy ra, hơn nữa nó lại đặt trên một kẻ bị bệnh tâm thần, bi kịch này cuối cùng cũng không tránh khỏi.

Theo lời khai của Hà Hướng Huy, tinh thần của Hà Phi từ nhỏ đã không bình thường, hắn hay nổi nóng, có khuynh hướng bạo lực, thích giết hại và uống máu động vật. Những hành động khác thường này bộc lộ từ khi Hà Phi sáu tuổi. Đây có lẽ là gen di truyền, vì cha hắn là người chậm phát triển trí tuệ, mẹ hắn bị bệnh tâm thần, sau khi Hà Hướng Huy xuất ngũ không lâu thì cha mẹ đều lần lượt qua đời. Để tránh đám đông và gây hại không cần thiết, Hà Hướng Huy đưa Hà Phi vào rừng, bắt đầu học Trung y,

https://thuviensach.vn

ông ấy hi vọng phương pháp truyền thống này sẽ chữa khỏi bệnh cho em trai.

Nhưng con người hiện đại không thể tách rời xã hội, Hà Phi cũng cần đi học, những lúc bình thường hắn là một thanh niên nhiệt huyết có lý tưởng. Trong những lần mổ xẻ động vật, hắn cảm nhận được thành tựu, cho nên luôn nuôi hi vọng trở thành bác sĩ.

Quá trình Hà Phi trưởng thành đa phần đều ở trong núi. Hà Hướng Huy cũng phát hiện ra một chuyện, Hà Phi chỉ cần ở đây đều sẽ bình thường, nhưng chỉ cần tiếp xúc với đám đông, không bao lâu, hắn ta sẽ tích lũy một đống vấn đề của cảm xúc, trở nên không bình thường.

Sự mất kiểm soát đầu tiên xảy ra vào năm 16 tuổi, lần đầu hắn giết người và nạn nhân là cha mẹ Trình Dung. Năm đó, Trình Dung và Hà Phi học cùng trường cấp 3, trong mắt người ngoài bọn họ là những đứa trẻ không bình thường. Từ đó, bọn họ dần trân trọng nhau, đây dường như là một loại định mệnh. Còn về tình yêu, tới hiện tại nó vẫn là một bí ẩn.

Nghe nhiều chuyện trong quá khứ của bọn họ, Tang Cẩn lại nghĩ tới chuyện xảy ra ngay vách núi, trong lòng không khỏi đau nhói, thì ra bọn họ đã cùng đi trên con đường dài như vậy. Thời gian trôi qua, chỉ vì bọn họ không tiếp tục đồng hành nên cuối cùng mới gây ra bi kịch này sao?

"Viên Tiểu Hà biết Hà Phi có mâu thuẫn với Phùng Thanh nên muốn lợi dụng Hà Phi để trả thù, đây có lẽ không phải chuyện của một hai ngày. Theo lý việc này đã diễn ra nửa năm, vì sao Hà Phi phải chờ tới lúc này để động thủ?" Tang Cẩn vừa đặt câu hỏi, liền tự trả lời, "Nguyên nhân có lẽ là vì trong lúc cãi vã với Trình Dung, Tôn Diễm mắng cô ấy là thi thể, đây chính là giới hạn của hắn."

Đút xong muỗng cháo cuối cùng cho cô, Bàng Lỗi cầm bát sứ đặt trên tủ giường, sau đó lấy khăn đưa cho cô: "Viên Tiểu Hà đưa tiền cho Phó

https://thuviensach.vn

Đồng, khơi mào mâu thuẫn của Hà Phi và Phùng Thanh. Bà ta muốn lợi dụng Hà Phi để giết Tôn Diễm, đơn giản là vì trả thù Phùng Thanh phản bội gia đình. Hà Phi cũng không phải kẻ ngốc, hắn đương nhiên sẽ không tình nguyện làm một công cụ giết người." Anh đứng dậy rót cho cô ly nước.

Tang Cẩn uống một ngụm, rồi nhìn anh: "Cho nên, trận giết chóc này bằng cách nào đó đã trở thành công cụ cho chính hắn ta. Nhưng cả nhà trưởng thôn thì sao? Bề ngoài tuy Hà Phi chỉ giết những kẻ nghiện ngập, nhưng lúc này nhìn lại, hắn không hề vô duyên vô cớ giết người. Hắn biết Trình Dung không chấp nhận hắn, thậm chí là ghét hắn, điều đó đồng nghĩa cô ấy không thích giết người, đương nhiên sẽ không thể yêu một kẻ giết người như hắn. Có lẽ hắn luôn nỗ lực để hình tượng của mình tốt đẹp hơn. Em nghĩ, từ lần đầu tiên giết người năm 16 tuổi tới thời điểm giết Tôn Diễm, trong khoảng thời gian đó, hắn ta chắc hẳn luôn phải đấu tranh với căn bệnh của mình."

"Theo thông tin từ dân làng, trưởng thôn này luôn bất mãn với anh em Hà Hướng Huy, nguyên nhân trực tiếp có lẽ vì thôn trưởng không duyệt giấy phép xây nhà cho Hà Hướng Huy, ông ấy từng oán hận trước mặt Hà Phi. Anh em bọn họ là người ngoại tộc, ngay cả trẻ con cũng thường xuyên cười nhạo bọn họ, bao gồm đứa trẻ trong nhà trưởng thôn.

"Em nhớ ra rồi, chuyện này trong lúc thẩm vấn Hà Hướng Huy từng nói, ông ta hận gia đình trưởng thôn, ngay cả đứa nhỏ cũng cười nhạo ông không tìm được vợ. Sự nhạo báng này nếu trong trường hợp bình thường có lẽ không sao, nhưng đúng lúc động vào thời điểm Hà Phi không khống chế được, một chút kích thích cũng khiến hắn nổi điên, cho nên hắn ta ra tay giết Tôn Diễm và Phó Đồng, khả năng cơ thể bị ma túy ảnh hưởng."

"Vấn đề này để sau rồi nói, em có muốn ngủ thêm một chút hay không?" Hai người nói chuyện lâu như vậy, Bàng Lỗi sợ cô sẽ quá mệt, cho nên dừng đề tài lại.

https://thuviensach.vn

"Không cần đâu, em muốn đi thăm Tiểu Vạn. Đúng rồi, hiện tại cậu ấy sao rồi? Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em." Tang Cẩn phát hiện mỗi lần nhắc tới việc này, Bàng Lỗi đều cố tình chuyển chủ đề sang vụ án, dường như cố ý dời lực chú ý của cô. Cô đột nhiên hoảng sợ: "Cậu ấy không phải đã xảy ra chuyện rồi chứ? Không được, em phải lập tức tới bệnh viện thăm cậu ấy."

Tang Cẩn vừa nói vừa xốc chăn lên, muốn xuống giường. Hai tay anh lại đè vai cô, để cô lần nữa nằm xuống, có lẽ vì dùng lực quá mạnh, hai người cũng ngã xuống giường, hô hấp hai người trong một khắc đan xen vào nhau.

Bàng Lỗi có thể cảm nhận được bộ ngực mềm mại của cô gái trước mặt, hơi thở có hơi gấp gáp, nhưng anh vẫn cố duy trì lý trí của mình: "Tính mạng đã không còn nguy hiểm nhưng không thể nói hoàn toàn không có chuyện. Bác sĩ nói phải chờ khả năng phục hồi của cậu ấy sau phẫu thuật." Giọng anh đột nhiên trở nên khô khốc, "Lúc này em đi cũng không tiện, người nhà cậu ấy đều ở bệnh viện, chúng ta chờ thêm chút nữa rồi đi."

Nghe anh nói Chu Tiểu Vạn không sao, trái tim treo lơ lửng của Tang Cẩn mới buông xuống. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt sáng như sao.

Trái tim đột nhiên đập loạn nửa nhịp, cứ thế mà tăng tốc.

Giờ khắc này, người đàn ông cũng vô cùng kích động, trong mấy ngày này, anh tựa như con sói đang đói nhưng buộc phải ăn chay, mà bên cạnh lại có mỹ vị nhân gian như thế này.

Hô hấp của anh ngày càng nặng, lồng ngực lên xuống cũng ngày càng nhanh, lý trí kêu anh phải đứng dậy, nhưng sự thật anh lại cúi người dựa vào cô.

Đầu Tang Cẩn như có phản xạ cũng hơi nâng lên.

https://thuviensach.vn

Môi hai người trong nháy mắt đã hợp thành một thể.

Nụ hôn nồng nhiệt như chìa khóa mở cánh cửa đóng chặt lâu ngày trong thân thể hai người.

Bàng Lỗi vừa hôn cô, trong lòng vừa cảm thấy khó xử, anh đáng lẽ phải khuyên cô nghỉ ngơi, đáng lẽ phải lập tức dừng hành động này lại, nhưng anh không khống chế được, bàn tay bất giác vén áo ngủ cô lên.

Vừa chạm tới làn da mịn màng của cô, ngón tay anh run run như bị điện giật. Động tác dần di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại ngay trước ngực ô.

Cô không mặc nội y, cho nên anh có thể trực tiếp vuốt ve nơi mềm mại đẩy đà của cô gái trước mặt.

Cảm nhận bàn tay to lớn đang làm càn trước ngực, Tang Cẩn hoàn toàn không có dấu hiệu phản đối, thậm chí, nội tâm đang che giấu khát vọng mãnh liệt lại bộc lộ ra ngoài.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn, cơ thể dường như đã không đủ dưỡng khí, cánh tay nắm lấy tay anh cũng trở nên vô lực, cô bất giác đưa tay xuyên qua áo anh, di chuyển xuống dưới.

Hai người cứ hôn nhau như vậy, môi anh từ từ lướt qua cổ cô, sau đó tiếp tục đi xuống. Anh trực tiếp dùng miệng cắn mở áo ngủ cô ra.

"Ưm..." Lồng ngực Tang Cẩn đột nhiên nóng lên, nơi mẫn cảm bị anh cắn rất nhanh truyền tới xúc cảm, cô không tự chủ được mà phát ra thanh âm ma mị.

Hành động hai người càng lúc càng nhanh, cô đột nhiên cảm thấy tay mình giống như bị kim đâm, cả người đều đau, cô nhịn không được mà rên ra tiếng: "Đau..."

https://thuviensach.vn

"Đau ở đâu? Để anh xem." Bàng Lỗi lập tức ngồi dậy, hai tay cầm lấy cánh tay cô. Máu tươi không biết từ khi nào đã chạy vào ống dẫn, anh tự lầm bầm, "Phải đổi bình dịch."

Anh vừa nói vừa nhảy xuống giường, cầm bình dịch đầu giường thay bình cũ: "Thứ này là glucose bổ sung năng lượng, bác sĩ nói em thiếu máu quá nhiều, lúc này cần bổ sung đường." Giọng anh lộ rõ vẻ tự trách.

Thay bình dịch xong, Bàng Lỗi ngồi xuống, gương mặt vẫn ửng đỏ, có lẽ là vì vừa rồi không khống chế được. Tang Cẩn đột nhiên không biết nói gì, khóe miệng khẽ động mấy lần, cuối cùng vẫn duy trì im lặng.

Bàng Lỗi kêu cô ngủ tiếp, còn mình qua thư phòng lấy sách, lúc trở về liền nửa nằm cạnh cô, một bên đọc sách, một bên nắm chặt tay cô, thỉnh thoảng còn nhìn bình thuốc.

Lúc Tang Cẩn tỉnh lại ống tiêm trên tay đã rút ra, người đàn ông dựa vào đầu giường đã ngủ, trên tay còn cầm một quyển sách.

Tang Cẩn có thể tưởng tượng ra sự mệt mỏi của anh trong mấy ngày nay, từ việc giải cứu con tin đến kết thúc vụ án, hai ngày hai đêm anh gần như không ngủ. Ba ngày hôn mê nhưng cô biết anh vẫn bận rộn, bằng không vụ án đó không thể tra ra nhiều tin tức như vậy.

Cô đứng lên, lấy sách trong tay anh ra, cẩn thận đỡ đầu anh đặt xuống giường. Anh vẫn không tỉnh, ánh mắt nhắm chặt.

Cô định kéo chân dưới chân đắp cho Bàng Lỗi, kết quả lại không cẩn thận đụng phải hạ bộ của anh.

"Ưm..." Người đàn ông nhíu mày, sau đó đột nhiên mở mắt, chằm chằm nhìn cô, "Em lại dụ dỗ anh sao?"

"..." Cái gì gọi là dụ dỗ anh chứ?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn dở khóc dở cười, cô chẳng qua là muốn anh có một giấc ngủ thật ngon, từ khi nào lại biến thành dụ dỗ anh vậy? Cô đang ngây người thì người đàn ông trước mặt đã duỗi tay ôm chặt cô.

Thân thể nóng bỏng của người đàn ông sớm đã bắt đầu không an phận, hành động dường như muốn tuyên cáo sự tồn tại của mình với cô.

Anh ôm cô chặt như vậy, trong đầu cô chỉ có thể nghĩ tới một từ, cá nướng...

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chuyện Cũ Thời Niên Thiếu

Mục đích của tra án là gì? Là muốn cho người bị hại một cái gọi là công lý, là cho xã hội một câu trả lời.

Tang Cẩn cảm nhận được hai tay người đàn ông không ngừng dùng sức ôm cô, thân thể nóng bỏng cũng có chút xao động.

"Bàng Lỗi... Anh ôm em chặt như vậy... Em sẽ nghẹn chết..." Cô vừa nói vừa vặn vẹo, muốn đẩy thân thể anh ra. Lời cô nói tuyệt đối là thật, hiện tại cô đã không thể hít thở, nếu anh còn tiếp tục dùng sức, cô không bị anh bóp chết thì cũng vì thiếu dưỡng khí mà chết.

Nhưng cô lại dùng một từ kích thích anh, nghẹn chết... Quả thật thân thể anh chưa từng phải đè nén như vậy,cả người sung huyết, dưới bụng như có điện giật.

Nghĩ tới chuyện cô mất máu như vậy, bác sĩ còn nói phải để cô nghỉ ngơi, bổ sung dinh dưỡng, cả người anh từ đầu tới chân như bị tạt nước lạnh. Vì thế, lúc này anh không thể làm gì, chỉ có thể ôm chặt cô, cố gắng kìm nén giày vò trong người.

"Đừng nói nữa, cũng đừng cử động, ngủ đi." Anh ra lệnh cho cô im lặng.

Tang Cẩn tưởng anh mệt mỏi nên muốn ngủ tiếp, vì thế chỉ đành câm miệng, nhưng hiện tại giống con cá trên chảo, cô thật sự không thể ngủ được, nhưng lại không dám lộn xộn: "Anh ngủ thêm một chút đi, em đi tắm đã, trên người toàn là mùi thuốc."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi thật ra cũng không ngủ được, anh buông cô ra, thiếu chút nữa đã nói tắm chung đi, nhưng lời vừa tới miệng liền lập tức thay đổi: "Được, anh xuống lầu tắm." Anh vẫn là không nên cố gắng chịu tội.

Tang Cẩn nhìn anh xuống giường, nhanh chóng rời đi, ngay cả quần áo cũng không lấy, anh ấy xuống lầu tắm sao? Vì sao không lấy áo quần?

Cô muốn gọi anh nhưng bóng dáng của người đàn ông đó đã biến mất. Cô chỉ có thể đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Tắm xong, vừa ra khỏi cửa, Bàng Lỗi đúng lúc tiến vào, trên đầu còn đọng lại nước, hạ thân cũng chỉ có một nửa là... Bên dưới chỉ choàng một chiếc khăn tắm, mà chiếc khăn đó hình như của cô, trong khoảng thời gian này anh không ở đây, khăn tắm của anh phỏng chừng sớm đã bị tên Chu Tiểu Vạn hồ đồ kia mang đi nơi nào.

Tang Cẩn không giống quá khứ bị dọa sợ, cô xoay người tránh mặt, trong lòng thầm nghĩ, dù sao đó cũng là người đàn ông của cô, cô trốn cái gì? Cô phải buông bỏ sự xấu hổ trong đầu, xem cho thật kỹ.

Bàng Lỗi bị cô nhìn thẳng như vậy, không khỏi mất tự nhiên, liền giải thích: "Anh không mang quần áo xuống, em lại không xuống đưa cho anh." Ý tứ của anh vô cùng rõ ràng, bộ dáng anh lúc này đều là lỗi của cô.

Tang Cẩn nghe vậy, đột nhiên muốn cười, nhưng cô nhịn xuống, nghiêm túc trả lời: "Anh đang dụ dỗ em." Nhớ lại khi nãy cô không cẩn thận đụng tới anh, anh đã nói cô như vậy, cho nên cô quyết định ăn miếng trả miếng.

Kết quả, lời này của cô lập tức kích thích người đàn ông.

Bàng Lỗi từng bước đi về phía trước, một tay nắm cổ tay cô kéo về phía trước, cả người lại ngã vào ngực anh. Sải tay dài của người đàn ông ôm lấy thắt lưng cô, nhanh chóng đè thân thể cô vào tường. Một tay anh

https://thuviensach.vn

chống lên cánh cửa bên cạnh, một tay nắm cằm cô nâng lên, sau đó liền cúi người hôn.

Nếu cô đã nói anh dụ dỗ cô, vậy anh cần gì phải mang cái hư danh đó chứ? Phải chứng thực tại chỗ, dụ dỗ một phen!

Tang Cẩn còn chưa hoàn hồn thì chiếc lưỡi của người đàn ông đã tiến quân thần tốc, xâm nhập vào miệng cô.

Cô thật muốn nói người đàn ông này chẳng có đạo lý gì cả, anh chỉ cho phép quan phóng hỏa mà không cho dân đốt đèn sao? Không đúng, phải nói là chỉ có anh được dụ dỗ cô, không cho cô làm điều ngược lại!

Cô bắt đầu cảm thấy hối hận, bởi vì cả người vô cùng khó chịu, anh bị thân thể cao lớn của anh ép vào vách tường, không thể động đậy, sống lưng lại có chút lạnh lẽo. Người trước mặt đã rất gấp, anh hôn cô, nụ hôn nồng nhiệt như biểu đạt loại dục vọng không thể kiềm chế.

Điều đáng giận nhất chính là, cô lại không đẩy anh ra, cánh tay vốn đặt trên vai nay dần dần di chuyển vòng ra sau cổ anh, mạnh mẽ đáp lại nụ hôn nóng bỏng kia.

Tang Cẩn không thể không thừa nhận bản thân rất hưởng thụ sự dụ dỗ của anh như vậy. Hai người cứ dụ qua dụ lại, dường như không thể thoát khỏi trò chơi của chính mình.

Cuối cùng, chuông điện thoại từ cục cảnh sát kéo bọn họ ra khỏi vũng bùn dục vọng.

Bàng Lỗi nhanh chóng buông cô ra, đi tìm điện thoại. Anh nghe máy, lập tức thay quần áo, một bên mặt áo sơ mi, một mặt nói chuyện với cô: "Anh đưa em tới bệnh viện trước, em cứ vào thăm Tiểu Vạn, còn anh phải về cục cảnh sát một chuyến."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đi tới giúp anh mặc đồ, ngẩng đầu nhìn anh: "Em không cần về cục sao? Em muốn đi với anh." Cô tựa hồ không nhận ra dạo này bản thân rất hay nói lời này, chính mình rất giống đứa trẻ dính chặt vào người lớn.

Có lẽ vì nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, gương mặt cả hai người đều ửng hồng, bốn mắt đối diện lại lần nữa đan vào nhau.

Bàng Lỗi tự mình vuốt tóc cho cô, trầm tư một lúc, cuối cùng cũng đồng ý: "Là chuyện về chất gây nghiện. Hiện tại Hà Hướng Huy đang ở đồn cảnh sát, cục trưởng cũng có mặt, em đi cũng không sao, đến lúc đó chúng ta cùng tới bệnh viện thăm Tiểu Vạn." Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng nhưng bên trong cố gắng che giấu sự vui mừng, anh thật sự rất thích cô dán chặt vào mình như thế, bởi vì anh cũng giống cô, kể cả tâm hồn và thể xác.

"Em lập tức đi thay quần áo?" Tang Cẩn nhanh chóng giúp anh mặc xong sơ mi, sau đó xoay người tới tủ quần áo lấy đồ rồi chạy vào phòng tắm, để anh một mình ở lại.

Chỉ xa cách mấy phút nhưng lại khiến anh không kịp thích ứng, anh muốn kêu cô cứ thay đồ trong phòng, nhưng rồi nghĩ lại, để cô thay đồ trước mặt chính là sự khiêu chiến rất lớn với anh. Anh chắc chắn bản thân sẽ không thể khống chế được.

Hai người thay đồ xong, bằng tốc độ nhanh nhất lái xe tới cục cảnh sát.

Khương Duy Dân và Hà Hướng Huy đang chờ bọn họ ở sảnh lầu một. Thấy hai người, Hà Hướng Huy như tìm được cứu tinh, ông ta chạy tới, bắt lấy tay Bàng Lỗi, không ngừng lay động: "Đội trưởng Bàng, tôi biết anh là người tốt, xin ông nhất định phải đồng ý với tôi đừng làm khó bọn họ. Bọn họ đã chết, giờ này chỉ còn lại thi hài, xin đừng làm khó bọn họ."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn biết "bọn họ" trong lời ông ta ám chỉ Hà Phi và Trình Dung, sau khi bọn họ nhảy xuống vực, cảnh sát từng xuống dưới nhưng cuối cùng vẫn chưa tìm kiếm được gì.

Cô nhìn xung quanh rồi lại nhìn Hà Hướng Huy: "Bác sĩ Hà, tạm thời ông đừng kích động, có gì chúng ta vào phòng rồi nói."

Hà Hướng Huy vô cùng kích động, thỉnh thoảng còn đưa tay lau khóe mắt, nhưng ông ta vẫn nghe lời cô, loạng choạng lên lầu. Nhìn theo bóng lưng đó, trong lòng Tang Cẩn không khỏi đau đớn, cô bỗng nhiên nhận ra một chuyện, trong vụ án giết người liên hoàn này, Hà Hướng Huy mới là người đáng thương nhất. Anh em Phùng Tân và Phùng Tiếu cũng đáng thương, nhưng bọn chúng còn trẻ, tương lai vẫn có hy vọng, nhưng ông ấy thì sao?

Cha mẹ ông ấy và Hà Phi đều không bình thường, ông ấy may mắn không bị di truyền căn bệnh, nhưng như thế cũng là một sự đau khổ khó nói, ông ấy phải chăm sóc người nhà không bình thường, cha mẹ sớm qua đời, vì đứa em kia, ông ấy rốt cuộc đã đánh đổi bao nhiêu hạnh phúc chứ? Ông ấy vất vã bồi dưỡng em trai mình, nhưng hắn ta lại thành kẻ giết người, còn chết thê thảm như thế, cuối cùng để lại cục diện rối rắm để ông tới xử lý. Hà Hướng Huy 50 tuổi, cả đời chưa từng lập gia đình, không con không cái, có thể nói là hai bàn tay trắng. Điều đáng giận nhất chính là, ông ấy là quân nhân, từng ra sa trường cống hiến cho quốc gia, đáng lẽ phải được hưởng chút trợ cấp nhưng rốt cuộc lại bị những kẻ có quyền hớt tay trên.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tang Cẩn vô cùng khó chịu.

Bốn người vào văn phòng đều tự mình ngồi xuống sô pha. Khương Duy Dân và Bàng Lỗi bàn những việc khác, còn cô bắt đầu pha trà. Pha trà xong, cô rót cho mỗi người một ly.

https://thuviensach.vn

Hà Hướng Huy có chút câu nệ, không hề động vào. Cô bưng chén trà lên: "Bác sĩ Hà, ông uống ly trà đi."

Ông ấy hình như không dám nhận lấy, hai tay vươn tới lại thu về, ông đột nhiên đứng lên, cúi đầu với cô: "Xin lỗi..."

Tang Cẩn lập tức buông chén trà, đỡ ông ngồi xuống: "Bác sĩ Hà, chuyện hôm đó ông đừng để trong lòng, hẳn phải là tôi xin lỗi mới đúng, khi đó tôi còn đá ông một cước."

Hà Hướng Huy lắc đầu, có lẽ nói bản thân không sao. Ông ấy ngồi xuống, tâm trạng cũng không còn kích động nữa, chỉ nâng tay cầm chén trà, uống một ngụm.

Khương Duy Dân ở cạnh khái quát chuyện đang xảy ra. Ông ấy đang nhấn mạnh án mạng của Hà Phi, Tôn Diễm, Phó Đồng, một nhà năm người trưởng thôn, Viên Tiểu Hà, còn không quên bao gồm Phùng Tân, Trình Dung gián tiếp chết trong tay Hà Phi. Trong mắt mọi người, Hà Phi là kẻ xấu không tiếc làm việc ác. Thời niên thiếu, chính hắn đã từng phạm tội. Vụ án này ảnh hưởng quá rộng, cuối cùng đã kinh động tới thị trưởng.

Nói xong, Khương Duy Dân kết luận một câu: "Cho nên, bác sĩ Hà, yêu cầu của ông không phải chúng tôi không đồng ý, mà là chúng tôi không còn cách nào. Bên trên đã ra lệnh điều tra rõ cái chết của cha mẹ Trình Dung. Tuy vụ án đó đã xảy ra cách đây rất nhiều năm, nhưng chúng tôi vẫn phải cho người vô tội một sự công bằng. Hy vọng ông có thể hiểu."

Bàng Lỗi nhìn Khương Duy Dân, ánh mắt sắc bén: "Làm sao cấp trên biết chuyện này. Trong báo cáo tình tiết vụ án, đoạn này không phải cắt bỏ rồi sao?"

"Tôi thêm đấy. Chúng ta phải làm thêm một chuyện đặc biệt, bằng không làm sao ngăn chặn miệng đời hả? Lần hành động này phái hơn 600 cảnh sát, bốn máy bay trực thăng, đây là vụ truy đuổi lớn nhất của thành

https://thuviensach.vn

phố Thanh An trong 10 năm gần đây. Kết quả thì sao? Bốn con tin có hai người chết, Tôn Diễm, Phó Đồng, Phùng Thanh, bọn họ mặc dù có tội nhưng vẫn phải do pháp luật trừng trị. Vốn có thể mượn vụ án này để thúc đẩy truy bắt bọn buôn bán ma túy, kết quả cậu lại phản đối. Hà Phi là tội phạm giết người, ai cũng không thể phủ nhận sự thật này. Cấp trên yêu cầu, cho dù là án mạng của hiện tại hay quá khứ, tất cả đều phải tra rõ."

Khương Duy Dân tựa hồ vô cùng tức giận, ông cầm ly trà trước mặt, một hơi uống cạn.

Bàng Lỗi lập tức phản bác: "Cục trưởng, tôi đã nói với ông, khi đó Trình Dung cũng là người bị hại, cha dượng cô ấy đáng tuổi ông cô ấy lại bắt đầu hành hạ, thương tổn cô ấy. Chính mẹ cô ấy mê tiền nên mới gã cho ông ta, thậm chí ngay cả khi thấy con mình vùng vẫy trong hố lửa cũng không đứng ra bảo vệ. Nếu điều tra, cha ruột của Trình Dung rốt cuộc là tự sát hay bị cha dượng cùng mẹ cô ấy tính kế, điều này không hề đơn giản như vậy. Cha dượng Trình Dung có một đứa con gái đã gả đi Anh, cô ta đối với cha mình còn không quan tâm, ngay cả tiền cũng không thèm nhận. Nếu phải truy cứu trách nhiệm hẳn phải bắt đầu từ cô ta, nếu cô ta báo án, biết đâu sự tình đã không tới nước này. Cô ta có lẽ đã sớm biết bộ mặt của cha mình, theo tôi được biết, lần cuối cùng cô ta xuất hiện chính là ngày cha Trình Dung mất, cô ta trở về tranh giành tài sản với Trình Dung. Tôi nói nhiều như vậy không phải vì giải vây cho Hà Phi, hắn là hung thủ giết người, sai chính là sai. Nhưng tôi tự hỏi, mục đích tra án của chúng ta là gì? Là muốn cho người bị hại một cái gọi là công lý, nhưng trong cái chết của cha mẹ Trình Dung, ai mới là người bị hại hả? Đương nhiên, chúng ta phải có câu trả lời cho xã hội. Rốt cuộc có cần điều tra lại vụ án trong quá khứ hay không, đây là vấn đề của xã hội, tôi không có ý kiến. Tôi chỉ đề nghị chúng ta nên thu nhỏ tới mức tối đa."

Bàng Lỗi không giải thích làm sao để thu nhỏ vụ án, nhưng lời anh nói làm tất cả mọi người đều trầm mặc, những lời này hoàn toàn là thật,

https://thuviensach.vn

Khương Duy Dân đương nhiên cũng biết.

Đây là lần đầu Tang Cẩn nghe những chuyện này, thì ra Trình Dung lại có bối cảnh gia đình như thế, thậm chí còn bị cha dượng mình thương tổn, mẹ ruột biết mà không quan tâm! Cô nhịn không được mà nói: "Cục trưởng, Hà Phi năm đó chưa tới 16, hơn nữa, hắn ta có bệnh án xác nhận bệnh tâm thần chứng minh hắn không bình thường, cấp độ còn có dấu hiệu tâm thần phân liệt."

Khương Duy Dẫn vẫn không ngừng uống trà, không đáp.

Hà Hướng Duy đột nhiên buông chén trà trong tay: "Cục trưởng Khương, tôi đã nói với ông tôi có manh mối quan trọng muốn báo, liên quan tới những kẻ hút chích ma túy. Phần thưởng của báo án, tôi hy vọng chuyện trước kia của A Phi, cảnh sát đừng truy cứu nữa, để bọn họ an nghĩ đi."

"Vậy ông nói mau đi, lời này ông nói nhiều lắm rồi." Tâm trạng Khương Duy Dẫn không tốt, rõ ràng đã mất hết kiên nhẫn.

"Tôi muốn các anh cam kết, có pháp luật làm chứng, nếu tôi cung cấp manh mối rồi các anh không được truy cứu chuyện của A Phi nữa." Hà Hướng Huy dù sao cũng có thời gian làm trong quân đội, thời điểm cần cứng rắn, ông sẽ không cho ai vượt mặt.

"Tôi lấy danh nghĩa đội trưởng đội cảnh sát ra, dùng nhân cách của mình đảm bảo với ông, nếu chúng tôi vi phạm lời hứa, chức đội trưởng này tôi không làm nữa." Lời Bàng Lỗi làm tất cả mọi người đều cả kinh.

Khương Duy Dân giận tới nhảy dựng lên, ông ta biết hiện tại không ai thích hợp ngồi vào vị trí đội trưởng đội cảnh sát này hơn Bàng Lỗi, nhưng chuyện chất cấm cũng rất quan trọng. Cuối cùng, ông đành phải thỏa thuận, đồng ý với Hà Hướng huy.

https://thuviensach.vn

Nhưng điều làm người ta không tưởng chính là, manh mối mà Hà Hướng Huy cung cấp chỉ có thể để một mình Bàng Lỗi nghe. Tuy Khương Duy Dân tức tới nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng phải đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Tang Cẩn cũng đứng dậy, chuẩn bị rời đi: "Em tới bệnh viện thăm Tiểu Vạn trước."

Bàng Lỗi giữ cô: "Ngồi xuống đi, gấp cái gì?"

Tang Cẩn bị anh lôi ngồi xuống, Hà Hướng Huy lại đứng dậy, cúi đầu, cái cúi đầu này đương nhiên ông dành cho Bàng Lỗi.

"Nếu ông còn tiếp tục lãng phí thời gian, nói không chừng cục trưởng sẽ thay đổi chủ ý, đừng tưởng ông ấy thật sự ngu ngốc." Bàng Lỗi không thích khách sáo, anh kêu ông ta phải biết nắm lấy thời gian.

Tang Cẩn đưa mắt nhìn hai người bọn họ, cuối cùng dừng trên người Bàng Lỗi, nhìn biểu cảm bình tĩnh của anh, cô cuối cùng cũng hiểu thu nhỏ vụ án rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Hà Hướng Huy bắt đầu nói, cô liền lấy sổ ghi chép ra, ngồi cạnh ghi lại.

Tác giả: Mọi người cảm thấy Bàng Lỗi làm vậy đúng không? Hay Khương Duy Dân đúng? Vụ án năm đó của Hà Phi, cảnh sát nên dừng lại hay tiếp tục điều tra? Bọn họ nên theo yêu cầu của Hà Hướng Huy, không truy cứu nữa sao?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đinh Đinh Đang Đang

"Chị, em muốn mất trí nhớ... Em muốn đau bụng..."

Cuộc nói chuyện với Hà Hướng Huy kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Lúc ra về, Bàng Lỗi đặc biệt phái hai cảnh sát đưa ông đi, hơn nữa còn dặn dò phải bảo vệ thật tốt. Hà Hướng Huy vừa đi khỏi, Khương Duy Dân lập tức vào phòng, truy hỏi tình hình.

Bàng Lỗi kêu Tang Cẩn đem tình hình báo cáo lại.

Hà Hướng Huy quả thật cung cấp manh mối quan trọng. Trong lúc hái thuốc trên núi Đại Hà, ông ấy phát hiện có người trồng cần sa, một nguyên liệu để làm ma túy. Lúc đó ông ta báo lại trưởng thôn, trưởng thôn lại lập tức phủ nhận, nói chuyện này không thể xảy ra. Sau đó ông lại đem chuyện này báo lên thị trấn nhưng cũng nhận lại câu trả lời tương tự, mọi người đều nói ông nhìn lầm.

Hà Hướng Huy chắc chắn bản thân không nhìn lầm, ông ta là bác sĩ trung y, cần sa cũng là một loại thảo dược, ông ta sẽ có thể nhìn nhầm chứ? Nhưng vấn đề là lúc quay trở lại nơi đó, cần sa đã không còn. Đây đã là chuyện của nhiều năm trước, mảnh ruộng đó hiện tại đã là đất hoang.

Sau chuyện đó, thái độ của trưởng thôn với Hà Hướng Huy có thay đổi, ông ta thường gây khó dễ ông, thỉnh thoảng còn kêu ông lên bệnh viện thành phố tìm bác sĩ, ngụ ý là cha mẹ bọn họ không bình thường, em trai cũng vậy, ông ấy chắc chắn không hơn gì. Còn nữa, trưởng thôn còn

https://thuviensach.vn

thường xuyên nói thôn dân tinh thần anh em có vấn đề, khuyên mọi người cách xa bọn họ. Cho nên anh em hai người dần dần bị cô lập.

Khương Duy Dân nghe thế, vô cùng tức giận: "Tiểu Bàng, cậu tính thế nào? Tôi đề nghị chúng ta lập tức hành động, điều tra toàn bộ hộ dân ở thôn cổ. Bọn họ dám làm chuyện phạm pháp dưới ban ngày, thật quá đáng! Ngay cả trưởng thôn cũng hùa theo hành vi phạm pháp này, ông ta đáng chết! Tôi nghi ngờ nơi này căn bản là một thôn chứa ma túy, nhất định phải nhanh chóng phá hủy."

"Không được." Bàng Lỗi lập tức phủ quyết, "Làm vậy chỉ có rút dây động rừng, bọn họ không phải kẻ ngốc chờ chúng ta tới điều tra? Phá hủy cái gì? Một ngôi làng chỉ có người già và trẻ em sao? Lần tìm kiếm cứu nạn này gần như đã lục tung núi Đại Sơn, không có chỗ nào đáng nghi cả. Trồng cần sa, hiện tại bọn họ vẫn chưa có lá gan làm việc này."

Tang Cẩn cũng đồng ý: "Cục trưởng, tôi cảm thấy đội trưởng Bàng nói rất đúng. Hà Hướng Huy là một ví dụ, ông ấy phát hiện có người trồng cần sa nên báo trưởng thôn, kết quả để trưởng thôn biết, sự tình sắp bại lộ, bọn họ sẽ tiêu hủy ngay lập tức. Tôi đang nghĩ trưởng thôn tại sao lại che giấu hành vi trái pháp luật này? Vụ án cả nhà trưởng thôn liệu có liên quan tới việc này không?"

"Mượn đao giết người." Bàng Lỗi đưa mắt nhìn vào hư không, anh như nhớ ra gì đó mới đột nhiên thốt ra bốn chữ đáng sợ như vậy.

Khương Duy Dân vẫn không rõ, nghi hoặc nhìn anh: "Cái gì là mượn đao? Ai là người mượn đao? Ai là đao? Ai là kẻ giết người?"

"Hà Phi là đao, cả nhà trưởng thôn chính là đối tượng cần phải loại bỏ. Hoặc là người mượn đao vốn chỉ muốn giết trưởng thôn, nhưng vì tinh thần Hà Phi không ổn, khi đó đã không thể khống chế, cho nên hắn mới giết cả nhà năm người. Người này khẳng định biết Hà Phi có vấn đề và tinh thần,

https://thuviensach.vn

thậm chí hắn ta sợ Hà Phi nói lung tung nên mới đẩy Hà Hướng Huy ra, để ông ấy chịu tội. Đúng lúc Hà Hướng Huy cũng có ý che giấu cho em trai, vì thế ông ta tình nguyện làm kẻ chết thay."

"Người này rốt cuộc là ai? Còn chờ gì nữa, mau đi bắt hắn!" Khương Duy Dân gầm nhẹ, gân xanh nổi đầy trên cổ, biểu cảm vô cùng phẫn nộ.

"Đừng nóng vội, chuyện này chúng ta cần thương lượng cụ thể. Hôm nay cứ như vậy đi, chúng tôi tới bệnh viện trước." Bàng Lỗi chủ động kết thúc cuộc trò chuyện.

Mặc kệ Khương Duy Dân thúc giục cỡ nào, Bàng Lỗi cũng không quan tâm, chỉ kéo Tang Cẩn rời khỏi cục cảnh sát. Lúc ra ngoài trời đã gần tối, Bàng Lỗi liền lái xe tới bệnh viện.

Xe dừng trước cửa, Tang Cẩn đưa mắt nhìn lên trời, mặt trăng đã treo trên đỉnh đầu. Trong lòng cô đột nhiên kích động, bước chân không thể di chuyển.

Bàng Lỗi đứng cạnh cô, kéo cô đi vào. Bọn họ nhanh chóng tìm được phòng bệnh của Chu Tiểu Vạn, cánh cửa khép hờ, bên trong vô cùng im lặng.

Bên trong có hai người, người nằm trên giường bệnh vẫn đang ngủ say. Thích Nguyệt ngồi cạnh gọt táo, thấy bọn họ tới, cô lập tức đứng lên, vội vàng giải thích: "Lúc em tới, người nhà cậu ấy cũng ở đây."

Tang Cẩn và Bàng Lỗi còn chưa lên tiếng, người nằm trên giường đã mở miệng: "Ý cô là, nếu người nhà tôi không có mặt, cô sẽ không tới sao?" Cậu ấy vẫn nhắm mắt.

Thích Nguyệt tức giận tới nghiến răng: "Chu Tiểu Vạn, cậu giả bộ ngủ? Tên khốn!" Cô cúi người muốn đánh cậu, nhưng tay vừa đưa ra một nửa đã thu lại.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn rốt cuộc cũng mở mắt, cậu nhìn xung quanh, sau đó lại nhắm mắt lại: "Chị, em muốn mất trí nhớ!"

Câu nói này đối với Tang Cẩn vô cùng quen thuộc, trong đầu đột nhiên hiện lên những hình ảnh quen thuộc.

"Đinh đinh đang đang..." Gió sáng sớm thổi tới, tiếng chuông gió đi vào giấc mơ của cô.

Bà ngoại và mẹ ở ngoài vườn rau, ba có thể đang chạy bộ, hoặc là ngồi trong thư phòng, hoặc cũng có thể đã ra công trường khảo sát. Khi đó, cô còn chăm chỉ rèn luyện sức khỏe để chăm sóc em trai mình, để ba mẹ yên tâm đi làm. Vì để kịp thời gian tới trường, mỗi sáng cô sẽ dậy thật sớm đánh thức em trai, tên nhóc kia y hệt con heo, đặc biệt là những lúc ngủ, có gọi thế nào cũng không chịu dậy. Có những lúc nóng nảy, cô sẽ trực tiếp ôm cậu lên, thay quần áo cho cậu, ôm cậu xuống lầu rửa mặt, ép buộc hồi lâu mới chịu tỉnh giấc. Cậu ghé vào vai cô, ánh mắt vẫn không chịu mở, nhưng lại không ngừng nói thầm:

"Chị, em thật muốn đau bụng."

"Tại sao? Đau bụng không khó chịu sao? Còn phải chích thuốc nữa.

"Bụng đau sẽ không cần tới trường, buổi tối còn có thể ngủ trên giường ba mẹ."

"..."

Tang Cẩn nhịn không được mà nở nụ cười, cô tới bên giường, ngồi xuống, nhìn Chu Tiểu Vạn: "Vì sao em lại muốn mất trí nhớ?"

Chu Tiểu Vạn kéo chăn che đầu, giọng nói rầu rĩ: "Bởi vì em ghét mọi người, mất trí nhớ sẽ có thể không biết mọi người nữa, nhất là cô ấy." Cậu giơ tay chỉ Thích Nguyệt, kỳ thật cậu muốn nói, vì sao mỗi lần bản thân

https://thuviensach.vn

liều mạng đổ máu vẫn không đổi lại một chút động lòng của cô gái kia chứ?

Thích Nguyệt lần nữa ngồi xuống, thấp giọng: "Đồ ngốc!" Cô đưa miếng táo tới trước, "Chu Tiểu Vạn, cậu có ăn táo không? Không ăn thì tự tôi ăn."

Chu Tiểu Vạn lập tức kéo chăn xuống, duỗi tay đoạt lấy miếng táo bỏ vào miệng, có lẽ vì ăn quá gấp mà cậu bị nghẹn, hai mắt đóng chặt.

Hành động này mọi người đều thấy, cũng không biết có phải cậu giả bộ hay không nhưng Tang Cẩn không khỏi sợ hãi, cô vội bật dậy, bắt lấy tay cậu: "Tiểu Vạn, em không khỏe ở đâu? Chị đi gọi bác sĩ."

Chu Tiểu Vạn lại kéo cô lại: "Đừng gọi, miễn cho có người lại mắng em là đồ ngốc." Hai từ này giống hệt mũi dao đâm vào ngực cậu, khiến cậu rất đau.

"Thích Nguyệt, cô ra ngoài trước đi, có nhiệm vụ." Bàng Lỗi gọi Thích Nguyệt.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người, Tang Cẩn đứng, Chu Tiểu Vạn, hai người cứ như lần đầu gặp mặt, đều cẩn thận nhìn đối phương, dường như muốn xác nhận xem người kia là thật sao?

Nước mắt cứ như thế đồng loạt rơi ra.

"Chị..." Chu Tiểu Vạn đột nhiên ôm chầm lấy cô, giống như cố gắng che giấu sự yếu ớt của chính mình nhưng trái tim quả thật có thứ gì đó đâm vào, sự bi thống đột nhiên phát ra, khó mà khốc chế.

Tang Cẩn vẫn không thể tin người này là em trai cô, là người duy nhất ở trên đời này cùng chung dòng máu với cô: "Đinh Đang... Thật sự là em sao?"

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn không trả lời, chỉ vùi đầu vào lòng cô. Cậu không muốn cô nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của mình, cậu sợ cô sẽ mắng cậu là đồ ngốc. Qua một lúc lâu, cậu mới trả lời: "Không phải chị đã xác nhận rồi sao? Còn mất nhiều máu như vậy nữa. Nếu không nhờ có chị, em chắc đã trở thành cây đèn bên cạnh ba mẹ rồi

Tang Cẩn nín khóc, mỉm cười, cách nói chuyện của cậu sao vẫn giống khi nhỏ như vậy? Thật không biết làm cho người ta khóc hay cười. Quần áo cô đã ướt một mảng, cô sợ kích động nhất thời không tốt cho việc hồi phục vết thương nên liền đỡ cậu, để cậu dựa vào đầu giường, còn mình lần nữa ngồi xuống.

Hai người hàn huyên sau khoảng thời gian xa cách, nhưng cuối cùng vẫn tránh không được nhắc tới vụ án cả nhà họ Đinh.

"Mẹ... Bà ấy đã cứu em..." Giọng của Chu Tiểu Vạn bất giác nghẹn lại, đó là chuyện cậu vĩnh viễn không dám nghĩ tới.

Có lẽ từ nhỏ đã được người nhà cưng chiều nên cậu lúc nào cũng giống em bé, năm sáu tuổi, ngày ngày cậu vẫn nghĩ cách làm thế nào để ăn trộm cục kẹo trong tủ đồ của mẹ. Ngày nhà họ Đinh gặp chuyện, bà ngoại bị bệnh ho khan, cậu biết mẹ có mua kẹo đường lê. Cậu tìm trong phòng cả nửa ngày vẫn không thấy nên đi ra phòng khách. Lúc đó cậu đứng ngay cửa, thấy có người che mặt dùng dao chém lên người mẹ như miếng thịt trên thớt. Sau đó hắn ta quay sang chém người bên cạnh, cậu tưởng đó là chị của cậu. Cậu sợ tới mức hai chân muốn nhuyễn ra, nhưng mẹ cậu không ngừng ngoắc tay, ý bảo cậu mau chạy đi, nhưng cậu vẫn đứng bất động.

Mẹ cậu đứng lên, lảo đảo đi tới cạnh cậu, muốn ôm cậu chạy ra cửa. Nhưng cánh cửa đã bị khóa, bà ấy ôm cậu tới cửa sổ, nhưng cửa sổ cũng bị như vậy. Người cầm dao cuối cùng cũng dừng lại, hắn xoay người thấy bọn họ. Mẹ cậu lập tức nằm sấp xuống, dưới tình hình khẩn cấp đã xả bức màn

https://thuviensach.vn

xuống đắp lên người cậu. Bà ấy còn dặn cho dù xảy ra chuyện gì, cậu không được lên tiếng, cũng không được cửa động.

Những gì xảy ra tiếp đó là ký ức mà cả đời này cậu không thể quên. Cậu cảm nhận người ở cạnh mình dần dần lạnh băng. Cậu không thể tưởng tượng ra mẹ mình đã trúng bao nhiêu dao, chảy bao nhiêu máu. Cậu muốn gọi nhưng lại không dám, mà cho dù có kêu cũng không thành tiếng, bởi vì mẹ cậu đã lấy tay bịt chặt miệng cậu.

Cậu không dám cử động, qua một lát sau, tất cả đều trở nên im lặng. Cậu muốn cử động nhưng đã không thể, cả người đột nhiên trở nên nhẹ bẫng. Có người tới ôm lấy cậu, đặt cậu lên chiếc xe đẩy. Sau khi xe di chuyển, cậu lén mở mắt nhìn, trên xe có ba người, ba mẹ lần lượt nằm cạnh cậu, khắp người đều là máu. Cậu muốn ngẩng đầu nhìn người nằm bên cạnh mẹ, không biết đó là ba hay chị, vì gương mặt người đó đã bị chém nát, cậu sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại. Cậu không biết phải làm sao, trong đầu luôn nghĩ cách chạy trốn, nhưng cậu sợ nếu trực tiếp nhảy xuống sẽ bị kẻ xấu bắt lại, cho nên cậu không dám lộn xộn.

Không biết qua bao lâu, chiếc xe dừng lại, cậu rất nhanh liền biết được người kéo xe đã đưa bọn họ tới mộ, hẳn là muốn mai táng tất cả. Khi đó cậu sợ tới cả người nhũn ra.

"Sau đó? Em bị hắn chôn sống sao?" Tang Cẩn không thể tưởng tượng đứa em nhát gan của mình trải qua huyết án tàn khốc như vậy, cuối cùng cậu vẫn còn sống, hơn nữa còn trở thành cảnh sát, thảo nào Thích Nguyệt nói mỗi lần cậu thấy án diệt môn sẽ sợ tới đứng không vững.

So với cậu, cô không phải may mắn hơn sao? Hôm đó cô tới bệnh viện với bà ngoại, trên đường về gặp Mãn Thành Uy, anh ấy trực tiếp tiễn bọn họ ra nước ngoài sinh sống.

Nhưng, cậu rốt cuộc đã sống sót như thế nào?

https://thuviensach.vn

Tác giả: Mọi người nghĩ Đinh Đang đã sống sót bằng cách nào? Kỳ thật cậu ấy không hề nhát gan đúng không?

Editor: Hôm nay tới đây thôi nhé, mai sẽ có chương mới.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Ước Hẹn

"Cô nói cái gì? Cô giúp tôi lên giường?"

Tang Cẩn thấy Chu Tiểu Vạn có vẻ mệt mỏi nên lập tức đứng dậy, rót cho cậu lý nước ấm.

Chu Tiểu Vạn uống một ngụm, sau đó đặt ly nước trên tủ đầu giường, đảo mắt đã khôi phục vẻ tươi cười trước đó, nhưng gương mặt anh tuấn kia vẫn tái nhợt không chút huyết sắc.

Tang Cẩn nhìn cậu, tựa như có ngắm thế nào cũng đều không đủ. Cô muốn tìm lại gương mặt của đứa bé 6 tuổi trong ký ức trên gương mặt cậu, nhưng điều đó đã không có khả năng. Trong quá khứ đứa bé đó luôn nhút nhát chỉ thích ở cạnh cô, còn chàng trai trước mặt này, trên người đã toát ra nét anh dũng khí khái, mặc kệ chiếc băng gạc màu trắng trên đầu cũng không khiến cậu đánh mất sự trưởng thành đó. Điều khó có được nhất chính là, cậu không lạnh lùng giống Bàng Lỗi, trên mặt lúc nào cũng lộ ra nụ cười. Cô thật không biết cậu làm thế nào để có thể trở thành con người như hiện tại.

"Nhìn chằm chằm em như thế để làm gì?" Chu Tiểu Vạn huơ tay trước mặt cô, để cô hoàn hồn, "Chị, chị có biết vì sao ba Chu mẹ Chu lại đặt tên em là Tiểu Vạn không? Vạn có hai nghĩa, là vong (1) và uông (2), bọn họ hy vọng em sẽ quên đi những gì đáng sợ trong quá khứ, sau đó giống như chú chó nhỏ bình an lớn lên. Có phải rất tuyệt không chị?" Cậu cười hỏi cô

(1) vong: quên đi

https://thuviensach.vn

(2) uông: sâu rộng, ngoài ra còn có nghĩa là tiếng chó sủa

Tang Cẩn vỗ lưng cậu, sửa lại cách xưng hô: "Bọn họ hiện tại chính là ba mẹ em, đừng kêu ba Chu mẹ Chu như thế. Nếu bọn họ nghe em nói như vậy, chắc chắn sẽ không vui, khi đó nhất định sẽ mắng em một trận. Ít nhiều cũng nhờ bọn họ, nếu không em không thể có được hiện tại. Chờ chúng ta tra rõ chân tướng, chị sẽ tới cảm ơn bọn họ."

Chu Tiểu Vạn gật đầu: "Có lẽ do mạng em lớn, hôm đó đúng lúc gặp bọn họ ở mộ. Con trai bọn họ tên Chu Tiểu Hoàn, nghe nói khi mẹ mang thai rất thích ăn cá, tuổi cậu ấy bằng em. Ngày cầu sụp, cậu ấy bất hạnh rơi xuống nước mà chết. Trưởng thôn cho bọn họ ít tiền, kêu bọn họ lặng lẽ mai táng con trai, đừng để lộ ra ngoài. Chuyện đó sau này em mới biết. Khi ấy em ở mộ thấy bọn họ, cũng thấy thi thể của Chu Tiểu Hoàn. Thời điểm tên áo đen kia nghe điện thoại, em liền nhân cơ hội nhảy xuống xe, chạy tới trước mặt bọn họ, kêu bọn họ để thi thể Chu Tiểu Hoàn lên xe, còn em theo chân trở về làm con trai bọn họ. Ban đầu bọn họ có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng đồng ý."

"Khi đó tên hung thủ không nghi ngờ sao? Còn nữa, diện mạo của em và Chu Tiểu Hoàn chắc chắn không giống nhau, người trong thôn cũng không hoài nghi sao?"

"Lúc này nghĩ lại em có thể xác định, kẻ mai táng thi thể kia không phải hung thủ, bằng không, trừ mẹ, em và chị đều không có ở bên trong, hắn ta không thể không biết. Nhưng hắn vẫn đem thi thể chôn xuống đất. Về phần diện mạo, sau khi ba mẹ ôm em về, cả nhà liền lập tức dọn tới nơi khác. Cả nhà bọn em cứ sống như vậy suốt mười mấy năm, mãi đến khi em đi làm mới trở về. Sau đó, có người biết nội tình nên hỏi, ba mẹ liền trả lời khi đó con trai họ chỉ hôn mê, chưa chết. Cách giải thích này trưởng thôn đương nhiên không thể nói gì. Thời gian qua lâu rồi, mọi người cũng không rảnh mà truy cứu. Em cứ trời xui đất khiến như vậy nhặt được mạng về."

https://thuviensach.vn

Nghe câu chuyện xưa thật dài, Tang Cẩn nhìn cậu, nội tâm vô cùng khó chịu, cô đột nhiên nhớ tới lời cậu vừa nói, giờ phút này, cô thật sự cũng mong như vậy, nếu cậu có thể quên hết những gì đã xảy ra, đó cũng là chuyện tốt.

Cậu như hiểu rõ tâm tư của cô: "Chị, chị yên tâm, trí nhớ của em đặc biệt tốt, từ lần đầu tiên chị xuất hiện ở cục cảnh sát, em đã nhận ra chị. Là chị ngốc, có đứa em lớn như vậy cũng không chịu nhìn cho rõ. Chị thử nghĩ lại đi, nếu không có em chị ra sức giúp đỡ, hòn đá không hiểu tình cảm kia sao lại biết theo đuổi con gái hả?"

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại, sự thật quả nhiên là vậy. Ngay từ đầu, mỗi lần cô xuất hiện ở cục cảnh sát đều bị Bàng Lỗi đuổi đi, là cậu không ngừng ở cạnh cổ vũ cô, kêu cô kiên trì. Cô vẫn nhớ khi đó cậu thích nhất là nói câu tảng đá có thể nở hoa, trên thế giới này không gì là không thể. Lúc ấy, cô còn tưởng mình gặp được một cảnh sát có lòng.

"Bây giờ đến lượt chị em ra trận, giúp em dành được mặt trăng của mình." Tang Cẩn đứng dậy, cầm đĩa táo Thích Nguyệt đã gọt sẵn, đút cho cậu từng miếng.

Chu Tiểu Vạn nhìn hành động này của cô thì muốn ngăn cản, nhưng rồi ngẫm lại cũng cho qua, cậu vừa ăn, vừa nhịn không được mà nói: "Biết vì sao Thích Nguyệt nói em ngốc không? Đều do chị luôn xem em là trẻ con đấy! Nếu sau này em chị không lấy được vợ, chị phải chịu 99,99% trách nhiệm."

Lời này nghe thì có vẻ trách cứ nhưng giọng nói lại tràn đầy niềm vui và hạnh phúc, tựa như trước đây cậu muốn ăn cái gì, ba mẹ đều sẽ lấy lí do để từ chối, hoặc là kẹo không tốt, hoặc là ăn vào sẽ đau bụng, nói tóm lại là rất nhiều vấn đề. Khi đó cậu sẽ đi tìm chị, chị luôn luôn đồng ý yêu cầu của cậu, cho nên cậu hay lõm bõm theo sau.

https://thuviensach.vn

Nhưng nghĩ tới Thích Nguyệt, sắc mặt Chu Tiểu Vạn sầm xuống, thở dài: "Nam chính bị thương ở đầu nên mất trí nhớ, sau đó nữ chính phát hiện thì ra mình cũng yêu anh. Cuối cùng nam chính lấy lại trí nhớ, hai người hạnh phúc bên nhau. Tình tiết trong phim không phải đều như vậy sao? Vì sao với em nó lại không phải như vậy?"

Tang Cẩn nhịn không được mà chọc: "Em thật sự muốn mất trí sao? Nếu em mất trí nhớ, sao có thể nhận ra chị? Quả nhiên, trưởng thành rồi chỉ nghĩ tới vợ tương lai, nào quan tâm tới chị mình?"

Chu Tiểu Vạn vừa định phản bác thì thấy Thích Nguyệt đi vào, cô cũng đúng lúc nghe Tang Cẩn nói chuyện, khóe miệng khẽ run, nhịn không được mà nói: "Tôi có lời muốn nói với cậu ấy."

"Được, vậy tôi về trước. Thích Nguyệt, cô giúp tôi trông chừng nó tối nay. Tôi mất khá nhiều máu, bác sĩ kêu phải nghỉ ngơi." Tang Cẩn đứng dậy rời khỏi phòng.

"Đợi đã, tối nay tôi với boss phải đi làm nhiệm vụ, anh ấy đang chờ cô bên ngoài."

Tang Cẩn gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Nhìn Tang Cẩn rời đi, qua một hồi lâu, Thích Nguyệt mới đóng cửa, xoay người trở về giường bệnh. Cô tựa hồ có chút khó xử nên lại tiếp tục gọt táo.

Chu Tiểu Vạn vừa định hỏi liệu cô có giết cậu hay không, cuối cùng vẫn nhịn không được mà giải thích: "Chị tôi chỉ nói đùa thôi, cô đừng để ý."

Thích Nguyệt phớt lờ cậu, chỉ tiếp tục gọt táo. Trong lòng cô thầm nghĩ, làm sao để mở miệng, đem những lời mình muốn biểu đạt nói ra đây!

https://thuviensach.vn

Từ nhỏ, trong lòng cô vẫn luôn có một người anh hùng, đó là ba cô. Ông ấy là cảnh sát phòng chống tệ nạn xã hội, sau đó đã hy sinh.

Sau khi vào cục cảnh sát, trong lòng cô lại có thêm một anh hùng, người đó kiên nghị trầm ổn như đá, rất đúng mẫu người lý tưởng của cô. Nhưng cô chưa bao giờ dám trực tiếp nhìn vào mắt anh, ánh mắt lạnh lẽo đó như băng, nhưng cho dù có lạnh đến đâu cũng khiến tim cô tan chảy.

Cô không phải nữ chính si tình trong tiểu thuyết, đương nhiên hiểu rõ trong chuyện nam nữ, tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, cho nên cô không bao giờ bày tỏ tấm lòng của mình với anh.

Nhưng điều làm cô bất lực nhất chính là, trong chuyện tình cảm nam nữ, cô thích anh không có nghĩa anh cũng thích cô. Cô thậm chí còn không biết, thích đúng cách là như thế nào.

Thích Nguyệt mãi không quên, Chu Tiểu Vạn là người luôn dành những điều tốt nhất cho cô, thậm chí cậu còn sẵn sàng nhường cơ hội huấn luyện dã chiến, bởi vì cậu biết cô muốn đi. Cô cũng không quên ngày đó ở Hongkong, thời điểm cô bị oan phải đến đồn cảnh sát, cậu chính là người cố ý kiếm chuyện với cảnh sát chỉ bởi vì để cùng cô qua đêm trong đồn. Cô càng không thể quên, lúc Bào Khải Nham đẩy cô từ trên sân thượng xuống, là cậu đã đưa tay bắt lấy cô. Trên núi Đại Hà, lúc Phùng Tân ấn nút trên chiếc điều khiển từ xa, cô là người đứng gần Phùng Tân nhất, cô muốn chạy tới nhưng lại bị cậu giữ chặt. Cậu đẩy cô ra, còn mình chạy tới cứu cậu bé. Nhìn cậu nằm trong vũng máu, trái tim cô đột nhiên vô cùng sợ hãi, tựa như thời khắc biết cha mình qua đời, cái cảm giác như trời sập xuống.

Trong mắt cô, một chàng trai ngây thơ như đứa trẻ không biết từ khi nào đã trở thành một vị anh hùng.

Cô không biết đây có phải tình yêu không? Hoặc nói đúng hơn là, cô không chắc chắn giữa bọn họ là tình yêu sao?

https://thuviensach.vn

Trong ba ngày cậu hôn mê, cô đã hỏi mình không biết bao nhiêu lần, cũng không chắc bản thân đã tìm ra đáp án.

Chu Tiểu Vạn vẫn dựa vào đầu giường, chăm chú nhìn cô gọt táo. Cậu không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn như vậy.

Trong phút vô tình, Thích Nguyệt phát hiện cậu nhìn chằm chằm tay cô, khó hiểu hỏi: "Cậu nhìn tay tôi làm gì?"

"Không có gì, tôi chỉ là muốn xem khi nào thì táo sẽ bị nghiền nát thôi. Trước mắt có thể xác nhận, bước đầu tiên là gọt vỏ táo, bước thứ hai, tiếp tục gọt vỏ táo theo hình tròn, bước tiếp theo phải làm thế nào nhỉ?"

Chu Tiểu Vạn nhìn cô, phát hiện mặt cô đã ửng đỏ, chân tay luống cuống, kết quả, ngón tay bị dao cắt trúng, máu tươi lập tức trào ra.

"Sao cô ngốc vậy hả? Tôi chỉ đùa chút thôi, cần gì khẩn trương vậy?" Chu Tiểu Vạn nhanh chóng ngồi dậy, xốc chăn lên muốn xuống giường.

"Đừng cử động, cậu bị thương ở đầu, cẩn thận kẻo mất trí nhớ." Thích Nguyệt trêu ghẹo cậu, nhưng lúc này cô mới phát hiện cậu đã kéo tay cô, đưa ngón tay đang chảy máu vào miệng ngậm.

Thích Nguyệt chấn động, nhiệt độ từ ngón tay truyền tới, nhưng điều đáng sợ nhất là cậu ra sức, tựa hồ muốn nuốt luôn ngón tay của cô. Cảm giác tê dại theo ngón tay truyền thẳng vào tim. Cô lập tức hoảng loạn, dùng sức muốn rút ra, nhưng cậu nắm rất chặt, mãi đến khi chắc chắn không còn máu chảy mới chịu buông cô, quay đầu tìm băng keo cá nhân trên tủ đầu giường giúp cô bịt kín vết thương lại.

Làm xong, Chu Tiểu Vạn mới đứng dậy. Thích Nguyệt ngây ngốc nhìn cậu đỡ vách tường đi vào toilet, bên trong lập tức truyền tới tiếng rửa tay. Không bao lâu, cậu trở ra, trên mặt còn đọng nước. Cậu đi tới cửa, tay

https://thuviensach.vn

vịn tường, dường như đang cố hết sức, cô vội đứng dậy, chạy tới: "Tôi giúp cậu lên giường."

Hai mắt Chu Tiểu Vạn căng lớn: "Cô nói cái gì? Cô giúp tôi lên giường?"

Thích Nguyệt tức giận giơ chân đá: "Cậu có thể nghiêm túc chút không? Tôi đang nói chuyện mà cậu lại trêu đùa, nhanh lên, tôi còn phải đi làm nhiệm vụ."

Chu Tiểu Vạn cười cười, tựa vào người cô, chậm rãi trở về giường, một bên hỏi cô có nhiệm vụ gì.

"Boss nghi ngờ thôn cổ có vấn, khả năng cao liên quan tới tên Song Lang mà chúng ta đang truy bắt. Anh ấy kêu tôi dẫn người bí mật quan sát hai ngày nhưng không cho cục trưởng biết. Nếu cục trưởng tới thăm cậu, hỏi tôi ở đâu, cậu cứ nói tôi luôn ở đây chăm sóc cậu."

Nghĩ nghĩ, Chu Tiểu Vạn không mở miệng hỏi vì sao không để cục trưởng biết. Nhớ lại lời cô vừa nói, cậu truy hỏi: "Đây là chuyện cô muốn nói với tôi sao?"

Thích Nguyệt đỡ cậu nằm xuống, sau đó lui ra, làm như cố tình duy trì khoảng cách với cậu. Chi tiết này lại lần nữa khiến Chu Tiểu Vạn thương tâm.

"Không phải, tôi muốn nói là, nếu lần này chúng ta có thể thành công bắt được Song Lang, chúng ta sẽ... Cái đó... Cái đó... Có thể... Thử một lần..." Thích Nguyệt đột nhiên nói năng lộn xộn, âm thanh cũng dần nhỏ lại. Cô dừng một lát, đột nhiên nghiêm túc nhìn cậu, "Nhưng tuyệt đối không phải kiểu giúp cậu lên giường đâu."

Giọng nói cao lên nửa độ, giành cơ hội mở miệng của cậu, cô thật sự sợ cậu vừa lên tiếng sẽ trêu đùa cô, mặc dù chỉ là vui đùa nhưng cô vẫn

https://thuviensach.vn

cảm thấy xấu hổ.

Lần này, Chu Tiểu Vạn không trêu ghẹo, cũng không cười, cậu nhìn cô, sau một hồi mới đáp một chữ chắc chắn:

"Được!"

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hành Động Ẩn Nấp

"Ở cô ấy là tình cảm của một người mẹ..."

Trời đêm lấp lánh với những vì sao.

Xa xa, mà pháo hoa nở rộ làm cả bầu trời rực sáng, không khí trong trẻo nhưng lành lạnh tràn ngập sự náo nhiệt của lễ hội.

Tang Cẩn ngồi trong xe, xuyên qua cử kính nhìn ra bên ngoài, hôm nay đã là tháng Chạp, tết sắp tới. Cô bỗng nhận ra bản thân về nước đã gần một năm. Một năm này cô đã có quá nhiều thu hoạch, và điều kinh hỉ nhất có phải là hôm nay, ngày cô và em trai đoàn tụ không?

Cô nhớ lại những chuyện trước đây, mỗi một chuyện đều vô cùng hạnh phúc, tất cả tựa hồ giống hệt giấc mơ.

Chiếc xe vẫn băng băng chạy trên đường, Bàng Lỗi cầm vô lăng, chuyên chú lái xe, thỉnh thoảng sẽ nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh. Từ lúc rời khỏi bệnh viện, gương mặt cô lúc nào cũng lộ vẻ tươi cười, so với màn pháo hoa ngoài kia còn sáng rực hơn.

Trong lúc đợi đèn đỏ, một tay Bàng Lỗi đặt trên vô lăng, tay còn lại nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần mình: "Đinh Đinh, bắt đầu từ hôm nay chúng ta phải đến thôn cổ và núi Đại Hà điều tra, buổi tối em có thể ở lại bệnh viện tâm sự với Tiểu Vạn, trong phòng có giường giành cho người nhà. Buổi sáng em vẫn phải đi làm, anh sẽ về sau." Anh không muốn cô mất hứng nhưng dù sao chuyện này cũng phải nói rõ.

https://thuviensach.vn

Nghe anh sắp xếp như vậy, nụ cười trên gương mặt lập tức biến mất, cô nghiêm túc nhìn anh: "Em đi với anh, Tiểu Vạn đã có người nhà chăm sóc, em tới nhiều cũng không được tốt, thân phận bọn em lúc này vẫn chưa thể công khai."

Bàng Lỗi còn chưa giải thích, đèn đỏ đã chuyển thành xanh: "Về nhà trước đã. Vừa rồi hai người hàn huyên chuyện gì?" Anh nhanh chóng chuyển đề tài.

Tang Cẩn kể lại những chuyện Tiểu Vạn nói cho anh nghe, nhắc tới án diệt môn, anh đột nhiên nhíu mày lại, ý bảo cô không cần tiếp tục. Cô không nghe theo, vẫn nhất quyết nói xong câu chuyện. Cô cảm thấy bản thân không nên trốn tránh, cô muốn bản thân phải ghi nhớ mẹ mình đã chết như thế nào, cô tự nhủ với chính mình phải tận tay bắt được tên hung thủ.

Bầu không khí trong xe đột nhiên trở nên căng thẳng, Bàng Lỗi sợ anh lo lắng nên liền tìm đề tài thoải mái hơn để kể.

Nhớ lại em trai mình trước đây, có đoạn thời gian cậu ấy không ngừng quấn lấy cô.

"Chị, hay chúng ta đổi tên đi, chị là Đinh Đang, em là Đinh Đinh." Cô hỏi cậu tại sao lại như thế, cậu nói chính mình cũng không biết. Khi đó, cô còn tưởng đây chỉ là một trò đùa dai, nhưng này học tiểu học cô mới biết, có một văn bản tên Đinh Đinh và máy bay nhỏ, cậu ấy chắc chắn đã nghe cô đọc nên mới nảy ra ý tưởng đáng yêu này.

Nhớ tới đây, Tang Cẩn nhịn không được mà cười: "Thằng bé cứ quấn lấy em không buông, cuối cùng em chỉ có thể đồng ý. Sau này, mỗi lần bà ngoại và ba mẹ gọi cậu ấy là Đinh Đang, cậu ấy đều nghiêm túc sửa sai cho bọn họ, cậu ấy là Đinh Đinh, còn chị mình là Đinh Đang, bọn em đã đổi tên cho nhau. Ba mẹ lại bảo em mới là Đinh Đinh, còn kêu cậu phải sửa cho

https://thuviensach.vn

đúng. Kết quả, trong một khoảng thời gian dài, gia đình em không biết phải gọi bọn em như thế nào."

Bàng Lỗi nghe xong, khóe miệng cũng cong lên, gương mặt cũng lộ ra nụ cười nhè nhẹ. Những chuyện thú vị tương tự cô kể rất nhiều, mãi tới khi về nhà, nhìn anh bắt đầu thay quần áo, cô mới trở nên im lặng.

Tang Cẩn ở cạnh giúp anh, cũng không dám mở miệng nhắc lại thỉnh cầu cùng đi nằm vùng. Cô biết chính mình có đi cũng không giúp được gì, lỡ làm hỏng kế hoạch của bọn họ, vậy thì rắc rối to. Cô không khỏi tò mò, hỏi: "Hành động lần này, vì sao phải gạt cục trưởng?"

"Bây giờ vẫn chưa chính thức bắt đầu, chúng ta cần phải tìm hiểu rõ tình hình trước. Nếu cục trưởng biết, với tác phong của ông ấy, nhất định sẽ gióng trống khua chiêng." Bàng Lỗi dừng một lát, nhìn cô, "Hơn nữa, anh nghi ngờ kẻ mượn đao giết người là Lý Vệ Vĩnh. Lý Vệ Vĩnh và cục trưởng thường xuyên có liên hệ, cho nên tạm thời cứ gạt ông ấy."

"Lý Vệ Vĩnh? Người này quả thật có rất nhiều vấn đề. Khi đó, vụ án cả nhà trưởng thôn xảy ra chưa lâu, ông ta đã áp giải Hà Hướng Huy tới tự thú, còn trơ trẽn uy hiếp ông ấy. Ông ta làm thế nào lại biết vụ án của cả nhà trưởng thôn nhanh như vậy? Còn nữa, vì sao ông ta lại mượn chuyện Hà Phi giết cả nhà trưởng thôn để đẩy Hà Hướng Huy làm người chịu tội thay chứ?"

"Không chỉ cả nhà trưởng thôn, em có nhớ không, hiện trường Phó Đồng chết, ông ta cũng là người đầu tiên xuất hiện. Điều này cho thấy hắn ta đã sớm biết Hà Phi là hung thủ, rất có khả năng, thời điểm Tôn Diễm bị giết, hắn ta cũng biết. Tôn Diễm và Phó Đồng đều là những tên nghiện, nếu trưởng thôn có liên quan tới cần sa, nếu cảnh sát tra được, đương nhiên sẽ nhanh chóng tra tới bọn họ. Việc này cũng chứng minh bí mật của Lý Vệ Vĩnh trưởng thôn biết, cho nên trước khi cảnh sát nghi ngờ trưởng thôn, ông ta phải ra tay loại bỏ trước."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Bàng Lỗi thắt đai lưng, đội mũ, kéo cô ra ngoài.

"Nói như vậy, cả nhà trưởng thôn bị Lý Vệ Vĩnh gián tiếp hại chết?" Tang Cẩn cẩn thận phân tích, "Lý Vệ Vĩnh sợ trưởng thôn biết quá nhiều bí mật, nếu bị cảnh sát tra tới sẽ làm bại lộ, cho nên ông ta cố ý mượn chuyện không phê duyệt giấy tờ đất, châm ngòi mâu thuẫn giữa thôn trưởng và Hà Hướng Huy, chọc giận tới Hà Phi, để hắn ta giết người sao?"

"Đúng, ông ta lấy tiền trợ cấp cùng vụ án giết cha mẹ Trình Dung năm Hà Phi 16 tuổi ra uy hiếp, để Hà Hướng Huy đứng ra chịu tội thay Hà Phi. Trưởng thôn đã chết, Hà Phi bị cảnh sát tróc nã xử bắn, Hà Hướng Huy ngồi tù, nhất tiễn tam điêu!" Bàng Lỗi hít một hơi, "Người này nhất định không hề lương thiện."

"Đúng rồi, còn Phùng Thanh, có phải còn vài bí mật giữa bọn họ mà chúng ta không biết không? Chẳng lẽ đề liên quan tới chất gây nghiện?" Càng nghĩ, sống lưng cô càng rét run.

"Cho nên chúng ta cần phải có chứng cứ xác thực, những người này đều bị tiền tài che mắt, cách làm việc vô cùng nguy hiểm, vì thế chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ." Bàng Lỗi kéo cô xuống phòng khách dưới lầu, anh nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới thời gian xuất phát, hai người cứ như thế mà ngồi xuống sô pha.

Tang Cẩn ngồi xuống, không tự chủ được mà ôm anh, mặt dán vào lồng ngực: "Chúng ta không nói bọn họ nữa, ngày mai cấp trên khen ngợi, anh phải về sớm một chút, em sẽ giúp anh ăn mặc thật phong độ."

Vụ án lần này của Hà Phi, tuy rằng cũng có thương vong nhưng bọn họ đã thành công phá án trong 48 giờ, đây là một kỷ lục trước nay chưa từng có ở thành phố Thanh An.

"Anh không đi, kêu cục trưởng đi nhận dùm là được. Buổi sáng anh về ngủ, buổi chiều lại đi làm." Bàng Lỗi sợ nhất là những nơi náo nhiệt phức

https://thuviensach.vn

tạp như thế.

Tang Cẩn cũng không ép buộc, bởi vì cô biết anh không đặt nặng những thứ này. Công lao nằm ở đội cảnh sát, không phải chỉ ở riêng anh, thậm chí mỗi lần khen thưởng đều lấy danh nghĩa "Đội trưởng đội cảnh sát và tất cả đội viên". Đây cũng vì lý do an toàn, anh là người quản lý toàn bộ đội hình sự và phòng chống tệ nạn của thành phố Thanh An, đương nhiên không thể tùy tiện lộ mặt.

Cô biết anh không thích xuất hiện trước truyền thông, nguyên nhân lớn nhất là vì sợ mẹ mình nhìn thấy. Trâu Nhã Mai mặc dù ở Mỹ nhưng bà ấy là người thông minh, nếu anh là người yêu thích náo nhiệt, phỏng chừng đã bị bà ấy phát hiện từ lâu rồi.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, ngồi trên sô pha nói chuyện.

Tang Cẩn bất giác nhớ lại buổi chiều lúc ở cục cảnh sát, thời điểm Hà Hướng Huy tới cung cấp manh mối. Cô quả nhiên đoán đúng, Hà Hướng Huy trước hết sẽ thỉnh cầu anh đừng tiếp tục điều tra vụ án của Hà Phi năm 16 tuổi. Bàng Lỗi đưa ra gợi ý cho Hà Hướng Huy, kêu ông ta tới tìm cục trưởng, hai người cùng diễn kịch.

Vụ án của Hà Phi năm 16 tuổi có rất nhiều điểm đáng ngờ, hơn nữa Trình Dung đã đứng ra làm chứng, theo lý mà nói, cho dù đương sự có báo án hay không, cảnh sát phải điều tra ra chân tướng cuối cùng. Nhưng về tình, vụ án lần này mọi người đều đã chết, nếu còn lật lại án cũ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Một con người luôn kiên trì với quy tắc như anh, nay giữa tình và lý đưa ra sự thỏa hiệp, hẳn không hề dễ dàng.

"Bàng Lỗi, anh có phải cũng cảm thấy Hà Hướng huy rất đáng thương không?" Cô thật không biết vì sao anh lại chịu thỏa hiệp với Hà Hướng Huy như vậy.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn cô: "Vì sao ông ta lại đáng thương? Ông ta sống rất tốt, chẳng cần ai phải thương hại." Anh biết cô muốn hỏi điều gì, "Trong chuyện này, người vô tội bị hại là Trình Dung, cô ấy cuối cùng lựa chọn bao dung và khoan thứ, chúng ta cũng chẳng có lý do gì không để cô ấy toại nguyện. Giữa cô ấy và Hà Phi, mặc kệ là tốt hay xấu, tất cả dừng ở đây."

Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn anh: "Cho nên, anh vẫn cảm thấy giữa bọn họ không phải tình yêu sao?"

Đầu Bàng Lỗi lại bắt đầu đau, vấn đề này hai người đã nói vô số lần, anh không muốn tiếp tục tranh cãi với cô nữa: "Nếu em cảm thấy phải, vậy thì nó là như vậy. Tình yêu có một mặt là ích kỷ, điều này bộc lộ rõ trên người Hà Phi. Còn trên người Trình Dung, anh thấy được tình cảm giống một người mẹ."

Nói tới đây, Tang Cẩn liền nhớ tới chuyện mẹ mình liều mạng bảo vệ em trai, lần này cô quả thật bị anh thuyết phục: "Đúng vậy, người mẹ trong thời khắc nguy nan nhất sẽ không chút do dự dùng tính mạng của mình bảo vệ con cái. Trình Dung cuối cùng đồng ý tha thứ lỗi lầm cho Hà Phi, cũng cùng Hà Phi nhảy xuống vực thẳm, cô ấy giống hệt người mẹ bỏ qua lỗi sai của đứa con một cách vô điều kiện, hơn nữa còn cùng hắn gánh vác hậu quả..."

Còn chưa nói xong, chuông điện thoại Bàng Lỗi vang lên, nhưng linh cảm lại nói không phải từ cục cảnh sát. Quả nhiên, anh vừa lấy di động ra, trên màn hình thông báo "Mẫu thân đại nhân Bà Trâu Bàng thái hậu".

Tang Cẩn nhìn cách xưng hô như thế liền vùi đầu cười sặc sụa, cô thật không rõ vì sao hai người đàn ông bên cạnh mình có đôi khi lại giống trẻ con như vậy?

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nhận điện thoại, ở đầu bên kia, Trâu Nhã Mai vẫn theo thông lệ hỏi chuyện phía bên này, anh trước sau cũng theo một chuẩn mực trả lời, không chút sơ hở.

"Mẹ, nếu không có gì nữa thì con cúp máy. Con có hẹn, lúc này phải lập tức ra ngoài." Bàng Lỗi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã sắp tới thời gian xuất phát!

"Có chứ, chuyện rất quan trọng đây. Mẹ là muốn nhắc con sắp tới năm mới, năm nay chúng ta cả nhà năm người đoàn viên, Bàng Miểu và Lâm Phi cũng sẽ qua đây ăn tết. Con về sớm một chút, ít nhất là trước một tuần, không.... Ít nhất là trước một tháng!"

"..." Bàng Lỗi trả lời qua loa vài câu rồi dập máy.

"Đúng lúc em có thể đón năm mới với Đinh Đang, anh về Mỹ với bọn họ sớm chút đi. Đây là do anh nói, mẹ là người vĩ đại nhất..."

"Anh đưa em tới bệnh viện." Bàng Lỗi trực tiếp cắt ngang lời cô, kéo cô đứng dậy rời khỏi bệnh viện.

Hai người nhanh chóng lên xe, Bàng Lỗi đưa cô tới bệnh viện, kêu cô tự mình lên trên, còn mình trực tiếp lái xe rời đi.

Nửa tháng tiếp theo, cuộc sống của bọn họ vẫn vô cùng bình lặng, nhưng sóng ngầm cứ như thế mà mạnh dần.

Mãi đến khi bọn họ phát hiện điều bí mật giấu trong thôn cổ, sự bình yên này hoàn toàn biến mất.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Không Thể Ly Biệt

Thân thể bọn họ dán chặt vào nhau, không ngừng dùng sức, giống như cả hai đều sợ chỉ cần tách ra sẽ không bao giờ gặp lại.

Ngày 29 tháng Chạp với Tang Cẩn mà nói vô cùng đặc biệt.

Hôm nay, Chu Tiểu Vạn xuất viện. Sáng sớm, Bàng Lỗi và Thích Nguyệt từ chỗ nằm vùng trở về, anh em Phùng Tân và Phùng Tiếu cũng đến bệnh viện đón Chu Tiểu Vạn. Đón được cậu, đoàn người trực tiếp trở về bệnh viện.

Căn biệt thự lập tức rực rỡ lên, khắp nơi đều mang hương vị của truyền thống, trên lầu dưới sảnh đều được quét tước sạch sẽ, khung cửa dán đầy câu đối màu đỏ. Phòng khách được trang trí bằng hoa tươi, mỗi góc đều thoang thoảng hương hoa. Tất cả đều nhờ Bàng Lỗi và Tang Cẩn dành thời gian nửa tháng để chuẩn bị.

Làm lễ mừng năm mới hôm 29 tháng Chạp là đề nghị của Tang Cẩn, đây cũng là công sức nhõng nhẽo của cô suốt nửa tháng mới thuyết phục được người đàn ông khó tính như đá này.

Tất cả mọi người đều hào hứng, có lẽ bởi vì trước đây chưa từng cùng nhau trải qua lễ mừng năm mới tập thể như vậy. Về tới biệt thự, ai nấy đều bù đầu vào công việc của mình, có người nấu cơm, có người giặt đồ, có người thái rau, có người nấu món mặn, ngoại trừ anh em Phùng Tân và Phùng Tiếu chỉ biết im lặng đứng nhìn, mọi người đều tranh nhau cướp việc, ngay cả Chu Tiểu Vạn cũng không chịu làm bệnh nhân an phận thủ thường, chạy khắp nơi đòi làm việc.

https://thuviensach.vn

Đến giữa trưa, dưới sự nỗ lực của sáu người, đồ ăn trên bàn cuối cùng cũng hoàn chỉnh, có cá có thịt, trông vô cùng phong phú đa dạng. Mọi người vào vị trí của mình ngồi xuống, chuẩn bị nhập tiệc, Bàng Lỗi liền lấy hai bình rượu Lafite năm 87 rót cho mỗi người một ly.

"Wow. boss, đây là lần đầu tiên bọn em được hưởng đãi ngộ cao cấp như vậy. Nào, chúng ta cảm ơn đội trưởng phu nhân." Chu Tiểu Vạn nâng ly rượu lên, bắt đầu ồn ào.

"Boss rót rượu cho cậu, cậu lại đi cảm ơn ai vậy?" Thích Nguyệt đẩy khuỷu tay cậu.

"Đúng vậy, nếu không có đội trưởng phu nhân ở đây, chúng ta sẽ có đãi ngộ cao như vậy sao?"

Thích Nguyệt nói không lại cậu nên không để ý nữa, chỉ vùi đầu dùng bữa.

Tang Cẩn thấy anh em Phùng Tân Phùng Tiếu có chút câu nệ, từ lúc gặp cô vẫn chưa thấy Phùng Tiếu cười. Cha mẹ đột nhiên qua đời, trong nhà xảy ra biến cố lớn như vậy với một cô bé 10 tuổi mà nói tựa hồ là một đả kích rất lớn.

Cô đứng dậy gắp rau cho Phùng Tân và Phùng Tiếu: "Phùng Tân, Phùng Tiếu, hai đứa đừng khách khí, những thứ này đều do chúng ta làm, khẳng định ăn rất ngon. Mau nếm thử đi."

"Đúng vậy, tuyệt đối đừng xấu hổ. Đồ ăn ngon nếu chậm tay sẽ mất. Phùng Tân, mau lên, mau kêu em mình ăn nhanh đi." Chu Tiểu Vận ngồi cạnh thét to.

Phùng Tân lập tức gật đầu, cậu bé cầm đũa gắp đồ ăn cho Phùng Tiếu. Hiện tại, cậu bé rất nghe lời Chu Tiểu Vạn, có lẽ là vì trong lòng cảm ơn ơn cứu mạng của cậu. Cậu bé gắp đồ ăn xong liền buông đũa xuống, hai tay

https://thuviensach.vn

bưng ly rượu hướng Chu Tiểu Vạn: "Anh Tiểu Vạn, em mời anh, cảm ơn anh đã liều mình cứu giúp."

Chu Tiểu Vạn cũng không khách sáo: "Người em nên mời rượu phải là anh ấy, Bàng ba tảng đá." Cậu vừa nói vừa chỉ vào Bàng Lỗi.

Phùng Tiếu liền bật cười: "Ba tảng đá, đó không phải chữ Lỗi sao... A..." Có lẽ nhận ra bản thân không lễ phép, cô bé xấu hổ, vùi đầu ăn cơm.

Bàng Lỗi không hề để ý, anh rót đầy ly rượu, sau đó bưng lên: "Đúng, Bàng Lỗi là anh. Không cần mời rượu đâu, mọi người cùng uống là được. Chỉ là các em vẫn còn nhỏ, hôm nay là lễ mừng năm mới, là ngày đặc biệt. Bình thường không được như thế, biết không?"

Tang Cẩn nhịn không được mà cười, kéo anh ngồi xuống: "Anh đừng có ra dáng đội trưởng đang đứng phát biểu vậy chứ?" Cô cũng nâng ly lên, "Nào, chúng ta cùng uống, chúc mọi người năm mới vui vẻ!"

"Chúc mừng năm mới!"

"Chúc mừng năm mới!"

"Chúc mừng năm mới!"

...

Mọi người đều nâng ly, chúc mừng năm mới rồi uống.

Tang Cẩn nhìn mọi người, trong lòng vẫn không tin, chỉ mới một năm, cuộc sống của cô đã thay đổi nhiều như vậy. Trước đây lúc bà ngoại mất, cô cứ tưởng bản thân từ nay chỉ còn một mình, nào ngờ, sinh mệnh của cô lại xuất hiện nhiều người như thế. Không khỏi kích động trong lòng, cô ngẩng đầu, uống cạn ly rượu.

Bàng Lỗi lo cho sức khỏe của cô, muốn cản cô nhưng lại bị đẩy ra.

https://thuviensach.vn

Chi tiết này bị Chu Tiểu Vạn thấy được, cậu lập tức trêu ghẹo: "Anh Bàng, anh đừng lo, phu nhân của anh đã có chúng tôi chăm sóc, anh có thể yên tâm về Mỹ thăm viếng được rồi. Nhưng chỉ vài ngày thôi đấy, anh đi nhanh về nhanh là được."

Thích Nguyệt ngồi cạnh túm lấy góc áo của cậu, nhắc nhở: "Người anh em, anh ấy về Mỹ thăm người thân, thăm viếng của cậu là có ý gì hả?" Cô nói rất khẽ, ngay cả miệng cũng không cử động.

Chu Tiểu Vạn lại hoàn toàn không quan tâm, thẳng thắn đáp: "Giống nhau cả thôi, dù sao cũng là về thăm ba mẹ chị và anh rể, chừng nào mang theo chị tôi mới gọi là hoàn mỹ."

Câu cuối cùng của cậu khiến không khí náo nhiệt lập tức trầm xuống.

Tang Cẩn cầm một cái đùi vào miệng Chu Tiểu Vạn: "Tiểu Vạn, em ăn nhiều thịt vào, bằng không sẽ mất trí nhớ." Một bên cô lại kêu mọi người tiếp tục dùng bữa.

Cô biết Chu Tiểu Vạn cố tình nói như vậy, có lẽ cậu ấy nhận ra thái độ của người nhà họ Bàng với cô không tốt, hình như còn ngăn cản mối quan hệ của cô và Bàng Lỗi.

Lời này của cậu giống như bước ngoặt của bữa ăn. Mặc kệ cô có cố gắng la hét thế nào, không khí của bữa ăn đã không thể náo nhiệt như lúc đầu, hơn nữa Chu Tiểu Vạn cũng không mở miệng nói chuyện. Cậu chỉ lo ăn cơm, thỉnh thoảng sẽ gắp đồ ăn cho Thích Nguyệt. Mỗi lần Phùng Tần chủ động hỏi chuyện, cậu cũng chỉ trả lời đơn giản.

Cơm nước xong, Tang Cẩn đề nghị đi đốt pháo hoa. Đến buổi tối, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đều phải về nhà cùng người thân, Bàng Lỗi cũng phải lên máy bay qua Mỹ.

https://thuviensach.vn

Cho nên, nhân lúc mọi người còn đang náo nhiệt, cô mới cố ý rủ tất cả đi đốt pháo hoa.

Phùng Tiếu vỗ tay hưởng ứng, nụ cười của đứa trẻ 6 tuổi cuối cùng cũng lộ ra.

Chu Tiểu Vạn kêu Phùng Tân cùng cậu đi đốt pháo hoa, Phùng Tiếu cũng lôi kéo Thích Nguyệt đi cùng.

Bàng Lỗi vẫn ngồi lại uống rượu, Tang Cẩn có thể cảm nhận được hôm nay anh vô cùng trầm mặc, ngoại trừ thời gian, anh bình thường rất ít nói chuyện, hiện tại có lẽ vì bọn họ phải tạm thời xa cách mà tâm trạng không tốt.

Nhìn anh chuẩn bị bưng ly rượu uống tiếp, cô vội đoạt lấy: "Không được uống nữa, nếu say, tối nay làm sao anh về?" Cô ngửa đầu uống hết nửa ly còn lại, sau đó kéo anh đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đi đốt pháo hoa với bọn họ, lâu rồi em chưa vui như vậy."

Bàng Lỗi kinh ngạc nhìn cô, chỉ trả lời đơn giản một chữ "Được". Hai tay chống lên bàn, anh đứng dậy, nhưng lại đi vào toilet.

Nhìn bước chân của anh không được ổn định, cô vội đuổi theo, đỡ khuỷu tay anh dìu vào toilet.

Đến cửa toilet, cô đẩy cửa ra, lúc xoay người thì cổ tay bị nắm lại, đảo mắt đã bị anh kéo vào trong. Cánh cửa đóng lại, cô bị anh đè vào cửa.

Tang Cẩn còn chưa hoàn hồn, anh đã cúi xuống hôn cô, đôi môi đột nhiên nóng lên như có vật nặng đè xuống.

Nụ hôn của anh dùng rất nhiều sức, đầu lưỡi nóng bỏng đảo qua đảo lại trong miệng cô, lưu luyến, anh như lưu luyến mỗi một góc ở nơi đó.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cũng mạnh mẽ đáp lại, tay cô bất giác bắt lấy vai anh, từ từ chậm rãi di chuyển lên trên, ôm lấy cổ anh, còn không ngừng dùng sức xoa gương mặt anh.

Thân thể bọn họ dán chặt vào nhau, không ngừng dùng sức, giống như cả hai đều sợ chỉ cần tách ra sẽ không bao giờ gặp lại.

Trong phòng khách truyền tới tiếng nói cười vui vẻ, có lẽ mọi người đã đem pháo hoa trên lầu xuống.

Nghe âm thanh từ bọn họ, lý trí của cô lập tức khơi dậy, hai tay buông xuống, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Anh lập tức bắt lấy hai tay cô, một tay đè cằm cô lại, không cho cử động, sau đó lại tiếp tục hôn.

Qua một lúc, bỗng nhiên nghĩ tới nhiều năm cô không mừng năm mới trong nước, bản thân không nên quấn lấy cô ở đây, cuối cùng, anh buông cô ra, nói nhỏ bên tai một câu: "Chúng ta đi đốt pháo hoa."

Tang Cẩn mở to mắt nhìn anh, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng, đôi mắt tối như mực lộ ra ngọn lửa của dục vọng.

"Buổi tối... "Cô muốn hỏi tối nay anh có về chung cư không, cuối cùng vẫn cố nhịn: "Đi thôi, bọn họ nhất định đang đợi chúng ta."

Hành lý của anh đều ở bên kia, cô hỏi như vậy phải quá thừa hay sao? Nhưng, nếu không hỏi, trong lòng cô có chút khó chịu, cô muốn anh ở lại, từng giờ từng khắc cho đến khi lên máy bay, cô muốn anh ở cùng cô.

Hai người rửa mặt, sửa sang lại quần áo xốc xếch. Anh kéo tay cô, sóng vai ra ngoài. Phòng khách đã không có ai, bọn họ ra cửa mới phát hiện mọi người đã bắt đầu đốt pháo hoa.

https://thuviensach.vn

"Chị, mau lại đây, cái này để lại cho hai người." Thấy bọn họ đi tới, Chu Tiểu Vạn liền hét to.

Tang Cẩn lập tức kéo anh chạy tới.

Từ nhỏ Bàng Lỗi đã không có hứng thú với chuyện đốt pháo hoa này, nhưng nhìn cô như một đứa trẻ, cao hứng như vậy, anh dường như cũng bị cuốn hút, cùng cô vùi đầu vào trò chơi nhàm chán này. Nhưng rất nhanh anh lại phát hiện, những chuyện cho dù có nhàm chán đến đâu, chỉ cần làm cùng cô, mọi thứ thậm chí trở nên thú vị.

Trời chưa tối, cho dù có đốt pháo hoa cũng không rực rỡ, nhưng mọi người vẫn vô cùng hào hứng, nhất là Phùng Tiếu, có lẽ là vì nhiều người chơi cùng cô bé.

Đốt pháo hoa xong, Phùng Tân nhận được điện thoại của người nhà, nói có người sẽ tới đón anh em bọn họ cùng về quê mừng năm mới với ông ngoại. Không bao lâu, một chiếc xe màu xám bạc dừng trước cổng biệt thự.

Trước khi lên xe, hai đứa bé đứng bất động, đưa mắt nhìn bốn người bọn họ.

Phùng Tiếu đột nhiên chạy tới ôm lấy Tang Cẩn: "Chị ơi, chị thật đẹp, thật thông minh. Anh nói chị cũng rất dũng cảm, em thích chị." Nói xong, không đợi cô trả lời, cô bé đã xoay người chạy lên xe.

"Thật bất công, cô bé chỉ ôm mỗi đội trưởng phu nhân. Em nhớ hình như đội trưởng Bàng là người cứu cô bé, xem ra nhân khí của đội trưởng phu nhân còn cao hơn người đàn ông của mình." Chu Tiểu Vạn đứng cạnh cười nói.

Trong lòng Chu Tiểu Vạn mừng thầm, xem ra chuyện cậu kể cho Phùng Tiếu cậu bé đều hiểu hết. Chuyện cậu nói đương nhiên là thời điểm Tang Cẩn 10 tuổi, trong nhà xảy ra biến cố, cô và bà ngoại phải ra nước

https://thuviensach.vn

ngoài, cố gắng sinh tồn ở Đức. Chuyện xưa này đúng lúc hợp với anh em bọn họ.

Tang Cẩn trừng mắt nhìn cậu, cô đương nhiên biết cậu đang làm gì. May là Phùng Tiếu còn nhỏ, nếu là người khác, bọn họ chắc chắn sẽ liên tưởng tới chị em nhà họ Đinh, thân phận của bọn họ phỏng chừng sẽ bị bại lộ. Nghĩ như vậy, trong lòng cô không khỏi bất an.

Gần đó, Phùng Tân đi về hướng xe, bước chân rất chậm, tựa như đang do dự. Đến trước cửa xe, cậu bé đột nhiên quay lại, đi tới trước mặt Bàng Lỗi, cúi đầu. Mãi một lúc sau, cậu mới ngẩng đầu, lấy hết dũng khí mà nói: "Đội trưởng Bàng, là lỗi của em, em không nên có ý niệm trả thù trong đầu, sau này tuyệt đối sẽ không có nữa. Anh yên tâm, em nhất định sẽ trở thành anh hùng như anh Tiểu Vạn."

"Anh hùng?" Chu Tiểu Vạn bị dọa tới nhảy dựng lên, "Đừng tâng bốc anh vậy chứ! Em chỉ cần đừng đào sâu vào chuyện này là được. Hà Hướng Huy cũng rất đáng thương, những việc Hà Phi làm không hề liên quan tới ông ấy, biết chưa?" Đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Vạn ra dáng người lớn, so với biểu cảm vui đùa lúc trước hoàn toàn trái ngược.

Bàng Lỗi nhìn Phùng Tân, ánh mắt sắc bén: "Trong mắt em, ai là anh hùng?" Không chờ Phùng Tân lên tiếng, anh đã tự trả lời: "Vì nước quên thân, vì dân trừ hại, vì chính nghĩa cho dù có đổ máu cũng không tiếc, đó là anh hùng trong mắt của người thường, nhưng anh có thể nói cho em biết, đây là suy nghĩ vô cùng hạn hẹp. Một người cho dù trải qua đau khổ, bất công nào cũng có thể chống lại ác niệm trong đầu, luôn giữ niềm tin về thế giới, hơn nữa còn phấn đấu trở thành người tốt, đó chính là anh hùng. Tất cả mọi người đều có thể trở thành anh hùng."

Phùng Tân nhìn anh, tựa hồ đã hiểu, mà tựa hồ không. Xe chuẩn bị lăn bánh, cậu không nói nữa, chỉ xoay người lên xe.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì chiếc xe đã rời đi, cô xoay người, chờ anh giải thích.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Nồng Nhiệt

Mặt trời ngã về Tây, hoàng hôn như tấm lụa trong suốt dần bao phủ bầu không khí tĩnh mịch.

Bốn người quay về biệt thự, bắt đầu thu dọn bàn ăn. Với cách làm việc ảnh hưởng tới hiệu suất của người khác, Chu Tiểu Vạn bị mọi người đuổi khỏi phòng bếp. Ra ngoài chưa được bao lâu, cậu lại đi vào, thuận lợi gạt Thích Nguyệt đi ra. Lý do vô cùng hợp lý, cậu không rửa chén, nhưng sẽ lau sàn, mà hiệu suất của một người lại không cao, người xưa có câu "Nam nữ phối hợp", để công việc thuận lợi, cậu phải nhờ Thích Nguyệt tới giúp đỡ.

Vì thế, trong bếp chỉ còn lại một đôi nam nữ khác "phối hợp" làm việc.

Tang Cẩn rửa chén, Bàng Lỗi lau dọn, hai người vừa làm vừa trò chuyện. Cô hỏi anh thì mới biết nguyên nhân Phùng Tân chủ động nhận lỗi.

Năm nay Phùng Tân đã 15 tuổi, cậu bé đương nhiên có cách nhìn thế giới của riêng mình. Tuy cậu hận cha mình, nhưng dù sao ông ấy cũng là người có ơn sinh thành, ngay thời điểm cha mẹ đều mất, hận ý trong lòng đương nhiên sẽ có. Hà Phi chết rồi, hận thù của cậu chỉ có thể ghi lên người Hà Hướng Huy. Thủ đoạn trả thù của cậu cũng khiến người ta phải sợ hết hồn. Cậu bé thông qua internet hack vào hệ thống bên Mỹ đặt mua cây súng, sau đó chạy lên núi Đại Hà, nói muốn bắn chết Hà Hướng Huy.

May là Bàng Lỗi đã có chuẩn bị, anh phái người bảo vệ Hà Hướng Huy, ngay trước khi Phùng Tân động thủ đã phát hiện cậu không bình

https://thuviensach.vn

thường. Nhưng anh không bắt cậu bé về đồn, chỉ tịch thu khẩu súng, yêu cầu cậu mỗi ngày phải gọi điện báo cáo việc làm trong ngày, nếu không chứng cứ sẽ bị đưa tới cục cảnh sát. Sau đó mỗi ngày Phùng Tân quả thật gọi điện cho anh. Lúc trước cô không ngừng tự hỏi, Phùng Tân không phải coi Chu Tiểu Vạn là anh hùng sao, tại sao lại đột nhiên thần tượng Bàng Lỗi chứ? Thì ra là có chuyện như vậy.

Mãi đến hôm nay, Bàng Lỗi mới để anh em Phùng Tân đi đón Chu Tiểu Vạn xuất viện, sau đó cùng mọi người làm lễ đón năm mới. Những lời Phùng Tân vừa nói cho thấy cậu bé luôn cố gắng khuyên nhủ chính mình phải buông bỏ thù hận. Tang Cẩn thật không ngờ cậu bé lại thông minh như vậy, nếu bắt chước Hà Phi, sát thủ liên hoàn tiếp theo phỏng chừng là cậu. Nhưng từ hôm nay xem ra, cậu bé không còn khả năng trở thành sát thủ liên hoàn nữa, biết đâu tương lai lại trở thành anh cảnh sát dũng cảm cũng nên.

"Bàng tướng quân, anh thắng rồi, thắng rất hay!" Tang Cẩn lau tay, nhịn không được mà cảm thán.

Trong vụ án lần này, anh toàn thắng, hơn nữa kết cục mà bọn họ xử lý hoàn toàn mỹ mãn.

"Đương nhiên." Bàng Lỗi cũng không khách khí nhận lời khen của cô. Anh cũng rửa tay sạch sẽ, sau đó không ngừng lặp lại vấn đề cũ, "Em ở một mình có sợ hay không?"

Tang Cẩn đưa ngón tay ra đếm, lời này không biết anh đã hỏi bao nhiêu lần. Cuối cùng cô không thể không buông tay, bởi vì căn bản đếm không xuể. Cô không muốn thảo luận với anh chuyện này, liền dời qua công việc: "Sao anh nằm vùng ở cô thôn lâu như vậy còn chưa có phát hiện chứ? Không thể nào, ít nhất cũng nên có một hai cây cần sa chứ nhỉ?

https://thuviensach.vn

"Ai nói không? Lập tức sẽ thu được kết quả thôi." Anh trả lời một câu đơn giản, sau đó lại nói về chủ đề trên, "Hay là anh không đi Mỹ, ở lại với em?"

"Không được! Như vậy mẹ anh càng không thích em, anh muốn chúng ta tạm thời xa cách hôm nay, hay là vĩnh viễn như vậy?"

"..." Anh rốt cuộc không nói chuyện nữa.

Đề tài này mỗi lần bắt đầu đều chấm dứt như vậy.

Hai người một trước một sau đi ra phòng khách, bên ngoài đã không còn ai, có lẽ hai người bọn họ đã chạy lên lầu xem phim, đây cũng là việc Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt hay làm.

Tang Cẩn chỉ có thể tự mình lau nhà. Bàng Lỗi lập tức giật lấy cây lau trong tay cô, gác bên cầu thang, sau đó kéo cô lên lầu. Lúc đi ngang phòng Chu Tiểu Vạn, anh hô to: "Chu Tiểu Vạn, cây lau nhà đã chuẩn bị sẵn cho cậu. Hôm nay trước khi đi phải lau sạch cả ba tầng, có nghe thấy không?"

Bên trong truyền tới tiếng trả lời: "A, biết rồi... Mới lạ." Hai từ sau tuy rất nhỏ nhưng bọn họ đều nghe được.

Bàng Lỗi lập tức đi qua, Tang Cẩn phải giữ anh lại, kéo anh lên lầu: "Bọn họ hôm nay cũng là khách, anh dữ như vậy làm gì? Chúng ta đi xem phim đi, sàn nhà để tối em lau cũng được."

Trong lòng cô thầm nghĩ, anh từ thành phố Thanh An bay tới New Jersey ít nhất cũng mất 18 tiếng, bọn họ hiện tại chỉ còn khoảng 10 tiếng ở bên nhau, đương nhiên không thể dùng làm việc nhà.

Hai người lên phòng, anh kêu cô đi tắm trước, còn mình tìm phim để xem.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, anh ấy tại sao lại đột nhiên lạnh lùng như vậy? Lúc ăn cơm, thời điểm bọn họ rửa tay dưới lầu, anh ấy không phải vẫn còn kích động hay sao?

Đương nhiên đề nghị của anh cô không từ chối. Tắm rửa xong, cô vừa ra ngoài đã thấy anh nằm trên sô pha coi phim. Cô đi tới ngồi xuống cạnh anh, anh lại lập tức đứng dậy: "Trên người có mùi dầu, anh cũng phải đi tắm một cái." Lần này, anh không hấp tấp đến quên quần áo như lần trước nữa.

Tang Cẩn ngồi trên sô pha nhìn anh tới tới lui lui, một phút cũng không đưa mắt nhìn cô, thoạt nhìn tựa hồ có chút nôn nóng. Chuyện lấy quần áo này rõ ràng có thể nhờ cô, vậy mà anh cứ như cố ý trốn tránh cô vậy.

Cô bỗng nhiên phát hiện từ ngày đầu tiên ở chung, bọn họ đã cùng nhau ngọt ngào suốt một tuần, sau đó, anh trở về chung cư của mình. Suốt một tháng, mỗi lần anh tới đây đều không ở lại quá lâu. Gần nửa tháng, buổi tối anh phải tới cổ thôn nằm vùng, còn cô phải tới bệnh viện chăm sóc Chu Tiểu Vạn, sáng về anh liền ngủ một giấc, sau đó lại tới cục cảnh sát, hai người căn bản không có thời gian ở riêng với nhau, bọn họ cũng đã rất lâu chưa có tiếp xúc thân mật.

Cô nhịn không được mà tự hỏi, anh ấy có phải cũng giống cô, cả thể xác và tinh thần đều bị giày vò hay không?

Từ lúc anh vào phòng tắm, Tang Cẩn vẫn ngồi trên sô pha, ngửa đầu nhìn màn hình TV, nhưng thực chất cô chưa từng để ý nội dung. Phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, mãi một lúc sau mới dừng lại.

Rất nhanh liền nghe phía sau truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ, cô quay đầu nhìn anh: "Anh tắm xong rồi sao? Em đi lấy đồ ăn, anh muốn ăn gì? Bữa trưa còn lại chai rượu, anh có muốn uống không? Em đi lấy."

https://thuviensach.vn

"Không cần đâu, ở đây có." Bàng Lỗi tới tủ lạnh gần sô pha lấy ra một chai rượu vang đỏ, đồng thời lấy thêm hai cái cốc, quay lại sô pha, ngồi xuống.

Tang Cẩn nhìn anh, xung quanh tỏa ra một tia khí chất đặc biệt, bất giác cô bị anh mê hoặc, ánh mắt chỉ chuyên chú theo dõi từng động của anh, mãi tới khi anh đưa ly rượu tới trước mặt.

Tang Cẩn nhận lấy, duỗi tay lấy luôn ly rượu của anh: "Thật không công bằng, ly anh thì đầy, ly em thì có chút xíu." Cô vừa nói vừa đổ rượu từ ly anh qua ly mình.

"Em đừng uống nhiều, bác sĩ nói cơ thể em còn chưa hồi phục, không thể uống nhiều rượu." Bàng Lỗi chỉ cho cô đổ thêm một chút, sau đó đè tay ngăn cô lại.

"Hôm nay có thể đừng nhắc tới bác sĩ không? Bác sĩ không phải hoàng đế, lời ông ta nói là thánh chỉ sao? Cái này không được, cái kia không được, nếu cứ nghe lời bác sĩ thì chắc em vào viện dưỡng lão luôn đấy."

Tang Cẩn rót đều hai ly rượu mới chịu đưa cho anh, vừa thật vừa đùa nói: "Đội trưởng Bàng, kẻ ngu đần này bất tài, nhận được ưu ái của anh, em không nói nhiều, kính anh một ly." Nói xong, cô trực tiếp nâng cốc cùng anh.

Anh còn chưa đáp lại cô đã ngửa đầu uống. Trong lòng tự hỏi, cô vẫn không chịu nghe lời sao? Kết quả, anh mới thất thần một lát, cô đã uống cạn ly rượu, còn xoay người rót thêm, cười nói: "Em mời rượu anh, nếu anh không uống là bất lịch sự."

Nhân lúc người đàn ông trước mặt ngửa đầu uống rượu, không đợi anh ngăn cản, cô đã rót đầy ly rượu của mình, sau đó còn rót thêm cho anh.

https://thuviensach.vn

"Bây giờ đến lượt anh, mau mời em đi." Mỗi lần uống rượu cô đều rất hào hứng, cho nên bình thường không dám uống nhiều vì sợ xấu mặt, huống hồ trước đây cũng không có lý do uống.

"..." Bàng Lỗi muốn nói hai câu mời cô, khóe miệng khẽ động nhưng cuối cùng vẫn nhịn không nói, "Em uống ít thôi, chờ em khỏe lại, muốn uống bao nhiêu anh cũng uống với em."

Nghe thế, hai giọt nước mắt bất giác rơi xuống, thừa dịp anh uống rượu không thấy, Tang Cẩn vội lau đi. Theo truyền thống, lễ mừng năm mới là thời gian vui vẻ, không được khóc.

Uống xong, anh đoạt lấy ly rượu của cô, đặt lên bàn: "Hôm nay em uống nhiều rồi, chúng ta xem phim, nói chuyện phiếm đi." Anh dựa vào sô pha, đưa tay kéo cô lại gần, để cô rúc vào lòng anh.

Hai tay Tang Cẩn ôm lấy eo anh, mặt dán vào ngực, toàn bộ sức nặng gần như dựa lên người anh: "Chúng ta nói chuyện gì?"

Lúc này, một chút tâm trạng cô cũng không có, vậy mà anh lại vui vẻ kể về phát hiện ở cổ thôn, suy nghĩ cùng kế hoạch kế tiếp của anh.

Tang Cẩn chỉ thuận miệng "Ừ" một tiếng, hai mắt nhắm lại, trong lòng luôn tính toán thời gian anh lên máy bay. Cô nghĩ Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đang ở dưới lầu, còn họ lại ở đây.

Trâu Nhã Mai không đồng ý mối quan hệ của bọn họ, lần này về Mỹ, cô có nên để anh đi xem mắt người khác không? Anh đã lớn tuổi, cha mẹ anh nếu có sốt ruột cũng là chuyện thường tình.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô vô cùng sợ hãi, cánh tay ôm anh bất giác dùng sức. Đột nhiên không nghe anh nói chuyện nữa, cô mở mắt, hình ảnh cặp đôi đang hôn môi đập vào tầm nhìn.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Bàng Lỗi vốn nhìn chằm chằm màn hình, chẳng bao lâu đã dời sang cô gái trong lòng, cánh tay bắt lấy eo cô bất giác dùng sức, cổ họng khát tới không nói ra lời.

Tang Cẩn quay đầu, nhìn anh không ngừng nuốt nước bọt, hơi thở cũng dần trở nên nóng bỏng.

Cô nhịn không được mà vuốt ve cổ anh, gọi một tiếng: "Bàng Lỗi..."

"Hửm?"

Bốn mắt chạm nhau, trước mắt dường như trở thành hư không, trong người như có ngọn lửa không ngừng bùng cháy.

Anh không động, nhưng hai mắt rõ ràng giãy dụa. Mà cô đã không còn tâm trí nghĩ về tương lai, đáy lòng vô cùng khó chịu.

"Hôn em." Nói xong, cô ngẩng đầu.

"..." Gần như đồng thời, anh cũng cúi người hôn cô.

Khoảnh khắc hai cánh môi tiếp xúc, bọn họ như có phản xạ cùng nhau nghênh đón đầu lưỡi cực nóng của đối phương.

Anh mạnh mẽ, cô mềm mại, nơi bọn họ kết hợp trong nháy mắt đã giống ngọn núi lửa, nóng bỏng giống hệt thân thể bọn họ.

Nụ hôn này, đặc biệt nồng nhiệt và hung mãnh.

Nụ hôn như con sóng dễ dàng khiêu khích tính nhẫn nại của cả hai, không ngừng dâng cao bao lấy bọn họ...

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Chủ Động Đẩy Ngã

Trong phòng tràn ngập hương hoa thơm ngát cùng mùi men rượu nồng.

Nhiệt độ không ngừng lên cao, đem hỗn hợp hương thơm thiêu đốt như nước sôi dâng trào 100 độ C.

Không biết có phải vì uống rượu, hay áp lực lâu ngày, cả người Tang Cẩn rất nóng, cũng vô cùng hồi hộp, trong cơ thể có luồng điện qua lại không ngừng khiến cô khó chịu.

Nụ hôn nồng nhiệt tựa hồ không thể trấn an tâm trạng, cô đột nhiên đứng dậy, nhấc chân, ngồi lên người anh. Hai tay cô ôm đầu anh, hôn càng mãnh liệt.

Cô vừa ngồi xuống đã vô tình đụng phải hạ thân đã dựng thẳng của anh, cả người như bị lửa thiêu đốt, anh ôm chặt cô, đem cả người cô cử động lên xuống.

Hai người dường như sắp hợp thành một lại đột nhiên tách ra.

Tang Cẩn thấy anh nhíu mày, như đứa trẻ cậy mạnh làm sai, cô không biết phải làm thế nào, chỉ thở hổn hển nói: "Em... Không phải cố ý."

Cô còn muốn nói cả người ngồi lên anh, có phải khiến anh cảm thấy nặng, cảm thấy đau lắm không... Mấy vấn đề này bị cô cố gắng nuốt vào bụng, cô nghiêng đầu, tránh cái nhìn của anh.

https://thuviensach.vn

Lồng ngực anh vẫn không ngừng phập phồng lên xuống, khóe môi cong lên: "Em chỉ vô tình cố ý, nhưng dù sao cũng không ảnh hưởng tới đại cục."

Bàng Lỗi vừa nói vừa nhích ra ngoài, tránh không để tiếp xúc với cô. Vừa rồi nếu không phải anh phản ứng nhanh... Anh lập tức dừng suy nghĩ lại, trong lòng vẫn còn vui sướng, bởi vì khó khăn lắm mới thấy cô chủ động như vậy.

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh: "Cái gì là đại cục?"

"Chờ anh trở về, sức khỏe em cũng đã khá hơn, chúng ta sẽ có thể tái chiến ba trăm hiệp."

"... Hiện tại... Không được sao?" Nói xong, cô lập tức dúi đầu vào khuỷu tay anh, giọng nói nhẹ nhàng như hoa rơi trong gió.

Tang Cẩn thật không ngờ bản thân sẽ hỏi như vậy, điều đó không phải chứng minh cô rất "đói khát" hay sao? Nhưng cô càng nghĩ càng không thể lý giải, trong lòng cũng tồn tại khúc mắc như vậy.

"Bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi một tháng, anh sẽ cố nhịn." Bàng Lỗi muốn bế cô về giường, kêu cô đi ngủ, còn mình chờ cô ngủ rồi sẽ ra sân bay.

Tâm tư của anh cô đương nhiên biết, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì sao phải nhất định nghỉ ngơi một tháng chứ? Cô đâu phải đang ở cữ đâu?

Tang Cẩn đè anh lại, lần này đã có kinh nghiệm, cô không trực tiếp ngồi lên người anh, đầu gối quỳ bên sườn, hai tay cầm gương mặt tuấn tú đó, chủ động hôn.

https://thuviensach.vn

Hai tay Bàng Lỗi vừa mở ra đặt hai bên sô pha, đôi môi đỏ mọng của cô gái đã bịt kín miệng anh. Tâm trí anh như thu nhỏ lại, ở giữa xuất hiện khoảng trống.

Đôi môi của cô gái trượt từ trên xuống dưới, quyến luyến không rời.

Người đàn ông vừa mới khống chế dục vọng, dưới sự nhẹ nhàng của cô, ngọn lửa trong cơ thể cũng dần dần dâng lên như diều gặp gió.

Trong lòng anh không ngừng lo lắng cho sức khỏe của cô, lý trí và cơ thể giao chiến như thủy triều muốn xua tan dục vọng.

Cô gái trước mặt lại hôn anh, hơn nữa mỗi lúc một gần điểm nhạy cảm.

Môi cô đã không còn nhấm nháp môi anh, đầu lưỡi linh hoạt đã nhẹ nhàng khiêu khích hàm răng, xuyên qua đó mà tấn công vào trong khoang miệng.

Anh như cảm thấy có ngọn lửa thật lớn xâm nhập vào miệng, xuyên qua khí quản đi thẳng vào phổi, lan tràn khắp người anh.

Thích ứng một lát trong miệng anh, cô bắt đầu dụ dỗ chiếc lưỡi bên trong, một lần, anh có thể nhịn, hai lần, anh vẫn tiếp tục nhịn, nhưng lần thứ ba, anh... Đã không chịu nổi.

Bàng Lỗi nhanh chóng ôm cô, một tay ôm eo, một tay để sau gáy, đem cơ thể cô ấn chặt vào người.

Lực của anh càng khiến lưỡi cô không chịu an phận, nhưng nó từ từ chậm lại, khiến anh cảm thấy từng tế bào trên người đều bị châm lửa.

Thân thể anh qua từng hành động của cô hiện tại đã bành trướng không thể khống chế, cái cảm giác sung huyết không ngừng dày vò. Từ lúc

https://thuviensach.vn

ở cùng cô, cái cảm giác này thường xuyên xuất hiện, hơn nữa như một chất nghiện, lần nào cũng phải nghĩ tới cô để giải quyết. Giờ phút này, cảm xúc mãnh liệt đã bao phủ toàn bộ lý trí của anh.

Anh đột nhiên ôm cô ngồi thẳng lên người, một tay vẫn ôm ngang eo, tay còn lại sắp xếp chân cô đặt bên hông anh.

Một chân khác của cô, không cần anh động thủ, tự cô đã kẹp lấy thắt lưng anh, hai tay ôm anh thật chặt.

Tất cả hành động này nếu tiến hành cùng lúc, nụ hôn nồng nhiệt kia vẫn tiếp tục, không hề gián đoạn.

Hai tay Bàng Lỗi chạm xuống mông cô, đứng dậy, như ôm một đứa trẻ, anh ôm cô đặt lên chiếc giường màu trắng.

Khoảng cách từ sô pha tới giường không tính là xa, nhưng đối với họ, mỗi một giây là sự giày vò tới cực điểm, mỗi một bước như xa vạn dặm.

Bước đi của anh như bay, giống như hận không thể lập tức tới nơi cần tới.

May là vẫn còn việc giúp hai người xoa dịu ngọn lửa, bọn họ tiếp tục hôn, mãi tới khi lên giường, anh mới buông cô ra, từ từ đặt cô nằm xuống. Sau đó anh hôn cô như không thể dừng lại.

Anh vừa hôn vừa cố gắng cởi áo ngủ, áo lót, quần lót trên người cô. Trong lòng bất giác thở dài, cô gái này mỗi lần tắm xong sao lúc nào cũng quấn mình giống chiếc bánh chưa vậy?

Lần này anh cởi nội y của cô vô cùng thuận lợi.

Anh tiếp tục hôn, cánh tay với tới ngăn kéo đầu giường sờ soạng, tìm thứ đã mua nửa tháng trước.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nằm trên giường, nội tâm vô cùng kích động. Lúc này cô không còn cuồng nhiệt như ở trên sô pha, đầu óc cũng thanh tỉnh được một chút, cô nghe tiếng ngăn kéo bị rớt ra, sau đó là tiếng "Sột soạt".

Hiện tại cô mới biết được phòng tuyến của anh rốt cuộc cũng bị cô công phá.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy vui sướng, hơn nữa còn có cảm giác thành tựu mà trước kia chưa từng có, bởi vì trên phương diện giường chiếu này anh luôn là người chủ động.

Cánh môi hai người đột nhiên xa cách, sức nặng trên người cô cũng theo đó nhẹ đi.

Tang Cẩn híp mắt nhìn hai chân đang quỳ bên cạnh, người đàn ông cao cao tại thượng kia nhanh chóng cởi áo ngủ của mình, trên tay còn cầm một chiếc bao cao su.

Lúc này, không giống khi trước quay đầu tránh đi, cô theo dõi từng động tác của anh, nhìn anh mang bao vào, bên trong xuất ra một chất dịch trong suốt.

Không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Người đàn ông đột nhiên dừng lại, bởi vì anh phát hiện cô gái đang nằm trên giường vẫn luôn nhìn anh. Hành động này chẳng hề giống cô, chẳng lẽ nhờ có men rượu, cô đột nhiên trở nên phóng khoáng hơn sao?

Vấn đề là, bị cô nhìn như vậy, anh ngược lại cảm thấy không được trôi chảy như trước. Anh cúi người hôn lên mắt, lên mũi cô, rất nhanh đã chặn miệng cô lại. Anh vừa hôn vừa hoàn thành một công việc khác ở nơi cô không nhìn thấy.

Chỉ là, vấn đề lại tới.

https://thuviensach.vn

Như thường ngày, anh một bên hôn cô, một bên vuốt ve thân thể của mình, bên dưới sẽ ma sát tìm kiếm trung tâm của cô. Bọn họ đã trải qua rất nhiều lần, cho nên anh không cần phí thời gian cũng đã tìm thấy.

Thời điểm muốn tiến vào, cô gái lại bắt lấy vai anh, đẩy ra. Tất cả sức lực của anh đều tập trung vào bên dưới, cho nên hoàn toàn không nhận ra hành động này.

Kết quả, cô dễ dàng đẩy ngã anh, vị trí của hai người trong nháy mắt đã nghịch chuyển.

Không biết có phải do cồn kích thích không, Tang Cẩn cảm thấy như có một luồng khí muốn xé rách thân thể cô. Cô đột nhiên muốn xem, nếu không phải do anh làm chủ, giữa bọn họ sẽ như thế nào?

Giờ phút này, hai chân cô quỳ hai bên anh, nhưng thân thể còn chưa vững, thiếu chút nữa đã té ngã, may la anh đúng lúc đỡ cô, để cô ổn định cơ thể.

Động tác này khiến cô cảm thấy thật mất mặt, theo bản năng cô đẩy tay anh ra, tự mình chống lên giường.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của anh, Tang Cẩn không nói gì, chỉ bắt đầu sờ soạng, tìm cách để anh tiến vào thân thể mình.

Cô thử vài lần mới phát hiện chuyện này không dễ như tưởng tượng, cái nơi đó rất trơn, luôn khiến bản thân phải điều chỉnh...

"Ưm..." Bàng Lỗi cắn chặt răng, hai tay ôm eo cô, dùng sức.

Hai người đối diện nhau như vậy hoàn toàn có thể thấy hết biểu cảm của đối phương.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nhìn cô, trên mặt lộ ra vẻ quật cường. Tang Cẩn nhìn anh, ánh mắt cũng thể hiện sự cố chấp, như bất tri bất giác nói với anh, kiên nhẫn một chút, cô có thể!

Vấn đề là mỗi lần động của cô đều trượt xuống, không hề thành công. Cô cứ như vậy mà vô tình kích thích anh, với anh mà nói đó là khổ hình, có mấy lần đã khiến anh thất thủ.

Bàng Lỗi muốn nhịn cũng không được, anh muốn đẩy cô xuống, tự mình làm.

Anh hít một hơi thật sâu, đè nén kích động trong lòng, hai tay giữ chặt eo cô, nói nhỏ: "Lấy tay giữ vững."

"Hả?" Nhất thời Tang Cẩn không hiểu, anh nói cô giữ vững cái gì? Đương nhiên cô rất nhanh liền hiểu được, anh khẳng định không phải kêu cô đỡ lấy vai anh, bởi vì chính anh đã ôm thắt lưng cô.

Gương mặt trắng hồng của cô như ánh bình minh, bàn tay bé nhỏ sờ soạng nơi đó của anh tìm nơi của mình. Gần như đồng thời, anh giữ chặt eo cô, đem thân thể bên trên dùng sức nhấn xuống.

"..." Bị anh nhấn một cái, Tang Cẩn thiếu chút đã rên ra tiếng, nhưng vừa mở miệng thở dốc, cô mới phát hiện cổ họng khô như bị lửa thiêu.

Một khắc đó, thân thể cô như có con dao sắc bén đi vào. Đầu óc trở nên trống rỗng, hô hấp cũng không thông, linh hồn như rời khỏi xác.

Cuối cùng vẫn là người đàn ông đó kéo cô về hiện thực. Anh lại hôn cô, cánh tay đỡ thắt lưng cô dần di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng dùng sức đẩy tiếp.

Thân thể anh lại lần nữa lên xuống, nơi đó của cô đã hoàn toàn bao lấy.

https://thuviensach.vn

Cứ như thế, lặp đi lặp lại.

Anh như một danh sư, cô là cao đồ. Cô lập tức lấy lại thế chủ động câu dẫn anh, vòng eo mảnh khảnh bắt đầu chuyển động không ngừng, tiết tấu vô cùng hoàn mỹ.

Cô động, anh cũng động, hai người phối hợp nhịp nhàng, ngay cả mồ hôi cũng cùng rơi ra.

Qua một hồi, cô rốt cuộc cũng mệt mỏi, nhưng anh vẫn còn dũng mãnh như hổ, càng làm càng hăng. Anh lập tức đoạt lấy quyền chủ động trở về.

Trước mắt đã trở nên mơ hồ, Tang Cẩn chỉ cảm thấy anh lên xuống trên người mình không ngừng, mồ hôi của anh cùng cô hợp lại cùng một chỗ, nhẹ nhàng bốc lên thành khói lượn lờ.

Dưới sự chủ động của anh, trận chiến do cô bắt đầu rốt cuộc cũng tới phần cao trào. Có lẽ vì giai đoạn trước do cô động, tích tụ trong người anh cuối cùng bùng nổ mãnh liệt hơn bình thường.

Thời khắc đó, Tang Cẩn như lạc vào khoảng hư không vắng vẻ, nơi đó chỉ có mình anh.

.....

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Đều Do Cô Gây Họa

Nhớ em, hôn em, Lỗi của em.

Hôm sau, khi tỉnh lại, bên cạnh Tang Cẩn đã không còn ai.

Ngoài cửa, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu vào làm cả căn phòng như được bao phủ bởi một tầng sa mỏng màu vàng.

Cô kéo gối bên cạnh ôm vào ngực, nơi đó còn đọng lại hơi thở ấm áp, quen thuộc của người đàn ông kia.

Đột nhiên trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh kích tình hôm qua. Lúc đầu, anh lo lắng thân thể cô không tốt nên vô cùng áp lực, nhưng dưới sự chủ động của cô, anh cuối cùng vẫn buông bỏ phòng tuyến của mình. Bọn họ quấn quýt tổng cộng ba lượt, lần đầu do cô chủ động, nhưng đợt sau do anh làm chủ.

Sau lần thứ ba, anh bế cô vào phòng tắm. Tắm xong, bọn họ nhanh chóng về giường, cô liền chìm vào giấc. Cô hoàn toàn không biết anh đi lúc nào, chỉ biết hiện tại ngay cả sức lực mở mắt cũng không có.

Nhớ tới Tang Cẩn lại nhịn không được mà cười, tối qua cô có phải làm càn quá không? Cô ôm gối, nằm thêm một lúc mới đứng lên.

Trên tủ đầu giường có để lại một tờ giấy, cô cầm lên, lại là dòng chữ quen thuộc. Nhìn nội dung bên trong, cô bất giác bật cười thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Bảo bối, anh không muốn đi, phải làm sao bây giờ? Đều do em gây họa!

Nhớ ăn cơm đúng giờ, cố gắng chăm sóc bản thân, đừng có chạy loạn, anh sẽ trở về nhanh thôi.

Nhớ em, hôn em, Lỗi của em.

Nhìn dòng cuối cùng, trái tim Tang Cẩn như muốn tan chảy, cô lại nằm xuống, lăn qua lăn lại trên giường, cười mất kiểm soát. Cô cầm tờ giấy nhìn lại thật kỹ, những lời ngọt ngào như vậy sao thể viết bằng nét chữ cứng cáp này chứ?

Nằm thêm một lát, đột nhiên nhớ hôm nay còn có hẹn, cô vội xuống giường, đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi xuống lầu.

Bên dưới, sàn nhà phòng khách đã được lau sạch, nhưng cô chắc chắn không phải Chu Tiểu Vạn làm, bởi vì tối qua cậu ấy và Thích Nguyệt đã về với người nhà.

Trong bếp đã có sẵn nồi cháo, bên cạnh là nồi hấp bánh bao, trên bàn là sữa và trứng. Cô nhịn không được mà khen trong lòng, người đàn ông của cô quả nhiên xứng được 10 điểm!

Ăn xong, thu dọn nhà bếp, cô mới ra cửa. Cô nhanh chóng bắt xe, vừa đi lên vừa gọi điện.

Điện thoại không ai bắt máy. Qua một lúc lâu, cô lại gọi điện lần nữa, lần này có người nhận máy, nghe giọng nói ở đầu bên kia có chút quen thuộc, cũng có chút xa lạ, cô không khỏi kinh ngạc: "Thành Uy sao? Hiểu Duyệt đâu? Em có hẹn ăn cơm với cô ấy."

"Nó ở bệnh viện." Đầu bên kia, Mãn Thành Uy đang đứng ngay hành lang bệnh viện, "Con bé không sao, em không cần lo lắng. Hôm nay là năm

https://thuviensach.vn

mới, cứ ở nhà đi, đừng để ý tới nó."

"Cô ấy sao vậy? Hai người đang ở bệnh viện nào? Em lập tức qua đó." Truy hỏi vài lần, Mãn Thành Uy mới đưa địa chỉ cho cô. Tang Cẩn tắt máy, lập tức đổi hướng tới bệnh viện.

Vụ án của Hà Phi, Mãn Hiểu Duyệt xuất hiện tại hiện trường Tôn Diễm chết, hơn nữa còn có dấu hiệu bị nghiện. Chuyện này Tang Cẩn có nói với Bàng Lỗi để cô xử lý, lúc trước lén tìm cô ấy, nhưng Mãn Hiểu Duyệt dường như rất bận. Cuộc hẹn của bọn họ cứ thế mà đẩy lùi tới hôm nay. Cô ấy vì sao lại nhập viện.

Tới nơi, Tang Cẩn nhanh chóng tìm được phòng của Mãn Hiểu Duyệt. Trên chiếc giường bệnh màu trắng, một cô gái đang ngủ, sắc mặt trắng bệch, quanh mắt có quầng thâm màu đen, ngay cả đôi môi cũng tái nhợt, khuôn mặt gầy gò như da bọc xương. Cô không thể tin người này lại là Mãn Hiểu Duyệt.

Mãn Thành Uy cũng ở đó, anh đắp chăn cho Mãn Hiểu Duyệt, sau đó đứng lên, ý bảo cô ra ngoài trước.

Đứng ngoài hành lang chờ anh đi ra, Tang Cẩn còn chưa lên tiếng hỏi, anh đã chủ động giải thích: "Tối qua con bé dùng thuốc quá liều nên bị ngộ độc, chỉ là hiện tại đã không sao rồi. Chờ nó tỉnh lại, anh sẽ nói em có tới rồi kêu nó gọi điện cho em. Hôm nay là năm mới, em không cần cố chờ con bé tỉnh dậy đâu, về nhà sớm đi."

Tang Cẩn vốn muốn nói mọi người đã đón năm mới hôm qua, khóe miệng khẽ động vài lần, cuối cùng cũng không giải thích: "Em có vài chuyện muốn hỏi về Tôn Diễm nên sẽ ở lại đợi cô ấy tỉnh. Bọn em nghi ngờ Tôn Diễm và kẻ đứng sau bọn buôn bán ma túy mà cảnh sát đang điều tra có liên quan, nhưng hiện tại cô ấy đã không còn, Hiểu Duyệt lại từng tiếp xúc với cô ấy, chắc sẽ biết ít nhiều."

https://thuviensach.vn

Biểu cảm trên mặt Mãn Thành Uy trở nên ngưng trọng, anh xoay người nhìn cô: "Hôm nay một mình em mừng năm mới sao? Vậy em cứ cùng bọn anh ở lại ăn tất niên, nếu cô ấy không nghe em nói, đúng lúc có anh nói thay."

"..." Tang Cẩn muốn từ chối, cô cảm thấy tình hình có chút không hợp, nhưng dù sao cũng phải đối mặt với Mãn Hiểu Duyệt, hơn nữa trong lòng cô có một nghi ngờ lớn hơn muốn hỏi anh, ngày xảy ra vụ án của cả nhà họ Đinh, sau khi tiễn cô và bà ngoại, anh có phải đã trở về xử lý thi thể, cố ý để Đinh Đang bỏ chạy hay không?

Cuối cùng, cô cũng không từ chối. Hai người một trước một sau đi vào phòng bệnh, bên trong Mãn Hiểu Duyệt vừa tỉnh, đang trực tiếp nhổ ống tiêm trên tay.

Mãn Thành Uy chạy tới: "Em lại muốn làm gì hả?"

"Em muốn về nhà!" Mãn Hiểu Duyệt nhổ ống tiêm, xoay người nhảy xuống giường.

Cô tựa như thiếu nữ trong tuổi đang trưởng thành, mặc kệ bọn họ có khuyên thế nào, cô vẫn kiên trì muốn về. Bất đắc dĩ, Mãn Thành Uy chỉ đành làm thủ tục xuất viện cho cô, đi tìm bác sĩ lấy đơn thuốc. Tang Cẩn cùng Mãn Hiểu Duyệt lên xe trước, chờ trên xe anh.

Tang Cẩn thử nói chuyện với Mãn Hiểu Duyệt, hỏi cô hiện tại cảm thấy thế nào.

Mãn Hiểu Duyệt không chút khách khí: "Không chết được!" Dừng một lát, cô ấy lại chủ động nhìn cô, "Nếu muốn hỏi chuyện của Tôn Diễm và tin tức của Song Lang, tôi có thể trực tiếp nói cho cô nghe, tôi không biết. Có điều, tôi cũng nghi ngờ mối quan hệ của bọn họ, nhưng nó là gì thì tôi không rõ. Hôm đó ở công viên, lần cuối cùng gặp Tôn Diễm, cô ta nói Song Lang là chú cô ta, có quỷ mới biết là thật hay giả."

https://thuviensach.vn

"Hiểu Duyệt, cậu vì sao lại muốn biết quan hệ của Tôn Diễm và Song Lang?" Tang Cẩn trở nên nghiêm túc, "Cậu không phải muốn thông qua Tôn Diễm để tiến hành giao dịch thuốc cấm với Song Lang chứ? Đó là phạm tội đấy!"

"Cô có thấy phiền không? Tôi phạm tội liên quan gì tới cô? Một Mãn Thành Uy đã đủ phiền rồi, cô còn rảnh rỗi lo chuyện bao đồng hả? Tôi thật kinh ngạc, lúc này cô không phải nên ở nhà cùng tướng quân chân dài của cô trồng rau sao?"

Tang Cẩn chỉ khẽ cười: "Tướng quân chân dài có chuyện của anh ấy, mình cũng không thể mỗi ngày đều cùng người ta làm nông. Hiểu Duyệt, hôm nay chúng ta sẽ cùng năm mới, khi nãy anh cậu nói như vậy. Cậu sẽ không chê cười mình tới nhà hai người mà đuổi mình đi chứ?"

Mãn Hiểu Duyệt lắc vai, tỏ vẻ chuyện này không liên quan tới mình. Cửa bên phía điều khiển đột nhiên mở ra, Mãn Thành Uy lên xe, anh không nói gì, chỉ bắt đầu lái.

Không khí trong xe trở nên im lặng, Tang Cẩn muốn tìm chủ đề tán gẫu với Mãn Hiểu Duyệt. Dọc đường đi, hai người vui vẻ nhắc lại chuyện xưa, Mãn Hiểu Duyệt cũng không còn gay gắt như lúc đầu.

Xe chạy từ nội thành ra đảo Thanh An, thời điểm đi qua cầu Tân Thanh An, Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy nghẹt thở, trái tim như bị bóp chặt.

"Cây cầu bên kia... Ha Ha, không biết ba tôi nhìn thấy có tức tới sống lại không nhỉ? Cô có biết anh tôi vô tình lắm không? Cầu sập, ba mình chết, anh ấy lại không đi đòi công đạo, người ta cho ít tiền đã thuận lợi đuổi được anh ấy đi. Mọi người cũng hâm mộ anh ấy có cơ nghiệp vững chắc, nhưng có ai biết thành tựu mà anh ấy có được đều là dùng tính mạng của ba mình đổi lấy!"

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Mãn Hiểu Duyệt tràn đầy oán hận và phẫn nộ, cô ấy trực tiếp chỉ trích, nhưng người đàn ông đang lái xe lại coi như không hề nghe thấy.

Tang Cẩn cuối cùng cũng hiểu tại sao Mãn Hiểu Duyệt lại trở nên sa sút như vậy, cô ấy chính là muốn phát tiết lên người Mãn Thành Uy. Chỉ là đây là chuyện nhà của bọn họ, cô không biết phải khuyên thế nào, chỉ đành im lặng.

Từ thời khắc đó, không khí trong xe lại trở nên căng thẳng. Mãi tới cửa căn biệt thự lớn nhất trên đảo Thanh An, Mãn Thành Uy mới lên tiếng: "Đến nơi rồi, hai người vào trước đi, anh đi mua đồ ăn."

Mãn Hiểu Duyệt coi như không nghe, trực tiếp đẩy cửa đi xuống.

Chờ cô ấy xuống xe, Tang Cẩn lập tức truy hỏi: "Thành Uy, lời Hiểu Duyệt nói là thật sao? Anh không phải có chuyện gì gạt cô ấy chứ? Vì sao không giải thích rõ ràng?" Cô nhớ anh từng nói, vì tài sản cha cô để lại gia tăng giá trị, anh bán được mới thu về nhiều tiền như vậy.

"Giải thích cái gì? Điều con bé nói là thật, con bé hận anh là đúng. Cho dù có thế nào, anh cũng không thể giúp người chết sống lại, hơn nữa còn là ba nó. Nhưng nó cũng không nên dùng cách hút chích để báo thù anh, như vậy chỉ có nó thua thiệt. Em cứ giúp anh truyền đạt ý này là được." Ngữ khí của Mãn Thành Uy dần dịu xuống, "Thôi bỏ đi, hôm nay không nói chuyện không vui. Anh đi mua đồ ăn, em muốn ăn gì?"

Tang Cẩn nói không cần phiền như vậy, cứ giống ngày thường bọn họ ăn là được. Sau khi cô xuống xe, chiếc xe nhanh chóng đổi hướng chạy đi. Cô xoay người đi vào biệt thự, không gian bên trong vô cùng rộng, nội thất đặc biệt xa hoa, nhưng nó khiến cô cảm thấy lạnh lẽo.

Lên lầu, cô kêu Mãn Hiểu Duyệt xem cô ấy ở đâu, nhưng không có tiếng trả lời. Lên lầu hai, cô theo thói quen quẹo phải, dọc theo hành lang đi

https://thuviensach.vn

về phía trước. Phòng ở lầu hai rất nhiều, nhưng tất cả đều đó cửa, cô đi tới cuối hành lang, thấy có một phòng khép hờ, cô nhẹ nhàng gõ cửa, cánh cửa trực tiếp mở ra.

Trong phòng vô cùng hỗn loạn, quần áo vứt lung tung, vừa nhìn cô liền đoán đây là phòng của Mãn Hiểu Duyệt, khẳng định cô ấy chọn căn phòng xa như vậy để tránh Mãn Thành Uy.

Tang Cẩn xoay người rời khỏi, ánh mắt vô tình nhìn màn hình laptop trên bàn trang điểm, cả người sợ ngây ra.

Cô đi tới nhìn chằm chằm một lúc lâu, hành lang đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, cô quýnh quá, trực tiếp đè màn hình laptop xuống, vội vàng đi ra cửa.

"Cô vô đây làm gì?" Mãn Hiểu Duyệt bất mãn hỏi.

"Mình đang tìm cậu, ở đây nhiều phòng quá nên mình vô tình tới đây. Chỗ này là phòng cậu sao?" Tang Cẩn chuẩn bị đi ra thì bị Mãn Hiểu Duyệt giữ chặt.

"Đi thôi, chúng ta xuống lầu. Mãn đại thiếu gia, chú chân dài của cô hôm nay đích thân xuống bếp." Mãn Hiểu Duyệt đứng ngay cửa, vừa nói vừa đưa mắt nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại ngay laptop trên bàn trang điểm. Có lẽ xác định không có gì bất thường, cô mới kéo Tang Cẩn đi, còn thuận tay bấm chốt cửa.

Trong lòng Tang Cẩn vô cùng kích động nhưng bề ngoài vẫn duy trì sự bình tình, chờ Mãn Hiểu Duyệt xác nhận phòng đã khóa chặt xong, hai người mới đi xuống.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Pháo Hoa

"Em không biết chúng ta như một thân cây sống mãi với vĩnh hằng sao?"

Tang Cẩn về tới nhà thì trời đã tối.

Giao thừa, không giống những thành phố lớn bị cấm bắn pháo hoa, thành phố Thanh An vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều tràn ngập không khí của ngày lễ.

Mãn Thành Uy lái xe đưa cô về. Xe vừa dừng trước cửa, anh liền quay đầu nhìn cô: "Anh mua rất nhiều pháo hoa, nếu em không bận gì, chúng ta ra bờ sông cạnh quảng trường đốt được không? Trước đây em không phải rất thích xem pháo hoa sao?"

Tang Cẩn vội vàng từ chối: "Không được, chiều nay em không phải đã ở nhà hai người chơi rồi sao? Hiểu Duyệt... Cuộc sống cô ấy có lẽ chưa đi đúng hướng, hay là anh để cô ấy tới công ty đi làm thử xem? Hình như cô ấy rất thích máy tính, hay là anh cứ để cô ấy làm ở mảng này đi, đừng nhốt cô ấy ở nhà như vậy."

Hai tay Mãn Thành Uy nắm chặt vô lăng, sống lưng ngồi thẳng, ánh mắt nhìn về phía trước, bất giác xẹt qua một tia thất vọng. Anh chỉ trả lời một chữ đơn giản: "Được."

Tang Cẩn xuống xe, nhìn chiếc xe rời đi. Xoay người, thấy chiếc xe việt dã quen thuộc, bước chân cô lập tức cứng lại, chiếc xe này sao lại ở đây? Chờ cô nhìn rõ người đàn ông đang dựa trên thân xe, hai mắt đồng

https://thuviensach.vn

thời căng lớn, dường như không tin những gì đang diễn ra. Người đàn ông này sao lại ở đây? Anh ấy không phải đã đi Mỹ rồi sao?

Bàng Lỗi thấy cô sững sờ bất động, anh chỉ có thể tự mình đi về hướng cô. Trong tưởng tượng của anh, cô sẽ vui mừng kích động chạy tới ôm anh, thậm chí là chủ động hôn... Quả nhiên là anh nghĩ nhiều, sự nhiệt tình của cô tối qua có lẽ là nhờ men rượu.

Chờ Tang Cẩn hoàn hồn, người đàn ông đó đã chạy tới trước mặt cô, cánh tay dài đưa lên kéo cô vào lòng. Cô vô cùng kích động, hai tay cũng đưa lên ôm chặt eo anh, khuôn mặt dán vào lồng ngực vững chắc, nhịn không được mà cười. Người đàn ông này đã trở về đây!

Cô vừa vui vừa tức, trong lòng lại lo sợ bất an: "Vậy người nhà anh phải làm sao đây? Mẹ anh chắc chắn sẽ không tha thứ cho em."

"Người đàn ông vừa rồi là ai? Em không phải đang thầm ước anh về Mỹ đấy chứ?" Giọng nói truyền từ đỉnh đầu ngập mùi của giấm, hai tay ôm cô càng dùng sức, "Anh không đi nữa, anh ở đây mừng năm mới."

Để cô một mình ở đây, loại chuyện này với anh mà nói thật đáng sợ. Sự kinh khủng đó cứ bám riết trong đầu anh mấy ngày nay. Anh có thể xác định, nếu bản thân không trở về, người nhà bên Mỹ chắc chắn sẽ không có một giây an bình. Nhưng bên đó có rất nhiều người, mà ở đây chỉ có mình cô. Sau đó anh tìm được lý do thuyết phục chính mình, nhớ lại chủ đề bọn họ từng nói, tình yêu là ích kỷ, tình thương của mẹ là vĩ đại, cho nên anh tin người mẹ vĩ đại kia sẽ có ngày hiểu được tấm lòng của anh. Đương nhiên, những lời này anh không nói với cô, cho nên vẫn duy trì im lặng.

Tang Cẩn muốn đẩy anh ra nhưng rồi bất động, cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt tối đen, thỉnh thoảng lại có pháo hoa chiếu sáng. Cô nhịn không được mà cười hỏi: "Anh ghen sao?" Đương nhiên, cô vẫn chủ động giải thích, "Em đi thăm Hiểu Duyệt, cô ấy bị bệnh phải nằm viện, sau đó em tới nhà

https://thuviensach.vn

dùng bữa với anh em bọn họ, ngoài ra không còn gì khác. Em có phát hiện lớn muốn nói cho anh nghe, là liên quan tới ván cờ gió xoáy vì chính nghĩa mà tới, anh có muốn nghe không?"

Đề tài này đương nhiên thu hút được người đàn ông ăn giấm.

Bàng Lỗi buông cô ra, trực tiếp bế cô đi vào biệt thự. Tang Cẩn sợ tới mức vùi đầu vào lòng anh, may là màn đêm đã bao phủ bọn họ.

Anh bế cô lên lầu, mãi tới phòng tắm mới chịu buông ra, nhưng anh không hỏi cô chuyện ván cờ, chỉ kêu cô tắm rửa trước.

Tang Cẩn ở ngoài cả ngày đương nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô xoay người mở vòi sen, cởi quần áo tắm rửa. Tắm xong, cô mới phát hiện mình chưa lấy quần áo.

Bên ngoài, Bàng Lỗi nhàn nhã ngồi trên sô pha, một tay cầm ly rượu vang, vừa uống vừa nhìn áo ngủ để bên cạnh. Kết quả, anh phải đợi một lúc lâu mới nghe tiếng người trong phòng tắm gọi, nhờ anh lấy quần áo.

Anh nhanh chóng uống cạn rượu trong ly, sau đó cầm quần áo trên sô pha đi tới phòng tắm. Nhưng sự tình trong tưởng tượng không hề xảy ra, cô gái kêu anh đứng bên ngoài, hơn nữa cánh cửa chỉ đủ rộng để đưa quần áo vào. Lấy được áo ngủ, cô nhanh chóng đóng cửa lại, may là anh rút tay cũng nhanh.

Bàng Lỗi đứng bên ngoài, muốn xác nhận xem tế bào lãng mạn của cô gái này có phải bị mèo ăn rồi không? Vẫn kiên nhẫn đứng đợi cô gái bên trong, cô ra ngoài, gương mặt ửng đỏ, trách cứ: "Anh lấy áo cho em vì sao không lấy luôn nội y?"

"Nói như vậy, em không mặc nội y sao? Để anh xem." Anh vừa nói vừa lại gần.

https://thuviensach.vn

"Anh đi tắm đi, em ra ngoài trước." Tang Cẩn đưa hai tay che ngực, trốn khỏi phòng tắm.

Về tới phòng, cô lập tức tới tủ quần áo tìm nội y, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng để lại. Anh nói sau khi tắm không nên trùm kín mít, hơn nữa tối qua cô đã làm càn như vậy, thôi thì ngày sau phóng khoáng một chút cũng không sao.

Tang Cẩn vừa ngồi xuống, mở TV, trong phòng tắm lại truyền tới giọng nói, người đàn ông kia nhờ cô lấy quần áo. Cô hỏi lại: "Anh không phải vừa mang áo ngủ vào sao?"

"Quần lót!"

"..." Tang Cẩn giận tới nghiến răng, anh không cho cô mặc nội y, bản thân tại sao lại muốn mặc hả? Cuối cùng, cô vẫn đi lấy quần lót cho anh. Đứng ngoài cửa, cô đưa đồ vào rồi lập tức xoay người rời đi.

Cô đương nhiên không phát hiện cánh cửa phía sau đã mở, người đàn ông mặc áo ngủ đi ra.

Bàng Lỗi trực tiếp nhét quần lót vào áo ngủ, cùng lúc rời khỏi phòng tắm. Cô chẳng lẽ không biết nói anh tắm xong chỉ cần mặc áo ngủ thôi sao? Anh kêu cô đưa quần lót chẳng qua là tìm lý do để kêu cô vào, kết quả, tay còn chưa chạm nhau cô đã bỏ chạy.

Về phòng, Bàng Lỗi thấy cô gái kia đang đứng trước cửa sổ thưởng thức pháo hoa bên ngoài. Anh không có hứng, trực tiếp lên giường, kéo chăn chuẩn bị đi ngủ. Vừa nằm xuống, anh lại lập tức đứng lên, hai tay kéo chăn nhảy xuống giường, đi tới ôm cô từ phía sau. Khóe miệng bất giác nở nụ cười, bởi vì anh phát hiện một điểm rất mới, sau khi tắm cô cuối cùng đã không quấn mình như bánh chưng nữa.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên bị anh ôm, Tang Cẩn hoảng sợ, muốn đẩy anh ra, nhưng anh ôm quá chặt, hơn nữa còn có chiếc chăn trùm kín cả người. Cổ cô có thể cảm nhận được đôi môi lạnh lẽo của anh, hô hấp theo đó mà cũng dần khẩn trương.

Một tay anh trực tiếp đặt lên nơi mềm mại trước ngực cô, nhẹ nhàng xoa bóp. Phối hợp với bàn tay hư hỏng là đôi môi anh, nụ hôn dọc theo cổ từ từ đi lên, mãi đến tay cô mới chịu dừng lại, cắn nhẹ một miếng.

Một khắc đó, trái tim Tang Cẩn như bị thứ gì khóa chặt, không ngừng giãy dụa mà đập liên hồi. Cả người cô như bị anh làm cho mềm nhũn, trong lòng thầm nghĩ, cô còn rất nhiều chuyện muốn nói, anh ấy tại sao lại không để cô tâm sự?

Điều cô không để ý chính là quần áo trên người đã bị anh tháo bỏ hết, mà quần áo của anh cũng vậy, toàn bộ quá trình, chăn bông vẫn khóa bọn họ tại một chỗ.

Anh muốn làm gì?

Cả người Tang Cẩn khô nóng, lúc phát hiện thân thể hai người không còn gì che chắn lại đứng sát cửa sổ, mặc dù nơi này là biệt thự độc lập, bốn phía đều không có ai nhưng cô vẫn lo sợ: "Bàng Lỗi... Chúng ta về giường... Lên..."

Anh hôn lên gò má cô, thì thầm: "Không về. Em không biết chúng ta như một thân cây sống mãi với vĩnh hằng sao?"

"..." Tang Cẩn thật muốn nói bọn họ lúc này như nem nướng vậy.

Mới trước đây, cô còn cùng em mình chơi trò cuốn nem nướng, tựa như bây giờ, bọn họ bị chăn bông bọc chặt, lăn qua lăn lại.

https://thuviensach.vn

Chỉ là cô còn chưa kịp lên tiếng, chăn bông bao trùm bọn họ đột nhiên rơi ra, hai tay anh đặt trên vai cô để cô đối mặt với mình. Anh trực tiếp cúi xuống hôn, không cho cô cơ hội.

Sau đó, chiếc chăn bị nhét vào tay cô, hai chân trở nên trống rỗng, và anh thật sự bế cô lên.

Anh vừa hôn vừa kéo cô lùi ra sau, để cô dựa vào vách tường, điều chỉnh tư thế phù hợp.

Tang Cẩn không biết có phải vì thân thể đột nhiên nhẹ bẫng khiến trái tim cô như treo lơ lửng, hay vì thật sự căng thẳng, hai tay cô cầm chặt chiếc chăn bông, tránh để ngã xuống. Khi môi anh vừa rời đi, cô muốn kêu anh thả cô xuống, nhưng kết quả là anh đã nhanh chóng lần mò vị trí nhạy cảm bên dưới của cô.

Hạ thân cứng rắn vuốt ve bên ngoài, loại xúc cảm này thật sự quá kích thích. Cô biết anh định làm gì, ánh mắt lập tức mở to ra, đầu hướng về phía đối diện, ý bảo anh về giường.

"..." Còn chưa kịp lên tiếng ngăn cả, anh đã tiến quân thần tốc, chen vào thân thể của cô.

So với sự kích thích của cô trên người anh qua, giờ khắc này, sự ra vào mãnh liệt mà trước nay chưa từng có. Dưới ảnh hưởng của trọng lực, anh dần khuỵu xuống, điều đó có nghĩa anh không để khống chế chiều sâu khi đâm vào. Cơ thể bọn họ dường như không cần điều khiển vẫn từ từ hòa hợp với nhau.

Từ đó, mỗi động tác của anh đều khiến cô như trải qua khổ hình đau đớn nhất, nhưng trong sự kích thích đó lại là ngọt ngào và hạnh phúc.

...

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ, dưới bầu trời đêm trong xanh, pháo hoa nở rộ.

Như lấy đó làm phông nền, anh và cô hòa làm một như thân cây sống cùng vĩnh hằng.

Tang Cẩn nghĩ về điều này, trái tim vốn thấp thỏm cũng trở nên bình yên.

Cô nhớ khi còn nhỏ, những cuốn sách cổ tích đều dùng đóa hoa để miêu tả người phụ nữ trên thân cây là người đàn ông, và người đàn ông đó chính là chỗ dựa vững chắc cho người phụ nữ. Khi mới đọc, cô đã vô cùng xúc động, thậm chí cô còn tưởng tượng về tương lai, ai sẽ là thân cây để cô có thể vĩnh viễn dựa vào?

Nhưng dần dần cô hiểu được, đây chỉ là suy nghĩ ngây thơ của thời thanh xuân. Trên thế giới này không gì là mãi mãi, cũng có người đàn ông nào vô duyên vô cớ trở thành thân cây để người phụ nữ nương tựa, mà cô cũng không thể trở thành đóa hoa đó.

Nhưng cô đã gặp anh. Như một cành cây không có rễ, anh đưa cô chiết trên thây cây của anh, để cô hấp thụ chất dinh dưỡng, để cô từ từ trưởng thành, để cô cho dù có nhỏ bé vẫn có thể sánh vai cùng anh.

Đây là tình yêu cô muốn.

Hiểu được điều này, trong lòng cô vô cùng cảm động, thân thể cũng trở nên hưng phấn. Cô không chống cự nữa, bắt đầu phối hợp.

...

Qua một hồi, bọn họ cuối cùng cũng về giường, cả hai đều đã sức cùng lực kiệt nhưng tựa hồ vẫn đang khống chế dục vọng trong cơ thể.

https://thuviensach.vn

Cô biết hai tay anh hết sức, cô vừa hôn anh vừa đẩy anh ngã xuống, giống như đêm qua, cô làm chủ, anh nằm dưới.

Suốt nửa đêm, sự nhiệt tình của hai người khiến cô không có cơ hội nói chuyện cô muốn.

Với một đêm tuyệt vời như vậy, mọi thứ dường như đều trở nên dư thừa.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đột Kích

Mới ngày đầu năm mới, tiếng pháo nhức óc đinh tai đã khiến Tang Cẩn phải tỉnh giấc, lúc này trời còn chưa sáng.

Điều khiến cô kinh ngạc hơn chính là vừa tỉnh lại, người bên cạnh đã không thấy đâu. Cô nhanh chóng đứng lên, khoác thêm áo, đi tới phòng sách lầu ba, phát hiện đèn bên trong đang sáng.

Hai tay Bàng Lỗi chống lên bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm bản đồ bên trên. Bởi vì quá chuyên chú, anh không chú ý ngoài cửa có một cô gái, không biết từ lúc nào đã chạy tới cạnh anh. Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, anh mới hoàn hồn, quay đầu nhìn cô: "Sao dậy sớm vậy? Không ngủ thêm một lát à?"

"Câu này phải hỏi anh chứ? Mới đầu năm anh lại không chịu ngủ, chạy vô đây làm gì?" Tang Cẩn vừa hỏi vừa đầu nhìn bản đồ trên bàn, quan sát mấy lần, cô phát hiện đây không phải bản đồ của núi Đại Hà, cũng không phải nơi nào đó thuộc Trung Quốc.

Nhìn kỹ, cô phát hiện đây là bản đồ tam giác vàng (1). Bên cạnh là một tờ giấy liệt kê các mối quan hệ, Song Lang, bên dưới lần lượt viết Thiết Lang và Bạch Lang. Bên dưới Bạch Lang là Hồng Sơn Tước được ghi chú một chữ "vợ".

(1) Tam giác vàng: là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar,nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới, nhưng ngày nay đãtrở thành khu du lịch sinh thái lý tưởng

https://thuviensach.vn

Song Lang vốn là danh xưng của Thiết Lang và Bạc Lang hợp lại, đây là cặp anh em trùm buôn bán ma túy của thành phố Thanh An mười mấy năm trước, sau đó bọn họ kéo bè kéo cánh, thế lực dần dần lớn mạnh. 10 năm trước, trong đợt tập kích, Bạch Lang chết trong tay ba của Thích Nguyệt, anh hùng phòng chống tệ nạn xã hội Thích La, nhưng ông ấy cũng hy sinh trong lần hành động đó. Thiết Lang và Hồng Sơn Tước chạy tới Tam giác vàng, xây dựng trên núi Song Bạch, nghe nói cái tên Song Bạch là dựa theo tên của hai anh em, vì tưởng niệm cái chết của Bạch Lang.

Trên núi Song Bạch có một hang động vô cùng thần bí, 10 năm trước từ khi Thiết Lang trốn vào vẫn chưa hề lộ mặt. Nhưng nơi này có thật sự tồn tại, hay do chính Thiết Lang ngụy trang vẫn còn chưa biết, ngay cả dãy núi Song Bạch cũng không tìm thấy trên bản đồ. Nhưng hiện tại hắn vẫn nắm vững thành phố Thanh An trong tay, thậm chí là một nửa thị trường ma túy ở các quốc gia Đông Nam Á, trở thành "khối u có độc" khiến cảnh sát đau đầu. Hắn làm việc rốt cuộc bằng cách nào hiện tại vẫn chưa có đáp án.

Tin tức này, nửa tháng nay Tang Cẩn đã nghe Chu Tiểu Vạn nói nhiều.

"Đây là nguyên nhân hôm qua anh quay lại sao?" Từ hôm qua cô đã không có cơ hội hỏi nguyên nhân. Một phần khác cũng vì mâu thuẫn, nhìn anh trở về, cô đương nhiên vô cùng vui vẻ, nhưng đồng thời lại cảm thấy áp lực, cả người bị tảng đá đè nặng.

Bàng Lỗi không khẳng định, cũng không phủ định, chỉ đứng thẳng người: "Hôm nay bọn anh có rất nhiều chuyện phải làm, có khả năng em phải ở nhà một mình. Qua hai ngày nữa bọn anh sẽ đi Mae Salong (2) ở Chiang Rai (3), Thái Lan. Đừng lo lắng, anh không phải đi đối đầu với bọn họ."

(2) Mae Salong (tên chính thức: Santikhiri): một ngôi làng thuộc tỉnh Chiang Rai, là nơi trung tâm buôn bán thuốc phiện của Tam giác vàng

https://thuviensach.vn

(3) Chiang Rai: là một tỉnh thuộc cực Bắc Thái Lan, giáp Shan của Myanmar và các tỉnh Bokeo, Oudomxai của Lào.

Tang Cẩn lập tức phản đối: "Đây là chuyện không thể! Em đã nói rồi, anh đi đâu em đi đó. Nửa tháng này là vì Tiểu Vạn bị bệnh, hiện tại cậu ấy tốt rồi, cho nên không cần em phải đi theo. Em muốn cùng các anh tới Thái."

Câu trả lời của cô không hề khiến anh kinh ngạc, thậm chí khóe miệng còn cong lên. Anh kéo cô rời khỏi phòng sách: "Nếu đã như vậy, hiện tại em có thể về phòng chuẩn bị, anh đi làm bữa sáng trước."

"..." Nhìn gương mặt anh, cô lập tức hiểu được suy nghĩ của người đàn ông đó. Anh ấy sợ cô có gánh nặng tâm lý, cho nên mới tìm bậc thang cho cô bước xuống.

Thực tế, cô biết hiện tại anh đã sắp xếp người ở nơi nằm vùng. Công việc phòng chống này vốn là trận chiến lâu dài. Hành trình đi Thái Lan, anh hoàn toàn có thể chờ nửa tháng sau từ Mỹ về.

Tang Cẩn không nói nhiều, thấy anh xuống lầu trước, cô lập tức về phòng, cầm di động định gọi cho Bàng Miểu. Kết quả, cô còn chưa kịp gọi, Bàng Miểu ở bên Mỹ đã gọi tới đây.

Điện thoại vừa kết nối, đầu bên kia liền truyền tới tiếng la hét giận dữ: "Bàng Lỗi, em tắt máy làm gì thế hả? Chị biết em có ở đó, em mau nghe máy đi, nếu không chị sẽ kêu bà Trâu về nước tìm em tính sổ!" Đột nhiên phát hiện số mình gọi tới là điện thoại của Tang Cẩn, Bàng Miểu lập tức thay đổi ngữ khí, "Cẩn Cẩn, chuyện này không liên quan tới em, em cứ coi như chưa từng nghe thấy. Chị là đang tìm Bàng Lỗi tính sổ, người cũng đã lên máy bay rồi, vậy mà lại xuống ở sân bay Hongkong, em nói xem người này có nhiều chuyện không chứ?"

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn ngồi thẳng lưng, bắt đầu giải thích: "Chị Bàng Miểu, chuyện đó... Là như vầy, hôm nay bọn em có việc quan trọng phải làm, có liên quan tới bọn buôn bán ma túy. Nhân lễ Tết, rất nhiều tội phạm sẽ tranh thủ hành động, bọn em không thể bỏ qua cơ hội tốt này. Buổi tối chị xem tin tức sẽ biết. Bên phía dì Trâu, phiền chị ở bên dì nhiều hơn, em sẽ kêu Bàng Lỗi gọi điện cho dì."

"Thật sao?" Tâm trạng của Bàng Miểu cũng dần hòa hoãn, chuyện liên quan tới bọn buôn bán thuốc phiện quả thật rất nghiêm trọng, cần phải bắt lấy thời cơ, "Nói như vậy, Lỗi của chúng ta chắc vất vả lắm! Năm mới còn không được nghỉ ngơi. Chị biết rồi rồi, bên phía mẹ đã có chị lo, em cứ giúp bọn chị chăm sóc nó, kêu nó dành thời gian gọi điện về nhà. Thằng bé là phần tử ngoan cố, chỉ có mình em nói được nó thôi."

"... Dạ, được... Chị Bàng Miểu, chúc mừng năm mới." Tang Cẩn tìm một lý do vội vã dập máy. Cẩn thận suy nghĩ lại đoạn hội thoại vừa rồi, cô hình như không có nói dối, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Cô thật không ngờ Bàng Miểu lại dễ bị thuyết phục như vậy.

Nói xong, Tang Cẩn lập tức đi rửa mặt đánh răng, sau đó về phòng thay đồ. Cô trực tiếp mặc đồng phục cảnh sát, cũng cầm luôn đồ của anh xuống lầu.

Bàng Lỗi nhìn cô, hai mắt nhíu lại: "Điểm tâm còn chưa ăn, em gấp như vậy làm gì?"

Cô cầm quần áo trong tay quơ quơ: "Đương nhiên là gấp, đồ của anh cũng đã mang xuống." Nếu đã nói với Bàng Miểu rằng Bàng Lỗi vì công việc mà không về Mỹ, cô hiện tại hận không thể mỗi giây mỗi phút đều làm việc, nếu không, cô sẽ cảm thấy chột dạ.

Cô nhanh chóng ăn hết bữa sáng, sau đó lại giục anh đi thay quần áo. Cô đứng dậy thu dọn mọi thứ, chén bát anh trực tiếp bỏ vào máy rửa chén.

https://thuviensach.vn

Từ phòng bếp đi ra, sống lưng trần của người đàn ông lập tức đập vào mắt, may là anh vẫn còn mặc quần. Anh ấy thế mà lại thay đồ ở phòng khách! Tang Cẩn muốn cười, nhưng rốt cuộc cũng nhịn xuống, cô chạy tới, giúp anh mặc quần áo.

Chỉnh đốn mọi thứ xong, hai người bằng tốc độ nhanh nhất lái xe tới cục cảnh sát. Thật không ngờ, bọn họ không phải người đến trước, người đến đầu tiên lại là Khương Duy Dân.

Chuyện bắt bọn buôn bán ma túy Khương Duy Dân đặc biệt xem trọng, ông ấy cũng giống Thích La cùng tham gia hành động truy bắt 10 năm trước. Ông ấy đương nhiên vẫn nhớ hai tên tội phạm Thiết Lang và Hồng Sơn Tước đã bỏ trốn. Nửa tháng nằm vùng ở cổ thôn, ông ấy đã sớm biết, có điều không vạch trần mà thôi.

Hôm nay là ngày đầu năm mới, ngay ngày đầu gặp mặt, cấp dưới thường sẽ chúc tết lãnh đạo, cho nên cô chủ động đi tới, chúc tết ông: "Cục trưởng, chúc mừng năm mới, chúc ông sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý."

"Ừ, hai người cũng năm mới vui vẻ." Khương Duy Dân cũng khách sáo một hai câu, sau đó nhìn Bàng Lỗi, ý bảo anh cùng ông ấy đi vào, "Bàng Lỗi, cậu xác định hành động hôm nay sẽ có hiệu quả sao? Liệu có ảnh hưởng tới người dân hay không? Hôm nay dù sao cũng là lễ mừng năm mới."

"Đây là thời điểm hành động, còn do dự cái gì?"

"..." Tang Cẩn dừng bước, ánh mắt nhìn hai người vừa đi vừa bàn công việc.

Cô không khỏi hoang mang, chẳng lẽ lễ mừng năm mới là như vậy sao?

https://thuviensach.vn

"Chị, sao chị cũng đến đây?" Phía sau, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt cùng đi tới, "Chị, chúc chị năm mới vui vẻ, chúc cho giấc mộng của chị trở thành hiện thực, sớm ngày ôm nam thần về nhà, sinh ra quý tử. Chúc chị nhanh chóng phát tài. Nào, tiền lì xì!"

"Hả? Lì xì? Chị quên mất, lát nữ chị tới phòng làm việc tiếp viện cho em." Tang Cẩn vỗ đầu, cô vậy mà quên chuyện quan trọng như thế.

"Chu Tiểu Vạn, có người đàn ông nào chúc tết như cậu không? Tôi thấy cậu là đang đi đòi lì xì thì đúng hơn." Thích Nguyệt ở cạnh trên chọc.

"Tôi chỉ thu lì xì của chị mình, lì xì của cô, cho dù là 1 triệu USD tôi cũng chưa chắc nhận." Chu Tiểu Vạn bước tới cạnh Tang Cẩn, kéo cô đi về phía trước.

Ở sau, Thích Nguyệt ngây ngẩn cả người, đứa trẻ này chúc tết cô, cô cũng lì xì, vậy mà cậu lại không chịu. Tại sao chứ? Cô lớn hơn cậu, lì xì cho cậu là chuyện đương nhiên. Nhưng hiện tại không có thời gian để suy nghĩ việc này, cô nhanh chóng đi vào cục cảnh sát, đuổi theo bọn họ.

Nửa giờ sau, trời vừa sáng, toàn bộ đội viên của đội truy bắt tội phạm buôn bán ma túy đã có mặt đông đủ.

Bàng Lỗi tự mình sắp xếp nhiệm vụ, việc này vốn nên để Thích Nguyệt làm thay anh. Uy phong của Thích La sớm đã vang dội trong ngành, thân là đời sau của anh hùng, Thích Nguyệt cũng không thua kém, lời nói của cô ấy nhất định sẽ có ảnh hưởng.

Mục tiêu không đơn giản là đột kích quán bar hay KTV, lần này bọn họ sẽ truy quét toàn bộ tủ khóa ở các trung tâm thương mại, phòng tập thể thao... có tủ khóa trong thành phố.

"Phải trong thời gian ngắn nhất kiểm tra tất cả, một góc cũng không tha. Nếu tra được vật đáng nghi ngờ, phải lập tức đưa người cùng vật chứng

https://thuviensach.vn

về cục cảnh sát. Lập tức hành động!"

Phân nhiệm vụ xong, Bàng Lỗi ra lệnh một tiếng, toàn bộ đội viên đứng ngoài quảng trường lập tức xuất phát.

Tang Cẩn đi theo Bàng Lỗi dắt một đội tới trước trung tâm thể hình Cẩm Dương. Chọn nơi này là mục tiêu chính là ý định của cô.

Bọn họ để lại bốn nhân viên bảo vệ ngay cửa, còn lại cùng lên lầu. Bên trong phòng tập có hai người đứng ngay đại sảnh, biểu cảm vô cùng lo lắng.

Bọn họ sớm đã nhận được thông báo liên quan, ngay ngày đầu năm mới sẽ có cuộc kiểm tra các nơi công cộng. Nhưng bọn họ đương nhiên sẽ không biết người tới là cảnh sát, cũng không biết cảnh sát lục xét cái gì. Đây là ý của Bàng Lỗi để ngừa nhân viên có cấu kết với bọn buôn bán ma túy, thông báo cho bọn chúng dời đồ đi trước.

Bàng Lỗi và ông chủ phòng tập là người quen cũ, cho nên nói chuyện cũng vô cùng khách khí. Anh kêu ông ta đừng lo, nhưng bản thân vẫn theo quy định yêu cầu bọn họ đưa chìa khóa, mở từng tủ đồ ra.

Bàng Lỗi kêu những nhân viên khác qua phòng thay đồ nam lục xét, còn mình cùng Tang Cẩn vào phòng thay đồ của nữ. Hai người tự kiểm tra từng ngăn tủ đồ.

Tìm đến một tủ khóa, nhìn vào bên trong, sau đó lại nhìn những cái tủ xung quanh rồi quay lại quan sát cái tủ phía trước, Tang Cẩn thật sự không thể tin vào mắt mình.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Án Đồ Tác Ký

Tang Cẩn kêu Bàng Lỗi tới xem hộc tủ đó, những người khác cũng lập tức vây quanh.

Trong ngăn kéo có một đôi giày thể thao nữ, bên cạnh là một túi đựng đồ. Chiếc túi được mở ra, bên trong không phải quần áo mà là hai túi nilong màu trắng. Bàng Lỗi lập tức kêu một cảnh sát khác tới xem xét.

Anh ta lập tức đi lên, chọc thủng một lỗ nhỏ trên túi để ngón tay dính bột phấn, nghiền nát một hồi liền báo cáo: "Boss, là thuốc phiện."

Ông chủ nghe xong sợ hãi tới xanh mặt, hoang mang giải thích: "Đội trưởng Bàng, cái này, cái này... Sao lại có thể, mấy thứ này không liên quan tới chúng tôi. Nhất định là có người vu oan giá họa, muốn hại chúng tôi."

Bàng Lỗi cắt ngang: "Lập tức kêu người kiểm tra, vật này đã có người đụng tới nhưng chắc chắn không phải Tôn Diễm. Cậu đi điều tra xem, sau khi cô ta tới đây có ai lại dùng không." Vừa dứt lời, ông chủ trung tâm thể hình lập tức dẫn nhân viên đi kiểm tra.

Bọn họ kiểm tra những tủ đồ còn lại nhưng không có phát hiện nào khác thường. Lúc này, nhân viên đi kiểm tra thành viên đăng ký sử dụng tủ đồ cũng đã trở về. Quả nhiên, tủ đồ này là của Tôn Diễm, nhân viên làm việc ở đây lập tức giải thích. Tôn Diễm được cô ấy hướng dẫn làm dịch vụ, thẻ hội viên của cô ta là kim cương hạng VIP, một lần trả tiền cho ba năm, đương nhiên không ai dám đắc tội. Nhưng cô ta không thường xuyên đến đây, còn đặc biệt dặn không cho ai động vào tủ đồ. Vì thế, cho dù cô ta đã xảy ra chuyện nhưng không ai dám tự ý mở tủ.

https://thuviensach.vn

Kết quả này Bàng Lỗi sớm đã đoán trước. Anh an ủi ông chủ phòng tập, kêu ông ấy tới đồn cảnh sát viết lời khai, chỉ cần không chủ động tham gia hoạt động mua bán với Tôn Diễm, ông ấy sẽ không sao.

Sắp xếp xong, anh kéo Tang Cẩn ra ngoài. Cô giữ anh lại, giật lấy điện thoại của anh, phát hiện điện thoại vẫn còn khóa máy. Không hai lời, cô trực tiếp mở máy.

Bàng Lỗi muốn dừng hành động đó nhưng điện thoại đã mở, hơn nữa, ngay lúc đó có cuộc gọi tới, điều làm anh tức giận nhất là cô gái bên cạnh lại trực tiếp ấn nghe máy.

"Bàng Lỗi, nếu con còn không nhận điện thoại, mẹ sẽ trực tiếp về nước. Hôm nay có phải con nên giải thích hay không? Con không phải là muốn mẹ tức chết đây chứ? Rốt cuộc thì khi nào mới về?" Đầu bên kia truyền tới giọng nói giận đùng đùng của Trâu Nhã Mai.

Bên cạnh giống như có những người khác, Bàng Miểu, Bàng Thanh Thành đừng kích động, thậm chí Bàng Hâm còn hỏi thầm Lỗi Lỗi sao còn chưa về thăm anh.

Bất đắc dĩ, Bàng Lỗi chỉ đành cầm điện thoại nghe, cùng mày nhíu chặt: "Mẹ, hôm nay phòng tập có việc, còn phải ở lại tăng ca. Có hội viên đang vận động đột nhiên ngất xỉu do dùng thuốc giảm cân, hiện tại còn nằm bệnh viện. Mạng người quan trọng, chuyện này phải lập tức xử lý. Ông chủ đang ở đây, không tin mẹ có thể hỏi ông ấy?" Anh trực tiếp đá quả bóng cho ông chủ phòng tập.

Đứng bên cạnh, lòng Tang Cẩn gấp như kiến bò trên chảo nóng. May là, dưới sự phối hợp nhịp nhàng của ông chủ, Trâu Nhã Mai rốt cuộc cũng có chút tin tưởng, con trai bà là người có trách nhiệm, cũng là không còn cách nào khác mới hi sinh thời gian đoàn tụ với người nhà để tăng ca, sự lý

https://thuviensach.vn

việc gấp. Bàng Lỗi cũng hứa chờ anh giải quyết xong sẽ trở về thăm bọn họ. Chuyện này cuối cùng thành công ứng phó qua.

Bàng Lỗi tắt máy, vốn muốn nói vài câu với cô nhưng cuối cùng lại thôi, anh chỉ kéo cô rời khỏi trung tâm thể hình về cục cảnh sát, chờ kết quả của các đội còn lại.

Hành động kéo dài khoảng hai tiếng, kết quả đều làm mọi người vui mừng, cảnh sát đã phát hiện được lượng lớn ma túy, hơn nữa còn thu được một manh mối quan trọng.

Thời điểm kiểm tra một nhà tắm công cộng, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt phát hiện một nữ hội viên nằm run rẩy dưới đất nên lập tức đưa tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra trong người cô ấy có một lượng lớn ma túy, nhưng không phải vì hít hay chích, nó được giấu trong khí quản. Túi đóng gói bên ngoài bị rách, lượng lớn chất độc tràn vào cơ thể, thiếu chút đã mất mạng, may là được phát sớm, đưa vào bệnh viện kịp thời nên đã không sao. Lúc tỉnh lại, cô gái tên A Thiển kia đã chủ động khai báo.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi nhận được điện thoại liền chạy tới bệnh viện. Tới nơi, những ca tương tự đều được đưa tới bệnh viện, hơn nữa bọn họ đều là nữ, cách giấu ma túy đều tương tự nhau.

Vừa lên lầu một bệnh viện, Tang Cẩn nhìn đại sảnh, khắp nơi đều là những cô gái xanh xao vàng vọt như cương thi, có người đi lại, che bụng rên la đau đớn; có người nằm dưới đất lăn qua lộn lại, tất cả đều như cái xác không hồn.

Bệnh viện gần như trở nên hỗn loạn, từ trước tới nay tình huống như vậy chưa từng xảy ra, hơn nữa hôm nay lại là tết âm lịch, nhân lực không đủ. Cuối cùng, một bộ phận cảnh sát phải được điều động tới hỗ trợ.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi vào thăm, dò hỏi mới biết bọn họ đều bị ngộ độc thuốc phiện, nhưng kết luận đáng sợ chính là toàn bộ cô gái được đưa

https://thuviensach.vn

vào đây, mỗi người đều như một cái túi dự trữ ma túy. Bọn họ giấu ma túy tại các hộc tủ ở trung tâm, nghe tin cảnh sát đột kích, bọn họ lập tức đưa chúng vào cơ thể để che giấu sự thật, đây chính là lý do gây ra sự hỗn loạn ở bệnh viện.

Còn một sự thật đáng sợ hơn chính là, mô hình tiếp thị của toàn bộ tổ chức buôn bán ma túy tương tự như bán hàng trực tiếp, kẻ bán chất cấm dựa trên danh dự bản thuốc giảm cân, thực phẩm bảo vệ sức khỏe, từ từ phát triển đến cái đại lý. Thông qua từng cấp bậc như vậy, từ đại lý tới khách hàng, dần dần cứ như vậy bọn họ đều có thể trở thành người buôn bán mới.

Rất nhiều người sau khi có kinh nghiệm, vì muốn hưởng lợi nhiều hơn sẽ trực tiếp vượt cấp đại lý, thậm chí là trực tiếp tới Thái Lan. Bọn họ tới mượn cớ tới Thái Lan du lịch, bái phật, dựa trên danh nghĩa kinh doanh hoặc thăm viếng người thân mà mang theo ma túy. Mỗi lần số lượng mang theo đều không quá nhiều. Bọn họ liên lạc với người bán hàng trước, sau đó mới lấy "hóa đơn" và mỗi lần đều không bị phát hiện. Lỡ có bị điều tra ra, vì lượng ma túy không lớn, bọn họ cùng lắm chỉ bị phạt tiền, ngồi tù một hai năm rồi cũng được thả.

Toàn bộ lượng ma túy này đều mang từ Tam giác vàng về, độ tinh khiết khá cao. Bọn họ sẽ tiến hành pha loãng, sau đó mới bán cho khách hàng. Nhưng bình thường bọn họ sẽ cất trữ ở nhà, bởi vì nơi đó rất dễ bị phát hiện. Cho nên, tương tự Tôn Diễm, bọn họ mang ma túy tới các trung tâm công cộng như phòng tập thể thao, nếu bị phát hiện sẽ quy trách nhiệm ra bên ngoài.

Tang Cẩn không khỏi bị sốc trước việc này, cô hoàn toàn không ngờ có một ngày bọn họ lại thu được nhiều hóa đơn như vậy. Nhưng rất nhanh cô đã hiểu vì sao Bàng Lỗi phải đợi tới năm mới mới đột nhiên hành động. Tết là thời điểm gia đình đoàn tụ, nhưng cuối tuần trước, người nằm vùng ở

https://thuviensach.vn

cổ thôn đã phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Gần năm mới, đa số thôn dân đều ở trong nhà, nhưng lại không hề có phụ nữ.

Bọn họ bận rộn ở bệnh viện tới khuya, mới tới không còn ca nào tương tự nhập viện mới lên xe về cục cảnh sát.

Bàng Lỗi triệu tập người phụ trách các đội về cục họp, kêu Chu Tiểu Vạn về nhà nghỉ ngơi trước, anh lo cậu vừa trải qua cuộc phẫu thuật, sức khỏe vẫn chưa bình phục hoàn toàn. Lần này, anh không lên tiếng kêu Tang Cẩn về trước, bởi vì anh biết cô chắc chắn sẽ không chịu về.

Trên đường trở về, do dự một hồi, Tang Cẩn cuối cùng vẫn chủ động đem chuyện Mãn Hiểu Duyệt hôm qua vì hút thuốc phiện quá liều mà phải nhập viện. Cô không thể vì tình cảm cá nhân mà che giấu chuyện Mãn Hiểu Duyệt phạm tội. Tuy hôm qua cô ấy đã hứa với cô, tương lai sẽ không dùng nữa, nhưng cách nói này đa phần đều là cho qua chuyện. Hiện tại Mãn Hiểu Duyệt đã bị phát hiện hai lần, nếu còn tái phạm, cô cũng không gánh nổi trách nhiệm. Cho nên cô quyết định đem sự thật nói với anh, để anh quyết định xem có đưa Mãn Hiểu Duyệt về cục cảnh sát không.

"Chuyện lớn như vậy, em phải nói anh biết chứ? Em còn định để cô ta làm bạn thân của em, để cô ta ngây thơ phạm tội sao?" Bàng Lỗi không chút khách khí trách cô.

Tang Cẩn không cãi lại, cô biết đây là lỗi của cô. Mãn Hiểu Duyệt vô cùng đáng thương, lúc trước nhà bọn họ ở hai thôn khác nhau nhưng không xa mấy, lúc hai ba tuổi, mẹ Mãn Hiểu Duyệt bỏ nhà đi, cha cô ấy bị bệnh, không thể chăm sóc cô ấy. Mới mười tuổi, Mãn Thành Uy đã tới công trường làm việc, kiếm tiền nuôi cả nhà ba người nên thường xuyên gửi Mãn Hiểu Duyệt ở nhà cô. Cho nên từ nhỏ hai người thường ngủ chung giường, thân như chị em. Mãn Hiểu Duyệt biến thành như bây giờ khiến cô vô cùng đau xót.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi như hiểu rõ tâm tư của cô, ngữ khí dịu đi một chút: "Vấn đề của cô ta vô cùng đặc biệt, tạm thời cô ta không cần ở lại cục cảnh sát, lần trước anh cũng đã nói qua."

"Vì sao? Anh không phải sớm đã nghi ngờ cô ấy có liên quan tới tên tù nhân 0110 ở ngục giam Blackpool sao?" Tang Cẩn đem chuyện hôm qua vô tình thấy bàn cờ trên màn hình laptop của cô ấy, "Vì sao laptop của Mãn Hiểu Duyệt lại xuất hiện bàn cờ giống hệt máy tính của Chu Tiểu Vạn và Khương Duy Dân chứ?"

Xe đã dừng trước cửa cảnh sát, Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô: "Anh nghi ngờ cái gọi là nghiện chỉ là lớp ngụy trang của Mãn Hiểu Duyệt dùng để mê hoặc em, che giấu cảnh sát. Cô ta cố tình bất hòa với em, nhưng ngầm kéo gần khoảng cách của hai người. Từ một năm trước lúc em về nước, cô ấy đã bắt đầu chú ý tới em."

Tang Cẩn không khỏi sửng sốt: "Cô ấy vì sao phải mê hoặc em? Vì tên tù nhân 0110 kia sao? Bọn họ rốt cuộc có thân phận gì?" Cô cẩn thận suy nghĩ, "Ý anh là, người theo dõi em là cô ấy?" Cô càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ, sự thật này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Bàng Lỗi cũng không che giấu nữa: "Hôm em tới phòng làm việc của Lý Vệ Vĩnh, anh cũng có mặt. Sau khi em ra ngoài, anh cũng rời đi. Có người theo dõi sau em, nhưng tính cảnh giác của người này rất mạnh, rất nhanh đã phát hiện có người phía sau, hắn ta có lẽ quen thuộc đường đi nên anh không đuổi kịp. Cách ăn mặc là nam, hơn nữa còn đội mũ, khi đó anh còn tưởng cô ta là nam. Về sau ở dưới cầu Thanh An, người giao thủ với anh cũng mặc đồ đàn ông, anh biết bọn họ là một, khi đó anh có thử độ mạnh yếu trên cổ tay đối phương, từ đó có thể phán đoán cô ta là nữ. Cô ta dùng dao chém trên tay anh, anh bẻ tay cũng đâm lên tay cô ta một nhát. Tới vụ án của Tôn Diễm, thời điểm Mãn Hiểu Duyệt ở cục, anh phát hiện trên tay cô ta có vết sẹo, từ vết sẹo đso anh xác nhận suy đoán của mình, cô ta là người theo dõi em, cũng là người ở dưới cầu giao thủ với anh."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới thời điểm ở sân bay Hongkong cũng có người theo dõi cô: "Chẳng lẽ, người phụ nữ áo đen em gặp trong toilet ở sân bay Hongkong cũng là cô ấy?"

"Điểm này bây giờ vẫn chưa thể xác nhận. Quan hệ giữa cô ta và 0110 là kiểu lợi dụng đối phương. 0110 lợi dụng cô ta để truyền tin, bàn cờ rất có khả năng do Mãn Hiểu Duyệt gửi tới máy tính của Chu Tiểu Vạn và cục trưởng. Mãn Hiểu Duyệt chính là con xe trên bàn cờ, 0110 tự xưng là mã, theo quy tắc chơi cờ, mã chỉ có thể di chuyển vào ban ngày, điều đó chứng minh hành động của hắn không được tự do, không thể vượt Thái Bình Dương về Trung Quốc, nhưng quân xe hoàn toàn không bị hạn chế. Điểm này là tin tức 0110 để lộ cho chúng ta, nhưng Mãn Hiểu Duyệt nhất định không biết. Cô ta tình nguyện để 0110 lợi dụng, còn mục đích của cô ta, hiện tại chúng ta cần tiếp tục quan sát. Chỉ là, chúng ta có thể lợi dụng cô ta truyền tin cho 0110, ví dụ như, hợp lực bắt Song Lang."

Tang Cẩn còn muốn hỏi hợp lực thế nào thì chuông điện thoại anh vang lên, là Khương Duy Dân giục anh vào họp.

Cô chỉ có thể tạm thời dừng thảo luận vấn đề này, cùng anh xuống xe, vào trong tham dự cuộc họp bàn về hành động truy bắt Song Lang.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Kẻ Đứng Sau

Những kẻ như vậy thật sự rất khủng khiếp.

Đèn đuốc ở lầu một sáng trưng, hôm nay là Tết âm lịch nhưng tất cả cảnh sát đều chỉ có thể lấy công việc làm bạn.

Trong phòng họp, Khương Duy Dân tổng kết thu hoạch của ngày tập kích hôm nay, số lượng ma túy thu được và kẻ nghiện chích bị bắt, từng con số đều ông thuộc nằm lòng. Cuối cùng, ông tổng kết một câu: "Hôm nay mọi người đều vất vả, để thưởng cho mọi người, tôi sẽ phát lì xì cho từng thành viên, bao gồm vị Bàng tướng quân chưa chúc tết tôi." Khương Duy Dân rất ít khi gọi Bàng tướng quân như những cảnh sát khác, trừ phi tâm tình ông ấy đặc biệt tốt.

Bên trong vang lên tiếng cười khẽ, Chu Tiểu Vạn liền hỏi: "Cục trưởng, tiền lì xì nhiều hay ít, có dựa theo chiều dài của lời chúc tết không? Câu chúc của tôi là dài nhất, tiền lì xì chắc cũng nhiều nhất nhỉ?"

Khương Duy Dân cười cười, đưa ngón tay cái và út quơ quơ: "Tất cả đều giống nhau, lục lục đại thuận. Tiền lì xì chỉ đại diện cho tâm ý, giá trị không nằm ở lớn nhỏ."

"..." Chu Tiểu Vạn nằm sấp xuống bàn. Mọi người đều cười, cũng có người phụ họa nói tiền lì xì không quan trọng, quan trọng là tấm lòng của cục trưởng, bọn họ đều rất cảm động.

Bàng Lỗi đột nhiên gõ bàn, phòng họp lập tức trở nên im lặng. Anh đưa mắt nhìn một vòng: "Chuyện lì xì tính sau. Hôm nay chúng ta phải thảo

https://thuviensach.vn

luận một chuyện quan trọng, Song Lang, đây mới là kẻ mấu chốt. Lần này, chúng ta phải tìm hiểu nguồn gốc, tóm gọn tên này!" Ngữ khí của anh trước sau vẫn uy nghiêm.

Có người gật đầu đồng ý, cũng có người sôi nổi đưa ra đề nghị, làm thế nào để hợp tác với cảnh sát ở Tam giác vàng tróc nã Song Lang.

"Đội trưởng Bàng, em có ý kiến." Thích Nguyệt đột nhiên đứng dậy, cắt ngang cuộc thảo luận của mọi người, "Cô gái tên A Thiển kia nói cô ta nhập trực tiếp ma túy từ Song Lang. Hàng năm, bọn họ sẽ tổ chức khen thưởng cho những nơi tiêu thụ nhiều nhất, còn tặng danh hiệu "Đội băng". Thành viên trong Đội băng có thể vào trong học tập, đương nhiên, bọn họ cũng đồng thời mang ma túy về, hơn nữa, độ tinh khiết của nó là cao nhất. Năm nay Đội băng đang tiến hành chọn lựa thành viên, đến lúc đó em có thể lẫn vào bọn họ, đi kiểm tra tình hình trước."

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

Ba giọng nói phản đối đồng loạt vang lên. Tang Cẩn nhìn Bàng Lỗi, cũng nhìn Chu Tiểu Vạn, ba người đều nhất trí phản đối đề nghị của Thích Nguyệt.

Chu Tiểu Vạn là người phản đối đầu tiên: "Cô có biết cái tên Băng đó có ý nghĩa gì không? Bởi vì bọn họ dùng chính cơ thể mình để làm công cụ đổi ma túy! Cô là đang chê sức khỏe mình quá tốt sao? Nếu tốt thì đánh với tôi, cô có tin tôi sẽ đánh cô ngất ngay tại chỗ không?"

"Ai đánh ai ngất còn chưa biết?" Thích Nguyệt không định tranh cãi, liền tiếp tục, "Đội trưởng Bàng, vì sao không được? Em nghĩ đây là cách tốt nhất, có thể nhanh chóng tìm hiểu tình hình nội bộ của bọn họ. Nếu

https://thuviensach.vn

cảnh sát chúng ta tùy tiện tiến vào, rất có khả năng tạo nên tổn thất lớn. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đội trưởng không phải từng nói như vậy sao?"

"Đây là cách tốt nhất, nhưng cũng là cách nguy hiểm nhất!" Tang Cẩn lập tức phản bác.

Bàng Lỗi nhìn Thích Nguyệt, ánh mắt sắc bén: "Cô cảm thấy bản thân lợi hại hơn tình báo viên ở khu vực Tam giác vàng sao? Bọn họ không thể vào trong, còn cô có thể? Cô cảm thấy Song Lang là đứa trẻ 3 tuổi, chờ cô vào thám thính tình hình của bọn họ sao? Cô muốn đi tìm cái chết vô nghĩ, không ai cản cô, nhưng cô đừng nói cho người khác biết mình là con gái của Thích La!"

"..." Nghe tới tên ba mình, Thích Nguyệt lập tức im lặng.

Thấy Bàng Lỗi nói chuyện quá thẳng thắn, Tang Cẩn liền uyển chuyển giải thích: "Thích Nguyệt, tâm trạng của cô chúng tôi hiểu. Nhưng Song Lang, nói đúng ra, hiện tại là Thiết Lang và Hồng Sơn Tước, bọn họ có thể sống sót sau nhiều cuộc truy bắt của cảnh sát, điều đó chứng tỏ bọn họ không phải kẻ đầu đường xó chợ. Chúng ta phải bàn tính kế hoạch lâu dài, tuyệt đối không được gấp!"

Nghe xong, Thích Nguyệt càng thêm chán nản.

"Em có ý gì sao?" Bàng Lỗi quay đầu nhìn Tang Cẩn.

"Có." Tang Cẩn đứng dậy, mở sổ tay ra, "Thông qua tìm hiểu trước mắt và tin tức từ những người trong bệnh viện hôm nay, tôi đã phác một bức chân dung tâm lý về tên Thiết Lang này. Đương nhiên, mục đích của chân dung không giống tên sát thủ liên hoàn lần trước. Tôi chỉ có thể giúp mọi người hiểu rõ hơn về tâm lý của người này, có lẽ sẽ có ích với kế hoạch của chúng ta."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Tang Cẩn quay đầu nhìn Bàng Lỗi, anh khẽ gật đầu, ý bảo cô tiếp tục. Cô suy tư một lát, liền bắt đầu giải thích: "Thiết Lang là một tên bề bộn, là người rất có kỷ luật, có tín ngưỡng đặc biệt với tôn giáo nào đó, ví dụ như Phật giáo. Cô gái A Thiển kia miêu tả hắn bề ngoài vô cùng phúc hậu, hơn nữa bản thân không hề nghiện ngập, thân thể cường tráng, nghe nói trước đây từng đạt giải quán quân trong cuộc thi Muay Thái (1) ở Thái Lan, nhưng không có hình ảnh lưu lại, điều đó chứng minh hắn không thích xuất đầu lộ diện. Hắn là con người có suy nghĩ nghiêm túc, hoàn toàn khác với anh hùng ma túy của chúng ta trong quá khứ, suốt ngày chỉ biết thông qua cách đánh giết, dùng bạo lực để mở rộng địa bàn. Hắn là kẻ dễ làm lung lạc lòng người, đây chính là nguyên nhân hắn có thể thành lập một mạng lưới tiêu thụ ma túy lớn như vậy, còn làm tất cả đều tin tưởng tới bán mạng cho hắn. Còn một việc, người này giỏi về việc khai thác nhân tài, giống Bá Nhạc (2), con người tài năng có đủ mới khiến mọi người bên dưới đồng tâm giúp hắn xây dựng "Doanh nghiệp to lớn" như hiện nay. Cho nên, chúng ta thử coi hắn là một doanh nhân, bởi vì hắn muốn mang sản phẩm của mình tới mọi nhà, nhưng có một điểm nguy hiểm, đó là ma túy là chất độc ảnh hưởng tới sức khỏe."

(1) Muay Thái: là một môn võ thuật cổ truyền đồng thời là một môn thể thao phổ thông của Thái Lan. Người phương Tây thường gọi là Thai boxing.

(2) Bá Nhạc: sống vào đời nhà Chu thời Xuân thu, cùng thời với Hàn Xương Lê (thường gọi là Hàn–Dũ), là bậc thầy am hiểu về ngựa, qua vóc dáng, ngoại hình có thể tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý mã - loài ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm, nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu. Nhờ có ông, Thiên Lý Mã mới được phát hiện và trở nên nổi tiếng.

Tang Cẩn phân tích xong, mọi người đều sôi nổi đồng ý, nhưng bầu không khí lập tức im bặt, bởi vì không ai biết phải đối phó với tên này thế

https://thuviensach.vn

ào.

Bàng Lỗi không phát biểu ý kiến, anh vẫn nhìn chằm chằm cây bút trên bàn, dường như đang suy tư gì đó.

Khương Duy Dân nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lại nhìn Bàng Lỗi: "Đội trưởng Bàng, vừa rồi Tiểu Tang cũng nói, chuyện này không thể gấp, chi bằng hôm nay tới đây thôi, mọi người cũng đã mệt mỏi cả ngày, chúng ta cũng không nên để bọn họ về mừng năm mới với gia đình rồi." Không đợi Bàng Lỗi lên tiếng, ông đã tự mình làm chủ, cho mọi người giải tán, hẹn ngày mai có mặt, toàn bộ cùng xuất phát đi Thái.

"Chuyện đi Thái Lan không vội, cứ chờ lệnh của tôi. Những người thuộc mảng kỹ thuật, thông tin ở lại, những người khác có thể ra về." Bàng Lỗi rốt cuộc cũng nói chuyện.

Một nhân viên kỹ thuật ở lại, những người khác lần lượt ra về. Bàng Lỗi kêu Khương Duy Dân về trước, ông ấy dù sao cũng đã lớn tuổi, sức khỏe đương nhiên không thể so với thanh niên bọn họ. Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt cũng không chịu đi, cuối cùng trong phòng hội nghị chỉ còn năm người. Bọn họ liền chuyển tới văn phòng của Bàng Lỗi.

Bàng Lỗi bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ, Chu Tiểu Vạn đi điều tra vụ bàn cờ lần trước, nhân viên kỹ thuật sửa lại ván cờ rồi gửi vào máy tính của Mãn Hiểu Duyệt. Anh kêu Thích Nguyệt gọi điện cho Mãn Hiểu Duyệt, nhắc nhở cô ta hôm nay cảnh sát đã tới bệnh viện tìm hiểu tình hình, cảnh cáo cô ta lần sau nếu còn dùng ma túy, mặc kệ lượng lớn hay nhỏ đều sẽ bị đưa tới trại cai nghiện. Anh cũng kêu Thích Nguyệt phái người giám sát cô ta 24/24, nhưng tuyệt đối không để cô ta phát hiện.

Tang Cẩn nhìn bọn họ bận rộn rời đi, liền hỏi: "Vậy em làm gì?"

"Em chú ý Thích Nguyệt, đặc biệt là trong chuyến đi Thái Lan. Em có thể ở cùng phòng với cô ấy, nhất định phải giám sát chặt chẽ." Nói xong,

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi nhịn không được mà đánh giá cô gái bên cạnh.

Anh vốn không muốn để cô dính vào chuyện này, bởi vì những vụ tương tự đều chỉ có thể dùng cách truyền thống để giải quyết. Nhưng anh thật không ngờ, cô có thể dựa vào những gì quan sát mà phân tích cặn kẽ tên Thiết Lang kia, đồng thời cũng gợi mở suy nghĩ cho anh.

"Anh nhìn em làm gì?" Bị anh nhìn chằm chằm, Tang Cẩn không được tự nhiên, cô bất giác nhớ lại chuyện tối qua, gương mặt bất giác đỏ ửng.

"Em căng thẳng vậy làm gì... Cũng không phải mỗi ngày đều..."

Anh còn chưa nói xong, cô đã cắt ngang: "Anh kêu bọn họ sửa lại ván cờ là muốn nói cho 0110 ý tưởng gì sao? Vì sao đều phải đẩy lùi năm con tốt?"

Tang Cẩn lo vừa rời khỏi văn phòng, về tới nhà anh sẽ biến thành con sói ham ăn nên tranh thủ hỏi chuyện này.

"Lấy lui làm tiến, chúng ta lui, hắn tiến, ý này hắn chắc chắn hiểu." Bàng Lỗi không nhắc lại chuyện tối qua, chỉ giải thích chuyện bàn cờ, "Mãn Hiểu Duyệt từng xuất hiện tại hiện trường vụ án của Tôn Diễm. Cô ta luôn theo dõi em, thậm chí là chú ý tới mỗi vụ án, anh đoán cô ta là đang tìm cơ hội giúp 0110 về Trung Quốc. 15 năm trước Thiết Lang từng ngồi tù, nếu anh đoán không sai, trước khi bị đưa tới Mỹ, hai người bọn họ hắn từng ở chung phòng, hoặc ít nhất là đều biết đối phương."

"Cho nên anh muốn lợi dụng mối quan hệ này để bắt Thiết Lang sao? Làm sao anh biết bọn họ có giao tình từ trước? Nếu giao tình của bọn họ đủ sâu, Thiết Lang hắn phải cứu 0110 ra mới đúng." Tang Cẩn vẫn không lý giải được, rốt cuộc mục đích của việc lợi dụng mối quan hệ này là gì? Cái gọi là lấy lui làm tiến của anh, rốt cuộc là như thế nào?

https://thuviensach.vn

"Anh không cần giao tình của bọn họ đủ sâu. Anh chỉ cần biết bọn họ đều biết sự tồn tại của đối phương là được. Nếu Thiết Lang là Bá Nhạc, vậy hiện tại anh sẽ đưa cho hắn con Thiên Lý Mã, để xem hắn có dũng cảm nhận lấy hay không. Bọn họ không hề ngu xuẩn, ý đồ của anh bọn họ chắc chắn cũng thấy rõ ràng, hiện tại chỉ xem ai cao tay hơn thôi."

Bỗng nhiên hiểu được gì đó, Tang Cẩn cả kinh: "Nếu cục trưởng biết, khẳng định sẽ không đồng ý cách làm của anh. Lỡ xảy ra sai sót gì..."

"Không có lỡ, chỉ có thành công. Lần này, chúng ta không tiếc cái giá nào để bắt Thiết Lang, còn những chuyện khác về sau hãy nói." Bàng Lỗi nhanh chóng kết thúc đề tài.

Anh kêu cô sửa lại tư liệu, còn mình đứng dậy rời đi.

Tang Cẩn về bàn làm việc của mình, bắt đầu tổng kết số liệu.

Hôm sau, Bàng Lỗi không giữ kế hoạch dẫn cả đội sang Thái. Qua nửa tháng, anh vẫn án binh bất động, mãi đến 3 ngày trước Nguyên Tiêu (3), anh nhận được một lá thư, cả đội mới khởi hành lên đường.

(3) Nguyên Tiêu: rằm tháng Giêng

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Nhiều Kế Hoạch

Mae Salong là thành phố "Trung Quốc thu nhỏ" thuộc tỉnh Chiang Rai, Thái Lan.

Nơi này đều là người Hoa sinh sống, ngay cả đường phố, hàng quán đều có thể nghe tiếng người Trung trò chuyện. Tết Nguyên Tiêu tới gần, các hàng quán đều giăng đèn kết hoa, không khí tràn ngập hơi thở của lễ hội.

Tang Cẩn và Thích Nguyệt rộn ràng trên phố xa, hai bên đường đủ loại hàng hóa.

Tang Cẩn vốn không hứng thú với việc dạo phố, nhưng Thích Nguyệt lại không thích ở trong phòng, nói muốn ra ngoài tìm hiểu tình hình địa phương một chút. Vì vậy, ăn trưa xong hai người liền ra ngoài. Cô vẫn nhớ kỹ lời Bàng Lỗi nói, hai ngày này ở Mae Salong, mỗi giây mỗi khắc cô gần như đều đi theo cô ấy.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ trận tranh tài quyền anh vào tiết Nguyên Tiêu ngày mai, nó là cuộc thi giao hữu thường niên của Trung Quốc và Thái Lan, hơn nữa còn gửi thư mời Bàng Lỗi.

Trận đấu này thật sự chỉ vì mừng tết Nguyên Tiêu thôi sao? Ba ngày trước nghe được tin tức này, cô liền nghĩ ngay tới mưu kế "Mượn gió Đông" của Bàng Lỗi. Vấn đề là, gió Đông sẽ tới sao? Tên 0110 kia thật sự sẽ hợp lực với bọn họ bắt Song Lang sao?

https://thuviensach.vn

Gió Đông còn chưa tới, bọn họ đã phát hiện một người quan trọng. Cách đó không xa, Tang Cẩn và Thích Nguyệt bắt gặp một cô gái mặc váy màu cam. A Thiển, Tang Cẩn nhanh chóng nhớ tới tên cô ta, ngày đầu tiên của năm mới, cô ta cũng được đưa tới bệnh viện. A Thiển thấy bọn họ, lập tức xoay người bỏ chạy.

Thích Nguyệt đột nhiên nhảy ra bên kia đường: "Tang Cẩn, cô về trước đi, tôi đuổi theo cô ta. Cô đừng đi theo, không an toàn." Lời còn chưa nói xong, cô đã nhanh chóng đuổi theo cô gái vừa rồi.

"Không được, Thích Nguyệt, cô đợi đã, tôi đi với cô." Tang Cẩn cũng muốn sang đường, nhưng đột nhiên có ba người đi qua, gần như chặn hết đường đi. Chờ đường thoáng hơn, cô mới phát hiện Thích Nguyệt và A Thiển đều biến mất.

Tang Cẩn nhìn quanh hai lần nhưng vẫn không thấy bọn họ, cô vội vàng gọi cho Thích Nguyệt nhưng cô ấy không chịu bắt máy. Thời gian cũng không còn sớm, cô chỉ đành trở về nơi ở.

Nơi tạm trú của bọn họ không nằm trong thành phố mà ở ngoại ô, tương đối ẩn nấp, là một người Hoa kiều nhiệt tình cho mượn.

Cô trở về, đúng lúc Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn cũng từ bên ngoài về, bọn họ hẳn là đi chuẩn bị cho trận quyền ngày mai. Cô vừa định theo chân nói chuyện của Thích Nguyệt thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Thích Nguyệt đứng ngay cửa, nhìn cô, vẻ mặt kinh hỉ: "Cô về rồi sao? May quá, tôi còn tưởng cô lạc đường. Người khi nãy không phải A Thiển, hại tôi chạy một chuyến. Đúng rồi, Boss không phải nói về sớm để bàn kế hoạch ngày mai sao?"

Nói xong Thích Nguyệt đi ra, Tang Cẩn đóng cửa, cũng vội theo sau, bụng đầy nghi hoặc, lời cô ấy nói là thật hay giả?

https://thuviensach.vn

"Boss, ngày mai anh thật sự phải thi đấu sao? Như vậy có nguy hiểm không? Bọn họ ngoài miệng nói trận đấu chỉ có ba người, ai mà tin chứ? Lỡ bọn họ có mai phục thì làm sao đây?" Chu Tiểu Vạn đột nhiên nói lớn, như cố tình để mọi người cùng nghe.

Tang Cẩn lập tức chạy tới: "Vì sao phải đi một mình? Chúng ta đã theo yêu cầu của bọn họ, cục trưởng cũng cho rút quân về biên giới. Bọn họ là muốn thi đấu hay có kế hoạch nào khác đây?" Càng nghĩ cô càng cảm thấy chuyện này không được bình thường.

Bàng Lỗi chống hai tay lên bàn cẩn thận xem bản đồ: "Bọn họ không có bản lĩnh này đâu. Chúng ta không thể dẫn người, bọn họ cũng không thể dẫn người. Nếu bọn họ có thể mai phục, vậy chúng ta cũng có thể chuẩn bị tóm gọn tất cả. Yên tâm, anh đã sắp xếp ổn thỏa. Tiểu Vạn, hành động ngày mai, chỗ này của cậu là điểm mấu chốt."

Bàng Lỗi kêu ba người tới gần, chỉ vào bản đồ: "Hiện tại có hai kế hoạch: Kế hoạch A, ngày mai sau khi nhận lệnh, Chu Tiểu Vạn mang theo hai đội, trong đó có một đội vào động của Song Lang dò xét tình hình, nếu Hồng Sơn Tước trấn thủ trong động, cậu phải dụ bà ta ra để Thích Nguyệt truy bắt, sau đó phối hợp với đại đội của cục trưởng; Kế hoạch B, Chu Tiểu Vạn dẫn người tới quyền quán, Thiết Lang vừa xuất hiện cậu phải tìm cách giữ chân hắn, chờ đội tiên phong dò xét tình huống trong động xong, cục trưởng cũng đã đưa đại đội hội hợp với Thích Nguyệt tiến vào động Song Lang, phá hủy căn cứ, Thích Nguyệt mang một đội truy bắt Hồng Sơn Tước trở về. Ngày mai tuyệt đối nghe lệnh của tôi, kế hoạch A không thực hiện được mới tiến hành kế hoạch B. Tình huống thứ ba, nếu cả hai kế hoạch trên đều không thực hiện được, vậy tùy hoàn cảnh mà hành động, tất cả lấy việc phá hủy tổ chức cùng bắt sống Thiết Lang và Hồng Sơn Tước làm mục đích."

"Vậy còn em?" Nghe xong toàn bộ kế hoạch, Tang Cẩn phát hiện trong đó căn bản không có phần của cô.

https://thuviensach.vn

"Nhiệm vụ của em đã hoàn thành, còn lại cứ ở đây, điều phối từng bộ phận." Lời Bàng Lỗi nói khiến cô tức giận. Bọn họ không phải đang khi dễ công phu quyền cước của cô sao?

"Vậy còn anh? Em biết, kế hoạch A là, lỡ 0110 không xuất hiện, một mình anh sẽ đối phó Thiết Lang, bọn Tiểu Vạn sẽ phá huy căn cứ của Thiết Lang. Việc này nghe có vẻ đơn giản, nhưng anh có nghĩ tới nếu 0110 không xuất hiện, Thiết Lang vì sao phải lộ diện chứ? Kế hoạch B, nếu hắn xuất hiện, anh sẽ đối phó 0110 trước, còn Tiểu Vạn sẽ đối phó Thiết Lang, sau đó hai người tới giúp Thích Nguyệt đối phó Hồng Sơn Tước. Anh nghĩ mình là siêu nhân à?"

Bàng Lỗi đứng thẳng người, nhìn cô: "Thứ nhất, 0110 nhất định sẽ xuất hiện, còn về cách lộ diện, điểm này không quan trọng, em không cần suy nghĩ quá nhiều. Thứ hai, nếu anh không tin năng lực của Tiểu Vạn và Thích Nguyệt, vì sao không phải những người khác chứ? Cho nên giả thuyết siêu nhân của em hoàn toàn không đúng." Không đợi Tang Cẩn tiếp tục phản bác, anh trực tiếp xua tay, "Nếu em không phục tùng mệnh lệnh, tối nay lập tức về nước."

Tang Cẩn không thể nói gì. Kêu cô về nước tối nay, đây chắc là dự định ban đầu của anh, cô mới không để anh như ý nguyện đấy! Cô sẽ tạm nhịn trước.

Sau đó, Bàng Lỗi tiếp tục giải thích từng kế hoạch, những phần có khả năng xuất hiện tình huống bất ngờ cần phải chú ý, cách ứng phó thế nào... Bọn họ tuy đều có điện thoại nhưng vẫn thống nhất dùng phương pháp truyền thống là đốt pháo, để ngừa thông tin bị hack trong trường hợp ngoài ý muốn.

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt hỏi rất nhiều vấn đề, Tang Cẩn không lên tiếng, chỉ im lặng nghe bọn họ nói chuyện. Cô cẩn thận suy nghĩ hai kế hoạch vừa rồi của Bàng Lỗi, vì sao cô luôn cảm thấy nó không hề hoàn mỹ

https://thuviensach.vn

vậy? Anh nói ra ba tình huống, mỗi loại đều không thể nắm chắc phần thắng, như vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao? Cô phải làm gì để giúp bọn họ đây?

Cô đột nhiên đưa mắt nhìn Thích Nguyệt, phát hiện cô ấy thỉnh thoảng lén nhìn cô, dường như muốn xác nhận xem cô có nhìn cô ấy không.

Tang Cẩn nhớ lại chuyện xảy ra trên đường khi nãy, cô gái đó rõ ràng là A Thiển, Thích Nguyệt tại sao phải nói bọn họ nhìn lầm? Nếu không phải A Thiển, cô gái đó tại sao vừa thấy bọn họ lại bỏ chạy?

Cô cẩn thận suy nghĩ lại, Thích Nguyệt đang nói dối! Đương nhiên, cô cũng nhanh chóng hiểu được lý do, cho nên, cô không ở trước mặt Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn vạch trần cô ấy.

Buổi họp của bọn họ kéo dài tới 8h. Vì hành động ngày mai, Bàng Lỗi kêu bọn họ về sớm nghỉ ngơi. Chu Tiểu Vạn liền đề nghị đổi phòng với Tang Cẩn.

"Không cần."

"Không thể!"

Tang Cẩn và Thích Nguyệt cùng lúc từ chối, Chu Tiểu Vạn giận tới mức kéo Thích Nguyệt ra ngoài: "Cô kích động vậy làm gì? Tôi sẽ ăn cô sao? Dùng một bữa cơm cũng không được à? Cô chê tuổi tôi không đủ lớn đúng không?"

"Tôi không có ý này, ăm cơm thì được, còn ngủ chung phòng thì không tiện. Tôi có thói quen ngủ ở trần."

"..."

https://thuviensach.vn

Hai người bọn họ ngươi một câu ta một câu, vừa nói vừa rời khỏi phòng. Bọn họ vừa đi, Bàng Lỗi lập tức tới bên cạnh Tang Cẩn, cúi đầu nhìn cô: "Giận sao?"

Tang Cẩn quả thật cho chút tức giận, nhưng nghe giọng nói dịu dàng của anh, cô lập tức không thể tiếp tục buồn bực.

Cô biết anh muốn bảo vệ cô, không muốn cô phải đối mặt với nguy hiểm. Thậm chí là Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt, tuy bọn họ là hai người bắn súng tốt nhất trong đội cảnh sát, cách ứng phó, công phu quyền cước đều thuộc hạng cao thủ, nhưng trong mắt của anh, bọn họ đều cần anh để ý.

Cô tin tính toán của anh vô cùng chu toàn, gần như mỗi trường hợp đều đã đoán trước. Vấn đề là, cho dù cẩn thận thế nào cũng sẽ có sai sót, vì thế cô không khỏi lo lắng, nhưng hình như bản thân vẫn không thể giúp được gì.

Nghĩ như vậy, Tang Cẩn có chút chán nản: "Em không giận, cầm tặc cầm vương (1), ngoại trừ việc bắt kẻ cầm đầu là Thiết Lang, chúng ta vẫn phải phá hủy toàn bộ tổ chức của hắn, nếu không, tên Thiết Lang thứ hai sẽ xuất hiện. Nhưng anh không thể chỉ dùng sức lực của mình anh mà chống cự với một tập đoàn buôn bán ma túy như vậy.

(1) Cầm tặc cầm vương: Kế thứ 18 trong Ba mươi sáu kế, có nghĩa là vừa bắt giặc mà vừa bắt vua.

Nghe cô nói không tức giận, Bàng Lỗi thầm thở phào nhẹ nhõm. Anh kéo cô ngồi xuống sô pha, nói: "Việc này anh đã nghĩ tới, cục trưởng chỉ huy đại đội đóng quân ở ngoài biên giới, đây chỉ là kế che mắt. Còn nữa, chúng ta đã phái một đội tiên phong xem xét tình hình trong động của Song Lang trước. Em phải biết, hành động này vô cùng nguy hiểm, những người trước đây vào đó đều không thấy trở về."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn lập tức dời tầm mắt: "Nhất định là có điểm mấu chốt mà chúng ta xem nhẹ." Cô chỉ mơ hồ đáp lại một câu, sau đó nhanh chóng thay đổi đề tài, "Ngày mai một mình anh thật sự tới quyền quán sao? Em nghe nói quyền quán đó nằm trên một hòn đảo hẻo lánh, anh đi như vậy thật sự không an toàn. Hay là anh mang theo Tiểu Vạn đi, chuyện liên lạc với cục trưởng em làm được."

Bàng Lỗi trầm tư: "Không được, cục trưởng suy nghĩ vô cùng chu toàn, đội của Tiểu Vạn phải phối hợp với ông ấy mới chắc chắn thành công. Yên tâm, anh có dẫn theo một người, là Lão Bài."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá?"

Lão Bài cũng là Hoa kiều định của ở Mae Salong, thân hình cao lớn. Nghe nói ông nội ông ấy là thành viên của Trung Quốc Quốc dân đảng (2), khi đó là trung đội trưởng. Ông ấy là người nhiệt tình, gặp ai cũng sẽ kể về chuyện xưa, cho nên mọi người đều là Lão Bài. Ông ấy luôn ủng hộ hành động phòng chống ma túy, nơi ở hiện tại của bọn họ cũng do ông ấy sắp xếp.

(2) Trung Quốc Quốc dân đảng: gọi tắt là Quốc dân đảng, do Tôn Trung Sơnvà các đồng chí của ông sáng lập và tồn tại cho đến nay, đây cũng là một trong số các chính đảng sớm nhất tại châu Á

Bàng Lỗi lại nói cô nghe những thông tin mật để trấn an cô. Thời điểm Chu Tiểu Vạn trở về, cậu ấy còn mang theo thức ăn từ bên ngoài tới. Bọn họ vừa ăn vừa trò chuyện, mãi tới đêm khuya.

"Thời gian đã không còn sớm, em về phòng trước. Mọi người cũng nghỉ ngơi sớm đi." Tang Cẩn lo nếu còn ở đây, cô sẽ không về phòng được.

Bàng Lỗi tuy cũng không nỡ nhưng cũng không giữ cô ở lại: "Anh đưa em về phòng."

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn vừa đứng dậy, Bàng Lỗi đột nhiên ôm cô từ phía sau. Cái ôm này rất nhanh, cô giống như một con cá, nếu không ôm chặt thì sẽ nhanh chạy mất. Anh lại bế cô, bế một hồi mới buông ra, nhưng lại không nói gì.

Tang Cẩn không bước ra cửa, chỉ quay người nhìn anh. Bốn mắt đối diện, không hẹn mà gặp, bọn họ cùng lúc ôm chặt lẫn nhau, đều lần tìm đôi môi của đối phương.

Trong tình cảnh này, bọn họ không biết nên nói cái gì, cũng không biết ngày mai ra sao, chỉ có thể thông qua nụ hôn để biểu đạt tâm ý trong lòng.

Nụ hôn nồng nhiệt như lời chia tay, thấm đẫm nỗi buồn.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tiên Phong

Hôm sau, khi mặt trời chưa lên, sắc trời bên ngoài vẫn còn tối.

Tang Cẩn nằm trên giường, nghe người bên cạnh bắt đầu có động tĩnh, hình như là mặc quần áo. Không bao lâu, người đó nhẹ bước ra ngoài.

Cô nhanh chóng đứng lên, lập tức lấy ba lô đã chuẩn bị sẵn đeo lên lưng, đuổi theo. Tối qua cô về phòng muộn, khi đó Thích Nguyệt đã ngủ, cô biết hôm nay cô ấy sẽ chạy tìm A Thiển, cô nhất định phải đi theo cô ấy.

Tang Cẩn ra khỏi phòng, lén lút đi theo Thích Nguyệt ra tới đường lớn.

Thích Nguyệt bắt một chiếc xe ba gác, đang muốn đi lên, phía sau lại đột nhiên xuất hiện một người, giành lên xe trước: "Tang Cẩn? Cô chạy tới đây làm gì?"

Tang Cẩn quay đầu: "Cô tới đây làm gì thì tôi làm cái đó. Lên xe đi, có phải muốn Chu Tiểu Vạn tới bắt trở về không? Tôi đã để lại tin nhắn, nói Thích Nguyệt muốn theo A Thiển lẻn vào Đội Băng, kêu cậu ấy lập tức tới kéo cô về."

Thích Nguyệt giận tới cắn răng, cô còn tưởng hôm qua đã nói dối thành công, nào ngờ Tang Cẩn sớm đã phát giác. Hôm qua trên đường, cô bắt được A Thiển, còn ép cô ta khai ra hành trình hôm nay, hơn nữa A Thiển cũng đồng ý để cô lẻn vào đội, không ngờ lúc này lại lòi ra thêm một Tang Cẩn.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt muốn kéo cô xuống: "Cô không thể đi, rất nguy hiểm. Tôi đi đối phó Hồng Sơn Tước, cô đi làm gì? Nếu cô xảy ra chuyện, Boss trách tội xuống, tôi không nhận nổi trách nhiệm đâu."

"Vì cô muốn đi đối phó Hồng Sơn Tước nên tôi mới càng phải đi. Tiểu Vạn có nói, Bạch Lang giết cha cô, Hồng Sơn Tước lại là vợ hắn, nên hiện tại chính cô đang bị cừu hận che mắt. Cô không đủ lý trí, như vậy sẽ rất dễ gặp chuyện không may! Còn nữa, nhiệm vụ hiện tại của chúng ta không phải báo thù, chúng ta cần tróc nã Thiết Lang và Hồng Sơn Tước, đồng thời phá hủy tổ chức Song Lang. Tôi đi đương nhiên là hữu dụng, chuyện cô làm được, có thể tôi không biết, nhưng có nhiều chuyện chỉ có tôi mới có thể nghĩ tới, chúng ta bù trừ cho nhau. Tôi chắc chắn sẽ không để bản thân xảy ra chuyện, cô cũng không được gặp chuyện không may, nếu không Tiểu Vạn phải làm sao đây? Chuyện của Tiểu Vạn chính là chuyện của tôi. Đừng nói nữa, lên xe!"

"..." Do dự một hồi, Thích Nguyệt cũng nhanh chóng lên xe.

Xe ba gác đưa bọn họ tới một nhà nghỉ, cửa vẫn chưa mở, hai người liền trốn sau bồn hoa, xa xa theo dõi một bến xe buýt gần đó. Có người đang xếp hàng chờ lên xe, tất cả đều là phụ nữ.

Thích Nguyệt huýt ba tiếng sao, thanh âm không lớn nhưng chỉ cần cẩn thận đều có thể nghe được. Không bao lâu, một cô gái dáng người đẫy đà chạy tới, trên tay cầm theo bộ đồng phục màu lam. Nhìn Thích Nguyệt, cô ta liền khẽ cười, nhưng nhìn người phía sau, nụ cười đó lập tức biến mất: "Không phải đã nói chỉ một mình cô thôi sao? Chị Nguyệt, chị không phải muốn hại em đấy chứ?"

"Bớt nói nhảm, cô mau tìm cách kiếm thêm một bộ đồng phục nữa. Dương Thiển, tôi không sợ nói cô biết, nếu chỉ có một mình tôi, chúng ta đều phải chết." Thích Nguyệt hạ giọng đe dọa.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cười cười: "A Thiển, chúng ta từng gặp mặt, chắc cô cũng còn nhớ. Nếu cô còn nghĩ tới hai đứa nhỏ ở nhà, sợ bọn chúng không có mẹ thì lập tức làm theo lời Thích Nguyệt đi."

Sắc mặt Dương Thiển liền thay đổi: "Sao cô biết tôi có hai đứa con."

"Không chỉ như vậy, tôi còn biết đứa sau chưa tới 1 tuổi, đứa lớn đã đến giai đoạn đi học. Trước mắt không có thời gian giải thích, cô mau đi đi, nếu không sẽ không kịp." Thấy đoàn người chờ lên xe ngày càng ngắn, cô nhịn không được mà thúc giục.

Do dự một lát, Dương Thiển xoay người, lặng lẽ trở về hàng ngũ, giữ chặt một cô gái trong số đó. Cô ta thì thầm to nhỏ vài câu, sau đó hai người liền rời khỏi hàng, đi về phía này. Dương Thiển đi phía sau, chờ cô gái vừa đi ra sau bồn hoa, tránh được tầm mắt mọi người, cô ta trực tiếp đánh một cái vào cổ, cô gái đó lập tức hôn mê.

Tang Cẩn không khỏi hoảng sợ, cô không ngờ phương pháp cũng Dương Thiển chính là "lấy" đồng phục của đội.

Dương Thiển để cô gái ngất xỉu dựa vào bồn hoa, Thích Nguyệt nhanh chóng lột bỏ áo ngoài của cô ta. Dương Thiển vừa giục bọn họ nhanh lên, vừa giải thích: "Tất cả mấy thứ này đều dựa theo từng người mà chuẩn bị. Số bên trên là căn cứ vào thời gian vào tổ chức, số lượng tiêu thụ, vì thế mỗi thứ chỉ có một số duy nhất. Đây không phải là đồ thông thường, bên trong có cả mã QR, lúc vào căn cứ sẽ bị tra xét để xác định thân phận. Phải nhớ kỹ, cô hiện tại là A Phương, vào tổ chức từ năm 2010, level của cô là 1001, vì vậy, số của cô là AF20101001, nếu có người hỏi, cô nhất định phải đáp trôi chảy."

Tang Cẩn thay đồ, mắt cô không cận nên trước nay không mang kính, bây giờ đeo kính vào, mọi thứ xung quanh có chút mơ hồ. A Thiển liền đưa cô một chai thuốc, nhỏ vài giọt mới cảm thấy dễ chịu hơn.

https://thuviensach.vn

Xong xuôi mọi chuyện, ba người mới chạy về bến xe buýt, lẫn vào hàng ngũ. Nhìn người phụ nữ mặc đồng phục lên xe cuối cùng, hai tay Thích Nguyệt lập tức siết chặt.

Không cần hỏi Tang Cẩn cũng biết đó là Hồng Sơn Tước. Bà ta khá cao, da ngăm ngăm, ánh mắt vô cùng sắc bén, mái tóc màu trắng. Tang Cẩn cảm thấy thật kỳ lạ, vì sao không gọi là Bạch Sơn Tước chứ? Cô lập tức nhớ tới còn một tên Bạch Lang, phỏng chừng là vì kiêng dè hắn.

Hồng Sơn Tước đi một vòng trong xe, Tang Cẩn kêu Thích Nguyệt quay đầu nhìn ra ngoài, hoặc giả bộ ngủ. Bà ta đột nhiên hỏi chuyện bằng tiếng Thái, đa phần cô nghe không hiểu, nhưng từ ánh mắt đó, đại khái là hỏi vì sao trước đây chưa từng thấy các cô?

Cô dùng tiếng Thái cơ bản trả lời lại, giới thiệu A Phượng, lần đầu tới đây. Mà là mấy ngày trước cô có học mấy câu tiếng Thái, hơn nữa còn có A Thiển bên cạnh giải vây. A Thiển tới đây nhiều lần, tiếng Thái đương nhiên vô cùng lưu loát, cho nên bọn họ cuối cùng cũng qua được ải này. Hồng Sơn Tước ra trước nói chuyện với tài xế mấy câu, chiếc xe nhanh chóng lên đường.

Tang Cẩn và Thích Nguyệt ngồi gần cuối xe. Thích Nguyệt dựa vào cửa sổ, thỉnh thoảng nhô đầu ra ngoài nhìn lên đầu xe, những lần đó Tang Cẩn đều nhẹ nhàng ra hiệu, ánh mắt cảnh cáo cô đừng làm bậy!

A Thiển ngồi cạnh Tang Cẩn, khẽ nhích lại gần: "Nè chị, chị còn chưa giải thích vì sao lại biết tôi có hai đứa con đó!"

Tang Cẩn quay đầu, duỗi tay chỉ lên ngón áp út của A Thiển: "Cô chắc rất yêu chồng mình nên ngón tay mới có dấu nhẫn cưới, nhưng hiện tại vì sao không đeo? Vì cô sợ viên đá trên nhẫn sẽ làm con nhỏ bị thương nên mới tháo xuống. Còn nữa..." Tang Cẩn thấp giọng, cười, "Cô hẳn là do nhũ mẫu nuôi nấng nên ngực mới có thể lớn như vậy, trên người còn toát ra

https://thuviensach.vn

hương gỗ trầm. Về phần đứa con lớn của cô, tôi thấy trên cổ tay cô có hình vẽ đồng hồ bằng bút chì, nhìn lực vẽ hẳn là đang đi học. Chuyện như vậy, trước đây tôi cũng từng làm."

A Thiển như phát hiện chuyện vui lên lập tức ngồi thẳng dậy, che miệng trộm cười, mặt cũng ửng hồng, tay còn lại bất giác sờ trước ngực mình một lát. Được làm mẹ là niềm vui lớn nhất của người phụ nữ, nhưng đột nhiên đôi mắt ấy tối sầm, bên trong hiện lên sự buồn bã.

Tang Cẩn rất muốn hỏi cô vì sao lại chọn con đường này, nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn, cô sợ sẽ để lộ thân phận cảnh sát.

Mặt trời đã ló dạng, trời sáng dần. Xe buýt ra khỏi nội thành, rời khỏiMae Salong. Cuối cùng bọn họ đi vào vùng nông thôn nghèo khó, loanh quanh lòng vòng một hồi mới dừng lại dưới chân núi. Trong xe có một hướng dẫn viên du lịch hướng dẫn bọn họ xuống xe, giới thiệu địa điểm tiếp theo là một vườn trà, sau đó, bọn họ sẽ cùng trải nghiệm một chuyến đi thần bí. Trong đoàn có người hỏi đó là đâu, cô hướng dẫn viên chỉ cười, nói rằng tới nơi sẽ biết.

Tang Cẩn nhìn bốn phía, dãy núi kéo dài không dứt như con rắn không thấy đầu ngủ say ở nơi bí hiểm. Cô không khỏi kinh ngạc, cái gì là chuyến đi thần bí chứ?

Hướng dẫn viên bắt đầu đưa mọi người tham quan vườn trà. Dọc đường đi, Tang Cẩn phát hiện đoàn người dần giảm bớt. Đi xong một vòng, bọn họ vốn hơn bốn mươi người nay chỉ còn lại một nửa. Cô lén hỏi A Thiển, cô ta giải thích bọn họ có thể không đủ tư cách tiến vào căn cứ, tình huống này trước đây từng xảy ra. Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy bất an, xung quanh có quá nhiều chi tiết khiến cô cảm thấy không bình thường.

Cô kéo Thích Nguyệt qua, lén hỏi xem trước đây Hồng Sơn Tước có từng gặp cô ấy không. Thích Nguyệt cẩn thận nghĩ lại, sau đó tưởng cô

https://thuviensach.vn

đang sợ hãi: "Hay là cô rời khỏi đây đi, bây giờ về nói với Tiểu Vạn kêu bọn họ ở đây chờ, ôm cây đợi thỏ là được."

"Cô cảm thấy có khả năng này sao?" Tang Cẩn lập tức từ chối. Lúc này hướng dẫn viên đã hướng dẫn những người còn lại tới nơi đánh dấu, cô xoay người đi sau A Thiển, tiếp tục lên đường.

Cách đánh dấu của hướng dẫn viên vô cùng kỳ lạ, trong tay cô ta cầm một thẻ đảo qua từng người. Cuối cùng, ngoại trừ hai người bọn họ, đoàn người chỉ còn lại hai mươi.

Đánh dấu xong, bọn họ đi tiếp. Dưới sự hướng dẫn của hướng dẫn viên, bọn họ đi vào một từ đường nhỏ. Tất cả đều dâng hương, Tang Cẩn dù không phải Phật tử cũng làm theo bọn họ. Sau đó, hướng dẫn viên dẫn đoàn người xuyên qua cửa sau tiến vào một khu vườn trái cây. Khu vườn này rất lớn, nếu không có người hướng dẫn chắc chắn sẽ lạc đường.

Nhớ lại cách Trình Dung bẻ cỏ hoa bên đường, Tang Cẩn cũng thầm động thủ. Đương nhiên, cô sớm đã có chuyển bị, tuyến đường của bọn họ, bắt đầu từ nơi tạm trú tới làng du lịch, sau đó rời khỏi nội thành tới chân núi, vào vườn trà, cuối cùng đi vào từ đường, mỗi một nơi đều thông qua camera truyền tin vào máy tính của Chu Tiểu Vạn.

Tham quan vườn trái cây xong, bọn họ rốt cuộc cũng tới cửa động. Tang Cẩn không ngờ Hồng Sơn Tước lại ở đây chờ các cô, hơn nữa còn kêu hướng dẫn viên rời đi. Bà ta kêu hướng dẫn viên phiên dịch, nói tiếp theo bà ta sẽ dẫn mọi người vào động.

Nơi này thoạt nhìn như một tòa ngục giam, hai bên đều có hình vòm, bên trong tối đen như mực.

Tang Cẩn có thể cảm nhận được sự âm trầm của nơi này giống hệt tòa ngục giam ở Blackpool, cả hai đều y hệt địa ngục.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Nằm Ngoài Dự Đoán

Khi Tang Cẩn và Thích Nguyệt đi vào động thần bí cũng là thời khắc có người phát điên ở nơi tạm trú.

Chu Tiểu Vạn nhìn màn hình máy tính, bên trong như truyền hình trực tiếp, ai đó đang miêu tả toàn cảnh sơn động cho cậu xem, nói đúng ra là bắt đầu từ nơi ở của bọn họ tới làng du lịch, núi cao, vườn trà, từ đường, vườn trái cây, cuối cùng là hang động. Lúc đầu, Tang Cẩn còn giải thích phải đi thế nào, xung quanh có gì làm dấu hiệu, nhưng dần dần giọng nói cũng mất đi, chỉ còn hình ảnh.

Mỗi một khắc Chu Tiểu Vạn đều muốn tắt máy tính, xúc động chạy nhanh ra ngoài. Cậu thật không ngờ tại thời khắc nguy hiểm nhất, cậu lại đứng ở đây chờ đợi tin tức.

Quyền quán đã truyền tới mệnh lệnh, Bàng Lỗi kêu cậu dựa theo kế hoạch B, điều đó chứng minh Thiết Lang đã xuất hiện, mà vị khách thần bí lại không thấy đâu. Dựa theo kế hoạch ban đầu, chờ đội tiên phong vào động Song Lang tra xét, cậu sẽ cùng đại đội của Khương Duy Dân đồng loạt hành động, phá hủy tổ chức Song Lang.

Bàng Lỗi không biết nói gì, hiện tại bọn họ phải thực hiện kế hoạch C nằm ngoài dự kiến, Thích Nguyệt và Tang Cẩn, hai cô gái điên này lại lén vào Đội Băng hành động. Chu Tiểu Vạn không biết phải mắng các cô ngu ngốc, hay bội phục bọn họ dũng cảm nữa. Tóm lại, hiện tại cậu phải ở đây, micro vô tuyến bên phía quyền quán đã không còn nghe được tiếng của

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi, đội tiên phong Khương Duy Dân phía đi cũng không có tin tức, hiện tại chỉ đành dựa vào video trước mặt này.

Màn hình vẫn tiếp tục, Tang Cẩn đột nhiên xuất hiện bên trên, hai tay đong đưa, mọi thứ đột nhiên tối sầm, không thể nhìn thấy thứ gì!

Sao lại như vậy?

Chu Tiểu Vạn phóng tới máy tính, xác nhận thiết bị không hề hư hại. Không lẽ đối phương đã phát hiện camera quay lén sao? Vậy không phải các cô đang gặp nguy hiểm hả?

Chu Tiểu Vạn gấp tới độ nhảy dựng lên, cầm di động gọi cho Khương Duy Dân. Sau đó, cậu gọi tiếp cho Bàng Lỗi nhưng chuyển không được. Cả người cậu gần như muốn nổi điên, tiếp theo phải làm sao đây? Đi cứu người hay ở lại chờ đợi tin tức?

.....

Mặt hồ an tĩnh, mặt nước trong xanh phản chiếu núi cao.

Giữa hồ có hai ngọn núi nhỏ, cách nhau chưa tới 1 km.

Giờ phút này, một chiếc cano cập bến. Trên bờ có một người đàn ông mặc bộ đồ màu đen đứng chờ.

Bàng Lỗi leo xuống, chủ động đưa hai tay ý bảo trên người không mang theo vũ khí, ngay cả micro cũng để lại trên cano. Người áo đen nhìn anh, không hề có ý định tới soát người, thái độ vô cùng khách khí, nhiệt tình đưa anh lên ngôi chùa trên đảo.

Diện tích của hòn đảo không núi, trên đảo có núi, bốn phía đều dốc hiểm, toàn bộ bao phủ bởi một màu xanh. Hòn đảo không người sống vô

https://thuviensach.vn

cùng yên tĩnh, bề ngoài dường như cũng không có mai phục, đương nhiên, đây cũng có thể là sự ngụy trang.

Cho tới hiện tại, mọi chuyện đều phát triển theo dự đoán của Bàng Lỗi. Cái gọi là thi đấu quyền anh chỉ là cái cớ, quyền quán ở hòn đảo bên cạnh, sau khi tiến vào, có người nói Thiết Lang đang chờ anh ở nơi này.

Bàng Lỗi đi tới ngôi chùa giữa núi, dừng lại tại bãi đất trống trung tâm. Bãi đất giữa chùa có chiếc ghế chạm khắc bằng sơn mài màu đỏ. Bên trên có hai người, người đứng là người đàn ông mặc đeo kính dẫn anh tới đây. Bàng Lỗi mặc dù không thấy rõ ánh mắt của đối phương nhưng anh biết hắn luôn luôn quan sát anh. Người ngồi mặc đồ trắng, tay phải cầm chuỗi phật châu, tay trái cầm hai quả cầu trắng.

Người áo trắng thấy Bàng Lỗi tới gần, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh thấu xương: "Anh hùng xuất thiếu niên, quả nhiên đội trưởng Bàng thật sự to gan, không ngờ dám một mình vào đầm rồng hang hổ."

"Tôn Huân, anh nghĩ cảnh sát nhát gan, suốt ngày chỉ trốn trong nhà không dám bắt bọn buôn bán ma túy sao?" Bàng Lỗi nhìn người mặc áo trắng, giọng nói sắc bén.

Người áo trắng cười lạnh một tiếng: "Cảnh sát không nhát gan có hai loại kết cục, thứ nhất giống Thích La, chết; Thứ hai, giống Bàng Hâm, ngu ngốc sống vậy cả đời. Đương nhiên vẫn còn loại thứ ba, cảnh sát nhát gan sợ phiền phức như Khương Duy Dân, tham sống sợ chết, chỉ muốn thăng quan phát tài. Không biết đội trưởng Bàng thuộc loại nào nhỉ?"

Bàng Lỗi không tiếp tục chủ đề của đối phương: "Tôn Huân, Tôn Trác công huân lớn lao, một chữ "Từ" tốt như vậy lại bị anh xuyên tạc. Anh rất thông minh, nếu không phải lún sâu vào công việc này hẳn sẽ không cần trốn trong chỗ tối. Anh như vậy khác gì chuột hả?"

https://thuviensach.vn

Người áo trắng không hề phẫn nộ, chỉ xua tay phủ nhận: "Không phải chuột, trên thế giới này, loài động vật tôi thưởng thức nhất chính là sói, sinh vật chán ghét nhất là con người. Hiện tại tôi là Thiết Lang, hai người Tôn Huân Tôn Trác đã chết từ 10 năm trước. Ma túy và gạo trong mắt tôi chẳng khác gì, chúng chỉ là thương phẩm mà thôi. Đội trưởng Bàng, tôi cảm thấy chúng ta có thể xem là đồng loại, chi bằng..."

Bàng Lỗi lập tức cắt ngang: "Tôi là người, là cảnh sát, còn anh lựa chọn làm sói, làm kẻ buôn bán thuốc phiện, chúng ta không phải cùng một loại. Thiết Lang, lần này anh trốn không thoát đâu, tôi khuyên anh chủ động tự thú đi."

Thiết Lang đột nhiên cười lớn, tiếng cười quanh quẩn bãi đất trong phiêu phù cả hòn đảo nhỏ. Qua một hồi, người áo trắng dừng cười, đưa mắt ý bảo người bên cạnh đưa di động cho Bàng Lỗi xem, còn mình bắt chéo chân lên: "Cảnh sát thật vĩ đại, tiếc là, chỉ sợ anh làm cảnh sát không được bao lâu nữa đâu. Chi bằng chúng ta đánh cược, hiện tại xem hai trò hay, một là cô gái lạc đường trong động Song Lang, đắm chìm trong ma túy. Tôi có thể thẳng thắn nói anh biết, bọn họ hiện tại có thể chết bất cứ lúc nào. Trò hay còn lại, đội trưởng Bàng có lẽ không biết. Anh cảm thấy những sĩ quan cảnh sát cấp cao, sống chết với chính nghĩa, khi cận kề cái chết vẫn quyết truy bắt đào phạm, hay thu mình lại như một hòn đá?"

Bàng Lỗi nhìn di động, lập tức đẩy trả lại người áo đen.

"Sao, đội trưởng Bàng có dám cá không? Có phải không biết phải chọn cái nào đúng không? Tôi cũng vậy, chỉ là tôi dám cá cục trưởng Khương của các anh hiện tại đã trở về Trung Quốc, hoặc là trực tiếp từ Thái bay tới Mỹ truy bắt tội phạm."

Bàng Lỗi đi về trước hai bước, càng gần bọn họ: "Tôi sẽ không cá cược với anh, việc này không phải vấn đề cần lựa chọn, người chúng tôi

https://thuviensach.vn

nhất định sẽ cứu, đào phạm chúng tôi nhất định phải truy bắt được, còn ma túy, chúng tôi cũng sẽ không bỏ qua."

Nụ cười trên mặt người áo trắng lập tức cứng đờ, tựa hồ không tin người thanh niên trước mặt, anh ta vì sao lại tự tin cuồng vọng như vậy?

"Không cược, nhưng chúng ta có thể làm chuyện khác. Nghe nói Thiết Lang từng giành quán quân Muay Thái, tôi không hiểu về Muay Thái, khẳng định đánh không lại anh. Chỉ là nếu muốn tỷ thí, đương nhiên không thành vấn đề." Bàng Lỗi duỗi tay chỉ vào người áo đen, ra tư thế mời.

Hai quả cầu trên tay người áo trắng sớm đã bất động, hắn ta nhìn Bàng Lỗi, sau đó quay đầu nhìn người áo đen, biểu cảm do dự tựa hồ không biết định đoạt thế nào.

Người áo đen quyết đoán: "Được." Hắn nhìn Bàng Lỗi, bỏ mắt kính xuống.

Bàng Lỗi nhìn hắn, ánh mắt hai người như đao kiếm đâm thẳng đối phương. Giờ khắc này Bàng Lỗi mới dám xác định, người này là Thiết Lang!

Anh cũng biết sự tình phát sinh tới nước này đã nằm ngoài suy đoán của anh. Thiết Lang quá ngoan độc, hắn đem thành viên Đội Băng làm con tin, mà Tang Cẩn và Thích Nguyệt hiện tại đang nằm trong những người đó.

Người áo đen còn đưa tin tức bên ngục giam ở Blackpool bên Mỹ cho anh, có người đã vượt ngục!

Thiết Lang vẫn luôn ẩn nấp, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, mục đích của hắn rốt cuộc là gì?

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi thầm nghĩ, mục đích thật sự của Thiết Lang là muốn anh tới đây, cảnh sát đứng tại thời điểm nguy hiểm không màng sống chết người khác, chỉ một lòng truy đuổi đào phạm vốn bị đổ oan. Hắn muốn anh hoàn toàn thất vọng với nghề cảnh sát.

Nhưng hiện tại, anh lại thấy được bọn họ muốn thử thách anh. Diễn vỡ kích lớn như vậy, ý nghĩa là gì? Đúng, bọn họ đang muốn kéo dài thời gian, điều đó chứng minh bọn họ không dám chắc Khương Duy Dân sẽ đi cứu người hay đuổi theo đào phạm. Mặc kệ là cứu người hay truy bắt đào phạm, cảnh sát đều phải rời khỏi hòn đảo này. Bảo vệ hòn đảo mới là mục đích của hắn. Quả nhiên, căn cứ Song Lang thật sự không phải là sơn động, nó là hòn đảo này, mà động Song Lang hắn được sử dụng trong một việc khác.

May là Bàng Lỗi đã có chuẩn bị, hiện tại việc anh cần làm là kéo dài thời gian, để Chu Tiểu Vạn và mọi người có đủ thời gian hành động, vừa cứu người vừa bao vây hòn đảo này.

Người áo đen, cũng chính là Thiết Lang đã thay bộ đồ đen thành võ phục. Hắn đi tới trước mặt anh, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác nham hiểm: "Hiện tại tôi cho cậu hai lựa chọn: Thứ nhất, ở lại, tôi có thể nổi danh khắp nơi, thành phố Thanh An kia không chứa nổi Phật lớn như cậu. Thứ hai, chết!"

"Vậy sao? Đây là chuyện hoang đường nhất, buồn cười nhất mà tôi được nghe đấy." Bàng Lỗi cũng tiến tới gần, "Hiện tại anh cũng có hai lựa chọn: Thứ nhất, tự thú; Thứ hai, bị tôi đánh bại, tôi bắt anh giam vào ngục."

Thiết Lang bị chọc giận, hai tay nắm chặt, nhanh chóng phóng tới.

Gần như đồng thời, cảm nhận được cơn lốc quét tới, Bàng Lỗi dùng lực vào tay nhắm thẳng vào trán hắn.

Hắn ta phát hiện, nắm đấm lập tức chuyển hướng, tiêu điểm nhắm vào bụng trái của anh. Anh không đứng vững, vội lui một bước, tránh quyền

https://thuviensach.vn

tiếp theo của hắn, một chân đưa ra sau, quét ngang đá vào lưng hắn.

Cả người Thiết Lang lảo đảo nhưng vẫn nhanh chóng đứng dậy, trái phải hai tay thay phiên đánh lời. Mỗi cú đấm của Thiết Lang không chỉ nhanh mà còn tàn nhẫn, hơn nữa hắn ta thường ra chiêu giả, hư hư thật thật, có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Trong khoảng thời gian ngắn Bàng Lỗi không thể tìm được điểm công phá, chỉ đành tạm thời tiếp chiêu. Thỉnh thoảng bị hư chiêu của hắn đánh trúng nhưng anh vẫn nhanh chóng đánh trả, Thiết Lang cũng bị anh đá trúng mấy cú.

Hai người trên cơ bản bất phân thắng bại, Bàng Lỗi cũng không giống khi trước, vội vã kết thúc trận đấu trong vòng ba chiêu. Anh muốn kéo dài thời gian, cũng biết thực lực của hắn không thể khinh thường.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Căn Cứ Của Song Lang

Trong động Song Lang.

Tang Cẩn cùng A Thiển dẫn đầu Đội Băng, theo bản đồ đi về phía trước, tìm cửa động để ra ngoài. Cả đoàn gần một trăm người, những người này đa phần Tang Cẩn đều đã gặp hôm ở bệnh viện thành phố Thanh An.

Dọc đường, cô biết được rất nhiều sự thật đáng sợ.

Cái gọi là động Song Lang, cũng chính là cơ sở đào tạo của Song Lang, khu vực trung tâm hoàn toàn không giống địa ngục lúc đầu, bên trong như khu nghỉ mát dưới lòng đất, vô cùng tiện nghi và thoải mái, phòng huấn luyện, phòng cho khách, sòng bạc đều có đủ.

Từ miệng A Thiển cô biết được, hằng năm cuộc tuyển chọn thành viêntừ khắp nơi trên thế giới cho Đội Băng của tổ chức thực chất là tẩy não bọn họ, những người này sau khi trở về sẽ dùng thứ được học tẩy não người khác.

Thông qua nhiều cách, Thiết Lang khiến bọn họ tin rằng thứ bọn họ đang buôn bán không phải ma túy, chúng là thuốc giải mộng, sau khi dùng sẽ giúp mọi người nhận ra giá trị của cuộc sống. Cho nên được vào căn cứ học tập, tham gia Đội Băng là một vinh dự to lớn.

Việc này cùng các tổ chức đa cấp không gì khác nhau.

Mỗi lần nghĩ tới Tang Cẩn đều cảm thấy đáng sợ. Điều làm cô kinh hoàng hơn chính là đội hình Đội Băng năm nay chỉ gồm các thành viên đến

https://thuviensach.vn

từ Trung Quốc, hơn nữa đều là người dân Thanh An. A Thiển không giải thích được nguyên nhân, mà Tang Cẩn sau này mới biết chuyến đi này căn bản không phải để đào tạo, mà là đi tìm đường chết!

Thành phố Thanh An bị điều tra ngay ngày đầu năm, tin tức cảnh sát tập kích sớm đã truyền trên mạng. Đối với tổng bộ tổ chức Song Lang ở Thái Lan, bọn họ đã bị cảnh sát làm ô nhiễm, vì vậy cần phải trừ bỏ, mà đúng lúc có thể làm mồi trả thù cảnh sát.

Tang Cẩn đương nhiên biết bọn họ lúc này đã rơi vào bẫy của Thiết Lang. Thiết Lang có lẽ đã nghĩ tới chuyện cảnh sát Thanh An trà trộn vào Đội Băng, xâm nhập vào tổ chức. Cho nên hắn mới tương kế tựu kế, trước mắt cứ đón nhóm thành viên vào trước. Khó trách cô và Thích Nguyệt vào đây dễ dàng như vậy, bề ngoài của cô rõ ràng không giống A Phượng, thậm chí bông tai còn gắn camera, thế mà Hồng Sơn Tước không tra ra được, bởi vì bọn họ đang cố ý.

10 năm trước Bạch Lang bị giết, cho nên mục đích của Thiết Lang lần này hẳn là chờ thời điểm cảnh sát vào cứu người sẽ tiêu diệt toàn bộ, trả thù cho em trai.

Lúc Tang Cẩn phát hiện ra chân tướng này, tín hiệu đã mất. Cô đành gỡ khuyên tai, xua tay trước camera, ý muốn nói với Chu Tiểu Vạn tất cả đều sai, đều là bẫy, kêu bọn họ đừng tới. Nhưng cô không biết Chu Tiểu Vạn xem có hiểu không.

Hành động vừa rồi bị Hồng Sơn Tước phát hiện, bà ta lập tức đạp vỡ khuyên tai của cô.

Sau đó, Thích Nguyệt bị Hồng Sơn Tước và ba người phụ nữ khác chặn lại, còn kêu cô và A Thiển nhanh chóng tập hợp Đội Băng, rời khỏi hang động Song Lang. Tuy rằng lo Thích Nguyệt không thể ứng phó nhưng Tang Cẩn cũng chỉ đành cứu người trước. Hiện tại Dương Thiển có thể tin

https://thuviensach.vn

được không, cô ta rốt cuộc có phải bị Hồng Sơn Tước ra lệnh dụ bọn họ tới đây hay vô tình trở thành con mồi, hiện tại cô vẫn không dám chắc.

"Chúng ta nhanh tới cửa động đi." Dương Thiển đột nhiên nói chuyện với cô, "Chị, chị vẫn chưa tin tôi sao? Tôi thật sự không biết bọn họ có sắp xếp như vậy. Chị Nguyệt nói kêu tôi đi theo chị, tôi thật sự rất muốn giúp chị ấy."

Tang Cẩn không nhìn cô ta, cũng không nói chuyện. Mặc kệ A Thiển có phải cố ý lừa gạt bọn họ hay không, nhưng sự tình hiện tại vẫn chưa phá hỏng hoàn toàn, nếu lần này không tới, bọn họ khẳng định không sớm biết đây là cái bẫy như vậy. Cô không biết đội tiên phong của Khương Huy Dân có phát hiện nơi này có rất nhiều người, sau đó truyền tin về đội chỉ huy không. Nếu tin đã truyền về, Chu Tiểu Vạn lại không hiểu được ý của cô, đại đội tiến vào hang động rất có khả năng sẽ bị tiêu diệt. Hiện tại cô phải tranh thủ thời gian đem tin tức này truyền cho bọn họ.

Hiện tại cô không biết nhân lực của Thiết Lang trong động có bao nhiêu người, nhưng trước mắt số lượng không nhiều, hơn nữa đa phần đều bị Thích Nguyệt, hoặc cô và A Thiển dẫn Đội Băng đánh lén, cuối cùng Thích Nguyệt bị mấy người kia chặn lại.

Chuyện này bình thường sao? Một hang động lớn như vậy, Song Lang vì sao không sắp xếp người bảo vệ? Cô bỗng nhiên nhận ra, hang động này có khả năng không phải căn cứ thật sự. Cô cũng không thấy thiết bị và không gian để sản xuất ma túy. Nói như vậy, Song Lang đang chơi trò dương đông kích tây. Hắn khiến cảnh sát nghĩ nơi này là căn cứ của hắn, để cảnh sát dẫn đại đội vào, sau đó tiêu diệt toàn bộ.

Vậy căn cứ của Thiết Lang rốt cuộc ở đâu? Liệu có phải hòn đảo mà Bàng Lỗi tới không? Vậy anh đi một mình chẳng phải rất nguy hiểm sao?

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới nghĩ lui, Tang Cẩn quay đầu nhìn A Thiển: "Được, tôi tin cô thêm một lần. Hiện tại chúng ta nhanh chóng tới cửa động, rời khỏi động này, cô đưa mọi người rút lui trước, tốt nhất đừng về Mae Salong, cứ trực tiếp tới Vân Nam rồi về thành phố Thanh An đi."

Cô không yên tâm để Thích Nguyệt ở lại một mình, nhưng trong lòng lại hi vọng rời khỏi nơi này, nhanh chóng đi tìm Bàng Lỗi và Chu Tiểu Vạn. Nếu căn cứ của Thiết Lang không phải ở đây, sau khi bọn người Dương Thiển rời khỏi cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

"Chị à, chị mang bọn họ đi đi, tôi quay lại cứu chị Nguyệt, dù sao cũng là lỗi của tôi. Tôi nhất định sẽ nghĩ cách cứu chị ấy ra." Dương Thiển lộ vẻ áy náy.

Tang Cẩn dừng bước, quay đầu nhìn cô ta: "Mọi người sống sót rời khỏi nơi này rồi nói."

Dương Thiển không khỏi kích động: "Trong mắt các chị chúng tôi đều là kẻ xấu, nhưng rất nhiều người giống tôi, đều là bất đắc dĩ. Chồng tôi năm trước gặp tai nạn, hiện tại biến thành người thực vật. Tôi không có công việc, cũng không có trình độ cao nên không biết phải làm gì để nuôi hai đứa nhỏ. Tôi chỉ có thể làm vậy, nào ngờ bọn họ..."

Dương Thiển bắt đầu theo thói quen kể chuyện, những người phía sau cũng sôi nổi phụ họa.

Tang Cẩn hoàn toàn không có tâm tình nghe bọn họ giải thích, chỉ xoay người nói: "Mọi người sống sót rời khỏi đây trước rồi nói, hiện tại nói những chuyện đó có ý nghĩa gì chứ? Tôi chỉ hy vọng sau khi rời khỏi đây, mọi người đừng bao giờ quay lại. Đương nhiên, nơi này rất nhanh sẽ biến mất."

Tang Cẩn kêu Dương Thiển đưa mọi người đi trước, còn mình quay lại động.

https://thuviensach.vn

"Bùm! Bùm" Phía sau đột nhiên truyền tiếng bom, sau đó là tiếng khóc thất thanh. Cô nhanh chóng xoay người, chạy về cửa động.

Trong đám người, có kẻ khóc la không muốn chết.

Tang Cẩn đi vào, thấy một người phụ nữ trung niên ôm cô bé khoảng 15 tuổi cả người toàn là máu, không ngừng khóc.

"Sao lại vậy? Cô bé đứng ở đâu mà dính bom?" Tang Cẩn đi về phía trước, hỏi Dương Thiển.

Dương Thiển quay đầu nhìn cô: "Không biết, tôi vừa tiến lên thì nghe tiếng bom nổ." Cô ta vừa nói vừa đưa tay chỉ, "Đó là nơi Tiểu Bình đi qua, hiện tại tôi không dám tiếp tục nữa."

Tang Cẩn cúi người cẩn thận quan sát mặt đất, phát hiện bùn đất chỗ này khác miệng động, bên trên có những viên đá lớn nhỏ khác nhau.

Những viên đá này như công tắc bật mở bom, tương đương với một chiếc điều khiển từ xa, chỉ cần đi nhâm một bước, mọi người sẽ chôn thân trong nơi này. Khó trách cả đường đi bọn họ đều an toàn, mãi tới cửa động mới gặp vụ nổ.

Phía sau truyền tới tiếng khóc la liên hồi.

"Có phải tới giờ bom nổ rồi không? Chúng ta sẽ chết ở đây sao? Phải làm sao bây giờ?"

"Tôi còn chưa mua đồ cho con trai mình nữa."

"Không được, chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài, tới giờ bom sẽ nổ đấy!"

"..."

https://thuviensach.vn

Đám người bắt đầu xôn xao, ngươi một câu ta một câu. Tang Cẩn vẫy tay ý kêu bọn họ đừng nhúc nhích nhưng vẫn không thể khiến bầu không khí dịu lại. Rơi vào đường cùng, cô lấy súng trong túi ra, bắn lên trời.

"Bằng!"

Một tiếng súng này dọa sợ tất cả mọi người.

Tang Cẩn lấy thân phận cảnh sát trấn an mọi người, giải thích tình hình hiện tại: "Mọi người đừng sợ, tôi là cảnh sát, chắc chắn sẽ cứu mọi người ra ngoài. Nhưng tất cả đều phải phối hợp, nếu không, mỗi người chúng ta đều sẽ chết."

Cô xua tay ý bảo bọn họ lui lại: "Mọi người đừng vội, đều lui về sau, không có lệnh của tôi, ai cũng không được bước lên trước nửa bước."

Lúc này không ai dám cãi mệnh lệnh, chuyện liên quan tới sống còn, bọn họ đương nhiên không dám xằng bậy.

Tang Cẩn tạm thời khống chế được cục diện, cô tiếp tục quan sát để tìm ra quy luật.

Cô căn bản không biết bom bị chôn ở đâu, một đường tới đây cô hoàn toàn không thấy dấu hiệu khả nghi nào cả. Hồng Sơn Tước tự mình đưa các cô đi, điều này hoàn toàn phù hợp với tính cách cẩn thận của Thiết Lang, hắn ta muốn bảo đảm của mình thành công. Hồng Sơn Tước với hắn mà nói là người quan trọng, bà ta hiện tại còn ở bên trong, cho nên bọn họ khẳng định không dùng bom có sức công phá lớn. Chắc chắn có mật mã để khống chế công tắc, và Hồng Sơn Tước biết rõ điều đó.

Hang động lớn như vậy, bọn họ cố tình để chốt khống chế bom ngay cửa động, đối với mọi người muốn ra ngoài mà nói là sự tra tấn lớn nhất, hy vọng rõ ràng đã ở trước mặt những lại cách con đường sinh tử. Bọn họ muốn tra tấn những người này sao?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn cẩn thận suy nghĩ. Cô phát hiện đường cong dưới đất có thể tạo thành bàn cơ. Vì sao lại là bàn cờ khống chế bom nổ chứ?

Cô đột nhiên nhớ lại chuyện Thiết Lang và 0110 quen biết nhau, nói không chừng cả hai có cùng sở thích. 0110 dùng bàn cờ ám chỉ trò chơi, vậy Thiết Lang muốn dùng bàn cờ này để biểu đạt cái gì?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Phản Kích Thành Công

Tang Cẩn đứng ngay cửa động vắt óc suy nghĩ cách khống chế chốt mở bom.

Cùng lúc đó, trong động Song Lang, Thích Nguyệt giằng co với ba người phụ nữ, Hồng Sơn Tước và hai người khác, một người mặc đồ đen một người mặc đồ trắng. Hồng Sơn Tước đánh tay không, hai người còn lại cầm cây côn bằng sắt. Thích Nguyệt đưa tay muốn giật lấy vũ khí của bọn họ. Ba người phụ nữ này thân thủ đều không hề bình thường, đặc biệt là Hồng Sơn Tước, mỗi lần xuất chiêu đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Trong tay Thích Nguyệt là một roi da, bề ngoài trông giống dây lưng, là của ba cô để lại. Roi da này tuy không thể so với những vũ khí khác trong cục cảnh sát nhưng ít nhất cho tới bây giờ, cô có thể cản ba người bọn họ cùng lúc tấn công. Một mình cô đối phó với Hồng Sơn Tước, hoặc cùng lúc đánh nhau với hai người còn lại cũng không tốn hết sức lực, nhưng nếu ba người cùng lên, cô sợ bản thân không thể tiếp tục chống đỡ.

Bọn họ đều nhận ra điểm này, cho nên Hồng Sơn Tước ra hiệu cho hai người phụ nữ kia lên, còn mình lui lại, hẳn là đang tìm cơ hội phá vòng vây, đi tìm Tang Cẩn và đoàn người Dương Thiển.

Hai người phụ nữ một đen một trắng nhận lệnh, lập tức cầm cây côn sắt trong tay tấn công. Hồng Sơn Tước nhân cơ hội đột phá vòng vây, đi chặn đám người Tang Cẩn và Dương Thiển.

https://thuviensach.vn

Hai người phụ nữ một trắng một đen nhận lệnh, lập tức cầm cây côn trong tay tấn công. Quả nhiên Hồng Sơn Tước nhân cơ hội xông tới. Thích Nguyệt cùng bà ta đánh hai chiêu lại bị hai người còn lại tấn công, vì thế không thể không để bà ta đi trước, toàn bộ sức lực tập trung xử lý hai người.

Tay trái Thích Nguyệt kéo căng một đầu cây roi, hai tay siết chặt, sau đó đột nhiên buông ra, cây roi giống như viên đạn bay thẳng tới người phụ nữ áo trắng, đánh vào mắt cô ta. Thích Nguyệt nhân cơ hội này đánh roi về người phụ nữ áo đen, không cho cô ta lại gần.

Cây côn cồng kềnh cộng với thân hình to lớn của người phụ nữ áo đen, sức lực thì có nhưng không đủ linh hoạt.

Thích Nguyệt đánh thêm vài hiệp, nhân lúc cô ta không kịp đề phòng mà quất roi tới, cây roi quấn lấy côn sắt, cô liền dùng lực ở cổ tay, kéo cây côn của cô ta tung đi xa.

Người phụ nữ áo đen muốn lấy cây côn về lại bị cây roi trong tay Thích Nguyệt đánh tới, sau đó thừa dịp cô ta đuối sức mà quay lại đối phó người phụ nữ áo trắng.

Sau trận chiến hỗn loạn, miệng người phụ nữ áo đen phun ra máu, nằm sấp dưới đất. Thích Nguyệt dùng sức đánh xuống, mãi đến khi thấy người không còn giãy dụa mới buông tha. Người phụ nữ áo trắng cũng ngã xuống, hai vai giật giật mấy cái rồi tắt thở.

Thích Nguyệt cùng lúc đánh bại hai người phụ nữ này, sức lực tiêu hao gần như đã không còn, cô thở dốc, chạy nhanh đuổi theo Hồng Sơn Tước.

Hồng Sơn Tước để hai người này giữ chân Thích Nguyệt, còn mình đuổi theo đám người Tang Cẩn và Thích Nguyệt. Trước khi đuổi tới, cô phải trừ bỏ bà ta trước.

https://thuviensach.vn

.....

Cùng thời khắc đó, trên hòn đảo nhỏ, bãi đất trống trước ngôi chùa.

Bàng Lỗi và Thiết Lang giằng co, khí thế hừng hực, cả hai đều đã bị thương nhưng vẫn bất phân thắng bại. Thiết Lang tuổi đã lên, cho nên sức lực nhanh chóng tiêu hao.

Khóe miệng Bàng Lỗi đã dính chút tơ máu nhưng tinh thần vẫn trấn định, anh vung tay đá chân, mỗi một động tác đều như nước chảy mây trôi. Hư chiêu của Thiết Lang đã không còn tác dụng với anh, ngược lại, anh từ vô số chiêu thức của hắn mà biến hóa, thậm chí còn có thể mê hoặc Thiết Lang, đánh trả hắn.

Bị anh đá trúng đầu gối, cả người Thiết Lang lảo đảo, khuỵu xuống. Việc này đối với Thiết Lang là một đả kích nhục nhã. Hắn bắt đầu trở nên điên loạn, nhanh chóng đứng dậy đánh tiếp.

Bàng Lỗi xoay người, một quyền đấm vào bụng Thiết Lang. Không đợi hắn đánh trả, anh thu quyền, tiếp tục đánh vào ngực hắn, sau đó cả người thừa cơ nhảy lên, chân phải đá thẳng vào mặt của hắn.

Cả người Thiết Lang ngã xuống.

Trận đấu vẫn diễn ra, "Bằng! Bằng! Bằng" Ba tiếng súng đột nhiên vang lên, sự yên tĩnh của hòn đảo lập tức bị phá vỡ.

Bàng Lỗi nhanh chóng xoay người tìm nơi lẫn trốn, vai phải bị đạn sượt qua.

"Bàng tướng quân, bên này, nhận lấy!" Phái sau truyền tới giọng nói quen thuộc, anh quay đầu thấy một người đàn ông mặc đồ vest và mũ vành màu trắng dẫn theo nhân lực bao vây ngôi chùa.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi thầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng duỗi tay bắt lấy khẩu súng. Anh nương theo vách tường đánh đuổi người của Thiết Lang, một bên hỏi: "Lão Bài, tình hình bên dưới thế nào? Có tìm được chỗ khả nghi không?"

"Đều ở dưới cả. Ngôi chùa này quả nhiên chỉ là ngụy trang, cả hòn đảo gần như là một nhà máy sản xuất ma túy. Người của chúng ta đã mai phục, càn quét tất cả. Còn nữa, quanh đây không có thuyền, vì vậy không ai có thể thoát được. Lần này chúng ta có thể đóng cửa đánh chó, toàn bộ bắt sống!"

Lão Bài cười rộ, răng nanh lộ ra, trên mặt là biểu cảm đắc ý. Đột nhiên nghĩ tới gì đó, ông dừng cười, lập tức trở nên nghiêm túc: "Tiểu Vạn đã dẫn người tới động Song Lang tiếp ứng, chỉ là cậu ấy hỏi tôi có nên trực tiếp đi vào không, trong động giống như đang có mai phục."

Trái tim Bàng Lỗi lạnh đi, anh quay đầu quét mắt nhìn bãi đất trống, phát hiện không thấy Thiết Lang, liền nói: "Tôi đi chặn Thiến Lang, ông đưa những người bị khống chế về, sau đó lập tức điều động qua kia cứu người."

"Cậu không đi cứu bạn gái mình sao?" Lão Bài kinh ngạc, "Thiết Lang chắc chắn chỉ ở trên hòn đảo này, hắn chạy không thoát đâu. Cậu nhanh qua bên đó cứu người..."

"Bắt Thiết Lang trước rồi nói."

Nói xong, Bàng Lỗi nhận micro vô tuyến từ Lão Bài, dọc theo cầu thang đi tiếp. Không ngờ, Thiết Lang lại ở sau chùa chờ anh, đứng bên cạnh còn có tên giả Thiết Lang khi nãy.

"Đưa cái này cho cậu ấy." Thiết Lang ra lệnh cho người áo trắng đưa di động cho Bàng Lỗi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Thiết Lang lộ ra vẻ hiểm ác, vẻ mặt không cam lòng: "Nếu không muốn những người này bị nổ chết thì lập tức chuẩn bị một chiếc trực thăng. Tôi có thể tặng lại cậu đám người này, nhưng cậu buộc phải để chúng tôi an toàn rời đi. Nếu không, bọn họ đừng nghĩ tới chuyện sống sót."

Bàng Lỗi nhìn màn hình di động, đoàn người đang ở cửa động, trước mặt là cô gái tên Dương Thiển không dám cử động, phỏng chừng là sợ dẫm phải bom. Bên cạnh Dương Thiển, Tang Cẩn đang suy nghĩ gì đó. Thấy cô tạm thời an toàn, trong lòng anh cũng yên tâm một chút.

Người áo trắng giật lấy điện thoại, thần sắc đột nhiên trở nên kích động, lập tức thì thầm gì đó bên tai Thiết Lang.

Hai tay Bàng Lỗi siết chặt thành quyền, trong đầu thầm phân tích tình hình ở động Song Lang, con tin chạy tới cửa động, Thích Nguyệt kiềm chân Hồng Sơn Tước, Tang Cẩn nghiên cứu cách ra ngoài, cô ấy nhất định sẽ làm được. Chỉ cần Chu Tiểu Vạn đuổi tới kịp lúc, bọn họ chắc chắn sẽ được cứu, cho nên quyền chủ động hiện tại hẳn là nằm trong tay anh.

"Thiết Lang, ông muốn trực thăng sao? Không có. Hòn đảo này, tất cả, từ giờ trở đi đã không còn thuộc về ông. Nhưng hiện tại tôi có thể cho ông cơ hội lập công chuộc tội. Khi nãy ông có nhắc tới một đào phạm bị oan, chỉ cần ông chịu cung cấp manh mối cho cảnh sát, chúng tôi có thể suy xét giảm nhẹ hình phạt cho ông."

Sắc mặt Thiết Lang xanh mét, trừng mắt nhìn anh, cười lạnh: "Tao còn tưởng người họ Bàng đều là chính nhân quân tử, hiện giờ xem ra mày chỉ là kẻ tiểu nhân. Mày và bọn cảnh sát Thái Lan liên thủ lừa tao, tao chịu thua. Chỉ là tao thật sự không ngờ ngoại trừ xảo trá, mày còn lạnh lùng vô tình như vậy. Theo tao được biết, trong đám con tin này có người phụ nữ của mày, mày không sợ cô ta bị bom nổ chết sao?"

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi bị mắng lại không hề tức giận. Trước đây, cảnh sát Thanh An chủ động hợp tác với cảnh sát địa phương nhưng luôn bị từ chối, hiện tại đúng lúc làm lá chắn ngụy trang. Thiết Lang nhất định sẽ nghĩ chỉ cần bên Mỹ truyền ra tin tội phạm vượt ngục, Khương Duy Dân chắc chắn sẽ triệu tập cảnh sát Thanh An, không có cảnh sát địa phương giúp đỡ, một mình anh sẽ rơi vào cảnh tứ cố vô phương. Cho dù Khương Duy Dân không triệu tập đại đội thì bọn họ cũng sẽ rơi vào bẫy trong động, toàn quân bị diệt.

Anh không thể không thừa nhận tâm tư Thiết Lang kín đáo, thận trọng. Anh ngụy trang, hắn dương đông kích tây. Nếu không phải hai ngày trước thời điểm nghiên cứu địa hình, phát hiện nơi này không có nhiều khách hành hương, anh đã thật sự nghĩ động Song Lang mới là căn cứ của bọn họ. Nếu dựa theo kế hoạch ban đầu, đưa đại đội, thậm chí là Lão Bài ẩn nấp gần động Song Lang, hiện tại rất có khả năng toàn quân đã bị diệt. Nhưng hiện tại, tình hình vẫn nguy hiểm như vậy, người con gái anh yêu vẫn nằm trong hiểm cảnh, hơn nữa lại có nhiều người chưa rõ sống chết như vậy, kết quả thế nào anh thật không dám kết luận.

Bàng Lỗi do dự, trong đầu nghĩ lại chiếc điện thoại trong tay người áo trắng khi nãy. Ánh mắt hung ác của Thiết Lang hiện lên tia kinh ngạc, có phải Tang Cẩn đã phá giải bí mật của bom rồi không? Do dự một hồi, anh quyết định đánh cược một phen: "Bạn gái tôi không cần ông quản. Binh bất yếm trá, chỉ cần bắt được các ông, tôi không làm quân tử cũng được. Nếu ông còn sự lương thiện, hiện tại hãy cung cấp manh mối, ít nhất là tốt cho bạn của ông. Hắn ta có bị oan hay không pháp luật sẽ giải quyết, nhưng nếu lần này hắn thật sự vượt ngục thành công, tôi nói cho ông biết, hậu quả không thể tưởng tượng được, đến khi đó tội anh nặng thêm một bậc." Anh quyết không cho hắn đi.

Thiết Lang bật cười, cười xong lại khôi phục biểu cảm lạnh lùng: "Có biết tại sao sói là loài cao qúy nhất thế giới không? Bọn chúng tuyệt đối

https://thuviensach.vn

không bán đứng đồng loại!" Nói xong, hắn chủ động vươn hai tay về phía Bàng Lỗi.

Bàng Lỗi không có tâm tình thảo luận với hắn, anh tiến lên, dùng còng tay khóa chặt hắn và người áo trắng.

Tiếng súng cuối cùng cũng dừng lại. Bàng Lỗi kêu Lão Bài đưa Thiết Lang về, những chuyện còn lại cũng giao cho ông hết.

Anh một bên liên lạc với Chu Tiểu Vạn, một bên bằng tốc độ nhanh nhất lên ca nô, theo lộ tuyến Chu Tiểu Vạn cung cấp chạy tới động Song Lang.

Vì từ ngữ TQ có giới hạn nên một số đại từ xưng hô giữa các nhân vật sẽ thay đổi theo cảm xúc. Nếu có gì không hợp lý mọi người cho mình ý kiến nhé!

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Một Đòn Trí Mạng

Một phút này, toàn bộ thế giới như chết đi, im lặng dị thường.

Cửa vào động Song Lang.

Tang Cẩn đứng ở góc trái của bàn cờ đá màu xanh, men theo vách tường nín thở chuẩn bị đi về phía trước.

"Chị Tang Cẩn, chị thật sự muốn tự mình đi sao? Nếu bom nổ thì làm sao bây giờ? Hay là chúng ta nghĩ cách khác được không? Hoặc là để bọn họ thử trước cũng được." Dương Thiển chỉ đoàn người phía sau cô ta.

Mọi người lập tức lui xuống, tựa hồ đều sợ bị Dương Thiển kêu ra làm người thí nghiệm.

"Không cần, chỗ này không có bom, chỉ là khống chế chốt mở. Tôi đã có cách, nhất định sẽ không để bom nổ." Nói xong, cô hít một hơi thật sâu, bước trên đường chéo nối hai viên đá.

Tang Cẩn dừng lại, cẩn thận lắng nghe để xác nhận có tiếng bom nổ hay không, đợi khoảng một phút, tất cả đều không có.

Một phút này, toàn bộ thế giới như chết đi, im lặng dị thường.

Cuối cùng, sự yên tĩnh bị tiếng kêu của Dương Thiển đánh vỡ: "Wow, tuyệt quá, không có bom nổ!" Cô ta vội vàng hỏi, "Chị Tang Cẩn, chị làm thế nào vậy, vì sao hai chỗ tôi đang đứng đều là bom vậy chứ?"

https://thuviensach.vn

Đám đông cũng truyền tới tiếng hoan hô, có người nhanh chóng bước lên phía trước, tâm trạng ai nếu đều muốn lập tức rời khỏi sơn động đáng sợ này.

Tang Cẩn xua hai tay kêu mọi người im lặng. Nhớ tới logo của Song Lang, là hai con sói một đen một trắng cuộn người tạo thành vòng tròn. Cho nên cô đoán bàn cờ này có liên quan tới tư duy của Thiết Lang. Tang Cẩn quyết định đi theo kiểu đối xứng, bước đầu tiên là trái, bước đầu tiên là phải, cứ như vậy mà thay phiên nhau đi tới góc chéo tiếp theo. Đến nơi, cô nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe.

Đợi thêm một phút, không có bom nổ!

"Tốt quá tốt quá, chị Tang Cẩn, không có bom nổ!" Dương Thiển kích động tới bật khóc.

Đoàn người phía sau cũng trở nên xúc động, có người đi lên muốn theo Tang Cẩn ra ngoài.

Tang Cẩn vội vàng cản lại: "Mọi người chờ một lát, đừng gấp. Bây giờ tôi đi thêm hai bước nữa, nếu bom không nổ, mọi người cứ theo đường tôi đi lần lượt đi ra." Cô chỉ xuống dưới chân, "Bắt đầu từ vị trí bên phải, mọi người đi theo cách viết chữ "Nhật". Vị trí mọi người đang đứng là vị trí của con Mã ban đầu. Mã đi theo chữ "Nhật", đây là quy tắc của cờ tướng. Trái trước phải sau, những bước tiếp theo tôi sẽ thử, mọi người an tĩnh nhìn trước đi."

Nói xong, Tang Cẩn lại bắt đầu chuyển hướng bên trái, đợi thêm một phút rồi bước sang phải. Các bước đi cứ lặp đi lặp lại tới thẳng cửa động.

Không có bom!

Tất cả đều tập trung đưa mắt nhìn, thậm chí có người mừng tới chảy nước mắt.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn sợ những bước tiếp theo không thể khống chế được nên theo đường cũ trở về. Cô kêu mọi người xếp hàng, từng người xuất phát. Cô giải thích lại một lần, các bước trái phải nhất định phải luân phiên nhau.

Lúc đầu, cô sợ mọi người không nhớ hết, dù sao mọi người đều là phụ nữ, khẳng định không tiếp xúc nhiều với cờ tướng. Bọn họ đương nhiên không hiểu Mã đi theo chữ "Nhật" có ý nghĩa gì, cô chỉ đành để từng người tiến lên. Mỗi lần đều đợi người trước đi xong mới đổi người khác. Bọn họ khoảng trăm người nên mất gần hết buổi sáng.

Tang Cẩn nhờ một người phụ nữ lớn tuổi duy trì trật tự, còn mình tiếp tục chỉ đạo mọi người lần lượt ra ngoài. Cô đi tới góc trái của bàn cờ. Nếu hai bên đối xứng, bên phải có thể đi, vậy bên trái cũng vậy. Cô dựa theo cách vừa rồi đi thử, xác nhận không có bom nổ, vì thế đoàn người phân làm hai đường bắt đầu rút lui.

"Tang Cẩn, Dương Thiển, mấy người mau chạy đi!" Trong động đột nhiên truyền tới giọng nói của Thích Nguyệt.

Tang Cẩn nhìn vào, thấy Hồng Sơn Tước chạy về phía này, Thích Nguyệt ở sau đuổi theo. Cô cả kinh, chỉ biết giục mọi người tăng tốc.

Hồng Sơn Tước nhìn tình cảnh lúc này, biểu cảm trên mặt lộ vẻ kinh sợ, dường như không tin có người phá được bí mật của tổ chức. Bà ta đột nhiên nhặt một viên đá dưới đất, ném vào bàn cờ.

"Bùm!"

Cửa động đột nhiên truyền tới tiếng nổ mạnh, đá vụn từ trên rơi xuống. Đám người lại bắt đầu hỗn loạn, có người sợ tới mức bật khóc, có người lại dùng sức chạy nhanh ra khỏi cửa động.

Tang Cẩn hét lớn: "Thích Nguyệt, đừng để bà ta đạp mấy tảng đá đó, nguy hiểm lắm!" Cô quay đầu trấn an mọi người, kêu bọn họ đừng sốt ruột,

https://thuviensach.vn

cứ theo cách trước đó tiếp tục đi về phía trước.

Trong tay Hồng Sơn Tước còn một viên đá, còn chưa kịp tung lên đã rơi xuống đất.

Thích Nguyệt quất roi đánh tới, thấy dây roi đã quấn chặt cổ tay bà ta, cô liền dùng sức kéo. Cả người đổ về phía trước, bà ta thuận thế lăn một vòng, dùng sức kéo dây roi về phía mình. Thích Nguyệt đương nhiên cũng không buông tay.

Hồng Sơn Tước từng bước đi về phía trước, chiều dài dây roi dần được rút ngắn.

Thấy khoảng cách đang bị thu hẹp, cô đột nhiên phóng đầu roi còn lại ra ngoài.

Hồng Sơn Tước do quán tính mà ngã xuống, đương nhiên bà ta phản ứng rất nhanh, trước khi chạm đất, hai tay đã chống xuống đỡ, bà ta mượn lực bật thẳng người dây.

Cú đá này Thích Nguyệt dùng toàn bộ sức lực, hận không thể đá chết người phụ nữ đã giết cha cô!

Cô tiếp tục giơ chân đá, Hồng Sơn Tước ngược lại giữ chặt cổ chân, bẻ cong khiến cô phải lập tức thu về.

Hồng Sơn Tước nhanh chóng đảo ngược tình thế, cả người đảo một vòng trói chặt cả người và tay. Thích Nguyệt ngã xuống, bà ta nhân lúc này đá vào cằm cô.

Răng nanh Thích Nguyệt run lên, cằm gần như muốn gãy. Cô nhịn cơn đau, hai tay túm lấy chân Hồng Sơn Tước, kéo về phía trước, nhấc chân lại đá vào bụng bà ta.

https://thuviensach.vn

Hồng Sơn Tước dạng hai chân ra, trên mặt lộ vẻ đau đớn. Lúc Thích Nguyệt đá tới, bà ta nhanh chóng xoay người tránh được. Một chân đảo qua một vòng, cả người nhảy lên đứng thẳng dậy, thở hổn hển.

Thích Nguyệt đứng tại chỗ, điều chỉnh hô hấp. Hai người cứ vờn qua vờn lại, không ai chiếm được thượng phong, thể lực tiêu hao gần hết.

Người đã rời đi, chỉ còn lại một mình Dương Thiển đứng yên. Tang Cẩn không dám cho cô ta cử động, chỉ sợ một chút sai sót sẽ làm bom ở vị trí khác phát nổ. Cô chờ những người khác đều rút lui mới đi tới cạnh cô ta, kêu cô ta thử rút một chân.

Không ngờ, Dương Thiển vừa rút chân, "Bùm!" Cách cửa động không xa lại có tiếng bom nổ, hai người thiệt mạng. Ngoài động, đoàn người lại bắt đầu hỗn loạn.

"Chị Tang Cẩn, làm sao đây? Chẳng lẽ tôi vẫn phải đứng đây nữa sao?" Dương Thiển sợ tới mức nước mắt nước mũi đầy mặt."

"Đừng sợ, chỗ này là vị trí của Tướng. Tướng chạy theo chữ Điền, nhưng..." Tang Cẩn dừng lại, chỗ đứng của Dương Thiển quả thật có thể kiểm soát mọi thứ. Cô lo dọa sợ cô ấy, cho nên không tiếp tục giải thích, chỉ nói, "Cô đưa chân bước lên điểm an toàn bên cạnh. Chân còn lại tạm thời đừng nhúc nhích, chờ tôi đi lên rồi cô hãy nhấc chân. Nhớ kỹ, chúng ta phải đi cùng lúc, tôi đi lên, cô rời đi, hiểu không?"

Nói xong, Tang Cẩn mới phát hiện ngữ khí của mình hình như rất giống một người.

"... Chị Tang Cẩn..." Dương Thiển lại bắt đầu nức nở, trong lòng không khỏi băn khoăn nhưng lại không còn cách nào khác, dù sao mọi người cũng sợ chết, hiện tại cả người đã phát run, nhìn hy vọng sống sót ở trước mặt, cô không có dũng khí từ chối, cuối cùng lặng lẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn chờ Dương Thiển đưa một chân qua chỗ an toàn, cô nhấc chân chuẩn bị giẫm lên chỗ chân còn lại của cô ta. Đợi cô kêu xong ba tiếng một hai ba, Dương Thiển mới nhấc chân lên.

May là hai người phối hợp ăn ý, lúc này đã không còn tiếng bom nổ. Dương Thiển khóc lên, Tang Cẩn kêu cô dựa theo con đường mọi người vừa đi chạy ra ngoài. Dương Thiển gật đầu, vừa đi vừa khóc.

Chờ Dương Thiển rời khỏi cửa động, Tang Cẩn mới nương theo ánh sáng nhìn vào hai người phụ nữ trong động. Thích Nguyệt sắp chống đỡ không nổi, cô phải nghĩ cách để Thích Nguyệt rời đi trước, nếu không thể bắt sống Hồng sơn Tước, ít nhất để bà ta ở lại cũng được.

"Thích Nguyệt, đừng đánh với bà ta nữa, cô theo đường tôi nói ra ngoài trước đi." Tang Cẩn biết Thích Nguyệt biết chơi cờ, cho nên cô không cần cố sức giải thích.

"Muốn chạy sao? Không có khả năng đâu!" Hồng Sơn Tước hét lên một câu, muốn nhấc chân chạy nhưng lại bị người phía sau ôm lấy, không thể động đậy. Bà ta xoay người, nhấc chân đá vô eo Thích Nguyệt, càng đá càng dùng sức.

Thích Nguyệt ôm chặt hai chân Hồng Sơn Tước, nhìn ra cửa động: "Tang Cẩn... Cô đi trước đi... Hiện tại bên cũng không còn ai... Cô đừng đi vào cái nơi rác rưởi đó... Đi mau!" Cô sắp không chống cự nổi nữa.

"Không được, cô không đi, tôi sẽ không đi. Tiểu Vạn chắc chắn sẽ tới, người phụ nữ trốn không thoát đâu, cô ra đây trước rồi nói." Tang Cẩn hét to về phía Thích Nguyệt.

Hồng Sơn Tước tựa hồ cũng đang sốt ruột, giơ chân đá một cước lên lưng Thích Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Thích Nguyệt ngẩng đầu, máu tươi từ miệng đột nhiên phun ra, cô ngã xuống, không thể cử động.

Tang Cẩn nhìn thấy, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Thích Nguyệt, chạy mau đi!"

"..." Thích Nguyệt không nói chuyện nữa, trong động chỉ còn tiếng rống giận của mình Hồng Sơn Tước.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chưa Kịp Nói Lời Yêu

Kỳ thật cô ấy không nói gì cả.

Đường núi gập ghềnh, độ dốc khác nhau, cây cỏ mọc loạn xạ.

Chu Tiểu Vạn dẫn một đội nhỏ đi lên núi Song Bạch tìm cửa động Song Lang. Tuy rằng đã biết cửa động, nhưng nếu Tang Cẩn đã nói trong động có mai phục thì bọn họ không thể trực tiếp vào sơn động, cho nên quyết định tìm con đường khác.

Đội nhỏ này là những người còn lại của đội tiên phong mà Khương Duy Dân phái đi còn sống sót.

Thời điểm nhận tin trong động có mai phục từ Tang Cẩn, đúng lúc Khương Duy Dân chuẩn bị dẫn đại đội xuất phát tới động Song Lang. Tiểu đội tiên phong của bọn họ vào động an toàn hơn nữa còn báo cáo địa điểm tàng trữ ma túy.

Hiện giờ xem ra, tất cả đều là con mồi mà Thiết Lang bày sẵn. Tiểu đội tiên phong này khẳng định không dẫn đường theo con đường mà Tang Cẩn và Thích Nguyệt dẫn, mà là Thiết Lang cho người cố ý dẫn dụ bọn họ.

Nghe được tin này, Khương Duy Dân vốn còn do dự giữa tin tức từ Tang Cẩn và Thích Nguyệt trong lúc vô tình do thám biết được và tin tức của đội tiên phong. Cuối cùng, Khương Duy Dân quyết định theo tình báo của đội tiên phong mà hành động, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, bọn họ cũng phải vào trong.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn không thuyết phục được Khương Duy Dân, lại không liên lạc được với Bàng Lỗi nên đành tự xuất phát trước, sau đó hội họp với Khương Duy Dân. Điều khiến người ta kinh ngạc là, bọn họ còn chưa bắt đầu vào động thì Khương Duy Dân đã truyền lệnh tới, yêu cầu cậu lập tức đưa đội chủ lực về nước, truy bắt đào phạm.

Cậu còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Khương Duy Dân đã dẫn toàn đội đi, chỉ để lại cho cậu một phân đội nhỏ.

Cả đoạn đường Chu Tiểu Vạn vẫn suy nghĩ tới vấn đề này, đột nhiên bị một tiếng bom nổ cắt ngang suy nghĩ. Ngọn nói cách bọn họ không xa đột nhiên lõm xuống, sau đó lan rộng ra các bên.

Chu Tiểu Vạn căng lớn hai mắt, không nghĩ nhiều, cậu lập tức chạy về hướng đó. Mọi người đều khuyên can, nói nơi này khẳng định đã gài bom, rất nguy hiểm, kêu cậu đừng đi. Nghĩ tới bên trong có hai người phụ nữ, một là người thân cậu mới nhận lại, hai là cô gái cậu chưa kịp nói lời yêu, bọn họ chẳng lẽ... Cậu không dám tiếp tục nghĩ, đẩy mạnh những người cản mình, nổi điên chạy về phía trước.

Thời điểm chạy tới, thấy đoàn người đều đang đứng đối mặt với cửa động, cậu nhanh chóng chen vào tìm kiếm hai gương mặt quen thuộc. Mãi tới sát cửa động, cậu mới nhìn thấy người mình muốn tìm.

"Chị!" Chu Tiểu Vạn chạy tới trước mặt Tang Cẩn.

Tang Cẩn nhìn cậu, lập tức ôm chầm lấy em trai của mình: "Tiểu Vạn, chúng ta mau về đi, hiện tại không biết bọn họ còn chôn bom ở đâu nữa, nơi này rất nguy hiểm."

"Thích Nguyệt đâu?" Chu Tiểu Vạn nhìn cửa động đã sụp, bên trong khói đặc cuồn cuộn, sắc mặt tái nhợt, "Cô ấy đâu? Có phải đang ở bên trong không? Không thể nào, cô ấy vì sao không ra đây? Em muốn vào tìm cô ấy."

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn buông cô ra, chạy về cửa động. Tang Cẩn sợ tới mức lập tức gọi người giữ chặt cậu lại: "Tiểu Vạn, Thích Nguyệt cô ấy..."

"Mấy người có phải người không? Vì sao lại để cô ấy một mình trong đó? Vì sao lại không vào giúp chứ?" Chu Tiểu Vạn bị người giữ chặt, xoay người hét lớn về phía đám người. Không cần hỏi cậu cũng tưởng tượng ra cảnh Thích Nguyệt đánh nhau với đám người của Hồng Sơn Tước, một mình cô ấy sao có thể đánh thắng nhiều người như vậy?

Trong đám người, ngoại trừ Dương Thiển, ai nấy cũng cúi đầu. Dương Thiển đi lên, nói một tiếng "Xin lỗi" với Chu Tiểu Vạn.

"Cút!" Chu Tiểu Vạn đưa chân muốn đá người.

Tang Cẩn đúng lúc kéo Dương Thiển ra sau, cô kêu hai người ở lại, những người khác dẫn con tin rời khỏi đây.

Sau khi đoàn người rời đi, cô lại nhìn Chu Tiểu Vạn quỳ rạp dưới đất, cơ thể bị hai cảnh sát đè xuống không thể cử động. Cô quỳ xuống, nhìn cậu: "Tiểu Vạn, Thích Nguyệt nói..."

Còn chưa nói xong, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống, trong đầu nhớ lại tình cảnh cuối cùng kia.

Thích Nguyệt giữ chặt chân Hồng Sơn Tước, không cho bà ta cử động. Hồng Sơn Tước liền nhặt hòn đá bên cạnh ném tới cơ quan đặt ngay cửa động, bên trong lập tức truyền tới tiếng bom nổ.

Bất đắc dĩ, Tang Cẩn chỉ có thể kêu Dương Thiển cùng vào động, để cô ta canh giữ hòn đá. Cô cẩn thận đặt hòn đá dưới chân cô ta, trong động không còn tiếng bom nổ nữa, nhưng lại xuất hiện tiếng "Tít" chói tai.

Có lẽ một tiếng "Tít" này đã đánh thức Thích Nguyệt, cô ấy nhanh chóng nhận ra tình hình nên kêu Tang Cẩn và Dương Thiển nhanh đi. Tang

https://thuviensach.vn

Cẩn tìm được cây roi của Thích Nguyệt, kêu Dương Thiên ôm Hồng Sơn Tước từ phía sau, còn mình trói bà ta lại.

Một khắc đó, cô còn cảm thấy hạnh phúc vì cả ba được cứu rồi.

Ba người vốn đã có thể chạy tới cửa động, Hồng Sơn Tước lại kêu to, muốn tất cả chôn cùng Bạch Lang. Bà ta vừa kêu vừa lăn tới vị trí của con tướng trên bàn cờ.

Tang Cẩn quay đầu, nếu để bà ta khống chế chốt mở của quân tướng, toàn bộ sơn động này sẽ bị hủy, hay là cả dãy núi? Hồng Sơn Tước nói muốn tất cả chôn cùng, điều đó chứng minh cho dù các cô có ra khỏi động cũng không thoát khỏi ngọn núi này.

Cô không kịp nghĩ nhiều liền xoay người muốn vào, cánh tay lại bị Thích Nguyệt bắt lấy. Thích Nguyệt tuy bị thương nhưng sức lực vẫn hơn cô, cô và Dương Thiển bị Thích Nguyệt đẩy thẳng ra ngoài. Cô ấy tự mình chạy vào động, không theo con đường vừa rồi mà trực tiếp phóng tới vị trí của Hồng Sơn Tước.

Thích Nguyệt vừa chạy, trong động liền truyền tới tiếng bom liên tiếp. Thích Nguyệt chạy tới kéo bà ta vào động.

Ngay lúc đó, một tiếng nổ như trời long đất lở, toàn bộ sơn động lập tức đổ xuống...

"Thích Nguyệt nói gì? Chị, cô ấy rốt cuộc nói cái gì? Chị mau nói đi, cô ấy nói cái gì?" Chu Tiểu Vạn tựa như lẩm bẩm, vừa như không ngừng hỏi cô.

Tang Cẩn ôm lấy cậu: "Cô ấy nói cô ấy thích anh hùng, hy vọng em sau này tiếp tục làm anh hùng. Cô ấy còn nói em sẽ tìm được người tốt hơn, cho nên em hãy quên cô ấy..." Kỳ thật Thích Nguyệt chưa từng nói gì cả.

https://thuviensach.vn

Nhìn Chu Tiểu Vạn khóc thương tâm như vậy, cô sao có thể đành lòng nói ra sự thật tàn khốc như vậy. Trong lòng rất khó chịu, cô tại sao không thể đưa cô ấy ra ngoài chứ?

Hai cảnh sát vốn đè Chu Tiểu Vạn lại đã đứng lên, lui sang một bên. Tang Cẩn nhìn đôi giày đột nhiên xuất hiện, ngẩng đầu, cuối cùng cũng thấy được gương mặt quen thuộc.

Bàng Lỗi ngồi xổm xuống, nhìn cả người cô bụi đất xen lẫn máu tươi, trái tim anh đột nhiên đau đớn, duỗi tay giúp cô xóa sạch nước mặt thì đột nhiên bị Chu Tiểu Vạn đẩy ngã.

Chu Tiểu Vạn xông tới nắm lấy cổ áo anh: "Đều tại anh, vì sao lại để Thích Nguyệt đối phó Hồng Sơn Tước? Vì sao lại để em trốn ở nhà? Hiện tại cô ấy chết rồi, là anh hại chết cô ấy!

Chu Tiểu Vạn giống như phát điên, từng quyền từng quyền đánh tới người anh. Bàng Lỗi lại không chịu đánh trả, cũng không nói chuyện.

Tang Cẩn dùng sức cản cậu lại: "Tiểu Vạn, Thích Nguyệt từng nói cô ấy muốn trực tiếp giết Hồng Sơn Tước. Em vừa phẫu thuật, em không biết hành động lần này vốn không có tên em sao?"

"Đúng, là em vô dụng, là em không bảo vệ được cô ấy, là em hại chết cô ấy..." Cả người Chu Tiểu Vạn vô lực quỳ xuống, ghé vào người cô, "Chị, cô ấy nói sau khi bắt được Thiết Lang sẽ đồng ý làm bạn gái em, cô ấy tại sao không chịu giữ lời vậy? Em còn chưa nói với cô ấy, em thích cô ấy, em thật sự rất thích cô ấy... Sao cô ấy có thể chết chứ? Cô ấy chết rồi, em phải sống sao bây giờ..." Chu Tiểu Vạn bắt đầu khóc như một đứa trẻ.

Nước mắt Tang Cẩn cũng như mưa đổ xuống: "Em đừng như vậy, Thích Nguyệt nhất định không thích em vậy đâu. Em không phải còn chị đây sao?"

https://thuviensach.vn

"..." Chu Tiểu Vạn không nói nữa, chỉ lẳng lặng khóc.

Trong động tiếp tục truyền tới tiếng bom nổ, Bàng Lỗi ôm lấy Tang Cẩn, còn kêu hai cảnh sát khác kéo Chu Tiểu Vạn nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Chu Tiểu Vạn khóc một hồi rồi dừng lại. Cả người như mất hết hồn phách, hiện tại chỉ còn là cái xác trống không. Kêu cậu lên đường, cậu sẽ tự đi, mỗi bước đều cẩn thận. Kêu cậu dừng, cậu liền dừng lại, nhưng khi nói chuyện cậu lại không có phản ứng.

Tình hình như vậy kéo dài tới lúc bọn họ về nước.

Sau khi kết thúc hành động lần này, Chu Tiểu Vạn nhốt mình trong phòng Thích Nguyệt ba ngày ba đêm, không ăn không uống. Suốt một tuần, cậu đóng cửa không ra, chỉ xuất hiện duy nhất một lần tại hôm đưa tiễn năm cảnh sát hy sinh. Sau khi buổi lễ kết thúc, cậu lại trốn vào phòng Thích Nguyệt, không chịu gặp ai. Cậu không về nhà mà ở lại lầu hai của biệt thự, hơn nữa chỉ biết trốn trong phòng Thích Nguyệt, không cho ai lại gần. Không còn cách nào khác, Tang Cẩn chỉ đành để Bàng Lỗi phá cửa, mời bác sĩ về nhà, tiêm đường glucose để duy trì năng lượng cho cậu.

Một tuần sau, Chu Tiểu Vạn cuối cùng cũng ra khỏi phòng, nhưng ngoại từ thời gian đi làm, đa phần cậu đều nhốt mình trong phòng của Thích Nguyệt. Tính cách của cậu gần như thay đổi hoàn toàn, từ người trước đây thích nói cười thành kẻ không nói câu nào của hiện tại. Thỉnh thoảng, cậu sẽ lơ đãng gọi tên Thích Nguyệt...

Sau một tháng hành động, toàn bộ đội cảnh sát trở về tổng kết.

Lần hành động này, bọn họ được cảnh sát Thái Lan và người dân Hoa Kiều tình nguyện giúp đỡ, cuối cùng giành được thắng lợi vẻ vang. Thành công truy bắt Thiết Lang, tổ chức Song Lang ở Thái gần ba trăm người cũng bị cảnh sát bắt giữ. Động Song Lang bị bom phá hủy, đảo Mắt trái,

https://thuviensach.vn

cũng chính là căn cứ của tổ chức Song Lang cũng bị phá hủy. Lượng ma túy cảnh sát thu giữ được ghi danh vào sổ sách phá án của thành phố Thanh An. Còn một chuyện cũng khá quan trọng, bọn họ đã thành cô giải cứu hơn một trăm con tin.

Đương nhiên, cả đội bị thương rất nặng, năm người hi sinh, ba con tin thiệt mạng. Nỗi đau lớn nhất... Nghĩ tới Chu Tiểu Vạn, Tang Cẩn thật không biết khi nào cậu mới khôi phục.

Bàng Lỗi cũng bị trọng thương, anh cùng Thiết Lang đơn đả độc đấu, vai trái bị trầy mất một mảng da lớn, hai chiếc xương sườn bị gãy, nghỉ ngơi nửa tháng mới lành. Thích Nguyệt hi sinh, điều này đối với anh là đả kích rất lớn, tuy rằng anh không nói gì nhưng Tang Cẩn biết anh vẫn luôn tự trách chính mình.

Thỉnh thoảng Tang Cẩn sẽ nghĩ, nếu hôm đó khi cô nói với Bàng Lỗi ý đồ muốn lẻn vào Đội Băng của Thích Nguyệt, kết quả có phải sẽ khác lúc này không.

Nếu nói ra, vì không để hai người mọi hiểm, Bàng Lỗi sẽ lập tức ép cô và Thích Nguyệt về nước. Một mình anh ở lại đối phó Thiết Lang, trong khi Chu Tiểu Vạn còn thương tích trên người. Lúc đó cô không thể kịp thời truyền tin cho Chu Tiểu Vạn, đội tiên phong tiến vào động Song Lang, tất cả đều hi sinh, người của Thiết Lang sẽ lấy danh nghĩa của bọn họ truyền tin sai cho Khương Duy Dân.

Đại đội tiến vào động Song Lang, toàn quân bị diệt. Lão Bài và cảnh sát địa phương rất có khả năng sẽ tiến vào trợ giúp. Tại thời điểm mấu chốt, Thiết Lang có thể dồn người mai phục trong động Song Lang, một vài kẻ khác ở lại cùng hắn đối phó Bàng Lỗi. Động Song Lang và đảo Mắt trái có một đường ngầm dưới đất, đây là chuyện mọi người đều không tưởng tượng được, sau này lúc kiểm tra mới có phát hiện... Kết quả cuối cùng thế nào, cô không dám tưởng tượng tiếp.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn chỉ biết rằng nếu sự việc lặp lại lần nữa, cô vẫn lựa chọn cùng Thích Nguyệt đột nhập Đội Băng, cho dù đây là quỷ kế của Thiết Lang. Kết quả hiện tại tuy rằng không hoàn toàn lý tưởng, nhưng ít nhất bọn họ đã diệt trừ một tên làm ô nhiễm xã hội.

Nhưng có một chuyện cô còn chưa rõ. Thiết Lang bị bắt, 0110 vượt ngục không thành, máy bay đạo vong bị cảnh sát tập kích. 0110, hắn ta thật sự chết rồi sao?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Triền Miên Sau Trận Sinh Tử

Mặt trăng lên cao, ánh trăng xám bạc xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Tang Cẩn nằm trên giường, hai mắt vẫn mở. Cô nhìn ra bầu trời rộng lớn bên ngoài, đã lâu rồi ánh trăng mới tròn mới sáng như vậy, áp lực nặng nề gần một tháng nay cuối cùng cũng giãn ra chút ít.

"Tiểu Vạn ngủ rồi sao?" Phía sau truyền tới giọng nói quen thuộc, dịu dàng như ánh trăng, mát lạnh như trời đêm.

"Ừm, ngủ rồi..."

Người đàn ông như cố ý trêu đùa, nhích người tới cắn vành tai cô rồi nhanh chóng buông ra, đôi môi dừng trên cổ, một đường đi xuống hôn môi, cánh tay vốn đặt trên thắt lưng mỗi lúc một dùng sức vuốt ve cơ thể.

Trái tim thình thịch mà đập, Tang Cẩn cảm nhận được thắt lưng áo ngủ bị lỏng, hai tay liền cản anh lại: "Bàng Lỗi, em sợ vết thương của anh chưa lạnh..." Trong lòng tuy cũng chờ mong, nhưng cô sợ.

Bàng Lỗi không nói gì, chỉ tiếp tục hôn cô, bàn tay vẫn cởi bỏ thắt lưng áo ngủ, bàn tay nóng bỏng đi vào vuốt ve bụng của cô, sau đó từ từ đi lên, nhẹ nhàng xoa bóp bầu ngực đẫy đà.

Khiêu khí cô khiến cơ thể nóng lên, khát vọng quen thuộc ở đâu đó sâu thẳm trong lòng lại dần bộc phát.

https://thuviensach.vn

Một tháng này, từ Thái Lan trở về, Bàng Lỗi chưa từng về chung cư. Anh trực tiếp đem số điện thoại bàn chuyển tới chung cư. Đương nhiên, một tháng này hai người mỗi tối đều ngủ với nhau nhưng không làm gì cả. Anh bị thương, cô không dám để anh làm bậy.

Tuần này, vết thương của anh cũng gần hồi phục, dục vọng lại đặc biệt mãnh liệt, mỗi tối đều muốn châm ngòi cô một phen.

Giờ khắc này... Anh thật sự không muốn dừng lại giữa chừng, cả người nhích tới kéo cô nằm thẳng lại, anh xoay người leo lên, bàn tay rộng lớn không ngừng vuốt ve cơ thể người phụ nữ bên dưới.

Anh không hôn cô, cũng không giống trước kia giúp cô cởi quần áo.

Cả người Tang Cẩn mỗi lúc một khó chịu, trái tim đập mạnh liên hồi, lồng ngực như có tảng đá đè nặng khiến hô hấp không được bình thường.

"Bàng Lỗi... Em nóng..." Cô rốt cuộc cũng nhịn không được mà nói chuyện.

Bàng Lỗi cắn xuống xương quai xanh của cô, sau đó ngẩng đầu: "Anh biết." Anh dừng một lát, lại hỏi, "Cho nên... Chúng ta sẽ làm gì tiếp đây? Tiếp tục dưỡng thương?"

"..." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Tang Cẩn dở khóc dở cười, đương nhiên biết anh đang cố tình làm mình khó chịu.

Cô không trả lời, anh cũng không nói, hai người cứ nhìn nhau, ánh mắt như cao su dính chặt.

Sức nặng trên người Tang Cẩn đột nhiên nhẹ đi, anh buông cô ra, bàn tay nóng bỏng vuốt ve hai chân thon dài của cô, thân thể kề sát, từ từ đi lên.

https://thuviensach.vn

Trước mặt đã dần mơ hồ, sống lưng đột nhiên nóng lên. Là tay anh kéo mông cô hướng lên, anh cũng khom người, ra sức đi vào trong cô.

"Ưm..." Tang Cẩn cắn môi, khắc chế bản thân phát ra tiếng rên rỉ.

Cô không ngờ anh lại đột nhiên trực tiếp như vậy, quần áo trên người còn chưa cởi ra hoàn toàn, anh đã hoàn toàn chiếm giữ không gian kỳ diệu sâu thẳm trong cô.

Anh dừng một lát, một tay chống bên người cô, tay còn lại giúp cô lau mồ hôi trên tóc, nỉ non gọi: "Đinh Đinh..."

Cả người Tang Cẩn không còn sức lực, ngay cả nói chuyện cũng không thể, chỉ biết hướng anh mỉm cười.

"Cảm ơn em." Nói xong, anh liền hôn cô. Ba chữ "Anh yêu em" anh không nói ra mà trực tiếp thể hiện hành động.

Vượt qua kiếp nạn lần này, Bàng Lỗi cảm thấy ba chữ "Anh yêu em" này có chút trống rỗng, cơ hồ cũng có chút bất lực. Anh không thể đúng lúc xuất hiện ngay lúc cô gặp nguy hiểm, không thể ngăn cản bi kịch xảy ra... Giờ phút này nghĩ lại, anh thật muốn cảm ơn cô, cảm ơn vì cô còn sống, để anh còn có thể giống như bây giờ, hôn cô, có được cô.

Anh không dám tưởng tượng trong lần truy bắt này, nếu không có cô kết quả sẽ thế nào. Nếu mất đi cô, tương lai của anh có phải cũng theo đó mà chấm dứt không?

Bàng Lỗi càng nghĩ càng trở nên kích động, cũng càng cảm thấy sợ hãi, hai tay ôm cô bất giác siết chặt, tốc độ ra vào càng kịch liệt hơn.

Tang Cẩn nhận ra cảm xúc của anh, hai tay nhỏ dài như cành liễu ôm chặt cổ anh, mạnh mẽ đáp lại nụ hôn nóng bỏng.

https://thuviensach.vn

Cô cũng như anh, không dám nghĩ lại. Nếu anh không một mình đơn đả độc đấu với Thiết Lang, hắn ta khẳng định sẽ tiếp tục trốn tránh thế giới, xây dựng vương quốc thuốc phiện làm hại xã hội.

Áp lực tồn đọng quá lâu, cũng có lẽ vì đã trải qua đau khổ sinh tử, giờ phút này, cả hai đều vô cùng kích động.

Nếu có thể, bọn họ đều hi vọng cuộc sống vĩnh viễn hạnh phúc như vậy.

Tang Cẩn không biết bọn họ quấn quýt bao lâu, mãi đến khi quần áo đã ướt đẫm mồ hôi anh vẫn chưa dừng.

.....

Hôm sau, thời điểm tỉnh lại, Tang Cẩn phát hiện người đàn ông bên cạnh đang nhìn chằm chằm mình. Anh nhếch môi, đột nhiên nói: "Cô gái phúc hắc (1), em dậy rồi."

(1) phúc hắc: bụng dạ đen tối

"..." Tang Cẩn bị bộ dáng nghiêm túc lạnh lùng của anh mà nói ra câu hài hước như vậy, nhịn không được mà vùi đầu cười rộ lên, qua một lúc mới ngẩng đầu nhìn anh: "Chúng ta đều vậy."

Hai người đương nhiên biết đối phương đang nói cái gì. Cả người Tang Cẩn nóng lên, khuôn mặt trắng nõn của anh cũng đột nhiên ửng đỏ như ánh bình minh.

Cả người anh đưa về trước để cô dựa vào, hai tay vuốt ve mái tóc của cô. Đảo mắt, anh lại cắn môi cô, nhẹ nhàng mút vào.

Tình khúc sớm tối ngọt ngào lại mở ra lần nữa.

.....

https://thuviensach.vn

Lúc Tang Cẩn tỉnh dậy thì trời đã sáng, bên cạnh vẫn không có ai. Cô nhanh chóng xuống giường, vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi xuống lầu. Chuyện khiến cô kinh ngạc chính là hai người đàn ông đang ngồi trong phòng ăn.

Cô vừa xuất hiện, Tang Cẩn liền lên tiếng: "Chị, em muốn ăn trứng gà, chị bóc vỏ cho em đi." Cậu vừa nói vừa đứng dậy, kéo cô về phía của mình.

Bàng Lỗi ngồi đối diện, đang lột vỏ trứng gà thì cũng đứng dậy, muốn kéo cô về với mình, đồng thời trách cứ Chu Tiểu Vạn một câu: "Cậu không có tay hả? Tự mình bóc vỏ không được sao?"

"Em muốn chị ấy làm, anh quản được sao?" Chu Tiểu Vạn cố ý không nhường. Cậu vẫn đang giận Bàng Lỗi lần hành động này không nên để Thích Nguyệt đi đối phó Hồng Sơn Tước, còn mình ở lại làm hậu phương.

Bàng Lỗi đương nhiên có lý do của mình, anh cho rằng nhiệm vụ cách sắp xếp nhiệm vụ của mình không sai, nếu có ba cường địch, anh, Chu Tiểu Vạn, Thích Nguyệt lần lượt đối phó với 0110, Thiết Lang, Hồng Sơn Tước. Nếu 0110 không xuất hiện, một mình anh sẽ xử lý Thiết Lang, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt cùng nhau đối phó Hồng Sơn Tước. Đây là suy nghĩ của anh.

Nhưng thực tế lại phát sinh bất ngờ, Thích Nguyệt tự ý hành động, phá rối kế hoạch của anh. Hơn nữa Thích Nguyệt lựa chọn cùng Hồng Sơn Tước đồng quy vu tận, tránh khỏi bi kịch lớn hơn xảy ra phía sau. Nếu không, nơi Hồng Sơn Tước phá hủy rất có khả năng không phải toàn bộ động Song Lang, mà là cả ngọn núi Song Bạch.

Tang Cẩn thấy hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc đẩy tay bọn họ, tự mình ngồi xuống ở giữa: "Hai người muốn ăn trứng gà thì tự mình lột đi, ai lột người nấy ăn." Cô vừa nói vừa lột vỏ trứng gà, sau đó trực tiếp bỏ vào miệng mình.

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông nhìn cô ăn trứng, không ai nói gì, đều tự ăn bữa sáng.

Ăn xong, Chu Tiểu Vạn nhìn nhìn chằm chằm vào mặt bàn, nói: "Chị, hết hôm nay em sẽ dọn đi, sau này ở một mình chị nhớ cẩn thận."

"Sao thế? Em ở đây không phải rất tốt sao?" Tang Cẩn buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn cậu. Không cần nghe câu trả lời cô cũng biết, đứa em trai của mình sợ nhìn vật nhớ người.

"Nơi này đâu đâu cũng là hình bóng của cô ấy, em chịu không nổi." Hai mắt Chu Tiểu Vạn ửng đỏ, cậu lập tức quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chu Tiểu Vạn biết cho dù bản thân có nhớ thế nào thì cô ấy cũng không thể sống lại, chính cậu cũng không thể tiếp tục đắm chìm trong quá khứ.

Chu Tiểu Vạn đương nhiên cũng biết, mặc kệ hắn nghĩ như thế nào lưu lại về của nàng tất cả, nàng cũng không khả năng sống thêm lại đây, hắn cũng không thể vẫn đắm chìm ở trong trí nhớ. Tối thật đáng buồn là, trong trí nhớ kỳ thật cái gì cũng không có, trận này còn không có tới kịp nói bắt đầu, cũng đã chấm dứt tình yêu, thủy chung chỉ có hắn một người, từ trước là như thế này, về sau cũng là như thế.

Hắn mỗi lần nghĩ vậy dạng tàn khốc chuyện thật, liền hận không thể thời gian có thể đảo lưu, đi song lang động nhân, không phải nàng, mà là hắn. Hắn hiện tại cảm giác, nguyên lai sinh không nhất định so với tử dễ chịu. Nếu có thể lấy mạng đổi mạng, hắn nguyện ý dùng hắn tử, đổi của nàng sinh. Hắn vốn chính là đã chết người.

Bằng Lỗi nhìn vẻ chán nản của cậu liền kêu Tang Cẩn lên lầu trước. Cô vừa đi, anh lập tức vào thẳng chủ đề.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Vạn, cho dù cậu hận tôi, tôi cũng phải nói cậu nghe một sự thật. Cái chết của Thích Nguyệt, chính cô ấy cũng có một phần trách nhiệm. Cô ấy tự ý hành động, nếu không phải có chị cậu đi theo, rất có khả năng một trăm con tin này đã cùng chết, thậm chí là đại đội của cục trưởng. Nếu chị cậu không đi cùng, bọn họ không thể nào biết được chân tướng. Lần này cho dù vào động Song Lang gặp nguy hiểm, Lão Bài sẽ lập tức phái người chi viện, tất cả đều dựa theo kế hoạch của trước đây mà thực hiện. Nhưng hậu quả cậu có từng nghĩ tới không? Tại thời điểm cuối cùng, Thích Nguyệt lựa chọn hy sinh, nếu không phải cô ấy, chính chị cậu sẽ là người làm, cả hai người, có gì khác nhau? Cảnh sát vốn là nghề nguy hiểm, nếu vẫn không thể chấp nhận kết quả này, cậu có thể đổi sang nghề khác. Nếu còn muốn ở lại, đừng bày ra bộ dáng này nữa."

Chu Tiểu Vạn bị anh nói trúng chỗ đau, nước mắt lại không chế không được mà bắt đầu chảy xuống, nhưng ngoài miệng cậu vẫn ương ngạnh: "Em cũng không nói muốn chị đổi Thích Nguyệt về, em sao có thể vô liêm sỉ vậy chứ? Em là đang tức giận, anh vì cái gì mà không cho em đi?"

"Tiểu Vạn, nếu tôi biết kết quả như vậy, các cậu không cần đi, tôi đi!" Bàng Lỗi đột nhiên đứng dậy, "Tôi biết cậu rất buồn, tôi cũng vô cùng khó chịu. Nhưng như vậy có giải quyết được gì? Cha mẹ cậu chết thế nào, hung thủ còn chưa bắt được. Nếu cậu cảm thấy chuyện này nên để chị mình giải quyết, còn mình tiếp tục suy sụp, vậy cậu không đáng làm đàn ông."

Nói xong, Bàng Lỗi ra khỏi phòng ăn, lên lầu.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Biển Hoa Thần Bí

Bàng Lỗi lên phòng ngủ lầu ba thì thấy Tang Cẩn ngồi đọc sách trên sô pha.

Cô thấy anh ngồi xuống cạnh mình, biểu cảm lạnh lùng, thoạt nhìn không được vui vẻ. Cô lập tức buông cuốn sách trong tay xuống: "Anh nói gì với Tiểu Vạn? Nó sao rồi? Đi rồi sao? Em đi xem nó." Nói xong, cô đứng dậy, chuẩn bị xuống lầu.

Bàng Lỗi kéo cô ngồi xuống, hai tay nắm lấy vai cô, ánh mắt nghiêm khắc: "Em có biết vì sao cậu ấy yếu ớt vậy không? Là vì em quá chiều cậu ấy. Tiểu Vạn không phải đứa trẻ 3 tuổi, không phải chuyện gì cũng cần em đi theo."

Tang Cẩn nhịn không được mà biện bạch: "Thích Nguyệt không còn nữa, Tiểu Vạn chắc chắn sẽ rất đau khổ. Đây là chuyện thường tình, sao có thể nói là yếu ớt? Nó là em trai em, nó đau lòng, em cũng vậy."

Trầm tư một lát, anh cầm tay cô đặt lên ngực mình. Tim anh đập rất nhanh, dường như có chút kích động: "Có một chuyện anh chưa nói với em. Quá trình thu dọn núi Song Bạch, đám người Lão Bài không phát hiện thấy thi thể của Thích Nguyệt và Hồng Sơn Tước. Động Song Lang và đảo Mắt trái có địa đạo, Thích Nguyệt không biết nhưng Hồng Sơn Tước chắc chắn sẽ rõ. Nếu Hồng Sơn Tước có thể theo địa đạo bỏ trốn, Thích Nguyệt đương nhiên không phải kẻ ngốc, cô ấy chắc chắn sẽ đi theo. Cho nên..."

"Cho nên Thích Nguyệt chưa chết!" Tang Cẩn kích động, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, "Sao anh không nói sớm? Tiểu Vạn biết chắc chắn

https://thuviensach.vn

sẽ rất vui.... Không được..." Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lập tức phủ định ý tưởng này, "Không thể để nó biết, hiện tại cảm xúc của nó không ổn định, nếu nó biết, chắc chắn sẽ vào động Song Lang tìm người, bên trong nói không chừng còn có bom chưa được xử lý."

"Em biết thì tốt. Lão Bài trước kia ở trong quân đội, kỹ năng phá bom chắc chắn không thua chuyên gia. Việc này cứ giao ông ấy xử lý. Chu Tiểu Vạn là đàn ông, không phải đứa trẻ, em phải tin cậu ấy có khả năng chấp nhận nổi đau sinh ly tử biệt này. Ai rồi cũng sẽ có lúc như vậy, chẳng lẽ cậu ấy là ngoại lệ sao?"

Tang Cẩn không thể không thừa nhận lời anh nói rất có lý, cũng rất phục việc anh sắp xếp. Một tháng này, anh chắc chắn chưa từng buông bỏ chuyện đi tìm Thích Nguyệt, ngay thời điểm mọi người chỉ lo chữa trị vết thương, anh vẫn cố gắng duy trì lý trí và sự bình tĩnh.

Cô nhịn không được mà hôn anh một cái, kết quả lại châm ngòi lửa, người đàn ông nhanh chóng khóa giữ cô.

Hai người bắt đầu quấn quýt không rời. Nhưng trước khi trận chiến xảy ra trên giường, cô đã kịp dừng lại.

"Chúng ta đi leo núi đi. Thời tiết hôm nay tốt như vậy, vùi đầu ở nhà thật quá lãng phí. Gọi Tiểu Vận đi cùng đi, em sẽ nghĩ cách giữ cậu ấy ở lại. Bên nhà họ Chu chỉ có một phòng, cậu ấy trở về chắc chắn sẽ cảm thấy phiền hơn."

Bàng Lỗi bất mãn: "Thật bất công, em có thể phân chia đồng đều không? Yên tâm, cậu ấy sẽ không về, bởi vì còn một chuyện cậu ấy chưa làm xong."

"..." Tang Cẩn không biết thế nào mới là phân chi đồng đều. Cuộc sống hiện tại của cô chỉ có hai người đàn ông quan trọng, cô bất công khi nào chứ?

https://thuviensach.vn

Tuy nói vậy nhưng Bàng Lỗi vẫn đứng lên: "Anh đi thay quần áo."

Thời điểm thay đồ anh chưa từng lảng tránh cô, thậm chí còn cố ý giữ cô ở cạnh, để cô thưởng thức dáng người mê hoặc của anh.

Tang Cẩn lúc này đã hình thành thói quen, không còn xấu hổ như khi trước. Cô giúp anh cởi đồ, nhìn vết sẹo trên bả vai anh, cô nhịn không được mà nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ban ngày ban mặt, em có còn muốn đi leo núi không?"

Tang Cẩn cười cười, lập tức dừng lại, vội vàng giúp anh mặc áo sơ mi trắng.

Cô đột nhiên nhớ lại vấn đề từng hỏi anh, 0110 thật sự chết rồi sao, anh không trả lời, chỉ nói đang chờ xác nhận. Cô giúp anh thắt nút áo cuối cùng, lại hỏi: "Máy bay rơi bên Mỹ, người bên trong xác nhận là 0110 sao?"

"Thân Đồ Toàn, đây là tên ghi trên hồ sơ, nó có phải tên thật hay không hiện tại vẫn chưa biết. Cục trưởng đã lục lại hồ sơ vụ án, hắn chính là sát thủ hoa dâm bụt trong truyền thuyết, ngoại trừ vụ mất tích của Dương Uyển, án mạng cả nhà họ Đinh hiện tại coi như nằm trên đầu hắn." Bàng Lỗi kéo cô ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang.

"Vụ án cả nhà họ Đinh, hung thủ là hắn sao? Đây là cục trưởng nói, nhưng vụ án được lật lại lại kết án vậy ư?"

Một tháng này, vụ án của nhà họ Đinh rốt cuộc cũng được phép điều tra trở lại, cô còn thầm cao hứng, không ngờ kết quả lại nhanh như vậy. Cô càng không ngờ hung thủ từ cha cô, Đinh Vũ Kiều, trong nháy mắt đã biến thành Thân Đồ Toàn. Trong quá trình thẩm tra, cô hoàn toàn không biết gì cả.

https://thuviensach.vn

Bọn họ xuống thư phòng lầu hai, bên trong, Chu Tiểu Vạn đang viết gì đó trên bản trắng. Tang Cẩn đến gần, cả bảng trắng đều bị viết đầy chữ:

01/01, 10h sáng, cầu Thanh An thông xe; 12h, cầu sụp, thương vong vô số.

Buổi chiều, Tang Vũ Kiều có việc rời khỏi nhà, chuyện gì? Đinh Mai và Đinh Đinh ở bệnh viện, Đinh Tĩnh Xu và Đinh Đường ở nhà, có khách đột nhiên tới chơi, người đó là ai?

Buổi tối, án diệt môn cả nhà họ Đinh xảy ra, hung thủ là ai? Tang Vũ Kiều gieo mình từ cầu xuống, nguyên nhân? Khoảng thời gian từ lúc rời nhà tới nhảy cầu, xảy ra chuyện gì?

Đêm khuya, năm người nhà họ Đinh bị chôn, là ai?

...

Kết quả điều tra, hung thủ: Sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt, Thân Đồ Toàn?

Tang Cẩn đọc hết tới dòng cuối cùng, vấn đề này chính là câu hỏi cô vừa thắc mắc với Bàng Lỗi. Dấu chấm hỏi rất rõ thoạt nhìn vô cùng rõ ràng.

Bên trên còn viết rất nhiều chi tiết xảy ra tại thời điểm vụ án diễn ra, ví dụ như, tại sao lúc giết người, hung thủ lại thì thầm trong miệng như ca hát.

Tang Cẩn nhìn cái tên bài hát, Thải liên nữ, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh mẹ mình hát bài này, trong lòng đột nhiên đau đớn. Cô nhìn Chu Tiểu Vạn, sắc mặt cậu cũng tái nhợt không chút huyết sắc, trên trán còn ướt đẫm mồ hôi.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Vạn, em ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi." Cô kéo cậu ngồi xuống sô pha.

Bàng Lỗi ngồi phía đối diện, lật hồ sơ trong tay xem: "Cậu gấp như vậy làm gì?" Lúc sáng mới nói chuyện một chút, hiện giờ xem ra đã có tác dụng, nhưng tác dụng lại quá mạnh, anh sợ Chu Tiểu Vạn sẽ đi tới hướng cực đoan khác.

"Tên Thân Đồ Toàn này rốt cuộc từ đâu tới? Hắn vì sao vừa thành hung thủ thì chết? Đây là trò đùa quỷ quái gì vậy?" Chu Tiểu Vạn tức giận, "Nếu thật sự là hắn giết người, có chết em cũng phải tìm ra thi thể, nghiền xương hắn thành tro."

Tang Cẩn đứng dậy rót cho cậu ly nước. Cậu uống xong, lại tiếp tục: "Boss, em muốn đi Mỹ, cho dù máy bay có rơi thì thi thể chắc chắn vẫn tìm được. Em muốn xác nhận xem người bên trong có phải Thân Đồ Toàn không."

Bàng Lỗi từ chối: "Tôi đi Mỹ để thăm người nhà. Cậu muốn đi cùng tôi hả? Cậu định xác nhận thế nào? Chúng ta không có tài liệu về Thân Đồ Toàn, kết quả hiện tại mà cậu thấy chẳng qua là thứ mẹ tôi muốn nhìn, không có ý nghĩa."

Tang Cẩn cả kinh: "Ý anh là 0110, không đúng, Thân Đồ Toàn còn sống?" Tuy cô có nghi ngờ như vẫn tìm được chứng cứ, "Hắn cố ý vượt ngục lúc chúng ta truy bắt Thiết Lang, chẳng lẽ là vì dời tầm mắt của cảnh sát, nhân cơ hội mà bỏ trốn sao?"

Bàng Lỗi vẫn nhìn chằm chằm hồ sơ trong tay: "Thân Đồ Toàn không chỉ lợi dụng Thiết Lang, hắn lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng."

Tang Cẩn cẩn thận suy nghĩ lời anh nói: "Theo lời của đội đặc công truy bắt tội phạm, bọn họ nói tận mắt thấy hắn bỏ trốn trên đường từ ngục giam tới bệnh viện, cũng tận mắt thấy hắn leo lên máy bay. Cuối cùng tại

https://thuviensach.vn

biên giới của Mỹ và Mexico, đội đặc công đã bắn hạ máy bay của đào phạm. Thân Đồ Toàn có phải lợi dụng cảnh sát ở đó, biểu diễn tiết mục kim thiền thoát xác (1) không?"

(1) Kim thiền thoát xác: kế thứ 21 trong 36 kế của Binh pháp Tôn Tử, hàm nghĩa ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp.

Tang Cận cẩn thận nghĩ nghĩ hắn trong lời nói,"Dựa theo đuổi bắt đào phạm đặc công đội cách nói, bọn họ tận mắt đến Thiết Lang từ ngục giam chuyển dời đến bệnh viện trên đường trốn đi, cũng tận mắt đến hắn lên máy bay. Cuối cùng ở Mỹ quốc cùng Mexico biên giới, đặc công đội đem đào phạm máy bay đánh rơi. Thân Đồ Toàn có phải hay không phải đã ở lợi dụng cảnh sát, biểu diễn kim thiền thoát xác tiết mục?"

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn cô, gật đầu: "Kim thiền thoát xác, nói hay lắm."

Cô cười cười. Thiết Lang thậm chí từng có suy nghĩ lợi dụng Bàng Lỗi làm việc cho mình, chẳng lẽ đây cũng là mưu kế của Thân Đồ Toàn lợi dụng Thiết Lang để đối đầu với cảnh sát sao?

Thân Đồ Toàn này rốt cuộc là người thế nào, một mình hắn vì sao có thể quấy rối một phương, trong đó hắn đóng vai trò gì nữa? Nếu mạnh như vậy, hắn vì sao phải lãng phí mười mấy năm ở trong từ?

"Hắn biểu diễn cho ai xem?" Chu Tiểu Vạn đột nhiên hỏi.

"Có người muốn thấy kết quả như vậy. Hắn tới đây người đó tự nhiên sẽ biết. Đi thôi, đi leo núi." Bàng Lỗi khép hồ sơ trong tay lại, đi tới trước mặt Tang Cẩn, kéo cô đứng lên.

Tang Cẩn đứng dậy, muốn kéo Chu Tiểu Vạn đi cùng: "Đúng vậy, thiếu chút nữa là quên. Tiểu Vạn, em theo bọn chị leo núi đi, đừng vùi đầu

https://thuviensach.vn

ở nhà thế."

Chu Tiểu Vạn lập tức tránh ra: "Hai người đi leo núi đi, em đi theo làm gì? Có người xem em không vừa mắt, em tự mình hiểu lấy. Em ở nhà ngủ, mơ giấc mơ của em, hai người đi leo núi của hai người đi, tạm biệt."

Tang Cẩn còn chưa giải thích thì cậu đã chạy về phòng mình. Cô không gọi cậu, còn Bàng Lỗi bên cạnh lại giục cô, kéo cô xuống lầu.

Bọn họ vừa rời đi Chu Tiểu Vạn lại chui về thư phòng, tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Thích Nguyệt, chờ vụ án của nhà họ Đinh kết thúc, tôi sẽ đi tìm cô, tôi nhất định sẽ tìm được cô!

Trong lòng thầm thề như vậy, Chu Tiểu Vạn nhắm mắt, tiếp tục nhớ lại ký ức đáng sợ này.

Tang Cẩn và Bàng Lỗi đương nhiên không biết Chu Tiểu Vạn một mình ở trong thư phòng làm việc. Đôi lúc cô nghi ngờ, liệu Chu Tiểu Vạn cũng nghĩ Thích Nguyệt còn sống hay không? Nhưng nếu cậu ấy nghĩ tới thì sao có thể lý trí giống bây giờ được. Mặc kệ tương lai có tìm được cô ấy hay không, với cậu ấy mà nói có hi vọng vẫn tốt hơn tuyệt vọng.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô cũng cảm thấy dễ chịu đi.

Chiếc xe nhanh chóng chạy tới chân núi.

Đỗ xe xong, bọn họ bắt đầu xuất phát. Ngay từ đầu, Tang Cẩn còn lo vết thương sẽ ảnh hưởng tới Bàng Lỗi, nhưng kết quả phát hiện, cô hoàn toàn sai lầm.

Anh đi rất nhanh, trên mặt đất bằng phẳng đã thế, khi leo núi cũng không khác mấy. Cô cố gắng đuổi theo, cuối cùng cô thật sự không đi nổi,

https://thuviensach.vn

đành để anh đi trước, cô đi sau.

Tang Cẩn đi tới giữa đường thì dừng lại, trong lúc vô tình cô phát hiện giữa hai ngọn núi có một bãi đất trống, phong cảnh vô cùng kỳ lạ.

Dưới bầu trời trong xanh, hoa dâm bụt nở rộ, từ xa nhìn lại rất giống một biển hoa bao la.

Trong lòng không khỏi khó chịu, vì sao ở nơi bí ẩn này lại có nhiều hoa dâm bụt như vậy?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Nhớ Lại Hiện Trường Năm Xưa

Hiện tại người cõng cô là người cô yêu.

Gió núi thổi đến mang theo hương hoa.

Giữa rừng hoa Tang Cẩn mơ hồ thấy một người đội mũ rơm ở xa, tuy không nhìn rõ diện mạo nhưng cô chắc chắn đó là đàn ông. Nhìn thân hình đó, cô đột nhiên nhớ tới một người.

Cô muốn đi tới xem nhưng lại nghe tiếng Bàng Lỗi gọi, ý niệm trong đầu chỉ đành gác bỏ, tiếp tục leo núi. Từ đây lên đỉnh còn khoảng một phần ba lộ trình, cô không đi nổi nữa, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển.

"Mệt vậy sao?" Bàng Lỗi cũng cúi người, một tay chống đầu gối, tay còn lại vỗ lưng cô, "Mệt thì phải nói gì ngọt ngào chứ."

"Anh có thấy phiền không vậy? Không phiền thì cõng em đi." Cô nghe hiểu ý anh, lập tức đứng dậy, chờ anh cõng cô.

Bàng Lỗi khẽ cười, anh đứng, hôn xuống trán cô một cái: "Nếu muốn rèn luyện sức khỏe thì tự mình đi đi, anh sẽ ủng hộ tinh thần cho em." Nói xong, anh xoay người tiếp tục đi.

"..." Nhìn sống lưng anh, Tang Cẩn giận tới nghiến răng. Anh nói vậy không phải vô nghĩa lắm sao, còn khiến cô chờ mong anh chủ động cõng nữa. Bất đắc dĩ, cô chỉ đành tự mình tiếp tục đi lên.

https://thuviensach.vn

Tới đỉnh núi, cả người cô đã mệt nhũn ra, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cô trực tiếp ngồi xuống đất, ngẩng đầu nhìn người đàn ông khoanh tay, sống lưng thẳng đứng như cây cổ thụ ngang nhiên đang quan sát thành phố Thanh An. Cô ngồi dưới đất một lát rồi đứng lên, đi tới cạnh anh, cùng nhìn bốn phía.

Ngọn núi này không tính là cao, nhưng từ vị trí này bọn họ có thể quan sát toàn bộ diện mạo của thành phố. Nhìn ra xa, nhà cao tầng rậm rạp. Sông Thanh An chia thành phố làm hai, một nửa là thành phố cũ, một nữa là thôn Thanh An, mà hiện tại là trấn Thanh An. Xa hơn là khu công nghiệp mới.

Tang Cẩn vẫn nhớ mười năm trước đây, khắp thôn Thanh An đều là đồng ruộng, nhưng hiện tại, tất cả gần như bị các tòa nhà cao tần nuốt chửng. Cô lại nhớ Dương Thiển, cô ấy vốn là nông dân, nhưng trong một đêm, nông thôn biến thành thành thị, nông dân mất hết đất, không còn ruộng đất để cày cấy, cuối cùng đi theo con đường tội lỗi, ví dụ như, buôn bán thuốc phiện.

Tâm tình không khỏi mệt mỏi, nhưng cô không biết phải giải quyết vấn đề này thế nào.

"Sao em lại nghĩ tới việc Thiết Lang dùng bàn cờ và các nước đi để khống chế bom trong động Song Lang vậy?" Bàng Lỗi quay đầ, hai tay ôm chặt eo cô.

Cô đưa mắt nhìn ra xa: "Mã đi chữ Nhật, Tướng đi chữ Điền, đây là những gì anh nói em biết. Khi đó Dương Thiển có thuận miệng nói cô ấy không có việc làm nên mới đi tới con đường như thế. Ban ngày không có ruộng đất, em đoán đây là sách lược mà Thiết Lang dùng để mê hoặc bọn họ, sao với việc ngựa đi vạn dặm thì hắn ta khiến bọn họ nghĩ bản thân bất đắc dĩ nên mới làm công việc này, bọn họ không hề làm trái pháp luật."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Tang Cẩn nhịn không được bật cười, quay đầu nhìn anh: "Nếu dùng chữ Nhật theo nghĩa động từ, nó có thể dùng để mắng người, lúc đó có một câu của Dương Thiển đã dẫn dắt em suy nghĩ như vậy."

Bàng Lỗi nhíu mày: "Không sai, thật nhìn không ra em lại có sức tưởng tượng phong phú như vậy." Nếu không nhờ năng lực này, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Anh trầm tư một lát rồi bổ sung môt câu, "Đây có thể là do Thân Đồ Toàn thiết kế."

Tang Cẩn cả kinh: "Ý anh là cơ quan này của Thiết Lang đều do Thân Đồ Toàn làm ra? Vậy hắn chắc chắn có nghiên cứu về bom. Nếu hắn không chết mà quay về nước báo thù, sẽ rất nhiều người gánh chịu tai ương..."

Vụ án năm đó, trong hồ sợ hiện tại chỉ có cái tên của cha cô Tang Vũ Kiều và Thân Đồ Toàn. Một người chết, một người bị cho là hung thủ, nhưng chân tướng thế nào, Thân Đồ Toàn xuống tay với ai, lúc này bọn họ hoàn toàn không biết gì cả. Cô thật không dám tiếp tục suy nghĩ.

Bọn họ hóng gió một lát, Bàng Lỗi liền giục cô xuống núi.

Hai chân mặc dù đã rã rời nhưng Tang Cẩn vẫn đồng ý. Kết quả, cô vừa định xoay người, anh đã đi về phía trước, khuỵa gối: "Lên đi, anh cõng em."

Không đợi cô đồng ý, anh lui từng bước, hai tay trực tiếp kéo cô lên lưng anh, bọn họ bắt đầu xuống núi.

Cô ghé đầu lên lưng anh, hai tay nắm thật chặt bờ vai của anh. Anh đi rất nhanh, cô có thể cảm nhận được gió thổi bên tai, không khí có một hơi thở ấm áp như suối chảy thẳng vào tim cô.

Tang Cẩn nhớ khi mình còn nhỏ, ba cô cũng thường cõng cô như vậy. Giờ khắc này, cô cảm thấy bản thân trở về bản thân lúc mười tuổi, thời gian

https://thuviensach.vn

được cha mẹ yêu thương, nhưng phút chốc cô liền nhận ra, người hiện tại cõng cô là người cô yêu.

Cô đưa đầu về trước nhìn anh, tuy chỉ có thể nhìn thấy sường mặt nhưng vẫn có thể cảm nhận được ngũ quan anh tuấn, cung mày sắc bén của anh. Cô nhịn không được mà gọi một tiếng: "Bàng Lỗi."

"Hửm?" Anh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô.

Một tay cô đặt lên mặt anh, cả người đưa về phía trước, môi chạm môi anh.

Bàng Lỗi chờ cô tiếp tục tiến thêm một bước, kết quả, cô gái này như ốc sên vội vàng rụt đầu ra sau. Anh quay đầu đi về phía trước, phát hiện có người cũng đang leo núi. Lúc này, anh chỉ đànhh cõng cô tiếp tục đi xuống.

Dọc đường, có vài lần cô kêu anh buông cô, nhưng anh trực tiếp xem nhẹ. Cuối cùng, cô chỉ có thể từ bỏ ý định này. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, hàn huyên một hai câu, anh rốt cuộc cũng nhắc tới chuyện ngày mai về Mỹ. Tết này anh không về cùng người nhà của mình, chuyện này vẫn khiến cô băn khoăn trong lòng. Anh không nói quá nhiều, chỉ dặn cô trong thời gian này sau khi tan làm lập tức về nhà, đừng đi lung tung.

Xuống chân núi, anh vẫn không buông cô ra, kiên quyết cõng cô tới bãi giữ xe.

Bàng Lỗi mở cửa, để cô ngồi bên ghế phụ lại. Một tay anh đặt lên ghế, một tay đặt trên vai cô, hơi thở có chút gấp gáp.

Lúc này Tang Cẩn mới phát hiện trán anh lấm tấm mồ hôi: "Có phải mệt..." Câu tiếp theo lại bị anh nuốt lấy.

Cả người đột nhiên tiến lên hôn cô, thuận tay đóng cửa. Sau khi tiến vào anh mới phát hiện không gian chật chội bên trong căn bản không chứ

https://thuviensach.vn

nổi thân hình cao lớn của anh. Anh bế cô lên, để cô ngồi trên đùi mình, còn bản thân ngồi trên ghế. Tang Cẩn không biết anh định làm gì, hai tay chỉ biết ôm chặt cổ anh, đáp lại nụ hôn của người trước mặt.

Nụ hôn này lúc thì dịu dàng, lúc thì mạnh mẽ. Anh như muốn đòi thù lao cõng cô suốt cả đoạn đường, càng muốn trừng phạt sự trêu đùa của cô khi còn trên núi.

Nụ hôn vẫn chưa dừng lại.

Hai người hôn nhau không rời, mãi tới khi tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang. Bàng Lỗi nhận máy, thả cô về lại ghế, còn mình trực tiếp nhào qua ghế lái, nhanh chóng khởi động xe về nhà.

Bọn họ vừa về đã bị Chu Tiểu Vạn kéo vào thư phòng. Chu Tiểu Vạn gọi bọn họ về gấp là vì vấn đề mà cậu phát hiện.

"Boss, ngày 01/01, sau khi sự cố sập cầu xảy ra, buổi chiều hôm đó cảnh sát tại sao lại không tới hiện trường kiểm tra? Cục trưởng đâu?" Chu Tiểu Vạn chỉ vào dấu chấm hỏi lớn trên bảng.

Bàng Lỗi ngồi xuống sô pha, ngửa đầu dựa ra sau, nhìn Chu Tiểu Vạn: "Ai nói không có cảnh sát? Lúc đó Bàng Hâm có mặt nhưng bị cậu hiện tại xem nhẹ. Cục trưởng chắc là bị ai đó kéo đi nơi khác, rất có thể là cuộc họp khẩn cấp gì chăng. Vấn đề này cậu tạm thời đừng bới móc lên người ông ấy. Thứ nên cho ông ấy biết, bọn họ đều đã cho ông biết, thứ không nên, ông ấy sẽ không biết."

"Không đúng, Bàng Hâm chắc chắc không chỉ xuất hiện ở nơi xảy ra sự cố, anh ấy nhất định đã tới hiện trường. Như anh vừa nói, nếu cục trưởng xuất hiện ở cuộc họp khẩn cấp, vậy ông ấy hẳn đã đoán ra cả nhà họ Đinh sẽ xảy ra chuyện, ông ấy không tiện nên mới kêu Bàng Hâm đi. Em nhớ lần trước đi Mỹ, Bàng Hâm luôn lặp lại chuỗi số 544, 737, 57. Nếu anh

https://thuviensach.vn

ấy nói ngược, dãy số đúng sẽ là 75, 737,445. Liệu đó có phải là con số anh ấy thấy ở hiện trường không?"

"Vấn đề nằm ngay dãy số này, tôi đã mời chuyên gia cấp cao nhất thế giới nhưng bọn họ cũng không tìm ra hàm nghĩa bên trong. Sau đó tôi lại nghĩ, nếu dãy số do mẹ cậu để lại thì hẳn không phải mật mã cao thâm gì. Nhưng cụ thể nó là gì, hiện tại tôi chưa có đáp án." Bàng Lỗi đã nghiên cứu dãy số này rất lâu nhưng vẫn không có kết quả.

Tang Cẩn bất đắc dĩ gật đầu, cô quả thật cũng nghĩ không ra, dãy số này đại biểu cho thứ gì, thậm chí, nó là do mẹ cô hay hung thủ, người xử lý thi thể để lại, hiện tại cũng chưa thể đưa ra kết luận.

"Boss, vừa rồi anh nói cục trưởng thứ nên cho ông ấy biết, bọn họ đều đã cho ông biết, thứ không nên, ông ấy sẽ không biết là ý gì? Cái gì là nên biết? Cái gì là không nên?" Chu Tiểu Vạn quay lại ghế sô pha ngồi đối diện bọn họ.

Bàng Lỗi lấy hồ sơ vụ án cả nhà họ Đinh ra: "Tang Vũ Kiều bị buộc tội có hai nguyên nhân chủ yếu, trước khi xây dựng, địa chỉ cầu Thanh An cũ đã không thích hợp xây cầu, Tang Vũ Kiều sốt ruột muốn có công danh nên che giấu sự thật này, cho phép khởi công xây dựng. Trong quá trình đó, vì sơ ý, ông ấy viết sai vài chỗ từ 1 thành, chuyện này đồng nghĩa với việc khuếch đại trọng lượng cầu thực tế lên 7 lần, có bản thiết kế làm chứng. Những việc này cục trưởng biết, Lý Vệ Vĩnh cũng biết, bọn họ đều cùng nói như vậy."

"Không thể nào!" Tang Cẩn lập tức phản bác, "Ba em vốn muốn dẫn cả nhà sang Đức, bởi vì bên đó có một người bạn muốn ông ấy nhậm chức dạy học trong trường. Là mẹ em nói, gia đình đang đảm nhận việc xây cầu, đây là chuyện lớn nên phải cùng nhau tham gia. Hơn nữa, gia đình bọn em gần như là vì công ích. Ba em xem nhẹ hư danh, ông ấy càng không thể sơ ý. Người Đức nghiêm cẩn, đây là sự thật mọi người trên thế giới đều biết,

https://thuviensach.vn

mặc dù không phải người Đức nào cũng vậy, nhưng ông ấy du học ở Đức nhiều năm, tư duy chắc chắn chịu ảnh hưởng rất lớn."

"Vấn đề này hiện tại không phải điểm quan trọng. Hung thủ của vụ án cả nhà họ Đinh rốt cuộc có phải ông ấy, hay Thân Đồ Toàn không, bây giờ vẫn chưa thể kết luận. Cho nên trọng diểm hiện tại của chúng ta đã được Tiểu Vạn liệt kê ra, sau khi Tang Vũ Kiều rời khỏi nhà, ai đã tới nhà họ Đinh hành hung, còn khóa cả cửa. Nếu là người lạ, Đinh Tĩnh Xu chắc chắn sẽ không ngây ngốc lâu như vậy. Điều này chứng minh đó là người quen. Nhưng danh sách người dân trong thôn Thanh An anh đã âm thầm điều tra, trước mặt không tìm được kẻ khả nghi."

Tất cả mọi người?

Tang Cẩn nhìn anh, công việc này có bao nhiêu lớn? Một mình anh làm trong bao lâu mới hoàn thành?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ

"Bây giờ anh ở đâu, em tới gặp. Em có thứ này muốn đưa cho anh."

Ba người ngồi trong thư phòng thảo luận rất lâu, có nhiều vấn đề cũ đã tìm được đáp án, nhưng đồng thời cũng xuất hiện rất nhiều điều khả nghi mới.

Tang Cẩn thấy bọn họ không có ý định dừng, chỉ đành xuống lầu nấu cơm trước. Nấu cơm xong, cô đi lên kêu hai người bọn họ đi xuống. Trong khoảng thời gian dùng cơm này, bọn họ ăn nhanh như tàu siêu tốc, sau đó lại lên lầu tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Ngày hôm sau, Bàng Lỗi đi Mỹ, một tuần này cô và Chu Tiểu Vạn đều ở nhà, buổi sáng đi làm, buổi tối trở về, toàn bộ thời gian gần như dùng để tìm kiếm manh mối liên quan tới vụ án nhà họ Đinh.

Bọn họ muốn tìm những người trong thôn cũ nhưng lại phát hiện cách này rất khó thực hiện. Người lớn tuổi đa phần đều đã mất, những người còn lại đều nói mình không biết gì. Cuộc điều tra lại rơi vào ngõ cụt.

Thứ sáu, sau khi tan làm, chuẩn bị về nhà, Tang Cẩn nhận được một cú điện thoại. Nhìn cái tên trên màn hình, cô đột nhiên nhớ lại biển hoa khi leo núi, lập tức bắt máy.

Đầu bên kia truyền tới giọng nói lo lắng của Mãn Thành Uy: "Đinh Đinh... Tang Cẩn, Hiểu Duyệt có liên lạc với em không? Con bé mất tích hơn một tháng rồi."

https://thuviensach.vn

"Mất tích hơn một tháng?" Tang Cẩn hoảng sợ, Mãn Hiểu Duyệt rất ít liên lạc với cô, mỗi lần cô gọi cô ấy đa phần đều không được, "Sao anh không báo cảnh sát?"

"Lúc trước con bé cũng thường xuyên biến mất, không bao lâu sẽ tự mình về nhà. Anh thấy lần này không giống những lần đó. Lúc ở Thái Lan, em có gặp nó không?"

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại: "Không có, cô ấy cũng đi Thái Lan sao? Cô ấy tới đó làm gì?" Cô bỗng nhiên nhớ tới bàn cờ trong laptop của Mãn Hiểu Duyệt, chẳng lẽ cô ấy đi Thái gặp Thân Đồ Toàn?

Mãn Thành Uy thấy cô cũng không chuyện này nên hàn huyên thêm mấy câu rồi định tắt máy. Tang Cẩn gọi anh lại: "Thành Uy, bây giờ anh ở đâu, em tới gặp. Em có thứ này muốn đưa cho anh."

Anh không từ chối, hai người liền hẹn chỗ gặp mặt.

Tang Cẩn kêu Chu Tiểu Vạn lái xe đưa cô tới một quán cà phê ở trung tâm thành phố, sau đó kêu cậu về trước, lát nữa cô về nấu cơm cho ăn. Chu Tiểu Vạn không biết cô gặp ai, chỉ tưởng là đồng nghiệp lúc trước ở trường học nên không hỏi nhiều.

Tang Cẩn vừa vào quán đã thấy Mãn Thành Uy. Hai người chọn một góc rồi ngồi xuống. Nhân viên đưa bọn họ menu để gọi món, sau khi rời đi, Tang Cẩn lập tức lấy ra một chiếc hộp gấm trong túi đưa cho anh.

"Những thứ này có phải anh tặng em không?" Vì sao chứ?" Tang Cẩn đi thẳng vào vấn đề. Một năm về nước, cô luôn điều tra người tặng những viên đá hình hoa dâm bụt này. Hiện tại cô xác định người tặng là anh, chỉ là cô không rõ anh làm vậy vì mục đích gì.

Ánh mắt Mãn Thành Uy đảo qua hộp gấm trên bàn, biểu cảm trên mặt không chút ngạc nhiên: "Nếu đã thuộc về hai người, tại sao còn giữ lấy?

https://thuviensach.vn

Em và bà ngoại vì sao không mang ra tiệm cầm đồ đổi tiền để trang trải cuộc sống? Anh không có ý gì cả, chỉ sợ một người lớn tuổi cùng một đứa bé ở Đức sống sẽ khó khăn."

Nghe được câu giải thích, trong lòng có tư vị thế nào Tang Cẩn không nói nên lời, có nhiều chuyện tựa hồ đã được khai sáng, nhưng đầu óc cô lại nhanh chóng rơi vào mớ mây mù. Cô đột nhiên hoang mang: "Thành Uy, ba mẹ em có phải do anh an táng đúng không? Khi đó anh cũng biết đứa bé kia không phải em trai đúng không? Còn nữa, trong đó có một người nhưng không phải em, người đó rốt cuộc là ai? Thời điểm em an táng bà ngoại lại, trong mộ không có ai, tại sao vậy?"

Mãn Thành Uy lập tức nhìn cô: "Đứa bé đó không phải em trai em? Anh không biết, ý em là em trai em hiện tại vẫn còn sống?" Biểu cảm trên mặt, Tang Cẩn có thể nhìn ra anh không nói dối.

Tang Cẩn hiểu rõ con người của Mãn Thành Uy, anh sẽ không nói dối, nếu gặp phải những chuyện không muốn nhắc tới, anh sẽ lựa chọn trầm mặc. Như lần này, tuy anh thừa nhận việc bản thân tặng ngọc thạch, người nhà cũng là do anh sắp xếp, nhưng những chuyện khác, mặc kệ cô hỏi thế nào, anh hoặc sẽ trả lời không biết, hoặc sẽ im lặng.

Nghĩ với việc Mãn Hiểu Duyệt đột nhiên mất tích, Tang Cẩn biết anh cũng rất khó chịu nên không dám hỏi nhiều. Huống chi tất cả những việc anh làm đều vì muốn tốt cho cô. Năm đó vụ án cả nhà họ Đinh xảy ra, nếu không có anh, sự tình có lẽ đã không êm đẹp như vậy. Mặc dù đã rời Trung Quốc 15 năm, anh vẫn lo lắng cho cuộc sống của cô và bà ngoại bên Đức.

"Nhiều năm như vậy, anh vì sao không liên lạc với em và bà ngoại?" Giọng nói của cô tràn đầy phiền muộn.

Nếu liên lạc, anh đem chân tướng nói cho cô biết, kết quả liệu có giống bây giờ không? Trong lòng vô cùng khó chịu, anh vì cô làm nhiều

https://thuviensach.vn

chuyện như thế, nhưng cô có tài đức gì để anh hy sinh nhiều như vậy?

Mãn Thành Uy không trả lời vấn đề của cô: "Chuyện trong quá khứ mọi người không phải vẫn đào lại đấy sao? Cuộc sống hiện tại của em cũng rất tốt. Cái gọi là chân tướng, cho dù vạch trần được rồi thì có ý nghĩa gì?"

Tang Cẩn căng lớn hai mắt: "Sứ mệnh của cảnh sát là vạch trần chân tướng, sao có thể nói là không có ý nghĩa gì? Em không thể để cha mẹ mình chết không rõ ràng."

"..." Mãn Thành Uy không tiếp tục nói chuyện, tầm mắt nhìn ra cửa sổ.

Tang Cẩn có chút do dự, cô không biết có nên hỏi người ngày hôm đó mình gặp ở biển hoa là anh phải không? Cô nên nói với anh thế nào đây? Bởi vì tên của cô có nghĩa là hoa dâm bụt, cho nên cô kêu anh đừng đi ngắm loài hoa này sao? Như vậy có khác gì Trâu Nhã Mai vì cái tên này mà phản đối chuyện giữa cô và Bàng Lỗi chứ?

"Thành Uy, chuyện của Hiểu Duyệt bọn em sẽ xử lý, chắc chắn còn có hy vọng, anh đừng lo." Cô muốn tiếp tục vấn đề khi nãy, lại không biết phải nói thế nào, chỉ đành nhắc tới chuyện của Mãn Hiểu Duyệt.

"Thôi bỏ đi, đây lựa chọn của con bé, anh không thay đổi được. Em ăn chút gì đi."

Phục vụ đã món ăn lên, hai người cứ như thế mà im lặng dùng cơm.

Ăn xong, Mãn Thành Uy muốn đưa về, cô lại từ chối. Anh cũng không miễn cưỡng, chỉ nói một câu: "Tang Cẩn, tên của em khi đó vì quá vội vàng mà đổi, nếu em không thích thì cứ bỏ đi."

Tang Cẩn không nghĩ anh lại đột nhiên nhắc tới chị này, khi đó cô và bà ngoại vội vàng rời khỏi Trung Quốc, ngay cả tên cũng sửa. "Tang Cẩn",

https://thuviensach.vn

cái tên này lúc đầu cô quả thật không thích, chủ yếu là vì không thể chấp nhận chuyện thay tên đổi họ, nhưng dùng suốt mười mấy năm, nó rốt cuộc đã thành thói quen. Tên của cô là do anh đổi, hiện tại lại là chính anh đề xuất bỏ đi, anh là vì lo lắng cho cô, lo Bàng Lỗi để ý sao?

"Chờ vụ án nhà họ Đinh kết thúc, em sẽ khôi phục tên của mình, Đinh Đinh." Tang Cẩn không trực tiếp phủ nhận suy nghĩ của anh, chỉ cười nói, "Em còn nhớ tên của anh cũng là do em và bà ngoại đặt, chúng ta như vậy coi như hòa nhau."

Mãn Thành Uy lúc đầu tên Mãn Hiểu Uy, khi nhỏ, bà ngoại có dạy cô một câu thơ "Mãn thành yên thủy nguyệt vi mang, nhân ỷ lan chu xướng". Khi đó cô còn đùa nói tên chú Mãn phải là Mãn Thành Uy mới đúng, cái tên đó so với Mãn Hiểu Uy dễ nghe hơn nhiều. Kết quả, anh thật sự đi đổi tên của mình.

Mãn Thành Uy nhìn cô, rất muốn trả lời cô một tiếng nhưng không biết phải nói cái gì. Có lẽ đây là thứ duy nhất thuộc về bọn họ.

Lấy họ của anh, thêm tên của cô, hai tay nắm chặt, đi suốt cuộc đời... Có lẽ tình yêu này không thuộc về anh. Anh liệu có tư cách giữ lại cái tên này, giữ lại một chút tưởng tượng được sao?

Hai người rơi vào trầm mặc, cuối cùng tạm biệt nhau ở cửa quán cà phê.

Tang Cẩn kêu anh đi trước, anh thật sự lái xe đi, đi được một lát lại quay lại, nhìn cô lên xe.

Nhớ lại hôm tất niên đó, Mãn Thành Uy chưa kịp đưa cô tới trước cửa nhà thì cô đã xuống xe. Đang lúc quay đầu, từ kính chiếu hậu anh thấy có người đàn ông đứng chờ cô...

https://thuviensach.vn

Bóng đêm ngày càng bao trùm thành phố, ánh trăng mơ màng chiếu xuống làm không khí trở nên man mát.

Mãn Thành Uy lại lái xe chạy vòng vòng thành phố. Hai bên đường trồng đủ loại hoa tươi. Anh bỗng nhiên nhớ tới một chỗ. Dùng sức đạp phanh xe, chiếc xe lập tức lao nhanh đi, chẳng bao lâu đã ra tới ngoại ô.

Mãn Thành Uy dừng xe ở ven đường, xuống xe, đi vào vườn hoa trong sơn cốc.

Hoa dâm bụt nở rộ khắp thế giới quanh anh, nhưng trong cuộc sống này lại không có em.

Vĩnh viễn không có được.

.....

Tang Cẩn về tới nhà liền lên thư phòng. Chu Tiểu Vạn trước sau một mình ngồi viết vẽ gì đó. Cô hỏi cậu ăn cơm chưa, cậu lại kêu cô đi ngủ trước. Cô nhìn đồng hồ, sau đó kiên quyết lôi cậu về phòng nghỉ ngơi.

Tự cô cũng về phòng của mình, tắm rửa rồi leo lên giường. Vừa nhắm mắt lại, cô liền cảm thấy bản thân hình như có chuyện chưa làm xong. Đúng rồi, hôm nay người đàn ông đó chưa gọi cho cô!

Đang nghĩ tới vấn đề này, chuông di động lập tức vang lên, cô ngồi dậy lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn màn hình, nhịn không được mà cười.

Điện thoại vừa thông, đầu bên kia liền truyền tới giọng nói quen thuộc: "Em ngủ chưa? Hôm nay anh ở nhà Bàng Miểu có chút chuyện, chị ấy bị tình nghi là hung thủ giết người." Anh lập tức giải thích lý do không gọi cho cô.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nhanh chóng ngồi thẳng người dậy: "Bàng Miểu giết người? Không thể nào!"

Bàng Lỗi đơn giản kể lại sự việc. Ba chồng Bàng Miểu qua đời, mẹ chồng cô ấy lại báo án, nói nghi ngờ Bàng Miểu là hung thủ, bởi vì trên giường người chết có nhẫn của cô ấy, bên trên còn cả dấu vân tay, hơn nữa chiếc nhẫn này giống hệt nhẫn cưới.

Hôn nhân của Bàng Miểu thuộc loại đám cưới chính trị nên không hạnh phúc. Mẹ chồng cô ấy, Cung Lợi Nhàn, là nữ chính trị nổi tiếng của thành phố Thanh An. Khác với gia đình họ Bàng, cả nhà Cung Lợi Nhàn qua Mỹ, còn bà ta vẫn ở lại thành phố Thanh An.

Nghe xong, Tang Cẩn không khỏi lo lắng: "Nếu cảnh sát Mỹ đã tham gia điều tra, anh lại không thể nhúng tay vào, việc này chắc chắn bất lợi cho Bàng Miểu. Chúng ta có cần tìm giáo sư Grosson nhờ giúp đỡ không?

"Không cần, chút chuyện nhỏ này không cần huy động nhiều người như thế. Em yên tâm, cảnh sát Mỹ sẽ không đến." Bàng Lỗi nói chuyện chắc chắn.

"Có phải anh đã nhìn ra sơ hở gì không?" Tang Cẩn vội vàng truy hỏi.

"Nhẫn."

"..." Tang Cẩn còn muốn tiếp tục thì điện thoại đột nhiên mất liên lạc.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Sóng Gió Ập Tới

Người này rõ ràng đang khiêu khích chúng ta.

Tang Cẩn định gọi lại, nhưng lo cha mẹ Bàng Lỗi cũng đang ở cạnh nên chỉ đành từ bỏ suy nghĩ đấy.

Nhẫn của Bàng Miểu có vấn đề gì sao? Trên chuyến bay về nước khi đó, cô nhớ rõ trên tay Bàng Miểu không hề đeo nhẫn. Cô nằm trên giường, suy nghĩ nửa ngày cũng phát hiện ra điều dị thường, cuối cùng liền ngủ.

Chiều hôm sau Bàng Lỗi về nước, vừa trở về lập tức tới cục cảnh sát.

Trong lúc đó, Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn đang ở phòng làm việc thương lượng chuyện Mãn Hiểu Duyệt mất tích, tuy Mãn Thành Uy nói không cần, nhưng hiện tại không thấy người, cảnh sát chắc chắn không thể mặc kệ.

"Không cần tìm, Mãn Hiểu Duyệt chết rồi." Bàng Lỗi đi vào, câu đầu tiên đã khiến hai người khiếp sợ.

"Boss, anh chẳng lẽ là siêu nhân biết bay hả? Hôm qua còn ở Mỹ, hôm nay đã đứng ở đây. Anh trở về sao không gọi điện để bọn em ra đón?" Trạng thái của Chu Tiểu Vạn đã khôi phục rất nhiều, cậu đã có thể trêu ghẹo mọi người như trước.

Tang Cẩn đứng dậy, đi tới cầm va li cho anh, sau đó rót cho anh ly nước. Nghĩ tới chuyện anh vừa nói, cô liền hỏi: "Anh biết cô ấy đi đâu sao?

https://thuviensach.vn

Cô ấy làm sao lại đột nhiên chết được?" Sống lưng cô đột nhiên rét run, nếu Mãn Thành Uy biết tin tức này chắc chắn sẽ rất đau khổ.

"Không phải đột nhiên, mà là chết từ một tháng trước. Cô ta và Thân Đồ Toàn tráo đổi thân phận cho nhau." Bàng Lỗi uống một ngụm, sau đó bắt đầu giải thích.

Nghe xong Tang Cẩn mới biết, thì ra lần này anh đi Mỹ không chỉ là qua thăm người nhà, còn cố tình tới biên giới của Mỹ và Mexico, hiện trường máy bay của Thân Đồ Toàn bị rơi. Người trong máy bay đã bị thiêu cháy hoàn toàn, nhưng anh vẫn cố gắng nhờ vả cảnh sát địa phương, cuối cùng lấy được hài cốt, thông qua kiểm tra DNA xác nhận người chết là Mãn Hiểu Duyệt.

"Hộ chiếu thông hành của Mãn Hiểu Duyệt có ghi một tháng trước cô ta đi Thái Lan, sau đó mất tích. Chẳng lẽ là Thân Đồ Toàn lấy thân phận của Mãn Hiểu Duyệt tới Thái Lan, còn Mãn Hiểu Duyệt lấy thân phận của Thân Đồ Toàn vượt ngục, lên máy bay, sau đó bị cảnh sát bắn hạ sao? Cô ấy vì sao phải làm như vậy?" Tang Cẩn vẫn không tin có chuyện ly kỳ như thế xảy ra, cô thật không rõ mục đích của Mãn Hiểu Duyệt rốt cuộc là gì, "Cô ấy tại sao phải chết thay Thân Đồ Toàn chứ? Quan hệ của bọn họ thật ra là gì?"

"Chắc chắn không phải vì tiền, anh chị ấy có tiền như vậy, chị ấy chắc chắn cũng không thiếu? Vì tình sao? Một người ở ngục giam bên Mỹ, một người ở Trung Quốc, làm sao có tình cảm được? Chuyện này không có khả năng." Chu Tiểu Vạn tự hỏi tự trả lời.

"Không, cô ta chắc chắn có mục đích khác. Theo chứng cứ có được, trên máy bay cô ta có dấu hiệu giãy dụa, điều đó chứng minh cô ta không phải chủ động chết thay Thân Đồ Toàn, có lẽ là muốn chạy trốn nhưng không thành công. Chuyện cô ta và Thân Đồ Toàn đánh tráo cho nhau hẳn không phải lần đầu, ít nhất cũng phải ba lần. Sớm nhất hẳn là vào 1 năm

https://thuviensach.vn

trước, Hamburg ở Đức, lần thứ hai là ở Hongkong, lần thứ ba là chuyến đi Thái Lan này. Trên giấy thông hành mặc dù ghi hành trình khác, nhưng trên thực tế, ba lần này cô ta đều tới ngục giam ở Blackpool."

Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn đều chấn động, cả hai lập tức tìm đọc tư liệu của Mãn Hiểu Duyệt, quả nhiên trong ba đoạn thời gian này, hộ chiếu của cô ấy ghi ba nơi. Nhưng trước giờ bọn họ chỉ nghĩ cô ấy đi du lịch, hoàn toàn không ngờ cô ấy lại chơi trò tráo đổi thân phận với Thân Đồ Toàn.

"Hành động của Thân Đồ Toàn không được tự do, quả thật cần một thế thân ngồi thay trong ngục, nhưng chẳng lẽ người trong ngục giam không phát hiện sao? Hơn nữa, đây là là một cô gái thay thế cho một người đàn ông?" Chu Tiểu Vạn thả tập tư liệu trong tay xuống.

"Cách giải thích này rất hợp lý. Giống như vụ án của Đàm Tuyết Thiến, Tiêu Túc là nam giả nữ, cùng bạn trai của Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lãng lẻn vào ký túc xá, di dời thi thể. Ngày đầu tiên em tới Hongkong gặp một người phụ nữ áo đen trong toilet nữ, người đó có lẽ là Thân Đồ Toàn mặc đồ của phụ nữ. Khó trách em cảm thấy phong cách ăn mặc của người đó rất quen thuộc, hắn ta chắc hẳn muốn giả dạng thành Mãn Hiểu Duyệt. Nhưng vì sao hắn ta phải chọn 3 khoảng thời gian này để ra ngoài? Hắn tới Hamburg làm gì?" Nghĩ tới nghĩ lui, Tang Cẩn vẫn không có ấn tượng gặp kẻ khả nghi nào ở Đức.

"Hắn ta luôn tìm cách vượt ngục." Bàng Lỗi quay đầu nhìn Tang Cẩn, đưa tay kéo tay cô đặt trên đùi mình, "Còn nữa, bà ngoại em có lẽ không phải tự nhiên mà chết, rất có khả năng là bị Thân Đồ Toàn làm hại. Mục..."

"Mục đích là muốn em về nước." Sắc mặt Tang Cẩn trắng bệch, trước nay cô chưa từng nghĩ tới khả năng này, "Bà ngoại luôn phản đối chuyện em về nước, tại thời điểm lâm chung, bà ấy càng phản đối mãnh liệt, có lẽ bà ấy sớm đã biết có người muốn hại mình."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi kêu Chu Tiểu Vạn đi thông báo cho người nhà Mãn Hiểu Duyệt chuyện của cô ta. Chu Tiểu Vạn vừa đi, anh lập tức ôm cô vào lòng: "Chuyện của bà ngoại em đừng nghĩ nhiều. Hiện tại Thân Đồ Toàn đã chui đầu vào lưới, chúng ta nhất định sẽ bắt được hắn."

Tang Cẩn cả kinh: "Anh nghi ngờ hắn trở về thành phố Thanh An rồi đúng không?" Cô muốn đẩy anh ra, anh lại ôm cô thật chặt, thầm khẳng định sự thật này.

Hai người ôm nhau một hồi, nhớ tới chuyện của Bàng Miểu, Tang Cẩn liền đẩy anh ra, hỏi anh tình hình người trong nhà. Anh kể lại chuyện của Bàng Miểu, những người khác chỉ nhắc tới qua loa, tất cả đều khỏe.

Cô rốt cuộc cũng biết vấn đề về chiếc nhẫn rốt cuộc là thế nào. Thì ra lúc ở trên máy bay, trong lúc giúp hành khách thu xếp, Bàng Miểu đã bỏ viên kim cương thật của mình vào túi của cô gái áo đen, mà thứ trên người cô lại là nhẫn giả để đối phó gia đình bên chồng. Người chết trong phòng vô tình lại là người trong giới kim cương, hơn nữa còn trùng hợp có viên kim cương mà cô ấy bỏ đi kia. Viên kim cương này dạo một vòng cuối cùng lại rơi vào tay Cung Lập Nhàn, bà ta muốn dùng nó để giá họa cho Bàng Miểu.

"Vì sao Cung Lập Nhàn lại nhằm vào Bàng Miểu? Đám cưới hai nhà không phải do bà ấy thúc đẩy sao?" Tang Cẩn thật không thể tưởng tượng cuộc sống hôn nhân của Bàng Miểu có bao nhiêu phiền muộn, trách không được cô ấy luôn ấy cớ công việc để trốn tránh.

"Chắc chắn Cung Lập Nhàn có bí mật không thể để người ngoài biết vô tình bị Bàng Miểu phát hiện. Chị ấy không nói nhưng anh cũng biết đôi chút. Cung Lập Nhàn có một thương hiệu trang sức bị tình nghi là buôn bán trái phép, cô gái áo đen mà bọn em gặp chính là nhà thiết kế của công ty bà ta."

https://thuviensach.vn

Nghe lại chuyện xưa, Tang Cẩn không biết nên cảm thấy cao hứng hay bi ai, việc đó ít nhất chứng minh rằng suy đoán của cô về cô gái áo váy đen kia là đúng. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ, chuyện nhẫn thật nhẫn giả lại liên lụy nhiều thứ như vậy, hiện tại nó giúp Bàng Lỗi rửa sạch hiềm nghi, đồng thời cũng làm bại lộ tình tiết của vụ án khác.

Đương nhiên, Cung Lập Nhàn là người khôn khéo, bà ta chắc chắn sẽ không để người khác nắm lấy cái thóp của mình dễ dàng như vậy. Việc này, hiện tại bọn họ không có sức lực để đi theo nhiều.

Tang Cẩn muốn báo cáo với anh công việc của một tuần nay, cửa lại đột nhiên truyền tới tiếng đập dồn dập. Cô đi ra mở cửa, Chu Tiểu Vạn liền đi vào, sắc mặt trắng bệch, mở laptop trong tay ra đưa cho mọi người xem. Cô nhìn màn hình, bật thốt lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Là hắn nữa sao?"

Chu Tiểu Vạn gật đầu, vội đặt laptop lên bàn làm việc của Bàng Lỗi: "Boss, xảy ra chuyện rồi. Bên trấn Thanh An có người báo án, nhà Lý Vệ Vĩnh bị đánh bom, một nhà mười hai người, ngoại trừ Lý Vệ Vĩnh không có mặt thì những người khác toàn bộ bỏ mình. Còn một vật này nữa."

Tang Cẩn đi ra sau Bàng Lỗi, cẩn thận nhìn màn hình. Bên trên là bàn cờ trò chơi vì công lý thứ hai, so với bàn cờ đầu tiên, năm con tốt hiện tại chỉ còn bốn. Con xe bên quân màu đỏ đã mất, mã sang sông, trực tiếp đánh vào trung tâm của quân đen. Điều này vừa lúc chứng minh con xe là Mãn Hiểu Duyệt đã mất đi tác dụng, mà hắn đã thành công vượt Thái Bình Dương."

"Người này rõ ràng đang khiêu khích chúng ta." Chu Tiểu Vạn nói.

"Quân tốt bị mất ám chỉ Lý Vệ Vĩnh sao? Còn bốn con còn lại?" Tang Cẩn lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Bàng Lỗi lập tức trở nên nghiêm túc: "Tiểu Vạn, nói cục trưởng triệu tập chuyên gia phá bom chờ lệnh, còn cậu triệu tập cảnh sát chia làm nhiều đội, hiện tại lập tức tới các trường học, bệnh viện, trung tâm mua sắm trấn an, đừng tạo ra khủng hoảng." Nói xong, anh xoay người nhìn Tang Cẩn, "Chúng ta tới hiện trường ở trấn Thanh An, em nhanh đi mặc áo chống đạn đi."

Chu Tiểu Vạn lập tức chấp hành nhiệm vụ.

Tang Cẩn cũng bằng tốc độ nhanh nhất mặc áo chống đạn, đồng thời kéo anh cùng mặc. Chuẩn bị xong, hai người dẫn theo một phân đội nhỏ cùng một chuyên gia phá bom tới nhà của Lý Vệ Vĩnh.

Sau khi đến nơi, bọn họ lập tức kiểm tra hiện trường. Lý Vệ Vĩnh làm trấn trưởng nên biệt thự ông ta chiếm diện tích khá lớn, chỉ tiếc, căn biệt thự ba tầng xa hoa hiện tại đã tan tành. Bọn họ đi vòng hiện trường một lần, xác nhận không còn bom bị giấu.

Bàng Lỗi kêu người xử lý thi thể nạn nhân, những người còn lại thu thập mảnh bom. Anh và Tang Cẩn cùng chuyên gia phá bom cẩn thận xem xét tình hình tổn hại, độ sâu của hố bom để tìm manh mối.

Kiểm tra toàn bộ hiện trường xong, bọn họ tới sân của khu biệt thự. Thi thể đều được đặt ở đây, tất cả người chết gần như không thể nhận ra nam nữ già trẻ, nhưng thông qua hình thể phán đoán, trong đó ít nhất có một đứa bé.

Tang Cẩn nhìn mà kinh sợ, nhưng chuyện khủng bố còn ở phía sau. Tra xét hiện trường và thi thể xong, bọn họ chuẩn bị trở về thì Bàng Lỗi nhận được một cú điện thoại từ cục cảnh sát. Ngay tại thời điểm nhà Lý Vệ Vĩnh xảy ra chuyện, bom ở hai nơi khác gần như đồng thời phát nổ. Bọn họ phải lập tức tới hai hiện trường mới.

https://thuviensach.vn

Trong hai hiện trường có một căn nhà là của Cung Lợi Nhàn, nhà còn lại, chủ hộ là đại cổ đông lớn thứ hai của Thành Uy Tứ Quý, Kỳ Cương. Tình hình của cả hai đều tương tự nhà của Lý Vệ Vĩnh, một nhà hơn mười người đều bỏ mạng, ngoại trừ chủ hộ. May là biệt thự của họ đều nằm ở ngoại ô, cho nên không có thiệt hại tới hàng xóm và những người khác.

Bọn họ bước đầu đưa ra kết luận, Cung Lợi Nhàn và Kỳ Cương là hai trong năm quân tốt trên ban cờ. Quả nhiên, sau khi trở về cục cảnh sát, Khương Duy Dân lập tức cho bọn họ coi bàn cờ, năm quân tốt bên đen hiện tại chỉ còn hai.

Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi đã xuất hiện ba vụ đánh bom liên hoàn, số người tử vong lên tới ba mươi mốt, cả thành phố lập tức bị sự sợ hãi bao trùm.

Mọi người lập tức nhận ra kẻ trốn phía sau gây án thủ đoạn tàn nhẫn, tốc độ rất nhanh như lốc xoáy ập tới, mục đích vô cùng rõ ràng, là báo thù!

Sau ba vụ đánh bom, những ngày tiếp theo may là không xảy ra những chuyện tương tự, nhưng toàn bộ người trong cục đều bận rộn suốt đêm. Nhất là Bàng Lỗi, anh phải tổ chức cuộc họp thảo luận tình tiết vụ án, giám sát camera công cộng, nghiên cứu mảnh vỡ của bom, bối cảnh của người chết...

Phần lớn thời gian Tang Cẩn đều đi theo anh, riêng chuyện tới trụ sở cấp cao thì chỉ có mình anh và cục trưởng đi, cô ở lại đồn cảnh sát. Chu Tiểu Vạn luôn phải ở bên ngoài tuần tra những nơi công cộng quan trọng.

Tang Cẩn ở trong phòng làm việc, đem tất cả tư liệu cùng manh mối có được tập hợp lại, cuối cùng cũng khắc họa được chân dung tâm lý.

Cô nhìn đi nhìn lại kết luận của mình, trong đầu đột nhiên hiện lên một người, không khỏi chấn động.

https://thuviensach.vn

Thân Đồ Toàn là hắn ta sao?

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Chỉ Huy Tạm Thời

"Hôm nay tôi có một tin tức đặc biệt muốn thông báo cho mọi người."

Tang Cẩn vô cùng hưng phấn, cô cầm di động định gọi Bàng Lỗi, nhưng lại phát hiện di động anh để trong phòng làm việc.

Cô nhìn đồng hồ, hiện tại đã là bảy giờ hôm sau, thì ra Bàng Lỗi và Khương Duy Dân tối qua tới trụ sở cấp cao còn chưa trở về. Cô thả di động xuống, đúng lúc này có đồng nghiệp đi vào, nói cô qua văn phòng cục trưởng. Cô lập tức cầm theo sổ ghi chép nhanh chóng tới phòng của Khương Duy Dân.

Khương Duy Dân đang ngồi nấu trà, thấy cô tiến vào liền hỏi: "Tiểu Tang, tối qua cô không về sao? Vậy hôm nay về nghỉ ngơi sớm đi, bên phía Tiểu Bàng sợ là không về nhanh được." Một câu nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lại tỏ vẻ cố ý.

Tang Cẩn sốt ruột, lập tức ngồi xuống đối diện ông: "Cục trưởng, cái gì gọi là tạm thời không về nhanh được? Ý ông là, anh ấy bị bọn họ giam lỏng sao? Vì sao chứ? Vì chuyện Thân Đồ Toàn vượt ngục? Chuyện này vốn không liên quan tới anh ấy."

Khương Duy Dân đặt ấm trà xuống, nhìn cô, biểu cảm vô cùng nghiêm túc: "Không liên quan? Vậy bàn cờ kia là chuyện thế nào? Còn nữa, chuyện hai người tới ngục giam ở Blackpool thấy bàn cờ kia giải thích thế nào? Vì sao lại giấu tôi hả? Còn nữa, máy bay của Thân Đồ Toàn rõ ràng đã bị đặc công bắn hạ, hiện tại vì sao lại đột nhiên xuất hiện, còn tạo

https://thuviensach.vn

ra ba vụ nổ bom. Trong chuyện này có bao nhiêu người chết, cô chẳng lẽ không biết sao?"

Tang Cẩn không khỏi phẫn nộ, hiện tại không đơn giản là đem chuyện Thân Đồ Toàn vượt ngục thành công đổ lên đầu Bàng Lỗi, bọn họ khẳng định còn nghi ngờ anh thông đồng với hắn ta, thậm chí giúp hắn ta vượt ngục. Tất cả có phải đều nằm trong kế hoạch của Thân Đồ Toàn không?

"Cục trưởng, bàn cờ xuất hiện khi chúng tôi tới ngục giam, tại thời điểm đó, chúng tôi vẫn chưa biết mục đích thật sự của Thân Đồ Toàn. Sau này biết được lại đúng lúc gặp chuyện truy bắt Thiết Lang, Bàng Lỗi muốn lợi dụng mối quan hệ của hai người để truy bắt một lúc. Anh ấy không hề biết Thân Đồ Toàn ngược lại lợi dụng mình để vừa bày ra chuyện vượt ngục vừa thông đồng đánh tráo với Mãn Hiểu Duyệt."

Không đợi Khương Duy Dân phản bác, cô tiếp tục: "Còn nữa, có người không muốn Thân Đồ Toàn còn sống về nước nên mới trực tiếp ra lệnh bắn hạ máy bay. Chúng ta vốn muốn tìm cách bắt sống hắn, không phải sao?"

Sắc mặt Khương Duy Dân trầm xuống, không nói gì.

Thấy vậy, ngữ khí của Tang Cẩn cũng hòa hoãn xuống: "Cục trưởng, chuyện bàn cờ, chúng tôi giấu ông là không đúng. Nhưng chúng tôi cũng là vì không muốn để ông khó xử, nếu có người buộc ông làm gì đó, ông có khả năng từ chối sao? Thân Đồ Toàn là nhân vật lợi hại, thù hận chôn dấu trong lòng đã nhen nhóm suốt 15 năm, tiếp theo hắn sẽ làm gì chúng ta rất khó tưởng tượng. Chúng ta tuyệt đối không được rơi vào bẫy của hắn, Bàng Lỗi bị giam lỏng, hiện tại hắn nhất định đang ở sau lưng cười thầm.

Nói xong, Tang Cẩn mở sổ ghi chép, đưa tới trước mặt Khương Duy Dân: "Thân Đồ Toàn ẩn nấp ở đâu hiện tại chúng ta không có manh mối. Nhưng tôi chắc chắn hắn ta không trốn tránh, thậm chí là đang sinh hoạt

https://thuviensach.vn

giống một người dân bình thường ở trung tâm thành phố, cho nên việc này vô cùng nguy hiểm. Tôi đề nghị chúng ta nhanh chóng thông báo bức họa tâm lý ra ngoài để người dân cung cấp manh mối, hiệp trợ chúng ta phá án."

Khương Duy Dân nhìn lướt qua một lần, lập tức từ chối: "Không được! Ba vụ đánh bom vừa rồi đã làm thành phố hỗn loạn. Sự tình sau này chúng ta phải cố gắng không cường điệu, nếu để người dân biết xung quanh bọn họ có một tên giết người hung bạo, điều này sẽ tạo ra khủng hoảng chưa từng có."

"Được, chuyện bức họa tâm lý chúng ta tạm thời không công bố, nhưng Bàng Lỗi nhất định phải nhanh chóng trở về. Cục trưởng, ông phải nghĩ ra biện pháp."

Khương Duy Dân định tiếp tục thì chuông điện thoại vang lên. Ông ấy đứng dậy bắt máy, chỉ nghe mà không nói gì, sắc mặt càng ngày càng nghiêm trọng.

Khẳng định đã có vụ án mới xảy ra.

Khương Duy Dân dập máy, xoay người ra ngoài: "Tiểu Tang, cô tới phòng điều khiển đi, tôi tới trụ sở cấp cao một chuyến. Yên tâm, cho dù có mất cái chức cục trưởng này tôi cũng nhất định tìm cách để Tiểu Bàng trở về."

"Được, vậy tốt quá, cảm ơn cục trưởng."

Hai người một trước một sau rời khỏi văn phòng, tới phòng điều khiển. Bên trong có rất nhiều màn hình, toàn bộ đều là nơi giám sát các camera ở nơi công cộng. Bọn họ vừa tới thì đúng lúc nhận được một đoạn ghi âm. Giọng nói bên trong vô cùng kỳ lạ:

https://thuviensach.vn

"Xin chào các quý ông lịch lãm cùng các quý cô xinh đẹp, mọi người khỏe không? Tôi là sứ giả lốc xoáy điển trai của trí tuệ và chính nghĩa. Hôm nay tôi có một tin tức đặc biệt muốn thông báo cho mọi người, trong thành phố hiện tại có 15 chỗ giấu bom, tất cả đều là món quà mà tôi muốn tặng cho thành phố xinh đẹp như thiên đường này. Bùm, nhất định là rất thú vị. Let"s play!"

Đoạn ghi âm đã qua xử lý nên vốn không thể nghe rõ giọng của ai, nhưng qua cách nói chuyện mọi người đều nhận ra tâm trạng vui mừng cùng hưng phấn của kẻ đó.

Cuối đoạn ghi âm là trận cười nhạo, cho dù hắn có nói cho cảnh sát biết hiện tại có 15 vị trí đánh bom thì cảnh sát có thể thuận lợi tìm thấy, dỡ bỏ kịp thời sao?

Nghe xong, Khương Duy Dân lập tức gọi cho Chu Tiểu Vạn, trước khi Bàng Lỗi trở về thì cậu tạm thời giữ chức chỉ huy, nhất định phải tìm ra 15 nơi đó. Ông còn tăng thêm lực lượng cảnh sát lên đường, đồng thời để Tang Cẩn công bố bức họa tâm lý tội phạm.

Đây là lần đầu tiên Tang Cẩn đứng trước nhiều người nói chuyện, hơn nữa còn không có Bàng Lỗi ở bên. Cô có chút sốt ruột, nhưng biểu cảm bên ngoài vẫn vô cùng bình tĩnh, bắt đầu miêu tả bức họa tâm lý tội phạm:

"Hung thủ là nam, 30-40 tuổi, thông qua ba hiện trường hôm qua cho thấy hắn rất thông thuộc kết cấu công trình, biết nên giấu bom ở đâu để có sức công phá lớn nhất, cho nên hắn từng học kiến trúc hoặc là công nhân công trình. Chiều cao khoảng 1m75, thân hình trung bình, không béo không gầy. Hắn có thói quen mặc áo khoác, trang phục gọn nhẹ thoải mái. Động tác hắn nhanh nhẹn, bước đi như gió bởi vì hắn ta đã trải qua cuộc sống áp lực trong ngục tù, vì vậy trạng thái lúc này đặc biệt hưng phấn và kích động. Rất có khả năng hắn mắc bệnh tâm thần, luôn luôn cố chấp cho rằng mọi người xung quanh sẽ hãm hại hắn, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ảo

https://thuviensach.vn

giác khiến hắn không khống chế được mà tự lầm bầm. Những lúc nói chuyện, hắn ta thích thể hiện sự khinh bỉ, cách nói tiếng Anh khá giống người Mỹ. Còn nữa, hắn rất giỏi cờ tướng, thông thuộc binh pháp, những đặc điểm này có thể sẽ thể hiện ở những địa điểm giấu bom."

Tang Cẩn đem những kết luận hiện tại có được nói ra, không kịp giải thích. Mọi người nghe xong đều không khỏi tán thưởng, dường như trong đầu có loại cảm giác bừng tỉnh, trước mắt giống như xuất hiện một người.

Khương Duy Dân lệnh tất cả mọi người xuất phát. Sắp xếp xong, ông kêu cô ở lại cục chú ý tin tức, còn mình nhanh chóng đi đưa Bàng Lỗi về.

Tang Cẩn không biết ông ấy có thể đưa Bàng Lỗi trở về cương vị của mình không, thế cục hiện tại rắc rối phức tạp, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ có thương vong. Tình hình như vậy, nếu không có Bàng Lỗi, cô thật không thể tưởng tượng tới hậu quả cuối cùng.

Tang Cẩn ở lại phòng điều khiển, thông qua điện thoại đem bức họa tâm lý truyền đạt cho Chu Tiểu Vạn đang ở bên ngoài. Sau đó, cô cùng nhân viên trong phòng cẩn thận xem từng camera, xác nhận những nơi có thể có bom thông báo cho những đồng nghiệp bên ngoài.

.....

Thời điểm nhận điện thoại của Tang Cẩn, Chu Tiểu Vạn đang cùng một chuyên gia phá bom ở trung tâm thương mại nghiên cứu cách giải quyết rắc rối.

Một người phát tờ rơi vô tình phát hiện bom liền báo cho cảnh sát tuần tra quảng trường. Bom được giấu dưới đáy xi lanh đặt cạnh cái ghế. Chu Tiểu Vạn nhận được điện thoại, lập tức tới hiện trường. Đây là quả bom đầu tiên sau khi cậu nhận lệnh tạm thời chỉ huy của Khương Duy Dân.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn yêu cầu nhân viên của trung tâm thương mại lập tức thông báo để khách hàng bên trong rút lui, tạm thời đóng cửa không kinh doanh. Cậu cùng chuyên gia bắt đầu nghiên cứu cách phá bom thế nào.

Mọi việc trước mắt đều vô cùng thuận lợi, đến quá trình cắt dây cuối cùng, bọn họ phát hiện quả bom này không giống những quả bom khác. Bên trong có ba dây điện, lần lượt là màu đỏ, xanh, đen. Chu Tiểu Vạn bắt đầu gặp khó khăn, liền gọi điện cho Tang Cẩn hỏi phải cắt dây nào.

"Ý kiến của chuyên gia thế nào? Bọn họ đã xem qua cấu tạo, chắc chắn sẽ rõ hơn chị."

"Dây màu đỏ, xanh, đen." Chu Tiểu Vạn thì thầm mấy lần, "Cắt dây xanh!" Cậu quyết đoán.

Tang Cẩn nghĩ nghĩ, lập tức đồng ý: "Trên bàn cờ, hắn tự xưng mình là quân cờ chính nghĩa màu đỏ, chúng ta là quân đen, không có màu xanh. Hiện tại chúng ta không có đáp án nào khác, vậy cắt dây màu xanh đi."

Chuyên gia phá bom không dám cắt, bởi vì câu giải thích này thật sự quá gượng ép. Cuối cùng, Chu Tiểu Vạn đành kêu mọi người lui ra sau, tự mình hai tay cắt dây màu xanh.

Chu Tiểu Vạn nhắm mắt, đợi khoảng một phút mới mở to mắt, phát hiện đồng hồ đếm ngược đã tắt. Lần này, cậu thắng rồi!

Cậu lập tức đem tin tức này cho Tang Cẩn, Tang Cẩn liền hỏi tại sao cậu lại chọn màu xanh, cậu thành thật trả lời: "Trời màu xanh, biển màu xanh, màu xanh tượng trưng cho sự rộng lớn và thuần khiết. Kẻ bị hận thù che lấp như Thân Đồ Toàn chắc chắn sẽ chán ghét, nhưng nó lại là màu em thích."

"Tiểu Vạn, tốt lắm, cố lên! Hiện tại chúng ta đã phát hiện thêm bốn chỗ giấu bom." Tang Cẩn đem phát hiện mới nhất nói cho cậu.

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Vạn tắt máy, lập tức sắp xếp nhân lực tới bốn địa điểm đó, còn dặn bọn họ chú ý xung quanh, có tình huống gì khác thường lập tức báo cáo. Chính cậu tới bệnh viện lớn của thành phố.

Cả buổi sáng Chu Tiểu Vạn bôn ba khắp nơi, trước mắt bọn họ đã thành công xử lý 13 vị trí giấu bom, còn hai nơi cuối cùng ở đâu, bọn họ lại đột nhiên mất phương hướng.

Tại một thành phố rộng lớn để tìm hai vị trí không có manh mối, việc này chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Chu Tiểu Vạn lo lắng, bắt đầu lang thang tìm kiếm khắp nơi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Rơi Vào Tình Huống Nguy Hiểm

"No, chơi như vậy sẽ không còn vui nữa. Catherine, cô cứ đứng xem là được."

Tang Cẩn ở cục cảnh sát cũng nôn nóng bất an.

Vị trí của hai nơi bị đánh bom cuối cùng hiện tại vẫn chưa có manh mối. Thân Đồ Toàn đương nhiên không thể tốt bụng nói cho bọn họ tất cả địa điểm, nhưng mục đích của hắn là gì? Hiện tại hắn đã bắt cóc Lý Vệ Vĩnh, Cung Lợi Nhàn và Kỳ Cương, vậy hai người còn lại là ai?

Vấn đề nghiêm trọng nhất là, cả một buổi sáng trôi qua, Bàng Lỗi và Khương Duy Dân vẫn chưa về, ngay cả tin tức cũng không có.

Tang Cẩn càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng. Cô từ phòng điều khiển về văn phòng muốn tìm tư liệu. Vừa vào phòng làm việc, chuông điện thoại của Bàng Lỗi vang lên. Cô vừa chạy tới thì tiếng chuông dừng, cô cầm lên xem, phát hiện rất nhiều cuộc gọi nhỡ, mà người gọi tới là Trâu Nhã Mai.

Đang do dự không biết có nên dùng điện thoại của anh trả lời Trâu Nhã Mai hay không, di động lại đột nhiên có tin nhắn mới. Cô không nghĩ nhiều, trực tiếp mở ra xem.

"Lỗi Lỗi, mẹ tới sân bay rồi, tiểu tử con sao không đến đón mẹ hả? Nếu muốn lấy lòng thì sao làm ra dáng một chút? Coi chừng mẹ tức giận đấy!"

https://thuviensach.vn

Đọc xong tin nhắn, cả người Tang Cẩn rét run. Bàng Lỗi sao có thể chủ động kêu mẹ mình về nước? Chuyện này chắc chắn có vấn đề. Cô không kịp nghĩ nhiều, lập tức nhắn tin hỏi gần bà có cảnh sát hay không, nếu có thì lập tức theo cảnh sát tới phòng an ninh sân bằng, đừng lộn xộn, "anh" sẽ lập tức tới đón.

Sau đó, cô lập tức cầm di động của Bàng Lỗi cùng chìa khóa xe chạy ra ngoài. Cô vừa chạy vừa gọi cho Chu Tiểu Vạn, kết quả điện thoại không ai bắt máy, chắc là đang có việc bận.

Chạy xuống đại sảnh lầu một, Tang Cẩn nhờ một đồng nghiệp nữ nghĩ cách tìm hai cảnh sát tới sân bay đón mẹ của Bàng Lỗi, bà Trâu Nhã Mai. Hiện tại cảnh sát hầu như đã ra ngoài tìm kiếm địa điểm giấu bom, những người còn lại đa phần là nhân viên văn phòng. Người ở đây đều biết Trâu Nhã Mai, nữ đồng nghiệp vừa nghe, lập tức đi làm.

Lòng Tang Cẩn nóng như lửa đốt, cô nhắn tin cho Chu Tiểu Vạn, kêu cậu lập tức phái người ra sân bay, còn mình tự mình tới đó trước. Cô nhanh chóng lên xe của Bàng Lỗi, mặc dù không thuận tay nhưng vẫn lập tức lên đường, vừa nhấn ga, tốc độ của xe khiến cô không dám tưởng tượng.

Cô vừa lái xe vừa dùng điện thoại của Bàng Lỗi gọi cho Trâu Nhã Mai, không biết điện thoại bà có phải hết pin không mà gọi không được.

Tang Cẩn chỉ đành dùng sức đạp ga, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới sân bay. Xe còn chưa kịp dừng thì cô đã thấy Trâu Nhã Mai đứng trước taxi. Cô hạ cửa sổ xuống, huơ tay hét to nhưng bà ấy vẫn không nghe thấy, cứ thế chiếc xe đã chạy đi. Cô chỉ có thể đuổi theo rồi nói tiếp.

Chiếc xe taxi đi dạo một vòng rồi rời khỏi thành phố. Vừa ra nội thành, như phát hiện có người theo dõi phía sau nên chiếc xe đột nhiên đổi hướng, dừng ngay giữa đường. Tốc độ của Tang Cẩn rất nhanh, xém chút

https://thuviensach.vn

đã tung phải chiếc taxi, may là cô phanh gấp, chiếc xe trượt một lúc rồi mới dừng lại.

Trâu Nhã Mai bị đưa xuống xe, hai tay bị trói, miệng bị băng kéo dán lại. Tang Cẩn cũng đi xuống thì lập tức có khẩu súng chỉa thẳng huyệt thái dương của cô.

"Xin chào, lady, nếu không muốn chết thì tự trói mình giống bà ta đi." Giọng nói vừa xa lạ vừa cứng rắn, nhưng trong giây tiếp theo lại đột nhiên trở nên ôn hòa, "Sao? Tiểu Bạch Dương cô không đồng ý à? Giết bà ta lúc này sao? No, chơi như vậy sẽ không còn vui nữa. Catherine, cô cứ đứng xem là được."

*Cách nói chuyện của hung thủ là nửa Anh nửa Trung nên khi dịch phần tiếng Anh mình sẽ để y nguyên, có thể hơi khó hiểu nhưng đó là tâm lý của nhân vật mà, mình không sửa được:(

Tang Cẩn lặng lẽ quan sát người đang ông đang chỉa súng vào mình, vóc dáng trung bình, mặc áo phông màu đỏ, đây hình như là trang phục của các quán thức ăn nhanh. Cô đột nhiên nghĩ tới một người của 15 năm trước, mà người trước mặt là Thân Đồ Toàn này một lòng vì báo thù mà giết người không chớp mắt, sớm đã không còn giống người trong trí nhớ kia.

Trong miệng hắn luôn thì thầm, trong khoảng thời gian ngắn, cô đã nghe ra hai cái tên, Tiểu Bạch Dương và Catherine.

Hai tay Tang Cẩn bị hắn trói lại, trước khi miệng cũng bị dán thì cô lên tiếng: "Xin chào, gentleman. Nếu ông có thể vứt bà già khó chịu kia ở lại thì ông càng giống gentleman hơn. Catherin, ông cảm thấy thế nào?" Cô bắt chước cách nói chuyện, cũng thử tiến vào ảo giác của hắn nhưng kết quả lại trái với kỳ vọng.

"Cô cũng quen Catherine? Sao có thể? Cô ấy chết rồi!" Thân Đồ Toàn siết chặt khẩu súng, "Cũng có khả năng cô ấy chưa chết, cô ấy bị các người

https://thuviensach.vn

giấu đi rồi. Các người là ác quỷ!" Sau đó, Thân Đồ Toàn dùng băng kéo dán miệng cô lại.

Cuối cùng, Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai bị đẩy lên xe, chiếc xe tiếp tục đi về phía trước.

Trâu Nhã Mai vô cùng sợ hãi, ánh mắt trống rỗng vô thần, hoảng sợ bất an. Tang Cẩn dùng chân đụng người bà, cho bà ánh mắt an ủi, kêu bà đừng sợ, nhất định sẽ có người tới cứu.

Người trên ghế điều khiển thông qua kính chiếu hậu quan sát hành động của bọn họ, chiếc xe đột nhiên dừng lại, hắn đi tìm hai cái bao màu đen trùm đầu hai người.

Trước mặt Tang Cẩn tối om, không thể thấy được cái gì. Thỉnh thoảng cô chỉ nghe người phía trước lầm bầm lầu bầu, cũng nhận ra chiếc xe chỉ dạo vài vòng, không hề có ý đưa bọn họ tới một nơi cụ thể.

Hắn định đưa bọn họ đi đâu? Nếu hai con tốt cuối cùng là cô và Trâu Nhã Mai, vậy hắn sẽ không trực tiếp giết mà đưa bọn họ tới nơi tụ tập, sau đó từ từ tra tấn.

Quả nhiên, chiếc xe đi một hồi cuối cùng cũng dừng lại, Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai xuống xe, bị đẩy về phía trước.

Nghe tiếng sóng bên tai, Tang Cẩn phát hiện vị trí của bọn họ có lẽ là một hòn đảo nhỏ. Bọn họ đi thêm một lúc mới dừng lại, đột nhiên cô bị đẩy xuống một không gian chật chội lạnh lẽo, đưa tay sờ sờ, xung quanh đều là bùn đất.

Phần mộ sao?

Trực giác Tang Cẩn mách bảo như vậy, chẳng lẽ Thân Đồ Toàn muốn chôn sống tất cả như vậy? Nghĩ tới đây, sống lưng cô đột nhiên cảm thấy

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo.

Cô thở dốc một lát, bao đen trên đầu cuối cùng cũng bị lấy ra, cô điều chỉnh ánh sáng cho mắt rồi mới đứng dậy. Hiện tại nơi cô đang đứng quả thật là một cái hố sâu, chiều cao ngang tới ngực cô.

Tang Cẩn nhìn xung quanh, bốn phía đều là cây, từ đây nhìn ra đã không thể thấy biển. Gần cô có bốn cái hố tương tự, xếp thành vòng tròn. Trong mỗi cái hố là một người, Trâu Nhã Mai, Lý Vệ Vĩnh, một người phụ nữ tuổi xấp xỉ Trâu Nhã Mai và một người đàn ông hơi kém tuổi so với Lý Vệ Vĩnh. Hai người đó cô đoán lần lượt là Cung Lợi Nhàn và Kỳ Cương.

"Thưa các quý ông, quý bà, hôm nay chúng ta tới đây để chơi một trò chơi." Thần Đồ Toàn cầm cái xẻng trong tay đi qua đi lại, "Chơi như thế nào nhỉ? À, nếu thắng thì có chắc chắn có thưởng!"

Tất cả đều nhìn hắn, không biết hắn định làm gì.

"Quy tắc đương nhiên do tôi định ra, mỗi người các người có thể tiết lộ bí mật cho nhau nghe, mỗi một bí mật có thể đổi lấy một phần đất. Đất là dành cho người có bí mật, đương nhiên có những bí mật cần phải vùi lấp. Đây không phải chuyện mọi người giỏi nhất sao? Ai tiết lộ càng nhiều thì càng có cơ hội nhận thẻ bài miễn chết." Thân Đồ Toàn càng nói càng cao hứng.

Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai lạnh lùng nhìn tên điên này, còn ba người khác mặt xám như tro, ra sức giãy dụa, lắc đầu.

"Đừng nói vội, quy tắc tôi còn chưa nói xong. Là một sứ giả của chính nghĩa, tôi chắc chắn sẽ làm việc công bằng, cho nên..." Thân Đồ Toàn nhìn mọi người một vòng, tầm mắt cuối cùng dừng trên người Tang Cẩn, "Các người có thể tứ cứu lấy nhau. Mọi người có thể vạch trần bí mật của mình, mình cũng có thể vạch trần bí mật của người khác, một bí mật đổi một

https://thuviensach.vn

miếng đất, tôi sẽ dùng đất của người nói chuyển qua người khác. Nói tóm lại, bí mật là vua!"

Cả người Tang Cẩn rét run, tên điên này, hắn rõ ràng là muốn mọi người tự mình nói ra chân tướng của vụ án năm xưa. Nhưng Trâu Nhã Mai vì sao cũng bị liên lụy? Cô nhìn Trâu Nhã Mai, thấy bà ấy cúi đầu, trong ánh mắt lộ rõ vẻ áy náy.

Tang Cẩn không biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì, cũng không biết Chu Tiểu Vạn có tìm được hai chỗ giấu bom cuối cùng không, có nhận được tin nhắn của cô chưa, Bàng Lỗi liệu đã về cục cảnh sát hay chưa.

Nhưng những vấn đề này hiện tại có suy nghĩ cũng vô dụng, cô chỉ biết bản thân phải thật bình tĩnh. Trước khi bọn họ tới đây, cô phải tìm cách cứu lấy mình, đương nhiên còn phải cứu Trâu Nhã Mai.

.....

Giờ phút này, thành phố đang rơi vào giờ cao điểm lúc trưa.

Chu Tiểu Vạn thành công chặn đứng chiếc xe buýt màu vàng của trường học. Bọn họ lập tức kiểm tra, quả nhiên đúng với suy đoán của cậu, bom giấu trong xe, hơn nữa còn ngay dưới ghế của bác tài.

Nhớ lại lúc nãy tuần tra trong trường học, Chu Tiểu Vạn vô tình bắt gặp một kẻ đi qua bến xe. Người đàn ông đó vóc dáng trung bình, mặc áo phông màu đen, nói chuyện không đầu không đuôi, còn thường xuyên lầm bầm lầu bầu, thỉnh thoảng còn phun ra một hai chữ tiếng Anh.

Ban đầu cậu không quá để ý, nhưng sau khi chiếc xe đi rồi, cậu rời trường học, chuẩn bị về cục cảnh sát mới cảm thấy có gì khác thường. Nhớ lại bức họa tâm lý của Tang Cẩn, từ tuổi, thân hình... Tất cả chi tiết trùng hợp gần 90%. Cậu lập tức quay lại trường học, phát hiện hắn ta leo lên chiếc taxi màu xanh.

https://thuviensach.vn

Cách cửa sổ Chu Tiểu Vạn nhìn thấy gương mặt của hắn, người này quả thật từng xuất hiện ở trung tâm thương mại bị giấu bom. Cậu lập tức xác nhận, người này nhất định là Thân Đồ Toàn.

Chu Tiểu Vạn muốn lập tức đuổi theo, nhưng giữa chiếc taxi và xe buýt của trường, cậu vẫn lựa chọn thứ sau, dù sao bên trên còn rất nhiều người. Cậu gọi về cục cảnh sát, đem biển số xe báo cho bọn họ, yêu cầu bọn họ truy bắt, còn cậu đuổi theo chiếc xe buýt.

Hiện tại, có cảnh sát giao thông hiệp trợ, cậu rốt cuộc cũng di dời học sinh trên xe, bên trong chỉ còn lại cậu và chuyên gia gỡ bom. Chuyên gia nghiên cứu cả nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận, muốn gỡ quả bom này phải cần ít nhất hai tiếng.

Chu Tiểu Vạng nâng tay nhìn đồng hồ, không kịp rồi, nếu đợi tới giờ cao điểm mà chưa phá được bom, xe buýt lại nằm ngay trung tâm thành phố, vụ nổ xảy ra, hậu quả không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, đồng hồ đếm ngược hiện tại chỉ còn 20 phút!

Lúc này cậu kêu chuyên gia gỡ bom đi xuống, còn mình điều khiển chiếc xe buýt nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Lựa Chọn Sinh Tử

Cậu phải tự cứu lấy mình!

Bàng Lỗi trở về cục cảnh sát mới biết Tang Cẩn và Chu Tiểu Vạn đã ra ngoài.

Trong thời gian ngắn nhất anh đã tìm hiểu rõ ràng tình hình hiện tại. Thân Đồ Toàn bắt đầu trò chơi điệu hổ ly sơn, dùng ba vụ đánh bom liên hoàn để tuyên bố sự trở về của mình, mở ra hàng loạt hành động trả thù, cũng khiến anh bị cấp trên "mời" đi. Nếu không phải có Khương Duy Dân đứng ra bảo đảm, đổi anh trở về, rất có khả năng đến hiện tại anh còn chưa về được.

Cùng lúc đó, hoặc sớm hơn, có người lấy danh nghĩa của anh lừa Trâu Nhã Mai về nước. Người này là ai, hiện tại anh không cần hỏi cũng biết, về phần hắn ta làm thế nào, lúc này anh không có thời gian điều tra. Tình hình anh có thể tưởng tượng ra, Trâu Nhã Mai thích tạo bất ngờ, trước khi tới nơi sẽ không gọi cho anh, mãi đến sân bay mới gửi tin nhắn. Tang Cẩn đọc được, tự mình ra sân bay đón, kết quả hai người không rõ tung tích, sống chết không rõ, cuối cùng chỉ để lại xe anh ở ngoại ô.

Hiển nhiên, Thân Đồ Toàn còn dùng 15 quả bom để kiềm chân Chu Tiểu Bạn, bắt cậu bôn ba khắp nơi tìm cách xử lý. Cho nên hiện tại, Chu Tiểu Vạn không thể không lái chiếc xe bus ra khỏi trung tâm thành phố, cùng lúc đứng giữa lựa chọn sống chết.

Bàng Lỗi cho người công bố bức họa tâm lý tội phạm ra ngoài, còn treo thưởng cho người dân cung cấp manh mối, đồng thời nhắc nhở mọi

https://thuviensach.vn

người chú ý an toàn. Với những người tìm kiếm bom trong thành phố, anh giữ lại một nửa, kêu họ tiếp tục làm việc, một nửa còn lại theo lộ tuyến mà Tang Cẩn lái xe từ sân bay tới ngoại ô, dựa theo phương hướng đó để truy tìm hung thủ cùng con tin.

Xử lý xong hai việc này, Bàng Lỗi lập tức tập trung giải cứu Chu Tiểu Vạn và chiếc xe bị gắn bom. Anh sắp xếp nhân lực quản lý tuyến đường Chu Tiểu Vạn đi qua, tránh việc bom đột nhiên nổ. Nhưng vì cảnh sát giao thông đang quản lý các tuyến đường lớn trong giờ cao điểm nên hiện tại không thể có thêm người hỗ trợ.

Bàng Lỗi tự mình tới phòng điều khiển, gọi điện cho Chu Tiểu Vạn, chỉ huy đường đi: "Tiểu Vận, cậu lái xe tới cầu Thanh An cũ, xe vừa lên cầu, cậu tìm cách nhảy xuống. Tôi đã sắp xếp người hai bên đường..."

Chu Tiểu Vạn cắt ngang: "Không cần, boss, cho người rút đi, càng xa càng tốt. Anh nói cho em đường đi ngắn nhất, em nhất định sẽ lái xe lên cầu." Cậu nhìn đồng hồ, chỉ còn 10 phút cuối cùng!

Bàng Lỗi cũng không cưỡng ép, chuẩn bị phía sau sợ là không kịp thời gian, thôi thì đừng chuyện hi sinh vô ích, nhưng cậu vẫn ra lệnh: "Tiểu Vạn, sau khi lái xe lên cầu, cậu phải tự lấy chính mình, cậu phải sống! Chị cậu hiện tại đang gặp nguy hiểm, chờ cậu về cứu."

Chu Tiểu Vạn cười cười: "Boss, không phải còn anh nữa nữa sao? Thôi đừng nói nữa, phía trước quẹo phải hay trái?"

Bàng Lỗi nhìn chằm chằm bản đồ trên màn hình: "Quẹo trái trước, phía đó có trạm trung chuyển rác, tương đối ích người. Sau đó cứ tiếp tục chạy, tới ngã tư thì quẹo phải vào con đường tắt, xuyên qua đường này thì quẹo trái, đó là đường tới cầu..."

Chu Tiểu Vạn theo đường anh chỉ huy mà lái xe, cuối cùng cũng tới cây cầu Thanh An. Nhìn cây cầu trước mặt, cậu dùng sức đạp ga.

https://thuviensach.vn

Một khắc xe vừa lên cầu, "Tít", tiếng kêu vô cùng chói tai phá tan sự yên tĩnh của thành phố.

Bàng Lỗi ở trong phòng điều khiển nhìn bàn hình, chiếc xe đột nhiên nổ tung, bốn phía đều bùng cháy. Cả chiếc xe như bị ngọn lửa nuốt chửng, trở thành quả cầu lửa lăn tới giữa cầu mới dừng lại.

Anh đứng dậy, cẩn thận nhìn từng góc của màn hình, muốn xem Chu Tiểu Vạn ở đâu. Cậu ấy thân thủ nhanh nhẹn, chắc chắn sẽ nhảy ra kịp thời điểm mấu chốt.

Nhưng người đâu? Chẳng lẽ cậu ấy... Không thể nào!

Bàng Lỗi đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhưng thời gian không cho phép anh tiếp tục sa vào cảm xúc như vậy. Anh kêu người tới cầu Thanh An thu dọn hiện trường, tìm kiếm Chu Tiểu Vạn. Anh đứng dậy, chuẩn bị gia nhập đội giải cứu con tin, trong đó bao gồm hai người phụ nữ quan trọng nhất đời mình.

Nhưng anh vừa xuống đại sảnh dưới lầu thì nghe có người tới báo vị trí của quả bom cuối cùng đã tìm ra. Quả nhiên, địa điểm là cây cầu mới, nhưng lần này không đơn giản là một quả. Hiện tại cảnh sát đã phát hiện ra 7 trái bom, số lượng dự kiến còn tiếp tục tăng. Hiện tại đang là giờ cao điểm, xe cộ đi lại không ngừng, một khi phát nổ, hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Do dự một lát, Bàng Lỗi gọi điện cho đội trưởng giải cứu con tin, kêu anh ta bất cứ lúc nào cũng phải báo lại tình hình, còn mình lập tức chạy tới hiện trường giấu bom.

.....

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, mặc dù hôm nay không phải mùa hè nhưng thời tiết vẫn vô cùng oi bức.

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đứng trong cái hố sâu, hai chân đã sắp chết lặng, may là Thân Đồ Toàn không hất bùn đất lên người cô.

Trâu Nhã Mai đứng trong cái hố bên cạnh, mặc dù nãy giờ chưa xảy ra chuyện gì nhưng dù sao cũng là người lớn tuổi, bản thân lại đứng giữa trưa nắng, bà ấy gật gà gật gù, cả người không có tin thần. Cô lo nếu người bên trên thật sự hất đất cát xuống, bà ấy sẽ không chịu đựng được.

Trước mắt, ba người kia đang giằng co, Lý Vệ Vĩnh và Cung Lợi Nhàn hợp tác đối phó Kỳ Cương. 15 năm trước, Kỳ Cương là người phụ trách hạng mục thi công cầu Thanh An, bí mật của ông ta cũng không khỏi tưởng tượng. Nhưng chuyện Tang Cẩn không ngờ chính là Kỳ Cương tham ô từ lúc nào, địa điểm, số tiền bao nhiêu, Lý Vệ Vĩnh đều biết, những gì ông ta không biết thì Cung Lợi Nhàn bổ sung.

Từ trận công kích đó, Tang Cẩn phát hiện một sự thật đáng sợ.

Thiết kế ban đầu của cây cầu là kết cấu hình vòm, nhưng cô nhớ rằng ở hai đầu cầu có hai cột bê tông rất lớn. Khi ấy cô còn cảm thấy kỳ lạ, hai cây trụ này thoạt nhìn vô cùng vụng về, không hề có chút thẩm mỹ.

Lúc này cô mới biết, thì ra hai cây trụ này được thêm vào sau khoảng thời gian gặp chuyện để che lấp vấn đề kết cấu. Nguyên nhân, Tang Cẩn thầm phân tích, cầu hình vòm có trọng lượng lớn hơn thiết kế bình thường, chi phí chắc hẳn cũng cao hơn. Những kẻ tham ô liền dùng vật liệu chất lượng thấp để xây dựng, sau này cây cầu xảy ra chuyện, bọn họ dựng thêm hai cây trụ để đổ trách nhiệm lên người thiết kế.

Hai kiểu thiết kế hoàn toàn khác nhau, chi phí bên trong đa phần đều chui vào túi tiền của túi tiền thi công. Đương nhiên, chuyện này do Lý Vệ Vĩnh và Cung Lợi Nhàn nói, còn chân tướng thế nào, Tang Cẩn nghĩ tất cả đều là cá mè một lứa, không ai lương thiện hơn ai, đều đáng bị trừng phạt!

https://thuviensach.vn

Cho nên, khi nhìn Kỳ Cương từ từ bị chôn vùi, trong lòng cô không ngừng vật lộn xem liệu có nên nghĩ cứu ông ta hay không. Nhưng sự thật không giúp được gì, Thân Đồ Toàn sớm đã hạ quyết tâm giết người, hiện tại chẳng qua là tìm cách giày vò ông ta mà thôi.

Tang Cẩn nhìn năm người, hiện tại chỉ còn bốn người và một đống đất, cô càng lúc càng sợ hãi, kết cục của Kỳ Cương có phải chính là kết cục của bốn người còn lại, bao gồm cả cô và Trâu Nhã Mai phải không?

Trước mắt, Cung Lập Nhàn bắt đầu công kích Lý Vệ Vĩnh, người phụ nữ khôn khéo này hẳn không để cô và Trâu Nhã Mai vào mắt, hoặc là bọn họ không có bí mật gì để có thể vạch trần, cho nên bà ta quyết định trừ bỏ Lý Vệ Vĩnh trước. Người vừa là đồng minh của mình đảo mắt đã trở thành kẻ địch, Cung Lập Nhàn dùng hết khả năng vạch trần tất cả bí mật mà Lý Vệ Vĩnh che giấu.

Cách nói chuyện của Cung Lập Nhàn không nhanh không chậm, thanh âm cũng không tính là lớn, nhưng mỗi lần Lý Vệ Vĩnh muốn mở miệng đều bị bà ta cắt ngang. Bọn họ vòng vo đủ chuyện trên trời dưới đất, Thân Đồ Toàn đã không thể giữ được bình tĩnh, tựa hồ không còn kiên nhẫn nghe Lý Vệ Vĩnh hôm nay hại người nào, ngày mai cướp cái gì, nên thúc giục hai người nhắc tới chuyện vật liệu.

"Vật liệu đương nhiên có phần, các người nhất định không biết, con đường dẫn tới cây cầu không phải tuyến đường thích hợp nhất. Dự án đã làm tổn thất rất nhiều đất nông nghiệp. Lý Vệ Vĩnh vì muốn tranh thủ giải tỏa nơi đó để phát triển thành thị mà không hỏi qua ý kiến của người dân, tự mình quyết định chọn nơi đó làm đường dẫn. Khi ấy, Tang Vũ Kiều ra sức phản đối, Lý Vệ Vĩnh lừa ông ta, nói nếu không chọn tuyến đường này sẽ kéo dài thời gian thi công, ảnh hưởng tới sự phát triển của thôn Thanh An, thậm chí là cả thành phố. Vì thế, chưa qua quyết định của chính phủ, Tang Vũ Kiều tự mình quyết định vị trí, lại không ngờ ngày xảy ra chuyện,

https://thuviensach.vn

Lý Vệ Vĩnh đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu ông ta, nói kiến trúc sư là ông ta kiên quyết chọn tuyến đường này."

"Bà nói cái quái gì vậy? Rõ ràng là bà đang bịa đặt. Công trình lớn như vậy, hơn nữa lại là cốt lõi của quá trình quy hoạch thành thị, sao có thể vì một lời nói dối của tôi mà gạt được ông ấy? Bà là người của chính phủ, mỗi ngày bàn bạc kế hoạch phát triển thành phố thế nào cũng chỉ có mình bà biết." Lý Vệ Vĩnh cũng không phải đèn cạn dầu, bắt đầu ra sức trốn tránh trách nhiệm."

"Ha ha, chó cắn chó, thật thú vị." Thân Đồ Toàn lại dùng xẻng xúc một phần đất lấp hố của Lý Vệ Vĩnh, đồng thời bên phía Cung Lợi Nhàn cũng có phần, "Hai người đều ngang tài ngang sức, cho nên mỗi người đều phải nhận phạt, như vậy công bằng rồi, đúng không?"

Cung Lợi Nhàn và Lý Vệ Vĩnh đều tức giận tới nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt tái mét. Cung Lợi Nhàn nheo mắt lại, đưa mắt nhìn Trâu Nhã Mai rồi Tang Cẩn, tầm mắt cuối cùng quyết định dừng lại trên người Trâu Nhã Mai.

Từ ánh mắt hung thần đó, Tang Cẩn thấy được ý đồ chuyển mục tiêu công kích lên Trâu Nhã Mai. Bà ta muốn công kích bà ấy thế nào? Trâu Nhã Mai có bí mật gì không thể để người ta biết sao?

Tang Cẩn càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Quần Hùng Khẩu Chiến

Giữa hai người, cậu ta chỉ có thể chọn một!

Không khí trên đảo ngày càng nặng nề.

Tang Cẩn cảm thấy hơi khó thở, không biết có phải là vì xung quanh quá mức áp lực, hay là ánh mắt hung tợn của Cung Lợi Nhàn và Lý Vệ Vĩnh đột nhiên nhìn về phía mình và Trâu Nhã Mai.

"Bà Bàng, nói đến gốc rễ, chúng ta không nên nhắc tới vị thị trưởng họ Bàng mà mọi người ngưỡng mộ sao? Nếu thành phố Thanh An là một con tàu, vậy ông ta chính là thuyền trưởng, còn chúng tôi chẳng qua là những thủy thủ. Thuyền chìm, trách nhiệm đương nhiên phải thuộc về ông ta!"

Cung Lợi Nhàn vừa dứt lời thì Lý Vệ Vĩnh lập tức lên tiếng: "Nói khách khí như vậy để làm gì? Khi đó nơi này là vùng nghèo khó, Bàng Thanh Thành vốn không nên cải tạo thay đổi để giữ thể diện cho bản thân mình. Muốn xây cầu hay không, cây cầu muốn có thiết kế thế nào đều là trách nhiệm của ông ta. Cái chết của Tang Vũ Kiều cũng do một tay ông ta tạo thành!"

"Không phải!" Trâu Nhã Mai đột nhiên nóng nảy, nhưng bà càng giải thích thì càng không rõ, hơn nữa Thân Đồ Toàn đã bắt đầu đổ bùn đất lấp vị trí của bà, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Cung Lợi Nhàn và Lý Vệ Vĩnh thay phiên nhau đem tất cả chuyện to nhỏ đều đổ lên người Bàng Thanh Thành.

https://thuviensach.vn

"Thân Đồ Toàn, những gì bọn họ nói đều là vấn đề của thị trưởng tiền nhiệm, liên quan gì tới bà ấy? Ông không phạm tội nhưng bị kẻ khác vu oan, cái cảm giác này chẳng lẽ ông không cảm nhận được sao?" Tang Cẩn hét lớn.

"À, ở đây còn có chuyện của tôi sao? Tôi chỉ là một công nhân bình thường, có bản lĩnh thì cô vạch trần hai người bọn họ trước đi." Thân Đồ Toàn dừng xúc đất, đưa mắt nhìn mọi người bên dưới.

Tang Cẩn nhìn Cung Lợi Nhàn và Lý Vệ Vĩnh, gương mặt hai người như bị kéo dài tới vặn vẹo, nhìn rất đáng sợ. Cô biết rõ, nếu bản thân không phản kháng thì người tiếp theo bị chôn sống sẽ là Trâu Nhã Mai. Cô tuyệt đối không để chuyện như thế phát sinh!

"Trấn trưởng Lý, thôn Thanh An vì sao lại biến thành trấn Thanh An? Vì sao một cái thôn nhỏ lại phát triển nhanh như vậy? Đây chắc hẳn là công lao của ông rồi." Tang Cẩn nhìn thẳng Lý Vệ Vĩnh, "Không nói đâu xa, chuyện một nhà thôn trưởng bị giết là do ông khơi mào mâu thuẫn giữa ông ta và Hà Hướng Huy. Ông biết rõ em trai ông ấy là Hà Phi có vấn đề về tinh thần, mỗi khi chịu kích động sẽ không thể khống chế. Cho nên ông cố ý chọc giận hắn, mượn tay Hà Phi tạo ra vụ án cả nhà bị giết kia."

"Cô nói bậy bạ gì vậy hả? Cảnh sát Tang, tôi biết cô muốn lấy lòng mẹ chồng tương lai của mình, nhưng thân làm cảnh sát, cô có thể tùy tiện suy đoán, vu oan người tốt hay sao?"

Tang Cẩn cười cười, sau đó nhanh chóng trở nên nghiêm túc: "Vì sao những người trong thôn phải chọn con đường buôn bán ma túy không có lối về, đây cũng là do vị trấn trưởng như ông ép buộc. Xây cầu, xây đường, ông chiếm dụng ruộng đất của mọi người, sau đó bồi thường qua loa, ông nói xem bọn họ phải sống thế nào? Ông không thể để bọn họ sống ở trấn Thanh An, cho nên sắp xếp bọn họ ở thôn cổ, chuyện bọn họ bị tổ chức Song Lang dụ dỗ ông không phải không biết. Ông mắt nhắm mắt mở cho

https://thuviensach.vn

qua, bởi vì ông không ngờ một sơn thôn vắng vẻ lại mang tới cho ông nhiều tiền như vậy! Vì thế, ông mới chính là đồng lõa của Thiết Lang!"

"Ai nói thế? Sao, cảnh sát thì muốn ỷ thế hiếp người hả? Tôi... A!" Hố sâu của Lý Vệ Vĩnh bị Thân Đồ Toàn lấp đất cát xuống.

Cung Lợi Nhàn nhìn Tang Cẩn, do dự một lúc rồi quay sang nhìn Lý Vệ Vĩnh: "Gì là cổ thôn chứ? Thật là cái nơi kỳ quái, chẳng lẽ phong thủy ở đó có vấn đề sao? Sao người dân đều có vấn đề tinh thần hết được? Trấn trưởng Lý, ông thật đúng là giỏi lợi dụng người khác, Tang Vũ Kiều không phải cũng chết vậy sao? Các người chắc chắn không tưởng tượng được đâu, ông ta mới là hung thủ hại chết cả nhà Tang Vũ Kiều đấy. Ngày cây cầu xảy ra sự cố, Tang Vũ Kiều trở thành người chịu tội, tất cả đều do Lý Vệ Vĩnh sắp xếp. Ông ta dùng tính mạng của cả nhà họ Đinh ép Tang Vũ Kiều thừa nhận nguyên nhân cầu sập là do bản thiết kế của ông ấy có vấn đề."

"Tang Vũ Kiều đã đồng ý, nhưng các người vẫn giết cả nhà họ, sau đó các người lại nói dối ông ấy, kêu ông ấy chỉ cần tự sát, người nhà sẽ được bình an, có phải vậy không?" Tang Cẩn lớn tiếng chất vấn, thống khổ chôn dấu nhiều năm đều bộc lộ ra ngoài. Ba cô cam tâm chịu tiếng oan để cứu người nhà của mình, nhưng ông ấy lại không biết cái chết của mình là oan uổng.

Không ai trả lời cô, bốn phía đều an tĩnh, chỉ có tiếng xẻng xúc đất cùng tiếng kêu gào thảm thiết của Lý Vệ Vĩnh.

"Cảnh sát Tang, Lý Vệ Vĩnh là đao phủ, Bàng Thanh Thành cũng là đồng lõa, vợ của ông ta đương nhiên phải chết." Cung Lợi Nhàn không biết Tang Cẩn là con gái của Tang Vũ Kiều, nhưng bà ta là người thông minh, dựa theo cảm xúc của cô chắc chắn sẽ đoán được cô có liên quan tới người nhà họ Đinh. Vì thế, bà ta bắt đầu châm ngòi mâu thuẫn giữa Bàng Thanh Thành và Tang Vũ Kiều.

https://thuviensach.vn

"Bà Cung," Tang Cẩn lạnh lùng nhìn Cung Lợi Nhàn, "Bà thích người khác gọi mình như thế đúng không? Dã tâm của bà Cung không nhỏ, từ một nhân viên bình thường lại trở thành thành viên của chính phủ, những người có thể lợi dụng bà đều lợi dụng triệt để, bao gồm hôn nhân của con trai bà. Hiện tại bà nói bà Bàng đáng chết, vậy thời điểm bà dùng tiền lấy lòng thị trưởng sao không nghĩ mình cũng đáng chết vậy? Bà buôn lậu đá quý, phản bội chồng mình, hối lộ quan chức, như vậy không đáng chết sao?"

"Cô... Con đàn bà điên này, tôi buôn lậu đá quý, phản bội chồng mình khi nào? Cô... Cô rõ ràng là đang sỉ nhục danh phẩm của tôi."

Thân Đồ Toàn bắt đầu xúc đất lấp hố, Cung Lợi Nhàn ra sức giãy dụa, nhưng tay chân đều đang bị trói, cái hố lại sâu, có vùng vẫy thế nào cũng không ích lợi gì.

Tang Cẩn nhìn bà ta, mặc dù chuyện bà ta muốn đổ oan cho Bàng Miểu cô không tận mắt nhìn thấy, nhưng có nghe Bàng Lỗi nói qua.

Một người phụ nữ vừa mất chồng không thể ăn mặc sang trọng như vậy, cho nên Tang Cẩn không thể không suy nghĩ như vậy. Nghe nói chồng bà ta bị nhiễm trùng tiểu, phải nằm liệt giường, hơn nữa người nhà ông ấy đều ở bên Mỹ, hiện tại chỉ còn một mình bà ta ở Trung Quốc. Cung Lợi Nhàn không phải thánh nữ, cho nên cô hoàn toàn có thể suy đoán bà ta phản bội cuộc hôn nhân của mình.

Về phần hối lộ, hiện tại Tang Cẩn không có chứng cứ cụ thể, nhưng thông qua việc buôn lậu, cô khẳng định bà ta không phải người thích đi làm từ thiện. Vừa nói tới tới hai chữ hối lộ, Cung Lợi Nhàn đã phản ứng quyết liệt, điều đó coi như nghiệm chứng phỏng đoán của cô.

Tang Cẩn là một cảnh sát, cô đương nhiên có thể thông qua biểu cảm và hành động của Cung Lợi Nhàn mà đưa ra suy đoán. Nhưng kỹ năng này

https://thuviensach.vn

của cô vốn là dùng để cứu người, nhưng hiện tại lại dùng để giết người.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tang Cẩn vô cùng khó chịu.

Tiếng kêu gào rống của Cung Lợi Nhàn nhanh chóng biến mất. Mà sự việc tiếp theo lại càng tàn khốc.

Tang Cẩn nhìn Trâu Nhã Mai, bà ấy cũng nhìn cô, hai người đều nói chuyện, bởi vì không ai ngờ bọn họ sẽ có ngày đưa ra lựa chọn như vậy, không phải ngươi chết thì chính là ta mất mạng.

"Nhìn gì vậy hả? Không phải vừa rồi thể hiện rất khá sao? Trò chơi này thật vui, tiếp tục đi." Thân Đồ Toàn dường như cũng mệt mỏi, hắn ta gác cây xẻng một bên, dựa vào thân cây ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Tang Cẩn, cảm thán một câu, "Nếu có Bàng tướng quân của mấy người ở đây thì càng thú vị. Hai người cảm thấy cậu ta sẽ cứu ai?"

"Để cô ấy đi!"

"Để dì ấy đi!"

Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai cùng lúc lên tiếng.

"Không không, như vậy sẽ không vui. Giữa hai người, tôi chỉ có thể giữ một. Đương nhiên, nếu cả hai đều chán sống, tôi cũng không ngại giải quyết tất cả. Đến lúc đó, Bàng tướng quân sẽ bị đánh bại hoàn toàn." Thân Đồ Toàn đột nhiên đứng lên, sắc mặt vô cùng hưng phấn.

Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai lại không nói chuyện, bọn họ ai cũng thầm nghĩ phải làm thế nào để đối phương sống sót rời khỏi đây.

"Bọn họ nói đúng, xét tới cùng, lão Bàng nhà tôi cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Nhưng ban đầu ông ấy kiên quyết phản đối việc này, là

https://thuviensach.vn

tôi một mực muốn xây. Cho nên, tôi mới là kẻ đầu sỏ." Trâu Nhã Mai nhìn Thân Đồ Toàn, ngữ khí và ánh mắt vô cùng chắc chắn.

"Không phải như vậy. Vừa rồi Lý Vệ Vĩnh cũng nói, thị trưởng Bàng nói dối tình hình khó khăn của thành phố. Mà trên thực tế, nơi này không đến nỗi như vậy." Tang Cẩn nhớ khi đó ba cô còn khen "Thị trưởng Bàng là vì sự phát triển của thành phố nên mới xây cầu sửa đường, ông ấy không sai".

Tang Cẩn mơ hồ nhớ lại, khi đó ba cô nói thị trưởng vừa nhậm chức dựa theo tình hình thực tế, lần nữa giữ lại danh nghĩa khu vực khó khăn cho huyện Thanh An, như vậy Thanh An chẳng những có thể miễn giảm nhiều thuế nặng, mà hơn thế quốc gia sẽ tăng mức trợ cấp cho các hộ nghèo ở đây.

Khi đó cô nghe không hiểu, nhưng bây giờ ngẫm lại, cô có lẽ đã lý giải được vì sao Bàng Thanh Thành lại đồng ý xây cầu. Có thể quyết sách của ông ấy khi thi hành đã xảy ra lỗ hổng không thể khống chế được.

"Thì sao hả?" Tất cả đều là người tốt, chỉ có tôi là kẻ xấu. Cầu không sử dụng được thì trách tôi sao?" Thân Đồ Toàn nhìn lên trời, đột nhiên bật cười điên dại.

Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai nhìn nhau, cùng dùng ánh mắt trao đổi. Từ ánh mắt đó Tang Cẩn thấy được sự áy náy, bất an cùng sợ hãi, thậm chí còn có một loại cầu xin.

Lúc này cô mới biết thì ra Trâu Nhã Mai phản đối quan hệ giữa cô và Bàng Lỗi không phải vì cái tên của cô là hoa dâm bụt, bà ấy là vì sợ hãi có một ngày chân tướng bại lộ, cái chết của cha cô sẽ trở thành trở ngại của hai người.

"Thôi được rồi, hai người đều là thánh nhân, vậy tôi sẽ để Bàng tướng quân tới tự mình lựa chọn, người yêu và mẹ mình, cậu ta rốt cuộc cần ai?

https://thuviensach.vn

Giữa hai người, cậu ta chỉ có thể chọn một." Nói xong, Thân Đồ Toàn bỏ đi.

Hắn ta vừa rời khỏi, Trâu Nhã Mai liền khóc lóc: "Tiểu Cẩn, nghe lời dì, con đi trước đi. Con có thể đi báo cảnh sát, dẫn họ tới cứu dì mà."

Tang Cẩn quả quyết từ chối: "Dì, con là cảnh sát, vì thế con phải ở lại, dì đi trước đi."

"Không được, con nhất định phải ra ngoài. Con trai dì thích con, dì biết, nó không thể sống thiếu con."

"Anh ấy cũng cần dì mà! Dì, dì có biết dì quan trọng với anh ấy thế nào không? Anh ấy sợ dì lo lắng nên mới không dám nói với dì, kỳ thật anh ấy không phải huấn luyện viên thể hình, anh ấy cũng là cảnh sát."

"..." Trâu Nhã Mai sửng sốt, sau một lúc lâu mới hoàn hồn.

Hai người giằng co không dứt, không ai thuyết phục được ai.

Tác giả: Mấy bạn gái thường hay hỏi người yêu mình rằng: "Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?" Hiện tại, Bàng tướng quân phải làm sao đây?

Mình sẽ cố gắng hoàn thành bộ truyện trong tuần này. Do edit nhanh nên mình không kịp đọc để chỉnh sửa lại, nếu có lỗi sai chính tả hay cách dùng từ thì cmt giúp mình nha. Xie xie

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Gợi Ý

"Cậu đã được định sẵn là thủ hạ bại tướng của tôi. Nếu không tin, cứ chờ xem."

Cục cảnh sát thành phố Thanh An.

Bàng Lỗi đứng tại phòng điều khiển, trước mắt là đồ thị âm thanh của một đoạn ghi âm. Âm thanh đã qua xử lý, hơn nữa bọn họ cũng không tra ra được nó phát ra từ đâu.

"Hai người phụ nữ, cậu muốn cứu ai? Tôi cho cậu một phút để suy nghĩ, nếu cậu không chọn được, tôi sẽ giải quyết cả hai! Vì để cậu có thể đưa ra lựa chọn chính xác, tôi sẽ cho cậu nghe giọng của bọn họ. Ha ha ha..." Phía sau là trận cười quỷ dị.

"Lỗi Lỗi, cứu Tiểu Cẩn, không có con bé thì không có hai đội bóng..." Đây là giọng của Trâu Nhã Mai.

Đoạn ghi âm đột nhiên có tiếng rè rè, sau đó lại biến thành giọng của Thân Đồ Toàn: "Bàng tướng quân, mẹ của cậu thật là vĩ đại. Xin lỗi, các người không có sự lựa chọn. Được rồi, đổi người thôi."

Bàng Lỗi nắm chặt hai tay thành quyền, trong phòng lại trở nên im lặng lạ thường. Qua một lúc lâu, đoạn ghi âm mới truyền tới một giọng nói thanh lịch tao nhã: "Bàng Lỗi, em là Tang Cẩn...." Nghe được giọng nói quen thuộc này, hô hấp của anh gần như dừng lại.

https://thuviensach.vn

Giọng nói dừng một lát, sau đó lại tiếp tục: "Anh có còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau trên máy bay không? Chính là chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc. Anh kêu em mở cửa sổ cabin, em biết anh đang tìm cớ nói chuyện với em. Anh đối với em nhất kiến chung tình, nhưng em lại không chấp nhận. Một lần khác, chúng ta ăn khuya ở gần bờ sông, anh nhìn phong cảnh trước mặt lại không nói lời nào. Bóng lưng của anh khiến em nghĩ tới mấy câu thơ thất ngôn mẹ dạy khi còn nhỏ, không đúng, là thơ ngũ ngôn, cũng không đúng. Nói chung em cũng không biết rõ, em chỉ nhớ duy nhất câu này "Mãn thành yên thủy nguyệt vi mang, nhân ỷ lan chu xướng, thường ký tương phùng nhược gia thượng, cách tam sương, bích vân vọng đoạn khống trù trướng. Mỹ nhân cười nói: Liên hoa tương tự, tình đoản ngẫu ti trường". Vì thế, nên cứu ai, trong lòng anh tự biết..." Đoạn ghi âm đột nhiên bị cắt ngang.

Rất nhanh liền có một cuộc điện thoại gọi tới, kêu anh bắt máy. Bên trong lại lần nữa truyền tới thanh âm đã được xử lý: "Một phút đã qua. Nói, rốt cuộc là giữ ai?"

Bàng Lỗi không lập tức lựa chọn mà nói sang việc khác, cố gắng kéo dài thời gian để nhân viên tra ra vị trí tín hiệu của đối phương. Bên tai anh còn không ngừng lặp lại câu nói của Tang Cẩn.

Cô ấy muốn ám chỉ điều gì?

Người bên kia đã không còn kiên nhẫn, hắn thúc giục hai lần, kêu anh lập tức đưa ra lựa chọn: "Bàng tướng quân, nếu cậu cảm thấy không thể chọn, vậy thì thôi. Tôi có thể cho cậu một lựa chọn khác, cậu chọn một người trước, người còn lại, cậu dùng một người tới đổi. Người này là ai không cần tôi nói chắc cậu cũng biết, đúng vậy, là Tiểu Bạch Dương của tôi. Các người muốn tìm cô ấy thế nào, tôi không quan tâm, nhưng có lẽ lật tung hòn đảo Thanh An này sẽ tìm được cô ấy."

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi không thể xác định Tiểu Bạch Dương mà hắn nói có phải Dương Uyển hay không. Anh trầm tư một hồi, mới trả lời hắn: "Thân Đồ Toàn, tôi cho anh hai lựa chọn, thứ nhất, tôi nhất định sẽ tìm ra Dương Uyển, trả lại trong sạch cho anh; Thứ hai, nếu hai người bọn họ có bất trắc gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh. Nếu anh không muốn tiếp tục ngồi trong cái hố sâu, tôi đề nghị anh chọn lựa chọn thứ nhất."

"Ha ha, buồn cười! Tôi chỉ dùng một mã một xe mà thắng được cậu, cậu đã được định sẵn là thủ hạ bại tướng của tôi. Nếu không tin, cứ chờ xem." Trong điện thoại lại truyền tới tiếng cười ghê rợn, sau đó nhanh chóng cắt đứt.

Bàng Lỗi buông điện thoại, lại cẩn thận suy nghĩ lời Tang Cẩn vừa nói. Anh cho người đi tìm hiểu câu thơ kia, ngụ ý trong đó rốt cuộc là gì, đồng thời hạ lệnh: "Lập tức cho người bao vây tất cả hòn đảo lớn nhỏ thuộc thành phố Thanh An, chú ý những nơi có rừng rậm, một góc cũng không được bỏ. Đợi đã," Anh đột nhiên thay đổi chủ ý, "Tự tôi đi!"

Bom trên cầu đã thành công dở bỏ, Chu Tiểu Vạn cũng may mắn nhảy khỏi chiếc xe buýt kia, tuy rằng hiện tại đang nằm trong bệnh viện, nhưng tính mạng không hề nguy hiểm. Đề phòng những nơi khác còn xuất hiện bom, anh đã sắp xếp người tùy lúc nhận lệnh.

Hiện tại điều anh lo nhất là hai người phụ nữ nằm trong tay Thân Đồ Toàn, bọn họ là hai người quan trọng nhất đời anh, anh phải tự mình đi cứu!

.....

Mặt trời đã dần ngã về Tây.

Trên người Tang Cẩn và Trâu Nhã Mai đều là đất, hố sâu của bọn họ gần như bị lấp cao tới ngực. Hiện tại nếu không phải bọn họ tự mình vạch trần một bí mật, Thân Đồ Toàn sẽ cho bọn họ thêm một xẻng đất, mà đối

https://thuviensach.vn

phương đã đem toàn bộ trách nhiệm quy lên người Bàng Thanh Thành và ba cô.

Tang Cẩn biết Thân Đồ Toàn đang ép Bàng Lỗi đưa ra lựa chọn, nếu anh không quyết định, cô và Trâu Nhã Mai sẽ chết. Nhưng Bàng Lỗi chắc chắn sẽ không lựa chọn, bởi vì anh nhất định sẽ tới cứu cả hai. Vậy tiếp theo, cô phải làm gì đây?

Tất cả những gì Thân Đồ Toàn làm thoạt nhìn đều có chuẩn bị. Nhưng nếu hắn đã nhận định Bàng Thanh Thành và ba cô Tang Vũ Kiều hợp mưu hại để hắn chịu tội thay, vậy vì cái gì lại không trực tiếp giết bọn họ? Có phải hắn nghi ngờ phía sau có người thao túng tất cả không? Hắn đã biết người đó, hay vẫn còn mơ hồ? Nếu đã biết rõ, vậy hành động của hắn nhằm ép người đó ra mặt sao?

Tang Cẩn bỗng nhiên nhớ tới bàn cờ, quân tướng màu đỏ bỏ trống. Bàng Lỗi suy đoán Thân Đồ Toàn đang đi tìm người này. Thân Đồ Toàn coi người đó và hắn cùng một phe, vậy đủ chứng minh sức ảnh hưởng của người đó.

Cô đột nhiên nhìn Thân Đồ Toàn, kiên định gọi hắn một tiếng "Quý Tường". Cô dừng một lát, quan sát sắc mặt của hắn, hắn khẽ nhíu mày, hành động trong tay cùng ngừng lại.

Cô tiếp tục thử hắn: "Quý Tường, hiện tại cho dù có chôn sống chúng tôi, ông cũng không tìm được Dương Uyển, Tiểu Bạch Dương của ông. Còn nữa, chẳng lẽ ông không muốn biết ai là người đưa ông tới Mỹ, nhốt ông trong ngục giam suốt mười mấy năm sao? Bàng Lỗi từng nói, anh ấy nhất định sẽ tìm ra Dương Uyển, nhưng nếu lúc này hai chúng tôi đều chết, ông chắc chắn sẽ không tìm được bà ta, vĩnh viễn không biết được chân tướng. Chẳng lẽ ông muốn tiếp tục ngồi trong tù sống hết cuộc đời còn lại sao?"

https://thuviensach.vn

"Quý Tường?" Thân Đồ Toàn lặp đi lặp lại cái tên này, dường như nó vô cùng xa lạ. Hắn đột nhiên cười lạnh, nói: "Quý Tường sớm đã chết, tôi là Thân Đồ Toàn. Ha ha ha..."

Tang Cẩn lắc đầu: "Không, ông là Quý Tường. Hiện tại chúng tôi đã có chứng cứ, sự cố sập cầu không phải lỗi ở bản thiết kế, cho nên ông không sai, mà đó cũng không phải lỗi của ba tôi."

"Vậy cô nói tôi nghe thử, đây là lỗi của ai?" Thân Đồ Toàn đột nhiên ngồi xổm xuống, duỗi tay bóp cổ cô, "Tang Vũ Kiều là ngụy quân tử, Bàng Thanh Thành cũng không phải thứ tốt đẹp gì. Hai người đều đáng chết!"

Nghe cách nói chuyện, Tang Cẩn xác định người này chính là Quý Tường. Thời điểm đưa ra bức họa tâm lý tội phạm, cô cũng từng nghĩ tới người này, nhưng không dám chắc chắn. Lúc gặp lại, cô càng không dám khẳng định suy nghĩ của mình, bởi vì bề ngoài của hắn đã thay đổi. Nhưng cô vừa gọi cái tên Quý Tường, vẻ mặt và cảm xúc của hắn nói cho cô biết, hắn chính là Quý Tường.

Quý Tường cũng từng là học trò của ba cô, là anh em tốt với Mãn Thành Uy. Cô vẫn còn nhớ, bản thiết kế là do Quý Tường cùng ba cô phối hợp hoàn thành. Nhưng cô không biết vì cái gì cuối cùng hắn cũng trở thành người bị hại, mà lúc này, hắn lại nghĩ ba cô và những người đó đổ hết trách nhiệm cho hắn. Cho nên, hắn mới có thể hận cô như vậy, mặc kệ cô có nói cái gì, hắn cũng không nghe.

Nếu vậy, năm con tốt trên bàn cờ, hai người còn lại chính là Bàng Thanh Thành và ba cô, mà Trâu Nhã Mai và cô là người chịu tội thay bọn họ.

Nhìn hố sâu bên cạnh, Tang Cẩn thấy Trâu Nhã Mai sợ hãi cúi đầu, cô biết hiện tại cầu xin cũng không có tác dụng, bản thân chỉ đành nghĩ cách

https://thuviensach.vn

khác: "Quý Tường, tôi biết tung tích của Dương Uyển, hiện tại tôi mang ông đi tìm bà ta, tôi cũng sẽ nói ông biết ai là người khiến ông mất tự do."

"Cô chắc chắn?" Thân Đồ Toàn quả nhiên có hứng thú với hai chuyện này, "Được, vậy để tôi xử lý bà già này đã!" Hắn lại bắt đầu cầm xẻng xúc đất muốn chôn sống Trâu Nhã Mai.

"Đợi đã! Tang Cẩn cản hắn lại, "Quý Tường, Bàng Thanh Thành là thị trưởng của thành phố, có rất nhiều người chắc chắn hận ông ta tới tận xương tủy, vợ ông ta hắn là nên phơi thây bên ngoài mới đúng. Ông thiện lương tới mức muốn an táng bà ta sao? Thời gian đã không còn sớm, nếu chúng ta không kịp lên đường thì người đó sẽ chạy trốn trước. Tất cả mọi người đều đã biết ông tới thành phố Thanh An, người đó đương nhiên sẽ biết. Nếu biết ông quay về tính sổ, người đó đương nhiên sẽ bỏ trốn thật xa."

Tang Cẩn rốt cuộc cũng thuyết phục hắn không thúc đất lên người Trâu Nhã Mai, thậm chí còn thuyết phục hắn ta kéo bà ấy ra khỏi hố sâu, để nằm bên cạnh.

Tất cả đều do Tang Cẩn tự mình làm, cho nên Thân Đồ Toàn đương nhiên không biết Trâu Nhã Mai kỳ thật vẫn chưa chết. Những gì cô có thể làm chỉ có như vậy. Tang Cẩn vội sắp xếp cho Trâu Nhã Mai, trong lòng chỉ biết cầu nguyện Bàng Lỗi nhanh chóng tìm tới nơi, giải cứu bà ấy.

Thân Đồ Toàn đã mất hết kiên nhẫn, không ngừng giục cô. Lần này, hắn không lấy bao đen trùm đầu, cũng không dùng băng keo dán miệng, chỉ đơn giản trói hai tay cô ra phía sau, đưa cô rời khỏi hòn đảo.

Dọc đường, thỉnh thoảng Thân Đồ Toàn sẽ hỏi Dương Uyển ở đâu, còn uy hiếp nếu cô lừa hắn, hắn nhất định sẽ quay lại phần mộ tổ tiên nhà họ Đinh, còn san bằng cả thành phố Thanh An này.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tang Cẩn bắt đầu sợ hãi, kỳ thật cô không biết Dương Uyển ở đâu, cũng không nắm chắc về người đứng sau gây ra mọi chuyện. Sau sự cố cầu sụp, Dương Uyển mất tích, nhưng căn cứ theo tình hình lúc đó, bà ta không thể quay về đảo Thanh An, bởi vì ngay hôm đó cảnh sát đã phong tỏa mọi con đường ra vào đảo.

Bản án đã kết luận rằng, Thân Đồ Toàn, tên thật là Quý Tường, 15 năm trước vì mẫu thuẫn tình cảm mà ra tay giết hại bà ta, sau đó chôn thi thể trên đảo Thanh An vừa được khai báo khi đó. Nhưng có quá nhiều điểm đáng ngờ, từ Bàng Hâm đến Bàng Lỗi, bọn họ đều âm thầm điều tra, gần như lục tung cả hòn đảo vẫn không phát hiện được thi thể.

Nhiều năm như vậy, Dương Uyển sống không thấy người, chết không thấy xác, bà ấy rốt cuộc sẽ ở đâu? Dọc đường, Tang Cẩn vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, nhưng hiện tại, cô nên dẫn hắn đi đâu tiếp đây?

Tuy bề ngoài quyền chủ động đang nằm trong tay cô, nhưng trên thực tế, tinh thần của Thân Đồ Toàn không được bình thường, chỉ cần chút sai sót nhỏ cũng sẽ chọc giận hắn. Cho nên, cô phải nghĩ cách đưa hắn tới nơi Bàng Lỗi có thể tìm được.

Sau khi thuyền của bọn họ cấp bến, mặt trời đã ngã về tây, Tang Cẩn nhìn ánh mắt trời làm cả mặt nước đỏ bừng, trong đầu đột nhiên nhớ tới một chỗ.

Thân Đồ Toàn nghe xong liền do dự, tựa hồ lo lắng cô lại tung chiêu gì. Cuối cùng, hắn không nghe theo cô, trực tiếp vào thành phố, nói phải tới nơi này trước.

Cả người Tang Cẩn đều dơ bẩn lại bị hắn kéo đi khắp nơi. Cô quả thật rất mệt mỏi nhưng không thể không vực tinh thần dậy.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Cầu Vồng Nằm Trên Mặt Sóng

Có ai đó sẽ đi cùng em, cho em một tình yêu thật sự, nhưng cũng sẽ có người chỉ biết lặng lẽ đứng trong bóng tối, lẻ loi độc hành.

Mặt trời đã ngả về Tây.

Dòng nước chảy về hướng Đông phản chiếu cả bầu trời rực lửa cùng cây cầu nhưng con rắn khổng lồ kia. Trên cầu không có người qua lại, bốn phía tĩnh mịch như địa ngục trần gian.

Tang Cẩn bị đẩy lên cầu, trên lưng còn bị gắn bom. Thân Đồ Toàn một tay cầm súng, một tay cầm điều khiển từ xa, đứng trước mặt cô đổi tới đổi lui, miệng không ngừng lẩm bẩm, cả người nôn nóng bất an.

Trước khi tới đây, Thân Đồ Toàn mang cô tới một cống thoát nước bị bỏ hoang ở ngoại ô, nơi đó có lẽ chính là cứ điểm của hắn, bên trong chưa đầy công cụ và thuốc súng để chế tạo bom, hai cái máy tính cũ nát cùng rất nhiều bàn cờ.

Hắn quả nhiên vô cùng yêu thích cờ tướng, hơn nữa trước khi tới đây, hắn còn xem nốt bàn cờ cuối cùng trên mà hình máy tính. Trên bàn cờ có ba quân, con mã màu đỏ, con tướng màu đỏ và con tướng màu đen. Ngoài ra, bên cạnh còn một con súc sắc.

Tang Cẩn thầm đoán đây là lời Bàng Lỗi để lại, anh muốn nói sẽ một mình tới gặp hắn, đồng thời nói cho hắn biết con tướng màu đỏ kia là ai. Mà con súc sắc này, hắn là chỉ cô.

https://thuviensach.vn

Bàn cờ này đã xua tan không ít băn khoăn của Thân Đồ Toàn, nhưng hắn vẫn gắn bom lên người cô rồi đưa tới đây.

Tang Cẩn đưa hắn tới đây là muốn Bàng Lỗi lên đảo tìm Trâu Nhã Mai trước, nếu không thấy cô sẽ nghĩ tới nơi này. Lúc này cô đột nhiên nhớ lại, tại sao Trâu Nhã Mai lại té xỉu chứ? Không lẽ là phối hợp với cô, để cô dẫn Thân Đồ Toàn rời khỏi đảo sao? Nếu là vậy, cô tin khi Bàng Lỗi tìm được bà ấy liền chạy tới chỗ này.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã đứng trên cầu chờ khoảng 1 giờ. Thân Đồ Toàn đã mất hết kiên nhẫn, hắn đột nhiên dừng lại, chỉa súng về phía cô: "Tôi cho cô thêm một phút, nếu người cô nói không xuất hiện, tôi sẽ bắn chết cô!"

Tang Cẩn muốn biện giải nhưng đúng lúc này xuất hiện một người mặc đồ đen đi về phía họ.

Thấy Mãn Thành Uy, cô không khỏi cả kinh, vì sao Bàng Lỗi không cùng anh ấy xuất hiện chứ? Anh ấy xuất hiện, điều đó chứng minh Bàng Lỗi hiểu ra nhân vật cô ám chỉ trong bài thơ là Mãn Thành Uy, vậy anh chắc chắn cũng biết nơi cô ám chỉ là cây cầu này.

Mãn Thành Uy nhìn cô, sau đó lại nhìn Thân Đồ Toàn: "Thả cô ấy ra, em đưa anh đi."

"Đưa tao đi? Nói như vậy, khi đó người đưa tao đi thật sự là mày?" Thân Đồ Toàn trợn mắt, tựa như không tin người trước mắt chính là kẻ đẩy hắn vào hố lửa.

Tang Cẩn cũng nhìn Mãn Thành Uy, chờ anh giải thích. Tuy cô có thể xác định sau khi sự cố sập cầu xảy ra, anh tiễn cô và bà ngoại qua Đức, an táng ba mẹ cô, sau đó lại biến Quý Tường thành Thân Đồ Toàn, tất cả ít nhiều đều có liên quan tới anh. Nhưng vì sao anh phải làm như vậy? Cô vẫn có nhiều thắc mắc chưa rõ.

https://thuviensach.vn

"Có phải anh giết bà ngoại đúng không? Còn Hiểu Duyệt nữa, có phải anh lừa con bé lên máy bay không? Con bé là em gái anh mà." Ngữ khí của Mãn Thành Uy ngày càng sắc bén, biểu cảm trên mặt đầy sự phẫn nộ và bất đắc dĩ, "Sao anh không thể kiên nhẫn hơn một chút? 15 năm, nhiều nhất là 20 năm em sẽ đưa anh về, nhưng hiện tại, anh còn cơ hội quay đầu sao?"

Thân Đồ Toàn liều mạng cười, tiếng cười quỷ dị như muốn hủy diệt mọi thứ.

Hắn đột nhiên chĩa súng vào anh: "Mãn Thành Uy, tại sao mày không tự vào ngục giam hả? Đáng lẽ mày phải thử cái cảm giác ngồi trong ngục 15 năm là thế nào. Tao đã trải qua, nên tao biết cái địa ngục đó sẽ ép con người thành kẻ điên bằng cách nào. Những kẻ ở đó ai cũng tràn đầy phẫn hận, không, không đúng, không phải phẫn hận, là cảm giác muốn giết người, muốn khiến cả cái thành phố này nổ tan tành!"

Hắn đột nhiên đi về phía Mãn Thành Uy, chĩa súng lên trán Mãn Thành Uy: "Cô ấy ở đâu? Mày giấu cô ấy ở đâu? Nói!"

"Anh buông súng đi, em đưa anh rời khỏi đây rồi sẽ nói anh biết cô ấy ở đâu." Mãn Thành Uy đẩy đầu súng trên đầu mình ra.

Pằng! Pằng!

Thân Đồ Toàn đột nhiên nổ súng, lần lượt bắn lên đùi trái và phải của Mãn Thành Uy, trong nháy mắt, máu tươi theo vết thương trào ra ngoài.

Mãn Thành Uy khuỵu xuống, cố gắng chịu đựng, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

"Quý Tường, đừng nổ súng, anh ấy là muốn cứu ông đấy!" Một khắc nhìn Mãn Thành Uy quỳ xuống, trái tim Tang Cẩn như có bụi gai đâm vào, đau tới nước mắt cũng chảy ra.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Mãn Thành Uy, đột nhiên hiểu tất cả chuyện gì đang xảy ra, vì sao anh phải làm như vậy, thậm chí cũng hiểu anh ấy vì sao phải che giấu chân tướng.

Có phải anh ấy sớm đã biết bi kịch sẽ xảy ra, cho dù chân tướng có nằm trong lòng cũng chỉ biết im lặng hay không? Hay là anh ấy luôn muốn tìm cách vạch trần chân tướng, nhưng lại cố kỵ gì đó, đến cuối cùng không thể đi tới bước này sao?

Anh lo lắng cái gì? Là cô sao?

Sai lầm của Tang Vũ Kiều khiến cây cầu vừa khai thông đã sập, Tang Vũ Kiệu không chịu nổi gánh nặng, cho nên giết chết cả nhà, sau đó sợ tội tự sát. Nếu có người biết vụ án này chỉ là sự bịa đặt, biết cô và bà ngoại còn chưa chết, nhất định sẽ đuổi theo giết chết bọn họ. Anh không chống lại được thế lực đứng phía sau, cho nên tình nguyện thỏa hiệp và trầm mặc sao?

Tang Cẩn càng nghĩ càng bi phẫn, cô muốn lên tiếng nói chuyện thì có một bàn tay bịt miệng của cô. Cô quay đầu, thấy người đó quả nhiên là Bàng Lỗi!

Anh ra hiệu kêu cô yên lặng, còn mình lặng lẽ cuộn người tránh sau lan can của cầu, tìm cách gỡ bom cho cô.

Nội tâm Tang Cẩn không khỏi kích động, thì ra Bàng Lỗi đã tới đây trước sắp xếp mọi chuyện. Anh nhất định đã đi gặp Mãn Thành Uy, kêu anh ấy dời lực chú ý của Thân Đồ Toàn?

Nhưng nơi này, chỉ có hai người bọn họ tới thôi sao?

Tang Cẩn nhìn xung quanh, phát hiện đội đặc công và tay súng bắn tỉa mai phục gần đó. Tim càng đập nhanh hơn, cô quay đầu nhìn ra giữa cầu.

https://thuviensach.vn

Mãn Thành Uy vẫn cố gắng thuyết phục Thân Đồ Toàn, kêu hắn cùng anh rời đi. Chỉ cần hắn đồng ý, anh ấy sẽ nói ra chỗ ở của Dương Uyển. Tang Cẩn không biết có phải anh cũng không biết chỗ ở của Dương Uyển, chỉ giống cô đưa ra kế sách tạm thời thôi phải không?

Thân Đồ Toàn cuối cùng cũng im lặng, sau đó lại đột nhiên đi về phía cô: "Muốn đi thì mang cô ta đi cùng. Mãn Thành Uy, nếu mày còn tiếp tục đùa giỡn, tao sẽ băm mày ném cho chó ăn."

"Không được!" Mãn Thành Uy cố sức đứng lên, cả người đầy máu kéo Thân Đồ Toàn lại, "Quý Tường, anh có biết hiện tại mình đã giết bao nhiêu người rồi không? Mang theo cô ấy, bom sẽ nổ, anh còn đi được sao?"

Thân Đồ Toàn do dự, đúng lúc này cây cầu đột nhiên run lên.

"Đi mau, nếu không sẽ không kịp." Mãn Thành Uy kéo Thân Đồ Toàn rời đi.

"Mãn Thành Uy, mày đùa tao! Tại sao thằng đàn ông còn lại không tới?" Thân Đồ Toàn phát hiện điểm dị thường, liền ấn nút chiếc điều khiển từ xa trong tay.

Pằng! Pằng!

Bàng Lỗi dùng súng bắn vào hai tay Thân Đồ Toàn, chiếc điều khiển từ xa trong tay hắn rơi xuống.

Mãn Thành Uy nhào tới bắt lấy nó, quay cuồng nửa vòng rồi lăn tới mép cây cầu. Anh dùng sức ngồi dậy dựa vào lan can, hét to về phía Thân Đồ Toàn: "Quý Tường, mau nhảy xuống đi, bên dưới có thuyền, sẽ có người đưa anh chạy trốn. Đi mau!"

Thân Đồ Toàn chạy tới đầu bên kia của cây cầu, tìm nơi ẩn nấp, giơ súng nhắm vào Tang Cẩn.

https://thuviensach.vn

Pằng!

Lúc này Mãn Thành Uy ở gần cô nhất, thấy hành động của Thân Đồ Toàn, anh nhanh chóng đứng lên, che chắn cho cô. Toàn thân đột nhiên chấn động, viên đạn đã bắn trúng vai trái của anh, máu tươi trào ra dính đầy cánh tay cô.

"Thành Uy!"

Lúc này, Bàng Lỗi đã phá giải bom trên người Tang Cẩn, cô nhanh chóng cởi ra, đặt sang một bên, chạy tới đỡ Mãn Thành Uy.

Bàng Lỗi đứng dậy nhảy ra ngoài, đối diện với Thân Đồ Toàn. Pằng! Pằng! Pằng! Ba tiếng súng liên tiếp nhau.

"Đừng tay!" Mãn Thành Uy hét lớn, "Anh không thể... Giết anh ấy..." Máu từ lồng ngực và hai đùi chảy ra không ngừng, anh nắm chặt tay Tang Cẩn, "Kêu anh ấy... Đừng nổ súng!" Mãn Thành Uy gần như van xin cô.

"Vì sao chứ? Hắn ta hiện tại đã không còn là Quý Tường của trước kia nữa, hắn ta là kẻ giết người, anh vì sao phải cứu hắn?" Tang Cẩn đè vết thương trên ngực và một chân anh lại, "Anh đừng nói nữa, em đưa anh tới bệnh viện."

Cô dìu anh đứng dậy, vừa đi mấy bước thì có viên đạn bay tới trụ xi măng ngay cạnh bọn họ.

Mãn Thành Uy kéo cô qua, ra sức lắc đầu: "Đinh Đinh, anh ấy giống em, cũng bị bắt phải rời đi, mất đi thân phận. Anh không có cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy. Người nhà họ Đinh không phải anh ấy giết... Anh ấy...."

Nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong của Mãn Thành Uy, Tang Cẩn cắn răng, ngẩng đầu nhìn về phía Bàng Lỗi.

https://thuviensach.vn

Bàng Lỗi giơ súng ép Thân Đồ Toàn tới đầu cầu, khẩu súng trong tay hắn ta đã bị anh đoạt lấy.

Hai bên cầu đã có rất nhiều đặc công bao quanh, giơ súng chĩa thẳng vào hắn.

Tang Cẩn còn đang do dự thì cây cầu đột nhiên lắc lư. Bom giấu bên dưới phát nổ truyền tới tiếng vang vô cùng mạnh. Bàng Lỗi ra hiệu cho tất cả đều rút lui.

"Đinh Đinh... Đi mau..." Mãn Thành Uy gọi.

Tang Cẩn còn chưa kịp lên tiếng thì xung quanh đột nhiên truyền tới tiếng Pằng.

Thân Đồ Toàn nhanh chóng đứng dậy, băng qua lan can, nhảy xuống cướp khẩu súng dưới đất. Bàng Lỗi đuổi theo, liên tục nổ súng.

"Bàng Lỗi, cẩn thận!" Nhìn một cảnh sát trúng đạn ngã xuống, cô lập tức nhận ra mục tiêu là toàn bộ những người trên trên cầu.

Cô đứng dậy, chạy lại với người trước mặt.

Bàng Lỗi xoay người thấy cô, sợ hãi nói: "Đừng qua đây, mau tìm chỗ nấp đi!" Rồi chính anh chạy tới chỗ cô.

Đúng lúc này, anh ôm lấy cô, hai người ngã xuống đất, tránh né được mấy viên đạn, lăn dần tới chiếc xe buýt bị đánh bom lúc trước.

Mãn Thành Uy nằm giữa cầu, nhìn cô chạy về hướng người đàn ông khác, nhìn hai người ôm nhau lăn xuống gần xe. Miệng anh bất giác cử động, nhưng một từ cũng không nói.

Ngay thời khắc nguy hiểm nhất, người cô chọn đương nhiên là người đàn ông cô yêu.

https://thuviensach.vn

Mà người đó, không phải anh.

Cây cầu càng lúc càng lắc lư, lan can phía sau đã vỡ cùng. Cả người anh bắt đầu xuống, bên tiếng gió vù vù bên tai, anh tựa hồ nghe có người gọi mình.

"Chú Mãn..."

Cách gọi xa xôi mà quen thuộc này làm thức tỉnh đoạn ký ức chôn giấu sâu trái tim anh, trong đầu đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh quen thuộc.

Vào một ngày mùa đông đầy tuyết, có một bé trai đang ngồi dưới gốc cây cổ thụ đầu thôn được một bé trai khác đưa về phòng của mình. Tuổi tác bọn họ xấp xỉ nhau, mặc dù không phải anh em ruột thịt nhưng tình như thủ túc. Từ đó về sau, đứa bé đó đã có nhà, có họ. Trong căn phòng đó còn có một ông lão, sau khi ông ấy tới đây không lâu, cậu lại quen thêm một cô bé.

Thời gian cứ thế trôi đi, hai bé trai đó đã tới tuổi dậy thì. Bọn họ thường tới thôn bên cạnh chơi, bởi vì trường học ở đó có một cô giáo trẻ tuổi xinh đẹp, dịu dàng thiện lương. Cô ấy có một đứa con gái vô cùng dễ thương.

Hai đứa trẻ không biết phải khiến cô bé đó chú ý thế nào, vì thế mỗi lần cô ấy tan học, bọn họ đều hát bài Tiểu Bạch Dương cho cô ấy nghe. Cô bé mỉm cười, còn khen bọn họ hát rất hay, cô ấy cũng muốn học. Những người khác đều coi hai đứ trẻ là những thằng điên nên tránh xa bọn họ, nhưng cô bé này chưa từng chê bai từ chối.

Từ đó, bọn họ trở thành học trò của ba cô, bởi vì bọn họ đều muốn trở thành người có học thức uyên bác, đầu óc khôi hài như ông.

Bọn họ muốn xây một cây cầu dẫn đến phương xa, bởi vì chỉ có phương xa mới giúp họ thực hiện thêm nhiều mơ ước.

https://thuviensach.vn

...

Tất cả hình ảnh đều rạn nứt như mặt nước vì tôi rơi xuống mà mất đi sự tĩnh lặng. Không chỉ có tôi, vô số mảnh vụn bên trên đều rơi xuống.

Cầu, rốt cuộc cũng bị phá hủy, mà tôi cuối cùng cũng đã đem chân tướng trả lại mọi người.

Nhưng tôi không thể gặp lại cô, người con gái đã từng cho tôi nụ cười ấm áp nhất. Tôi đã không thể tiếp tục thưởng thức vẻ đẹp mê người của hoa dâm bụt, cũng không thể nghe tiếng "Đinh Đinh" dịu nhẹ của chuông gió.

Hoàng hôn, mặt trời chiếu rọi cả một vùng, rực rỡ và chói lòa tựa như tương lai của em.

Có ai đó sẽ đi cùng em, cho em một tình yêu thật sự, nhưng cũng sẽ có người chỉ biết lặng lẽ đứng trong bóng tối, lẻ loi độc hành.

Nếu có thể đổi lấy sự bình yên cho em, tôi nguyện một mình đeo trên lưng tội ác của cả thế giới, một mình rời khỏi ánh sáng chói lòa vốn không thuộc về tôi, vui vẻ chịu đựng.

Tạm biệt, cô gái nhỏ bé của tôi.

Hai mắt anh nhắm lại, tất cả cuối cùng cũng biến mất.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Niềm Vui Bất Ngờ

"Chúc mừng cậu, cậu sắp làm ba rồi."

Hoàng hôn.

Ánh mặt trời chiếu rọi phế tích của cây cầu.

Sau khi tiếng súng dừng lại, Bàng Lỗi nhanh chóng ôm Tang Cẩn ra khỏi gầm xe chạy vào bờ. Trước khi cầu gãy, họ đã kịp thời rời đi.

Nhìn cây cầu phía sau sập, nhìn Mãn Thành Uy từ bên trên rơi xuống, Tang Cẩn liều mạng gọi anh, muốn giữ lấy anh nhưng không làm được gì cả.

Thời điểm trốn dưới gầm xe với Bàng Lỗi, cô mới nhớ ra, trước khi chạy về phía anh, đáng lẽ cô nên đưa Mãn Thành Uy vào nơi an toàn. Vì sao khi đó cô không làm như vậy?

Cây cầu cuối cùng cũng biến thành mớ phế tích, cảnh tượng đổ nát trước mặt khiến cô vô cùng đau đớn. Có lẽ vì quá bi thương, cũng có lẽ vì không còn sức lực, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, Tang Cẩn mất đi tri giác.

Bàng Lỗi ôm cô chạy một đoạn mới phát hiện cô ngất xỉu, anh hoảng sợ, lớn tiếng gọi cô. Giờ khắc đó, con người luôn trầm tĩnh lạnh lùng ấy lại trở nên hoảng loạn.

Khương Duy Dân đúng lúc đuổi tới, xe cứu thương cũng nhanh chóng có mặt tại hiện trường. Bàng Lỗi đem chuyện mọi chuyện ở đây giao cho

https://thuviensach.vn

Khương Duy Dân, còn mình leo lên xe theo Tang Cẩn vào bệnh viện.

Đến nơi, nhìn cô bị đẩy vào phòng cấp cứu, một khắc đó, trái tim anh như bị trói chặt, không ngừng vùng vẫy.

Chỉ trong một ngày đã có ba người bị đưa vào bệnh viện, mà bọn họ đều là người thân của anh.

Bàng Lỗi càng nghĩ càng cảm thấy bất lực, anh không dám ngồi xuống, chỉ lẳng lặng đứng canh trước cửa phòng cấp.

Ba giờ này có lẽ là ba giờ dài nhất mà anh phải trải qua trong đời.

Trong lúc đó cũng có nhiều chuyện phát sinh.

Khương Duy Dân gọi tới, nói thời điểm dọn dẹp phế tích đã phát hiện một thi thể chôn dưới trụ bê tông. Kết quả đầu tiên từ pháp y, nam, khoảng 50 tuổi.

Nghe Khương Duy Dân miêu tả, Bàng Lỗi hạ giọng, chỉ hỏi một câu: ""Thi thể" của bọn họ xử lý có ổn không?"

Đầu bên kia liền truyền tới giọng hào hứng của Khương Duy Dân: "Yên tâm, đều xử lý ổn cả, chúng ta đã dùng thi thể của hai phạm nhân bị phán tử hình tráo đổi, hiện tại bọn họ đã rời đi. Hiện trường hỗn loạn như vậy, chắc chắn không có ai phát hiện. Chỉ là một người trong số đó sợ là sống không nổi, anh ta trúng quá nhiều đạn, hiện tại chỉ trông chờ vào tạo hóa mà thôi."

Bàng Lỗi không nói gì, đây là chuyện anh đã hứa với Mãn Thành Uy, tới cuối cùng cho dù có sống hay chết cũng phải trả lại tự do cho họ. Anh không biết làm thế là đúng hay sai, nhưng trong tình cảnh lúc ấy, vì cứu cô khỏi tên sát nhân Thân Đồ Toàn kia, anh chỉ có thể làm vậy.

https://thuviensach.vn

Trong điện thoại lại truyền tới giọng của Khương Duy Dân: "Đúng rồi, Tiểu Bàng, camera trên cao đã ghi lại toàn bộ sự việc. Tôi đã sắp xếp bên phía trực thăng, bọn họ chắc chắn không ai nghi ngờ. Kẻ bắn tỉa bí mật đã bị chúng ta bắt được, hiện tại đã bị đưa về cục cảnh sát thẩm vấn. Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch, chỉ là..."

Khương Duy Dân đột nhiên trầm giọng: "Vì sao dưới trụ cầu chỉ tìm được một thi thể? Theo suy đoán của cậu, Mãn Ngân Quân và Dương Uyển hẳn phải được chôn dưới đó. Nếu người hiện tại tìm được là Mãn Ngân Quân, vậy Dương Uyển đâu?"

Bàng Lỗi còn chưa kịp giải thích thì cửa phòng cấp cứu đã mở. Y tá đẩy giường bệnh đi ra, bác sĩ đi sau bọn họ. Anh lập tức dập máy, vội vàng chạy tới, hỏi: "Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?"

Bác sĩ đưa tay về phía anh, cười trả lời: "Chúc mừng cậu, cậu sắp làm ba rồi. Vợ cậu mang thai được 40 ngày, mẹ và bé đều khỏe mạnh. Chỉ là, đừng để cô ấy vất vả như thế, tuy rằng thể chất của mẹ khá tốt nhưng ba tháng đầu của thai kỳ phải chú ý, đặc biệt là dinh dưỡng. Những chuyện khác không có vấn đề gì."

"...Được..." Bàng Lỗi sửng người một lúc mới hoàn hồn, anh cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ say trên giường bệnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn không thấy chút sắc hồng, thoạt nhìn vô cùng ôn hòa, lại rất xinh đẹp. Hai mắt cô nhắm chặt, hàng lông mi cong dài không hề nhúc nhích. Anh rất muốn đánh thức cô, nói cho cô biết tin tốt này, nhưng cô dường như đã chìm sâu vào giấc khiến anh phải cố gắng nhẫn nhịn.

Bàng Lỗi đi theo y tá đẩy cô tới phòng bệnh. Sau khi y tá đi rồi, anh trực tiếp cởi chiếc áo đã bẩn trên người, thay áo sơ mi khác rồi lên giường nằm cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Cẩn thận ôm cô vào lòng, anh không dám lộn xộn, cũng không dám chọc cô, cô gái nằm bên cạnh hiện tại như một quả cầu thủy tinh dễ vỡ, không đúng, là hai quả cầu thủy tinh, quả nhỏ nằm trong quả lớn. Anh không dám chạm vào, sợ một khi xảy ra sai sót sẽ gây ra rắc rối.

Anh nhẹ tay đặt lên bụng cô, hy vọng có thể cảm nhận được dấu hiệu của sinh mệnh mới, nhưng nơi đó thật tĩnh lặng, anh không nghe được gì cả. Ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, một lát sau, chính anh cũng chìm vào giấc.

Sáng hôm sau, Tang Cẩn tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm một mình trong bệnh viện. Trên tủ đầu giường đặt rất nhiều chai lọ, cô đưa mắt nhìn kỹ, hình như là đồ dinh dưỡng cho phụ nữ mang thai.

Ý gì đây chứ? Ai là phụ nữ có thai?

Cô đang buồn bực thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Bàng Lỗi đi vào, một tay cầm điện thoại: "Trước mắt cứ như vậy đi, những chuyện sau này ông tự xử lý là được. Không có gì thì đừng gọi, di động tôi không liên lạc được đâu."

Nói xong, anh trực tiếp khóa máy, đặt di động lên bàn, sau đó đi về phía giường bệnh. Thấy cô đã tỉnh, anh lập tức ngồi xuống mép giường, dịu dàng hỏi: "Em tỉnh lại khi nào vậy? Sao không ngủ tiếp? Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì? Đồ chua đúng không?"

Tang Cẩn nhíu mày, không khỏi nghi hoặc, người đàn ông liều mạng làm việc này, di động luôn mở 24/24, lúc này vì sao lại tắt máy?

Cô nhịn không được mà hỏi: "Anh tắt máy làm gì? Lỡ bên cục có việc tìm lại không thấy anh thì sao? Tình hình hiện tại thế nào rồi?" Trong đầu hiện lên ký ức đứt quãng của ngày hôm qua, cô hỏi, "Thân Đồ Toàn... Quý Tường, bọn họ có phải đều chết rồi không?"

https://thuviensach.vn

Anh dựa vào cô, nói nhỏ: "Không ai chết cả."

"Anh nói cái gì?"

Bàng Lỗi lại không quan tâm cô hỏi gì, chỉ cúi người hôn lên môi cô.

Trong đầu còn đang suy nghĩ anh nói vậy là có ý gì thì Tang Cẩn đột nhiên nhớ lại, hôm qua hình như cô thấy Khương Duy Dân xuất hiện, bề ngoài là chỉ huy nhân lực dọn dẹp hiện trường, nhưng thực chất lại giống tìm người. Bọn họ có phải tìm được gì rồi không?

Chẳng lẽ, tất cả đều là sắp xếp của anh và Khương Duy Dân sao?

Cô có rất nhiều vấn đề để hỏi, nhưng trước mắt, cô căn bản không mở miệng được.

Lúc đầu, Bàng Lỗi chỉ muốn hôn lướt qua, kết quả, không biết vì sự sợ hãi mất cô, hay bởi vì cô vì người khác mà đau lòng, trái tim anh đột nhiên nhức nhối. Nhưng lại nhớ tới chuyện cô chuẩn bị sinh một cục cưng cho anh, anh liền cố gắng khống chế kích động trong lòng.

Anh bất giác ôm chặt lấy cô, nụ hôn mỗi lúc một sâu. Càng hôn, anh càng không muốn buông cô ra.

Thậm chí, anh còn đột nhiên muốn xoay người đè lên cô, nhưng lý trí cuối cùng nhắc nhở, anh lập tức buông tay, thiếu chút nữa đã lăn xuống giường.

Anh ấy vì sao lại có phản ứng như vậy? Tang Cẩn thấy ánh mắt anh nhìn chằm chằm bụng mình, khóe miệng hiện lên ý cười nồng đậm. Cô nhịn không được mà đẩy anh ra: "Anh nhìn gì vậy?"

"Anh không nhìn gì cả, chỉ là đang suy nghĩ thằng nhóc này bị mình nhét vào trong bằng cách nào."

https://thuviensach.vn

"..." Nghe anh thẳng thắn như vậy, Tang Cẩn liền hiểu. Thì ra cô là phụ nữ có thai, khó trách kinh nguyệt đã chậm hơn mười ngày.

Cô đột nhiên phát hiện một sự thật đáng sợ, bọn họ còn chưa kết hôn, việc này... Hai tay cô dùng sức kéo chăn che cả người.

Bàng Lỗi kéo chăn xuống: "Chờ em xuất viện, chúng ta sẽ tới cục dân chính." Anh lo cô sẽ cảm thấy xấu hổ, liền đổi đề tài: "Em không còn vấn đề nào khác để hỏi sao? Chuyện của gia đình em?"

Tang Cẩn lập tức ngồi dậy, truy hỏi anh: "Cái gì gọi là giam lỏng hả? Có phải anh và cục trưởng dùng khổ nhục kế không?"

Bàng Lỗi đứng dậy, điều chỉnh tư thế cho cô, anh ôm cô vào lòng, một tay cầm lấy tay cô, mười ngón đan xen. Anh suy nghĩ một lát, mới trả lời: "Nếu không có em, chuyện này không thể gọi là khổ nhục kế."

Anh không thể tưởng tượng được thời điểm ở trên đảo cô đã chịu tra tấn như thế nào, làm sao để đối phó với tên giết người nguy hiểm. Ngoại trừ bảo vệ chính mình, cô còn phải bảo vệ mẹ anh, người phụ nữ không thích cô ấy. Điểm mấu chốt là, hiện tại cô đang là người có thai. Chuyện này, mỗi lần anh nhớ tới đều cảm thấy sợ hãi.

Mà cô ngay tại thời khắc quan trọng nhất đã để lại manh mối cho anh, để bọn họ tìm tới đảo hoang kia kịp thời. Tuy không thể giải cứu tất cả con tin, nhưng mẹ anh Trâu Nhã Mai và Cung Lợi Nhàn đều được cứu ngay trên đảo, Lý Vệ Vĩnh sau khi đưa tới bệnh viện cũng được cứu sống trở lại. Những người này không thể chết dễ dàng như vậy, cảnh sát phải khiến bọn họ trả giá với những gì bản thân đã làm.

Anh đem toàn bộ sự tình kể lại, Tang Cẩn nghe xong không khỏi sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên từ lúc anh bị cấp trên "giam lỏng" đến trận chiến trên cầu, tất cả đều là anh hợp mưu với Khương Duy Dân, mục đích chính là vạch trần vụ án của cả nhà họ Đinh. Mà chìa khóa để giải mã sự thật chính là cho cây cầu phát nổ, bởi vì hung thủ bị người ta chôn ở đây. Có người không muốn sự thật phơi bày nên cây cầu cũ kỹ này có thể tồn tại suốt mười mấy năm, lần này lại để Thân Đồ Toàn chịu tội thay.

Kế hoạch "Một mũi tên trúng hai con nhạn" của Khương Duy Dân cuối cùng cũng thành công.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Cả Đời Chung Tình

"Chúng ta không phải nhất kiến chung tình, mà là cả đời chung tình, không cần vĩnh hằng, một đời là đủ."

Nghe được sự thật, Tang Cẩn đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhịn không được mà cảm thán. Anh quả nhiên là thâm tàng bất lộ, ngay cả cô cũng nhìn không ra.

"Vậy vụ án của nhà họ Đinh, hung thủ rốt cuộc là ai?"Hiện tại cô thật sự rất muốn biết kết quả, kẻ đứng phía sau rốt cuộc là ai.

Và kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

"Thân phận hung thủ đã được xác nhận. Hung thủ thật sự, cũng chính là người bị chôn dưới cầu là Mãn Ngân Quân, ba của Mãn Thành Uy. Nói đúng ra, ông ra là ba của Quý Tường, anh em Mãn Thành Uy và Mãn Hiểu Duyệt chỉ là con nuôi. Từ quan hệ này, chúng ta có thể giải thích được vì sao Mãn Hiểu Duyệt tình nguyện làm "quân xe" cho Quý Tường, giúp hắn vượt Thái Bình Dương, trở về Trung Quốc."

"..." Tang Cẩn nhìn anh, cái tên Mãn Ngân Quân này với cô mà nói có chút xa lạ, nhưng lúc này, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của người đàn ông thích lang thang.

Cô vẫn nhớ, lúc nhỏ thường thấy một người đàn ông khoảng 50-60 tuổi, gầy trơ cả xương thường đi qua đi lại trên đường, lầm bầm lầu bầu, nghe nói là một người điên. Sau này cô mới biết ông ta là Mãn Ngân Quân,

https://thuviensach.vn

là ba của Mãn Thành Uy và Mãn Hiểu Duyệt, nhưng khi đó cô không biết ông ấy chỉ là cha nuôi, còn Quý Tường mới là con ruột của ông ấy.

Cô cũng biết ông ấy kỳ thật không phải kẻ điên, chỉ vì vợ trước ngoại tình mà tinh thần thay đổi, mỗi lần chịu kích động sẽ không khống chế được. Nhưng tại thời điểm đó, ông ấy là người trung hậu thành thật, thỉnh thoảng còn tới nhà tìm ba cô hàn huyên.

Người như vậy sao có thể trở thành hung thủ giết người?

Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới Hà Phi, vụ án cả nhà trưởng thôn bị giết, sau đó lại nghĩ tới những lời Lý Vệ Vĩnh nói trên đảo.

"Chẳng lẽ vụ án cả nhà họ Đinh cũng giống lần Lý Vệ Vĩnh mượn đao giết cả nhà trưởng thôn sao? Mãn Ngân Quân là hung thủ trực tiếp giết nhà em, vậy sau đó người giết ông ta là ai? Ai đã chôn ông ta dưới cầu? Là Lý Vệ Vĩnh sao?"

"Đúng, nhưng không phải hoàn toàn. Người giết Mãn Ngân Quân là Quý Tường, Mãn Thành Uy là người chứng kiến. Mãn Thành Uy đưa Quý Tường đi, lúc quay trở về hiện trường thì không thấy Mãn Ngân Quân nữa. Hậu chiêu của Lý Vệ Vĩnh là đưa Mãn Ngân Quân tới nhà họ Đinh, nói ông ta biết Tiểu Đào Hồng chết rồi, là bị người nhà họ Đinh giết chết. Tiểu Đào Hồng chính là người mẹ đã bỏ trốn của Quý Tường. Bọn họ vốn chỉ định lợi dụng Mãn Ngân Quân uy hiếp ba em, bắt ba em phải đồng ý đứng ra chịu trách nhiệm sự cố cầu sập. Nhưng kế hoạch lại vượt ra khỏi khống chế, ba em vừa chết, tinh thần của Mãn Ngân Quân càng trở nên điên loạn, cho nên đại khai sát giới. Lý Vệ Vĩnh khuyên không được đành trở về tìm người quay lại giết người diệt khẩu, không ngờ Mãn Ngân Quân đã chết. Lý Vệ Vĩnh di dời thi thể của ông ta, chôn dưới chân cầu. Mãi đến sau này, Lý Vệ Vĩnh biết chuyện Quý Tường giết Mãn Ngân Quân nên mới có chuyện Mãn Thành Uy bị liên lụy một cách hoang đường như thế."

https://thuviensach.vn

Nghe được sự thật, Tang Cẩn sợ ngây người, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, ngồi thẳng người dậy: "Nói như vậy, Lý Vệ Vĩnh mới là hung thủ thật sự. Con người này đúng là tội ác tày trời."

"Yên tâm, ông ta đã bị bắt, mỗi một tội của ông ta cũng đủ để xử tử hình. Nhưng con người này cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Người phía sau khống chế thật sự, người đưa ra quy tắc cho chơi không phải một người cụ thể, mà là một thế lực, cho nên vụ án này không giống như vụ điều tra hung phạm dễ dàng như vậy."

Bàng Lỗi quay đầu nhìn ra cửa sổ, thấp giọng: "Sự tự do quang minh là lòng người, lòng tham cũng là lòng người, ánh sáng và bóng tối đan xen, đây là sự bất đắc dĩ của xã hội, cũng là thế giới mà chúng ta đang sống."

Nghe câu nói trầm trọng của anh, Tang Cẩn ngẩng đầu, biểu cảm kiên nghị nhiễm chút nặng nề khiến tâm trạng cô không được thoải mái.

Cô thật muốn hỏi, Quý Tường tại sao lại giết cha mình? Chẳng lẽ vì hắn thấy được quá trình Mãn Ngân Quân hành hung, chịu kích thích quá lớn nên không thể khống chế được sao? Hắn thấy cha mình giết người, tại sao lại không ngăn cản?

Vấn đề này Tang Cẩn không hỏi, bởi vì cô biết anh cũng không trả lời được, thậm chí, cho dù Mãn Thành Uy thấy Quý Tường giết Mãn Ngân Quân, lúc ấy anh ấy có thể cũng không biết nguyên nhân, nhưng trong lòng vẫn một mực bảo vệ hắn ta. Cô đoán, sau khi Quý Tường ngồi tù, giả làm bệnh nhân bị tâm thần phân lượt, phải chuyển tới Mỹ, nhưng trong quá trình sẽ bị cướp ngục, đây là sách lược Mãn Thành Uy nghĩ để cứu Quý Tường. Nhưng anh ấy cũng không ngờ được, 15 năm sau, Quý Tường lại biến thành Thân Đồ Toàn, tự mình tìm cách về nước.

Việc này có được gọi là "Luân hồi" không?

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn đột nhiên nhớ tới một người: "Đúng rồi, còn Dương Uyển? Bà ta không phải nên được chôn dưới cầu sao?"

Bàng Lỗi trầm tư một lúc, mới trả lời: "Dương Uyển thực chất không tồn tại. Sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt, từ người bị hại đến hung thủ, hiện trường gây án, thậm chí là tin đồn lưu truyền từ xưa tới nay đều là bịa đặt, mục đích là vì dời lực chú ý của cảnh sát, để họ không tiếp tục điều tra vụ án của cả nhà họ Đinh. Cụ thể mà nói, câu chuyện này muốn ngăn cản Bàng Hâm, nếu anh ấy tiếp tục điều tra, chân tướng chắc chắn sẽ bại lộ."

Tang Cẩn hít vào một hơi thật sâu, cẩn thận nhớ lại toàn bộ quá trình, cô rốt cuộc cũng xâu chuỗi được cả hai vụ án, nhịn không được mà cảm thán: "Thì ra, một hung phạm biến mất, một người bị hại vốn không tồn tại mới là mấu chốt đem hai vụ án gộp lại thành một. Vụ án giết người còn chưa giải quyết đã thêm một vụ án khác xảy ra, khó khăn nhất định tăng lên gấp bội."

Cô lại bất giác nhớ tới ba mẹ mình, còn cả bà ngoại, sau đó là Mãn Thành Uy và Mãn Hiểu Duyệt, còn rất nhiều người vô tội phải chết. Thậm chí là Mãn Ngân Quân và Quý Tường, trên thực tế, bọn họ đều là người bị hại.

Trong lòng cô không khỏi khó chịu.

Nhìn sắc mặt Tang Cẩn không tốt, Bàng Lỗi lo cô mệt mỏi, bảo cô đừng nghĩ ngợi nữa, phải biết bảo vệ sức khỏe của mình.

Tang Cẩn nằm xuống, hai tay đặt trên bụng, nhắm hai mắt lại.

Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

.....

https://thuviensach.vn

Tang Cẩn nằm viện suốt hai tuần, sau khi xác định không có dấu hiệu thai ngoài tử cung mới cho xuất viện.

Sau khi ra viện, Bàng Lỗi quả nhiên đưa cô tới cục dân chính. Trên giấy đăng ký kết hôn, tên của cô là:

Đinh Đinh.

Cô cầm cuốn sổ màu đỏ, nhìn đi nhìn lại, miệng thỉnh thoảng sẽ gọi cái tên quen thuộc này, trong lòng vui mừng biết bao.

Bọn họ làm xong thủ tục, không trực tiếp về nhà mà ra khu mộ.

Mộ phần của nhà họ Đinh vốn có năm phần, hiện tại chỉ còn ba, bà ngoại Đinh Mai, ba cô Tang Vũ Kiều và mẹ cô Đinh Tĩnh Xu. Đây là công việc mà Bàng Lỗi và em trai Đinh Đang làm khi cô còn nằm viện.

Đinh Đang hiện tại có hai thân phận, vì ơn dưỡng dục của nhà họ Chu, cho nên cậu ấy vẫn là Chu Tiểu Vạn, nhưng trong mắt bọn họ, cậu ấy chính là em trai cô Đinh Đang. Hiện tại hai người đã kết hôn, cậu ấy kiên quyết dọn ra ngoài, chuyển tới chung cư của Bàng Lỗi.

Thăm viếng nơi này xong, bọn họ đi qua bốn phần mộ khác cách nơi này không xa, Mãn Ngân Quân, Mãn Thành Uy, Quý Tường, còn cả Mãn Hiểu Duyệt. Nhưng đứng chưa được bao lâu, cô đã chủ động kéo anh rời đi, có lẽ trong tận đáy lòng, cô mong tất cả chỉ là giả dối, bọn họ đều còn sống, chỉ là cô không biết bọn họ ở đâu mà thôi.

Mãn Thành Uy để lại toàn bộ tài sản của tập đoàn Mãn Thành Tứ Quý cho cô. Nhưng cô không hiểu công việc kinh doanh, hơn nữa lại rất thích công việc hiện tại, còn một chuyện nữa, cô lo Bàng Lỗi sẽ để ý, cho nên vấn đề thứ hai cần phải suy nghĩ chính là giải quyết việc này.

https://thuviensach.vn

Lúc bọn họ trở về, chiếc xe đi qua cây cầu mới, cây cầu cũ bên kia hiện tại đã biết mất.

Trong đầu cô đột nhiên nảy ra chủ ý, nhưng cô còn chưa lên tiếng, anh đã hỏi: "Em đã từng gặp qua người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên chưa? Là như thế nào nhỉ?"

Đinh Đinh đương nhiên biết anh đang hỏi cái gì, liền cười đáp: "Chưa từng gặp, dù sao chúng ta cũng không phải nhất kiến chung tình. Lần đầu gặp nhau, anh còn rất hung dữ với em. À, đoạn ghi âm đó, sau khi nghe xong, làm sao anh biết em muốn biểu đạt ý gì vậy?"

"Việc này còn phải hỏi? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở trên đảo, không phải máy bay. Anh mặc đồng phục màu xanh, không phải sơ mi trắng. Người trên máy bay nói chuyện với em là Bàng Miểu, không phải anh. Người đi ăn khuya với anh không phải em, mà là Tiểu Vạn. Còn nữa, chúng ta lúc đó quả thật không phải nhất kiến chung tình."

Cô cố ý nói sai, đơn giản là muốn anh chú ý. Khi đó anh liền đưa ra suy đoán, con tin rất có khả năng bị Quý Tường đưa ra đảo, nhìn không thấy trời xanh và biển, hòn đảo như vậy nhất định là đảo hoang, thậm chí là có rừng rậm. Cuối cùng, sự thật chứng minh suy đoán vừa rồi của anh là đúng.

Nhất kiến chung tình rốt cuộc là cái quỷ quái gì? Tốt như vậy sao?

Trong lòng Bàng Lỗi thầm mắng, nhưng không mở miệng nói chuyện, hai tay siết chặt vô lăng, chuyên chú lái xe.

Đinh Đinh cũng im lặng, cô không khỏi nghĩ tới những việc khác của vụ án, chuỗi số 75, 737, 445 cùng bài thơ kia.

Mãn thành yên thủy nguyệt vi mang, nhân ỷ lan chu xướng, thường ký tương phùng nhược gia thượng, cách tam sương, bích vân vọng đoạn khống

https://thuviensach.vn

trù trướng. Mỹ nhân cười nói: Liên hoa tương tự, tình đoản ngẫu ti trường.

Đây là đoạn Tiểu Hồng Đào trong Thải Liên Nữ, được Tiểu Hồng Đào yêu thích. Câu hát này cô nghe Quý Tường lặp đi lặp lại nhiều lần, cho nên mới suy đoán như vậy. Khi ấy thứ cô ám chỉ không phải thất ngôn tuyệt cú, cũng không phải luật thơ ngũ ngôn, cô chỉ là muốn nhắc anh đi xác nhận điểm này, cũng hi vọng anh nghĩ tới Mãn Thành Uy.

Sự thật chứng minh, gợi ý của cô anh đều hiểu, anh quả thật nghĩ tới Mãn Thành Uy, hơn nữa còn thuyết phục anh ấy tới gặp Quý Tường, cho dù không khuyên nhủ được nhưng ít nhất cũng dời lực chú ý của hắn, anh mới có thể gỡ bom trên người cô.

Cô không hỏi anh đã thuyết phục Mãn Thành Uy thế nào, nhưng cô biết Mãn Thành Uy vì ân tình của Mãn Ngân Quân và Quý Tường mà đưa ra điều kiện, và điều kiện chính là trả tự do cho Quý Tường.

Vụ án của nhà họ Đinh đã kết thúc, nếu cô còn muốn đào sâu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng mỗi lần nghĩ tới Mãn Thành Uy, trong lòng cô lại bất giác đau nhói. Cô thật không thể tưởng tượng ra rằng, Mãn Thành Uy vì cứu cô và Quý Tường đã làm biết bao nhiêu chuyện.

Hiện tại cô mới biết, chuỗi số kia kỳ thật là Mãn Thành Uy tự mình để lại. Anh ấy có lẽ muốn đem mọi hiềm nghi đổ lên người mình, nhưng không ngờ Quý Tường cũng biết.

Cuối cùng Mãn Thành Uy không bị cho là hung thủ vì có sự tham gia điều tra của Bàng Hâm. Bàng Hâm cũng là một cảnh sát vĩ đại, anh ấy đương nhiên sẽ không qua loa phá án như vậy. Thời điểm cả nhà họ Đinh xảy ra chuyện, Mãn Thành Uy đưa cô và bà ngoại tới bệnh viện, chứng cứ ngoại phạm vô cùng rõ ràng.

Mỗi lần nhớ lại, Đinh Đinh lại cảm thấy đau lòng, khi đó, cô từng nghi ngờ Mãn Thành Uy là hung thủ. Nếu anh ấy biết được, liệu có thống khổ

https://thuviensach.vn

hay không?

"Đừng suy nghĩ nữa, xuống xe đi." Bàng Lỗi đột nhiên lên tiếng làm cắt ngang suy nghĩ của cô.

Chiếc xe đã dừng tại bờ sông. Hai người vừa xuống xe, anh liền kéo cô đi dạo.

Mãi tới chỗ an tĩnh không bóng người mới dừng lại.

Nước sông Thanh Anh, trong suốt có thể thấy được đáy.

Từ nãy tới giờ anh không nói gì khiến cô bất an. Cô biết anh là người vô cùng sâu sắc, cô nghĩ cái gì, có đôi khi anh chỉ nhìn liền suy đoán ra được. Anh không phải đang để ý việc cô suy nghĩ tới Mãn Thành Uy đấy chứ?

Bàng Lỗi đôt nhiên dừng lại, xoay người nhìn cô, biểu cảm vô cùng nghiêm túc. Nhìn cô một hồi, cung mày căng chặt của anh mới giãn ra, sắc mặt cũng trở nên dịu dàng hơn. Anh từng bước từng bước tới gần cô, một tay ôm eo cô, một tay lướt qua mái tóc mềm mại.

"Chúng ta không phải nhất kiến chung tình, mà là cả đời chung tình, không cần vĩnh hằng, một đời là đủ."

Đinh Đinh không khỏi căng lớn hai mắt, thì ra anh vẫn luôn rối rắm vấn đề nhất kiến chung tình này. Cô hiểu ý, liền cười: "Em không tin nhất kiến chung tình, cũng không tin tưởng vĩnh hằng, nhưng em tin cả đời này mình sẽ chung tình, bởi vì em tin anh...."

Cô còn chưa nói xong, sống lưng đã bị cánh tay của anh ép về phía trước.

Người đàn ông trước mặt cúi đầu hôn cô.

https://thuviensach.vn

Cô còn muốn giải thích rằng, cô đã quyết định đem toàn bộ tài sản mà Mãn Thành Uy để lại thành lập quỹ hội, dùng danh nghĩa của anh ấy để xây dựng đường xá cho thành phố Thanh An, cải tạo mọi thứ để bảo vệ môi trường, đồng thời hỗ trợ cho các hạng mục phòng chống tội phạm. Nhưng anh còn chưa cho cô cơ hội lên tiếng.

Nụ hôn này giống như gió xuân tháng tư, ngoài ấm áp chỉ có ấm áp.

Anh càng hôn càng sâu, cô cũng nguyện chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt đó.

...

Đứng một lúc lâu, anh lo gió lớn ở bờ sông sẽ khiến cô cảm lạnh nên dừng lại.

Lúc hai người lên xe thì trời đã tối.

Tâm trạng Đinh Đinh rất tốt, cô duỗi tay bật radio trên xe.

Tiếp theo là tin tức về cuộc bầu cử nhiệm kỳ mới của thành phố Thanh An. Hành vi tham ô của quan viên lớn nhỏ đã bị cảnh sát điều tra phát hiện, hiện tại bọn họ đã chịu sự xử lý từ pháp lực, mà nhà nước cũng gia tăng biện pháp phòng chống tham nhũng...

Bàng Lỗi không có hứng thú với chính trị, trực tiếp tắt radio đi. Anh đổi sang nghe nhạc CD, bên trong lập tức truyền tới bài đồng dao vô cùng dễ thương:

A Miên và A Tiền đứng trước cây bồ đào,

Vùng đất màu xanh bên dưới bắt đầu nảy mầm,

Con ốc sên vác cái vỏ thật nặng,

https://thuviensach.vn

Từng bước từng bước bò lên trên.

...

"Ừm, không sai, tên rất hay. Biệt danh ở nhà của đứa nhóc này là Bồ Đào, nam nữ đều dùng được."

Đinh Đinh dở khóc dở cười: "Anh chẳng lẽ đặt tên con tùy tiện vậy sao? Đinh Đang nói, tên ở nhà của đứa nhỏ phải do nó đặt, bởi vì anh đã dành quyền đặt tên chính thức rồi. Còn ba mẹ anh thì..."

Người nhà họ Bàng đã từ Mỹ trở về, Trâu Nhã Mai cũng đã xuất viện, vì cướp đoạt quyền lợi đặc tên cho bảo bảo, trong nhà gần như xảy ra xích mích, cái gì là Bảo Bảo, Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Đinh Đang...

Mỗi lần nhớ tới cô liền cảm thấy đau đầu, thỉnh thoảng cô còn trộm nghĩ, cái tên Tiểu Đinh Đinh cũng không tệ.

Nghĩ như vậy, đầu Đinh Đinh như muốn vỡ ra, có chọn thế nào cũng không chọn được.

https://thuviensach.vn

PHIẾN ĐÁ NỞ RA HOA DÂM BỤT

Bạch Nhất Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Ngoại Truyện??

Câu chuyện diễn ra trong căn phòng nho nhỏ ấm áp vào buổi tối. Bàng Lỗi và Tang Cẩn đang ôm nhau.

"Em muốn nghe kể chuyện."

Bàng Lỗi dùng giọng điệu cứng nhắc nhưng dịu dàng nói: "Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải (1)."

(1) Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải: là cuốn sách ghi lại cuộc phỏng vấn sự sinh hoạt của những người mắc bệnh tâm thần hay sống tách biệt, quan điểm tư duy độc lập của họ để hiểu được sự hạn chế của người điên và thế giới nội tâm của thiên tài.

Không đợi Bàng Lỗi bắt đầu kể chuyện, Tang Cẩn đã cắt ngang: "Tối nay anh không muốn ngủ à?"

"Vậy thì nghe Thần khúc (2), khác biệt giữa thiên đường và thần khúc!"

(2) Thần khúc: là trường ca của nhà thơ Ý thời trung cổ Dante Alighieri, chia làm ba phần: Hỏa ngục, Luyện ngục và Thiên đường. Tác phẩm kể lại chuyến du hành của nhà thơ vào thế giới sau khi chết với sự trợ giúp từ hai người vô cùng đặc biệt, có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời và sự nghiệp của nhà thơ: Virgil và Béatrice.

"Trời ạ, chẳng lẽ Bàng tướng quân từ nhỏ tới lớn không nghe kể chuyện sao?"

https://thuviensach.vn

"Có nghe chuyện lịch sử Hồng Quân trường chinh (3)."

(3) Hồng quân trường chinh: là một cuộc rút lui quân sự của Hồng Quân Công Nông Trung Hoa, với hành trình dài 25 ngàn dặm (12.000 km), bắt đầu từ Giang Tây lên Tây Tạng rồi tới Thiểm Tây.

"Anh nghe chuyện Hoàng tử bé bao giờ chưa?"

"Chưa?"

"Bàng tướng quân, vậy em kể chuyện trước, sau đó tới lượt anh được không?"

"Được."

"Hoàng tử bé sống trên một hành tinh xa lạ, trên đó có ba ngọn lửa và một bông hồng. Một hôm, cậu rời khỏi hành tinh của mình để tới những hành tinh khác, trong mắt của cậu, bọn họ đều là những con người kỳ lạ. Khi đặt chân tới Trái Đất, hoàng tử bé nhìn thấy một khu vườn có rất nhiều hoa hồng và cậu cảm thấy đau khổ. Đoá hoa hồng của cậu đã kể rằng nàng là duy nhất trong khắp trong vũ trụ, thế mà ở đây lại có đến năm nghìn đoá giống hệt. Sau đó, có một con cáo xuất hiện, và đã giải thích rằng đóa hoa của cậu là duy nhất và đặc biệt vì bông hoa đó đã cảm hóa được cậu..."

Bàng tướng quân?

Bàng Lỗi không nói gì, chỉ ôm cô vợ của mình rồi hôn lên trán, từ trán di chuyển xuống mắt và lông mày, mũi, cuối cùng dừng lại ở đôi môi quyến rũ. Anh từ từ cảm nhận vị ngọt bên ngoài, sau đó chậm rãi tiến sâu.

Tiểu Thạch Đầu từ bên ngoài chạy vào: "Sao bố lại cắn mẹ?"

Bàng Lỗi: "..."

https://thuviensach.vn

Thấy chồng mình như vậy, Tang Cẩn đành phải lên tiếng trả lời: "Bởi vì bố yêu mẹ, bố mẹ cưới nhau rồi mới có con."

Tiểu Thạch Đầu hí hửng nói: "Con cũng yêu mẹ, sau này con cũng sẽ cưới mẹ!"

Bàng Lỗi nhìn đứa con trai không biết sự đời của mình, khẽ quát: "Tiểu tử thúi, mẹ là của bố, tương lai lớn lên con sẽ tự có vợ của mình."

Tiểu Thạch Đầu không chịu: "Con muốn cưới mẹ, bố, sau này con sẽ cưới mẹ."

Bàng Lỗi cũng quyết không chịu thua: "Tiểu tử thúi, tự mình tìm vợ đi, mẹ là của bố rồi!"

Thấy hai bố con như vậy, Tang Cẩn đành phải giảng hòa: "Con trai, mẹ vốn là của con mà, sau này lớn lên con sẽ cưới một cô gái gần bằng tuổi mình."

Bàng Lỗi thấy vậy liền hỏi: "Có phải Tiểu Thạch Đầu muốn em gái rồi không?"

Tiểu Thạch Đầu ngơ ngác: "Em gái là gì? Có ăn được không?"

Bàng Lỗi bất lực, đành phải giải thích: "Không ăn được, nhưng có thể chơi với con."

"Con muốn có em gái, bố ơi, con muốn có em gái!"

Bàng Lỗi liền nắm lấy cơ hội này: "Nếu muốn thì về phòng ngủ đi."

"Vâng." Nói xong, Tiểu Thạch Đầu liền rời khỏi phòng của hai người.

Bàng Lỗi khẽ cười: "Bà xã, chúng ta tiếp tục nào!"

https://thuviensach.vn

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Tiểu Thạch Đầu tự hỏi bố mẹ nó đang làm gì? Nghĩ mãi không ra, nó đành trở về phòng ngủ.

Tối rảnh rỗi ngồi lướt weibo thấy đoạn này, không biết là ngoại truyện hay fanfic nữa. Thôi có còn hơn không:) Tiện đây cho mình PR xíu nhé, mình đang edit bộ Danh môn nhất phẩm quý nữ (xuyên không, gia đấu) và Thanh xuân không ai hoang phí, nhà mình ai thích thể loại tương tự thì vào ủng hộ nha! Chúc cả nhà ngủ ngon.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Chiếc Nhẫn Kim Cương Bị Mất
Chương 2: Người Phụ Nữ Bí Ẩn
Chương 3: Ngọc Thạch Hình Hoa Dâm Bụt
Chương 4: Nghi Vấn Trùng Trùng
Chương 5: Nguy Hiểm Dưới Cầu
Chương 6: Lâu Ngày Gặp Lại
Chương 7: Bà Mẹ Ranh Ma Tập Kích
Chương 8: Cùng Anh Diễn Kịch
Chương 9: Vấn Đề Vẫn Chưa Giải Quyết
Chương 10: Giấc Mơ Của Thiếu Nữ
Chương 11: Người Mẹ Tuyệt Vời
Chương 12: Nắm Lấy Tay Cô
Chương 13: Bị Anh Trêu Chọc
Chương 14: Lá Rụng Mùa Thu
Chương 15: Cô Ấy Là Nhân Chứng
Chương 16: Thoải Mái
Chương 17: Được Anh Khen Ngợi
Chương 18: Hung Thủ Là Ai?
Chương 19: Quay Lại Hiện Trường
Chương 20: Tư Tưởng Lớn Gặp Nhau
Chương 21: Ai Đã Tới?
Chương 22: Phân Tích Chuyên Sâu
Chương 23: Ở Chung Một Phòng
Chương 24: Nghi Điểm Mới
Chương 25: Tâm Tình Lay Động
Chương 26: Một Nam Một Nữ
Chương 27: Ba Ngày Phá Án
Chương 28: Thợ Săn Săn Mồi

https://thuviensach.vn

Chương 29: Mèo Vờn Chuột
Chương 30: Cô Đang Ở Đâu?
Chương 31: Chuyện Riêng
Chương 32: Hối Hận
Chương 33: Cảm Động
Chương 34: Trái Tim Khó Chịu
Chương 35: Tiến Thoái Lưỡng Nan
Chương 36: Ai Đã Động Tâm?
Chương 37: Sự Cô Độc Của Anh
Chương 38: Những Cuộc Gọi Tới
Chương 39: Dùng Miệng Xử Lý Vết Thương
Chương 40: Thức Trắng Một Đêm
Chương 41: Bữa Cơm Tình Yêu
Chương 42: Anh Thích Em
Chương 43: Phiến Đá Nở Hoa
Chương 44: Anh Muốn Hôn Em
Chương 45: Cô Chủ Động
Chương 46: Nụ Hôn Ly Biệt
Chương 47: Lời Đe Dọa Ngọt Ngào
Chương 48: Cuộc Truy Đuổi Bí Ẩn
Chương 49: Cuộc Gặp Mặt Trên Du Thuyền
Chương 50: Bài Diễn Thuyết Trọn Vẹn
Chương 51: Suy Nghĩ Điên Rồ
Chương 52: Lâu Ngày Gặp Lại
Chương 53: Trọng Tâm Vụ Án
Chương 54: Anh Giúp Em Gội
Chương 55: Nụ Hôn Rực Lửa
Chương 56: Suy Nghĩ Của Cô
Chương 57: Mạnh Mẽ, Gấp Gáp
Chương 58: Duyên Định Tam Sinh
Chương 59: Đừng Trách Anh
Chương 60: Sự Dịu Dàng Của Anh

https://thuviensach.vn

Chương 61: Ôm Nhau Ngủ
Chương 62: Người Thông Minh Thường Mắc Sai Lầm Của Kẻ Ngu Ngốc
Chương 63: Nguy Cấp
Chương 64: Một Thiên Niên Kỷ
Chương 65: Hành Động Thực Tế
Chương 66: Bất Đồng Quan Điểm
Chương 67: Nôn Nóng, Bất An
Chương 68: Cùng Nhau Xây Dựng Tổ Ấm
Chương 69: Triền Miên Mãnh Liệt (18+)
Chương 70: Khoảng Thời Gian Hạnh Phúc
Chương 71: Vị Khách Không Mời Mà Tới
Chương 72: Ván Cờ Bí Ẩn
Chương 73: Trò Chơi Vương Quyền
Chương 74: Không Phải Cô Ấy Thì Sẽ Không Cưới
Chương 75: Kỳ Phùng Địch Thủ
Chương 76: Nội Ứng Ngoại Hợp
Chương 77: Thân Phận Của Cậu
Chương 78: Độ Sâu Của Thời Gian
Chương 79: Những Lời Từ Tận Đáy Lòng
Chương 80: Hiềm Nghi Lớn Nhất
Chương 81: Anh Không Ăn Giấm
Chương 82: Mức Độ Nguy Hiểm Của Vụ Án Gia Tăng
Chương 83: Nhất Định Là Hắn
Chương 84: Suốt Đêm Không Ngủ
Chương 85: Án Mạng Mới
Chương 86: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn
Chương 87: Tự Thú
Chương 88: Nguy Hiểm Ngoài Ý Muốn
Chương 89: Hành Động Truy Bắt
Chương 90: Tìm Kiếm Giấc Ngủ
Chương 91: Thế Ngoại Đào Nguyên
Chương 92: Tình Yêu Tuyệt Vọng

https://thuviensach.vn

Chương 93: Bình Minh Đẹp Nhất
Chương 94: Tình Yêu Đẹp Nhất
Chương 95: Điều Khiển Từ Xa
Chương 96: Hội Ngộ
Chương 97: Dụ Dỗ Anh
Chương 98: Chuyện Cũ Thời Niên Thiếu
Chương 99: Đinh Đinh Đang Đang
Chương 100: Ước Hẹn
Chương 101: Hành Động Ẩn Nấp
Chương 102: Không Thể Ly Biệt
Chương 103: Nồng Nhiệt
Chương 104: Chủ Động Đẩy Ngã
Chương 105: Đều Do Cô Gây Họa
Chương 106: Pháo Hoa
Chương 107: Đột Kích
Chương 108: Án Đồ Tác Ký
Chương 109: Kẻ Đứng Sau
Chương 110: Nhiều Kế Hoạch
Chương 111: Tiên Phong
Chương 112: Nằm Ngoài Dự Đoán
Chương 113: Căn Cứ Của Song Lang
Chương 114: Phản Kích Thành Công
Chương 115: Một Đòn Trí Mạng
Chương 116: Chưa Kịp Nói Lời Yêu
Chương 117: Triền Miên Sau Trận Sinh Tử
Chương 118: Biển Hoa Thần Bí
Chương 119: Nhớ Lại Hiện Trường Năm Xưa
Chương 120: Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ
Chương 121: Sóng Gió Ập Tới
Chương 122: Chỉ Huy Tạm Thời
Chương 123: Rơi Vào Tình Huống Nguy Hiểm
Chương 124: Lựa Chọn Sinh Tử

https://thuviensach.vn

Chương 125: Quần Hùng Khẩu Chiến
Chương 126: Gợi Ý
Chương 127: Cầu Vồng Nằm Trên Mặt Sóng
Chương 128: Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 129: Cả Đời Chung Tình
Chương 130: Ngoại Truyện??

https://thuviensach.vn